MIHAIL BICA

ZILE SCRISE

(jurnal II)

MIHAIL BICA

•

ZILE SCRISE

(JURNAL II)

Mihail Bica

Debut editorial: 1.– *Clepsidra spartă* – haiku-uri (plachetă), Editura Ambasador, Târgu-Mureş, 1999.

Publică:

2.– *Rănile tăcerii* (haiku-uri şi poeme în versuri albe), Editura Nigredo, Arad, 2007.

3.– *Nori în derivă* (proză scurtă), Editura Nigredo, Arad, 2009.

4.– *Jurnal silvestru în fărâme,* Editura Mark Hause, Gheorgheni, 2011.

5.– *Ierbar,* Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2012.

6.– *Vara îngerului fără aripi,* Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2013.

7.– *Zile scrise* (Jurnal, vol. I), Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2014.

8.– *Umbra fulgului de nea,* Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2014.

Prezent în antologii:

– *Antologia de haiku,* Constanţa, 2001.

– *Bucurii efemere,* Târgu-Mureş, 2002.

– *Aromă de nea,* Editura Ardealul, Târgu-Mureş, 2003.

– *Salutându-l pe Basho:* Cartea Festivalului Mondial de Haiku, Mamaia, 2005, Editura Boldaş, Constanţa.

– *Antologia de poezie şi comentarii,* Valentina Becart, Editura Pan Europe, Iaşi, 2008.

– *Antologia vinovatelor plăceri* (vol. I), Asociaţia Culturală Maria Domina, Bucureşti, 2010.

MIHAIL BICA

ZILE SCRISE

(JURNAL II)

Napoca Star

Str. Ploieşti, nr. 35, ap. 11
e-mail: contact@napocastar.ro
www.edituranapocastar.ro
tel./fax: 0264/432.547
mobil: 0740/167.461
Director: Dinu Virgil Ureche

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BICA, MIHAIL
Zile scrise : (jurnal II) / Mihail Bica. – Cluj Napoca : Napoca Star, 2017

ISBN 978-606-690-529-9

821.135.1-94

Fiicei mele,Andreea...

Motto:

„Un om care scrie nu e niciodată singur.”

(Paul Valery)

„Un jurnal este o lungă scrisoare pe care autorul şi-o scrie sieşi, şi ceea ce este uluitor este faptul că îşi dă sieşi veşti despre el însuşi.”

(Jurnal – 14 ian. 1946, J. Green)

„Mă întreb dacă lumea n-a fost cumva creată cu ură…, pe care un Dumnezeu excepţional o pândeşte cu coada ochiului, din colţul lui de exil, neputincios şi indiferent?”

(Montesquieu)

„Nimicurile acestei lumi mi-au răpit timpul ce mi-a fost dat ca să-l contemplu pe Dumnezeu.”

(Michelangelo)

2014

<u>30 mai 2014, vineri:</u> Singur, într-o barcă putredă, cu o singură vâslă ruptă în mâini, plutesc în derivă pe valurile unei ape foarte învolburate, lăsându-mă, abandonându-mă în voia vârtejurilor…

Prin scris, vieţuirea mea ajunge parcă mai tolerabilă – aerul devenindu-mi mai respirabil, mai oxigenat.

<u>1 iun. 2014, duminică:</u> Viaţa, existenţa, m-a frustrat de o înzestrare esenţială – cea a prieteniei, această genă fiindu-mi totalmente absentă faţă de bărbaţi, în schimb fiindu-mi, parţial şi timid, prezentă faţă de unele persoane feminine din trecut-prezentul meu.

<u>2 iun. 2014, luni:</u> La ce bun oare această învălmăşeală de cuvinte ale mele peste uriaşul munte de slove al literaturii române? Mă şi mir că mai încap şi ele – biete, umile plăsmuiri ale sufletului meu mult prea obosit – fie şi pe versantul niciodată însorit al acestui uriaş promontoriu.

Cuvine-se, simt această trebuinţă, să-mi cer scuze celor din preajma mea pentru curajul de a mă „revărsa” către ei, cunoscuţi şi necunoscuţi, cu aceste notaţii ale mele atât de pestriţe, poate şi cenuşii, determinându-i ca prin citirea acestora să se gândească, fie şi preţ de câteva clipe, la gândurile mele nevrednice.

<u>5 iun. 2014, joi:</u> Marginalii la o scriere ortodoxă: Fericirea umană supremă – extazul mistic. Urmează iubirea dintre bărbat şi femeie: iubirea minţii, a inimii, a sufletului şi a trupului; iubirea sexuală la care nu participă sufletul, inima şi mintea este tristă,

mutilată, vulgară şi bolnavă. În ordine, urmează: prietenia, apoi satisfacţia muncii bine îndeplinite, prestată în folosul omenirii.

Dumnezeu – cel de dincolo de fiinţă şi nefiinţă.

„Cel ce mă caută, mă găseşte.
Cel ce mă găseşte, mă cunoaşte.
Cel ce mă cunoaşte, mă iubeşte.
Pe cel ce mă iubeşte, îl iubesc.
Pe cel ce îl iubesc, îl ucid.”

(N. Kazantzakis)

6 iun. 2014, vineri: Traiul meu conjugal se bazează tot mai mult pe: obişnuinţă, griji şi, uneori, pe foarte multă empatie.

Ceea ce constata L. Tolstoi, cu aproape două sute de ani în urmă, cu prilejul trecerii sale prin România de-atunci, este uimitor de actual. Iată: „România are mult farmec, dar şi multă tristeţe”…

Sunt eu, oare, un om complicat? Cu siguranţă, da: şi al naibii de dificil…

Tainul meu sufletesc matinal, servit întotdeauna în pat, sub formă de lectură sau scris, îmi face mult bine. De fiecare dată, după un astfel de „tratament”, îmi simt sufletul tresărind de bucurie.

Frunzăresc scrierea lui Ion Caraion despre George Bacovia: „Sfârşitul continuu”. Cartea aceasta o am în biblioteca-mi proprie de aproape patruzeci de ani, lectura ei tot amânând-o. Cu vreo doi ani în urmă am purces la citirea acesteia, apoi – pe la pagina 177 am abandonat-o. Acum mă gândesc să continui citirea acesteia. Consemnez câteva referinţe interesante ale lui Caraion despre personalitatea lui Bacovia:

– „… a trăit (Bacovia) în alcool, muzică, singurătate, nebunie, plâns, autism şi moarte;”

– „o fire precum cea a lui Bacovia se poate lesne juli chiar şi de umbra unui fulg de nea.”

Ceea ce frapează la acest poet este desăvârşita lui inaderenţă la realitatea înconjurătoare: un străin, inadaptabil pe o planetă rece…

10 iun. 2014, marţi: În cioburile mele de somn din noaptea trecută, visat-am un… înger bând din roua zorilor, undeva într-o poiană din Bucin. În rest, devin un bătrânel tot mai obosit şi tracasat.

13 iun. 2014, vineri: Sunt, mă simt, singur cu zbaterile sufletului meu şi cu bătăile inimii mele. În lume ies puţin, mai mult seara; în schimb, mult, prea mult zăbovesc înlăuntrul fiinţei mele. (Parcă mi-e teamă că, ieşind în societate, m-aş îndepărta prea mult de mine!).

16 iun. 2014, luni: Doamne, de câte ori şi, mai cu seamă, de când îmi tot propun să pun capăt oricărui gând negativ, să-mi făuresc o minte fără dorinţe, apoi în *nimic* să-mi aflu bucuria. Trăiesc într-o lume în care omul aleargă mai abitir ca oricând după profituri sociale, onoruri… amoruri…, veşminte bogate şi confort, faimă şi avere, toate atât de lipsite de valoare reală, în fond. Şi alerg şi eu, e adevărat, tot mai gâfâit, însă alerg, deşi ştiu că totu-i în van, himere fiind toate – adevărul, mulţumirea sufletului sunt în altă parte. Mi-e sufletul împovărat, ori subconştientul? Indiferent însă care ar fi varianta justă, cert e că despovărarea se impune. Şi, dacă la un preot nu mă spovedesc, aici, prin aceste consemnări, încerc, simulez o astfel de golire a sufletului de balast.

Am opt ani la pătrat! Am, prin urmare, o vârstă foarte jună şi beneficiez de o… putere dublă: 8^2 (= 64 ani).

17 iun. 2014, marţi: Sunt un mare râvnitor de singurătate şi de linişte. Mă gândesc, adesea, să mă lepăd de lume şi să-mi împart averea la cei cu adevărat nevoiaşi; mă gândesc…

29 iun. 2014, duminică: Cum de n-am auzit eu până acum această zicală superbă: „…Căci vine o vreme când nici vântul nu-ţi mai ridică poalele!” Sugestiv, minunat, şi… motivant.

2 iul. 2014, miercuri: Prin repetatele ieşiri în natură, ori acasă, prin diverse activităţi pe net, ori prin lecturi – încerc să-mi curăţ

mintea de „praful” şi de alte multe murdării care vor a mi-o înceţoşa.

Spre deosebire de starea de lucruri din oraş, pericolele care ameninţă viaţa omului din pădure vin din natură, nu din partea semenului. Aşadar, cât timp am fost silvicultor, am trăit sub pericolul a două ameninţări: cel al omului şi al naturii, primul fiind întotdeauna mai perfid şi mai primejdios, mai imprevizibil.

5 iul. 2014, sâmbătă: Un sfert de veac de aşa-zis capitalism, de regim democratic. Aiureli!… Deşertăciuni, hoţii, mizerii, minciuni – astea văd, astea îmi sunt date să le trăiesc. Cum de nu se revoltă lumea, de ce ţara toată se manifestă precum o uriaşă marionetă în mâna, la cheremul câtorva mii de hoţi şi şnapani?! Tineretul – forţa ţării – fuge mâncând pământul, căutându-şi sălaş în lumea mare. Da, se duce acea forţă care ar trebui să scoată sabia şi să pună capăt dezmăţului interminabil din ţară.

8 iul. 2014, marţi: În Europa toată oamenii au teribile îndoieli că viaţa le este bine cârmuită şi că hălăduim pe făgaşul cel bun. Pretutindeni sunt frământări, nemulţumiri, însă amploarea şi intensitatea acestor manifestări sunt rapid şi lesne zăgăzuite.

În tot acest timp, luxul ostentativ, cel mai adesea de foarte prost-gust, al clasei politice, în România mai cu seamă, atinge cote inimaginabile, dezgustătoare. Multele deşertăciuni şi mizerii omeneşti mă alungă, tot mai des, pe cărări silvestre…

20 sept. 2014, sâmbătă: Din nou întomnare. Febra turistică a scăzut, viaţa întră iarăşi într-un ritm lejer, liniştit.

Continui să vieţuiesc în chip stingher, agreând viaţa solitară, în natură, departe de om şi de ale sale urme, precum nişte răni, orişiunde trece; caut tărâmuri unde să pot medita în tihnă, locuri unde să pot avea în urechi doar susurul apelor curgătoare şi trilurile păsărilor cântătoare.

28 sept. 2014, duminică: Pe răbojul meu de alun încă o crestătură. Ei şi?…

4 oct. 2014, sâmbătă: Tot capitalismul acesta putred, găunos şi fetid se bazează pe îmbogăţiri prin mijloace necinstite, însă, fireşte, frumos ambalate pentru ca fraierul să nu-şi dea seama.

12 oct. 2014, duminică: Atunci când moartea ia locul vieţii… Deocamdată, toamna acoperă, copleşeşte vara: obosită, plictisită.

21 oct. 2014, marţi: De ce oare ne place să fim surzi şi orbi la adevărurile cele mari şi grave ale vieţii? Ba mai mult de atât: atunci când ni se întâmplă să mai întrezărim şi să auzim niscaiva realităţi crude şi crunte, instinctiv ne acoperim urechile şi ne închidem ochii…

1 Dec. 2014, luni: Cu un an în urmă mă aflam pe frumoasele plaiuri ale Ileandei…

Astăzi am ieşit, de unul singur, pe nişte coclauri de pe marginea Corundului, în cătunul A. Pe o păşune imensă, mărginită de coame de fagi golaşi şi vârfuri ţuguiate de molizi – trei case: două părăsite, una locuită încă, întrucât din hornul de cărămidă, măcinată de ani şi intemperii, văd fuior de fum ridicându-se alene pe cerul sur. Lătratul unui câine nevăzut sparge liniştea aşezării. Uşa casei se deschide brusc, în prag apărând un bărbat bine făcut, în vârstă, purtând într-o mână două găleţi de plastic: una verde, alta roşie, în timp ce în cealaltă mână ţine o secure. Ne salutăm, după care omul mă pofteşte în curte. Într-un colţ al ogrăzii, sub o copertină, o sobă cu plită duduie voioasă. Întreb gospodarul ce anume îi ţine, pe el şi pe a lui consoartă, în această pustietate. Îmi răspunde simplu, privindu-mă zâmbind:

– … Liniştea şi pământul!

Clar, concis, convingător.

Un vânticel adie tăios, apoi începe să fulguiască peste păşunea îndepărtată, populată cu doar două suflete omeneşti. Aşadar, linişte

şi pământ: arid, bolovănos… Zăpada topită de pe brazdele arăturii de pe lângă casă scot la iveală puzderie de pietre precum nişte cartofi uitaţi acolo de astă-toamnă.

Vântul se înteţeşte. Un fulg mare de omăt cade pe plita încinsă. Într-o clipă albul imaculat se transformă, cu un sfârâit abia perceptibil, într-un minuscul strop de apă, apoi într-un abur diafan infim, pierzându-se în imensitatea rece. Dau mâna cu gospodarul sihăstrit şi-mi continui drumul.

… Înainte să intru iar în codrul tăcut, privesc înapoi către cătunul cu doi oameni aciuaţi aici, în pustietate, din *iubire de pământ şi linişte*. În ochi îmi stăruie vizita fulgului singuratic pe plita neagră, încinsă – omul şi fulgul în marea lor trecere…

11 dec. 2014, joi: Politicianul – lupul-om –, specie legitimându-şi cruzimea cel mai adesea sub masca iubirii de Dumnezeu şi oameni ca să dea bine la pradă. Parafrazându-l pe Voltaire, îndeletnicirea aceasta s-a născut atunci când primul ticălos l-a întâlnit pe primul prost. Şi cum proşti şi ticăloşi sunt cu ghiotura…

Hăurile mele de tristeţe au ca fundament luciditatea; şi de aici îşi trage seva sentimentul copleşitor al zădărniciei. Şi cum să nu trăiesc această stare dacă toată viaţa ne este clădită pe o genune! Doar un inconştient poate jubila în faţa acestei realităţi crase, ori o fiinţă realmente credincioasă, posedând total acest har… atât de rar! O astfel de persoană credincioasă este în chip vădit săltată din mocirla existenţială, bucurându-se şi de viaţa prezentă, dar – mai cu seamă – de cea viitoare. Jocul de-a v-aţi ascunselea cu moartea este o mascaradă de prisos, ea, moartea, fiind în definitiv singurul adevăr incontestabil şi inevitabil. De ce oare atâtea prefăcătorii habotnice din teama de a nu pierde bunuri, relaţii, ocazii, când, în fapt, orice zi care trece este, vrând-nevrând, o desprindere de toată această găunoşenie numită îndeobşte viaţă?

20 dec. 2014, sâmbătă: Pacea, puritatea – le caut şi le aflu în Natură; desigur, cu condiţia ca omul, făptuirile sale nesăţioase şi

nebuneşti, să fie absente, lăsate cu mult în urmă, departe, în lumea dezlănţuită.

Aici, în Natură, am aflat, şi aflu, surse de forţă şi perseverenţă, precum şi avântul necesar împlinirii unor idealuri (…atâtea câte au mai rămas).

… Doar ea, numai ea – Natura – nu m-a refuzat niciodată, cu toate micile-marile mele răutăţi de fiinţă umană atât de împovărată de nedesăvârşiri.

„Ce mai terapeutică scrisul! Pagina albă, pe care o înnegresc sau o albăstresc, după felul cernelii, este receptacolul angoaselor mele – un receptacol, un duhovnic.”
(E. Ionesco – *Căutarea intermitentă*)

2015

5 ian. 2015, luni: Rugăciunea ultimă a lui Lev Tolstoi: – „De la Tine mă trag, la Tine vin. Facă-se voia Ta.”

8 ian. 2015, joi: Cred în Natură, în marea, imensa-i putere de purificare, de despovărare sufletească. Singur cu izvoarele, cu arborii, cu păsările cerului, cu vântul, cu soarele – mă dizolv în această oază de puritate şi mă desfăt cu liniştea codrilor. Da, doar în Natură şi înlăuntrul meu mă pot regăsi şi simţi cu adevărat bine.

Dumnezeul meu: în exterior, Natura; înlăuntrul meu: gândurile mele…

11 ian. 2015, duminică: Mă transform, tot mai vizibil, într-un bătrân nervos şi obosit.

Poveri…

15 ian. 2015, joi: O lume bizară!… O lume – păcătoasă, clevetitoare, invidioasă, perversă şi nesătulă – în care cel care munceşte suferă de foame, în timp ce o foarte mare parte a semenilor îşi duc traiul în trândăvie, îmbuibare, şi destrăbălare, săvârşind nelegiuiri fără seamăn şi făr’ de număr.

Ţara toată pare precum o ciută îngenuncheată, rănită mortal, asupra căreia se năpustesc, necontenit, nesătuii lupi şi corbi, fără nicio teamă de Vânător.

Patru ani deja, iată, de la plecarea mamei…

16 ian. 2015, vineri: Bietul om – poftitor de plăceri, lacom de averi, necumpătat şi desfrânat – se împotriveşte la rău cu răul; ce să

facă, om fiind?… Cum, de unde să poată oferi bine, iubire la atâtea încercări grele la care îi este supus traiul, firea-i fragilă?!

Iubirea astăzi? Da, ea există: pentru bani, putere şi proprietate.

18 ian. 2015, duminică: Poate oare Dumnezeu – care este bunătatea însăşi – să *dorească* să suferim, să prea suferim? Îmi este greu să pot crede că *pedeapsa veşnică* poate coexista cu însăşi iubirea, întruchipată prin Dumnezeu…

19 ian. 2015, luni: Bietele şi naivele mele consemnări – cine oare vă citeşte şi simte vreo bucurie, ori vreo satisfacţie? Chiar de-aş fi Samuel Pepys, Julien Green, Kafka, L. Tolstoi… ori toţi la un loc, cu ce-aş putea eu schimba lumea făcând-o mai umană, mai iubitoare cu adevărat prin aceste inocente notaţii?

20 ian. 2015, marţi: Călugărul îşi înlătură ispitele şi îşi ocupă timpul cu rugăciuni inofensive, în timp ce profanul munceşte din greu pentru a se hrăni pe sine şi pe alţii – aceasta este credinţa, aceasta-i ruga lui.

Pe amândoi îi respect…

21 ian. 2015, miercuri: Mai există oare vreo creatură atât de jalnică pe pământ care să simtă atât de presant şi de acut starea-i mizerabilă ca omul?

Alergăm cu toţii după plăceri, deşi ştim că urmarea va fi oricum boala, amărăciunea, mizeria, dezamăgirea şi suferinţa. Cu toate acestea, alergăm…

22 ian. 2015, joi: Un antic înţelept mă învaţă să nu primesc în mintea mea praful, cenuşa, zdrenţele şi gunoaiele acestei lumi. În Paradis să fii şi dacă crezi că eşti nefericit, aşa ajungi. Mintea să rămână veşnic calmă, liniştită şi să nu devii nicicând robul pasiunilor tale. Să uităm (… cât de importantă este aici virgula!), să muncim, să iubim şi să fim iubiţi.

Mă gândesc la cât de mult venin mi-a turnat în suflet ceea ce mi s-a întâmplat profesional în 2008… Apoi, la durerile produse de plecarea „dincolo” a părinţilor mei. Mentalul meu, încărcat cu atâta balast împovărător şi dureros, prin tot ceea ce iniţiază, caută să aducă mediul ambiant, cât şi persoanele din preajmă, la nivelul maculat şi înnegurat al sufletului zdruncinat.

Mă… slăbănogesc.

Pacea, pacea sufletului – unde mi-e?

23 ian. 2015, vineri: Acest jurnal îmi este util, benefic, şi pentru a-mi ţine mintea ocupată; mai cu seamă… Multe dintre stresuri, dureri, notate fiind aici, fie şi vag, ele se mai atenuează, unele chiar trec. Experienţa aceasta o am încă din adolescenţă, şi din prima parte a tinereţii, când, adesea fiind nemulţumit, neliniştit, posomorât – consemnările în jurnal mi-au servit drept refugii, şi remedii, foarte utile ieşirii din impas.

Cu timpul, am învăţat că leacul cel mai bun, pentru orice soi de tămăduiri, este credinţa – pe care nu o prea am, dar pe care o doresc atât de mult – *credinţa întreagă şi curată* –, lipsită de orice îndoială: nădejdea în harul lui Dumnezeu, laolaltă cu dobândirea păcii sufleteşti.

24 ian. 2015, sâmbătă: Şi, asemenea, jurnalului, începând din anul 2007 computerul, puţin mai târziu internetul, mi-a ţinut, aşijderea, mintea trează, mereu curioasă, preocupată de labirinturile lumii internaute…

25 ian. 2015, duminică: Caut, încerc să văd în om sinele său profund, autentic – nu cel făurit în mod artificial de familie şi societate. Şi mă minunez, de cele mai multe ori, de cât de spoită, alteori mânjită de-a binelea, e „faţada” unora; din păcate, la cei mai mulţi.

26 ian. 2015, luni: Descopăr că am ceva din fiinţa ariciului – animal retractil şi ţepos…

27 ian. 2015, marţi: Omul, între dragoste (limita de sus) şi mânie – limita de jos. Ca reprezentant al acestei specii, oscilez între cele două extreme precum pendulul orniciului.

28 ian. 2015, miercuri: Alături de mine, iar eu alături de ei: râul… ramul… muntele şi codrul frate. Şi zău că ne este bine.

29 ian. 2015, joi: Totul vine ca să plece, ca să treacă… Impermanenţa tuturor lucrurilor.

30 ian. 2015, vineri: I.C. citindu-mi, cu o vie curiozitate, „Zile scrise" – vol. I, îmi impută faptul că prea m-am lansat, în aceste însemnări, în prezentarea de frivolităţi, lascivităţi… Multele-mi dezamăgiri într-ale vieţii, îmi atrage atenţia cititoarea, îşi au rădăcinile în acest mod de trai avut. Aşa o fi… Ce pot face? În fond, sunt din toate câte puţin.

2 febr. 2015, luni: Doar pentru a mă putea delecta, în tihnă, cu freamătul pădurii şi al pârâului de munte şuier, cel mai adesea parcurg, mai întâi cu maşina, circa cincisprezece-douăzeci de km, apoi pornesc pe jos, pe coclauri (a se vedea imaginile de pe Facebook). În aceste drumuri silvestre ale mele parcurg de fapt propriile-mi trasee afective…

3 febr. 2015, marţi: Proaspăt să fii precum un crin, ori o zambilă sau lăcrimioară…

4 febr. 2015, miercuri: De cele mai multe ori citesc ca să nu trebuiască să gândesc; iar atunci când scriu, păcătuiesc, clar, prin prea multă gravitate şi înnorare. Cu toate strădaniile mele de a evita aceste nuanţe ale scrierii mele, veşnic mă trezesc derapat pe acest făgaş mult ştiut, mult umblat, al stilului meu.

5 febr. 2015, joi: De mai mulţi ani încoace, iernile pe ale noastre meleaguri au zăpezi tot mai puţine… agonizânde… apoi,

repede sucombând, lăsând în urmă cenuşiul şi negrul spre a ne copleşi vieţile – şi aşa prea mult învăluite în mizerii şi nelinişti de tot felul.

6 febr. 2015, vineri: De ce oare Dumnezeu nu ne-a sădit în suflet credinţa oarbă, totală, de neclintit, lăsându-ne astfel creaţi încât să fim mereu pradă îndoielii şi întrebărilor?!

7 febr. 2015, sâmbătă: Ca tot omul, sufăr şi eu cel mai adesea, pentru pricini mai mult închipuite decât reale. Oricum, mergerea mea înainte îmi impune tot mai mult un efort zilnic mare de voinţă.

8 febr. 2015, duminică: (Gânduri către o prietenă): – Utilizează cuvântul, şi la îndoială, şi la convingere, şi la durere, şi la bucurie… Spune-mi de ce taci?! Ştiu, plăcerea plămădirii unei noi prietenii, bucuria şi surpriza izvorâte de aici, sunt desigur, de cele mai multe ori, seducătoare, înlocuind un oarecare ritm monoton al uneia vechi. Este întotdeauna mai plăcut, mai antrenant, să-ţi faci un prieten nou investind speranţe în noul venit, chiar dacă în cel vechi ai deja convingeri ferme, verificate – mirajul noului este adesea orbitor. Atenţia, grija cu care făureşti o nouă năzuinţă îţi induce o plăcere uriaşă – este bucuria făuririi cuibului visurilor tale, atât de râvnit, atât de aşteptat.

9 febr. 2015, luni: România numită şi… *Parîndărăt.*
De reţinut: Iertare se cere, scuzele se prezintă!

10 febr. 2015, marţi: O dăscăliţă de limba română mă felicită pentru o mai veche scriere a mea – *Jurnal silvestru în fărâme*… Îmi spune că utilizează la orele de curs (!) anumite texte din această carte, dându-le elevilor drept pilde de frumoase descrieri de natură, precum şi exemple de stil bine conturat.

Iată-mă, în consecinţă, ajuns şi clasic! (… dacă a fi „clasic” înseamnă autor de studiat în clasă).

11 febr. 2015, miercuri: De la poemul haiku am învăţat că dacă lucrurile pot fi sugerate, atunci nu trebuie să recurgi la prisoselnicele relatări plicticoase. Am învăţat şi încerc să aplic această recomandare. Dar oare cu succes?

12 febr. 2015, joi: Se afirmă că orgoliul este vecin cu egoismul şi cu infatuarea. Oi fi eu orgolios, oare? Chiar dacă acum nu, cu siguranţă în tinereţe am fost.

13 febr. 2015, vineri: Este minunat – şi ideal – ca în orice etapă a vieţii să ai un om, un prieten, un apropiat care să ţi se potrivească, căruia să i te poţi confesa, în care să ai încredere, simţindu-l tot timpul apropiat, devotat, sincer – un prieten cu care să te poţi sfătui, care să te susţină în chip necondiţionat, până la capăt.

14 febr. 2015, sâmbătă: Un înţelept mă sfătuieşte că nu este tocmai bine să glumeşti cu: boala, cu Patria şi cu Dumnezeu.

15 febr. 2015, duminică: Până când, Doamne, mă laşi să mă tot retrag în desişurile mele interioare? Până când?…

19 febr. 2015, sâmbătă: Mă cuprinde o stare ciudată de nemulţumire, de lipsă de ceva esenţial, vital chiar, pentru mine, stare care provine, îmi dau seama mai apoi, din neputinţa de a scrie, de a face consemnări în acest jurnal; şi iată-mă scriind…

20 febr. 2015, vineri: Trebuia încă de mult să fi renunţat la tot ce-i găunos, zadarnic, inutil în viaţa mea. Am lăsat ca totul să deruleze în voia sorţii, la nimereală, „culegând” doar fructe dulci, aromate, dar prea puţin nutritive şi esenţiale. Ar fi trebuit să caut să ajung la calm, la detaşare faţă de tot ce poate atenta la tulburarea păcii mele sufleteşti. Ar fi fost nevoie de o mare putere a voinţei mele pentru a-mi construi viaţa în aşa fel încât nimic din ce îmi tulbură liniştea sufletului să nu mă atingă, să nu mi se întâmple. Dar n-a fost să fie.

21 febr. 2015, sâmbătă: Trupul, ca adăpost pentru suflet, dacă se şubrezeşte, bietul suflet, precum o rândunică cu al ei cuib deteriorat, încearcă să-şi repare sălaşul. Însă dacă agresiunea asupra adăpostului persistă, biata pasăre nu mai are încotro, nu are altă cale decât să-şi ia zborul, părăsind pentru totdeauna lăcaşul cu atâta trudă zămislit…

22 febr. 2015, duminică: „Instinctul cerbului”, în pofida tuturor zguduirilor vârstei, încă nu m-a părăsit. Şubrezirea, pe ici-colo, este însă (foarte) evidentă.

23 febr. 2015, luni: Arta ca o minciună frumoasă… Pe când, oare, păcătosul care sunt se va căi cu adevărat, şi în mod sincer, în faţa lui Dumnezeu? În esenţă, viaţa ar trebui să fie fericire – locul ei ideal de manifestare. Ar trebui să mă bucur de cer, de soare, de stele, de iarbă, de arbori, de animale; dar, mai cu seamă, de oameni. Îndeosebi ar trebui ca odată dobândită această stare, ea să nu fie tulburată de nimic.

24 febr. 2015, marţi: Prea multă râvnă din partea nevolnicei fiinţe umane de a zbura, de a-şi depăşi condiţia de fiinţă trăitoare (târâtoare?) pe pământ şi nu zburătoare printre păsări. Este, această năzuinţă, contrar firii, menirii sale de fiinţă slabă, iute-pieritoare. Ce să căutăm noi sus, tot mai sus, pe alte planete, atunci când aici, unde ne-a hărăzit soarta traiul, pe Pământ, ar fi atâtea de făcut?

De teamă ca viaţa mea interioară să nu devină din ce în ce mai săracă, îmi umplu vidul lăuntric cu conţinutul unor cărţi, zic eu, bune. Apoi, când doresc să fiu singur, fug în Natură, la aer, la păsări, la arbori, la şuierul apei pâraielor. Astăzi, undeva pe valea Bucinului, am privit minute bune frumuseţea cristalelor de zăpadă. Câtă splendoare simplă, albă şi pură, la îndemână, dar îndeobşte ignorată! E frig, linişte şi multă singurătate. Dar, tocmai pentru aceste daruri am venit aici, în loc să veştezesc la căldura de-acasă, în faţa computerului. Departe de monitor, dar şi de ecranul tv, ochiul mângâie superbul peisaj natural, fără să mai fie supus radiaţiilor şi

strălucirii nefireşti, excesive, ale acestor invenţii câteodată totuşi bune, utile.

Câtă simplitate domneşte aici, în traiul silvestru; şi cât de ignorant poate fi nesăbuitul om! Desele mele veniri aici, pe valea Bucinului, par a fi totuşi nişte fugi necesare mergerii mele înainte. Aici, în Natură, reuşesc să-mi dobândesc o reală libertate fizică, liniştea şi singurătatea. Descotorosit de toate, am asupra mea doar o geantă în care port strictul necesar pentru o zi sau câteva ore – cutreier în voie prin poieni şi prin păduri, pe margini de pâraie şi pe alături de izvoare, îmbătându-mi sufletul cu frumuseţi şi splendori naturale, vii. Dar, din păcate, peste tot pe malul pârâului – mai precis, de la confluenţa celor doi afluenţi ai Târnavei-Mici, Creanga Mare şi Creanga Mică, o mulţime de oameni s-au pripăşit în aceste locuri splendide, îmbulzindu-se şi aducând cu sine toate relele de care au pretenţia că fug. Natura, liniştea, simplitatea pură nu mai au scăpare – omul cel stricător de toate se năpusteşte cu nesaţ, parcă chiar cu invidie, asupra frumuseţii fruste stâlcind-o, supunând-o, îngenunchind-o, maculând-o ca pe mediul de unde zice că a fugit, sătul fiind de zgomote, de kitsch-uri, de poluare. Se pare că Natura nu mai are scăpare de omul cel atotstricător. Aici, în singurătate, am a mă suporta doar pe mine însumi (…nici chiar asta nu-i uşor!). Un piţigoi mă urmăreşte de o bună bucată de vreme – o fi oare vreunul dintre cei pe care îi nutresc acasă, în fiecare iarnă şi primăvară oferindu-le seminţe de floarea-soarelui? Zboară de pe un arbore pe altul, neabandonându-mă. Preţuiesc mult aceste mici şi dinamice păzitoare ale pădurilor meleagurilor noastre care, în pofida unor ierni grele câteodată, rămân stabile, credincioase plaiurilor în care şi-au dus traiul, şi în alte anotimpuri, mai agreabile. Aici, printre arbori, păsări, pâraie – aici îmi place, rupt de tentaţiile lumeşti, înfrăţit să fiu cu prima pală de vânt care îmi iese în cale. În aceste pustietăţi este potrivit firii mele traiul în linişte, soare, împresurat de privelişti încântătoare. Actualul anotimp este niţel zgârcit cu privelişti surprinzătoare. Dar şi acum caut să-mi încânt ochii şi sufletul cu frumuseţea măruntă a unui fulg de omăt, cu verdele viu,

catifelat, al muşchiului de copac, cu desenul atât variat al lichenilor cei suri, cu necontenitul du-te-vino al neastâmpăraţilor piţigoi.

Spre dezamăgirea mea, oriunde m-aş refugia prin codri, nu pot să scap de zarva şi efectele devastatoarelor motoferăstraie. În faţa acestei realităţi, îmi este din nou întărită convingerea că silvicultura este doar o găselniţă modernă, „ştiinţifică”, menită nu apărării pădurilor, ci din contră, decimării acestora spre folosul câtorva şmecheri bine poziţionaţi social şi politic – mari profitori ai acestei avuţii a obştii. Ei sunt cei ştiutori în a găsi căi de scurgere spre buzunarul lor a unor imense valori din care aruncă câteodată, cu zgârcenie şi lehamite, şi administratorilor pădurilor fărâme de ciolan, profitând de aste-vremuri mult prielnice unor asemenea moduri de parvenire, de căpătuire din bunul public.

… Merg pe cărări înnămeţite, departe de forfota lumii, fug de zarva ferăstraielor mecanice şi a tractoarelor forestiere – de om. Şi cu toate acestea, nu mi se pare că aş fi un sihastru, un izolat. Fiindcă, în fapt, mai izolat e semenul meu aflat într-un bloc, ori între pereţii de piatră ai unor clădiri. Eu, aici, am soare şi adiere de vânt, am apa pârâului de munte lângă mine, am mireasma pădurii în nări – am păsările cerului deasupra creştetului. Se poate spune, prin urmare, că aş fi un izolat? Am timp, stau cât vreau în acest mediu minunat, aici sunt, mă simt, liber precum păsările cerului. Nemărginirea, liniştea, frumosul îmi sunt prieteni şi vecini. E iarnă, cu zăpadă nu prea multă. Sunt aici, în acest leagăn de bucurie şi fericire, fizic rupt de lume. Am telefonul cu mine, însă de mult mă aflu în afara ariei de acoperire cu semnal. Dacă în lume pericolele vin de la om, aici, în codru, ameninţarea poate veni din partea Naturii, din partea vieţuitoarelor ei. Dar frică nu-mi e: în peste cinci decenii de convieţuire cu Natura, cu vieţuitoarele ei, îngrijorarea mea faţă de astfel de pericole s-a topit. În aceste preumblări ale mele, adesea întâlnesc cătune pierdute pe coclauri, în vreun luminiş, având ca vecinătate doar cerul – dovadă că pădurea este atotprimitoare. Vorbind cu aceşti oameni, aciuaţi prin sihăstrii, aceştia de obicei îmi spun că preferă traiul aici dintr-o nevoie de libertate interioară, din trebuinţa de singurătate şi spaţiu mult, din belşug… Confortul lor

este şubred, însă de obicei peisajul în care şi-au ales a vieţui răsplăteşte orice alt neajuns.

25 febr. 2015, miercuri: Fiindcă scrisul este un meşteşug, ca orice îndeletnicire care necesită anumite deprinderi care se capătă prin exerciţiu – ei bine, pentru a nu se ieşi din mână, şi această preocupare are nevoie de a fi exersată cât mai des, chiar şi atunci când aşa-zisa inspiraţie nu îţi dă ghes. Aceasta este convingerea mea la care am ajuns atunci când scriu rar, ori chiar deloc. Reflexul şi trebuinţa de a scrie sunt atât de intense încât nevoia de a scrie devine o necesitate irezistibilă, creându-se o dependenţă, precum faţă de un drog.

Doar scriind, şi rescriind, cât mai adesea, această formă de exprimare poate deveni clară, sugestivă, strălucitoare. Rescriind textul acesta ajunge să fie mai consistent, prin eliminarea a tot ce înseamnă repetitiv, deci de prisos… Balastul, buruienile sunt înlăturate – rămâne doar esenţialul, mai aerisit, mai uşor, mai luminos.

Scriu, aşadar, în principal în jurnalul meu unde eu fiind personajul principal, gândurile, emoţiile şi preocupările mele îmi sunt veşnic la îndemână. Scriindu-le, ajung să mi le limpezesc – şi asta îmi conferă o stare de bine deosebit.

26 febr. 2015, joi: Tot ce scriu vreau să fie de maximă sinceritate, deoarece vreau să fiu demn de încrederea celui care mă citeşte…

27 febr. 2015, vineri: După cum se poate observa, în luna curentă consemnările mele în acest jurnal se produc cu regularitate, zi de zi, în acest fel îndeplinind unul din criteriile notaţiilor diaristice: calendaritatea. Dar, din păcate, existenţa mea este atât de săracă în evenimente, încât efectiv îmi este greu să continui respectând acest principiu. Ca fapt meritoriu de a fi notat ar fi decizia, bizară mie, privind părăsirea Americii (Atlanta, Georgia) de către Andreea şi Petrică, după o tentativă de vieţuire acolo, peste

mări şi ţări. Dar se pare că nu le-a priit bolta de dincolo de Ocean… Au vândut totul, şi-au cumpărat deja bilet de călătorie cu vaporul unei companii olandeze. Plecarea va fi din Florida, pe data de 16 martie a.c. urmând ca nava să străbată Atlanticul, cu câteva opriri în Spania, Portugalia şi, în final, sosirea pe 30 martie, la Roma. De-acolo se vor îndrepta către Ungaria, de data aceasta pe calea aerului, oraş în care şi-au închiriat deja un apartament. De aici, îşi propun, mai apoi, să… cucerească Europa, năzuind să afle locuri de muncă convenabile speranţelor lor: în Franţa – ţară favorită a lui Peet –, ori Elveţia. Sau, dacă nu, oriunde altundeva, dar nu în România. Repet, bizară de tot mi se pare decizia lor, dar e a lor.

Acasă am deschis un mini-şantier. Mi-am propus să îndulcesc şederea turiştilor adăugându-le încă un foişor şi un grătar, pe lângă cele existente deja în livadă, şi care li se par nepractice, incomode, pentru faptul că trebuie să urce 50 de metri pentru a putea ajunge la ele. S-a început chiar azi construirea sobei, pe o fundaţie turnată cu câteva zile înainte, dar vremea rece, capricioasă, împiedică continuarea lucrărilor. Mai anevoioasă, şi mai costisitoare, va fi însă montarea pavilionului – spaţiul de lucru este foarte strâmt, aici urmând a se prelucra, apoi a se monta, circa cinci metri cubi de material lemnos.

28 febr. 2015, sâmbătă: Jurnalul meu anterior (*Zile scrise,vol. I*) a fost văduvit de circa 23 de ani prin arderea, cu cinci ani în urmă, a opt caiete mari, chinezeşti, cuprinzând notaţii din perioada 1980-2002. Nu trebuia să procedez aşa. Chiar dacă acele caiete cuprindeau, cum e şi firesc unei astfel de scrieri, notaţii uneori prea personale, acelea neputând fi publicate, le puteam omite, menţinând restul consemnărilor. Nu, categoric nu trebuia să desfiinţez caietele acelor ani… (În fond, pierderea nu este chiar totală, deoarece în „Nori în derivă" multe fragmente sunt extrase din notaţiile din caietele încredinţate focului.) M-am gândit că, efectuând omisiuni la transcrierea acelor note, pentru a cruţa intimitatea mea şi a unor persoane apropiate mie, aş fi denaturat integritatea, rotunjimea acelor însemnări. Aşa că, într-un moment de proastă inspiraţie cele

opt caiete au fost înghiţite de focul din şemineul din living. Cu acea decizie, de a face scrum acele caiete, am mai luat una – aceea de a nu mai continua ţinerea unui jurnal. Dar abstinenţa a ţinut puţin; nevoia, combinată cu obiceiul de a nota, fie doar din când în când, ce fac, ce simt, ce cred despre mine, despre oameni, despre natură… trebuinţa aceasta îmi da ghes, aşa că nu după multă pauză am decis să reiau însemnările. M-am obişnuit să mă slujesc de aceste caiete ca de un instrument care îmi permite să exersez, şi să experimentez, arta scrisului ca loc şi mijloc de refugiu spiritual din calea unei vieţi care se desfăşoară tot mai mult într-o lume fără suflet – şi această realitate dură, şi bizară, mă nelinişteşte profund.

1 mart. 2015, duminică: Desprimăvărare înceată. Zăpada lipseşte întrutotul, frigul însă, mai cu seamă noaptea, este foarte intens. Turnată fiind fundaţia grătarului, o înfofolesc ca pe o fiinţă vie, utilizând covoare vechi şi folii de polietilenă. Iernile noastre, de la o vreme încoace, sunt atât de sărace în omăt – de ce oare?! Mă gândesc iarăşi, cu jind, la acele ierni ale copilăriei mele departe plecată… Ce splendoare, cât alb pur, strălucitor, cotropitor, tentant. Acum, totul este închis, sumbru, cenuşiu, maculat: atât în interior, cât şi în exterior.

2 mart. 2015, luni: Precum afirmam puţin mai înainte, traiul ne este copleşit de dorinţa de dobândiri materiale, de trebuinţa de aprecieri, de nevoia de a fi recunoscut, potopit de succese, de a avea popularitate, prestigiu. O nebunie! La ce bun toate: talent, succes, prestigiu, avere când sfârşitul călătoriei – cu rost oare? – este atât de aproape?..

3 mart. 2015, marţi: Fiinţa egoistă numită om depinde mult de alţii; or starea aceasta este o veritabilă nenorocire pentru el… Biata făptură cel mai adesea se simte năprasnic de gol pe dinăuntru; şi atunci fuge mâncând pământul să şi-l umple prin intermediul altcuiva, situaţie pe care îndeobşte o confundă cu „îndrăgostirea”. Senzaţia de deşertăciune lăuntrică ne face să ne frământăm pentru a

găsi remedii întru ieşirea din această postură deosebit de ingrată. Pentru a ne ostoi starea, ne amăgim cu tot felul de activităţi, ne defulăm prin muncă – modalitate ideală de a ne descotorosi de gânduri împovărătoare, ori ne căutăm refugii în *braţe de leliţe*. Toate acestea pentru a ne umple cumva golul, starea de singurătate apăsătoare. Ne aflăm însă pe o cale greşită. Dar soluţia nu este în afara noastră; nicidecum – aceasta se află întotdeauna înlăuntrul nostru, aici şi numai aici. Căci iubirea nu umple golul; şi nu calmează dorinţa, ba din contră: le exacerbează. Oh, dacă ne-am putea spulbera poftele!

4 mart. 2015, miercuri: Teama şi iubirea nu duc casă bună. Frica de a pierde iubirea cuiva produce o mare nelinişte, un uriaş disconfort. Ne ataşăm, ne alipim orbiţi de ceva iluzoriu. În schimb, dacă am putea iubi fără frici, fără ataşamente şi iluzii, am putea gusta din plin iubirea. „Te rog să mă vezi clar aşa cum sunt: şi asta mi-e de-ajuns." Căci aproape întotdeauna, ne îndrăgostim de imagini construite, artificiale, care nu au nimic în comun cu fiinţa vie, aievea, cu făptura compusă din bune şi rele. Atunci când ajungi să nu păstrezi nicio înregistrare a greşelilor şi a lipsurilor, abia atunci se poate vorbi de iubirea faţă de cineva. Să ajungi să iubeşti sincer omul real, şi nu pe cel imaginar, să-i iubeşti ale sale părţi slabe, laolaltă cu cele bune, dar atât de omeneşti în fond – aceasta este iubirea cea adevărată.

Căci iubirea nu înregistrează nici faptele bune, nici pe cele rele. Ea înseamnă acceptarea întregului, cu lumini şi umbre, dar mai cu seamă, acceptarea umbrelor în contextul simfoniei unităţii.

(Gândurile mele de mai sus au pornit de la următoarea parabolă:

O femeie afirmă că a avut o viziune cu Dumnezeu. Episcopul trimite după ea şi când femeia se prezintă, îi spune:

– Ai creat o mare senzaţie, cred că îţi dai seama că, episcop fiind, depinde de mine dacă acele viziuni sunt reale ori false!

– Desigur, excelenţă, zise femeia.

– Şi că aceasta îmi este responsabilitatea şi datoria…

– Da, excelenţă!

– Aşadar, vei face ce îţi spun eu!

– Aşa voi face…

– Fii atentă, data viitoare când Dumnezeu îţi apare, îl vei supune la o probă prin care eu voi şti mai bine dacă este cu adevărat Dumnezeu sau nu.

– Foarte bine, excelenţă, care este proba?

– Testul este următorul: tu îi vei spune lui Dumnezeu: Te rog să-mi spui cel mai intim şi mai profund păcat al episcopului. Apoi, după ce Dumnezeu îţi va spune asta, atunci vino şi-mi spui mie, dar *nimănui altcuiva, da?*

– Bine, excelenţă.

Femeia se întoarce după o lună.

Episcopul:

– Ţi-a apărut Dumnezeu?

Ea:

– Da, excelenţă…

– L-ai întrebat?

– Desigur…

– Şi…ce ţi-a spus?

– Dumnezeu a spus: Mergi şi spune prelatului că i-am uitat păcatele!).

<u>5 mart. 2015, joi:</u> Mergând mai departe cu ideile notate ieri… Iubirea ne face dependenţi faţă de o persoană, de obicei „cosmetizată”, idilizată în imaginaţia noastră. Această persoană este scoasă în evidenţă, celelalte fiind date la o parte, ignorate chiar. Iubirea nonsexuală trebuie să fie sensibilă la întreg, nu numai la părţi bune – plăcute, frumoase, aşa precum trandafirul, prin natura sa, îşi dăruieşte parfumul tuturor: bun sau răi, aşa cum „copacul îşi dăruieşte umbra chiar şi celui care îl doboară” (Kabir – poet), aşa cum Creatorul face ca soarele să lumineze pentru toţi.

<u>6 mart. 2015, vineri:</u> Mult aş mai vrea să mă transform în iubire, rupându-mă de iluzii şi de imagini confecţionate ad-hoc, de

prejudecăţi. Să nu mai am conflicte sufleteşti, frici, lăcomii, senzaţii de singurătate. Să fiu calm aş vrea, senin şi fericit… De multe ori mă gândesc cum să nu fiu eu – o biată fiinţă omenească – încercat de sentimente de mânie, singurătate şi abandon, atunci când însuşi Hristos în momentul răstignirii a trecut prin aceste stări, omul în fond prin înseşi încercările vieţii aflându-se într-o continuă stare de răstignire.

7 mart. 2015, sâmbătă: Firile emotive nu pot să nu fie depresive. Doar neancorarea de tot ce vine şi pleacă ar fi calea de ieşire din impas. Ştiu asta prea bine…

8 mart. 2015, duminică: Insignifianta, umila mea persoană trece, se duce, piere încet-încet. Dar oare am împlinit, am înfăptuit pe-aici vreun rost, vreun sens?

9 mart. 2015, luni: Incontestabil, pentru mine scrisul este o terapie. Dar pentru cei care mă citesc, scrierile acestea oare ce vor mai însemna, ce utilitate or mai putea avea? Aşa cum pentru furnici muşuroiul este o prelungire a fiinţei lor, aşa şi pentru mine cele opt cărţi scrise, şi apărute, constituie o continuare, şi o completare, a eului meu.

(Mesaj către o cititoare: – *Dacă am îndrăznit să-mi arăt vulnerabilităţile, eu te rog să nu-mi lansezi săgeţi de foc către punctele mele oricum nevralgice!).*

10 mart. 2015, marţi: Mi se impută adesea nota uşor sumbră, de lamentare a acestor însemnări. Dar, în fond, cui să mă plâng dacă nu jurnalului – el fiind obiectul cel mai apropiat propriei mele fiinţe.

11 mart. 2015, miercuri: Scrierea într-un jurnal necesită mult curaj şi o bună doză de disperare: le am pe ambele! Aici, în aceste consemnări, îmi caligrafiez mintea, sufletul. Foarte mulţi, citindu-mi scrierile, îmi spun că persoana care răzbate din aceste notaţii nu sunt eu – oricum nu cea cunoscută de ei. Fiind un om fără prieteni,

stângaci în societate, prea puţin exuberant, prin urmare fără o mare aderenţă la cei din preajma mea, mai scriu şi din dorinţa de a fi luat în seamă; poate şi pentru a fi iubit, cu firea mea insuportabilă, cu tot… Am opt cărţi scrise şi apărute până acum. La apariţia niciuneia nu m-am îmbulzit să fac tam-tam: lansări, dezbateri. Le-am scris în singurătatea mea, în intimitatea propriei mele camere sau pe mal de ape, ori prin poieni. Între ceea ce scriu şi ceea ce îmi este dat să trăiesc este o legătură, fără doar şi poate, chiar şi în cele mai lipsite de veselie însemnări ale mele. Fiind mai degrabă un om izolat, scormon adânc în sufletul meu şi dau, mai tot timpul, de neguri multe, noroaie şi o groază de nedumeriri. Precum un fântânar, le scot la lumină, nădăjduind că voi da în curând de izvorul cel cu apa limpede. Dar şuviţa de apă cristalină întârzie să susure. În tot acest timp eu tot sap-sap, fântâna adâncindu-se, îndepărtându-mă de lumina şi de căldura soarelui, scoborându-mă în beznă şi frig…

12 mart. 2015, joi: Caut să trăiesc în pace, să duc o viaţă cât mai tihnită, paşnică. În acest scop fug, cât pot de des, în liniştea muntelui, îmbrăţişând liniştea, libertatea şi măreţia Naturii.

13 mart. 2015, vineri: Citesc undeva că Luna se îndepărtează de Pământ cu 5 cm/an. Prin urmare, de la ivirea mea în lume astrul nopţii s-a îndepărtat cu 3,25 m de mine. Dar, în acest răstimp, eu oare cu câţi centimetri mă voi fi apropiat de… pământ?

14 mart. 2015, sâmbătă: Viaţa în lumea virtuală abundă de confraţi care scriu, filmează, fotografiază, râd, (se) plâng, se laudă, cântă sau dansează. Vorbind de scris, unde sunt oare poeţii şi scriitorii nonveleitari, cei recunoscuţi ca profesionişti ai acestei bresle, cei bătrâni? Aceştia nu se văd, nu se aud, nu se simt ca fiind prezenţi cu a lor experienţă aici, pe varianta online. Să fie oare bolnavi cu toţii?!

15 mart. 2015, duminică: Pe cât posibil evit urâţenia lumii în care ne este dat să trăim. Încerc să mă îndeletnicesc, conform

năzuinţelor mele, cu preocupări care să-mi îndulcească singurătăţile şi dezamăgirile. Între timp, îmbătrânesc pe văzute şi nevăzute, pe simţite şi nesimţite.

16 mart. 2015, luni: În zilele dogorâtoare de vară îmi place să fug departe de zarva lumii grăbite. Mă aciuez pe Stânca-Mică, din Târnava-Mică, de pe valea Bucin. Ajuns aici, mă pitesc printre ferigi şi frunzele de alun şi de anin, apoi mă las podidit de cuvinte, savurând singurătatea în braţele Naturii.

…Viaţa mea e mult rămasă în urmă, iar zăpezile de altădată sunt irevocabil topite, pierdute.

17 mart. 2015, marţi: „Sunt din lume, dar nu sunt al ei" – acesta este un citat care adeseori mi se potriveşte-mănuşă. Retras în natură, de cele mai multe ori plec de aici cu regrete, lăsând în urmă priveliştea şi liniştea, singurătatea şi nemărginirea, apa pâraielor şi trilul păsărilor, zumzetul albinelor, mireasma florilor poienilor, vântul şi cântecul greierilor. Revin în lume pentru a continua inutilul zbucium şi să mă mânjesc iarăşi cu întristătoarele decoruri ale tuturor răutăţilor.

18 mart. 2015, miercuri: Abundă oamenii având o falsă pioşenie. Aceştia frecventează cu asiduitate biserica, participă la slujbe, comit „o morişcă de cruci şi patruzeci de mătănii" fără o minimă reculegere. Apoi, se reîntorc în iureşul lumii, secerând şi adunând plini de avânt roadele acestei vieţi tumultoase, năuce. Precum se afirmă, cred şi eu că naţia română este un popor religios, dar foarte puţin credincios.

19 mart. 2015, joi: Regele Solomon (la sfârşitul vieţii): „Totul e deşertăciune şi vânare de vânt." Viaţa – o absurdă risipă de energie colosală. Aceasta e veşnic frământată, voluptoasă uneori, dramatică, apoi tragică în final.

A nu se uita că *binele impus este mai rău decât răul cel mai rău.* Şi tot în context cu cele mai de sus, referitor la multele rituri,

care mai de care preamărindu-se, mi se pare nimerit să notez o comparaţie: *Dumnezeu este o grădină mare, cu flori, înconjurată numai de porţi: poţi intra pe unde pofteşti.* Toate aceste intrări duc către aceeaşi frumuseţe unică, mirifică.

20 mart. 2015, vineri: Am 65 de ani: se aprind şi la mine unele beculeţe de avarie. Încerc să ignor faptul acesta utilizând desele refugii în cărţi, în scris, ori prin codri, pe cărări ştiute, parcurse, călcate de atâtea ori, fotografiate şi răsfotografiate în toate anotimpurile, imagini pe care, mai apoi, îmi place să le descarc pe net, pe Facebook, împărtăşindu-le cu alţii, culegând două-trei like-uri, acordate mereu de aceleaşi persoane. Caut leac în scris, proză sau poezie, însă nici ele nu mai vor să vină să-mi oblojească multele-mi răni deschise. Tot ce reuşesc este să acumulez multă, tot mai multă, furie şi ranchiună – degradante, chircitoare de suflet. Dar, de ce să-mi chircesc sufletul când e atâta viaţă şi frumuseţe în jur?

Sunt înspăimântat de agresiunea atât de „colorată" a oamenilor, a urâtului cotidian, rănit sunt de expansiunea vertiginoasă a prostiei, a imposturii şi a hoţiei generalizate. Mă refugiez în tot-mai-adâncul minţii mele, al sufletului meu.

Mă grăbesc să scriu, să iubesc, să citesc. Atunci când citesc, îmi vine să las baltă lectura şi să trec la scris; apoi, trecând la scris, mă năpădeşte o poftă nebună de citit…

21 mart. 2015, sâmbătă: Revin, iar şi iar, cu bucurie şi evlavie, la codrul fremătând de sevă – prieten al meu de o viaţă. Rămân, mai apoi, lecturile… amantlâcurile…, primele, tămăduitoare, cele din urmă, mai nou foarte dureroase. Oricum, ambele mă fac să uit de vârtejurile şi de înnegurările sufletului meu. Cu vorba, cu graiul, mă aflu în raporturi destul de dificile. Între cele două modalităţi de exprimare, de exteriorizare a gândurilor, mă simt, de departe, mai înzestrat pentru scris. Cuvintele mele, rostite sau scrise, sunt oricum în ambele situaţii, foarte ezitante: ele îmi vin

greu, mi le aleg cu multă migală pentru ca acestea, în final, să-mi transmită în chip fidel, stările sufletului.

22 mart. 2015, duminică: Relele acestei lumi se ţin de mine scai, găsindu-şi un bun sălaş în preajma sufletului meu cătrănit. Dar de ce, şi până când, le mai găzduiesc?!…

23 mart. 2015, luni: Viaţa-mi toată s-a derulat în medii nefavorabile socialmente, fiind mai tot timpul împresurat de mediocrităţi, culmea: acceptate, de cele mai multe ori chiar agreate de mine. Poate atâta şi chiar asta am meritat. În final, m-am impregnat cu specificul acestei ambianţe, devenind asemenea ei. Nimeni şi nimic nu-mi va mai putea spăla îmbâcselile căpătate, urmare a traiului în aceste cercuri.

25 mart. 2015, miercuri: Îmi toc banii, şi nervii, pe grătarul şi pavilionul din curte. Lucrările la pavilion tretenează deoarece materialul lemnos este insuficient de uscat încă. Faţă de suma prezumată a se cheltui pentru cele două construcţii, în final voi avea de achitat aproape dublu, fapt care îmi dă peste cap situaţia financiară, stârnindu-mi un disconfort bănesc consistent pentru următoarele luni.

Se desprimăvărează – este vremea leurdei…

Americanii mei or fi ajuns între timp undeva prin Europa. De nouă zile legătura cu ei s-a întrerupt, nefiind posibilă comunicarea, nici prin net şi nici prin telefon, junii mei hălăduind cu vaporul.

26 mart. 2015, joi: Andreea şi Peter au ajuns, în periplul lor către Europa, în insulele Madeira, de aici au vorbit, prin Skype, cu Ida. Mai târziu, mi-au transmis un scurt mesaj, precum şi câteva fotografii, prin Facebook. Încă vreo câteva zile şi călătoria lor pe mări şi oceane se va încheia la Roma. Apoi, de aici, din Italia, vor voiaja cu avionul, către Budapesta, unde îşi vor căuta sălaş. După ce îşi vor rezolva problemele propuse, vor veni şi acasă, la Sovata.

Lucrările la pavilion se tot tărăgănează din varii motive, în principal din cauza muncitorilor angajaţi la alte lucrări, dar şi din pricina materialului lemnos încă insuficient de zvântat. Până să vină lucrătorii, vor sosi şi ploile, dacă previziunile meteo se vor adeveri.

27 mart. 2015, vineri: Pământul cere ploaie. Cerul promite încruntându-se, înnegrindu-se, dar nu se grăbeşte. Desigur, toate la timpul lor. Firea toată – oameni, plante, păsări – este în aşteptare.

Tragedia aviatică din Alpii francezi seamănă leit cu destinul poporului român din ultimii zece ani: un pilot bolnav, sinucigaş, ne-a purtat vertiginos, în picaj, către sol, trântindu-ne de pământ, făcând zob: şi navă, şi oameni…

Ieri, la o prăvălie din Praid, după ce îmi aleg produsele, vin la tejghea să fac plata. Vânzătoarea – adâncită într-un dialog pe probleme de sănătate cu un medic, probabil – îmi spune să aştept, continuându-şi taifasul medical. Pe moment, am avut instinctul să-i afirm că se pare că am nimerit într-un cabinet medical, nu într-o prăvălie – apoi să-mi las marfa pe tejghea, plecând din unitate. Am tăcut însă, ascultând, fără voia mea convorbirea lor pe teme medicale, aşteptând cu sufletul la gură ca localul să se transforme din nou în butic, putând şi eu astfel să-mi plătesc mărfurile alese.

28 mart. 2015, sâmbătă: Nedumerirea mea cea mare: mentalitatea Andreei şi soţului ei privitoare la decizia lor de a părăsi America şi de a veni în Europa cea atât de tulbure şi frământată. Că vin, n-ar fi atât de ciudat, însă vin fără să aibă nimic sigur ca reper, nimic cu adevărat meritoriu pentru a da cu piciorul în America. Perplexitatea mea creează nelinişti şi furii Idei.

Vreme închisă şi răcoroasă. Ploi intermitente fac ca lucrările la pavilion să treneze, dar şi datorită angajării mai multor lucrări, în acelaşi timp, de către dulgheri.

29 mart. 2015, duminică: Ieri, la Gurghiu… Vremea a fost posomorâtă, cu burniţă şi ploi intermitente. Am vizitat castelul Rákoczi-Bornemizsa şi Parcul dendrologic – ambele într-o stare de

părăginire de neînchipuit. Doamne, cum e posibil?!… Poporul acesta are parcă o vocaţie a distrugerii şi a nepăsării. Inimaginabil!… În parc, pe versantul de deasupra lacului… cu o singură lebădă!… am cules frunze de leurdă: fragede, ude, strălucitoare, puternic aromate. Mai apoi, în ciuda vremii potrivnice, m-am aventurat pe drumul desfundat în ultimul hal, către Lăpuşna. După câţiva kilometri însă, am renunţat să mai înaintez din pricina stării jalnice a drumului, dar şi a vremii deosebit de urâte. Am oprit pe malul pârâului Gurghiu, cu apele învolburate, învăluite în ceaţă, aproape de un izvor. A urmat un dejun sumar şi câteva fotografii făcute cu telefonul – apoi, întoarcerea.

30 mart. 2015, luni: Anul trecut, în mai, mi-a apărut volumul „Zile scrise (Jurnal I)” cuprinzând aproximativ 23 de ani de notaţii diaristice – alţii, vreo 22, opt caiete, fiind încredinţate focului din şemineu, într-o clipă total neinspirată. Trimiţând manuscrisul electronic la editură (Napoca Star, din Cluj) mi-am zis: basta, nu mai scriu jurnal! Până aici. Trecură doar şase zile şi… n-am mai putut să stau fără să scriu ceva. Şi ce îmi era mai la îndemână ca să scriu: natural, jurnalul! Cum alte texte în afară de două-trei poeme, publicate pe site-ul: *http://www.poezii.biz,* nu am fost în stare să mai ticluiesc, am reînceput să povestesc, în aceste caiete, ce mi se întâmplă, ce gândesc, ce trăiesc. Şi iată-mă din nou scriindu-mi jurnalul, cu bune, cu rele, fapte, întâmplări mai mult sau mai puţin importante, faptul acesta al scrierii dându-mi parcă mai multă coerenţă existenţei. Am nevoie de acea intimitate, conferită prin actul scrierii, pentru a-mi conserva – la ce bun, oare? – pulsaţia fiinţei mele. Prin actul scrierii diaristice oricând am un subiect, un eveniment (personal), o imagine, ori un gând trecător ce vrea iute să dispară în neant, acolo unde toate se duc, şi unde ne vom duce. Astfel, îmi este de un mare ajutor acest jurnal pentru a-mi exersa deprinderea de a formula, de a consemna gânduri, fapte, clipe trăite – pentru că jurnalul este un bun exerciţiu de narare, dar şi un bun instrument de defulare. Aici, în jurnal, îmi găsesc un câmp propice efectuării unei rafinări emoţionale. Fiecare zi care trece mă ucide

încet-încet. Iubesc, sufăr, mă uimesc, mă frământ, mă consum – pare-se că… trăiesc. Consemnez aici că sunt un vanitos, de multe ori ridicol, imprevizibil, poate şi iraţional, patetic şi, adeseori, greu suportabil. Îmi scriu jurnalul mai departe pentru că el este, fără nicio îndoială, o formă de singurătate dragă mie, mult prielnică sufletului meu…

Plăcerea mea de a hoinări pe cărări abrupte este de departe mai mare decât cea a mergerii – mult şi departe – pe potecile orizontale, la sute sau mii de kilometri pentru a vedea oraşe, muzee, arhitecturi.

Nu încetez a mă tot întreba de ce oare, de unde izvodeşte nevoia noastră, a unora, de a ne etala gânduri, trăiri, făptuiri? Deoarece de la *a avea*, până la *a merita* să laşi în urma ta semne, fapte – nu întotdeauna demne – e lungă calea. Personal, nu ştiu care e viaţa mea cea meritorie: aceea din scrierile mele, sumar creionate în jurnale, ori cea pe care zi de zi îmi este dat a o trăi. Mulţi se nedumeresc citindu-mi consemnările constatând că între viaţa persoanei cunoscute lor, cea de toate zilele, şi viaţa autorului care răzbate din cărţi există o imensă falie, fiind vorba, în concepţia lor, de două persoane total diferite, chiar contradictorii. Incontestabil multele cărţi citite m-au influenţat profund, purtându-mi sufletul spre orizonturi neştiute, foarte plăcute însă structurii mele psihice. Cărţile pe care le-am scris mi-au creat o anume prestanţă în mediul în care îmi duc traiul, în timp ce lecturile m-au condus spre repere spirituale de un cu totul alt nivel calitativ precum al celor în preajma cărora mi-a fost dat a vieţui. Aşadar, scriu – mai scriu, şi cât timp mai scriu, înseamnă că sunt viu. Îmi scriu jurnalul fiindcă acest fapt mă linişteşte; şi îmi este mult benefică plăcerea de a fi cu mine însumi. Consemnările în jurnal sunt pentru mine o soluţie practică, foarte la îndemână evitării insuportabilităţii faptului de a nu scrie, la absenţa totală a scrisului. În acest mod, prin aceste notaţii, încă mai caut – până când oare? – să mă regăsesc, şi să mă înţeleg… Încerc să-mi identific propria-mi personalitate, o fiinţă fizică abandonată, lepădată într-o lume a obiectelor, expusă şi supusă durerii, pradă fiind pasiunilor de toate felurile.

31 mart. 2015, marţi: Viaţa – durere, nedreptate, suferinţă; apoi, alunecare înceată în mineral…

Unde or fi ieri, alaltăieri, săptămâna trecută, luna trecută, anul trecut?! Toate s-au îndepărtat, ireversibil, împovărându-mă, şubrezindu-mă. Ele au trecut, eu am (mai) rămas… o clipă care, iată, a trecut: unde, unde, unde?…

1 apr. 2015, miercuri: Inserez aici un amplu citat din scrierea lui Eugen Ionescu „Căutarea intermitentă", un citat dur, însă de o realitate incontestabilă:

Priviţi, priviţi aceste magnifice şunci, cârnaţi şi salamuri, perele acestea, somonii aceştia, merlanii ce vor fi puşi la fript, aceste învăpăiate tomate, aceste căpşune delicioase şi graţioase, lângă cireşe şi ciozvârtele acestea, berile şi vinurile acestea de Bordeaux şi de Bourgogne, şampaniile acestea şi atâtea mii de alte suculente lucruri de supt, de ronţăit, de băut, de înghiţit... cu toatele se vor transforma în alte sosuri de cârnaţi fecaloizi, în diaree, în urine! Piaţa – deasupra, dedesubt, cloacele de rahat. Putreziciunea, resturile, imundiciile care vor redeveni flori, spre a deveni din nou putreziciune înainte de a fi pulbere.

Obiectele poftelor noastre, dorinţelor noastre, ale competiţiei – toate astea putreziciuni sunt. Se ştie? Nu se ştie, nu te gândeşti la asta în faţa apetisantelor feluri de mâncare, a frumoaselor garnituri ce ni se oferă, pe care ochii le văd, pe care ochii noştri le şi devorează, înaintea limbii, a stomacului, a sordidelor intestine. Totul e căcat: e ceea ce-i spunea unui medic psihiatru un pacient pe care medicul vroia să-l vindece, astfel încât să nu-i mai pută, să uite imundiciile. Însă, în realitate nu omul acela puţea, ci medicul.

Orice copil (pe urmă, adultul se obişnuieşte cu asta) a putut gândi că tata şi mama sa defecau; că profesorii defecau; că prietenii părinţilor defecau şi ei, în fiecare zi, iar dacă nu se întâmpla în fiecare zi, era şi mai rău, oribila, groaznica, angoasanta constipaţie, că sfinţii defecau, că Isus Cristos, el însuşi…

… Culori, arome – apoi mirosuri fetide; toate însă creionate într-un mod dezarmant de realist. De ce să le ignorăm, de vreme ce este vorba de noi, de viaţa noastră, aşa cum este ea?

2 apr. 2015, joi: Pentru cine, de ce scriu oare acest jurnal? Dacă o fac pentru mine, pentru a-mi revărsa în acest mod gânduri, preocupări, sentimente care îmi încearcă mintea şi sufletul, atunci de ce le mai transcriu, iată, şi pe computer, apropiind astfel scriitura de formatul ei de carte? De ce, dacă sunt doar pentru mine aceste consemnări, le mai împărtăşesc şi altora, le mărturisesc că scriu jurnal, deunăzi chiar citindu-i lui Mic, la telefon, fragmente din aceste notaţii? Incontestabil această făptuire este o manifestare de vanitate, dar şi o trebuinţă de a-mi ocupa mintea, creându-mi iluzia unei activităţi intelectuale, alături de cea care se cheamă lectură – pe suport de hârtie sau electronic (aceasta mă oboseşte repede). Cert lucru, prin ceea ce fac, scriind, îmi vorbesc, chipurile, mie, dar în aşa fel încât să mă audă şi alţii. Vanitate? Da, vanitate – o doză bună. O vie dorinţă de a-mi demonstra că am preocupări, vezi Doamne, intelectuale, dar, în acelaşi timp, şi celor din preajma mea care sunt surprinşi de această pasiune a mea atunci când le dăruiesc vreo scriere, ori află de această îndeletnicire a mea.

3 apr. 2015, vineri: În tot ce scriu şi citesc, preocuparea mea de bază rămâne încercarea de a-mi identifica propria-mi personalitate încâlcită, dezlânată. Trupul se împuţinează, timpul aleargă implacabil, iar eu sunt tot mai departe de ţinta propusă, de adevărul pe care îl caut. Însă continui să citesc şi să scriu, în timp ce îmbătrânirea, uzura fiinţei mele este tot mai vădită şi uşor neliniştitoare. Efectul nefast al anilor urâţeşte totul în preajma mea. Continui însă să nu cedez, amăgindu-mă, amăgind…

A revenit iarna: ieri ne-am trezit cu un omăt de cinci centimetri acoperind timida desprimăvărare. Persistă frigul, vântul rece. De Paştele catolic avem un ieduţ în loc de miel. Mă pregătesc să-l aduc de la Bezid. Cu această ocazie mă voi opri şi la Sângeorgiu, la mormântul apropiaţilor mei.

A treia încercare, în şaptesprezece ani, de a citi jurnalul lui Gombrowicz – eşuată şi ea la pagina 124. Lungile descrieri anoste, fără profunzimi sau tente anecdotice, mă disperă, îmi încearcă răbdarea la maximum. Aşa că, abdic…

Ajuns la Bezid, în jurul orei unsprezece, caut cu înverşunare, din goana maşinii, stâna care, conform spuselor ciobanului, este aşezată chiar lângă drumul auto – un drum desfundat, plin de băltoace şi hârtoape. Caut însă degeaba, ioc stână. Peste tot doar căsuţe de vacanţă şi imensitatea de apă a lacului de baraj. Într-un târziu, telefonez ciobanului… Acesta, amuzat, dar şi surprins de isprava mea, îmi spune că se află taman în Bălăuşeri, unde şi domiciliază de fapt, şi că acolo sacrifică mieii şi ieduţii pascali. Prin urmare, fac cale întoarsă pe drumul care nu-i deloc un deliciu. Revenind la Bălăuşeri – cu iedul jupuit în portbagaj – opresc la Sângeorgiu de Pădure, la mormântul familiei mele. Nucul cel mare, secular, a fost tăiat; în preajma cioatei, de aproape un metru diametru, au rămas crengile subţiri, dispersate pe versantul de deasupra mormintelor. Imaginea, oricum jalnică, este amplificată de mulţimea de resturi rămase de la iluminaţii: suporturi colorate din plastic ale lumânărelelor, resturi vegetale de flori şi tulpini decolorate, folii de plastic… În pofida frigului şi a vântului tăios, urc pe valea Liţa, fotografiind prăpastia argiloasă, pe lângă care a derulat întreaga-mi copilărie. Escaladez valea abruptă printre tufele înspinate de măceşe, porumbar şi păducel, rugi de mur, tufe de corn deja cu flori galbene, precum o ploaie de aur şi pâlcuri de toporaşi azurii. De sus, de pe dealul tuturor vrăjilor copilăriei mele – loc al lecturilor, al visărilor şi peregrinărilor mele solitare, al mirosului amar de frunze de nuci, toamna, şi a florilor de păpădii, primăvara, la primul cântat al cucului. Privesc cu tristeţe întregul versant, acum năpădit de salcâmi tineri, păducei şi măceşe; fac câteva poze cu partea mediană a Josenilor, cum era denumită în copilăria mea, strada noastră, apoi cobor încet, în linişte, ascultând cu urechile ciulite, freamătul difuz, întrerupt de rafalele scurte de vânt rece al naturii în plină trezire. Evit să mă mai întorc prin cimitirul ortodox, cu mormintele împrăştiate pe sub fostele podgorii, acum fiind şi ele

doar amintiri. Revin pe dealul din partea dreaptă a pârâului Liţa, prin livada care a aparţinut bătrânului Reghian, un creştin ortodox, model de gospodar în sat. În livadă încă mai vieţuiesc doar câţiva pruni bistriţeni, bătrâni, de o seamă cu mine, doi nuci, şi vreo doi-trei meri, aceştia fiind ultimele vestigii a ceea ce a fost odată mirifica livadă a lui Reghian. Opresc lângă vechiul gard de scânduri, de-acum patruzeci de ani, putrede, sub care zăresc pâlcuri de toporaşi surâzători. Contrastul dintre scândurile îmbătrânite, cu fibrele evidente, cu muşchi verde, catifelat, şi florile acestea parfumate, fragede, de azur, mă determină să imortalizez imaginea.

Seara, după mai bine de două săptămâni, are loc prima convorbire, pe Skype, cu Andreea şi Peter, ajunşi cu bine în Budapesta.

Să aibă noroc în ale lor intenţii europene!

4 apr. 2015, sâmbătă: Înclinat spre melancolie şi interiorizare, solitudinea şi amărăciunile au devenit părţi componente ale fiinţei mele. Refugiile mele sentimentale, pentru moment aducătoare de bucurii spirituale şi senzuale, au devenit obositoare, stresante, uşor anacronice. Grădinarul de odinioară, care mirosea cu nesaţ şi cu aceeaşi mare plăcere fiecare floare în parte, în timp deveni dependent de ele… Dar, iată, anii trecură – grădinarul se mişcă tot mai anevoios printre tufele de trandafiri la fel de ademenitoare precum odinioară.

Mic – o floare rară a florei spontane. Mă uimeşte devoţiunea ei exemplară faţă de o anume religie, dăruirea ei către preceptele acestei spiritualităţi, specifică omului simplu, de la glie. Mic – floare rară, cu mireasmă aparte…

5 apr. 2015, duminică: Paştele catolic, şi Floriile ortodoxe – într-o atmosferă hibernală, cu ceva omăt şi cu temperaturi situate bine sub minus. Nicicând nu am să pot pricepe de ce şi, mai cu seamă, până când această separare nefirească pentru unul şi acelaşi eveniment din viaţa lui Isus Hristos: Naşterea şi Învierea Sa! Este anapoda, parcă un joc de copii încăpăţânaţi care vor să fie unul mai

breaz decât celălalt, niciunul nevrând să lase de la el jucăria din mână, să zicem zmeul. În tot acest timp, în loc ca acesta să se înalţe, se zbate pe loc încercând să se ridice, dar neputând din pricina smuciturilor năstruşnicilor copii. Ce păcat! Mai cu seamă că nu este vorba de un joc de copii!…

Zilele vieţii mele cotidiene exterioare seamănă periculos de mult una cu cealaltă. Deşi am toată libertatea din lume la îndemână, derularea acestora este monotonă, aproape simetrică una cu cealaltă: în zori, în pat, lecturi şi scris. Mai apoi, bâjbâieli pe net (Facebook, filme, vizionări de înregistrări cu iz cultural, mai ales din arhiva TVR, diverse lecturi din cărţi online…); din când în când, mai ies în Natură, atunci când nu ies, seara fac o promenadă în jurul lacului Ursu, asta în fiecare seară şi pe orice vreme. Reîntors acasă, stau la internet iarăşi, apoi, în preajma orei 23, culcarea şi „otrăvirea" sufletului la tv.

Dintre toate, ieşirea în Natură îmi este cea mai benefică şi plăcută activitate. Dar şi scrisul. Prima îndeletnicire îmi prieşte fizic, cea de-a doua – sufleteşte. Dragostea de păduri, de preumblări singuratice în natură, departe de om, această plăcere o am, o port în mine din cea mai fragedă copilărie. Prezenţa arborilor, foşnetul vântului prin frunziş sau prin crengile golaşe mi-au fost, şi-mi sunt, aducătoare de tihnă în suflet.

Omul trăieşte pentru a-şi întreţine circulaţia unor alimente prin tubul digestiv, apoi pentru satisfacerea instinctului sexual… Cu câtă trudă se obţin aceste trebuinţe, cât timp alocat acestor dobândiri!

(*Sexul filozofic: când ai cu cine, ai cu ce, ai şi unde, dar... pentru ce?!*)

Între mistic şi destrăbălat există un acelaşi fir roşu călăuzitor care îi leagă, anume: zborul spre extreme şi căutarea asiduă, fiecare în felul lui, a absolutului. Dar dacă excesul mistic este „bine" văzut, cel al căutării plăcerii se consideră a fi o formă admisă a demenţei; zic asta unii psihologi…

6 apr. 2015, luni: În viciile inveterate moderaţia este mai greu de practicat decât totala abstinenţă. În cei peste şase decenii ale mele

am reuşit să scap abia de unul! Pentru ca să scap de celelalte mi-ar trebui încă două vieţi.

În ultimii şapte ani am făcut veritabile băi de filme pe net. Astăzi am vizionat „Soroc de viaţă, soroc de moarte” – un film bun. M-a încântat superba metaforă sugerată la un moment dat în derularea filmului. Redau dialogul cu pricina:

– Ernst, priveşte copacul acela! A înflorit! E prea devreme, niciun alt copac nu a înflorit încă.

– Debarcaderul a fost bombardat, a înflorit din cauza căldurii.

– Jumătate din coroana copacului a fost distrusă, dar, chiar şi aşa, acesta a înflorit.

– Dacă am putea să facem şi noi ca el, Elisabeth... să ne încredem în viaţă şi să mergem mai departe.

– Da, dacă am putea...

Apoi, o altă scenă foarte sugestivă: în toiul unei alarme aeriene, în timp ce el şi ea se află în subsolul unui restaurant luxos dintr-un oraş german ruinat de bombe, clădirea în care s-au aciuat cei doi este aprig bombardată; molozul, praful curg peste clienţii dornici de viaţă şi antren. Solista localului, cocoţată pe un butoi de vin, în zăngănitul sticlelor care se sparg şi bubuitul bombelor care nu mai contenesc să cadă pe clădire şi în preajmă, exclamă deloc tulburată:

– Doamnelor şi domnilor, vă anunţ cu regret că ultima notă a fost falsă. Bucuraţi-vă de război, căci pacea este îngrozitoare! Apoi, ca şi cum nimic nu s-ar fi petrecut, se cocoţează din nou pe butoi şi îşi continuă cântecul.

8 apr. 2015, miercuri: Vremea iernatică de până acum începe să dea semne de înfrângere, lăsând din nou loc primăverii cotropite de mai bine de două săptămâni. Lucrările la pavilion încă stagnează. Se ivesc felurite piedici, unele inventate de către meseriaşi pentru a-şi putea încheia lucrări începute prin alte părţi. Încă mai aştept cu răbdare.

Ida va pleca la Andreea, la Budapesta, la sfârşitul acestei săptămâni. O vor însoţi şi nepoatele, împreună cu mama lor. Vor sta

şase zile, timp în care eu voi rămâne diriginte de şantier, aici, la montarea pavilionului.

9 apr. 2015, joi: Emisiunile tv devin tot mai infecte. Doamne, câte gunoaie ni se varsă, cu acceptul nostru, în suflete! Nu pot să cred totuşi că omul poate fi o creatură atât de abjectă pe cât se încearcă să ni se inculce, zi de zi, prin canalele de televiziune – veritabile focare de infecţie pentru minte şi suflet. Tot ce ni se prezintă, pe aceste căi, sunt palme şi pumni daţi demnităţii umane, sunt revărsări de haznale peste făptura bietului om năucit de vremuri. Exagerările şi lăturile vărsate de emisiuni ca cele realizate de: Banciu, Măruţă, Teo Trandafir, Brancu, Simona Gherghel… sunt de-a dreptul poluante, tembelizante. Aceştia sunt aşadar câţiva dintre realizatorii ale căror emisiuni nu ar avea ce căuta pe ecranele tv. Însă problema e că marea majoritate a emisiunilor sunt cam de aceeaşi factură mizerabilo-cretinoidă. Iar lumea tace, priveşte aceste emisiuni, apoi devine precum ele… Ştirile – revărsări de venin direct în mintea şi în sufletul privitorului. Aşa vremuri, aşa oameni, generaţia „super”, „tare”, „mişto”.

10 apr. 2015, vineri: Ieri după-amiază, într-o zi cu mult soare, în sfârşit se aduce materialul lemnos de la Ocna de Jos. Laolaltă cu materialul fasonat, apar şase dulgheri… meşteri mari… care, iute-iute, încep montarea pavilionului din elementele gata croite şi vopsite (tratate), aşezând totul pe o fundaţie zdravănă, gata făcută. Ca de obicei, eu rămân cu partea de alergături după piese: şuruburi, şaibe, piuliţe. Până seara se ajunge să se monteze şi scheletul acoperişului, fără lambriuri. Astăzi, trupa vine cu efectiv cu mult mai redus, continuându-şi munca cu iscusinţă şi pasiune, fapt mai rar.

Efectul psihologic al realizării unui proiect îndelung ales şi năzuit, migălit, pe net, discutat şi răsdiscutat cu meseriaşii şi între noi, în familie, este unul deosebit; apoi să vezi cum se naşte visul, cum se înfăptuieşte, bucată cu bucată, această năzuinţă pe teren,

aievea, toate acestea îţi conferă o mare plăcere, o reală satisfacţie. Dar, toate astea, contra unui cost consistent!

Scotocind printre cărţile din biblioteca proprie aflu de o veche carte: *Memorii*, vol. I, Ed. Minerva, 1970 – Demostene Botez. Cartea mi-a fost dăruită în timpul satisfacerii stagiului militar obligatoriu, în anul 1972, pe malul Dunării (Tr. Severin), de către un camarad net diferit de ceilalţi tovarăşi de arme ai mei; acesta –pe nume Dinculescu Aurelian, remarcându-se prin calităţi intelectuale şi spirituale alese; faptul acesta a făcut ca între noi doi să se instaureze, de la început, o amiciţie tacită, o simpatie reciprocă. Văzându-l adâncit în lectura unei cărţi de memorii, l-am rugat să mi-o împrumute pentru a o citi şi eu în puţinul nostru răgaz ostăşesc. El, în mărinimia sa, chiar mi-a dăruit-o, scriindu-mi următorul autograf, a cărui lectură îmi evocă o anume atmosferă cazonă de odinioară în care prezenţa acestui coleg, discret şi sensibil, mi-a fost o pată de culoare şi de lumină în acea atmosferă sumbră şi dură, din acea etapă a vieţii mele. Iată autograful:

„Această carte a aparţinut elevului:

Dinculescu Aurelian
cl. a XII-a C
Liceul Băileşti
Jud. Dolj
apoi, soldatului:
Dinculescu Aurelian
U.M. 02843 Orşova
U.M. 02841 Tr. Severin
U.M. 02808 Gura-Văii
U.M. 02880 Zlatiţa…

şi acum e dăruită, din toată inima, fostului meu camarad de perioadă:

Bica Mihail

ca amintire a zilelor petrecute împreună în ţara guşterilor (n.m.: *guşter – şopârlă, denumirea argotică pentru grăniceri)*.

28.10.1972, Gura-Văii."

11 apr. 2015, sâmbătă: Mă pregătesc să particip la slujba de Înviere. Este ora 22,0 – plec peste 30 de minute; îmi propun să-mi fac şi plimbarea de seară apoi, la întoarcere, voi merge la biserică; simt o trebuinţă sufletească de a participa la această slujbă. La slujba ţinută la *Biserica (mică) Schimbarea la faţă* (cu o curte aşijderi minusculă) s-a adunat foarte multă lume, compusă mai cu seamă din turişti aflaţi în staţiune. Neîncăpând în curte, lumea a ieşit pe stradă şi pe trotuare, aşteptând ca de aici să ia lumină. Lipsind şi difuzoarele, slujba nu a putut fi auzită în exteriorul bisericii; cât despre înconjurul bisericii de către toţi cei de faţă, nici vorbă. Cu lumânarea aprinsă în mână, vin către casă în preajma orei unu şi un sfert.

După apariţia *Zilelor scrise*, m-am gândit să renunţ la a mai scrie jurnal; însă doar după câteva zile de întrerupere a notaţiilor, am avut senzaţia că în existenţa mea s-a creat un mare vid pe care trebuie neapărat să-l umplu cu scrieri de acest fel, devenite deja obişnuinţă; obiceiul de a ţine un jurnal avându-l, iată, de peste 47 de ani, această îndeletnicire mi-a devenit pesemne o trebuinţă. Trăiesc într-o izolare semideplină, fără să iau parte deloc la evenimentele zilei, cufundat doar în lecturi, internet, şi – arareori – câte o plimbare în natură. Scriind, citind, zburdând pe net, ori în dulcele sân al Naturii, uit de pustiul existenţei mele prezente.

12 apr. 2015, duminică: Împreună cu sora-mea şi soţul ei, mergem la mormântul părinţilor mei, la Sângeorgiu. Plantăm câteva panseluţe, ne reculegem câteva minute, facem o scurtă plimbare prin cimitir, apoi – după un dejun la *Gerendás*, din Chibed, revenim la Sovata. Din Budapesta, niciun semnal din partea membrilor mei de familie.

13 apr. 2015, luni: Doamne, e posibil ca prin faptele mele cotidiene să mă lepăd de Tine de zece ori; dar a unsprezecea oară, în sinea mea, tot la Tine mă întorc…

<u>14 apr. 2015, marţi:</u> Discuţii cu Mic în drumul ei spre C. Rarisimă această fiinţă, prin candoarea ei, prin simplitate şi sinceritate.

<u>16 apr. 2015, marţi:</u> Ziua decontării manoperei lucrărilor de montare a pavilionului şi a copertinei grătarului. Iese, din bugetul familial, din nou, o sumă consistentă, buget de altfel serios subţiat din pricina acestor amenajări. Mai e un capitol de bifat în această primăvară – pavarea în preajma sobei şi în faţa accesului principal către pavilion. Sunt niţel neliniştit pentru felul în care vom putea răzbate financiar în continuare în privinţa cheltuielilor curente.

<u>17 apr. 2015, vineri:</u> După-amiaza merg la Bucin pentru a-mi împrospăta provizia de apă. Peste drum de izvor, jos în pârâu, de ani de zile nişte nemernici leapădă mizerii cărate de acasă – la zeci de kilometri – lepădându-şi gunoaiele în preajma izvoarelor şi a pâraielor de munte. Câtă inconştienţă revoltătoare din partea acestor porci turistici (denumirea lor ştiinţifică fiind: Porcus turisticus). După ce îmi umplu peturile, cobor cu maşina câţiva kilometri, apoi urc pe marginea pârâului fotografiind, încântându-mi sufletul cu Natura în plin proces de trezire.

<u>18 apr. 2015, sâmbătă:</u> Prezenţa lui Mic, de una singură, într-o faimoasă staţiune de munte îmi creează anumite stări bizare. I le-am mărturisit – a râs ascultându-mă.

<u>19 apr. 2015, duminică:</u> Dimineaţa, în zori, s-au reîntors, din Budapesta, Ida şi Eva cu fetele, după vizita făcută Andreei. Aflu că amândoi, Andreea şi cu Peet, sunt bine, şi-au găsit un apartament în inima metropolei; la începutul lunii mai vor merge pentru două săptămâni în Franţa, la St. Étienne, apoi vor veni şi acasă, la Sovata, pentru o vreme.

De când mă ştiu m-am străduit, m-am zbătut pentru a mă autocunoaşte. În parte zic eu că am reuşit; ceea ce nu am putut realiza însă este să mă simt, vorba aceea, bine în pielea mea. Am

încercat, şi mai încerc în continuare, să nu fac rău nimănui, faptul acesta părându-mi-se esenţial. Şi cred că am şi reuşit, într-o măsură onorabilă.

… Am plantat păduri, am iubit, şi iubesc, femeia, natura, cărţile; am o fiică, o casă, deci o familie – cu toate acestea, nu mă simt o fiinţă împlinită. Caut, de o viaţă, ancora în Credinţă, realizând, poate, pe acest făgaş, cam o jumătate de pas. De ce oare nu am acest har, ce trebuie să fac pentru a-l dobândi? Funcţionează oare, în cazul meu, acel străvechi: – Nu m-ai fi căutat dacă nu m-ai fi găsit… Bine ar fi să fie aşa!

20 apr. 2015, luni: În zori… poate prea devreme… un gând-dorinţă transmis telefonic către Mic…

Seara. Convorbire telefonică, niţel răstită, cu aceeaşi Mic.

21 apr. 2015, marţi: Vremea este deosebit de răcoroasă şi închisă, stânjenindu-mi lucrările. Cheltuielile sunt cu mult peste cele estimate, fapt care îmi creează un considerabil disconfort financiar; dar merg înainte.

22 apr. 2015, miercuri: Aseară, pe la orele 21,00 când să plec la „raţe” – plimbarea mea printre lacuri – sunt anunţat telefonic că în jurul orei 22 urmează să mi se aducă cele două colete, prin curier, expediate de Andreea, din America, cu mai bine de o lună în urmă. Nu mai plec la plimbare, aştept curierul. Vremea trece, se face ora 24 când, în sfârşit, cele două baxuri, mari şi grele, ajung la poartă. Le cărăm, împreună cu şoferul, în camera mea unde vor rămâne până la venirea expeditorilor. Între timp, a trecut bine de miezul nopţii, cu toate astea plec să-mi fac promenada în jurul lacului, singur, doar eu şi raţele sălbatice. Mă întorc acasă după ora unu…

În altă ordine de idei… Continuăm pavarea în preajma pavilionului, lucrare care, sper, se va putea încheia mâine.

23 apr. 2015, joi: Suntem aproape de finalizarea lucrărilor de montare a pavelelor şi de instalare a burlanelor – acestea sunt

ultimele faze rămase, respectiv ultimele plăţi de efectuat. Precum am mai pomenit au fost nişte cheltuieli mari, dar sper să fi meritat efortul fizic şi financiar. În această după-amiază voi face aşadar ultimele plăţi privind „investiţiile” pe acest an.

24 apr. 2015, vineri: Ora 4,00. Mă trezesc, apoi nu mai pot adormi. Scriu prezentele însemnări, apoi citesc jurnalul lui P. Pandrea – *Crugul mandarinului* şi, recitesc, *Imitatio Cristi* de Th. De Kempis. Ora 4,45 – de afară se aud primele triluri de păsări trezite şi ele pentru a întâmpina o nouă zi, în timp ce eu mă gândesc, epicurian, că, în fapt, în spatele tuturor încercărilor mele de a dobândi plăceri, printre ele şi trupeşti, se află o continuă fugă a mea, o permanentă strădanie de eliberare de suferinţele corpului şi ale sufletului.

Dimineaţa: achitări de facturi, apoi acasă – dereticări prin curte, după două luni de hărmălaie cu cărămizi, lemne şi pavele. Apoi, împrăştii seminţe de iarbă prin puţinele locuri rămase nepavate. Seara, printre lacuri, în Natura trezită la viaţă. Au apărut şi câţiva turişti care se plimbă şi ei savurând aerul şi peisajul, imortalizând crâmpeie din decorul primăvăratic.

25 apr. 2015, sâmbătă – 30 apr. 2015, joi: Trezire în zori în concertul păsărilor cerului. Continui lectura jurnalului lui P. Pandrea, scriere cuprinzând note efectuate în perioada dintre anii 1953-1958.

Dumnezeu este pentru cei mulţi un succedaneu al paiului în furtuna mării şi al Măriei Sale – Viaţa. Pentru mine este un punct de sprijin în sfera sufletului meu, un factor de echilibru intim – neafişat, deci neîntrezărit de alţii. Nu uit de El, mai cu seamă dimineaţa şi seara, este adevărat, şi eu ca şi alţii, venind către El cu o seamă de rugi. Apoi, ziua, încerc, pe cât îmi este cu putinţă, să-L am cu mine, şi să-L am în mine, căutând a nu-L întina în vârtejul atâtor probleme, încercări.

Tânjesc după o viaţă în perfectă stare de linişte sufletească, prin detaşarea de multele frământări care îmi încearcă şi mie traiul; dar,

mi-e cu neputinţă să reuşesc să-mi dobândesc această stare, acest alean.

2 mai 2015, sâmbătă: Vreme urâtă. Cei câţiva turişti aciuaţi la mine dau din colţ în colţ şi, până la urmă, se refugiază la Salină, la Praid – aici cel puţin de ploaie netrebuind să se ferească.

Andreea şi cu Peter zboară astăzi de la Budapesta, la Paris. Vor sta acolo zece zile, după care vor veni şi în România, la Sovata.

Seara. Trec pe la noi sora-mea cu soţul ei. După ce trecem în revistă noile mele realizări, pavilionul, grătarul, ocupate de turişti, ne îngrămădim în camera mea de la parter, alături de cele două mari colete (americane!) ale Andreei. Îmi exprim, din nou, nedumerirea faţă de hotărârea lor de a părăsi America, totuşi ţara de baştină a lui Peter, pentru a veni în Europa cea bătrână, obosită şi învolburată. Nedumerirea mea cea mare constă în a nu pricepe care este ţinta, scopul lor de viaţă, în pofida celor aproape patruzeci de ani ai lor. Din această pricină, Ida devine retractilă şi iritată delimitându-se de poziţia mea, şi a surorii mele care, ca şi mine, este tot atât de nelămurită în privinţa deciziei Andreei. Urmare a acestei opinii ale noastre, Ida se supără, reproşând surorii mele faptul că se amestecă în viaţa şi în deciziile altora, moment în care îmi sare ţandăra şi mă răstesc la ea, atrăgându-i atenţia că doar discutăm, fără să ne amestecăm în viaţa nimănui. Degeaba, s-a produs supărarea, nemulţumirea.

3 mai, 2015, duminică: Turiştii se pregătesc să plece. Se pare că au fost mulţumiţi de condiţiile de şedere de la noi, fapt care mă bucură. Înainte de rămas bun, dăruiesc fiecărui cuplu, şase în total, câte o carte din mai vechile ediţii: *Ierbar, Vara îngerului…, Zile scrise,* vol. I. Sunt plăcut impresionaţi, se bucură – la rându-mi, mă bucur.

Caut pe net, ore bune, un rezervor de apă şi o chiuvetă, care să se asorteze la grătarul noului pavilion, prezenţa acestor obiecte fiind de strictă necesitate. Aflu, în final, două tipuri care ar fi nimerite. Mâine va trebui să mă consult cu un instalator.

Mai apoi, discuţii contradictorii, şi niţel răstite, cu Ida despre optica de viaţă a lui Peter şi a Andreei. Nu-mi face bine această oţărâre, va trebui să depăşesc faza, să mă detaşez.

Sunt uimit de continua mobilitate a lui Mic: veşnic fiind pe drum, alergând, cu maşina dintr-un loc în altul, neregăsindu-se niciunde, excepţie fiind poate sătucul ei natal C. Când o mai fi cu ea însăşi, în afara acelei ore de slujbă religioasă de duminică, numai ea ştie şi Dumnezeu. Neastâmpărul acesta al ei să fie, oare, o continuă încercare de fugă de sine?

4 mai 2015, luni: Dimineaţa. Discuţii la telefon cu Mic. Reproşuri, aluzii, hârtoape. Seara: promenadă printre lacuri…

5 mai 2015, marţi: Nopţi năclăite de transpiraţie, şi asta de mai bine de o săptămână. Schimb trei-patru tricouri pe noapte, somnul oricum fiindu-mi făcut zob dintr-o pricină mai veche. Pricini vechi, pricini noi – între ele, eu…

6 mai 2015, miercuri: (În acest moment, sora-mea îmi aduce la cunoştinţă, telefonic, că s-a ivit pe lume Anabela – fiica nepoatei mele Emese, această fiică fiind cel de-al doilea copil al nepoatei mele. Noii venite pe lume să-i dea Dumnezeu sănătate!)

7 mai 2015, joi: Am achiziţionat un rezervor de apă pentru pavilion, acesta fiind comandat, şi adus, taman din Bucureşti, dar, din păcate, doar până la Tg.-Mureş, prin serviciul *Fan-Curier*. După-amiaza va trebui să merg să-l ridic.

La ora 9 am întâlnire cu electricianul pentru a-mi monta două prize la pavilion.

Gândul îmi zboară adesea la anii mei de început de viaţă – anii ’50, o vreme în care lumea satului meu natal ducea un trai liniştit, modest, arhaic. Oamenii nu aveau bani, condiţiile de existenţă nu erau deloc confortabile, în schimb aveau, ceea ce azi nu mai e: o viaţă aşezată, frumoasă şi liniştită. Toată aşezarea, tot satul era precum o familie. Pe când astăzi?…

8 mai 2015, vineri: Cheltuim ultimii bani din agoniselile turistice ale anului trecut cu instalarea rezervorului de apă şi a unei chiuvete, la pavilionul nou, apoi pentru racordarea acestora la o conductă de evacuare. În fond, o nimica toată, în ciuda acestei realităţi lucrarea implică o seamă de alergături, nervi şi bani.

Se-apropie ziua sosirii Andreei şi a lui Peet. Mă grăbesc să termin noile amenajări pentru a ne bucura împreună de acest loc de relaxare. Aşteptăm cu emoţie revederea celor doi, după o absenţă din ţară a lor de aproape doi ani.

9 mai 2015, sâmbătă: Ivirea mea pe lume s-a petrecut într-o perioadă necreştină, într-o vreme când credinţa în Dumnezeu era luată în derâdere, fiind bagatelizată, adusă în derizoriu – omul socialist fiind pus pe o treaptă superioară Creatorului (creatul mai presus decât Creatorul!), dar şi creaţiunii în general. Ceea ce m-a surprins este faptul că însuşi omul simplu, îndeobşte atât de aproape de cer şi de pământ, a fost corupt spiritualiceşte încât să nu recunoască creaţia divină, pus fiind să creadă în evoluţionism. Mersul la biserică era interzis elevilor, iar puţinii adulţi, mai mult bătrânii, erau consideraţi ca fiind naivi şi disperaţi, oameni care încearcă să-şi amăgească traiul, zilele rămase, ancorându-se de firul de pai al credinţei.

… Într-o astfel de lume m-am ivit, şi apoi m-am format, din punct de vedere spiritual. Sensibilitatea, tendinţa şi voinţa mea sunt toate aplecate către lumina venită din credinţă, dar îmi este greu să afirm că aş putea susţine cu sinceritate şi asiduitate condiţia minimală a omului credincios, anume aceea de a avea: *credinţă, nădejde şi dragoste*. Nu, nu am harul de a fi un suflet religios, credincios. Am încercat, mai demult, să învăţ Crezul, dar iată că nici până azi nu-l ştiu. Cu toate astea, mă rog în fiecare dimineaţă şi seară. Aşa simt eu că e bine sufletului meu. Eu rugăciunea o lansez, mai departe este treaba lui Dumnezeu. Fără credinţă, fără Dumnezeu, nu-i chip de a trăi. Iar eu încerc să-L caut, să-L aflu şi să mă apropii zilnic, prin tot ceea ce fac şi gândesc, mă lepăd de zece ori, dar mă reîntorc, a unsprezecea oară, tot către El.

Lucrările privind pavilionul şi grătarul, precum şi cele aferente sursei de apă, s-au încheiat. Trei luni de alergături, negocieri şi cheltuieli, mari, se încheie, iată, azi. În fine, am satisfacţia realizării unor lucrări trainice, utile şi frumoase, toate având un aspect plăcut, aparte. Mă bucur pentru aceste înfăptuiri, sper să se bucure aşijderi şi turistul.

10 mai 2015, duminică: Notaţiile mele-s matinale, săvârşite pe rouă. Scriu dintr-o trebuinţă năvalnică şi din pricini strict intime, lăuntrice: de limpezire şi concretizare grafică a gândurilor mele mult prea pestriţe, precum şi din dorinţa de potolire a unor meandre de sensibilitate şi deznădejde, pentru arderea veninului lăuntric, nădăjduind ca prin această modalitate să obţin niscaiva înseninări şi alinări sufleteşti.

După-amiază, la izvorul de la Creanga Mare din Bucin pentru a mă aproviziona cu apă potabilă. Mai nou, trebuie să stai la rând pentru a putea să ajungi la sursă. Vin mulţi, aducând cu sine saci de peturi şi alte vase, vin dube pline de recipiente, îndeobşte de capacitate mică, întârziind astfel cu mult fluxul. Şi pentru ca aşteptarea să fie şi mai îndelungată, a scăzut şi debitul izvorului. În fine, după o aşteptare de mai bine de o oră, îmi vine şi mie rândul să-mi umplu vasele. Stând aplecat la şuvoiul de apă al izvorului, la un moment dat, ridicându-mi capul, pe cine îmi este dat să văd? Cumnatul şi cu sora-mea, veniţi şi ei, tocmai din Odorhei, pentru a-şi face plinul cu apă de izvor. Le propun ca la întoarcere să oprească acolo unde îmi vor vedea maşina parcată, pentru a se oxigena şi ei, şi a-şi clăti ochii cu peisajul superb de aici, de pe valea Bucin. După o vreme, timp în care eu deja am început incursiunea în natură, sora-mea mă sună spunându-mi că nu mai vin cu mine, grăbiţi fiind către casă, dar şi din pricina vremii capricioase. Astfel că, singur, îmi continui periplul în natură frumos înmiresmată, imortalizând fragmente de peisaje: pâraie, maluri de ape, poieni cotropite de flori de păpădii şi de ciuboţica cucului, mierea-ursului, păştiţe, creasta-cocoşului, ferigi şi brebenei…

Sosit acasă, mă grăbesc, repede-repejor, să descarc pozele, apoi să le postez pe Facebook pentru a împărtăşi aceste bucurii vizual-estetice cu prietenii mei de pe acest site.

11 mai 2015, luni: În zori… Mă gândesc la ciudatul *neastâmpăr* al lui Mic care nu se mai opreşte din repetatele ei plecări în varii direcţii, către ţinte pestriţe – oriunde, numai acasă să nu fie. Ce o fi cu acest soi de nelinişte, de continue căutări, de neîntrerupte preumblări, cred că nici Dumnezeu nu ştie… De ce oare nu se poate simţi bine la casa ei, în propriu-i cuib, cu fiinţa, cu sufletul şi gândurile sale?! Ce caută, pe cine, şi de ce atâta alergătură pe puzderii de căi şi din spuze de pricini, fără de istov?! Desigur, singură fiind, această zburdălnicie necontenită o rupe, o îndepărtează – poate – de fobia (?) de a fi cu ea însăşi. Cine ştie…

Pentru liniştea mea, îmi iert duşmanii, mai cu seamă pe cei care mi-au făcut atât de mult rău pe tărâm profesional, spulberându-mi cariera, pasiunea vieţii mele; apoi, îmi iert cei câţiva vecini cu care nu m-am putut, şi nu pot, să mă înţeleg – în fond, îi iert pe toţi cei care nu m-au putut înţelege, ori nu au vrut, îi iert pe cei care mi-au adus jigniri, ori te miri ce alte neplăceri personale. Iertarea acestora poate va înlesni realizarea dorinţei mele aprige de a scăpa de o anume încărcătură toxică personală de aici izvorâte. Dar nicicum nu pot uita, nici făptuitorii, nici faptele lor. Ceea ce mă nelinişteşte, şi mă miră, este faptul că nu am, iată, niciun prieten la restrişte – dovadă că e şi cu mine, neîndoielnic, o… mică problemă.

12 mai 2015, marţi: A sosit ziua în care Andreea şi Peter revin, pe calea aerului, în România. La ora 18,30 îi voi aştepta la aeroportul din Tg.-Mureş. Deşi sunt cuprins de febra aşteptării fiicei şi a ginerelui meu, gândurile mele alunecă implacabil şi către o altă fiinţă, *cea veşnic plecată undeva.* Ostoi-se-va cândva făptura aceasta aflată mereu pe drumuri, se va potoli de atâta umblat în lumea largă, alegând a se opri, şi vindeca, de infinitele-i căutări exterioare.

Infernul social – un mediu prielnic pentru florile luxuriante ale misticismului? Cred că da, pentru majoritatea creştinilor români,

mai cu seamă. Ceilalţi, îngrijorător de puţini, cei dăruiţi, hărăziţi cu harul adevăratei credinţe, îmi pare că pot fi număraţi pe degete, hai să zicem ale ambelor mâini.

Seara. Prima dată în viaţa mea când aştept sosirea unor apropiaţi, persoane dragi, pe un aerodrom. În sfârşit, ora H. Avionul care îmi aduce, îmi readuce fiica şi pe soţul ei, după doi ani de despărţire de România, aterizează pe aeroportul „Transilvania" din Târgu-Mureş. Persoanele care îşi aşteaptă apropiaţii, cunoscuţii, stau buluc în faţa gardului aerodromului privind către scara avionului pe care încep, încet, să coboare pasagerii. Intru în sala de aşteptare. De dincolo de o poartă mare, rulantă, apar primii voiajori cu ale lor bagaje. La un moment dat, prin poarta întredeschisă, o remarc pe Andreea, mă vede şi ea, ne facem semne cu mâna, bucuroşi, în timp ce se duce către raionul de recuperare a bagajelor. Poarta se închide. Dar nu peste mult timp, printre alţi călători, pe care nu-i mai văd, apare fiica-mea zâmbindu-mi, rostindu-mi, şi rostindu-i cuvinte de bucurie. Ne îmbrăţişăm, în sfârşit, după doi ani de absenţă. Apare şi Peter, mai bătrân şi el cu doi ani, ne gratulăm în franceză, apoi, foarte bucuroşi, ne îndreptăm către maşină. (Spre stupefacţia mea, ajunşi la maşină observ că, la parcare, am lăsat deschisă o portieră, în timp ce mi-am mutat calabalâcul de pe bancheta din spate în port-bagaj. Având şi o sumă considerabilă de bani într-o servietă aflată şi ea în maşină, mă năpustesc să văd dacă mai e prezentă geanta. Spre liniştea şi bucuria mea, nimeni nu s-a atins de ea!). Pornim apoi către casă. Dialoghez cu fiica-mea, veseli, pe felurite teme, mai cu seamă cu referire la cei doi ani trecuţi. Din când în când, Andreea îi traduce în engleză şi lui Peter, rezumativ, discuţia pe care o purtăm. Ajungem acasă, în Sovata. Intrând în oraş, propun musafirilor să facem turul de onoare al staţiunii. Sunt de acord, nu oprim niciunde, ne grăbim să ajungem acasă. În faţa porţii ne aşteaptă Ida, vădit emoţionată, bucuroasă. În fine, iată-ne reuniţi în jurul unei mese încărcate cu bunătăţi. Mâncăm, glumim, depănăm amintiri, fapte petrecute în cei doi ani, privim, pe laptop, o sumedenie de poze reprezentând imagini superbe din Europa, locuri prin care au trecut cei doi în drumul lor de întoarcere spre România.

Imaginile au fost realizate de Andreea cu foarte multă iscusinţă – iată că îmi moşteneşte pasiunea şi priceperea în arta fotografierii!

Ne culcăm la miezul nopţii, fără a ne face un program anume pentru mâine, deşi le-am sugerat…

13 mai 2015, miercuri: Plimbări, cu Andreea şi cu Peter, printre lacuri; apoi, intrăm la *Ciuperca Mică* la un ceai. Acasă, după dejun, discutăm despre oportunitatea oficierii unei cununii religioase, într-o variantă prescurtată, la biserica ortodoxă, în Alianţa lor americană partea aceasta de ceremonie fiind omisă. Ne propunem ca, mai apoi, să ieşim, cu aproximativ treizeci de invitaţi, la un local pentru un dejun festiv. Detalii, în zilele următoare…

Seara. Obişnuita convorbire telefonică… Discuţia noastră este, ca de obicei, impregnată cu veşnicele ei reticenţe de ordin moral, creştinesc. Încerc să o domolesc. Ea însă ezită, se îndoieşte: de sentimentele mele, mai cu seamă, de ale ei. Mă bănuieşte de un soi de egoism, eu, afirmă ea, ignorând situaţia ei, stările ei sufleteşti incomode, dureroase chiar, în situaţia unei implicării nereticente în ceea ce o priveşte. Caut, încerc să o liniştesc că este exclusă această variantă, a ei, explicându-i că frumos, important şi esenţial ar fi doar ceea ce este dincolo de preceptele mult pomenite de ea. Mă îndoiesc că aş fi suficient de convingător în tot acest labirint sentimental, afectiv, al nostru. În ceea ce mă priveşte, în mine coexistă un ateu latent şi un credincios aflat la îndoială, în comparaţie cu felul în care trăieşte şi se manifestă ea: născută, apoi crescută într-o altă ambianţă spirituală decât mi-a fost dat mie să am parte. Întreaga-mi viaţă a derulat, şi derulează, într-un continuu balans între cele două repere spirituale mai sus pomenite.

Încerc, pe cât posibil, să-l elimin pe *ateu,* lăsându-l doar pe *credincios* cât mai despovărat de plumbul îndoielii. În consecinţă, am ce lucra!

14 mai 2015, joi: Tinerii mei renunţă, deocamdată, la masa festivă şi ceremonialul religios, găsind că timpul rămas este prea scurt pentru a mai face preparativele, dar şi pentru a-şi anunţa cei

câţiva cunoscuţi, din România, la care ţin cu tot dinadinsul să participe. Şi eu care purcesei cu atâta avânt la a le asigura un confort material pentru ca acest eveniment să aibă loc acum, în condiţii potrivite. Ei vor să amâne evenimentul până la toamnă, după ce că mariajul lor americănesc a avut loc cu doi ani în urmă! Treaba lor, în definitiv – treabă şi mentalitate pe care le pricep mai anevoios. Vremea rea ne ţine în casă. Amândoi – fiica-mea şi ginerele –, dar mai cu seamă el, stau toată ziulica cu nasul în laptop sau tabletă. El îşi trimite cv-uri prin lumea largă, doar-doar şi-o găsi un ofertant de loc de muncă HR (Human resources management). Să dea Dumnezeu!

15 mai 2015, vineri: Astăzi la Dumbrăvioara, împreună cu musafirii. Ajunşi aici, vizităm mai întâi cimitirul unde ne reculegem la mormântul părinţilor Idei, după care trecem şi pe la câteva rude apropiate ale ei. Vizităm apoi Castelul Teleki, monument istoric, în prezent găzduind un liceu. Clădirea a fost restituită unuia dintre urmaşii grofului, trăitor în prezent în Canada. Veritabil monument de arhitectură de epocă, castelul ar putea fi transformat, cu un minimum efort financiar, într-un punct de atracţie turistică de succes, mai cu seamă dacă s-ar redobândi şi lacurile aferente, din partea de nord-vest a clădirii, lacuri aflate în prezent în proprietatea unui afacerist localnic, mare decimator de păduri, cu mari posibilităţi financiare. Reîntorşi acasă, după câteva minute de odihnă, plecăm – Andreea, Petre şi cu mine – la plimbarea de seară printre lacuri, apoi la un ceai, la *Ciuperca Mică*.

Seara. Tinerii îşi fac partida de domino, timp în care încerc să prind şi eu gustul acestui vechi joc, fără să reuşesc însă. Adeseori, o privesc, cu coada ochiului, pe Andreea, minunându-mă cât e de firavă, de fragilă. Mă şi jenez să o întreb câte kilograme are, de teamă să nu-mi spună o pondere neînchipuit de mică! Tac, mă uit şi mă minunez.

16 mai 2015, sâmbătă: Andreea e foarte răcită; face şi o complicaţie – o bronşită. Scurta lor şedere este, astfel, dată peste

cap. Ca activitate, amândoi, şi ea şi Peter, stau ziua toată pe net – atât. Seara: printre lacuri…

17 mai 2015, duminică: Seara – printre raţe, apoi la expoziţia florală din staţiune. După ora 21, convorbire – scurtă – purtată pe Skype, în limba franceză, cu Madame Marjorie, cuscra din Kansas City (America), mama lui Peter. După ce îngăim câteva propoziţii în limba franceză, dialogul este salvat apoi de Peter, Madame Marjorie vorbind în continuare în limba engleză, apoi şi Andreea, tot în engleză, care, acum, are un accent perfect… franţuzesc, fiind foarte răcită.

18 mai 2015, luni: După-amiază. Dejunăm afară în noul foişor împreună cu Andreea şi cu Peter. Ne bucurăm de această amenajare, dar şi de cele gătite de Ida. Mai către seară, ne plimbăm printre lacuri, oxigenându-ne plămânii şi dezmorţindu-ne trupurile. Apoi, reîntorşi acasă port o convorbire telefonică cu Mic.

19 mai 2015, marţi: Cu familia toată: Andreea, Peter, Ida şi cu mine – la Tg.-Mureş pentru a radia P.F.A.-ul turistic aflat pe numele Andreei. Mai apoi, Andreea şi-a propus să-şi facă nişte analize medicale. După ce scotocesc prin două librării din Centru, rămân în aşteptarea alor mei, ore bune hoinărind prin oraşul copleşit de o căldură toropitoare. La reîntoarcere dejunăm la restaurantul *Lyra,* la ieşirea din oraş, pe dealul Watzmann.

Ajunşi acasă, pornesc să-mi fac plimbarea de seară printre lacuri, însă nu mai ajung decât până la terasa lacului Ursu, deoarece aici văzându-l pe vânzătorul ambulant de îngheţată, renunţ la a-mi mai continua plimbarea şi, dorind să le fac tinerilor o surpriză, le cumpăr două îngheţate pe care, apoi, mă grăbesc a le aduce acasă. Ajung cu ele la beneficiari semitopite, picurând, deja înjumătăţite, dar mă bucur de mica satisfacţie produsă lui Peter şi lui Ida – Andreea răcită fiind, renunţă să mai mănânce porţia ei.

20 mai 2015, miercuri: Excursie la Cheile Bicazului, împreună cu familia. Am nimerit o zi frumoasă, aşa încât ne putem bucura pe deplin de splendorile naturii în plină primăvară. Din păcate în localitatea Borzont încasez o amendă pentru exces de viteză, fapt care îmi mai retează din elanul de dinainte, atenuându-mi şi bucuria savurării superbelor peisaje. Pe urcuşul către Chei, anumite repere îmi stârnesc nostalgii copleşitoare…

21 mai 2015, joi: Înainte de amiază – acasă; rezolv câteva probleme curente, printre altele şi cea a reuter-wirelles-ului, la aceasta dându-şi concursul şi ginerele meu. După-amiaza: la Tg.-Mureş. Zi toridă, în maşină fiind sigur peste 45 de grade. Aşa încât am toate condiţiile de a asuda vârtos, aerul condiţionat neputându-l suporta. Drept urmare, schimb vreo trei tricouri până să ajung în reşedinţa de judeţ.

23 mai 2015, sâmbătă: Îmi propun să transmit un mesaj, consistent, pe Facebook, către Mic (finalmente renunţ, pentru a nu mai pune paie pe foc!) Păcat de truda de a-l fi redactat.

24 mai 2015, duminică: Împreună cu musafirii, la Canionul de sare din Praid. Căldura ajunge să fie copleşitoare. Decorul este interesant, deosebit. La întoarcere facem cumpărături la Peny, apoi dejunăm în plăcuta ambianţă a noului foişor. Purtăm dialoguri în trei limbi: engleză, Andreea cu Peter; maghiara, Ida, Andreea şi cu mine; apoi, franceza… şchioapă, eu cu Peter. Seara – plimbare în jurul lacului Ursu. Mâine, la ora 17, musafirii ne vor părăsi, plecând, în primă instanţă, la Budapesta, apoi, de-acolo, peste câteva zile, în Franţa. Îşi propun să revină, la Sovata, în luna septembrie.

25 mai 2015, luni: Dejun în foişor împreună cu Andreea şi cu Peter, gata fiind de plecare pe ruta: Cluj – Budapesta, apoi, peste câteva zile: Franţa (Toulouse); autocarul pleacă din Sovata la ora 17,55.

Mes enfants, bonne chance!…

28 mai 2015, joi: La Tg.-Mureş, la un concert simfonic la Palatul Culturii.

29 mai 2015, vineri: Zile umede, Natura exultă. A doua zi de Rusalii este zi liberă, motiv pentru care Sovata se populează subit, încât îmi ocupă şi mie toate camerele.

30 mai 2015, sâmbătă: Pe valea Bucinului. Fotografiez flori, ierburi, ferigi, pâraie – tot ceea ce înseamnă trezire, viaţă, bucurie. Apoi, acasă, la descărcarea imaginilor pe net (Facebook), savurez încă o dată imaginile şi le împărtăşesc cu alţii.

1 iun. 2015, luni: De Rusalii şi de Ziua copilului (!), aflându-mă în Tg.-Mureş, capăt un dar frumos, prea frumos, din partea lui Mic. Îi sunt mai mult decât recunoscător.

4 iun. 2015, joi: Relaş turistic. Doar la sfârşit de săptămână se mai interesează să vină, din când în când, cineva; aşa cum se va întâmpla şi mâine. În rest, până când se va deschide ştrandul de la lacul Ursu – pauză.

Am terminat, în zorii acestei zile, lectura scrierii diaristice a lui Petre Pandrea – *Crugul mandarinului*. Mă aşteptam să fie mai captivant acest jurnal, însă n-a fost să fie.

Casa şi curtea îmi sunt pline de flori: în ogradă atârnă ramuri de Weigela: roşii, grena, roz şi alburii; a înflorit şi iasomia umplând şi revărsându-şi aroma nu numai în jurul casei, dar şi pe stradă şi-n împrejurimi. Apoi, caprifoiul, cele două tufe de lângă uşa camerei mele, foarte bogate în flori, însă cu arome mai timide. În continuare, flori pe fântână, pe scări, la ferestre: muşcate, petunii cerceluşi, flori de gheaţă – o paradă coloristică rarisimă.

6 iun. 2015, sâmbătă: Sufletul meu cel veşnic prea julit, când de umbra unei petale de măr, când de un nor cumulus – cu vreun colţ mai ascuţit, când de o frunză de mesteacăn cu zimţii prea deşi, când de un fulg de nea căzut mult prea vertical.

Refugiu în Natură, pe valea Bucin. Merg pe jos, paralel cu pârâul, în amonte, adeseori pe firul apei, simţind prin cizme răcoarea şuvoaielor. Fotografiez vegetaţia luxuriantă, beneficiind de răcoare, lumină şi apă, minunându-mă, mai cu seamă, de insulele de ferigi ca nişte păduri ecuatoriale miniaturale, de un verde închis, doldora de sevă. Adăst pe Stânca-Mică, câteva ore bune, citind dintr-o carte (*Budismul azi – J.Fr. Revel şi M. Ricard*) învăluit fiind de şuierul năprasnic al apei de munte, precum şi de umbra binefăcătoare a două tufe de alun şi a unui carpen aciuaţi aici, pe stâncă şi ei. În acest loc nimic din ceea ce înseamnă om, civilizaţie, confort, zgomot (artificial), poluare, nimic din toate astea nu se mai regăsesc – doar eu cu cele două telefoane prin buzunare, oricând putând fi sunat de te miri cine. Sfântă izolare! Aici, nu tu posesiune, nu confort material: doar libertate, spaţiu, forfota vieţii naturii, aer şi miresme fragede. Pe drumul de întoarcere, către maşină, fotografiez ultima paradă a florilor de salcâm şi de măceş, ambele cu arome îmbătătoare.

7 iun. 2015, duminică: Fug de acasă, de căldură şi de sedentarism. Urc, cu maşina, pe dealul Becheci, până aproape de Releu. După ce parchez, pornesc, cu soarele în cârcă, printre măceşii încă înfloriţi, păduceii cu bobul deja verde, format; fac câteva poze, lac de sudoare, apoi, mă reîntorc în vechea livadă, aproape de noul drum auto. Aici, în livadă, caut un loc umbrit, dar cu umbra nu prea deasă, fiind foarte năduşit. Mai întâi adun un braţ de fân din iarba de ieri cosită. Înjgheb un cuib sub acoperământul a trei pruni bătrâni. Scot cartea (*Seneca – Linişte, vă rog…*) pentru a începe lectura, dar poziţia, culcat pe spate, nu-mi este deloc comodă. Mai adun fân pentru a mi-l pune sub cap, peste fân aşez geanta mea de pădurar. Când să-mi termin patul, hop şi soarele printre ramurile rare ale prunilor. Dogoarea e prea puternică, aşa că va trebui să mă mut. Ochesc un alt loc cu terenul mai vălurit, tot sub un pâlc de pruni. Îmi refac aici lăcaşul, mutând fânul din vechiul loc. Însă, ghinion, de-abia începui lectura, trebui-va să o întrerup, nefiindu-mi deloc comodă poziţia. Mai apoi, mă mut lângă trunchiul unuia dintre

pomi, aşezând geanta între spatele meu şi scoarţa zgrunţuroasă a prunului. În fine, aici e cu ceva mai comod. Când să mă cufund în lectură, mă trezesc cu şiruri de furnici şi alte gângănii mărşăluind pe gâtul, braţele şi pieptul meu. Nu-i chip de stat nici aici. Renunţ la a mai citi, alegând, în pofida dogorii, să mai fac câteva poze cu florile îmbietoare din iarba rămasă necosită.

Între timp – scurtă convorbire cu Mic; mai apoi, către seară, nu îmi mai răspunde…

8 iun. 2015, luni: Nedumeriri născute din inapetenţa de comunicare a lui Mic, din tăcerile ei prelungi…

9 iun. 2015, marţi: La Sângeorgiu de Pădure cu Ida şi cu Evi, împreună cu ale ei fiice, pentru diverse cumpărături: articole de îmbrăcăminte pentru fete, încălţăminte. Până îşi aleg ele obiectele, în cele câteva prăvălii sângeorzene, eu am timp berechet să trec pe la câteva repere de vază ale copilăriei mele, anume: Căminul cultural, Liceul, palatul Rhedey – sediu de şcoală până de curând, transformat în Centru de informare turistică, parcul din centru, atât cât a mai rămas din el.

Căminul cultural: exteriorul proaspăt zugrăvit într-o nuanţă greu de definit, executat, în chip vădit, de novici în ale meseriei, lucrare care oferă totuşi un aer relativ proaspăt clădirii. Totul de aici, din exterior privit, pare încremenit, părăsit. Cele două firide din partea frontală a clădirii, unde pe vremuri se expuneau afişele cu filmele zilei curente, pe partea stângă, şi filmele viitoare – în firida din dreapta clădirii. Cele două spaţii apar acum în chip sinistru, precum doi ochi scoşi ai unei îmbătrânite feţe. Sus, la etaj, unde pe vremuri era biblioteca (raională!), acum, îndărătul ferestrelor fără perdele, se pot vedea nişte cărţi îngrămădite pe rafturi de scânduri negeluite, unele prăbuşite – totul învăluit într-o linişte mormântală, de uitare totală, de părăsire. Cobor apoi aproape de apa Târnavei-Mici, cea cu apa atât de limpede odinioară pe când acum: apă puţină şi tulbure, poluată de bună seamă. Curge alene apa Târnavei, liniştită, obosită, îmbătrânită, parcă nedumerită,

nevenindu-i să creadă că va trebui să meargă până la mare. Peste tot, malurile năpădite de buruieni viguroase, luxuriante cu vreme şi vremuri prielnice lor. Câteva sălcii tinere aşteaptă zvon de gaiţă, ori de mierlă sau piţigoi, acestea întârziindu-şi însă apariţia. Urc către *şcoala ungurească*, cea veche, restituită se pare şi ea (oare cui?!). Clădirea-i învăluită în tăcere şi tristeţe. Jos la parter, cu ferestrele zăbrelite, năpădite de volbură şi hamei sălbatic: singurii „elevi" uitându-se curioşi prin geamurile prăfuite. Privesc şi eu, împreună cu volbura şi hameiul, în clasa în care am învăţat în primul an de liceu. În sală: praf, pereţi scorojiţi bănci pustii, uitate, acoperite de pulbere. Urc apoi către *clădirea cea nouă*, de fapt veche şi ea, iată, având peste 45 de ani deja – la construcţia ei am participat şi eu, ca elev, prin anii '67. Din parc, privesc către fereastra de la etaj, din spatele căreia cu aproape cinci decenii în urmă, un copil melancolic, timid şi visător privea arborii parcului în cele patru anotimpuri de altădată. În curtea palatului, un castan şi un tei, seculari amândoi, mă privesc întrebători, nerecunoscându-mă. Îi salut în gând, o lacrimă picându-mi înlăuntrul sufletului. Traversez curtea internatului; revăd scene din anii de altădată când, copii fiind, aflaţi în pauză, citeam cu înfrigurare încă o dată, lecţia la istorie, ori limba română…, înaintea unei posibile ascultări după clinchetul clopoţelului. În spatele internatului buruienile şi salcâmii tind să copleşească clădirea îmbătrânită. Cu niscaiva renovări executate deficitar de nişte ageamii, cu profitul vreunui şmecheraş care conduce în prezent instituţia găzduită de această construcţie monumentală, edilii zic că lucrarea e terminată. Buruieni, moloz, paragină, nepăsare… Plec de aici cu un gust amar şi cu un nod în gât: cum de e posibil? Ce vremuri trăim? În cei aproape cinci decenii de când am fost elev în această localitate, umblând zi de zi prin aceste locuri: curte şi clădire, totul a involuat, s-a degradat, devenind sumbru şi părăginit.

10 iun. 2015, miercuri: La Miercurea-Niraj, la piaţa săptămânală. Îmi place piaţa de aici, aceasta fiind foarte populată, având iz de talcioc cu un farmec aparte. În această piaţă afli de toate: de la caiele, la cai, legume şi fructe, îmbrăcăminte, încălţări – vechi

şi noi –, mititei, bere, ciuperci, flori, caş şi urdă, cositoare şi motoferăstraie – zgomot, arome şi culoare. Şi peste toate, ţigani năvalnici, guralivi, pe post de vânzători sau cumpărători, geambaşi, treji ori beţi, Pirande aşezate pe pământ, chemând cumpărătorii la: raţe, gâşte, pui, găini, în timp ce Gaborii îşi aleargă, în zarvă mare şi-n praf, mânjii, iepele, armăsarii, doar-doar s-or găsi niscaiva cumpărători. Mă uimeşte năvala oamenilor la mormanele de veşminte şi încălţăminte folosite, vândute la kilogram, ori la preţ de chilipir. La înapoiere, pe valea Nirajului, fotografiez flori de mac aflate la apusul vieţii lor efemere, clăi de fân înşiruite sub dealuri cu flori de soc şi, mai apoi, minunaţii trandafiri din curtea hanului *Gosthause*. Apoi, o ploaie binefăcătoare, trecătoare, stropeşte vegetaţia însetată.

13 iun. 2015, sâmbătă: De prea multă şedere în faţa computerului şi de zăduf, fug în Natură; nu prea departe – undeva între Sovata şi Praid. Urc printre spini, pe marginea unui pârâiaş cu apa tulbure, cu aerul îmbâcsit de miros de târlă. Trec şi de un parchet de exploatare cu ferăstraie mecanice urlând de-mi sfâşie creierii. Urc, urc, printre porumbari şi gherghinari, printre tufe de măceşi. Abia am trecut de prima stână, iar dau de una, la fel de… înmiresmată. Zăpuşeala a devenit atât de intensă încât, ud leoarcă, mă hotărăsc să mă opresc la circa o sută de metri deasupra stânei, în pofida miresmelor şi posibilului atac de câini. Caut doi arbori, anini, de care să-mi ancorez hamacul pe care l-am purtat până aici, printre spini şi în căldura aceasta toropitoare. Tocmai când leg a doua ancoră de arbore, ca din senin apare ciobanul, privindu-mă cu uimire de printre tufe – posibil ca omul, tinerel, să nu fi văzut încă un hamac. A apărut ciobanul, este clar: de-acum trebuie să apară şi turma. Ca să nu tac, întreb omul dacă sunt câini prin preajmă, o întrebare total de prisos. Văzându-se descoperit, acesta îmi confirmă existenţa câinilor, după care pleacă în treaba lui. Mănânc un pumn de cireşe negre, dulci, aduse de acasă, decid să plec din acest loc care imediat va deveni foarte populat de oi şi câini. Desfac aşadar legăturile hamacului, îl înfăşor şi plec grăbit departe de stână, înainte

ca turma cu a ei păzitori să apară. Cobor aproape de Târnavă, printr-un loc mocirlos acoperit cu anini tineri. Din nou caut un loc nimerit pentru a-mi întinde hamacul, însă, din aproape în aproape ajung nu departe de locurile prea umblate, de aici auzindu-se şi zarva şoselei atât de circulată vara. Fiind şi căldura mult prea intensă, renunţ să mai caut un loc de refugiu, hotărând să mă întorc acasă, încheindu-mi cura de teren.

14 iun. 2015, duminică: După-amiază, pe o zăpuşeală de 30ºC, împreună cu un grup de cunoscuţi din Reghin ne pitulăm pe o margine de pădure la un grătar, undeva pe coclaurii Islei. În preajmă, păduri şi poieni cu flori de câmp şi ţârâit tărăgănat de greieri.

15 iun. 2015, luni: După picnicul de ieri, două persoane s-au ales cu câteva căpuşe; alarmate, au recurs la intervenţie spitalicească. Nimic grav.

16 iun. 2015, marţi: Am fost un devorator de cărţi şi de femei. Ce am ajuns? Un autodevorator…

Sedentarism impus de activitatea turistică pe care o desfăşor: contacte pe net şi prin telefon cu turiştii care caută cazare în Sovata. Abia serile mai pot să ies pentru a-mi face plimbarea, de câteva zeci de minute, printre lacuri – apoi iar acasă, iar net, după care somn, atât cum e şi cât e…

19 iun. 2015, vineri: O după-amiază cu adevărat de cireşar, cu mine cocoţat într-unul din cireşii livezii mele culegându-i poamele roşii, coapte, dulci, la fel ca odinioară, în copilărie, pe furiş, prin livezile *Călănduşului*. Rup mănunchiuri de boabe strălucind în soare, fructe parfumate pe care mai apoi le arunc în iarba de sub pom, acolo unde Ida aşteaptă să le adune. În final, culegem aproape patru kilograme de boabe rubinii, înfruptându-ne în timpul culesului în aşa hal încât masa de prânz ne devine de prisos. Mai târziu, convorbiri cu Mic.

Oare la ce temperatură poate să ardă sufletul?

Om, biet om – tu cel cu sufletul robit de egoism, de lăcomie, de răutate, de vicleşug. Care e acela care nu are câte ceva din toate, ba chiar mai multe decât acestea, ori măcar una din aceste rele, atât de omeneşti până la urmă?

Eu, acum? Un… flăcău tomnatic, cu vădite semne îngrijorătoare de oboseală. Mă decantez, apoi mă detaşez, sublimându-mă, prin introspecţii îndelungate, rămânând totuşi mai mult decât tulbure.

21 iun. 2015, duminică: Spre ştiinţă, unei amice: … Problema constă în faptul că tu mă vezi ca fiind un Don Juan, ori eu, în fond sunt, în tot ce fac şi simt pentru tine, un Casanova! Am proiectat lumini mirifice asupra ta, aşezându-te pe un piedestal strălucitor, după care, te-am împodobit cu toate frumuseţile şi calităţile posibile, apoi m-am îndrăgostit nebuneşte de această creaţie a mea, de propria-mi fantezie, încât, adesea, mă întreb: oare sunt de tine atât de ataşat, cu adevărat, sau doar de ceva ce mi-a ticluit fantezia? Dacă nu se poate altfel, atunci ajută-mă să te părăsesc; apoi, lasă-mă să-ţi simt lipsa…

23 iun. 2015, marţi: Profit de vremea bună şi de acalmia turistică pentru a fugi în sânul ocrotitor al Naturii. Mă retrag pe malul Târnavei-Mici, într-un loc greu accesibil – pantă mare, uscături şi căzături de anini şi sălcii, bălării, cu deosebire ferigi înalte de doi metri, dese ca o pădure tropicală. Fiindcă de obicei port cu mine şi hamacul, având-ul şi acum asupra-mi, găsesc de cuviinţă să-l întind pe panta abruptă, între un anin şi o salcie, aflaţi printre ferigi viguroase, deasupra râului şuierător. Cu mine am luat cartea lui Kavafis: *În casa sufletului*, propunându-mi ca aici, în deplină tihnă, nevăzut, întins între cer şi pământ, pe mal de apă, să pot să mă cufund în lectură. Dar, abia instalat în hamac, poziţia incomodă de aici – înclinarea acestuia mult prea mare – nu mi-a asigurat un confort potrivit, din această pricină tot sucindu-mă şi învârtindu-mă în plasa acestuia pentru a-mi găsi poziţia favorabilă. În pofida

locului nepotrivit ales, stau, îngrămădit ce-i drept, vreme bună în acest loc, citind aici mai bine de o oră, după care decid să adun hamacul şi să pornesc în amonte, pe firul apei, fotografiind imagini, secvenţe, cu râul şi vegetaţia luxuriantă de pe malul său. Ceea ce am şi făcut, preţ de vreo două ore… Sosit acasă, mă aşteaptă două volume de jurnal: Paul Morand: *Jurnal inutil,* două cărămizi cuprinzând, în total, circa două mii de pagini (!)

În timp ce descarc pe computer, pe Facebook, secvenţele fotografiate azi, mă sfădesc cu o profesoară infatuată, agramată, deţinătoarea unei pagini literare în cadrul site-ului (Facebook). Aceasta scrie într-un articol: „Eram să uit…” În pofida discretei mele avertizări cum că formularea este incorectă, această dăscăliţă trufaşă îmi ripostează utilizând aluzii ironice privitoarea la cutezanţa mea de a-i corecta ei scrisul, scris care, chipurile, este corect, dovadă că atâtea persoane i-au dat *like*. Hotărăsc să o las în plata Domnului, nemaipierzându-mi vremea cu ea. Mulţumirea ei pentru curajul meu de a-i fi corectat o greşeală crasă de exprimare: blocarea accesului meu pe pagina ei *literară*!

Scriu, fac aceste consemnări, nu pentru că aş fi sigur că l-ar interesa pe cineva. Le comit, întrucât notaţiile acestea înlocuiesc, în ceea ce mă priveşte, absenţa posibilităţii unei comunicări în limba română cu vreo persoană din preajma mea. În plus, scriind, îmi despovărez mintea şi sufletul.

28 iun. 2015, duminică: Vreme de toamnă: mohorâtă, rece, cu ploi intermitente – pricină pentru care deschiderea lacului Ursu este amânată până la revenirea vremii bune pentru ştrand. Turiştii, veniţi pentru a profita de primele zile de scaldă în lac, sunt dezamăgiţi de farsa vremii şi dau din colţ în colţ nemaiştiind ce să facă, cu ce să-şi umple timpul. Eu, nevoit fiind să stau acasă, cât e ziua de lungă, bâjbâi pe net până la exasperare, iradiat fiind de computer, dar, mai cu seamă, de cele două telefoane pe care le port în permanenţă asupra-mi.

29 iun. 2015, luni: Dragostea erotică – un tertip al vieţii pentru viaţa juvenilă, menit să ducă la procreare – devine cel puţin caraghioasă, dar şi anormală, la bătrâneţe. Cu atât mai mult cu cât cel îndrăgostit, luat fiind de valul amorului, nu-şi dă seama în ce postură nefirească, anacronică şi ridicolă se află. Amorul, înamorarea la această vârstă înaintată este un drog, o otravă – deci un risc fatal, un ceva tragicomic.

30 iun. 2015, marţi: Ceea ce mi-a fost Mic, ca atitudine, mie – îi sunt eu acum, este adevărat pe o cu totul altă treaptă, lui ***, cea venită la momentul potrivit, în chip de paratrăsnet pentru toate neîmplinirile mele legate de Mic. Mă descarc prin această făptură, nevinovată faţă de mine, printr-un ping-pong de mesaje electronice prin care eu am devenit dintr-un căutător, un căutat care nu se lasă înduplecat (!), prin aceasta stârnindu-i acesteia nedumeriri şi ambiţii.

Etape ale vieţii mele:

- Sângeorgiu de Pădure – acasă, la părinţi, până la 19 ani.
- Gurghiu, de la 19 ani la 21 de ani: Şcoala tehnică forestieră.
- Drobeta Turnu-Severin, de la 21 la 22 de ani (armata, grăniceri).
- Orşova (jud. Mehedinţi), la 22 de ani (armata).
- Gura-Văii (jud. Mehedinţi), la 23 de ani (armata).
- Praid, la 23 de ani: tehnician la Ocolul silvic.
- Sovata (Ocolul silvic), tehnician, de la 23 de ani la 60 de ani, apoi „vacanţier”; proprietar de *miniunitate* turistică (cazare).

Locuinţe:

- Sâng. de Pădure: str. Rozelor, nr. 66.
- Gurghiu: internatul şcolii.
- Cazarmă, pichet: batalionul de grăniceri, specialitatea P.C.T.F.
- Praid: camera de oaspeţi a sediului Ocolului.

• Sovata, în camere închiriate: str. Maistrului, nr. 13; str. Câmpul Sărat. nr 11; str. Trandafirilor: vila *Lacrima,* vila *Luiza,* Ocolul silvic, camera de oaspeţi (între anii 1975 şi 1977). Case proprii: str. Vulturului, nr. 13: bloc (1978-1996); str. Vulturului, nr. 13/B (1996-…).

3 iul. 2015, vineri: „Violenţa creşte în proporţie directă cu masa ei. Putem prevedea un sfârşit de secol cu forţe dezlănţuite (sau cu slăbiciuni adunate, care dau împreună o forţă). Departe de a se anula, ele se acumulează, învelite în aceeaşi mişcare giratorie, ca nucleul unui taifun. O să-l epuizeze, oare, asta pe om sau o să-l înveţe să trăiască în atmosfera aceasta tulbure, să doarmă în mijlocul furtunii!” (Paul Morand – *Jurnal inutil*).

Citesc de ceva vreme, jurnalul lui P. Morand – două cărămizi având fiecare peste… 1000 de pagini! Aceste cărţi se compun din note redactate zilnic, respectând aşadar calendaritatea, criteriu de bază al notaţiilor diaristice. Făcând aceste consemnări, P. Morand nu mai reciteşte sau corectează, amestecă întâlniri, citate, reflecţii personale asupra problemelor de actualitate la acea vreme (1968-1976) şi evocări ale trecutului, lecturi şi călătorii. Am ajuns cu lectura primului volum la pagina 819. Sunt notaţii, multe, neimportante, mie, neatractive, peste care pasaje trec citindu-le în diagonală.

Să începi să simţi că nu-ţi mai poată carcasa îndeplini anumite nevoi, năzuinţe… Şubreda noastră făptură – un strop de rouă într-o dimineaţă de vară –, pradă atâtor agresiuni continue, până să vină soarele să-l soarbă, firava alcătuire numită om ajunge, treptat-treptat, datorită timpului, dacă acesta mai are răbdare, dacă nu, din pricina împrejurărilor, devine, aşadar, o umbră, o caricatură a ceea ce a fost odată. O caricatură demnă nu de râs, ci de plâns.

În continuare, un cuptor cu dimineţi încântătoare, după-amiezi plicticoase, seri triste; iar nopţile-mi sunt zob…

4 iul. 2015, sâmbătă: Întoarcerile către religie, către Dumnezeu, mai cu seamă la anumite vârste târzii, sunt expresii clare

ale fricii de moarte. Cunosc foarte multe persoane care frecventează biserica, slujbele religioase în virtutea unor obişnuinţe, acestea purtate fiind, de mama, de tata, îndeobşte încă din copilăria lor fragedă, de multe ori silite fiind chiar să inspire aerul bisericii, să participe la elucubraţiile preoţilor-actori, hămesiţi de agonisiri nu tocmai spirituale. Şi aşa, treptat, cu ţârâita, obiceiul de a fi prezent la liturghie devine, pentru aceşti inşi, tradiţie, mai târziu o plăcută evocare sentimentală a unor apuse vremuri pe când, copii fiind, ţinuţi de mână de către părinţi, luau parte la cele sfinte, laolaltă cu obştea, impregnaţi de ritualul rostirilor bisericeşti ale preotului.

Căsniciile – un rău necesar, aducător de nefericire la bună parte din cei căsătoriţi. Singurătatea, un alt rău, individual, personal, noncolectiv, fără de soţie, soţ, copii, soacre…

… Scrisul meu: nu-i pentru posteritate, ci pentru mine însumi, având ca menire a mă elibera de prea multele apăsări grele.

Bătrâneţe – urâciune, ridicol, umilinţă şi viaţă chinuitoare.

5 iul. 2015, duminică: Poţi cunoaşte, întrucâtva, o femeie doar după ce ai avut-o măcar un an sau doi. În fond, şi în această situaţie îi poţi şti, afla, doar prezentul acesteia – şi acesta doar în măsura în care îţi îngăduie să îl afli, devoalându-se sincer. În schimb, nu-i poţi cunoaşte trecutul veridic, fie pentru că ţi-l ascunde, fie pentru că l-a… uitat pur şi simplu! În ceea ce priveşte viitorul ei, acesta rămâne imprevizibil, căci atunci când este din nou îndrăgostită, ea devine o altă fiinţă, împrumutând foarte mult din personalitatea amantului, iar amantul – din personalitatea ei, realizându-se, în acest fel, un soi de simbioză sentimentală, atât de specifică îndrăgostiţilor.

Gând pentru Mic: Adeseori, ea se fereşte să-şi trăiască viaţa, rezumându-se la hazard şi la voia Domnului. Argumentul ei forte este că majoritatea făptuirilor plăcute, omeneşti, frumoase aparent, nu sunt plăcute lui Dumnezeu, acestea fiind în fond mari păcate. Ea însă uită, sau ignoră, *că doar cele ce nu poţi să nu le faci,* doar acele fapte îţi vor fi iertate.

Acelaşi peisaj parcurs singur, ori cu altcineva, pe jos, călare sau cu maşina, se vede întotdeauna altfel. Afirm asta din propria-mi experienţă.

Viaţa-mi, toată: o cascadă de eşecuri, disperări, nelinişti şi nedumeriri.

<u>6 iul. 2015, duminică:</u> Cuvinte, cuvinte – mi se întâmplă să fiu căutat de ele, însă cel mai adesea eu sunt cel care le caut: în scris, în viu grai…

Sunt boul care preferă abatorul în locul jugului şi a repetatelor lovituri de bici.

<u>9 iul. 2015, joi:</u> Am fost, dintotdeauna, un ins interiorizat. Acum, trecând anii, caracteristica aceasta a temperamentului meu devine şi mai accentuată, eu fiind tot mai retras şi mai ursuz.

<u>12 iul. 2015, duminică:</u> Fracţiuni de câte 25 de ani ale vieţii mele:

➢ 1-25 de ani: singurătate, melancolie, introvertire;

➢ 26-50 de ani: plăceri imediate, acumulări materiale, familie, copil;

➢ 51-… de ani: întoarceri la trecut, scrieri diverse: haiku-uri, poeme în versuri albe, proză scurtă, jurnal, în total: opt volume; renunţări, şubreziri, pensionare, cufundare în lumea virtuală însă, din fericire, şi o nostalgică reîntoarcere la Natură. În ansamblu: s-a conturat un suflet lacom de plăceri: estetice (literare, peisagistice) şi trupeşti – cam atât.

Impertinenţa, cotizarea, perierea – o modalitate de a ajunge cineva în viaţă; mă gândesc la câţiva colegi de breaslă (silvică), tupeişti, lingăi, nevertebraţi.

În graiul meu, cel românesc, obiceiul meu de a vorbi lent, cu pauze în care îmi caut, cu osârdie, cuvintele, obişnuinţa aceasta este de cele mai multe ori enervantă pentru auditor; dar, nu mă mai pot dezbăra de aceste deficienţe.

A îmbătrâni înseamnă o simplificare, o diminuare a exigenţelor materiale privind traiul cotidian; din păcate însă, se complică, şi asta rău de tot, fiziologia, viaţa trupească.

Convieţuiesc, iată, de aproape 65 de ani cu acest corp al meu. Din toţi aceşti ani, 55 i-am trăit într-o bună înţelegere cu el. După 55 de ani însă, acesta începu a mă trăda drastic.

Dacă a trăi după 80 de ani e o eroare a Naturii, atunci precarităţile timpurii, sau chiar *plecările* sunt cadouri, ori pedepse?

13 iul. 2015, luni: Plăceri avut-am destule în viaţă, dar bucuriile abia dacă le-am atins, ele spărgându-se precum balonaşele de săpun. Cât despre fericire, ce să mai zic: un cuvânt, un ideal de mine niciodată atins…

14 iul. 2015, marţi: Ieşirea din *labirintul* numit Mic. Deoarece ea tace, am adoptat şi eu tăcerea, după doi ani şi mai bine de monolog. În tot acest răstimp, ea a venit doar cu moralizările, culpabilizându-mă, mai mult pe mine, dar necruţându-se nici pe ea. În consecinţă: tac, tace – tăcem: iată calea!

*** – o femeie care şiroaie de tandreţe, poezie şi adevăr (… nu, nu e Mic!).

Scriu, desigur, şi pentru a nu fi uitat; apoi, din lene şi din lipsă de ocupaţie, din obişnuinţă, dar şi pentru a-mi exprima ceea ce simt, îmi pare, că aş fi.

Îmbătrânind, mă întreb: să mă căiesc, să nu mă căiesc?…

Mă gândesc: Ce ar fi să am o casă din fire de păianjen?…

În toată viaţa mea nu am avut nici măcar clipe de fericire; cred că nici de bucurie adevărată: cel mult de plăcere, rare şi acestea.

Tot mâzgălind aceste idei, am senzaţia că mă curăţ – nu, încă nu de tot!

Femeile sunt mai stabile şi mai uniforme în gusturi şi nevoi decât bărbaţii: ele vor să aibă un bărbat al lor – numai al lor! – în timp ce bărbaţilor le trebuie mai multe femei. Odată măritată, grija esenţială a femeii este ca să-şi împiedice bărbatul să mai poată fi avut şi de alte femei…

Pâinea popilor: frica omului de moarte.

De cele mai multe ori femeile poartă veşminte provocatoare: mulate pe corp, chemând parcă cu tot dinadinsul bărbatul: – Vino, pot fi a ta, încearcă, cutează!

Vrând-nevrând, în tot ceea ce scriu prin diferitele-mi cărţi, mă cam repet.

Dumnezeu face atâtea eforturi pentru ca să ne naştem; apoi, odată născuţi fiind, Făuritorul nu are altă treabă decât să ne distrugă, treptat-treptat, sau, adesea, chiar dintr-odată. Atunci când distrugerea este progresivă, lentă, El ne schingiuieşte, ne ciopârţeşte, fizic şi sufleteşte, aruncându-ne, mai apoi, în neant.

Traiul în doi aduce mai mari dezastre sufleteşti decât nefericirea de a fi singur – clar!…

16 iul. 2015, joi: Ironia vieţii: deşi femeia, prin creaţie, a fost plămădită – dintr-o coastă a *omului*, cel cu o parte bărbătească şi o parte femeiască (androginul) – pentru un rol secundar, anume acela de a-i fi ajutor potrivit omului („Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el." – Gen. 2; 18), cu toate acestea, de atunci încă şi până în prezent, această *ajutoare,* utilizând, cu vicleşug, armele-i desăvârşite, specifice ei, tinde să dobândească supremaţia, dislocându-l pe bărbat din locurile şi rolurile-i menite. În pofida acestei realităţi, viaţa merge înainte, chiar dacă merge de-a buşilea.

Omul, redevenit bestie, bulversează Natura, invadând-o cinic şi violent. În tot acest timp, Natura tace, tace – încă!

… Dar pentru cine, oare, oi fi scriind eu toate aceste nimicuri, aceste pălăvrăgeli? Pe cine oare îi va putea interesa ele dacă, în fond, nici chiar pe mine nu mă prea interesează?!

Culmea! Dintr-o pornire irezistibilă, reiau comunicarea, pe Facebook, cu Mic. Dacă fac bine, ori rău – mie, ori ei – nu ştiu: ştie doar Dumnezeu.

17 iul. 2015, vineri: Jurnalul lui Paul Morand – o Niagară de fapte şi de gânduri disparate. Din acest punct de vedere, acesta seamănă cu jurnalul meu, doar că în cazul meu este vorba de un mic izvoraş cu apa picurând, tulbure…

De ce oare atâtea cunoştinţe şi experienţe acumulate în decursul unei vieţi: pentru cine, pentru ce dacă toate sunt sortite pieirii?! Zadarnică-i, iată, chiar şi întrebarea.

… Vorbeşte-mi despre viciile tale pentru a scurta calea spre sufletul tău, nu vreau să-ţi aud virtuţile. (Anonim)

18 iul. 2015, sâmbătă: Dacă un om care moare reprezintă o *bibliotecă* care dispare, atunci, în cazul meu, câte ceva se mai poate salva graţie celor opt cărţi pe care le-am scris.

Destul de rarele-mi vizite la mormântul părinţilor, al bunicilor şi al apropiaţilor mei mă pun, de fiecare dată, în faţa unui zid imens: ajuns în faţa a… ceea ce nu mai e, ca fiinţă, încerc să mă interiorizez şi să caut în mine imagini parcă dintr-un vechi film în care am fost, şi mai sunt încă, şi eu actor, un film în care cei rămaşi în viaţă sunt tot mai puţini, deşi toţi cei care au plecat, au ieşit – oare unde? – îmi pare că mai aproape-mi sunt. Acolo unde sunt ei, nu suntem noi, actori pe scenă încă, dar – singura mare certitudine – vom fi; unde, cum, ca ce – nimeni nu poate ştii, nici măcar cea mai vie, mai ascuţită inteligenţă, totul petrecându-se pe un plan inimaginabil, imperceptibil acum.

A crede, ori a nu crede – aceasta-i dilema! Oricum, ceva tot trebuie să fie *acolo* devreme ce existăm, nu se poate altfel.

19 iul. 2015, duminică: Cu toată unilateralitatea dialogului, ca iniţiativă, iată că în continuare port, purtăm, discuţii cu Mic: dialoguri pestriţe, în fapt de seară.

Vară, caniculă, forfotă, turism. Sovata este populată cu turişti aflaţi în căutare de: apă, aer, soare şi linişte (unii!). Pe turiştii cazaţi la mine, cupluri în marea lor majoritate, îi flatez, obligatoriu, cu câte o carte-două dintr-ale mele producţii, încercând şi în acest fel să-mi lichidez stocul, destul de mare de cărţi mai vechi, şi mai noi… Ca

reacţii din partea celor care se trezesc cu cărţile mele în braţe: unii sunt surprinşi de această îndeletnicire a mea („Vai, dar sunteţi scriitor?!…”), alţii rămân indiferenţi, mormăindu-mi cel mult un „mulţumesc”, văzându-şi apoi de programul lor, alţii, complezenţi, îmi zâmbesc mulţumindu-mi ceremonios pentru cadou, întrebându-mă dacă chiar i le dau, putându-le lua acasă aceste scrieri?…

Ieri am intrat în posesia unui carnet cu diverse consemnări ale lui E.L. (Basarabia), notele referindu-se în bună parte la corespondenţa noastră din anii ’97 –2004. Ceea ce îmi trimite acum, o chintesenţă de lirism şi sensibilitate, ar putea face „casă bună” cu restul corespondenţei noastre, pe care o posed în totalitate, toate împreună putând alcătui conţinutul unei cărţi de natură epistolară, o carte al cărei titlu l-am şi găsit, anume: *Porunca a şaptea…*

<u>20 iul. 2015, luni:</u> A-L iubi pe Dumnezeu înseamnă să iubeşti necunoscutul, neştiutul, indefinibilul, insesizabilul.

Se afirmă, de către ştiutori, că la un scriitor citatele sunt un semn rău, în schimb, a fi citat – e un semn bun.

Ne tot necăjim pentru starea sănătăţii noastre, ignorând că, în fond, mai devreme sau mai târziu oricum tot organismul, întregul nostru corp va ajunge pulbere, ţărână sau, poate, cine ştie – cenuşă.

Dumnezeu şi moartea: eternele prezenţe invizibile…

Am văzut azi o imagine dezolantă: o femeie fără feminitate!

Trăiesc, ca orice om de altfel, între două mari tensiuni: cea internă, în cazul meu deosebit de mare, fără a mai pune la socoteală tensiunea arterială, mare şi ea, în cazul meu, apoi, tensiunea externă – vremuri tulburi, stres, spolieri. Atunci când între cele două tensiuni va interveni ruptura, eu nu voi mai fi…

Tot scriind în pat, scrisul mi se deformează evident, dar de obiceiul acesta nu mă mai pot dezbăra.

<u>21 iul. 2015, marţi:</u> Starea de îndrăgostire dizolvă multă zgură din sufletul celui îndrăgostit. Trecutul, caracterul, orgolii, rele apucături – toate pot fi mântuite, spulberate la fiinţa îndrăgostită.

Această postură superbă este, ce păcat! efemeră – cum toate trecătoare sunt, cele rele, caracterul de bază, revenind treptat sau brusc; mai cu seamă că amorul este instabil şi pasager, putând pleca, la fel cum a şi venit: încet, ori dintr-o dată.

23 iul. 2015, joi: Zile toride. Turiştii dau năvală în Sovata crezând că vor găsi răcoare, dar e zăduf şi aici – doar că e mai mult oxigen, datorită vegetaţiei forestiere abundente, încă, pe aceste meleaguri decât aiurea, printre betoane şi asfalturi.

Cărţile mele: le donez tuturor turiştilor care îmi trec pragul, încercând în felul acesta să lichidez stocul care îmi cam stă în cale, enervându-mă.

O întrebare ca un laitmotiv: – La ce bun toate?!…

Somnul, care întrerupe contactul cu viaţa reală, îmi este tot mai afectat. Viaţă am vrut (!), viaţă am căpătat: na, poftim viaţă, satură-te, mama ta!…

24 iul. 2015, vineri: În aceste jurnale ale mele niciodată nu mi-am pus vreo mască pentru ca, astfel, să-mi pot explora nestingherit – în adâncuri, ori la suprafaţă – sufletul şi faptele, nu am avut, şi nici nu am nevoie de acoperământul întunericului care să mă îmbie, în tihnă şi pe îndelete, să-mi mărturisesc sufletul. Mă confesez la lumină, vădit, făţiş, fără voalări şi ascunzişuri…

Petre Pandrea despre Emil Cioran: „La un zaiafet, când a aflat că unul dintre comeseni are un mădular de lungimea şi grosimea unui retevei (30-40 de cm), E.C. a cerut să fie pus sub patrafirul acestuia şi apoi să-l boteze, anume: să-i dea de trei ori cu penisul uriaş pe cap. S-a aşezat în genunchi şi l-a implorat s-o facă. Omul s-a codit. Apoi, i s-a desfăcut prohabul de către prieteni, i-au scos penisul şi a fost obligat să dea de trei ori cu reteveiul în capul lui Cioran Emil, după voia şi gusturile sale.”

Şi tot de la Petre Pandrea citire: „Furtul la români – un viciu şi o voluptate naţionale”… Mult adevăr grăit-a Petrică.

În scrierile mele nu am putut, dar nici nu am căutat, să fac un joc al fanteziei, în schimb, am ţintit mereu să-mi descriu lăuntricul, aşa cum este el.

România de-acum, ca şi cea de odinioară, continuă să rămână o ţară de curve şi de lichele, otrepe, netrebnici axaţi pe burtă şi pe sex: coitul, mititeii, sarmalele, fleica (grătarul), udate toate cu bere şi cu şpriţ – iată câteva priorităţi ale poporului.

Amar sunt acum, precum am fost de fapt dintotdeauna, aidoma frunzelor nucilor, primăvara, de pe dealul copilăriei mele cea atât de îndepărtată: şi deal, şi copilărie, şi nuci…

Simt tot mai presant nevoia să am pământul sub tălpi: iarba, roua, nisipul, noroiul chiar; am nevoie să aud murmurul apei, şuierul vântului printre ramurile de fagi, molizi, goruni, anini sau carpeni.

Abundă ţara, în afară de hoţi, şi de magistraţi corupţi – veritabili monştri morali. Cine, şi când, le vine de hac?

Iată că mai bine de o lună nu m-am mai retras în sânul Naturii; şi asta din cauza obligaţiilor turistico-domiciliare, a zăpuşelii excesive, dar şi din cauza unei oboseli tot mai accentuate. În schimb, mă retrag, tot mai des, în tulburea-mi natură lăuntrică.

26 iul. 2015, duminică: Invazie de imbecili la tv şi pe reţelele de socializare, încât nu mai ştii unde să te refugiezi, în cine să mai ai încredere, pe ce să te bazezi, pe cine să-l mai iei drept pildă de urmat.

În sufletul meu mult prea înnegurat există, din fericire, în permanenţă un colţ azuriu, mic-mic, însă există – salvator al fiinţei mele mult prea abisale. Din această pricină mai sunt… aşa cum mai sunt.

Continui să împrăştii, aproape cu disperare scrierile mele la mai toţi turiştii care se cazează la mine. Am sentimentul că abuzez punându-le în braţe „producţiile mele literare”, cu autografe, însă vreau să mă debarasez de aceste op-uri, destul de multe, rămase din cele opt titluri apărute până acum. Deşi tirajul în care au apărut aceste cărţi a fost foarte redus, după ce le-am oferit unor cunoscuţi şi apropiaţi, câteva zeci de exemplare, mi-au mai rămas suficiente în

stoc ca să-mi stea în cale, creându-mi chiar o senzaţie de apăsare. Se pare că era de-ajuns să fi scos tiraje de câte… 20 de exemplare. (!) Dacă voi mai publica alte zmângăleli, acestea vor fi doar în format electronic.

Vânzătorii de *kürtöskalács* s-au ridicat în aer: au helicoptere, unii avioane, zboară peste gloata nesătulă, ronţăitoare cât e ziulica de lungă, fără să se mai sature, de plămada lor zaharisită, găunoasă.

27 iul. 2015, luni: Prin aceste notaţii, scap de profunzimea eului propriu de unde scot trăiri, sentimente, gânduri, idei – un soi de logoree refulată –, încercând să-mi fixez niscaiva repere care mă preocupă în prezent. Dar, oare cui vor fi folosind toate acestea, la ce bun?

Sibaritul: un personaj care trăieşte în lux, lene şi în desfrâu.

Să fii în împărăţia tăcerii vegetale… Eu cu acest soi de linişte m-am obişnuit, am crescut, m-am format şi maturizat; iar acum, obosit şi îmbătrânit, îi duc tot mai mult dorul.

Dacia Felix: o fi fost fericită ea cândva, dar mai mult o ţară a tuturor nenorocirilor i-a fost sortit să fie, urmare a tuturor năvălirilor, şi cotropirilor, precum: Vandalii, Goţii, Vizigoţii, Pecenegii, Gepizii, Cumanii, Hunii, Tătarii, Grecii, Nemţii, Ruşii, iar mai de curând, tot Occidentul: european şi cel american, desigur aceştia din urmă, afişând motive umanitare şi de salvgardare a păcii zonale şi mondiale. Minciuni şi interese, şi în trecut, dar mai cu seamă în prezentul tulbure.

28 iul. 2015, marţi: Bizară viaţă! Cam tot ceea ce lumeşte e plăcut, este, automat, conform principiilor creştine, şi păcat. Aşa încât, până la urmă, bietului om i se pare că e păcat (!) să nu săvârşeşti păcatul, dacă păcate-s toate…

Mă aflu retras, de câteva ore, pe *Pârâul Márton,* un pârâu cu apa ca o părere, abia susurând printre bolovanii de mult nemângâiaţi de şuvoaie reci şi limpezi, în vâlceaua năpădită de anini, gherghinari şi porumbar. Şi de astă-dată m-am cocoţat, aşa cum obişnuiesc

atunci când trec pe aici, într-unul din hochstandurile[1] şubrezite, însă bine dosite în mijlocul unor tufe constituite din arbori şi arbuşti de specii diferite. Într-un colţ al balustradei acestuia văd, scris cu creionul următoarele date ale unor vizite ale mele anterioare: 19.10.'12; 17.09.'14; 11.10.'14, apoi data de azi. Bătrânul ştand este amplasat în treimea superioară a pârâului, într-un pâlc de specii de subarbuşti şi arbuşti: călin, măceş, cruşân, păducel, lemn câinesc. Dacă la călin şi la cruşân fructele încep să se coacă, la primul boabele fiind rubinii deja, la al doilea, fiind chiar negre, la lemnul câinesc abia acum încep să se împlinească bobiţele, ele pârguindu-se mai către toamnă. Bate un vânticel în rafale, ramurile arbuştilor frecând scândura albită de vreme a ştandului. În răstimpul dintre rafale ascult tăcerea vegetală care mă împresoară; apoi, iarăşi vântul… Ca să-mi mai alung negura din suflet, mă gândesc că bine ar fi să dorm măcar o jumătate de oră, o oră. Dar, oare, putea-voi? Până una-alta citesc aici, în turnul meu de scânduri purtând patina vremii, cartea lui Petre Pandrea: *Turnul de ivoriu* – memorii din perioada: 1953-1968. Stau chircit pe un platou de un metru / un metru, şezând pe o băncuţă îngustă, cu spatele sprijinit de un perete al ştandului şi cu picioarele proptite de băncuţa de vizavi. Tentativa mea de a aţipi eşuează din cauza repetatelor apeluri telefonice din partea turiştilor. Aşa că, ascult în continuare şuierul vântului printre ramurile, de cruşân şi gherghinar, balansând în ritmul rafalelor scurte, întorcând frunzele când pe o parte, când pe alta: verde crud, verde pal… Este bun vânticelul acesta, palele sale anihilând dogoarea acestei zile înfierbântate. Stau singur în dărăpănătura asta, destul de incomod, citind în felurite poziţii, cocoţat aici, în sihăstrie, la trei metri înălţime, între cer şi pământ, în poiana cu florile de câmp unduindu-se în bătaia vântului. Stau ghemuit, amorţit, aproape chinuit, cu toate acestea plăcându-mi locul şi starea, precum unui călugăr ascet.

---

[1] **Hochstand** (lb. germană): o amenajare vânătorească, situată la o anumită înălţime deasupra nivelului solului, unde se adăposteşte vânătorul pentru a se proteja, şi a nu fi văzut, de către vânatul mare, îndeobşte urs şi mistreţ.

Mă gândesc la prostia omenească de a fi egolatru, agonisitor, orgolios, mânios, invidios… – ce tâmpenii inoculate în genele noastre, din te miri ce porniri şi interese ale unor forţe care nu ne sunt cunoscute. Zbaterea toată este nulă, găunoasă; şi totuşi… Oare ce demon crunt, neiertător, ne îndeamnă la aceste prostii care ne fac viaţa atât de dificilă?!

Dispreţuiesc, mă dispreţuiesc – cu toate că dispreţuiesc dispreţul. Dispreţuiesc, de pildă, călătoria – nu îmi place mutarea, dislocarea trupului meu într-un alt mediu decât în cel cu care m-am obişnuit, acolo unde, aparent, am rădăcina; poate de aici îşi are obârşia pasiunea mea faţă de lumea vegetală, în detrimentul celei animale. Fugile mele în Natură sunt o modalitate de a mă cufunda în propria-mi natura, după care, dorul meu de a mă topi în Natura cea mare – o încercare de a fi unul cu Ea.

Doamne, bucură-mă, în continuare, cu această nepotolită sete a mea de lectură şi de scris – două activităţi atât de binefăcătoare sufletului meu zdruncinat. Apoi, nu mă vitregi nici de dragostea mea neţărmurită faţă de Natură – cea în care, de mic copil, m-am simţit atât de bine, aici fiind mediul meu predilect, în care sufletul meu se zbate cu mai puţină disperare.

Cobor din ştand, îndreptându-mă spre casă; printre subarbuştii care împresoară această construcţie se află şi tufe de măceşe care, în încercarea de a trece printre ele, se *leagă* de mine, se agaţă, mă înţeapă până la sângerare, parcă nevrând să părăsesc acest loc. Cât de impersonal ar fi măceşul fără spini! Cu toate astea, acesta oricum s-ar remarca măcar de două ori pe an: primăvara – prin parfumul cotropitor, suav, al florilor; mai apoi, toamna, prin rubiniul fructelor lucind în soare.

Monotonia şi melancolia singurătăţilor mele: cotidiene şi permanente, până la final…

29 iul. 2015, miercuri: (Însemnări în standul de la pârâul *Márton)*: Născuţi pentru moarte suntem, mai iute pieritori decât petalele de mac în astă-lume zbuciumată.

Nu frecventez biserica decât foarte rar – şi atunci caut ca vizita mea să aibă loc în afara slujbelor religioase. Stau singur, cu mine însumi, câteva minute bune, timp în care îmi adun gândurile, rostesc în surdină câteva rugi, după care îmi văd de treburi. Biserica mea e mai mult zidită în codru, pe margini de pâraie, cu flori, şuier de vânt şi tril de mierle şi piţigoi. Atunci când liniştea e deplină, ascult cum clorofila se prelinge verde prin nervurile frunzelor zimţate. Ea, Natura, cu sunetele ei, mi-e orgă şi slovă sfântă în catedrala în care vântul, apa, şi trilul îmi sunt mesă.

Sistemele sociale – capitalism, socialism – sunt inventate doar pentru gloată, căci oricare ar fi orânduirea, cei din vârful piramidei o duc întotdeauna bine, în timp ce prostimea, cea veşnic oropsită, minţită, oprimată, suferă. Cei mulţi sunt parazitaţi de viclenii nesătui, pânditori de avantaje materiale sustrase de la aceştia, sistematic, metodic – fără nicio remuşcare.

Stau cocoţat în hochstandul de pe pârâul *Márton,* chircit şi înăduşit, iacă-tă de peste patru ore. Şed pe băncuţa de scândură decolorată de ploaie şi soare. S-a mai înnorat, dar zăpuşeala persistă, nemaiadiind nici vântul. Mă decid să-mi adun catrafusele şi să cobor scara cu fuşteii putrezi ai standului, pitită printre tufele înspinate de păducel, măceşe şi porumbar. Voi încerca să culeg flori de coada-şoricelului, sunătoare, cimbrişor. În poiana din preajmă nu zăresc decât flori de morcov sălbatic, aşa că pentru plantele propuse a le recolta, va trebui să umblu, să le caut. Şi voi umbla cu plăcere, bucurându-mă de aroma poienii încinse de dogoarea de peste 35 de grade. Iarba acestei poieni anul acesta a fost cruţată de gura caprelor, oilor şi vitelor nesăţioase, interzicând păşunatul şi cosind la timp, proprietarul, recolta de iarbă pentru animalele din ogradă.

E linişte. Doar ţârâitul vag al greierilor, învârstat cu câte un tril de mierlă sau auşel se mai aude. Jos, departe, pe şosea, se văd gonind bezmetice, şuierând, vâjâind fără încetare maşini mari, maşini mici – fiecare căutându-şi deconectarea, relaxarea, ori gonind, cu zel, spre agonisiri. Câte gânduri, câte necazuri nu zboară în aceste tinichele drăceşti ducându-şi proprietarii către ţinta imaginată de mintea şi sufletul acestora! Cu toţii fiind doritori de

altceva decât li se întâmplă zi de zi, aleargă, caută, se cufundă în alte locuri, adoptă alte activităţi decât cele de acasă, cotidiene.

<u>1 aug. 2015, sâmbătă:</u> În afara furtului şi a crimei, nu am conştiinţa păcatului. Şi mă doare că omul este tot mai rău în viaţa asta, întrebându-mă, adesea, dacă nu era oare mai bine ca Dumnezeu să fi şters de pe faţa pământului toată a lui Creaţie, atunci, în Zorii Genezei, văzând că răutatea omului, încă pe atunci, la origini, este tot mai mare, tot mai covârşitoare? Dar, în acest moment delicat pentru întreaga creaţie, omul căpătă îndurare, milă, înaintea Domnului, mulţumită neprihănirii lui Noe, „cel care umbla cu Dumnezeu." Aşa încât, graţie acestuia, lui Noe, dar cu înţelegerea lui Dumnezeu, omul, şi toată creaţia, mai primeşte o şansă – o nouă posibilitate pe care, desigur, am ratat-o iarăşi cu… brio.

Adaug aici contradicţia, din Sfânta Scriptură, nicicând clară mie (…dar cine sunt eu?!), între punctul cinci al Decalogului şi Luca:14; 26. Redau: a) Porunca a cincea: „Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta ca bine să-ţi fie şi mulţi ani să trăieşti pe pământ.", apoi: b) Luca: 14; 26: „Dacă vine cineva la mine şi nu urăşte pe tatăl său şi pe mama sa, pe fraţi şi pe surori, chiar şi sufletul său însuşi, acela nu poate fi ucenicul Meu."

Este evident, mai mult decât clar, între cele două afirmaţii există o contradicţie uriaşă, şi bizară. Însă, dacă fondul problemei în cauză îmi este clar, nu la fel de limpede şi nimerită îmi este formularea: *urăşte!* Şi, cu toate acestea, în toate ediţiile Bibliei, din diverse limbi, apare aceeaşi expresie: urăşte! De ce, dacă erau atâtea alte modalităţi de exprimare a totalei devoţiuni faţă de Domnul, pentru ce peste tot apare, invariabil, acelaşi termen: *urăşte*? De ce?!…

Mesaj către Mic cu prilejul aniversării zilei ei de naştere:

Frunză verde de morală[2]
Să ai parte de îndrăzneală
În a vieţii-'nvălmăşeală

[2] Apropo la repetatele ei remarci moralizatoare privind povestea noastră.

Fără nicio iroseală
În viaţa sentimentală!
– Sănătate, iubire şi izbânzi!

3 aug. 2015, luni: Egalitatea dintre bărbat şi femeie: o utopie şi o stupiditate; cum poate fi egal firul de iarbă cu un arbore, cu frunza, ori cu vântul, cu fulgul?!

Instinctele fundamentale ale omului: setea, foamea, instinctul genezic (sexual) – maţul şi sexul!…

Andreea şi cu Peter îşi continuă, iată, periplul lor european. Unde? De data aceasta şi-au fixat ca ţintă: Dublin (Irlanda). Vor părăsi azi, la ora 17, Toulouse (Fr.), zburând apoi către acest nou reper al lor. Cine-i mai poate pricepe, cine-i mai poate urmări?!

4 aug. 2015, marţi: România de azi, ca şi cea de ieri, de fapt – o ţară de curve şi lichele, un loc în care *femeile nu au pudoare, iar bărbaţii nu au onoare* (opinia unui diplomat francez din secolul trecut).

Politic. Suntem conduşi când de huligani şi hoţi de stânga, când de hoţi şi huligani de dreapta. În tot acest timp, marea masă geme şi se miră, şi cu toate că i se sug ultimii stropi de sânge, minţită fiind sistematic că totul e spre binele ei – cu toate acestea, gloata indolentă nu se sinchiseşte: nimeni, dar absolut nimeni, nu scoate sabia. Neam laş şi fricos!

5 aug. 2015, miercuri: Anul acesta aproape că îi oblig pe turiştii cazaţi la mine să primească op-urile mele, ultimele patru titluri (*Ierbar, Vara îngerului…, Zile scrise şi Umbra fulgului de nea*), din care mai deţin exemplare destule. Le dăruiesc, cu osârdie, tuturor celor care îmi trec pragul. Ce-or fi gândind, e treaba lor – eu … trebuie să-mi lichidez stocul! Unii dintre turişti veniţi fiind cu autocarul, nu-i de-ajuns că îşi cară catrafusele lor proprii prin autogări şi vămi, le mai pun în cârcă şi lestul meu spiritual. Utilitatea scrisului meu îmi este îndoielnică, cu toate acestea scriu în continuare – pentru cine?! –, chiar la două manuscrise: *Zile scrise,*

jurnal, vol. II şi *Porunca a şaptea* (corespondenţă). Deocamdată, le scriu doar pentru mine, pentru a-mi despovăra sufletul cel mult prea zdruncinat, supraîncărcat cu zgură. Scriu fiindcă toată viaţa am fost un monument de inhibiţie; am început să rup tăcerea abia prin 1999, şi atunci în chip foarte timid, cu placheta *Clepsidra spartă* – o modestă cărţulie de haiku-uri. De-atunci şi până astăzi s-au născut încă şapte cărţi, proză scurtă şi haiku-uri, însemnând cam o mie de volume, risipite în toate direcţiile rozei vânturilor.

Copilăria. Pe măsură ce îmbătrânesc, tot mai nostalgic, mai des şi mai copleşitor mă recheamă satul natal, cel cu dealuri cu pomi şi viţă de vie, şi cu apa Târnavei-Mici atât de limpede pe-atunci. M-aş duce mai des, însă mă sperie paragina şi puzderia de morminte, revărsate până aproape de grădini – ele, livezile şi grădinile fiind de fapt singurele mărturii despre tot ce a fost viu şi frumos odinioară. Cu toată această durere în suflet, voi merge, în curând, pentru a revedea aceste locuri care, până nu demult, însemnau, pentru mine, centrul Universului…

Natura: fidela şi răsplătitoarea mea mare Iubire – de când mi-am deschis ochii, undeva pe malul Târnavei-Mici, şi până îi voi închide definitiv, sper undeva în Carpaţii Orientali… Viaţa mea, ca şi a ta, înseamnă… iubiri, neîmpliniri, temeri, terori, premoniţii, de fapt semne tot mai bine conturate despre moarte.

9 aug. 2015, duminică: Dacă prin scrierea de ficţiune îţi astâmperi dorinţa de a cădea în imaginar, fuga de cruda realitate – lăuntrică ori exterioară –, prin scrierea acestui jurnal îmi consemnez gândurile, frământările, trăindu-mi astfel viaţa dublu, cu bune şi cu rele. Prin acest soi de scriere, diaristică, nu fug de imediat, nu neg realul – din contră: îl înhaţ, îl fixez, prin scris, storcându-l de ultimul lui strop de sevă. Prin scris, salvez – iată – idei, fapte, sentimente.

D-ale turismului: bucătăria şi grupurile sanitare din casă îmi sunt solicitate (suprasolicitate) la maximum, din zori şi până noaptea târziu – asimilaţie şi dezasimilaţie, apoi scurgeri, scursori… Mă uit la turişti, cu prilejul promenadelor mele prin staţiune şi printre lacuri, şi mă tot minunez cu câtă lăcomie şi sete furibundă aproape,

înfulecă tot ceea ce se vinde pe trotuare: kürtös, langoş, porumb fiert, porumb copt, clătite, sucuri, peşte prăjit, floricele de porumb… – cu toţii se grăbesc să-şi umple burdihanele, de parcă ar veni sfârşitul lumii. Cei care nu ronţăie, nu mestecă ceva, aceia sigur vorbesc la telefon!

Acasă, scara, din lemn, cu tropotele copiilor, dar şi ale adulţilor, precum şi forfota din bucătărie, m-au nevrozat. Să zicem că problema iscată de zgomotul scării de lemn s-ar putea remedia, cel mai degrabă prin înlocuirea acesteia cu una de beton, printr-un nou efort financiar şi cu tămbălăul inerent. Dar zgomotele bucătăriei. Am făcut foişorul, în curte – aproape, bine dotat, frumos, dar, spre surprinderea mea, aproape nimeni nu vine să stea acolo. Mă tot întreb, şi mă uimesc, de ce, dar nu-mi pot da seama care să fie pricina.

Constat, fără surprindere, că evit, instinctiv, să-mi descriu detaliat neputinţele, spaimele, temerile, durerile (sufleteşti). Dar, în fond, aceste aspecte ale vieţii mele răzbat din aproape fiecare cuvânt scris, la fel şi din cele rostite.

Dacă aş putea să nu gândesc, atunci când, mult prea adesea, sunt treaz nopţile, cred că nu aş fi atât de surescitat.

Mă uit la oamenii sosiţi buluc, la Sovata, în aceste luni de vară toridă, majoritatea pentru a-şi lustrui cadavrul, cel mai adesea dintr-o grijă excesivă, tardivă însă, faţă de propria lor sănătate. Sute de kilometri parcurşi pentru a se mai amăgi cu simulacre de tratamente costisitoare, nădăjduind că astfel îşi vor prelungi viaţa; adică – suferinţa.

Dispreţul meu faţă de vremuri şi oameni, şi chiar faţă de propria-mi persoană, ia proporţii alarmante, periculoase. O stare de luciditate, tot mai pronunţată, mă împresoară, mă învăluie aproape asfixiindu-mă.

Viaţa-mi prezentă: – Cu nasul în budă şi cu p…. în mână: o oroare!

N-aş putea afirma că savurez prezentul acesta al meu atât de perisabil, dar îl iau cu asalt, ignorând anume realităţi, ştiind că în clipa în care mă opresc din pedalat, am căzut, m-am prăbuşit. Aşa

că, pedalez, sau, în orice caz, dau din picioare, cu lehamite şi dispreţ, strângând din dinţi, pentru a mai înainta un pas, pentru a mai trece o zi…

10 aug. 2015, luni: Tot ceea ce am scris, şi mai scriu, este expresia unui singuratic – mizantrop şi pesimist. În acest sens, îmi place să scriu nu atât despre ce se află în afara mea, cât mai degrabă în lăuntricul meu.

Tâmpeniile, zădărniciile cotidianului – apoi, consemnările stupide în acest caiet.

Viaţa – o continuă integrare, apoi dezintegrare: creştere-descreştere-pieire (transformare?). Mă întorc pe dos scriindu-mă: îmi arăt lăuntricul – atât cât se poate.

Plăcerile fizice devin tot mai reduse, mai sărace şi superficiale; în mine moare un animal atât de vorace până nu demult.

11 aug. 2015, marţi: Egalitatea dintre bărbat şi femeie – o balivernă, o himeră, un nonsens. Dacă creaţionist privim problema, amândoi, *bărbatul* şi *femeia*, au fost plămădiţi totalmente altfel, fiecare având o menire anume în astă-lume. Astfel: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din ţărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viaţă, şi omul s-a făcut astfel un suflet viu. „După un timp, Creatorul văzu că nu e bine ca **omul** să fie singur; am să-i fac un **ajutor** potrivit pentru el (Geneza: cap. 2, versetul 18)… Şi-atunci avu loc prima intervenţie chirurgicală, prima anestezie din istoria omenirii: „Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om, şi omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui şi a închis carnea la locul ei.” (Geneza, cap. 2, ver. 21) – astfel se ivi ea, femeia. Se poate lesne constata că, în contrast cu plămădirea bărbatului (…lut frământat şi cu suflarea divină de viaţă a Creatorului), femeia, iată, a fost făcută prin extragerea unui fragment din coasta omului, şi nu din lut frământat peste care s-a insuflat divina suflare. Rezumativ:

- Pentru ca **omul** să nu fie singur, Dumnezeu îi face un *ajutor*: nu slugă (!) – un ajutor, atât.

➢ Dacă omul (androgin!) a fost plămădit din lut îndelung frământat, cu suflare divină înzestrat, femeia, în schimb, a fost creată prin extragerea unui fragment din creaţia iniţială – prin urmare, prin cu totul alt mod decât omul iniţial (bărbat şi femeie).

Dacă privim cele două făpturi, bărbatul şi femeia, în virtutea concepţiei lui Darwin, este clar că cei doi sunt coborâtori din două… maimuţe total diferite! Social dacă privim „egalitatea" femeii cu bărbatul, trebuie să remarcăm că bărbatul a acordat niscaiva drepturi, avantaje, funcţii, de pe urma cărui fapt unii bărbaţi ştiu să profite colosal pe seama femeii; dar a se vorbi de egalitate bărbat-femeie, este eronat şi neconform adevărului. Şi este şi firesc: cele două făpturi având caracteristici şi meniri deosebite. Confuzia, punerea semnului egalităţii între sexe, creează haos, anormalitate.

Santayana, un filozof, afirmă că în Natură totul este liric, dar e comic în existenţa sa şi rămâne tragică prin destin. Mult adevăr, trist, grăieşte filozoful.

De ce naiba mâzgălesc eu caietele astea? Cui vor fi folosind? Totuşi, nevoia de a scrie acest jurnal a devenit atât o realitate, cât şi o necesitate. Scrisul, scrierea jurnalului este cert un viciu al cititului. Dar poate fi şi o nevoie, a celui care scrie, de a-şi transfera în alte minţi conştiinţa sa altora. Este, cred, şi o febră intelectuală şi o voluptate, scrisul creându-mi o stare euforică, pe lângă iluzia unei activităţi intens intelectuale importante (!) Cititul, în cazul meu, a fost – şi rămâne – singura-mi şcoală în ale scrierii. Ca ins care cochetează cu arta scrisului, mă bucur de o glorie maximă: aceea de a fi un mare anonim! În vara aceasta am împrăştiat peste o sută de cărţi, punându-le în braţele turiştilor cazaţi la mine: – Vrei, nu vrei, poftim cultură, literatură! Unii sunt surprinşi atunci când văd că autorul este una şi aceeaşi persoană cu gazda, alţii le primesc cu indiferenţă, mormăindu-mi un vag mulţumesc. Alţii, mai curajoşi, catadicsesc chiar şi o întrebare: – Cum, dumneavoastră sunteţi autorul, sunteţi scriitor?! Ce să fac… fapta-i comisă: răspund afirmativ. Necazul e că le încarc bagajele, mai cu seamă basarabenilor, în bună parte veniţi cu autocarele. Realitatea este că doresc să scap de cutiile de cărţi care îmi stau în cale: prin hol, pe

sub scări, în pivniţă, menirea lor, dacă tot s-au plămădit, este de a fi în mâna cititorului; aşa că, le dăruiesc.

Aşadar, scriu, în continuare. Mă şi mir că se întâmplă acest fapt în această mare tulburare a mea: din pricini turistice, dar şi din cauze subiective.

Lecturile mele estivale nu le pot digera bine, factorii de stres fiind copleşitori. Cu toate acestea, citesc, mai mult dimineţile; tot atunci se întâmplă să şi scriu, în pat, cu creionul pe caietele mele cu spirale şi coperţile tari.

Căldura acestor zile este mare, zi de zi se înregistrează temperaturi de peste 34 de grade. Lumea se lichefiază. Lacul Ursu fojgăie de bălăcitori – spre bucuria celor care au lacul în proprietate.

12 aug. 2015, marţi: Atunci când nu fac consemnări în acest caiet, am ciudata senzaţie că m-am îndepărtat de mine însumi, de sufletul meu; şi fiindcă faptul acesta este periculos (!), mă grăbesc să mi-l reapropii, săvârşind, iată, aceste notaţii.

Sovata în aceste zile – un talmeş-balmeş, o aglomerare cosmopolită de oameni dornici de agrement şi desfăt. Ziua: puzderie de oameni asediază lacul Ursu, dar şi celelalte lacuri şi lăculeţe din zonă. Cum se coboară seara, puhoaie de oameni năvălesc de astădată, pe străzi şi pe alei, pe terase, restaurante şi baruri, înfulecând totul: de la porumb fiert, kürtöskalács, langoş, până la vată de zahăr îngheţată şi floricele de porumb, totul în acorduri de manele, ritmuri sud-americane şi vechi melodii din repertoriul lui Dan Spătaru. Pe măsură ce ne apropiem de miezul nopţii, lumea se retrage lăsând în urmă puzderii de resturi de mâncare, mucuri de ţigări, coji de seminţe… şepcuţe de golf, ambalaje şi pungi (blestemul acestei vremi).

A trăi, a citi, a scrie: trepte paralele pe care le parcurg concomitent cu activitatea turistică, îndeletnicire inerentă asigurării traiului cotidian al familiei. Scriu pentru a-mi induce iluzia unei activităţi intelectuale utile mie.

13 aug. 2015, miercuri: Micile-mi bucurii au devenit crispări. În preajmă, totul mi se pare meschin şi derizoriu. Sufletu-mi şi mintea – tot mai uimite şi mai dezamăgite de trupu-mi precar.

Mă conving, încă o dată, deşi n-aş fi crezut că va fi cazul, că femeia iubeşte, întotdeauna, se simte atrasă, cerebral, bine calculat, iubirea ei nefiind nicicând aburită de avalanşa hormonală, precum i se întâmplă bărbatului în ale sale amoruri. Acesta, bărbatul, e veşnic sub impulsul hormonilor, iubind, la început, instinctual, strict sexual.

Mă uit, adesea, la mulţimea de cărţi de pe rafturile bibliotecii mele, puzderie de tomuri, cândva părându-mi-se captivante, ignorate, de zeci de ani, unele – provenite din epoca socialistă – chiar depăşite în privinţa temei, a conţinutului. Le văd atât de tăcute, răbdurii… ani în şir…, apoi, când le deschizi – cu câtă dărnicie ţi se oferă, uitând că decenii în şir le-ai ignorat! Mă încearcă un soi de sentiment de vinovăţie, în timp ce ele stau, în continuare, sperând…

Fug, adesea, de zarva din preajmă, aciuindu-mă prin codri şi pe margini de pâraie – iubirile mele adevărate, eterne…

Pentru cine scriu? Nu scriu pentru nimeni, sau: pentru oricine curios de ceea ce simt şi gândesc. Totuşi, scriu pentru mine, pentru a mă elibera de tensiunea unor gânduri, nădăjduind că „scoţându-le” din mine, le voi putea ucide, răstignindu-le aici, pe hârtie.

Aparţin acestei lumi cu toată murdăria, frumuseţea şi sărăcia ei; ea mă tolerează, eu o tolerez, până când…

Dincolo de aerele noastre importante – derizoriul, golul şi spaima, lipsa de scop şi de sens a existenţei noastre.

… Încep frunzele să cadă – *fără ploaie, fără vânt*, doar aşa: galbene de supărare.

De mai bine de un deceniu, trăim într-o lume telefonică, computerizată; dar, oare chiar mai trăim?!

Scrisul, aici, în acest caiet, îmi produce – încă – un soi de plăcere şi bucurie, mobilizându-mi dacă nu chiar toate energiile, măcar niscaiva dintre ele.

Câte zile – atâtea minivieţi. Ca intensităţi ale acestei vieţuiri, este valabilă curba lui Gauss.

Nebunia cărnii mă cam lasă. Să încerc, de-acum, să mă bucur, ori să mă întristez?! Ce-i pasă ei, vieţii!…

<u>14 aug. 2015, vineri:</u> Stupidul orgoliu al scrisului, şi nu atât al scrisului, cât al celui care scrie. Scriu, iată, deşi nu ar trebui să-mi cheltui energia în acest sens, publicul, cititorul, neavând nici un interes să-mi descâlcească gândurile, ideile mult prea gri. Scriu deoarece mă apasă ceva; şi când nu mă apasă, scriu şi-atunci dintr-o senzaţie de oboseală, dintr-o încercare de a-mi surmonta neplăcerile şi dintr-o dorinţă, aspiraţie de o minimă purificare prin acest act.

Drum de seară către Zagăr pentru a intra în posesia contravalorii sumei aferente a şase metri cubi de lemn de foc, drept care se acordă (competinţă), anual, pensionarilor din domeniul silvic. În acest demers mă ajută, dezinteresat, un coleg de la O.S. Târnăveni: Ş.F. Pe traseu, opresc la Sâng. de Pădure, la mormântul părinţilor mei. Remarc, cu acest prilej, trecerea apei Styxului şi de către D. Victor (61 de ani) – vecin şi prieten de copilărie, trăitor în Sighişoara, dar muritor, iată, în glia sângeorzeană. Prunii bistriţeni din preajma mormintelor îşi pârguiesc poamele vinete-albăstri, parcă mai multe ca oricând în acest an, în aceste zile de vară toride, evocându-mi vremuri de odinioară, pe atunci, fără atâtea morminte şi paragină, pe deal şi prin preajma caselor.

<u>15 aug. 2015, sâmbătă:</u> Continui să dăruiesc, turiştilor cazaţi la mine, cărţi de mine scrise, spre stupoarea unora. Cu câteva minute în urmă, o doamnă aproape octogenară, mi-a bătut la uşă mulţumindu-mi, încă o dată, pentru cărţile oferite, insistând totodată să accept să-mi plătească pentru ele. Am refuzat, desigur, fiindu-i însă foarte recunoscător atât pentru intenţie, cât şi pentru emoţia din glasul ei denotând multă sinceritate. Frumuseţea sufletului acestei femei răzbate cu adevărat prin ochii ei minunaţi, de o expresivitate rarisimă. Modul în care mi-a mulţumit, o mulţumire venită din străfundul fiinţei sale, dar şi comentariul, scurt şi simplu, la cele câteva pagini citite din *Zile scrise*: „Frunzărindu-vă jurnalul, mi-aţi readus, domnule Bica, în faţa ochilor îndepărtaţii mei ani de tinereţe;

vă mulţumesc iar şi iar…” –, iată adevărata răsplată, adevărata satisfacţie pentru cele ce am scris, în jurnal, dar şi în celelalte tomuri.

<u>16 aug. 2015, duminică:</u> Stări de spirit alternând cu întâmplări personale ale autorului – iată ce vrea, de fapt, acest caiet ca să oglindească. Dar: pentru cine, pentru ce? Cui foloseşte? Mie unuia, da, întrucâtva ajutându-mă a mă defula. Pentru cititorii care vor avea răbdarea şi curajul de a citi aceste scrieri, oare cu ce le voi putea răsplăti cutezanţa mea de a le răpi, fie şi câteva ore din existenţa lor, pentru a-mi afla păţaniile, gândurile, pentru a-mi cunoaşte mai bine sufletul? Însă, la drept vorbind, citesc şi eu destule enormităţi ale altor semeni ai mei.

Îmi place să constat cum sub ochii mei literele, cuvintele – de cine ştie când tăvălite pe hârtie – încep să se trezească, să se scuture de somn, aproape bucuroase că, în sfârşit, iată, au fost văzute, căutate, dorite de cineva.

Cu cele opt cărţi scrise, şi publicate, rămân în continuare un notoriu anonim, veleitar. Poate că e mai bine aşa. Grafomania aceasta, care îmi tot dă târcoale, mi se întâmplă şi din pricina sedentarismului crunt, şi îndelungat, la care mă supune activitatea de turism cu începere din luna mai şi până târziu în septembrie, an de an. Scriind, am iluzia unei activităţi serioase, profunde, chiar importante (cui?).

Răscolind hârtii cu vechi însemnări, note de lectură (I):

Ce reprezintă trăirile care ne frământă în faţa eternităţii?…

Tot ce îţi făureşte mintea se realizează în corp; de aceea: farmacia mea e mintea.

„Fiecare bărbat are nevoie de o amantă: nevasta crede că e la amantă, amanta crede că e la nevastă… şi aşa, el poate să şadă liniştit în bibliotecă şi să citească”. *(Grigore Moisil)*

Iubirile la greci:

- Eros: *iubirea erotică, sexuală.*
- Filios: *iubirea filială (între părinte şi copil).*
- Agape: *iubirea absolută (aşa cum Dumnezeu ne iubeşte)*

Să fugi de plăceri, averi şi faimă.

Tot ceea ce este formulat este, ca intensitate, degradat.

Din nou despre personalitatea distorsionată: „O personalitate distorsionată este foarte nefericită şi foarte agitată interior. Cel mai adesea, ea se răzbună pe aceia care au fost mai drăguţi şi mai generoşi cu ea, deoarece nu poate tolera calmul şi echilibrul lor lăuntric, aceste calităţi scoţând în evidenţă propria lor tulburare emoţională; cum nu poate obţine calmul lor, încearcă în mod inconştient să-i tragă în jos, în propria-i turbulenţă. Nefericirea are nevoie de companie!” (Doamne, cât de aproape sunt de acest calapod, periculos de aproape!)

Interzicerea atingerii Pomului cunoştinţei binelui şi răului era doar o amânare, nu o prohibiţie veşnică.

Orice jurnal dacă nu are un aer de intimitate şi de francheţe, nu mai este jurnal.

Lăsându-te de fumat, de băut, şi de femei, oricum nu trăieşti, din aceste pricini, mai mult, doar că ţi se pare că timpul trece încet.

În dulcele sân al familiilor nu se mai vorbeşte: se priveşte televizorul şi se tastează netul, tableta, telefonul.

Un autograf care îmi place: *Lui...,cu sfiiciune pentru îndrăzneala de a-ţi încălca singurătatea, obligându-te, fie şi pentru câteva minute să renunţi la sine pentru a gândi la gândurile mele.*

De repetat: *Mă simt tot mai bine, pe zi ce trece, din toate punctele de vedere!*

Raiul, ca şi iadul, sunt în noi: acestea alternează precum ne este sufletul: agitat sau liniştit.

Există lucruri care se pot spune cu zgomot, cu mare tam-tam. Altele nu pot fi rostite numai în şoaptă, nu ţipate; altele nu pot fi rostite nici măcar în şoaptă – ele pot fi doar sugerate. Abia atunci pot fi ele cu adevărat frumoase. (Aluzii referitoare la haiku).

Tot omul are nevoie de un vis ca să suporte realitatea. (Un astfel de vis al meu: scrierea jurnalului).

Să nu mergi înaintea mea: s-ar putea să nu te urmez. Să nu mergi în spatele meu: este posibil să nu te conduc bine.

Mergi, în schimb, lângă mine şi fii prietenul meu!

Să-mi impun minţii să nu treacă de actualitatea prezentă, nici măcar cu o secundă.

Omul: fiinţă comică prin existenţă, tragică prin destin.

Să vii de-acolo de unde cu toţii venim (viscerele unei femei!), apoi să pleci, unde cu toţii plecăm: în negrul pământ – iată ce nu ar trebui să uităm în clipele noastre de infatuare.

Treptat, toate femeile îmi devin surori sau fiice…

Poţi avea mai mult:

– strângând tot mai mult;

– dorind tot mai puţin.

Fericirea? Sănătate şi pace în suflet.

Un alt autograf: *Această carte – o punte între singurătatea mea şi a ta, cititorule!*

Ah, nu sufla atât de grăbit/ Peste câmpii, vânt de toamnă! (Dogen)

Uneori, intimitatea sexuală merge până acolo încât nici nu mai este nevoie de parteneri (!)

Omenirea îşi pierde timpul câştigând bani, uitând să mai şi trăiască.

Iubitele lui Vlad Ţepeş:

– Katharina (Braşov)

– Ursulla (Sighişoara)

– Erika (Bistriţa)

– Lize (Sibiu)

Soţii:

– Anastasia Holszanszka (prima)

– Elisabeta Corvin (a doua).

Cele mai periculoase E-uri: 102; 110; 120; 123; 124; 131; 142.

Cel mai bun leac: credinţa fermă.

Femeia este atrasă de meta-mesaje: de ceea ce este sugerat, nu afirmat (haiku-ul?)

Nu tristeţii şi deznădejdii!

Sunt pământ şi iarbă/ umbră şi cenuşă/ şi floare trecătoare/ a câmpiei/

Omul adâncit în tristeţe, fie vorbeşte aiurea, fie se cufundă în tăcere.

Teama este despărţirea noastră de linişte, pe care o trăim sub formă de singurătate.

Singură credinţa este cea care produce miracole şi, fie că această credinţă este îndreptăţită, fie că nu, ea va avea mereu aceleaşi rezultate minunate.

……………………………………………………………………………

17 aug. 2015, luni: Victoria asupra colii de hârtie – prin umplerea ei cu semne, litere, apoi cuvinte, mai apoi propoziţii şi fraze care îmi reprezintă stări lăuntrice, dar şi fapte exterioare, ale mele, ori ale altora. Mai nou, plăcerea transcrierii acestora şi pe computer, după care se poate plămădi o carte – pe suport electronic, ori pe hârtie –, cu cheltuielile materiale aferente, îmi prilejuieşte reale satisfacţii, în primul rând intelectuale. Din păcate, cartea nu mai interesează aproape pe nimeni… Spre exemplificare, în vara aceasta am… împrăştiat peste o sută de cărţi – patru titluri – la turiştii cazaţi la mine. Reacţia lor a fost nulă, exceptând cuvântul „mulţumesc" care oricum se impunea şi pentru un băţ de chibrit, şi, eventual, rar, o grimasă trecătoare de mirare pentru actul de a dărui o carte al cărei autor este însuşi proprietarul vilei la care s-au cazat. După terminarea sejurului, la plecare, nici o remarcă, nicio aluzie la conţinutul cărţilor oferite, nicio curiozitate: nici de ordin literar, nici în ceea ce priveşte autorul – tăcere totală! O lume bizară, interesată doar să aibă bani şi casă, maşină, apoi să-şi umple maţul – acestea sunt obiectivele majore ale persoanelor de o anumită vârstă ale acestor vremuri.

Bolborosesc nemulţumirile şi tristeţile în mine, izvodite din lumea asta strâmb alcătuită, superficială şi egoistă. O lume învăţată cu răul, dresată să suporte vicisitudini grave, ori dacă nu, să plece unde o vrea, lăsând ţara de izbelişte, la cheremul hoţilor care ne conduc.

Suma cărţilor mele constituie autobiografia mea. Pe această întindere de slove şi sentimente, de peste două mii de pagini, jurnalele mele constituie luminişuri. Însemnările mele, din aceste pagini, au ca principal păcat: lipsa de cursivitate şi de coerenţă. Dar, în pofida acestui neajuns al lor, ele punctează însăşi existenţa mea, exact aşa cum e ea: sacadată şi tărcată.

Anii trec. Traiul meu îşi pierde tot mai mult frumuseţea, prospeţimea, savoarea. Rămân însă obsesiile. Îmbătrânesc vertiginos, psihic şi fizic, urmare unei anumite stări obositoare, stresante. Deconectarea prin somn, uitarea de toate cele ale vieţii diurne, îmi sunt tot mai anevoioase.

Tot ce mă împresoară, mă apasă încercând a mă sufoca; însă datorită acestui jurnal, viaţa-mi devine mai suportabilă.

18 aug. 2015, marţi: Scrisul, având ca obiect final cartea, înseamnă ieşirea în spaţiul public. Or, în tot acest timp în care scriu, eu fac asta tocmai pentru că nu vreau să ies în public – de unde rezultă că scrisul te duce exact acolo unde nu vrei! Scrisul este rodul produs de un pat nutritiv ultrasensibil, care pat, până la urmă, va fi devorat de fruct, fruct care, odată copt, va cădea pe un alt pat… Un pat de cele mai multe ori foarte puţin nutritiv, rodul pierind acolo, aşa cum este cazul, soarta, cărţilor-fruct ale mele, picate în soluri nefertile. Curajul de a scrie despre mine, apoi de a-l da publicităţii sub formă de carte este echivalent, ca făptuire, cu tăierea crengilor de sub picioare. Devoalarea unor intimităţi proprii pot constitui oricând veritabile arme care se pot întoarce asupra mea – ceea ce în fond mi s-a şi întâmplat. Dar dacă unora le place să-şi exhibe trupul, mie îmi face plăcere să-mi prezint sufletul; şi asta aşa cum este el, cu orice preţ.

Între eul meu lăuntric, psihic, şi eul fizic, exterior, sunt vagi asemănări; ceea ce e caracteristic persoanei mele este tocmai marea neasemănare dintre eul cel profund şi manifestările eului fizic – cel veşnic la vedere.

Mintea-mi gândeşte trupul, îl macină sau îl ocroteşte, deci să-mi… regândesc mintea, căci nu-i a bine.

Stau ore, zile, săptămâni, luni în şir în faţa computerului: scriu, rescriu, corectez, citesc, dialoghez (Facebook, Skype…) – trăiesc, în consecinţă, într-o altă lume. E şi bine, însă e şi rău…

Răscolind hârtii cu vechi însemnări (II):

Nu mai am nimic! Fiecare celulă, fiecare nerv al fiinţei mele este în stare perfectă. Puterea lui Dumnezeu m-a vindecat (zicere… autosugestivă!)

Astăzi, pentru prima oară după ’89, m-am simţit mândru că sunt român. În copilărie, când auzeam de Rege, de acele vremuri, apuse, când ţara era condusă de regi, mă simţeam dezavantajat că nu am avut fericirea de a trăi acele timpuri. În sfârşit, prin această cuvântare, prin întreaga ţinută a discursului, am trăit senzaţia că i-am avut alături pe străbunii mei, pe bunici, pe părinţi pe care i-am auzit de atâtea ori istorisind despre acele timpuri din istoria României de altădată. În sfârşit, un act de respect şi recunoştinţă faţă de Rege, faţă de Istorie. În această zi cred că nici un român adevărat nu are de ce să se ruşineze, în afară de Băsescu şi a lui şleahtă, precum şi Prea Fericitul… (Consemnare din: 25.10.2011 cu prilejul Discursului Regelui Mihai în Parlamentul României)

Dacă soţiile ar fi bune, şi Dumnezeu şi-ar lua una.

Bărbatul a fost creat înaintea femeii doar să apuce să spună şi el câteva cuvinte… fără să fie întrerupt.

Învaţă-mă, Doamne, să fac voia Ta!

Cucereşti o femeie prin ceea ce îi spui, iar un bărbat prin ceea ce îi arăţi. (Voltaire)

Nu atât lucrul de care vă temeţi vă agresează, cât chiar gândurile voastre.

Felicitations! Nous vous souhaitons á tous les deux tout le bonheur du monde!

(Pourqoi est l’anneau rond? L’anneau de mariage symbolise l’amour eternel, sans commencement et sans fini!)[3]

[3] Mesaj, în limba franceză, către Andreea şi Peter, adresat cu prilejul logodnei lor.

Pajişti verzi, nori pufoşi, văzduh înmiresmat şi triluri de ciocârlii![4]

Ce caută ea (femeia, desigur)?: stabilitate, tandreţe, afecţiune, belşug, sprijin…

Adevăratele dureri sunt mute. Strigătul şi cartea – o uşurare.

Boala, eşecurile aduc: înrăire, ură, furie ascunsă.

De ani de zile sunetul de apel de pe telefonul meu: Mozart, Simfonia nr. 40, în G minor, k 550 – molto allegro.

În această scriere, orice personaj este deghizat sub o identitate reală. Aşa încât, orice neasemănare cu personajele existente în realitate este dorită şi voită! (O menţiune la o anume scriere).

19 aug. 2015, miercuri: Iluzii, orgolii, nedumeriri, dezgust, ambiţii – roade ale gândirii şi sensibilităţii mele, ale nevrozelor mele. Prin scris, parcă mă despart de mine: îmi smulg din suflet cuvintele, apoi le transpun pe hârtia acestui caiet. Mă uit la ele şi abia dacă îmi mai recunosc mintea, sufletul, fizicul…

Isus Hristos să fie, oare, o legendă inventată de om în marea sa deznădejde a trecerii? Să fie, oare, totul un fel de „Tinereţe fără bătrâneţe şi viaţă fără de moarte” pentru adulţi? Dincolo de lumea palpabilă, cu toţii am vrea să existe o altă lume, o forţă supranaturală salvatoare a neputinciosului om, o divinitate care să vină să ne dea un sens vieţii noastre precare, o autoritate care să ne salveze din acest uriaş tumult… prea mult pentru firava noastră făptură – o instanţă, **certă**, care să ne mântuiască de pieirea eternă. Desigur, este tocmai Credinţa care ne garantează această salvare, dar… *Doamne, ajută necredinţei mele!* Personal, îmi tot golesc fiinţa pentru ca în golul lăsat să poată intra Dumnezeu; însă golul îl simt nepopulat. Poate că Dumnezeu ezită, ori, poate, e prea mic încă acest gol…

Dintre reacţiile fireşti, cotidiene ale omului, precum: bucuria, tristeţea, dezgustul, frica, aşteptarea, plăcerea satisfacţia – pe mine cel mai mult mă locuiesc: dezgustul şi tristeţea. Zi de zi mă nutresc

[4] Urare, a mea, către fiinţe de care caut să mă debarasez.

cu fructele lor care îşi trag seva din aceste vremuri tulburi, mlăştinoase.

Atunci când am să tac, îmi vor rămâne…*cuvintele scrise,* mandatate să vorbească ele în locul meu. Dar cine oare le va asculta?…

Împart, dăruiesc, în continuare, cu un zel de care nu m-aş fi crezut în stare, cu disperare aproape, cărţi de mine scrise, turiştilor la mine cazaţi. Le ofer, le pun în braţe cele patru scrieri din care mai posed exemplare – efectiv le risipesc acestora, vor nu vor… Le acord şi autografe fiecăruia, eu rămânând cu bucuria că mi se golesc cutiile în care îmi zăceau aceste tomuri, că nu îmi mai stau în cale: în chilie, sub scări, pe rafturile pivniţei.

Năravul (?) de a mânca usturoi, în fiecare dimineaţă, îmi creează, mai apoi, un mare disconfort în comunicarea mea cu turiştii. Însă ce să fac – nici de această plăcere nu mă pot dezbăra.

Tinereţea bătrânului la apus… Rămân neîmplinitele năzuinţe, zadarnicele tânjiri, regretele fără de număr.

Definiţia personalităţii distorsionate va trebui să o afişez pe pereţi, pe garduri, pe… fruntea-mi. Ecce homo!

Fără ţinte, ţeluri, năzuinţe – viaţa îşi pierde rostul şi savoarea.

Vara agonisesc (agonisim), pentru ca în restul perioadei să ne putem achita facturile; apoi, din nou aşteptăm vara, pentru a reîncepe totul de la capăt.

Viaţa-mi sedentară mi-o amăgesc cu netul, cu lecturile, cu scrisul. În privinţa lecturilor, aceasta este pestriţă – aşa cum foarte eterogenă mi-e şi biblioteca personală. Mi-am propus, cu multe decenii în urmă, să mă profilez pe autorii preferaţi, restul cărţilor să mi le donez, ori să le vând; fie şi ieftin. Nu s-a întâmplat. Citesc şi acum, aşa cum toată viaţa mea am citit: orice carte, la întâmplare, fără a avea vreo predilecţie către un autor anume. Desigur, nu mă aplec asupra scrierilor autorilor necunoscuţi, fără un nume, totuşi, în literatura naţională, ori mondială. Agreez scrierile nonfictive, cu stil ales, select, cu o bună doză de arome lirice.

Pentru a nu sta la rând pentru apa de izvor, la kilometrul 12 de la Bucin, împreună cu Ida ne decidem să mergem să ne

aprovizionăm aproape de miezul nopţii, aducând cu noi peste o sută de litri de apă, în pet-uri de cinci litri. Ne-am dezobişnuit de apa de la reţeaua urbană, în fond bună şi ea. O să ne ajungă volumul acesta de apă mai bine de o lună.

<u>20 aug. 2015, joi:</u> Mă izolez în sentimente – trăiesc, oare, poetic?

Nu am fost, iată, de multă vreme în codru, fiind reţinut la domiciliu de activitatea turistică, de necesitatea prezenţei mele acasă, zi de zi, oră de oră lângă computer, telefon şi turişti. De câteva zile vremea s-a schimbat, a plouat, bântuie o atmosferă de toamnă, în timp ce pe aleile dintre lacuri s-au ivit, în locul mulţimii pestriţe, frunzele galbene, arămii, ruginii, lipite de ploaia ultimelor zile de pavelele gri, de mesele şi băncile de brad din preajma aleilor.

În staţiune s-a aciuat solistul de muzică populară Gheorghe Turda cu a lui iubită, veche şi nouă: L.L., veniţi amândoi cu un jeep mare, negru, cât un tanc. Solistul-colonel cântă la terasa *Turist,* alături de lăutarii crâşmei, lăutari care îi dau de furcă prin nepricepere. Dar solistul nu se lasă: smulge cetera din mâna scripcarului speriat şi începe să se acompanieze interpretând primele acorduri ale cântecului: *Aşa beu oamenii buni…* Cântă nea Gheo cu gura, cu vioara, între două cântece laudă patronii terasei numindu-i prieteni ai lui, iar bucătăriei localului îi dă calificativul excelent, aici „*mâncându-se cel mai bine în toată staţiunea*” – oare cât ia nea Gheo pentru această publicitate falsă? Apoi, nu uită să-i facă publicitate şi Săpânţei, locul lui de baştină, trimiţând turiştii de la Sovata direct în… Cimitirul vesel, ce-i drept. Mare negustor e colonelul-gurist, cel care comandă, în timp ce alţii plătesc!

Parfumurile aspre dinspre codri mă îndeamnă, în pofida vremii, înspre cărări de munte. Din păcate însă vreo câteva zile încă nu mă pot clinti de acasă, fiind ieşiri, sosiri ale turiştilor. Astfel că neputând să ajung în codrul cel mult drag mie, îmi cutreier, iată, pădurile sufletului.

De câte ori mă aflu în pădure, nu încetez să mă minunez de asemănarea perfectă dintre putregaiul lemnelor de aici şi cel din

societate; cu simpla deosebire că dacă aici, în codru, prezenţa acestuia este benefică, în societate este o catastrofă!

… Mai scriu pentru a scăpa de îngustimile acestei vieţi, de poverile zilelor şi nopţilor.

Iubita mea (niţel idealizată): un imens lan de grâu cu maci în lumina soarelui.

21 aug. 2015, vineri: Sap în viaţă mai adânc, şi mai adânc, şi mai adânc, scriu sute de pagini răscolindu-mi trecutul, prezentul, punându-mi puzderii de întrebări la care nu pot nicidecum să aflu răspunsul.

Am tot soiul de tentative de a mă retrage către o formă de existenţă curată şi frumoasă, mai precis către literatură şi Natură, pendulând între cele două.

M-am convins, astăzi, încă o dată, deşi nu era cazul că: el, bărbatul, în relaţia sa cu femeia, este întotdeauna instinctual, rob al hormonului, pe când ea, femeia, este veşnică mânată doar de interese; şi asta în veacul vecilor!… „Amară e încă şi cea mai dulce femeie” – spuse asta încă Zaratustra.

Dezmoştenit de toate speranţele, mai rămâne doar fuga în artă – ceea ce şi încerc să fac scriind.

22 aug. 2015, sâmbătă: Caut cu îndârjire să aflu unde se termină iluzia şi unde începe concretul. Încercarea-i zadarnică şi chinuitoare.

Caut, încerc, să-mi colorez viaţa; dar şi această încercare este tot vană. Rămân aceste caiete, eşapamente ale gândirii mele.

Instabilitatea amoroasă exagerată – semn sigur al unei afecţiuni psihice, zic ştiutorii.

Recitesc consemnările din acest jurnal. În construcţie acest mod de a zidi poartă denumirea de *zidărie uscată*.

Adesea în peregrinările mele din natură, umblând prin pâraie, îmi place să admir frumuseţea şi liniştea pietrelor din apă, cu forme făurite în decursul secolelor, în urma infinitelor ciocniri modelatoare. Privesc apoi arborii cu a lor aspiraţie către înălţimi şi

cu viaţa lor ciclică; le admir portul, mugurii, frunzele, florile, roadele. Le privesc şi mă încânt.

În drumul său către nimic, omul se complică rău de tot, de cele mai multe ori ratând viaţa; îmi pare că e şi cazul meu.

Lesne îmi pierd firea, mult prea degrabă, nici măcar atâta voinţă nu am ca să mă înfrânez de la exploziile mele furibunde care atunci când se declanşează spulberă orice brumă de linişte din jur. Aceasta-i o meteahnă care nu numai că s-a cronicizat, dar se tot acutizează în aşa hal, încât mă sperie şi pe mine.

În ce mă priveşte, nu tu veselie, nu tu bucurie – iată-mi adevăratele porţi ale nefericirii.

Citesc undeva că omul este suma tuturor animalelor. Şi fiindcă cel care afirmă acest fapt este un bun ştiutor de animale-om, iată că îl cred. În felul acesta, admiţând această afirmaţie, se dezleagă multe mistere, multe nedumeriri ale mele legate de om – animalul care ştie să zâmbească, animalul cu ceva conştiinţă. În ce priveşte animalul care sunt eu, acesta îşi ispăşeşte păcatele – mai vechi şi mai noi – în chip drastic, iată deja mai bine de şapte ani. Oare când va fi eliberarea?!… Clar, „Justiţia" îmi poartă de grijă, doar ea ştie când şi în ce circumstanţe.

Nu beau, nu mă veselesc, somnul mi-e răpit de un anume demon al nopţii. În tot acest timp, eu mă acresc tot mai mult. Melancolia mea e profundă, mocirloasă, devoratoare. Se pare că nu-i sunt de-ajuns doar eu nesaţului ei, mai are nevoie şi de alţii, de cei din preajma mea, tocmindu-mă pe mine să-i aduc în mrejele ei fatale.

Vremea este urâtă, înnorată, cu temperaturi sub cincisprezece grade, seara coborând până sub zece grade. Aseară a trebuit să pornesc încălzirea. Turiştii dau din colţ în colţ neştiind ce să facă, unde să plece. Indicându-le repere: păstrăvăria, salina din Praid, Corundul, nu-şi manifestă entuziasmul: ei vor baie fiindcă pentru asta au venit, taman din Iaşi. Pleacă, în sfârşit, cu maşinile, cu toţii, care încotro. După-amiază, se reîntorc una după cealaltă precum sosesc rândunelele primăvara.

Locul în care m-am ivit în lume, am crescut, are pentru mine o profunzime şi o putere magică deosebite. Îmi place să văd şi să umblu pe cărări umblate de bunicii, părinţii, şi străbunicii mei, mai apoi şi de mine cândva. Gust, în acest mod, dintr-un anume sentiment al nemuririi parcă. Ceea ce mă îndurerează cu prilejul acestor reîntoarceri, excluzând mormintele alor mei, este paragina în care se află casa noastră, a bunicilor, a vecinilor – o stare jalnică greu de conceput cu câteva decenii în urmă, cu atât mai greu de tolerat. Apoi, pârloaga care domneşte pe întreg dealul, aspect în ton cu starea majorităţii caselor aşezării. Doar poteca, cărările – cele neocupate încă de morminte – sunt precum le-am lăsat cu aproape o jumătate de secol în urmă. De la ele aştept să-mi picure linişte în sufletul-mi mult prea tulburat.

23 aug. 2015, duminică: …Ziua eliberării naţionale a României de sub jugul fascist – importantă sărbătoare a patriei socialiste; azi – o zi banală, totalmente despuiată de veşmântul ei de sărbătoare, ruptă de conţinutul acelui eveniment de răscruce pentru finalul celui de-al Doilea Război Mondial. Înainte de ’89 aşteptam cu înfrigurare sosirea acestei zile, declarată liberă, putând să ne vedem de-ale noastre, fie şi pentru o zi. Fiindcă, este demn a se menţiona, că sâmbete libere nu erau, ba chiar şi bună parte din duminici se lucra. Aşa era pe-atunci… În copilărie, în această zi de sărbătoare, îmi plăcea să urmăresc la tv pompoasa paradă militară. După această sărbătoare, vacanţa mare se subţia drastic: prin livezi prunele bistriţene deveneau tot mai vinete, nucile, încă verzi, în pârgă, erau căutate şi savurate de puştimea din joseni, cele câteva podgorii, încă întreţinute de proprietarii harnici, piersicile, din vii, începeau să ne îmbie cu arome tentante, în timp ce apa Târnavei-Mici devenea tot mai rece, nepotrivită scaldei, însă bună, în continuare, pescuitului la: plătici, scobari, mrene… Aşa încât, în continuare zilele noastre, ale copiilor, începeau cu hoinăreli pe deal, apoi, dacă zilele deveneau din nou foarte calde, ne coboram pe malul râului, unde mai riscam câte o baie, în pofida interdicţiilor părinţilor cărora le spuneam că mergem doar la pescuit. Problema

era cu chiloţii care se uscau tot mai greu, deşi le atârnam pe ramurile de sălcii, ori pe tulpinile de porumb însorite.

Ca să scrii o carte precum jurnalul, e la îndemâna oricui. Trebuie doar să renunţi la prezentul, mai mult sau mai puţin captivant – pentru mine e o fugă de prezent – şi să optezi pentru un anume viitor incert.

Ziua aştept noaptea pentru a mă odihni, noaptea, vine ea, dar cu neodihnă – şi asta zi de zi, noapte de noapte.

Adevărata valoare a unei femei o poţi afla cu ajutorul unui exerciţiu de imaginaţie: eşti cu ea, pe viaţă, pe o insulă pustie… Desigur, importanţa acestei fiinţe saltă colosal.

Conform evanghelistului Luca, eu oricum se pare că am preacurvit, deoarece am luat femeia lăsată de alt bărbat. Cred însă că de fapt este doar curvie, din parte-mi, dar nu … negociez (!).

Nelinişti turistice: atunci când pe tărâm turistic totul se pare că ar derula bine, vremea se redresează, iar oamenii se acomodează unii cu alţii, făcându-şi mici concesii unii altora, hop că se iveşte un alt pocinog: o pană de curent! De fapt, e chiar mai mult de-atât: o avarie, asta însemnând, îmi spune o lucrătoare de la Renel, că nu se poate nici măcar estima durata remedierii. Captivant!

Dacă după mai bine de o săptămână de ploi şi nori, iată că, în fine, se ivi şi soarele; degeaba însă: temperatura de afară stă încremenită la 11 grade, în timp ce bieţii oameni sunt veniţi să facă băi în lacul Ursu. Până acum nici măcar o singură zi nu le-a fost prielnică, şi se află aici de patru zile. Poate mâine vremea le va face hatârul.

În aceste consemnări ale mele, desigur expresivitatea este, cu bună ştiinţă, subiectivă, unele pasaje fiind de multe ori neglijente, ori chiar obscure. Dacă în scrierea de ficţiune îndelunga cizelare este parte integrantă a acestei arte, aici, în cazul jurnalului, „literaturizarea” nu trebuie să afecteze realismul şi spontaneitatea notaţiilor.

24 aug. 2015, luni: Irascibilitatea mi se accentuează alarmant. Personal îmi pricep starea, aceasta fiind o rezultantă a stresului

multiplu, şi intens, derivat din şubrezirile fizice tot mai evidente şi neliniştitoare. Nu atât eu, cât, mai cu seamă, cei din preajma mea ar trebui să mă înţeleagă; dar şi ei cum să mă priceapă dacă nu deţin informaţia completă, adevărul care mă macină. Tensiunea mea nervoasă este maximă, cel mai adesea, încât orice factor provocator extern, fie şi de minimă intensitate, poate declanşa furtuna devastatoare, ale cărei ravagii tot pe mine mă zguduie şi mă macină cel mai intens, până la epuizare.

Doamne, dacă Tu cel care m-ai plămădit eşti dragostea supremă, de ce mă chinui, fizic şi sufleteşte, atât de mult? Căci eu simt că nu mă purific, în acest fel, ci mă înrăiesc, tot mai mult, adun în sufletu-mi furie ascunsă, multă. Or, poate, iubirea Ta adevărată se va manifesta doar dincolo, aici noi fiind doar pentru a ne căli prin supunerea la tot soiuri de încercări anevoioase? Tu ne-ai făcut şubrezi, imperfecţi, trecători – de ce mai trebuie atâta corvoadă epuizantă fiinţei fragile de lut, care e omul? Iubeşte-ne mai mult, Doamne, nu zdrobindu-ne, ajutându-ne să Te înţelegem, pentru ca şi noi între noi să putem fi iubitori de Tine şi de noi!

După periplul ungaro-francez, Andreea şi cu Peter îşi continuă aventura existenţială în Irlanda, la Dublin! Ajută-mă, Doamne, ca să-i pricep, apoi ajută-i şi pe ei să-şi îndeplinească visul!

Puterea mâniei, iscată de aceste vremuri tulburi, nefireşti, nu mi-o pot învinge atâta timp cât toată ziua, oră de oră, sunt martorul şi victima nedreptăţii, hoţiei, incompetenţei, minciunii şi abuzurilor paraziţilor-hoţi care ne-au copleşit vieţile, otrăvindu-ne sufletele.

Doamne, de ce i-ai dat bietului om trup de humă, recomandându-i să trăiască doar pentru Tine, cu orice preţ (Luca: 14;26), căci astfel plămădită biata creatură este mai aproape de pământ decât de stele, în pofida acestei realităţi, ea, huma, năzuind toată a lui viaţă, cu tot trupu-i greu, mult prea împovărat, doar către astre.

Nădăjduiesc ca scrierile mele să nu fie chiar nimicuri, căci atunci, mai bine nu făceam… nimic. Oricum ar fi ele, această îndeletnicire mi-a făcut – şi îmi face – mult, enorm de bine; şi, finalmente, aceasta contează. În consecinţă, scriu în continuare…

Mic – tace… Tace cu încrâncenare: bine face!

25 aug. 2015, marţi: Bisericile dezbină, nu unesc oamenii. Pentru un singur Dumnezeu ar trebui să fie o unică mare biserică; şi foarte puţini popi…

În continuare legile fiscale de la noi din ţară te obligă să nu fi sincer, fiindcă dacă cutezi să fii, ţi se scot patru rânduri de piei, aşa cum mi se întâmplă mie în acest an fiscal. Să-mi fie de învăţătură, o învăţătură pe care anul acesta o plătesc, din păcate, mult prea scump…

Capitalism? O mizerie. Un număr mic de oameni, numiţi „hoţi”, stăpânesc, şi asupresc, majoritatea. Aceşti notorii hoţomani îşi fac legi favorabile lor, se înconjură cu apărători bine plătiţi, storcând apoi şi ultimul strop, ultima picătură de vlagă a uriaşei mase indolente.

Am ajuns la vârsta când patimile ar trebui să se cam potolească şi dragostea firească faţă de toate cele ale vieţii să se elibereze, iar sensul vieţii să se limpezească, net clar, definitiv. Ar fi trebuit să se întâmple, aşadar, dar iată că încă nu s-a întâmplat. Mai „lucrez” la ele…

Am săvârşit în viaţa asta o sumedenie de prostii, o căruţă plină, am avut o spuză de slăbiciuni ale căror ponoase le trag acum.

Scriu şi citesc, citesc şi scriu – deşi nicio şansă nu-i de a-mi alina, definitiv, suferinţele. Desigur, pe moment, atât lectura, cât şi scrisul – mai cu seamă –, ambele sunt terapii care însă nu au cum să înlăture cauza calvarului.

26 aug. 2015, miercuri: Omul – animalul care zâmbeşte, deşi ştie că va muri. Acesta s-a ridicat deasupra celorlalte jivine prin forţa minţii sale pe care eu o numesc viclenie.

Dacă după cei 65 de ani de viaţă aş fi întrebat în ce e bine ca omul să creadă, şi cum e bine să trăiască, nu aş putea, din păcate, să fiu un original în răspunsul pe care l-aş da; aşa încât opinia mea ar fi, desigur, una clasică, bine ştiută.

Îngâmfarea mea, atâta cât mai este, dar şi a surorii mele, vine din partea mamei care, biata de ea, utiliza şi această modalitate pentru a răzbi în viaţă, diferenţiindu-se de celelalte femei, credea ea,

în chip pozitiv. Acorda atenţie excesivă detaliilor mai puţin importante, migălea, stabilea reguli de viaţă noi, pedepsea când nu se respectau aceste principii. Prin acest fel de a fi, ea se credea deosebită, net superioară altor femei. În tot acest timp, majoritatea suratelor o duşmăneau, fapt pe care mama o traducea ca fiind drept invidie a adevărului că ea se află pe calea cea bună, inaccesibilă semenelor ei! Şi pentru ca „invidia” să fie şi mai accentuată, ea îşi intensifica severităţile, introducând noi reguli excesive, în fond, prisoselnice.

Irascibilitatea mea – descărcări nervoase involuntare, pe care eu o înţeleg, cei din preajma mea însă nu – devine tot mai acută, tot mai explozivă. Impulsivitatea mea exagerată este o boală în sine, derivată, dintr-o altă boală, cauzată, la rândul ei, de alte boli… Şi tot acest fel de a fi al meu este spre răul tuturor, dar mai cu seamă, spre răul meu.

Scriu acest jurnal convins fiind că ideile aici aşternute nu sunt nici pe departe extraordinare. Totuşi, consider că unele dintre ele sunt interesante deoarece oferă informaţii cu tentă personală, chiar intimă. Efectuând aceste notaţii, apoi recitindu-le, pe unele dintre ele, mă pot judeca şi cunoaşte, deci, mai bine eu pe mine însumi.

Ţin în casă multe obiecte care nu îmi sunt necesare, nu (mai) au o utilitate concretă. Însă, de foarte multe astfel de obiecte sunt puternic ataşat sentimental. Aşa de pildă: şahul meu magnetic, cele două garoafe roşii, croşetate de mama, care mi-au însoţit întreaga-mi copilărie şi adolescenţă, ele atârnând de mânerul dulapului de bucătărie (acum pe clanţa ferestrei chilioarei); apoi, evantaiul japonez al mamei, dăruit din câte ştiu, de mătuşa Ana, cercul de cupru, cu care mă jucam copil fiind, cartea de *Rugăciuni pe timp de pace şi răsboiu* (o am în faţa mea, pe birou) şi multe altele. Obiecte de peste cinci decenii care îmi evocă cu o uriaşă forţă copilăria.

27 aug. 2015, joi: Bizară îndeletnicire scrisul – cu literele alcătuiesc cuvinte, apoi cu acestea, propoziţii, prin mijlocirea cărora construiesc fraze care, dacă vor fi bine plămădite, vor putea să redea sentimente, privelişti, fapte de mine simţite, văzute, săvârşite, pentru

ca, mai apoi, tu cel care mă citeşti să le poţi vedea, simţi şi trăi, precum eu, cel care încerc, în felul acesta, să torn în sufletul tău propriu-mi suflet.

„Să scrii o singură carte bună, e prea de-ajuns. Şi să citeşti, la fel” (Lev Tolstoi, la 24 de ani) cu prima parte a afirmaţiei – sunt perfect de-acord. Dar citind doar o singură carte nu prea este posibil să pornească *motorul* pentru ca cineva – fie el şi supradotat în ale scrisului – să poată plămădi o carte: aşa cred, aşa simt…

Fac aceste consemnări tăvălit prin bălăriile lotului vecin cu casa mea. Stau tolănit sub o salcie tânără, pe o pătură, într-o semiumbră cu vagi adieri împrospătătoare de aer încins. Aici, în felul acesta mă simt mai aproape de natură şi, oarecum, descătuşat de forfota turistică de la mine. Scriu, citesc – citesc şi scriu. Vara e pe sfârşite…

Trup şi suflet – yin şi yang: tendinţe contradictorii. De ce oare această plămădire, din spirit şi materie, cu diferenţe atât de nete între cele două părţi componente ale omului? De ce nu s-a putut ca din capul locului omul să fie doar suflet neîngreunat de huma cea rudimentară? Cum de poate tolera o materie subtilă (sufletul) învelişul, carcasa de lut împovărătoare şi pieritoare? Divorţul între cele două jumătăţi – nepermis în astă-viaţă!

Felul meu de a fi: deschis, dintr-o bucată, verde, franc, este greu tolerat de către cei din preajma mea. Nimănui nu-i convine să le spui lucrurilor pe nume. Din pricina aceasta nu pot fi plăcut nimănui.

În materie de credinţă, nu prea înţeleg nimic: nici trinitatea, nici Naşterea Domnului, nici Învierea Lui, apoi a noastră, a tuturor. Dar cine ştie, poate pentru asta suntem pe-aici ca să pricepem că nu de raţiune avem nevoie, ci de credinţă, de har. Dar dacă nici harul nu-i acasă?!

28 aug. 2015, vineri: Stările mele de supărare şi mânie sunt cvasipermanente. În acest hal sufletesc – născut din tensiuni interioare, combinate cu realităţi exterioare, dureroase şi absurde – nu este bine să am dispute, întrucât revărsările mele furibunde, cu

prilejul unor astfel de împrejurări, lesne pot nărui tot ce înseamnă frumos, sensibil şi temeinic în preajma mea. Apoi, după astfel de vijelii, mustrările mele de cuget care mă încearcă sunt de-a dreptul răvăşitoare. Aşadar, răul produs altora, dar şi mie, îmi este apoi greu de suportat, fiindu-mi usturător şi neliniştitor. Să evit, aşadar, controversele.

Două ar fi năzuinţele mele aducătoare de niscaiva înseninări, bucurii, anume:

1) Să încerc să (mai) fiu util altora.

2) Să am cugetul împăcat.

Ei bine, nicio condiţie nu este îndeplinită în totalitate – dovadă mohoreala şi însingurările mele, atât de frecvente.

Tăcerea încăpăţânată a lui Mic mă mâhneşte şi mă irită. Indiferenţa ei mi se părea a fi aparentă, realitatea însă atestă faptul că nepăsarea ei este profundă şi adevărată.

Sunt extrem de receptiv, de fapt am şi fost dintotdeauna, la dojeni şi laude, la recomandări venite de la apropiaţi. Însă faţă de aceste indicaţii ar trebui să fiu mai precaut, mai selectiv, cu mult mai mult discernământ, fiindcă dacă cineva îmi ştie capabilităţile acela sunt doar eu.

29 aug. 2015, sâmbătă: Nervii îmi sunt puternic zdruncinaţi… Mă aflu în amurgul vieţii – fără să fi înţeles mare lucru din ea. Menirea ei ar fi bucuria: să mă bucur de soare, de nori, de cer, de iarbă, de ape, de vieţuitoare, de oameni. Dacă nu e posibilă bucuria, cazul meu, înseamnă că undeva am greşit ceva. Ar trebui să caut să îndrept greşeala, însă pentru asta nu mai am timp, nici răbdare.

Cei mai mulţi dintre noi trăim pentru a ne satisface patimile: mâncare, băutură, distracţie, sex, orgolii. Trec decenii de viaţă şi realizezi că te afli pe o cale greşită, că nu acesta este ţelul; în consecinţă, încerci altceva – aceasta fiind cel mai adesea slujirea lui Dumnezeu, facerea vrerii Lui. Aici cine nu eşuează, se simte bine, precum peştele în apă.

Exprimarea prin cuvânt a ceea ce simt şi înţeleg, în aşa fel încât cel care mă citeşte să priceapă şi să simtă precum simt eu – în asta

constă tot talentul în această îndeletnicire a scrisului prin care îmi exersez mintea pentru a-mi reda sufletul.

Omul – fiinţă superioară, conştientă, şi totuşi atât de iraţională; creatura aceasta se războieşte pentru tâmpenii, se îndoapă, se desfrânează, urăşte, bea şi când nu-i este sete, invidiază, fură de la semeni, îndeobşte cei bogaţi de la cei mulţi şi săraci, schingiuieşte, distruge, poluează aprig natura. Fără el viaţa pe pământ ar fi liniştită şi infinit mai frumoasă. Dar cui ar mai folosi această lume în absenţa omului, cine s-ar mai bucura de ea?!

Am un furtun extensibil care atunci când închid sursa de apă, lăsând în acelaşi timp deschis robinetul de la capătul furtunului, acesta se zbârceşte, se împuţinează, se strânge, făcându-se mic, încât dacă plin fiind furtunul acesta se întinde până la treizeci de metri, golit de apă îmi încape în căuşul celor două palme. Dacă mă identific cu furtunul golit de apă – o carcasă numai zbârcituri, urâtă, caraghioasă – atunci am toate motivele să mă nelinişteșc, să mă agit, întrucât mă aflu într-o gravă eroare: m-am identificat nu cu forţa vitală, cu spiritul care a umplut furtunul, ci cu şubreda carcasă (care s-a şi spart la a doua folosire!). Duhul vieţii este ca şi apa care pleacă din furtun, eu cu apa trebuind să mă identific, nu cu învelişul: slab, pieritor. Eu cu apa plec, mă împuţinez, trec în informitate, fără însă a mă separa de ea, rămân cu ea, recunoscându-mă în ea, trebuind să privesc şi să văd cu *nepăsare* furtunul chircit, şubred şi împuţinat. Eu sunt apa, nu furtunul – şi faptul acesta îmi conferă pace, linişte binefăcătoare. Însă pentru ca apa să ajungă unde trebuie, aceasta nu poate exclude prezenţa furtunului…

În trecere prin Sovata, în aceste zile încă fierbinţi de vară, Sovar P. pentru un sejur de trei zile. Rememorări… Pleacă mâine, îngrijorată fiind de starea mamei nonagere, lăsată în grija unei supraveghetoare, neliniştită şi ea de comportarea bătrânei.

30 aug. 2015, duminică: Esenţa vieţii: altruismul şi empatia – nu egocentrismul şi nepăsarea faţă de semeni. A nu se uita asta în nicio împrejurare. Dar nu este uşor să fii tot timpul în slujba lui

Dumnezeu şi a oamenilor din preajma ta, uitând de tine, neglijându-te, sacrificându-te pentru alţii…

Capitalism = necinste, jaf, minciună, înşelăciuni, egoism, asuprire. Cu cât mai multe palate, vile, latifundii, cu atât mai evidentă este exploatarea majorităţii de către o minoritate hrăpăreaţă.

Peste tot unde priveşti doar lipsă de bun-simţ şi de bun-gust, egoişti şi lacomi de avere şmecheri, vicleni. Dezordine şi hoţie – caracteristica acestor vremuri de aşa-zisă democraţie, libertate (de a fura, pentru unii!), iată pe scurt specificul acestei etape, îndeobşte numită capitalism.

Viaţa-mi senzuală încă necurată…

Prin comandă morală, uite că nu reuşesc limpezirea, purificarea; dar veni-va implacabila comandă supremă, şi atunci toate vor rămâne doar amintiri, dulci sau amare, plăcute sau neplăcute, însoţite de inerente regrete, de târzii, prea târzii remuşcări.

Ca orice om, pe lângă unele virtuţi, am o sumedenie de vicii, defecte care, sunt sigur, mi-ar putea fi iertate de unii, de alţii, dacă bunătatea mea profundă, îngrozitor de colmatată, e adevărat, ar fi mai manifestă.

<u>31 aug. 2015, luni:</u> Ieri, la canioanele de sare de la Praid, pe o dogoare de 35 de grade Celsius săvârşesc acte de bravură necugetate, escaladând, singur, apoi coborând pante abrupte de peste 45 de grade. La un moment dat am alunecat peste vreo cincisprezece metri, pe burtă, neavând de ce să mă prind. Noroc că m-am putut opri cumva mărindu-mi aderenţa cu solul uscat, zgrunţuros. Culcat pe burtă, apoi întorcându-mă, fără să mă uit în josul pantei, speriat şi obosit în dogoarea necruţătoare a soarelui, simţeam tot mai acut că mi se face rău. Am stat aşa circa un sfert de oră, respirând profund şi hidratându-mă (flaconul cu apă este asupra mea în permanenţă, atunci când sunt pe teren). Am început apoi să cobor încet, în zigzag, prudent, calculându-mi fiecare pas, ajungând cumva la poalele muntelui fără să mai cad. Finalmente, m-am ales cu câteva

lovituri şi zdrelituri, şi cu sperietura straşnică. Să-mi fie de învăţătură!

<u>1 sept. 2015, marţi:</u> Bunăstarea materială a unora se datorează faptului că aceştia, într-un fel sau altul, au luat de la alţii, cu acceptul sau fără ştirea lor, bunuri care nu li se cuvenea.

Nu am făcut baie, într-un lac, ori într-un râu, de mai bine de zece ani. Pricina? Pudicitatea, frica de a nu răci, absenţa plăcerii şi a nevoii de aşa ceva.

Anotimpurile zboară, iată că vara, cel puţin ca nuanţă peisagistică, cedează locul toamnei în chip tot mai evident. Păleşte frunza, iarba, scade ziua, creşte noaptea. Noaptea…

<u>2 sept. 2015, miercuri:</u> Trăiesc agitaţia ultimelor zile de turism ale acestui sezon. Zic „agitaţie" nu atât pentru zarva, frământările inerente specificului activităţii estivale, cât, mai cu seamă pentru neliniştile, zdrobirile mele interioare, pricinuite atât de factori externi, turistici, dar şi de cei lăuntrici, legaţi de vârstă şi de anumite stări fizice inerente.

Sunt, suntem fiindcă trebuie să avem un ideal, un scop în viaţă – acesta-i busola întregii noastre existenţe. Fără idealuri, ne afundăm în neguri nesănătoase, din care mai apoi cu greu mai putem ieşi. Aşadar, ţinte, activităţi, însoţite de tot avântul necesar îndeplinirii acestor năzuinţe – altfel devenim moluşte autodevoratoare.

Capitalismul acesta mizerabil, execrabil, induce stări de invidie şi egoism între oameni, împingându-i către lăcomie. Dacă nu te înregimentezi în aceste stări, în acest fel de a fi, crăpi!…

Un gând al lui Lev Tolstoi, datând din 17 mai 1896:

„… Omul care moare câte puţin (care îmbătrâneşte) încearcă ce încearcă probabil sămânţa care încolţeşte şi care încă nu şi-a transferat conştiinţa de sămânţă în mlădiţă. El simte că pleacă, dar nu se recunoaşte pe sine acolo unde ajunge – în cealaltă viaţă."

Prin lecturi şi scris, încerc să scot la lumină adevăruri despre suflet prin intermediul sufletului altora; şi încerc să fac asta zi de zi,

din fericire, zic eu, cu suficientă curiozitate şi interes. Faptul acesta mă ajută enorm pentru a-mi menţine un anume tonus sufletesc.

… Oare răul care mi se întâmplă este acel bine al cărui rezultat încă nu sunt în stare să-l văd?

Din nou Tolstoi, anume o focusare a maestrului pe un detaliu aparent neimportant, banal, însă pentru mine imaginea este copleşitoare prin marea-i acurateţe şi putere evocatoare: „Mergeam ieri pe ogorul de cernoziom. Cât cuprinzi cu ochiul – nimic decât pământul negru, nici un fir de iarbă verde. Şi iată, acolo, la marginea drumului cenuşiu, prăfuit – o tufă de brusture cu trei tulpini: una ruptă, cu floarea albă, murdărită, atârnându-i, cealaltă – ruptă şi ea, stropită de noroi, neagră, cu lujerul frânt şi murdărit; a treia tulpină atârnă într-o parte, şi ea înnegrită de praf, dar încă vie şi în mijloc, roşie.” Superb, colosal, rarisim! Imaginea aceasta îmi este atât de binecunoscută, zărită de atâtea ori pe marginea drumurilor forestiere, umblate de tractoare cu trunchiuri de arbori după ele, distrugând tot ce li se iveşte în cale. Oricum, de referinţă imaginea.

Fug de răutăţi, de invidii, cruzimi, pofte şi depravări, căutându-mi alinarea în Natură şi în literatură – cele două repere de vază ale existenţei mele.

… Pe moment, se pare că e rezolvată „problema”, în fond, nimic nu-i rezolvat – totul e doar amânat.

Fericirea de a face bine. Ce fac eu, fiinţă şubredă, cătrănită, dar dornică de plăceri şi bucurii? Eu zic că trăiesc ca un om, şi atât!

De dimineaţă, pe rouă, m-am dus, valvârtej, pe scurtătura Sărăţeni – Măgherani, la piaţa de zi de la Miercurea Niraj, piaţă care mă răpeşte de fiecare dată prin culoarea şi bogăţia ei în oferte. Aici găseşti de toate, de la ac la baros: pantofi, vechi şi noi, pentru dame şi bărbaţi, cai – iepe şi armăsari –, îmbrăcăminte de orice fel, vechi şi noi, bere şi mititei, legume, fructe, porumb boabe, mălai, grâu, orz şi ovăz, şei, curele, hamuri şi frâie, bice, caş şi urdă, cuie şi potcoave…

Îmi place al naibii de mult aici!… Înapoierea, pe acelaşi traseu, pe o temperatură de 32 de grade, în exterior; asud zdravăn, şiroind apa de pe mine (nu suport aerul condiţionat).

3 sept. 2015, joi: Fragment de rugă; de reţinut! „…Fie nu voia mea, ci a Ta, şi nu aşa cum vreau eu, ci aşa cum vrei Tu, şi nu ce vreau eu, ci ce vrei Tu!"

Cultură, civilizaţie – distrugerea Naturii. Omul datorită infinitei sale nebunii creează cuib comod firavului său trup de glod pieritor, stâlcind şi ucigând tot ce e mai stabil şi mai frumos: Natura. În tot acest timp, ea, Natura, tace, trimiţându-ne doar vagi semne că nu procedăm corect, că ne sinucidem încet, chinuindu-ne existenţa oricum foarte zbuciumată.

Mai întâi suntem învăţaţi că instrumentul nostru de cunoaştere esenţial este raţiunea. Abia însuşite aceste cunoştinţe, suntem apoi îndrumaţi, sfătuiţi, că acele elemente de raţionalitate or fi ele bune, mai cu seamă aici, în existenţa noastră telurică, însă, ca să vezi: adevărul ar fi că…1 ≠ 1, ci că 1 = 3 (trinitatea), şi că, în definitiv, vrem nu vrem, această a doua egalitate ne guvernează întreaga noastră existenţă, de aici, dar mai cu seamă, pe cea de dincolo, către care ne îndreptăm vertiginos. Trebuie, aşadar, să fim iraţionali bine pentru a fi… raţionali!

O existenţă dusă conform voii lui Dumnezeu m-ar fi putut ajuta să dobândesc cele mai mari desfătări, şi astfel îmi desăvârşeam sufletul. Am trăit însă mai mult pentru desfătări, alterându-mi în felul acesta cugetul şi nefăcând voia Domnului. Am văzut, şi mai văd, pe foarte mulţi cum în a lor încercare de a-şi salva sufletul, neagă şi resping – cu gura! – desfătările vieţii, rezumându-se doar la atât: să afirme negaţia, împotrivirea la răsfăţuri, apoi trăind, ascunşi după deget, în chip vârtos toate deliciile acestei vieţi, fără să mai facă voia lui Dumnezeu.

Mă uit la turiştii cazaţi la mine – vin şi pleacă: unii stau mai multe zile, alţii mai puţine – ce mai? Exact ca în această viaţă a noastră pe pământ. Unii, deşi ar dori, nu pot sta decât puţine zile, din pricini financiare ori de timp – alţii stau mai mult-mult, îmbătrânind la mine (!) Este interesant de remarcat cum unii îşi folosesc extraordinar de bine timpul, atingând exact reperele esenţiale ale specificului localităţii, alţii – neştiind pentru ce au venit la Sovata –

stau şi stau, cască, mănâncă şi dorm, apoi pleacă nedumeriţi, tot aşa precum au şi venit.

<u>4 sept. 2015, vineri:</u> Mă gândesc adesea cât e de importantă fiecare plantă, fiecare formă de viaţă. Şi noi trecem pe lângă ele categorisindu-le superior: plantă folositoare, plantă nefolositoare. Dar uităm, sau ne facem că uităm, că în fond, nefolositori suntem chiar noi, că acea plantă – utilă sau nu – vine de milenii, în tăcere, şi chiar de nu ne place nouă, ea are un rost deosebit în şirul vieţii lumii vegetale. Le călcăm, le combatem, pe unele le numim chiar buruieni, deoarece o altă plantă, din preajma ei, are floarea mai aprinsă, ori mai aromată, fructele mai dulci, sau mai valoroase pe piaţă. Oare nu greşim?!

Vine o vreme când nu mai putem lucra fizic, şi nici intelectual. Atunci ar fi momentul să ne folosim întreaga noastră capacitate spirituală doar pentru a iubi – manifestare omenească supremă care oricând şi oriunde poate fi posibilă. Însă creatura bizară, numită om, tocmai atunci când îl ajung neputinţele, în loc să-şi iubească semenii, acesta mai vârtos începe a-i urî, invidiindu-i, adeseori dispreţuindu-i în virtutea neputinţelor sale. Dacă ura aceasta este născută din spaimă şi durere, este posibil ca cel în cauză să încerce apropieri faţă de Creator.

Meritele generale ale omului sunt cu atât mai mari cu cât părerea sa, sinceră, despre sine este mai modestă, mai umilă. În fond, aceasta ar fi o posibilă formă a smereniei.

Raţiunea, dacă nu ar fi raţiunea, iubirea noastră s-ar putea manifesta mai în voie, mai deplin. Atunci când se declanşează angrenajul raţiunii, apare discernerea, cumpănirea – apoi, se naşte trufia. Iubirii îi place acolo unde nu e prea multă raţiune, îmbibată de interese, dar nici tristeţe, multă, să nu fie; abia atunci poate ea, iubirea, să înflorească în toată splendoarea ei.

Credinţa mea: eu cred în Dumnezeu, în Creator, dar nu pot crede în halucinantele scorneli popeşti menite acaparării şi aservirii credincioşilor. Majoritatea cunoştinţelor mele, foarte umblate la biserică, au avut părinţii de asemenea foarte bisericoşi; unele dintre

ele cu siguranţă hipnotizate de către „preacinstitele feţe bisericeşti”, sau de către fervenţii umblători la sfintele lăcaşuri, în clipele lor de mare depresie, clipe în care tot omul caută colacul de salvare care să-l poarte către liman – acestea sunt momentele cheie când i se insuflă năpăstuitului „crampoanele” credinţei, nu atât către Dumnezeu, cât, mai degrabă, *înspre* biserică. Reprezentanţii săi îndoctrinaţi, odată văzându-te în ograda lor, ştiu mai apoi să te poarte pe cărarea cea luminată către popi.

… Existenţa mea prezentă începe să semene tot mai mult cu cea din copilărie: devin tot mai cuminte, căutându-mi liniştea doar în Natură şi în sine – exact ca pe vremuri.

Acum, la bătrâneţe, cu patima acumulării sufleteşti tot mai acaparantă, însă şi cu mici răbufniri mult asemănătoare celor din tinereţe (!), caut să mă aplec tot mai mult la cele lăuntrice, încântându-mi ochii şi sufletul cu lecturi, scris sau cu ieşiri în Natură. Mă străduiesc să-mi înţeleg egoismul, apoi să-l diminuez, laolaltă cu trufia şi impulsurile dominatoare. Mai am însă mult de lucru la acest capitol…

Prea ţin minte răul, prea adesea apar îmbufnat, cătrănit, în loc să încerc un blând surâs, binefăcător mie şi altora, fie şi pentru a răzbi în această mare negură de pe pământ.

Important! În dialogurile mele să nu pomenesc despre: necazurile de acasă, despre boli, suferinţe, sărăcie, datorii (în fond, nici nu am, slavă Domnului, dar mai poţi să ştii ce va fi mâine!). Să am, tot timpul, o faţă senină, zâmbitoare, căutând să n-o urâţesc mai mult decât o face timpul. Să fiu atent la ce spune celălalt. Să nu-mi întrerup partenerul de dialog…

Stau şi mă gândesc cât de multe cusururi am: puzderii! Aşa stând lucrurile, dacă mai pot să am totuşi vreo calitate, aceea nu poate fi decât… înseşi aceste defecte ale mele!

Citesc şi scriu, scriu şi citesc: citesc pentru a-mi îmbogăţi sufletul, pentru a-mi lărgi orizonturile spirituale, pentru aflarea de noi teme de reflecţii. Apoi, scriu… Scrisul meu e defulare – e o revărsare din preaplinul agonisit, din preaplinul trăit, păţit. Încerc ca prin scris să-mi potolesc tensiunile, să-mi moderez nedumeririle.

După care citesc din nou; apoi scriu. Între timp, mai şi trăiesc, se pare.

„– Ce să scriu înainte de a muri?… Acest jurnal!” (Drieu la Rochelle: însemnare din 14 oct. 1939)

Lectura pe computer, pentru mine, este epuizantă, nenaturală, frustrantă; de aceea, citesc, pe net, doar accidental şi foarte puţin.

(Sfârşitul caietului vernil: Jurnal II/1)

5 sept. 2015, sâmbătă: Femeia, prin tot ceea ce face are un singur scop, anume acela de a aprinde poftele bărbatului. În acest sens, prefăcătoria ei este fără margini. În tot acest timp, Natura – Femeia Supremă –, prin flori, prin tril, iarbă, cer şi fructe, încearcă să ne facă traiul mai frumos, mai sănătos, fără să ne atragă în nicio cursă, fără să ne subjuge pentru a se folosi de noi. Ea ni se dăruieşte necondiţionat, în tăcere, total, niciodată cu gândul de a divorţa de noi – este întruchiparea abnegaţiei desăvârşite. Recunoştinţa noastră: o pângărim, o exploatăm, smulgându-i toate roadele, fără ca ea să crâcnească măcar; ba chiar mai mult de-atât, ea ni se dăruie, iubindu-ne în continuare, tolerându-ne; e imensă, infinită, precum iubirea cu care ne împresoară. (Pe lângă ea, cât de mic şi de josnic este omul…).

Pentru ca ei să-i fie bine, femeia joacă exact rolul care îi place bărbatului, în tot acest timp el crezând-o supusă, ataşată doar din dragoste de el, ascultătoare. Între timp, aflând slăbiciunile bărbatului, satisfăcându-i toate hatârurile, e dispusă să-l servească exact cu ce îşi doreşte el, pentru ca mai apoi să-l facă dependent de făptura ei – tocmai bun apoi de exploatat, conform intereselor şi năzuinţelor sale.

Tolstoi: „Cea mai valoroasă şi mai îngrozitoare înşelătorie este înşelăciunea mijlocitorilor între Dumnezeu şi oameni”.

Viaţa – bună sau rea – rămâne darul suprem. Fără ea orice cântărire a binelui ori a răului nu ar fi posibilă – binele sau răul neputându-se întâmpla decât în cadrul ei. Aşa încât, primind binele, trebuie să ne gândim şi la rău. Trăind răul, năzuim către mai bine. Şi uite aşa, dintotdeauna pentru totdeauna aici, pe pământ.

Desigur, jurnalul meu nu se remarcă prin cine ştie ce calităţi: nici literare, nici evocatoare. Recitindu-l îi remarc însă niscaiva însuşiri, în preajma a ceea ce se vrea a fi un jurnal.

Mafioţii, care ne conduc, nu au interesul să instruiască poporul. Ei pot sta în tihnă cocoţaţi pe spinarea noastră doar dacă ne ţin în ignoranţă. Dacă se întâmplă totuşi să facă niscaiva concesii, atunci concep programe de instruire denaturate ca nu cumva masele să se trezească la realitate şi să-i spulbere. Problema e că, pe lângă ignoranţă, mai e şi multă, prea multă laşitate în sânul acestui popor.

Normal, ideal, ar fi ca prin descreşterea, împuţinarea trupească să aibă loc, simultan, o sporire spirituală a noastră; deci şi a mea. Dar oare are loc această creştere (…căci descreşterea este evidentă!)?

Omul – o fiinţă-desagă: o parte arhiplină de căcat, cealaltă parte, tot mai plină de boli; ambele părţi ale desagii, îndreptându-se, ţanţoşe, către… moarte!

6 sept. 2015, duminică: Faţă de Dumnezeu, am trăit, şi trăiesc… *comme il faut!* Doamne, eu cam atâta pot, Tu ajută-mă să înfăptuiesc mai mult!

Este tot mai evident că înaintând în vârstă mi se şubrezesc simţurile; văzul îmi este, deocamdată, cel mai afectat. Dacă simţurile mi se atrofiază, în schimb simt tot mai mult nevoia dobândirii legăturilor interioare, spirituale. Viaţa începe să capete alte conotaţii, după ce treci de o anumită vârstă, când patimile toate s-au potolit şi dragostea firească faţă de toate se mai eliberează, iar sensul şi însemnătatea vieţii se mai limpezeşte, cât de cât… Cu cât înaintez în vârstă, cu atât unele amintiri din trecutul meu îndepărtat devin tot mai vii, parcă mai apropiate. Ele vin, eu trec…

Spune-mi, arată-mi, măreţia bunurilor tale pământeşti ca să-ţi arăt măsura fărădelegilor pe care le-ai comis.

Este ora 6,25. Plouă năprasnic cum de mult nu a plouat. Ascult cântecul burlanelor şi parada milioanelor de stropi mărşăluind pe pavelele din faţa camerei mele.

Viciile mele? Ehei, puzderii! Să le numesc: invidia, zgârcenia, voluptatea, vanitatea, mândria, furia (adeseori mi se reproşează că ar fi răutate, dar nu e – este doar impulsivitate); apoi, mai e şi o doză de… minciunele.

De atâtea ori mi-am promis să nu-mi mai caut informaţii despre anumite boli – nici pe net, dar nici prin cărţi. Este cel mai rău lucru posibil să dobândeşti tot soiul de cunoştinţe, mai cu seamă de pe net, de la persoane neavizate, referinţe care numai bine nu-ţi pot face; în schimb, îţi pot induce senzaţia că nu mai ai mult şi treci Styxul. Mai bine, aşadar, fără ele.

Încă de la Tolstoi citire: „Toată viaţa se desfăşoară aşa, ca o armonică: se strânge, şi se întinde, şi se adună iar – de la rău, la bine, şi din nou la rău!"

Doamne, multe gânduri uşuratice, şi păcătoase, îmi trec prin cap; dar, bine-i că doar trec şi nu rămân…

Din nou de la Tolstoi citire: „Valoarea vieţii este invers proporţională cu pătratul distanţei până la moarte, adică: Vv = $\frac{1}{DM^2}$; de unde rezultă că: la vârste foarte înaintate se desfăşoară viaţa cea mai intensă, cea mai preţioasă – pentru sine şi pentru semeni". (Curios, interesant de remarcat că dacă distanţa (până la moarte) se reduce la 0 – ceea ce înseamnă însăşi moartea, nefiinţa, atunci, matematic, egalitatea nu mai are sens: …valoarea vieţii (Vv) fiind egală cu zero. Ceea ce era de demonstrat!). Desigur, formula se referă la valoarea **vieţii spirituale** (aspect nespecificat de Tolstoi), căci, la drept vorbind, viaţa fizică, pentru sine este, la vârste înaintate, cel puţin jalnică şi, îndeobşte, dramatică. Pentru alţii, da – poate fi o bucurie: cu condiţia să nu le fi povară, să pleci cât mai lin dincolo şi să le laşi valori materiale consistente…

7 sept. 2015, luni: Dacă pe plan social pacea este bunul cel mai de preţ, pe plan individual bunul suprem rămâne sănătatea. La ora actuală, *bunul meu suprem* este niţel zdruncinat, iar pe plan social – european şi naţional – situaţia este şi mai şubrezită, fiind chiar neliniştitoare. Trăim, iar, vremuri dificile, agitate; acum, colac peste

pupăză: năvala musulmană peste Europa şi aşa năpădită de avalanşe de probleme. Ce vremuri!…

Unii consideră că boala este benefică vieţii spirituale. Să ajungi până acolo încât să te bucuri până şi de boală, asta deja îmi pare o atitudine de inconştienţă, fiindcă nu ai cum să te bucuri, cu mintea cât de cât teafără, pentru ceea ce îţi este împovărător, dureros şi umilitor.

Simt dureri, încă de la sfârşitul lui august, la călcâiul drept, mai cu seamă seara şi dimineaţa. Utilizez un gel balsamic pentru masarea zonei, însă cam degeaba. Se pare că răul începe să mă asedieze de-acum sistematic: de jos în sus – din tălpi până în creştet.

(Aflu chiar în aceste momente de trecerea în nefiinţă a vecinei noastre Ella M. – 64 de ani. Dumnezeu să o aibă în pază!)

9 sept. 2015, miercuri: Smerita ştiinţă – cea care are conştiinţa nimicniciei a ceea ce ştie. Adevărata ştiinţă este cea care nu e stricătoare de mediu şi realmente folositoare omului, celelalte sunt inamice, otrăvuri pentru om, plătite cu bani grei de către acesta.

Oameni bizari. Într-una din camere am o turistă care are un tabiet mai puţin obişnuit. Am observat că în camera ei se fumează, că e îmbâcsită încăperea de fum de ţigară. Atrăgându-i atenţia că nu se cuvine să continue acea îndeletnicire în acel loc, aceasta mi-a răspuns că ea de fapt nu în cameră fumează, ci… în baie (!). Şi că, ea de la acest nărav nu se poate dezbăra, întrucât nu poate defeca decât dacă, în timp ce stă pe tron, fumează şi îşi bea cafeaua. Am întrebat-o, făcând o legătură logică, dacă în alte împrejurări, în timp ce îşi bea cafeaua şi fumează nu sunt… probleme? Mi-a răspuns negativ, aducând ca argument că se controlează. Am rugat-o să se controleze şi aici, la noi, şi să încerce să fumeze pe balcon. Posomorându-se, aceasta îmi spuse că va încerca. Nu am mai insistat, de teamă ca interdicţia mea să n-o alunge de la mine – mai are încă o săptămână de stat.

Mă gândesc să-mi notez, măcar o oră, tot ce-mi trece prin cap. Ce grozăvie ar ieşi! Apoi, tot ca experiment, să descriu detalii, aparent insignifiante, despre ierburi, flori, gâze, păsări…

Bine ar fi ca pe plan social să fie cu putinţă a se introduce o modalitate prin care orice venit material prisoselnic, şi cu atât mai mult averile uriaşe, dar şi cele mici, să trebuiască a fi date, obligatoriu, în folosul obştii, fără nicio putinţă de a se fura.

10 sept. 2015, joi: Ieri pe valea Bucin, pe marginea Târnavei, am umblat timp de peste o oră, desculţ în iarba răcoroasă, crescută de patru degete după cea de-a doua coasă. Apoi, m-am culcat în ea, i-am savurat aroma-i înţepătoare de cimbrişor sălbatic; întors pe spate, am privit superbul contrast al norilor albi de pe bolta sinilie, totul în acompaniament de cântec al mierlelor şi în şuierul apei râului prăvălindu-se peste bolovanii lucind în soarele acestui început de toamnă. Am mers apoi în livada părăsită unde, de pe nucii ciopârţiţi de urşi în anul trecut, pe vremea asta, am cules nuci în pârgă. Am deplâns soarta bieţilor pomi atât de frumoşi, rotaţi şi în fiecare toamnă cu roade bogate – acum, iată, doar biete umbre a ceea ce au fost, dar totuşi cu fructe pe ramurile rămase încă tefere. Am savurat gustul proaspăt al acestor nuci – aroma lor şi urma cojii acestora în palme, precum şi cele două cicatrici de pe mâna mea stângă, de pe degetul mare şi cel arătător, evocându-mi toamne de altădată cu septembrie prăvălit pe dealurile Sângeorgiului, odinioară atât de bogate în struguri, piersici şi nuci.

Să încerc să aplic un principiu esenţial, anume acela de a avea, faţă de unii semeni de-ai mei, dacă nu dragoste, măcar să nu fie ură. Faţă de unii, îmi va fi greu. Oare de ce e omul în aşa fel plămădit încât îi este mai la îndemână aversiunea decât iubirea de semeni? Şi dacă se întâmplă să fie o mijire de dragoste, atunci musai să fie şi un interes la mijloc – de ce?!…

Liber sunt, tot mai liber – ca un copil, ori, mai bine zis, precum un bătrân – de poftele sexuale. Mă conving, tot mai mult, că adevărata poezie a vieţii se află în afara plăcerilor carnale.

Ieri, în timp ce contemplam cerul şi pământul, în poiana din Bucin – în compania fluturilor, albinelor, furnicilor, mierlelor, coţofenelor, albinelor şi viespilor – mă gândeam, cu satisfacţie, că pe o arie de câteva hectare bune sunt singura fiinţă conştientă de

prezenţa mea trecătoare aici, printre fiinţele acestei lumi sălbatice, totuşi atât de frumoase. Mă gândeam având deplina convingere că viaţa mea adevărată este totuşi în suflet, nu în trupul acesta gingaş, pieritor. Constatarea aceasta îmi conferă parcă o stare de linişte binefăcătoare.

Privind retrospectiv, conştiinţa nu-mi este prea împăcată simţind că nu am fost suficient de folos apropiaţilor mei (Am să le fiu, poate, după ce nu voi mai fi!).

Mă încearcă sentimente ciudate: mi-e şi milă, mi-e şi silă; de mine, fireşte.

Să iubeşti pe cineva pentru… nimic; doar aşa, de dragul iubirii, apoi, treptat, să începi să descoperi pentru ce anume îl iubeşti: să găseşti pentru fiecare undă a iubirii tale sălaşul în fiinţa celuilalt. Ce parcurs frumos!

11 sept. 2015, vineri: Care o fi fost, oare, cauza uriaşei brambureli, stârnite de madam Angela Merkel, punând în mişcare puzderie de oameni din Africa, în special din Siria şi din Irak? De ce i-a atras către Germania pe aceşti năpăstuiţi ai sorţii, într-o Europa şi ea bulversată, zbuciumată? Înţeleg să fi fost în necaz o ţară europeană, dar să-ţi aduci în ogradă puzderie de prigoniţi de pe alt continent, având o altă cultură şi civilizaţie, ei bine, asta nu mai pot pricepe. Se pare că răspunsul constă în adevărul că Germania este îmbătrânită ca populaţie, lipsindu-i, în consecinţă, forţa de muncă. Conform altei versiuni, valul imigraţionist, pus la cale de către ISIS, vrea să atace state europene, utilizând arme şi muniţii ascunse în Germania. Cu ce se va solda imensa migraţiune, stârnită de Doamna de Fier, perioada următoare ne va demonstra.

Centrul de greutate al vieţii mele trebuie, obligatoriu, să se transfere din viaţa trupească în cea sufletească, aici – în viaţa trupească – fiind doar zbucium zadarnic, amăgire, trudă vană şi chin. În această strădanie a mea, lecturile şi scrisul – pâinea sufletului meu – îmi sunt de mare folos.

Iubirea, doar iubirea este soluţia la orice impas; prin intermediul ei se poate ieşi din orice situaţie dificilă, încurcată. Ura

naşte doar ură, de suflet tulburătoare, stare care mai apoi duce la adoptarea unor soluţii agresive, nepotrivite, distructive.

Îmi vine în minte un citat din R. M. Rilke („Nelinişte”): „…Şi fiecare gest mi-e o povară”. Simt tot mai mult adevărul acestei afirmaţii…

Adeseori, din păcate mult prea adesea, refulările mele mă determină să rostesc vorbe nesăbuite, faptul acesta ducând la iritarea persoanei căreia i le-am adresat. Urmarea: supărarea, închiderea în sine, apoi regretul şi suferinţa. Dacă mi-aş putea controla impulsivitatea, remuşcările pricinuite de acest fel de a fi al meu s-ar diminua, făcându-mi (făcându-ne) astfel viaţa mai liniştită, mai lină.

Viaţa toată m-am căznit să iau soarelui lumina, lunii răceala, focului căldura, apei umezeala. Cu ce m-am ales?!…

Zădărnicie se cheamă totul…

Cineva, citindu-mi câteva scrieri ale mele, m-a întrebat:

– De ce te simţi vinovat?!…

Mirat de această nedumerire a ei, căci e vorba de o femeie, o întreb la rându-mi:

– Dar de ce crezi că m-aş simţi ca atare?

Răspunsul ei m-a pus pe gânduri; iată-l:

– Fiindcă în tot ce scrii te ascunzi îndărătul unor vorbe frumoase…

Cele nouă găuri ale trupului uman prin care se scurg murdării şi scârbe de nedescris. Fără ele ce am fi?! Neoameni, desigur. Cu ele ce suntem? Oameni mizerabili, însă vanitoşi nevoie mare.

Să fac binele, să caut pacea – două repere care mie, ţie… tuturor, ne-ar fi cu prisosinţă îndeajuns.

Bucuriile mele – chiar dacă se întâmplă să fie – sunt dureroase.

12 sept. 2015, sâmbătă: De ce mai scriu şi eu, de vreme ce s-a scris şi-aşa mult prea mult? Mâzgălesc şi eu, iată, în caietele acestea gândurile mele gri, defulându-mă. Un lucru e cert: scriu dintr-o trebuinţă lăuntrică, şi nu din vanitate.

Tot omul, şi ateul, are momente de recunoştinţă faţă de Cineva anume, faţă de ceva măreţ, inaccesibil, dar prezent în conştiinţă.

„Ajută-mă, Doamne, să fac voia Ta, nu voia mea!” – cât adevăr în ruga aceasta.

Sunt foarte dese, tot mai dese, perioadele în care sunt indispus, neputând să iubesc omul cu ale sale fapte preponderent meschine, mizerabile. Şi cu cât îmi permit să nu-l tolerez, neacordându-i iubirea mea, cu atât mai intens mă indispun.

Moartea ca trezire la viaţă.

Omul ca o… fracţie (Tolstoi): O = $\frac{M}{PpM}$, unde:

– M: meritele sale;

– PpM: părerea personală despre meritele sale.

Aşadar, modestie, umilinţă.

În foarte multe poezii pe care le citesc lipsesc: mesajul, profunzimea; absenţa acestora este mascată de nebulozitatea specifică genului liric. Dar, se pare că unora le place ceaţa.

13 sept. 2015, duminică: Caracteristica esenţială a vremurilor prezente este neiubirea aproapelui, egoismul şi nesaţul fără margini ale omului, în pofida mereu afirmatei credinţe şi, deci, frică de Dumnezeu. Ruga lor – a celor care ne guvernează căci despre ei este vorba – e următoarea: „ Cred în Tine, Doamne, ajută-mă să pot fura şi mai mult de la cei mulţi (…şi proşti!). Îmi pare că ceva major trebuie să se întâmple, vremurile actuale nu sunt fireşti, fiind mult prea tulburi; lumea merge pe o cale greşită, îndreptându-se în chip vădit către prăpastie. Întrebarea care se (im)pune este: – Mergem înainte, către hău, ori ne alegem un alt drum, cu o altă ţintă: sănătoasă, luminoasă, corectă?

Dimpreună cu majoritatea alimentelor din supermarketuri, televiziunile, toate, cu ale lor programe, se grăbesc şi ele să ne otrăvească, primele trupul, următoarele sufletul. Cu toate astea, omul încă nu e trezit la realitate.

Dragostea, ca efort, orientată către semeni, nu mai este dragoste, ci doar un van efort.

„Tot mai de neînţeles devine nebunia vieţii şi mai făţişă neputinţa de a-ţi exprima propria înţelegere a ei” (Tolstoi); simt la fel, o văd la fel.

Viaţa mea – tot mai spiritualizată odată cu scurgerea anilor. În acest sens, scrisul şi cititul sunt doi factori principali, determinanţi pe această cale, fără ele m-aş simţi, de fapt, chiar aş fi, infinit mai sărac sufleteşte.

Supărarea mea pe toată lumea asta bulversată, anapoda, este pricinuită, în mod cert şi din cauza faptului că eu însumi, prin născare, sunt un neliniştit, tulburat de tot ceea ce mi se întâmplă în forul meu lăuntric. În plus – povara anilor, oboseala…

Din nou gânduri, frământări tolstoiene la capăt de drum:

„Azi 13 aprilie. M-am trezit la 5 şi m-am tot gândit cum să scap, ce să fac. Şi nu ştiu. M-am gândit să scriu. Dar, rămânând în această viaţă, şi scrisul devine dezgustător. Să vorbesc cu ea? Să plec? Să schimb ceva câte puţin?… Cred că acest lucru din urmă îl voi face şi-l pot face. Şi totuşi e greu. S-ar putea să fie bine, şi chiar cu siguranţă este. Să-mi ajute, să-mi ajute Cel care e în mine, şi e în toate, şi care există, şi Căruia mă rog şi-L iubesc. Da, Îl iubesc. Acum plâng, iubindu-L. Foarte mult.”

14 sept. 2014, luni: Azi îmi pleacă ultimii turişti ai acestui sezon estival, iată-l încheiat. Pleacă ei, în locul lor vine Toamna – o turistă solitară cu năbădăi: colorează frunzele arborilor, apoi le scutură cu ploi, cu vânt, pregătind locul unei alte surate, anume iarna – Doamna Alba, cea rece şi distantă.

Sufletu-mi fiind legat de trup, anihilarea celui de-al doilea prin violenţă îl marchează pe primul, făcându-l să sufere; aşa încât, îi las să meargă până la capăt, la braţ, frăţeşte, pe cei doi. Las totul în seama inteligenţei sufletului.

Adesea, foarte adesea, mi-e greu cu omul, deci şi cu mine. Atunci, fug în Natură atotprimitoare – splendidă, liniştitoare, iubitoare. Revenit în frumuseţile ei din orice anotimp, tot mai mult mă conving că omul a ajuns un mare nefericit tocmai pentru că a părăsit acest mediu mirific în care, de fapt, i-a fost menit să-şi ducă

traiul. A optat pentru artificial, nu numai ignorând, dar din păcate, cel mai adesea, chiar ucigând naturalul pentru a-şi făuri astfel un loc de trai anormal, nefiresc şi nesănătos, nu conform minţii dumnezeieşti, ci conform minţii sale şubrede, zvăpăiate. În prostia sa, omul a crezut, şi continuă să creadă, că ceea ce face el din betoane şi sticlă, este superior ambientului natural creat anume pentru el de mintea superioară a Creatorului. Pentru a-şi atinge scopul, îngâmfatul om ucide frumoasa şi sănătoasa plămădire dumnezeiască: Natura, având ca scop să o transforme în plăsmuiri artificiale practice, dar vătămătoare structurii sale fizice şi sufleteşti. În mod surprinzător, minţii drăceşti a omului îi place la nebunie artificialul, în locul naturalului. Zicem că ne-am civilizat, însă mai degrabă ne-am sălbăticit în goana cea fără de sfârşit pentru acumulări materiale şi un confort iluzoriu. Excelăm prin: prostie, imoralitate şi nesaţ. De câte ori revin în sihăstrie, îmi dau seama că aici este adevăratul loc de trai şi de moarte al omului, că pentru asta sunt pe lume, ca aici să vieţuiesc şi aici să pier… Găsesc potrivit ca aici să transcriu consemnarea lui Tolstoi din data de 6 octombrie 1910; iat-o:

„Plimbându-mă, am simţit deosebit de limpede, de acut, viaţa viţeilor, a oilor, a cârtiţelor, a copacilor; fiecare prinzând într-un fel sau altul rădăcini, îşi face treaba – dă în timpul verii mlădiţe, sămânţa – brăduţi, ghinda s-a transformat în copac, în stejărel, şi cresc devenind centenari, şi din ei, alţii noi se vor ivi; şi tot aşa oile, sobolii, oamenii. Şi s-a petrecut lucrul acesta într-un număr infinit de ani, şi se va mai petrece un timp, de asemenea infinit, în Africa, în India sau Australia, şi pe fiecare petic al globului pământesc. Dar şi globuri din acestea există mii, milioane. Şi atunci când înţelegi limpede acest lucru, cât de ridicole devin discuţiile despre măreţia omenescului, ori chiar a omului însuşi! Dintre fiinţele pe care le ştim, da, omul e mai presus decât celelalte, dar, după cum nenumăratele fiinţe inferioare, pe care le cunoaştem parţial, sunt cu mult mai prejos de om, la fel trebuie să existe şi în sus, o infinitate de fiinţe superioare, pe care nu le cunoaştem, deoarece nu le putem cunoaşte. Şi, într-o asemenea situaţie a omului, să vorbeşti despre o

anume măreţie a lui e ridicol. Singurul lucru pe care poţi să ţi-l doreşti ca om, e doar să nu faci prostii. Da, numai atât…”

Mi se pare că este justă, şi actuală, opinia maestrului şi acum, la peste o sută de ani de când a făcut afirmaţia.

Lumea de azi: încurcată, complicată, dementă şi foarte rea. Neputând decât să mă mir, stau aici – în sânul ei – ca martor uimit şi dezamăgit a ceea ce mi se întâmplă, a ceea ce ni se întâmplă. În tot acest timp, viaţa majorităţii ne este batjocorită, cu osârdie şi seninătate, de către clica de hoţi cocoţată la cârma ţării.

Căutarea fericirii în bogăţii, în putere, în glorie, nu numai că nu aduce fericirea, ci din contră, te lipseşte de ea. Iubind însă, totul se transformă în bucurie: cerul, ambianţa, dar mai cu seamă omul care iubeşte.

În situaţia unei bătrâneţi anevoioase, mă voi izola tot mai mult de societate, retrăgându-mă într-o totală singurătate şi linişte. Unde şi cum, voi vedea atunci…

Revedere cu Mic, în trecere prin Odorhei…

16 sept. 2015, miercuri: Note Tao:

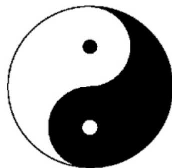
Wuji – Tajii…

1) Tao, reprezentat prin simbolul Wuji: înseamnă vidul desăvârşit, nu are sunet, culoare, gust sau miros, nu are început sau sfârşit.

Când Tao se divide, yin şi yang se ivesc.

2) Simbolul Tajii:

Dacă ele, yin şi yang, se reunesc, redevin Tao. Suflul (qi), rezultat din întâlnirea lui yin şi yang, dă naştere la „cele zece mii de fiinţe şi lucruri”, adică mulţimea nenumărabilă a fiinţelor şi lucrurilor.

Aluatul consemnărilor mele sunt eu însumi, chiar şi atunci când ele se referă la gândurile şi faptele semenilor mei, de odinioară sau din prezent – le împrumut făptuirile şi ideile, întrucât ele mă reprezintă întrutotul.

Azi, înainte de amiază, împreună cu Ida la piaţa săptămânală de la Miercurea Niraj. Cumpărăm legume pentru murături, precum şi fructe de toamnă: struguri, piersici… Căldura s-a prăbuşit asupra pieţii: dogoarea este năucitoare. Într-un colţ al pieţei, în zarvă şi în arome de mititei şi fleici, mâncăm şi noi câţiva mititei la o masă sub umbrelă. În faţa noastră, iureş de oameni căutând şi cumpărând obiecte de îmbrăcăminte second hand, încălţăminte, porumb boabe, grâu, ovăz, seminţe de floarea-soarelui. Deşi am mai consemnat, reiau: îmi place mult această piaţă pentru complexitatea şi nuanţa ei de iarmaroc. La înapoiere oprim pe dealul Becheci, într-o livadă cu pruni, meri şi cireşi. În iarba livezii, puzderie de brânduşe de toamnă. Acestea au cotropit iarba fragedă, cosită a treia oară deja în acest an. Soarele dogoreşte puternic, năucitor, pe o boltă azurie fără o pată de nor. Întreaga ambianţă pare de basm.

Câteva note de lecturi:

1) Suntem pe Pământ, bărbat şi femeie, *pentru a ne desăvârşi spiritual*, nu pentru a ne urî, nu pentru a ne înmulţi.

2) Omul nu e sluga lui Dumnezeu, ci expresia, materializarea iubirii sale supreme (Ioan: 15;15)

3) Mama Gea: – Nu ucideţi mediul (pădurea, apa, solul) căci voi suferi mai întâi eu, apoi, mai crunt, voi!

4) Să crezi, să speri, să iubeşti, să ierţi!

5) Imperativele absolute ale creştinismului: a) iubeşte-L pe Dumnezeu, b) iubeşte-l pe aproapele tău ca pe tine însuţi! (Dar, oare pe noi înşine ne iubim cu adevărat?).

17 sept. 2015, joi: După-amiază. Împreună cu Ida culegem prunele, azi doar de pe un singur prun, din soiul „Elena”, prune mari, dulci, zemoase, brumate, aromate. Urcat pe pom, scutur ramurile încărcate cu roade mari, vineţii, apoi ascult răpăitul lor în iarba înalbăstrită de poame. Din ele mâine vom face compot şi magiun. (Mâine dimineaţă voi mânca chiseliţă, după mai bine de cincizeci de ani; ultima dată am mâncat la mama acasă, în copilărie!).

18 sept. 2015, vineri: (Note Tao): Tao nu cunoaşte nici glorie, şi nici umilinţă. Dacă ne vom arăta nepăsători în faţa măririi şi înjosirii, şi ne vom învinge egoismul, atunci vom redobândi natura originară, netulburată, feriţi de teamă şi nelinişti. Să ajungi să guşti desăvârşita netulburare – ce bucurie! Din păcate însă, în această stare nu ajungem din cauza emoţiilor şi a speranţelor deşarte, de unde derivă şi nesfârşita suferinţă. Să-mi înlătur, aşadar, tristeţile, bucuria, teama, îngrijorarea – emoţiile! – astfel putându-mă întoarce la natura mea originară, netulburată.

Tot ceea ce se află la suprafaţă este şubred, trecător, pieritor… („Primăvara, vegetaţia renaşte, plantele capătă o infinitate de înfăţişări. Însă atunci când toamna soseşte, fructele sunt culese, iar frunzele se vor veştezi şi se vor scutura. Rădăcina însă – **blândă, umilă şi netulburată** – rămâne neschimbată.”)

19 sept. 2015, sâmbătă: Specific fiinţei mele: mă las prea lesne pradă emoţiilor, apoi îmi dau frâu liber mâniei.

Azi vor veni la noi, pentru a inaugura foişorul, sora-mea cu soţul ei, precum şi nepoata mea, Emese, cu al ei soţ şi cei doi copilaşi ai lor: Csanád şi Anabella. Mă bucur pentru decizia lor de a fi împreună, rude ale mele, apropiaţi ai mei, în astă lume tulbure şi bulversată. În consecinţă, Ida va avea, şi astăzi, mult de lucru, după trebăluiala de ieri cu fierberea prunelor şi conservarea acestora (magiun şi compot). Sper ca vremea să ţină cu noi. Acum ne pregătim să mergem să facem cumpărăturile necesare acestei agape familiale.

Să caut, măcar de acum înainte, în timpul care mi-a mai rămas, să-mi rânduiesc cele ale vieţii cu blândeţe şi bunătate. De-aş reuşi astea, din străfundul inimii mele, cu sinceritate şi dezinteres – ar fi o imensă realizare a mea.

Roua, roua… Născută din împreunarea Cerului cu Pământul, se aşterne pretutindeni, în chip firesc, uşoară şi blândă, răcoritoare şi catifelată.

(Notă Tao: Să fiu netulburat, firesc şi cu acţiuni puţine, lipsit de pofte de tot soiul!)

21 sept. 2015, luni: Două zile agreabile – sâmbătă şi duminică – în compania familiei surorii mele, precum şi a familiei nepoatei mele, Emese, cu soţul ei şi cei doi copilaşi drăguţi: Anabella şi Csány. Ida s-a achitat minunat ca gospodină, asigurând toate cele necesare, în privinţa culinară, pentru cele două zile de şedere a rudelor noastre aici. Ieri, duminică, l-am vizitat pe Ştefan, vărul nostru de la Gheorgheni, aflat în casa lui de vacanţă de aici, din Sovata, în minunata ambianţă a văii Sebeş. M-am bucurat şi pentru această întâlnire, gândindu-mă cât de mult se vor fi bucurând bunicii noştri, precum şi părinţii mei… *acolo unde-s duşi*… pentru aceste întâlniri calde, atât de plăcute şi frumoase ale copiilor şi nepoţilor lor. Cele două zile au fost cu adevărat minunate, cu ore şi clipe cu o încărcătură emoţională deosebite, care ar fi bine să se repete mai des.

(Notă Tao): Mărirea şi câştigul sleiesc spiritul şi trupul. Tot agonisind, primejdiile ne vor pândi neîncetat, alungând liniştea atât de preţioasă.)

M-am decis să-mi fac nişte investigaţii de laborator; lume multă la cabinetele medicale, în laboratoare. Poţi ajunge să fii consultat doar prin programări cu multe zile înainte. Azi am făcut primul pas, după mai bine de doi ani de când n-am mai trecut prin nişte analize de acest fel.

23 sept. 2015, miercuri: Cioburi de vorbe: „clipe seculare”; „un domn demn”…

Asprimile mele sunt, cel mai adesea, timide, mascate, manifestări de iubire eronat percepute.

Notaţiile din acest jurnal sunt o consecinţă a necesităţii de a scrie, neputând suporta absenţa totală a scrisului. Dacă aş scrie o literatură de ficţiune, ori câte două-trei poeme pe zi, cum văd că se practică de unele persoane, pe Facebook, veleitare în ale poeziei – atunci cu siguranţă nu aş mai scrie în aceste caiete. Prin urmare, orice scriere este, în definitiv, o modalitate de a-şi descărca sufletul autorul. Am caiete, file albe în preajma mea – nu suport să le văd albe. Şi-atunci, pentru a face „ceva”, consider nimerit a le umple cu gânduri şi fapte, amăgindu-mă că efectuez o muncă intelectuală utilă, cel puţin mie, pe moment. Scriind, ceea ce îmi pare a fi nimerit să consemnez, efectul nu întârzie să apară: o anume liniştire. Acest efect terapeutic al faptului de a scrie, mă determină să mă îndeletnicesc, în continuare, cu această activitate binefăcătoare sufletului meu. În singurătatea încăperii în care scriu eu mă simt „ocupat”, aştern cuvinte pe hârtie, le transcriu, apoi, pe computer; aşa încât, nu am nevoie nici de excursii, în ţară sau peste hotare, nesimţind nici trebuinţa de a-mi lua lumea în cap, bântuind prin continente, ori pe întreg globul, aşa cum, din păcate, se întâmplă azi mai peste tot. Îmi sunt mie însumi suficient (nu, nu e autosuficienţă!); dacă se întâmplă să caut câte ceva în exteriorul meu, atunci cu siguranţă pe acestea le caut în cărţi şi în Natură; în rest, cu siguranţă pe toate le am în mine cu prisosinţă: bune sau mai puţin bune

<u>24 sept. 2015, joi:</u> Mă aflu într-o situaţie ambiguu-bizară: nu ştiu dacă sunt prea vesel, ori prea trist pentru toate câte mi se întâmplă în prezent. Încerc, oricum, să-mi domin iritarea, nerăbdarea, plictiseala şi, mai cu seamă, amărăciunea. Îndur multe, dar nu pot să îndur orice…

Slovele mele măcar de-ar fi cum spune poetul: „dureri monotone izbucnite în strigăt”; or fi, n-or fi, eu le fixez aici…

Tot mai puţină lume în Sovata – vara e doar o amintire. Dacă nu e necesar, în cursul zilei nu mai ies în lume, prin staţiune, ca

altădată, doar seara, când îmi fac obişnuita plimbare printre lacuri. Pe aleile tot mai pustii, tomnatice, frunzele galbene au devenit companionii mei; şi raţele sălbatice! Arareori, câte un cuplu de înamoraţi mai poate fi întâlnit, feriţi de văzul lumii, pe băncile mai îndepărtate de indiscretele felinare. În liniştea care a cotropit zona – atât de efervescentă vara, plină de forfota turiştilor năvalnici –, de-acum şi până la vară rămân doar eu şi raţele sălbatice cerşetoare, circa cincizeci, pripăşite pe apa lacului Ursu din prea marea milă a turiştilor, darnici cu tot soiul de resturi alimentare, ceea ce le-a determinat pe aceste zburătoare leneşe să devină şi mai comode, nemaiobosindu-se să zboare către vadul Târnavei, rămânând printre turişti, trăind din mila lor. Omul se lasă lesne convins de ineditul prezenţei lor, răţuştele catadicsind să iasă chiar pe alei, forfotind printre picioarele celor care le nutresc cu pâine, cozonaci, biscuiţi, pufuleţi… Cum apare vreun trecător, ele se reped către mal, măcănind zgomotos, urmărind o vreme, din apă, noul sosit, înotând paralel cu aleea, cât mai aproape de posibilul donator. Dacă nu obţin nimic, renunţă să mai însoţească noii veniţi, căutându-şi alte repere.

Seara, când ies să-mi fac promenada, liniştea e tot mai covârşitoare. Din când în când doar zgomotul ghindelor coapte, căzute de pe stejarii şi gorunii de pe mal, pe scândura plajei, pe acoperişul barurilor de pe solar, dar cel mai adesea, pocnetul acestor seminţe, în apa adormită a lacului, mai sparge liniştea serii aşternute peste pădurea întomnată dintre lacuri, precum nişte puncte de suspensie la capătul unei veri fierbinţi…

25 sept. 2015, vineri: „Şi mereu delirând,/Pe vreme de toamnă,/M-adoarme un gând/ Ce mă îndeamnă:/ – Dispari mai curând!…”. (G. Bacovia: *Spre toamnă*)

Felul în care mă comport şi gândesc este, desigur, un rezultat al caracteristicilor genetice moştenite de la înaintaşii mei: bunici, părinţii, dar – incontestabil – şi al întâmplării de a fi întâlnit profesorii, persoanele pe care destinul mi i-a hărăzit, laolaltă cu trăirea evenimentelor care mi-au fost sortite.

Tot ce ceea gândim şi, mai apoi, facem, nu sunt altceva decât urmări ale unor sentimente, pasiuni şi instincte izvorâte din lumea biologicului.

De când scriu, cărţi, m-am convins, tot mai mult, că nu ceea ce scriu este important, ci, mai degrabă, cum scriu. Alte constatări: lucrurile, dar şi fiinţele, privite cu dragoste şi bunăvoinţă se iluminează treptat sau chiar dintr-o dată. Tot ceea ce scriu acum, în momentul de faţă, este fructul acumulărilor de peste şaizeci de ani, eu însumi fiind suma însingurărilor mele, mai întâi ca cititor, mai apoi ca scriitor (om care scrie). Or, la acest număr impresionant de ani, trebuie (ar trebui!) ca toate notaţiile pe care le săvârşesc să fie coapte şi zemoase.

Nu mai ştiu exact care scriitor, cred că Eugen Ionesco, afirma, şi pe bună dreptate, că a fi cu adevărat religios trebuie să fii foarte prost, ori foarte inteligent. (Abia acum îmi dau seama de ce nu sunt şi eu religios.)

Fiecare căutăm să fugim de celălalt şi de noi înşine. În cazul meu acest deziderat îl înfăptuiesc prin: ieşirile în Natură, prin mijlocirea lecturilor şi prin scris, dar nicidecum prin vizitarea oraşelor suprapopulate, zgomotoase, cu ale lor muzee ori spectacole cultural-artistice. Absenţa singurătăţii mă sufocă chiar şi în mediul agreat de mine. Lipsit de singurătate, încep să devin neliniştit, persoanele – chiar dragi mie – dacă sunt prea mult timp în preajma mea devin foarte greu tolerabile, uneori şi nesuferite. Însingurându-mă, mă reculeg şi devin eu însumi, copie fidelă a sufletului meu. Camaraderia la locul de muncă m-a înăbuşit, aşijderi, m-a închistat, determinându-mă să-mi pun scut, să nu mai fiu eu însumi, aşa încât şi aici am căutat să fiu mai mult în compania arborilor, a plantelor, a pâraielor, a vieţuitoarelor codrilor…

În scrierile mele cel mai adesea mă joc cu cuvintele, iar „jocul” acesta mă eliberează şi mă ajută să cunosc lucrurile prin intermediul afectivităţii, al inimii. Atunci când scriu, ţâşnesc din străfundul conştiinţei mele imagini şi trăiri cine ştie când depuse, sedimentate aici –, ies din subconştient, ajung în conştient, după care pe hârtie, apoi pe suport electronic. Îmi amintesc că, în copilărie, îl rugam pe

Dumnezeu să mă ajute să mă exprim şi să… mă îngraşe niţel, fiind slab, fragil, spre nedumerirea părinţilor mei care mă îndopau cu tot soiul de bunătăţi şi vitamine (îmi vine acum în minte celebrul *Cavit-9*!), totul însă fără rezultate evidente. Dar, într-un târziu, ruga mi-a fost ascultată, reuşind a mă exprima cu o oarecare lejeritate şi acumulând, până nu de mult, 89 de kilograme!

… Atunci când merg prin păduri, cuceresc realităţi necunoscute, explorez o viaţă paralelă cu cea socială: tulbure, haotică şi crudă.

Întrebat adeseori despre tristeţile mele, despre lipsa mea de speranţă în mai binele social şi personal, îmi place să răspund cu următoarea replică: – *Am totuşi întotdeauna o speranţă, anume aceea de a-mi regăsi speranţa…*

„Stam singur lângă mort…şi era frig…” (G. Bacovia: *Plumb*): 13 februarie 2004 – tata; 14 ianuarie 2012 – mama… Frig în suflet şi frigul iernilor plecării părinţilor mei, le simt şi acum – laolaltă cu tremuratul Andreei, ţinându-se de braţul meu drept, la înhumarea tatei: clipe şi stări pe care nicicând nu le voi putea uita.

Încărcătura patologică a fiecăruia dintre noi, numai Dumnezeu o poate ştii… În perioada următoare, voi merge să mi se facă câteva investigaţii.

26 sept. 2015, sâmbătă: „Îndură-te, coboară şi vino să mă vezi/ Până nu se aştern pe mine solemnele zăpezi” (*Sonetul CLXXVI*, V. Voiculescu)

Doamne, şubrezesc abrupt, în fiecare ceas, în fiecare zi, în fiecare noapte…

Scrisul meu, din prezentul jurnal, nu poate avea savoarea picanteriei, eu căutând să maschez, pe cât posibil, anumite dedesubturi, nefăcând chiar confesiuni nemiloase la adresa mea, ori a altora.

Am ajuns să mă „simt bine” (?) doar atunci când uit de mine – or asta mi se întâmplă îngrijorător de rar. Sunt convins că prin aceste consemnări, notaţii diaristice, mă expun, însă mai ştiu că nu fac din acest act al meu un spectacol de prost-gust.

Citesc brambura; şi sunt ceea ce citesc… Oare merit eu să-mi dau atâta importanţă scriindu-mi, scrijelind slove, note, în aceste caiete?

Nevoia mea de singurătate, de izolare, este tot mai acută. Îmi ajunge preaplinul durerilor şi necazurilor mele, încât să mai văd şi altele, îmi este cu neputinţă… Aşa cum îi ajunge zilei necazul ei, la fel îmi ajunge şi mie zbuciumul meu sufletesc şi trupesc.

27 sept. 2015, duminică: Am opt cărţi publicate; alte două: *Jurnal II* şi *Porunca a şaptea* se află în faşă… În total, vor fi zece cărţi. Cu o astfel de „producţie" cred că pot dobândi, de-acum, dreptul la a tăcea.

28 sept. 2015, luni: Ei bine, cu dureri şi, adesea, îndurerat, exist: îmi trăiesc a 65-a toamnă. Săvârşesc, iată, pe malul Târnavei-Mici, pe valea Bucin, încă o crestătură pe răbojul meu de alun – cea de-a 65-a; şi în timp ce tai în lemnul de alun, mă tot minunez de extraordinara întâmplare a ridicării materiei, din care sunt plămădit, la rang de sensibilitate şi gândire.

… Anii mei de putere fizică şi de sănătate s-au epuizat. E toamnă – toamna vieţii mele: număr bobocii, culeg roadele şi încerc să-mi iubesc, să-mi accept viaţa, traiul, chiar dacă nu cu o dragoste clocotitoare, dar măcar cu înţelegere şi autocompasiune, asumându-mi un trecut nu întotdeauna prea luminos, nici prea limpede.

Ce vremuri cele de odinioară! Tânăr fiind, în plinătatea forţelor fizice, profesând o îndeletnicire în cel mai minunat loc de muncă posibil pe acest pământ – Natura –, având şi o funcţie prin care mi-am putut extinde, tainic, stăpânirea peste o întreagă împărăţie de plante, ierburi şi animale… Astăzi, chiar de azi începând, devin un anonim pensionar la limită de vârstă, după o perioadă de pensionare anticipată de peste cinci ani frământaţi şi nespus de tulburi, ani de crispări şi îndurerări.

„Adorm…ascult…/ Afară, la fereastră, toamna a spus: / – Of!…". *(Nocturnă,* G. Bacovia)

29 sept. 2015, marţi: „Oscar Wilde a lucrat întreaga înainte de amiază: a pus o virgulă. După masă, a şters-o!”

Consider viaţa ca fiind o miraculoasă aventură pe care trebuie să o sorb cu nesaţ, participând la palpitaţia ei cu toată convingerea şi pasiunea, chiar cu frenezie, vecină cu disperarea. De vreo zece ani frenezia îmi scade alarmant, în schimb îmi creşte îngrijorător disperarea…

Scrisul meu are la origine o voinţă, o sete nepotolită de a crea, fie şi în acest mod, încercând să fie un act reparator, cu caracter compensator al unui minus de viaţă. Prin intermediul acestei îndeletniciri încerc un soi de consolare privind durerile mele neurlate, pentru eşecurile mele nerostite. Scriu şi merg mai departe – de la o vreme şontâcăit (!).Neliniştile mele nu au leac: ele sunt vecine cu disperarea, însă le tac. Este înfiorător de nedrept ca la vârste înaintate să găseşti, în loc de tihna răsplătitoare doar dureri şi alte multe neajunsuri fizice greu suportabile, epuizante.

Am şansa unică de a fi în eternitate. De acest fapt am încercat, şi mai încerc încă, să persist cutezând să profit de acest favor până la exces, neuitând însă nicio clipă că totul se contorizează şi că, mai apoi, apoi vine scadenţa.

Dorinţele mele: vagi, spirituale, care nu se prea pot satisface. Cu toate acestea însă ar trebui să îndrăznesc, nereuşind nu ar trebui să plătesc cu capul, oricum. Deviză: Singură bogăţia lăuntrică, doar ea contează.

Oare tot încercând să evadez din realitate, mai cu seamă prin intermediul lecturilor şi prin frecventele-mi ieşiri în Natură, în loc să mă integrez în realitatea cea cruntă, sunt acestea manifestări de laşitate şi neputinţă?

Nu sunt chiar convins că scrisul meu emoţionează, încântă, excită scoarţa cerebrală, face să vibreze coardele sensibile ale cuiva; cu toate astea scriu…

Cu câteva zile în urmă, l-am vizitat la noua sa reşedinţă, pe V. S., de ceva vreme numit preot la parohia unitariană din Sovata, fostul meu coleg de liceu, la Sângeorgiu de Pădure, el fiind la secţia maghiară, eu la cea română. Cu prilejul acestei vizite i-am dăruit

patru dintre scrierile mele, cadou primit cu mare bucurie de acest vechi prieten al meu. am dialogat apoi pe teme diverse – religie, copilărie, şcoală, profesiile noastre. La despărţire, mi-a promis că va citi cărţile aduse de mine, după care mă va căuta pentru a discuta pe marginea acestora. În dimineaţa aceasta a venit valvârtej, cu mare vervă, cu însemnări pe opt pagini de coli A4, note referitoare la trecut-prezentul meu, acestea fiind totodată şi un discurs aniversar cu prilejul împlinirii vârstei de 65 de ani de către mine. (În fapt, aceeaşi vârstă a împlinit şi el, pe 12 septembrie anul curent). Am dialogat, mai apoi, preţ de patru ore, despre câte în lună şi în stele: eu, sec, el mai dregându-şi din când în când vocea cu câte un degetar de palincă.

Vremea este ploioasă şi răcoroasă. Continuarea montării gardului, lucrare începută cu câteva zile în urmă, se tărăgănează din pricina vremii, însă şi din cauza neseriozităţii lucrătorilor.

Ziua toată citesc, scriu… Citesc şi recitesc de-a valma, cărţi pe care le-am citit deja, dar şi altele necitite. Apoi, scriu, punându-mi viaţa pe hârtie, cu deosebire viaţa-mi lăuntrică, faptul acesta, al scrierii, fiindu-mi aproape o justificare a existenţei mele.

… Ziua, zdrobiri, noaptea – ferfeniţă: acesta mi-e traiul.

<u>30 sept. 2015, miercuri:</u> *Păduri ticsite, nevrozate, exasperate de toamnă, în care pe fiece frunză scrie cu litere galbene, galbene: Dezolare!* (Gh. Iancovici, *Printre trestii de lumină)*

Cu toamna în cârcă, mărşăluiesc – mă târăsc? – pe calea vieţii mele plină de tot mai multe hârtoape şi încercări.

Scrisul meu, timpul pe care îl aloc acestuia, nu a fost nicicând, şi nici acum nu este un sacrificiu, nu îmbracă aspectul unei pierderi ci, mai degrabă, al unei biruinţe, îndeletnicirea aceasta devenindu-mi, mai cu seamă după anul 2008, un sens (unic!) al vieţii mele. Desigur, habar nu am dacă tot ce am scris se remarcă prin calităţi deosebite sau ba, nici dacă ele răspund unei exigenţe, fie ea şi minimă. Oricum, pentru a-mi exercita această pasiune, cea a scrisului, nu m-am sihăstrit de tot, nelăsând să treacă nicicând pe

lângă mine chemări ale vieţii care, din punctul meu de vedere, mi s-au părut demne de a fi îmbrăţişate!

Am pomenit, mai înainte, că scormon cu perseverenţă prin toate scrierile pe care le citesc, avid fiind de **idei**. Din frageda-mi copilărie, de la primele mele lecturi, am căutat cărţi în care accentul nu cade pe, narativ, pe literatură – în sensul intrigă, personaje, cadru –, ci pe cerebral, pe asociaţii de idei profunde, din suflet venite, către suflet orientate, menite. Introspecţiile cu tentă existenţială m-au acaparat şi continuă să mă răpească.

În fotografiile mele, „decupate din natură”, postate mai apoi pe Facebook, caut să surprind frânturi de peisaje care mi-au provocat o vibraţie şi care imagini spun ceva nou despre lăuntricul meu – ele, aceste poze, fiind, în fond, stări de spirit.

…Să dispari din viaţă elegant, poetic, fără urmă, volatizându-te: cazul lui Saint-Exupery, Alain Fournier… Frumos: fără circul alaiului mortuar, panegirice şi lacrimi… de circumstanţă. Însă, până una-alta: să exist şi să dovedesc că exist – iată-mi ţelul.

1 oct. 2015, joi: „Toamna a ţipat cu un trist accent” (G. Bacovia, *Vânt*)

A trecut şi septembrie – intrăm în lunile cu adevărat de toamnă, apoi pe furiş, veni-va iarna cotropindu-ne mai bine de patru luni, aducând facturi atât de umflate la gaz încât acestea abia încap în cutia poştală. S-a ivit azi, iată, octombrie: pictorul, coloristul fără rival.

Interesul meu pentru citirea jurnalelor, datând încă din adolescenţă, este clar o curiozitate faţă de intimităţile fiinţei omeneşti, faţă de psihologii înrudite, mult asemănătoare cu lumea mea sufletească; dar, pe lângă astea, mai este şi o nevoie infinită de idei pe care acest gen de scriere mi-o satisface…

Viaţa toată am fost un diletant în materie de literatură, un semidiletant în profesie. În ceea ce am făptuit nu m-am zdrobit să dobândesc o înaltă calificare, însoţite de patalamale doveditoare de mari iscusinţe profesionale. Din această cauză, am fost privit întotdeauna cu superioritate de către titraţii destoinici în a-şi obţine

dovezi de cadre cu pregătiri de rang înalt. Majoritatea dintre ei însă, nu au dovedit nicicând, prin rezultate practice, superioritatea lor profesională, în afară de etalări de aere şi revărsări de batjocură.

… 65 de ani! Primele zile ale lui brumărel au derulat pe motiv de galben, verde şi ruginiu. Am mers, şi continui să merg, acum şontâcăit, când de mână cu nefericirea, când la braţ cu ea, ba căutând-o eu pe ea, ba ea pe mine; însă mai mult ea pe mine… 65 de ani, ani de acumulări de cunoştinţe şi experienţe, fel şi fel, pe care urmează să le plătesc (scadenţa a început!) cu vârf şi îndesat.

Scurtă istorie: Dumnezeu – Grădina Raiului – Adam şi Eva – Şarpele – Mărul – Viaţa (în durere) – Iubire – Moarte. Oare ce s-ar fi întâmplat cu omenirea dacă „bravii soldaţi romani" ar fi fost mai vigilenţi şi Isus nu ar fi scăpat? Am fi rămas doar cu dualitatea (Tatăl şi Duhul) în loc de trinitate, ori rămâneam cu… nimic? Cum ar arăta, oare, faţa lumii în această variantă? Căci în actuala variantă, Doamne iartă-mă, tare jalnic mai arată!

Natura m-a atras, şi mă atrage, în chip irezistibil. Sângele meu o fi oare consubstanţial cu seva plantelor, arborilor?

Toamnă, toamnă – te asemeni primăverii, deşi tu destrami tot ceea ce primăvara a făurit, iar mai apoi vara a desăvârşit; vă asemănaţi însă prin parfum şi culoare…

Repetatele mele reveniri la apa pârâului Creanga Mare, Creanga Mică sau la Târnavă cred că se datorează irezistibilei atracţii a unei naiade, a unei nimfe nevăzute, neştiute, dar atât de simţită întotdeauna de mine. (Reamintesc că m-am născut pe malul Târnavei-Mici, la câţiva metri de firul apei…).

Aceste jurnale ale mele, precum şi cele câteva sute de scrisori destinate unor persoane, dovedesc dorinţa mea arzătoare de a comunica, de a mă destăinui. Practic, orice gen de scriere a mea: jurnal, minieseuri, haiku-uri, poeme în versuri albe… sunt, toate, o mărturie a strădaniei mele de a menţine o legătură spirituală, o dorinţă de a elucida, de a-mi exercita inteligenţa şi stilul, dar mai mult decât toate acestea laolaltă – o aprigă trebuinţă de a mă degaja de o anume povară sufletească: autoterapie prin scris.

În ciuda pesimismului meu (luciditate?) într-o tainiţă a sufletului meu am întotdeauna un stoc secret de iluzii generatoare de energii misterioase.

De multe ori, cobor în mine atât de profund încât zăresc deja porţile infernului – al infernului din mine…

Nu am mai dansat de mult decât *dansul*, când mai lent, când furtunos, pe ritmul muzicii interioare.

Nebunia – sau măreţia? – noastră, a tuturor: ştiu, suntem conştienţi de deşertăciunea oricărei iniţiative şi înfăptuiri ale noastre, şi cu toate acestea acţionăm, ne zdrobim, ne opintim cu orice preţ pentru a le vedea realizate – apoi… închidem ochii! Orice orizont e o amăgire, o dovadă că nu există nici un orizont decât iluzii, orizonturi pierdute. Aşa şi în iubire…

De la japonezi citire: a) *să oglindeşti totul şi să nu confişti nimic; să fii ca apa, nu ca piatra în care se înscrie fiecare gest al umanităţii;* b) *este lipsit de sens să întemeiezi o doctrină a iubirii după ce împarţi lumea în prieteni şi duşmani.*

Chiko Komatsu, stareţ al unui templu budist, întrebat fiind cum se poate orienta, mintal către o instanţă impersonală, acesta răspunse: „– Eu nu mă rog la Soare, ci la rază. Mi se pare mai cuviincios."

<u>2 oct. 2015, vineri:</u> Încep ziua cu investigaţii de laborator; se impunea, nu am fost de mult. Rezultatele or să apară marţi seara…

Se afirmă de către un filozof că nu există decât patru întrebări esenţiale:

1) Ce este sacrul?

2) Ce este spiritul?

3) Pentru ce merită să mori?

4) Pentru ce merită să trăieşti?

Răspunsul, la toate cele patru întrebările, este: Iubirea! Mult trâmbiţata iubire; în fond, peste tot în lume, predomină doar ura, nesaţul, iubirea fiind doar una, mult practicată: iubirea de sex!

De ce oare nimicul făcut om nu poate gândi la Dumnezeu decât cu mintea iscoditoare? Adică, în chip curios şi suspicios…

Cosmopolitul: cetăţean al lumii. Am un reprezentant tocmai în familie, anume pe Andreea şi pe al ei soţ. Pricep mai greu această mentalitate, această modalitate de trai, eu fiind un localist fanatic, rezumându-mă să-mi duc traiul în izolare şi în inerţie culturală.

Am terminat de refăcut gardul pe latura din stânga a curţii, pe o lungime totală de 18m – gardul meu definitiv! În toamna asta ar mai fi de făcut câte ceva, să vedem dacă o să am imboldul cuvenit.

3 oct. 2015, sâmbătă: Ideile, toate, din categoria celor însuşite, sunt părţi ale fiinţei mele, datorită faptului că se potrivesc cu propriile mele înclinaţii temperamentale şi cu filozofia mea de viaţă. Toate acestea, laolaltă cu cele proprii, fac parte din personalitatea mea, doar aproximativ înţeleasă, după opinia unora: bizară.

… Din nou despre jurnalul meu: nefiind eu o personalitate însemnată, e firesc ca şi interesul cititorilor mei de a-mi citi însăilările să fie redus. În plus, se pare că printre oamenii de rând îndrăzneala mărturisirii nu este prea răspândită. Ei bine, eu am cutezat, şi cutez să fac aceste destăinuiri despre propria-mi fiinţă, considerând că nu am a pierde nimic, oricum nepropunându-mi a mă văicări de trecut, nici să mă laud, căutând doar să fac mărturii conforme cu specificul sufletului meu, cu năzuinţele sale. Continui, aşadar, consemnările căutând ca nu frecvenţa notaţiilor să fie importantă, cât mai degrabă conţinutul şi semnificaţia acestora.

În altă ordine de idei: oare când vor cuteza lingviştii noştri să alipească, în sfârşit, cuvintele: *bun-simţ, bun-gust* şi altele asemenea, de vreme ce tot au cutezat să contopească, în chip aiuristic, *nicio, niciun*? (Dacă nicio masă este corect scris, atunci de ce nu ar fi tot atât de corectă şi formularea: *nicidouă, nicitrei?!*)

Dacă toată viaţa mea am simţit mirosul eşecului, acesta chiar mi s-a întâmplat, în proporţii zguduitoare, la vârsta de 58 de ani, vara. Apoi, de-atunci, acesta şi-a pierdut aroma, însă continuă să se ivească altele noi, intuite sau nu.

Mă laud cu faptul că nu beau alcool – de mai bine de 23 de ani –, nu fumez, nici cafea nu beau; cu toate astea numai *pur* nu mă pot numi…

Chiar dacă însemnările acestea ale mele sunt nonficţiune, în virtutea adevărului cum că „timpul trăirii nu se suprapune exact peste timpul mărturisirii”, ele rămân, în definitiv, o ficţiune a nonficţiunii care are nevoie, adesea, de un aport generos al imaginaţiei.

… Cuvinte, biete cuvinte, doar voi mi-aţi mai rămas! Pe voi vă chem acum în ajutor, deoarece trec, iar şi iar, prin încercări sufleteşti anevoioase.

Nopţile cu „greierii zimţuind noaptea cu nimic” au trecut. Au rămas doar nopţile, tot mai lungi, tot mai reci… În curând urma-va tăcerea albă.

4 oct. 2015, duminică: Redau o consemnare a mea, din 10.10.1991, efectuată pe chenarul unei pagini de carte: „Domnilor politicieni, mai lăsaţi ciolanul şi uitaţi-vă şi la biata ţară!” Astăzi, după 24 de ani, spun: – Hoţilor, bandiţilor, mârşavilor, aţi spoliat ţara, cum de vă mai rabdă Dumnezeu să călcaţi pământul?! Iar voi, gloata, cât timp îi mai răbdaţi, cât îi mai toleraţi? O altă notă, tot de-atunci: „Socialismul începe prost, şi se termină şi mai prost!”

Averea, agonisirea multă este, desigur, foarte bună pentru cei din preajma strângăreţului cel fraier, cel care şi-a cheltuit zilele şi nopţile preocupat să lase cu ghiotura bunuri materiale (pieritoare!) de cele mai multe ori nemerituoşilor sau chiar străinilor. Dar, asta-i viaţa…

După 2008, am luat viaţa mai pe lăturiş; şi am ajuns… unde am ajuns. Dar, poate că aşa a fost mai bine, rămânând în activitate cine ştie ce hopuri s-ar mai fi ivit, cât mi-ar fi rezistat nervii la brambureala jafurilor mascate, dar şi la vedere, a codrilor sovăteni. Ne mirăm de multele nedreptăţi, haos şi spolieri, nu numai prin munţii noştri, dar şi în alte ramuri de activitate, peste tot în ţară. Uităm însă că ar trebui mai întâi să deretICăm prin sufletele noastre, în minţile noastre. Cu siguranţă că fiecare ins dacă ar lucra mai mult cu sinele, încercând să devină mai bun, întâi cu el însuşi, apoi cu ceilalţi, străduindu-se să fie mai puţin hrăpăreţ, atunci viaţa ar deveni mai frumoasă, mai întâi lui însuşi, apoi celor din preajma sa.

Îmi vine acum în minte o parabolă despre un pădurar, rostită, dacă nu greşesc, de Noica: „Pădurarul se întâlneşte, undeva în munţi, cu ditamai ursul. Înfricoşat, omul se lipeşte de o stâncă. Ursul ajunge lângă el, se ridică în două labe, îl priveşte fix, îi mârâie fioros, apoi îl scuipă şi pleacă.” Morala: silvicultura, mai cu seamă cea de azi, nici nu merită mai mult!

Goluri: golul din mine şi golul de afară, atâtea goluri… goale. Mă dor şi mă neliniştesc.

Limba română – limba sufletului meu, limba mărturisirilor mele. Cât chin şi câte splendori mi-a oferit acest grai, nicicând nu am să pot să-i fiu îndeajuns de recunoscător. De atâta recunoştinţă, nu aş vrea să o jignesc nici măcar cu o singură greşeală, aş vrea să o las curată aşa precum am găsit-o prin cărţile bibliotecilor din Sângeorgiu de Pădure, departe, cândva în copilăria mea, mai apoi în bibliotecile din Sovata, ori în librăriile prin care am căutat să-mi adap sufletul. Însă calea pe care mi-a fost dat să merg, către limba sufletului meu, nu mi-a fost chiar lesne de parcurs.

După-amiaza. Mă retrag pe valea Bucin, departe de om, aproape însă de Natura pe cale de a-şi începe somnul de iarnă. Urc chiar pe firul apei Târnavei-Mici; opresc la Stânca-Mică: aproape să nu o mai recunosc, peste aceasta fiind prăbuşită o salcie seculară. Urc pe stâncă făcându-mi loc printre ramurile bătrânului arbore căzut care de-acum îşi va dormi somnul de veci pe bătrâna rocă. Aşezat pe o ramură a ei, care îmbrăţişează creştetul rocii milenare, năpădit de muşchi veşnic verzi şi de ferigi frânte, atinse deja de frigul nopţii de toamnă, ascult mai bine de o jumătate de oră vâjâitul apei prăvălite peste bolovanii de râu strălucitori din albia nu prea adâncă. Contemplu, apoi, cerul cu nori albi şi cu nori de ploaie. În stânga mea, o turmă de oi şi capre paşte alene. Cei câţiva câini, fără jujee, deşi m-au simţit, mă ignoră învârtindu-se pasivi printre lânurile oilor netunse. După ce pleacă turma, dispărând dincolo de coama dealului cu iarba încă verde, cobor şi eu continuându-mi drumul printre bălăriile deja muşcate şi ele de frig; din nou cobor în apa Târnavei, iar acolo unde aceasta devine mai adâncă, ies pe mal, mergând printre tufe de sălcii şi anini, printre bălării şi rugi de mur.

Pozez tot ce mi se pare mai grăitor acum, în miez de toamnă. Aleg să merg, în continuare, pe un drumeag de tractor şerpuind pe marginea unui pârâiaş cu apa susurândă, lăsând în urmă râul, luând pieptiş versantul năpădit de un hăţiş de fag şi carpen. Doar zgomotul paşilor mei prin frunzele uscate, de anul trecut, şi câteva din anul acesta, doar foşnetul lor stârnit de paşii mei trezesc pădurea din moleşeala dinaintea adormirii. Cobor apoi din nou către vadul apei, mai fac câteva poze, după care, nerezistând ispitei, mă culc în iarba cu aroma îmbietoare de cimbrişor sălbatic. După ce savurez mireasma dumnezeiască a ierburilor, mă îndrept către maşină, dar nu înainte de a mă lăsa alintat, încă o dată, culcat pe spate, de razele călduţe de soare ale acestui început de brumărel.

5 oct. 2015, luni: Jurnalul acesta – „ca istorie fragmentară a interiorităţii mele” – de va reuşi să grăiască despre mine ca om care mă gândesc pe mine, oglindind câte ceva despre zarea sufletului meu, ei bine, atunci cutez să afirm că nu l-am scris zadarnic. Mă întreb însă, cu îngrijorare: oare pe cine interesează umila-mi fiinţă?!

Fragmentarismul prea fragmentar, al jurnalului meu caut a-l masca prin continuitatea consemnărilor, amestecând idei, evenimente, planuri. E un talmeş-balmeş acest jurnal, întocmai ca gândurile oricărui om în decurs de un minut, o oră, o zi… În notaţiile mele pun accent deosebit pe idei, în felul acesta ţintind ca acestea să constituie istoria, mai puţin secretă, a sufletului meu. Deznădejdile mele sunt toate porţi deschise către Dumnezeu. Eu stau în poartă, de mai bine de şase decenii, privesc şi strig – şi nimeni nu-mi răspunde, deşi vreau, îmi place să cred, că este totuşi Cineva acasă; că lumea – cerul şi pământul nu sunt goale, că Cineva, foarte tăcut, este, în permanenţă, acasă…

6 oct. 2015, marţi: Dimineaţa, când deschid smartphone-ul, fireşte încep cu Facebook-ul. Acesta, de fiecare dată, ca un făcut, nu uită să mă întrebe: – Mihail, ce facultate ai terminat? Ca şi cum nu mi-ar fi fost îndeajuns că toată viaţa propria-mi conştiinţă mi-a tot urlat, zi de zi: – Comodule, nu te-ai sinchisit să faci o facultate.

Laşule! Iar eu am tot tăcut mâlc, nefăcând nicio facultate, resemnându-mă să mă târăsc în viaţa asta doar cu o pregătire medie. În acest sens, Facebook-ul e a doua mea conştiinţă (!), strigă după mine pentru cele nefăcute?! Da, nu am dobândit patalamale de studii superioare, în schimb am avut curajul de a mă gândi şi de a mă vedea cu suficientă rigoare şi acuitate, mai cu seamă prin intermediul acestor caiete, caiete care nu m-au vindecat de nimic, în fond, din contră, mi-au creat senzaţia că desfăşor o muncă intelectuală, prin asta creându-mi impresia că mă deosebesc net de cei din preajma mea. Aşadar, în loc să mă lecuiască, mi-a dat aere de, vezi Doamne, superioritate. Şi totuşi, dacă comit acest jurnal, oare pentru cine îl scriu?! Este valabilă afirmaţia lui Freud conform căreia orice operă, creaţie, este o fiică a nevrozei?! Ca modalitate de defulare, desigur aceasta este pricina pentru care se nasc aceste însemnări ale mele. În schimb, dacă afirmaţia conform căreia vocaţia literară ar începe prin mimarea literaturii, prin jurnal, ar fi adevărată, de mult trebuia să trec într-o fază superioară, de creaţie, aceasta nemailăsându-mi răgazul de a face notaţii derizorii, aici, în aceste caiete. Desigur, pentru ca această automistificare să se fi putut transforma într-o veritabilă vocaţie creatoare, trebuia ca schimbarea să se fi produs de mult. Fireşte, dacă eram mai puţin… comod! (*– Mihail, ce facultate ai terminat?...*). Să scriu jurnal doar pentru mine, e prea puţin, dacă îl scriu şi pentru alţii, deja mi se pare prea mult. Adevărul o fi la mijloc: îl scriu din plăcerea de a scrie (grafomanie?). Oricum, de-o fi una, de-o fi alta, continui să-l scriu…

Toamna e tot mai îmbufnată: e frig, plouă mărunt şi des… Sunt abătut, am căderi fizice şi psihice, zi de zi – mă bântuie o ciudată senzaţie de strivire.

… Şi din nou despre jurnalul meu. Fiindcă am sensibilităţi de ocrotit, nu pot scrie chiar tot ce îmi trece prin cap, tot ce mi s-a întâmplat, ori mi se întâmplă. Şi dacă nu pot scrie chiar totul, mă consolează gândul că în aceste scrieri **nu mint,** dar se întâmplă totuşi să trunchiez adevărul, ici-colo…

Este ora 9,30. Citesc şi scriu, acest jurnal, de la ora 5,15. Simt oboseala atâtor nopţi ale mele ferfeniţite. Încerc să aţipesc, deşi la

ora zece va trebui să mă scol. Închid pleoapele, rămân doar cu mine însumi – dar, Dumnezeule, ce forfotă în mintea mea!

Criticul literar Eugen Simion notează într-o scriere a sa: „Dumnezeu s-a născut din frica noastră de moarte. El stăpâneşte peste regatul deznădăjduirii noastre…” Apoi revine asupra afirmaţiei, considerând-o „ruşinos de superficială” autoacuzându-se, numind formularea despre Dumnezeu drept „crudă şi atee”, conchizând: „Dumnezeu este un subiect prea profund pentru a-L reduce la cauzalităţi aşa de mărunte.” Personal constat că autorul în cauză este mai sincer în prima sa afirmaţie decât în revenirea sa autopunitivă.

7 oct. 2015, miercuri: „Orice confesiune cuprinde, în chip fatal, o ficţiune: din clipa în care confesiunea se lasă scrisă, ceva se întâmplă cu ea. Limbajul îi dă o altă dimensiune, o scoate din sărăcia şi din adevărul ei strict, de suprafaţă, devine un produs al imaginaţiei. De aceea, cred că orice jurnal intim este o ficţiune a nonficţiunii.” (Eugen Simion). Adevărurile toate nu pot fi rostite, prin urmare, intervine fantezia care umple anumite lacune ale relatării.

Programul meu cotidian – tras la indigo: dimineaţa, în pat, trei-patru ore de lecturi şi consemnări în acest jurnal. Apoi, micul dejun, după care stau la net, ore bune. Adesea fug în Natură – mă ozonez –, fotografiez, îmi îmbăt sufletul cu sunetele de aici: şuierul apei de munte, trilul păsărilor, cântecul greierilor, foşnetul frunzelor… După ce revin în cuibul familial, descarc imaginile pe computer, câteva dintre ele le postez pe Facebook; apoi, din nou bâjbâieli pe net, după care la culcare. Vârât în pat, urmăresc mizeriile de la *Antena 3* sau *Realitatea* până când, într-un târziu, somnul mă răpeşte (pentru o vreme). În zilele în care nu am hoinărit pe cărări silvestre, seara obişnuiesc să-mi fac plimbarea în jurul lacului Ursu (50 de min.) – singur, doar eu cu raţele sălbatice cerşetoare, de-acum şi cu frunzele care, obosite, coboară mai aproape de pământ. Nu beau, nu fumez – plimbarea rămâne singurul

meu drog; dimpreună cu minutele bune de convorbiri telefonice – prisoselnice – cu diverse cunoştinţe, online şi offline.

8 oct. 2015, joi:

Cronică despre un fost pirat

Coborând de la comanda vasului comercial, după ani de plutire pe mări şi oceane, căpitanul se gândi că ar fi mai nimerit să încerce – vremurile fiind prielnice – să-şi construiască o navă proprie şi să înceapă o viaţă independentă, navigând pe oceanul numit România, de data aceasta ca… pirat. Zis şi făcut: în câţiva ani, timp în care aciuat într-un post-cheie, pe uscat, a reuşit să vândă peste 360 de vase care, până nu demult, constituiau mândra flotă a unei ţări. Contravaloarea, uriaşă, dobândită a investit-o pentru înzestrarea noii sale nave de corsar.

Când, în fine, vasul a fost construit, şi echipajul încropit, căpitanul legându-şi emplastrul negru la ochiu-i bolnav, porni să jefuiască tot ce mişca pe oceane, începând de la bărci de pescari, până la nave comerciale.

… Şi jaful a continuat timp de zece ani: a tâlhărit şi a plutit, a plutit şi a tâlhărit huzurind. Pe toată durata vieţii de pirat a avut doar două situaţii riscante, depăşite şi acestea fără mari probleme: pierderi, avarii sau emoţii neliniştitoare – doar avea un echipaj ales pe sprânceană, toţi unul şi unul!

După zece ani, când nava-pirat s-a burduşit deja cu nenumărate bunuri jefuite, într-atât de multe încât pericolul de scufundare deveni iminent, vasul piratului ancoră într-o lagună. Aici, după ce căpitanul îşi lepădă emplastrul de pe ochiul cel bolnav, începu să descarce prada hlizindu-se şi jubilând cu satisfacţie la imensa-i agoniseală, dobândită într-un deceniu de tâlhărie.

După ce îşi puse şapte lacăte peste prădăciuni, neastâmpăratul pirat, deghizat acum într-un vajnic şi paşnic navigator, porni iarăşi pe mări şi oceane, de astă dată cu un echipaj redus şi cu vechiul vas transformat într-o elegantă motonavă de agrement.

Deşi marinarii vaselor cu care se întâlneşte îl recunosc şi îl ameninţă, fostul pirat le dă cu tifla-n nas continuându-şi nestingherit

călătoria cu râsul lui sfidător până când, într-o bună zi, catargul navei se va frânge iar vasul îi va eşua scufundându-se în hăul oceanului întunecat…

9 oct. 2015, vineri: Pe lângă alte disconforturi, de aseară mă chinuie şi un dinte, printre puţinii originali rămaşi, aflat sub o coroană. Va trebui să merg la Tg.-Mureş, la stomatolog.

În zori: culcat în pat, căutând pe raftul cu cărţi de deasupra patului, mai întâi îmi pică pe cap *DEX-ul*, apoi *Biblia* şi *Rugăciunile sfinţilor părinţi*, şi, în fine…*Viaţa lui Blaga*, de Ion Bălu. Suficiente, nu-i aşa, ca să mă trezesc de-a binelea?

Franceza mea, grăită rar şi laconic, cu ginerele meu Peter, se compune preponderent din cuvinte franceze intrate uzual în lexicul românesc. De multe ori exagerez, utilizând şi noţiuni româneşti, în stilul Coanei Chiriţa, motiv pentru care Peter, nepricepându-mi graiul… bizar, scutură din cap a nedumerire, moment în care Andreea, pricepându-mi păsărească, intervine în chip salvator, traducându-i spusele mele în engleză.

Surâsul adevăratei bunătăţi sufleteşti! Îmi apar în faţa ochilor câteva fizionomii ale unor fiinţe, dintre care unele nu mai sunt…

11 oct. 2015, duminică: Singurătatea – o stare relativă, deoarece, în fapt, întotdeauna suntem cu… cineva: anume cu noi înşine, cu fantasmele noastre.

Cu toată intimitatea sa, acest jurnal al meu este nu atât o lepădare a veşmintelor, cât mai cu seamă o încercare de schimbare a măştii, a identităţii, prezentându-mi un chip sufletesc care mi-ar plăcea să-l am, aflat în preajma unui ideal mai greu tangibil mie. În pofida multor devoalări ale fiinţei mele, implicit a celei lăuntrice, încă nu am ajuns nici măcar în infernul cel mic al făpturii mele.

Sfintele îmbulzeli, neînţelese de mine, la moaştele Paraschevei şi ale Mariei-Magdalena, aflate în plină derulare la Iaşi. Sute de mii de oameni năpăstuiţi, dar şi hoţi (printre cei mulţi i-am văzut şi pe senatorul Dan Şova), se calcă în picioare pentru a pune mâna şi a săruta rămăşiţele mumificate ale sfinţilor amintiţi, nădăjduind ca

mai apoi să fie vindecaţi de boli şi absolviţi de necazuri de tot soiul. Îmi este foarte greu să pot pricepe fenomenul, mai mult decât primitiv în aparenţă. Desigur, chestiunea este o alegere a fiecăruia, o opţiune personală, dar în privinţa acestei manifestări, gregaro-rudimentare, am zdravene rezerve. Fără doar şi poate, contează credinţa, încrederea; nu pricep însă de ce pentru a-ţi manifesta această năzuinţă trebuie să te calci în picioare, să îngheţi de frig, să te bată ploile, zile şi nopţi, laolaltă cu sute de mii de suflete aflate în suferinţă pentru ca, finalmente, să apuci a mângâia şi săruta… oseminte!

Deşi dintotdeauna am avut antene pentru recepţionarea emoţiilor estetice, având în schimb mai puţine înclinaţii către speculaţii matematice, am optat pentru o carieră unde se cerea matematică zdravănă. Natura am îndrăgit-o, în copilărie încă, ca pe un loc prielnic sufletului meu; aveam încă din acele vremuri, porniri sihastre, de izolare în splendoarea vegetală, departe de forfota omului năvalnic, zgomotos şi hrăpăreţ. După terminarea liceului, cu toate că aveam vădite calităţi către o profesie literară, am catadicsit totuşi să-mi încerc norocul la o facultate de alt profil – anume cea de Silvicultură – unde se cerea matematică multă şi temeinică; şi, colac peste pupăză, exista şi o singură facultate cu acest profil pe ţară, la Braşov. Au fost mulţi candidaţi, 8,7/1 loc. Dacă optam pentru o carieră literară, întreaga-mi viaţă ar fi derulat cu totul altfel; mai bine, ori mai rău, Dumnezeu ştie…

12 oct. 2015, luni: /„Afară o vreme de plumb/ Şi vântul împrăştie ploaia,/ Tomnatice frunze…/ Aleargă, pe drumuri, cu droaia"// (George Bacovia, *Toamna*) Omul, fiinţă conştientă – un animal conştient care mai ştie să şi râdă, taman atunci când de fapt urăşte la maximum. Şi ura sa supremă îmi pare că se măsoară în numărul de bombe atomice pe care le deţine (ură, furie ascunsă!) în ăst secol „straniu, vulcanic, turmentat."

Existenţa noastră: un vis, conform cu afirmaţiile unor filozofi, un vis nu tocmai frumos, din contră, unul coşmaresc; *cineva* ne

visează, iar dacă somnul *aceluia* se destramă, vai de pielea noastră! Ce este de făcut: *îl* lăsăm să-şi doarmă somnul, ori *îl* trezim?!

13 oct. 2015, marţi: La Târgu-Mureş cu probleme dentare; un singur dinte, cangrenat, impune înlocuirea unei punţi întregi; prin urmare, din nou şantier bucal, drumuri şi disconforturi.

De cele mai multe ori parcă am un arici în suflet, fiind cvasipermanent pus pe harţă. Cineva îmi spune că sunt un spirit tenebros. Afirmaţia aceasta mă sperie şi mă trezeşte la realitate, încercând, în consecinţă, să mă îmbunez. Dar strădania e de scurtă durată, căci iar erup, iar răbufnesc.

Acest jurnal al meu – un spaţiu al minţii şi al sufletului meu. De aici, de unde mă aflu, mă tot ridic în vârful picioarelor încercând să privesc dincolo de gardul găunoaselor satisfacţii şi bucurii insignifiante unde îmi duc traiul. Şi rău fac. Nu am ce privi dincolo, doar nu degeaba este gard între „aici" şi „dincolo". Pe moment, doar aici e treaba mea, e locul meu, nu şi dincolo…

Doamne Dumnezeule, eu sunt Tu! Nu mă condamna, înţelege-mă şi mă iartă, doar Tu m-ai plămădit, cu bune, cu rele…

După cinci ani de beneficiar al unei pensii anticipate parţiale, cu adevărat **nesimţite**, mă apropii, iată, de pensia de limită de vârstă – o nouă răscruce a vieţii mele, un nou reper. Cu 42 de ani în urmă, mi-am început cariera silvică având un salariu de 1.300 de lei. Acum, ca pensionar, am ajuns, sper, să am 1.200 de lei. Ce progres, ce mârşăvie!

O idee a lui Lanza del Vasto, pe care o redau aproximativ, idee la care subscriu. Acest guru afirmă că oamenii, înainte să ajungă la dezastru, ar trebui să se reîntoarcă la munca manuală, să nu se zbată să câştige, ci să dobândească doar atât cât le trebuie ca să trăiască. Fiecare să producă atât cât îi trebuie lui. Forma de organizare să fie în societăţi mici, deoarece în marile societăţi omul ajunge întotdeauna nefericit şi izolat. Întru totul de acord aş fi…

15 oct. 2015, joi: Cărţile – hrana mea albă pentru zile negre –, prea multele-mi cărţi (aproximativ… şapte metri cubi, respectiv circa 3000 de volume) sunt, devin, o foarte mare parte dintre ele, inutile mie; iar altora, le vor sta în cale. Împresurat de ele, nu mă simt liber, însă doar în preajma lor pot respira cerul libertăţii, atunci când nu mă refugiez în Natură. Doar cu ele, printre ele şi prin ele îmi simt asigurată supravieţuirea individuală. În fond, chiar acesta a fost scopul agonisirii lor de-a lungul a peste patru decenii. Le prevăd însă un foarte trist destin. Dar dacă ele, cărţi mai însemnate decât cele scrise de mine, devin prisoselnice, oare mâzgălelile mele cui le vor mai folosi?! Însă fără să mai scriu, existenţa mea pierde reazemul sufletesc esenţial. Totuşi, de ce naiba scriu dacă aproape pe nimeni nu interesează aceste însăilări cu pretenţii literare – nici chiar pe cei apropiaţi? Este clar, scriu dintr-o trebuinţă de activitate, fie ea şi intelectuală, căci de cele fizice mă eschivez, neputându-le purta. Prin acest act, al scrierii, îmi justific în proprii mei ochi, în conştiinţa mea, faptul că nu ţin umbră pământului chiar absolut degeaba, că mă gândesc relativ coerent, că (mai) am aspiraţii (?), că mă deosebesc de alţii, în aparenţă asemenea mie; că aş avea un ceva însemnat de spus, dar nici vorbă – nimic de soi, nimic de vază, rostogolesc doar vorbe pe hârtie, cuvinte, în zorii mei de insomnii, după care şi în hăul zilelor istovitoare de inactivitate, apoi pe toate le transfer pe suport electronic, iluzionându-mă cu simularea unei activităţi a cărei finalitate?!… Nu am argumentul vanităţii, anume că prin acest jurnal aş vrea să aduc dovezi asupra însemnătăţii gândurilor sau făptuirilor mele neimportante, nu. Am mai scris, şi repet: am nevoie de narcoza unei activităţi intelectuale – asta e tot! Nu caut ca prin aceste note să comit propoziţii, fraze frumos elaborate, cu tentă literară; doresc doar să fixez aici, pe hârtie, în dimineţile mele încă liniştite, bolboroselile sufletului meu nedumerit, iscoditor şi dornic de o fărâmă de nădejde. Jurnalul meu („locul unde ies din mine”) – refugiul meu, locul întâlnirii cu sufletul meu cel năpădit de atâtea gânduri buruienoase, cel mai adesea.

Sovata – norocul şi nenorocul vieţii mele! Consider, oricum, că localitatea aceasta merită sacrificiul, simbolic desigur, unui om. Iată, deci, omul, iată sacrificiul!…

Fragmentarismul scrisului meu este însăşi modalitatea stilului subiectiv pe care îl practic. Nu pot, nu-mi place să mă pierd în vorbe deşarte, respiraţia scurtă, sacadată, fiind specificul stilului meu într-ale scrisului. Deşi în aceste caiete am renunţat la marcarea spaţiilor dintre fragmente, din jena de prea multe pauze, utilizând în acest scop strict paragraful. Cu toate acestea, pauza dintre fragmente se poate lesne deduce, prin ele în fond scurgându-se însăşi viaţa mea. Restul („mâzgălelile mele") fiind doar pete de culoare… Scriindu-mi aceste zile am sentimentul că le salvez, cel puţin ca vibraţie a sufletului meu, de la pieirea totală. Şi dacă am salvat, în acest mod, fie şi o unduire a sufletului meu, îmi zic: E bine! Iată am făcut ceva… Ţin să adaug că prin scriitura mea mă străduiesc să nu falsific nuanţa şi intensitatea simţămintelor mele, căutând „căruţaşi" (cuvinte) destoinici, care prin transport să nu altereze conţinutul. Aşadar, voi căruţaşi ai mei de încredere, purtaţi-mi pe mai departe stările de spirit, reţineţi-mi sub coviltirul vostru clipele ca pe nişte fâlfâiri de aripi purtătoare de melancolii, apoi, la descărcare, daţi corp atâtor multe nelinişti întrebătoare ale mele.

După-amiaza, pe dealul *Cireşel* din localitate. Contemplu toamna strălucind sub raze de soare aurii, călduţe. Tăcere. Dintr-o dată, croncănitul unui corb, plutind sus de tot pe bolta azurie, sporeşte singurătatea. Trec pe lângă lacul *Tivoli*. La fiecare adiere, de pe stejarii care împresoară malul, cad ghindele coapte în apă precum rafalele unei mitraliere pitite nu se ştie unde.

16 oct. 2015, vineri: „Nu cred că omul este născut pentru fericire ca pasărea pentru zbor." (*Cunoaşterea de sine*, N. Berdiaev)

Orice gest, orice acţiune a omului urmăreşte obţinerea unei plăceri. Neavând bucuria vieţii, am devenit un înăcrit, un târâtor al vieţii, o povară pentru mine însumi, dar şi pentru alţii. Fără nicio îndurare, omul a stors din Pământ orice strop de fericire, iar acum

planeta geme, se cutremură, suferinţa sa devenind şi suferinţa omului. Povara lui se transmite asupra noastră nefericindu-ne.

… Şi mai scriu acest jurnal în nădejdea unei împăcări cu sinele, ceea ce ştiu că nicicând nu se va întâmpla. Adevărurile privind consemnările pe care le efectuez:

1) adevărul, lăuntric şi exterior, pe care *vreau* să-l prezint;

2) adevărul pe care *cred* că l-am scris;

3) adevărul pe care am *reuşit*, realmente, să-l prezint. Atunci când cele trei variante se contopesc într-una singură, scrierea, oricare ar fi ea, devine rotundă, sugestivă, reuşită.

Veşnica mea nedumerire, dilema mea perpetuă: nu ştiu dacă e bine să cred în această lume de aparenţe repede trecătoare, sortite pieirii, ori să năzuiesc către tărâmuri închipuite: căldicele, promiţătoare? Pendulez… ameţit!

17 oct. 2015, sâmbătă: Dacă „între nefiinţă şi embrion e o taină pe care gândirea nu o poate pătrunde”, o taină şi mai mare se „naşte” între fiinţă şi nefiinţă. Şi după nefiinţă ce o mai fi?! Un alt embrion oare?…

Nu pot suporta absenţa totală a scrisului – desigur, nici a cititului –, şi-atunci notez, consemnez, simulând astfel un soi de activitate atât de autojustificatoare mie. Să scriu şi să citesc, iată procedeul prin care viaţa îmi devine mai suportabilă, prin aceste îndeletniciri creându-mi o evadare, un tărâm artificial mai lesne tolerabil.

Îmi vine în minte o afirmaţie preferată a lui Marin Preda: – Domnule, eşti prea vesel pentru *situaţia* dumitale! Da, *situaţia* omului, a noastră, a tuturor; şi fiindcă eu mi-o intuiesc, numai vesel nu pot fi…

18 oct. 2015, duminică: Deşi cu toţii depindem, la urma urmei, unii de alţii, în definitiv atât de puţin ne pasă de aceste legături naturale, fireşti, de care este condiţionată buna derulare a vieţii noastre. Nu ne pasă de semen, mai cu seamă dacă cel în cauză nu prezintă nici un interes imediat pentru persoana noastră egolatră. Mă

uit şi mă minunez văzând goana nebună a acestei lumi după tot ce înseamnă profit material şi sex. Personal am ajuns la concluzia – înţelepciunea? – că niciuna din aceste năzuinţe nu poate fi satisfăcută prin cantitate, doar prin calitate şi un corect discernământ. Oare de ce instinctul de acumulare şi de procreare sunt atât de imperioase şi de adânc imprimate în genele noastre, deşi ştim bine că ambele – atât banul cât şi sexul în exces – sunt doar amăgiri? O explicaţie cred că ar fi fuga de angoasă, grija, preocuparea noastră de seamă. Apoi, fuga de singurătate, în cazul sexului cu nemiluita… Cât despre angoasele mele, ele îşi găsesc defularea în ieşirile mele în Natură, apoi în aceste notaţii, precum şi în lecturi – iluziile mele care îmi mai diluează neliniştile, îmi spală mâlurile şi mâniile continue. Tot din aceste nelinişti provine, în ce mă priveşte, şi ivirea conştiinţei de Dumnezeu, dar, simultan, şi sentimentul de părăsire de către El.

Nu mă pot nicicum împăca cu prezentele vremurile tulburi, mizere, corupătoare de suflet…

Mă gândesc acum la femeia cea generatoare de (mari!) iluzii, în special sexuale. Fiinţa aceasta apare aproape întotdeauna altfel decât este în realitate. Năuceşte prin vorbe dulci şi tandreţe, nuri etc. – toate aceste şiretlicuri finalizându-se cu răsplata sexuală aşteptată de bărbat. (… De ce or fi organele sexuale atât de urâte şi atât de prost plasate?!).

Viaţa mea a fost, într-un fel mai este şi acum, o continuă dobândire de felurite cunoaşteri care n-aş putea afirma că m-au înţelepţit, însă sigur mi-au adus multe dezvăluiri, risipindu-mi spuze de iluzii. Cunoscând tot mai bine viaţa, oamenii, devin cu atât mai dezamăgit şi trist (…bine-i de cei săraci cu duhul!). Am tânjit tot timpul către frumos şi am întâlnit pe acest parcurs – pentru un dram de bucurie şi frumuseţe – teribil de mult urât, meschinării infinite şi dureri crâncene. Sursele gândirii şi ale scrierilor mele: viaţa cu ale ei evenimente, dar şi lectura cărţilor pe care le-am găsit eu demne de a mă apleca asupra lor. Scriu dintr-un impuls venit de la „porunca" unui glas lăuntric care mă îndeamnă imperios să exteriorizez, să eliberez câte ceva din preaplinul sufletesc, din poverile sale. Mă

exprim pe mine în funcţie de ceea ce îmi spune sufletul, fără să am intenţii pur estetice, beletristice, imagistice. Totuşi, dacă pe ici-colo le mai comit, acestea mă bucură, mai cu seamă dacă acestea sunt şi reuşite.

Iubirile mele – încercări stupide de a pătrunde în misterul fiinţei celuilalt, o zadarnică strădanie precum atingerea orizontului: cu cât te apropii, cu atât, de fapt, te îndepărtezi de el.

Una din nefericirile mele îşi are obârşia din fiasco-ul meu profesional. Cred că nu m-am realizat, pe plan profesional, potrivit aptitudinilor mele. Cu toate acestea am totuşi o vie satisfacţie, anume aceea izvorâtă din bucuria derivată ca urmare a splendorii locului de muncă în sine, din adevărul că din cei 38 de ani de activitate silvică, mai bine de 31 de ani am putut respira în voie aerul ozonat al codrilor, umplându-mi sufletul cu frumuseţi silvestre rarisime. Am putut înfăptui ceea ce sufletul meu şi-a dorit cu ardoare încă din copilăria-mi sângeorzeană petrecută, cu cărţile în braţe, pe dealuri şi prin păduri: libertatea în sânul naturii.

Venirea noastră în lume se poate petrece numai prin semnarea unui *contract* de fiinţare pe durată determinată: împlinirea adevărului ultim. Cu toate acestea vedem această clauză ca pe un rău extrem. Ne mirăm că obosiţi şi împovăraţi, conform convenţiei, suntem puşi în situaţia de a ne strânge uneltele: ziua de muncă s-a terminat, ne întoarcem în glie, doar aşa… fiindcă soarele a apus (!)

Mă uit la alaiul de neaveniţi cocoţaţi în poziţii importante în ierarhia socială, roluri totalmente în discrepanţă cu meritele şi calităţile acestora. Însă mirarea mea nu ar trebui să se întâmple, de vreme ce dintotdeauna aşa a fost cu acest soi de inşi hoţi, vicleni şi tupeişti, cu bani mulţi dar dornici şi de mai multe averi obţinute prin jaf. La mine dacă mă uit, constat că sunt tot mai nemulţumit de persoana mea – o realitate tristă, amară. Scormon, cu mâinile însângerate, căutând un dram de bucurie – nu de fericire! –, doar de bucurie simplă, curată pentru a putea merge mai departe. Sap şi mă doare, apoi stau; şi tot mă doare, chiar mai crunt. Adevărurile, crunte ale vieţii îmi spulberă şi dramul de bucurie agonisită cu atâta trudă.

Părinţii mei, bunicii mei – cu toţii sunt îngropaţi în inima mea; oare eu în inima cui o să fiu „înínimat”?

Fug pentru câteva ore pe coclauri, pe valea Bucin. Pădurea începe să se îmbrace în veşminte de aur şi purpură. Fiindcă m-am încumetat să merg nu departe de drumul forestier Poarta Cetăţii, vremea fiind deosebit de frumoasă, traseul meu este tulburat aproape în permanenţă de grupuri de turişti urcaţi şi ei cu maşina pe versantul bătut de soarele tomnatic al acestei după-amiezi. După încercări zadarnice de a mă îndepărta de unii, dau de alţii şi mai zgomotoşi; agasat de aceşti zglobii, dar şi transpirat de urcuşul abrupt, mai fac câteva poze, apoi cobor la maşină şi pornesc către casă cu gândul la o baie fierbinte…

19 oct. 2015, luni: „Am început să scriu ca să dau drumul strigătului lăuntric, ca să nu mă înăbuş”. (Nikos Kazantzakis, *Raport către El Greco*)

Dacă poezia este arta de a sugera melancolii prin cuvinte, atunci proza mea, arhiplină de tristeţi, este poetică?…

Fug, dezertez, în literatură pentru a mă dezintoxica de viaţă. Revin apoi, tot mai timid, în viaţă, tot mai ezitant. Sunt tot mai convins că excesul meu de cerebralism, manifestat prin lecturi şi scriitură cotidiană, nu-mi poate rezolva impasul, traiul meu cel vânzolit de probleme.

Nicicând nu mi-am smuls din rădăcini ispitele, instinctele – le-am luat în braţe, m-am tăvălit cu ele prin bălării, nepăsându-mi, pe moment, de consecinţe. Şi cum totul se contorizează, vine şi scadenţa…

Cărţi, lecturi, scriitură. Citind, agonisesc, adaug, mă îmbogăţesc; apoi, scriind, încep să dăruiesc din preaplinul meu oricărui doritor de hrană spirituală, gătită conform priceperii mele. În privinţa scrisului, am observat de atâtea ori că în dimineţile mele cu lecturi intense, obosit de ore bune de lectură, abia după aceea mi se face chef de scris, neodihna stimulându-mă se pare, trimiţând asupră-mi potop de gânduri venite pe pluta cuvintelor. Dar, în general, scriu, îmi este foarte clar, din pricina unui deficit de trăire –

se iveşte un gol care mă sperie, şi-atunci caut ca acest vid să-l umplu cât pot de repede cu gânduri întrupate prin cuvinte. De la o vreme foamea mea matinală este cea de cuvinte, mai întâi, nu cea de hrană materială. Şi atunci când mă satur de citit, făuresc prin scris cuvinte care mi se scurg prin mâini, venite din minte prin suflet.

Şocul scrisului, al nevoii de a scrie, l-am avut din frageda-mi copilărie, ca urmare a unei cutremurări, a unei rupturi survenite în nu mai ştiu ce împrejurări, desigur nu prea fericite. De atunci datează fugile mele în Natură şi în slova scrisă din cărţile celor două biblioteci din comuna mea natală. (Paradox: cu cincizeci de ani în urmă Sângeorgiu de Pădure era comună şi avea două biblioteci şi vreo trei librării; azi e oraş şi nu are nici biblioteci, nici librării, în schimb abundă barurile şi second hand-urile.); poftim cultură!

Ruptura despre care pomeneam mai înainte că s-a ivit în copilărie, nicicând nu se va putea vindeca, din contră ea se intensifică. În tot acest timp eu rămân martor solitar al vremurilor apuse, retrăind vechi senzaţii dimpreună cu altele noi foarte asemenea.

<u>20 oct. 2015, marţi:</u> „Puţin mai devreme, puţin mai târziu – ce contează dacă tot trebuie să murim?” (Marc Aureliu)

Stare de gol lăuntric, de urât, de plictiseală – apoi de angoasă şi suferinţă, diluate prin intermediul internetului, în cursul zilei, apoi prin emisiunile tv (tembeloide!), noaptea. În zori, recurg la lecturi, apoi la scriitură – îndeletniciri mult dragi mie. Trăiesc preponderent experienţe lăuntrice, o bună parte dintre acestea din lectura unor cărţi şi bâjbâieli, pe net, pe unele site-uri pe care le agreez. Mi-e teamă că mă rup de realitatea exterioară – oricum extenuantă şi sumbră şi ea, mai puţin realitatea eternelor splendori ale Naturii în manifestările sale din toate anotimpurile.

Resimt cu intensitate nevoia de a scrie, deşi de multe ori nici măcar nu ştiu ce anume să spun. O bună parte din idei îmi vin în timp ce scriu, în contact cu pagina albă – nu la masa mea de scris, ci… în patul meu! Scriind, îmi înving tăcerile lăuntrice: acele tăceri neliniştitoare… Oricum, de răul ce mi s-a dat caut a mă vindeca prin

citit şi prin scriitură; sau mă amăgesc numai?! Totuşi, scriind simt că îmi revin forţele, că ies din tunelul stării îngrijorător de şubrede – ce stare de bine! Tot ce aştern eu prin aceste caiete s-au născut din neliniştile şi cutremurările mele lăuntrice, prea puţin din pricini exterioare, s-au ivit din realităţi care au zdruncinat firescul, banalul existenţei liniare, insipide. Optez pentru această modalitate de scriitură – jurnalul –, fiindu-mi mai aproape, mai potrivit sufletului meu decât scrierea de ficţiune în care autorul vorbind despre alţii, în fond vorbeşte în tihnă despre sine. Modalitatea aceasta nu am agreat-o nicicând, nici în lecturi, găsind-o nesinceră şi laşă. Personal, scriind îmi înving – îmi pare – dificultatea de a trăi printr-un efort compensatoriu, acela al scrisului ca muncă.

Să speri, să nădăjduieşti până şi în minutul al cincizeci şi nouălea al celui de-al doisprezecelea ceas, aceasta ne este în definitiv viaţa. Speră, amăgeşte-te, altfel eşti pierdut!

22 oct. 2015, joi: Cad în hău; şi în timp ce alunec vertiginos, mă gândesc cum să fac pentru a putea ieşi din nou la suprafaţă. În greul de fiecare zi înveţi să trăieşti, să speri, să ai curaj, să nu te zdrobeşti, să te legi de tine însuţi. Caut să mă gândesc, mai tot timpul, la ceea ce mă ridică, nu la ceea ce mă coboară (Prezenta notă este despre eul ideal!)

Seara – la concert, la Palatul Culturii din Tg.-Mureş. Târziu, cu noaptea-n cap şi învelit în ceaţă deasă, pornesc, valvârtej, cu maşina, înapoi la Sovata.

23 oct. 2015, vineri: Pe o vreme splendidă de miez de toamnă, urc pe stânca Bradul-Mic (Bucin) unde stau ore bune între cer şi pământ, admirând şi fotografiind simfonia de culori a acestui anotimp mirific şi sfâşietor – totul învăluit fiind de cerul albastru, fără un petic de nor, pe fondul sonor al croncănitului tărăgănat al unui corb în zbor planat. Jos, în poiană, pasc alene vitele comunei (Praid), păzite de câini mari, lăţoşi, în preajma unui îngrijitor sprijinit într-un unghi ciudat, de un baston mai înalt decât el. Se aud

zornăind, rar şi odihnitor, tălăngile în şuierul încet al vântului de toamnă care desprinde de pe arbori şuvoaie de frunze pastelate…

<u>24 oct. 2015, sâmbătă:</u> Văd în preajma mea atâţia bărbaţi orgolioşi care în dorinţa lor de a impune, de a-şi arăta supremaţia, îşi adaugă, în chip de anexă, felurite zorzoane sub formă de titluri sau de funcţii. În opoziţie cu această mentalitate bărbătească, femeia nu are nevoie de aceste împopoţonări, de aceste suplimente de trufie, acesteia ajungându-i, în cele mai multe cazuri, realitatea superbă de a fi pur şi simplu femeie. Cu toate acestea, mai nou vin şi ele cu patalamale dobândite în te miri ce fel de circumstanţe.

Ieri pe stânca Bradul-Mic priveam – şi mă minunam, iar şi iar – de varietatea de forme şi culori ale frunzelor, acum, în plin iureş al trecerii. Doamne, câte nuanţe răvăşitoare, pastelate, întruchipând regrete vegetale discrete, transmise pe calea vizuală în chip mult mai grăitor decât puterea de sugestie a slovei. De fapt, în faţa acestei demonstraţii simple, şi totuşi atât de fastuoase, cuvintele mai întâi tac, apoi pier.

Afară dacă plouă, în casă şi în suflet tăcerea se încarcă, se îmbogăţeşte cu valori mai profunde, în felul acesta dobândind un preţ mai mare. De aceea, pentru mine ploaia e liniştitoare, calmantă, declanşatoare de nebănuite vise. Acum afară e ceaţă, totul e învăluit de mister, de neprevăzut: în orice clipă, din orice direcţie, poate să apară neaşteptata sau mult râvnita surpriză.

Cărţile, iubitele mele blânde şi tăcute. Asupra lor îmi aplec capul, ori de câte ori am răgazul necesar, pentru a-mi mângâia ochii şi a-mi îndulci sufletul prin cuvinte. Alături de Natură, cartea îmi rămâne nădejde şi reper, fără ea aş fi nu numai sărac, dar şi infinit mai singur.

Dumnezeu: Tată + Fiu + Sfântul Duh. Tatăl şi Duhul: o singură natură divină. Fiul este înzestrat cu două naturi: a) una divină, şi b) alta omenească. Aşadar, trei persoane într-una singură, dintre care una – Fiul – cu două naturi: divină şi omenească. Astfel, cred eu, prin mijlocirea Fiului, cu a lui caracteristică implicit omenească,

putem să năzuim să ajungem a ne bucura de favoarea deplină dumnezeiască.

Vremuri de odinioară cu ieşitul zilnic în târg, cu obsesia alergării neostoite către dobândiri de plăceri trupeşti, cu noutăţi şi surprize interminabile din oraşelul balnear întotdeauna abundând de oferte tentante… Atracţia ca a unui magnet a acestui „joc” cu inepuizabile noutăţi şi infinite şanse, cu finalizări rapide, fără adăstări în intimitate, contând doar savoarea fugii, în care ajungerea la ţintă era mai importantă decât ţinta în sine – toate aceste vremuri se acoperiră, iată, de negura vremii, asupra-mi rămânând doar zgura…

25 oct. 2015, duminică: „Expediţie” la Solocma, împreună cu Ida, cu scopul de a cumpăra… o găină hrănită natural, fără sofisticării artificiale de genul granule şi alte nutrimente asemănătoare. Pe drum, traversând peisaje de toamnă superbe, fotografiez însăşi… Toamna. Culmea! Ajungând în sătuc, colindăm pe la case, întrebând de găini de vânzare, zadarnic însă; peste tot ni se răspunde negativ, în chip constant. Nu găsim nicio găină de vânzare (!), toate fiind ţinute ori pentru copiii aflaţi la oraş, ori pentru uzul propriu al bătrânilor care le-au crescut. Aşa încât, revenim la Sovata doar cu o captură de imagini autumnale.

26 oct. 2015, luni: „Tremurând sub stelele toamnei/ Se-apleacă an de an mai adânc trupul.” (Trakl)

Doamne Dumnezeule, alung cu îndârjire gândul că aş duce o viaţă obscură, vieţuind fără a realiza nimic. Realitatea aceasta poate ucide, năruindu-mi brumele de nădejde.

Dor derivă din *dolor* şi are semnificaţia unei tânjiri pătimaşe, cu durere după ceva sau cineva. Mi-e do(lo)r!…

Viaţa o iubesc, totuşi, într-un chip pătimaş, însă mă feresc, cu temeri cotropitoare, să mă gândesc la eventuala lipsă de sens a ei… Mă tot întreb: de ce oare nefericirea ne este atât de la îndemână în locul fericirii?!

„Vin şi nu ştiu de unde
Sunt, nu ştiu în mine cine se-ascunde
Merg şi nu ştiu încotro”

(Proverb german)

Îmi trăiesc decepţiile, înjosirile cele multe, considerându-le ca fiind pline de surprize. Chiar dacă acest stil de viaţă nu este palpitant, îl iau ca atare şi merg înainte.

… E toamnă iar şi atâtea căzute frunze peste tot: în ogradă, în faţa porţii; frunze galbene de carpen, laolaltă cu frunzele arămii ale scoruşilor, paltinilor. Să le mătur? Nici gând. Cum pot să mături moartea care vine, te împresoară de peste tot?

Sfânta trinitate românească: furtul, curvia şi beţia. Fac menţiunea că furtul de bani în cantităţi enorme, practicat la nivel înalt, este în mare vogă de mai bine de douăzeci şi cinci de ani… Dar, e toamnă! De atâta grea, şi colorată, povară, frunza, iată, cade.

Transcriu o însemnare de-a mea, mai veche, chiar acum găsită pe pagina unei cărţi, un jurnal al unui critic de vază al literaturii române contemporane: „Cel care poate scrie «Dumnezeu» prescurtat, sau cu iniţială mică, acela nu poate fi un credincios, chiar dacă afirmă că ar fi.” Îmi aduc aminte că am făcut această notă, uimit fiind de această scăpare a personalităţii literare mai sus pomenite.

Privesc şi ascult irizarea şi clinchetul clipelor ce îmi sunt date, ca pe nişte minuscule miracole care mă transformă într-o stalactită pe plafonul peşterii sufletului meu. Le privesc, mă minunez… încremenesc.

Notă la o relectură: Cioran este întristat de frumuseţile lumii, mirându-se, apoi întrebându-se de unde atâta podoabă învăluind trecerea necruţătoare, şi de ce atâta zvon de nuntă în pauzele dangătului imanent? Cine-i poate răspunde?…

Ce se vor a fi aceste însemnări succinte ale mele? Nimic altceva decât slove izvorâte din frământări şi obsesii – o descărcare…

În urile mele se află reflexul unei iubiri adânci şi dezamăgite. Păcat însă că toţi văd doar ura şi dezamăgirea. Aceste decepţii şi mâluri ale mele ar putea fi foarte bine descărcate prin Dumnezeu, dar nu mă pot conecta. Aşa că, mă scald în neliniştile mele interioare. Cărţile şi Natura – refugiile mele ideale atunci când, prea adeseori, mă năpădeşte dezgustul. Aş vrea să mă rătăcesc în timp, dar anii, realitatea nu mă lasă. Şi asta mă doare, şi mă apasă. Trăiesc în epoca triumfului hidoşilor Google şi Yahoo, …ooo!

Dar oare tot scriind, cu fiinţa mea e totul în regulă?

… Anul 2008 – încasez nota de plată constând din: fiasco-ul profesional, semne de şubreziri fizice, combinate cu o vădită îmbătrânire abruptă. În continuare, obosit, aproape epuizat, achit în rate datoria, până când ultima tranşă mă va absorbi, încheind astfel tevatura toată.

27 oct. 2015, marţi: Mai mult decât oricând, pesimismul meu actual îşi trage seva din fiziologia mea; or, aici, nu mai am ce face, ce drege!

Marginalii la o lectură din scrierile lui Cioran: *Românii mai bine de o mie de ani nu au tulburat cu nimic liniştea lumii…* (n.m.: …un popor adept al principiului „capul plecat sabia nu-l taie” sau: „lasă că-i bine, mai rău să nu fie” ori, mai nou: „ei, asta e!”). *Noi, românii, nu am făcut istorie – noi am fost făcuţi de istorie, de aceea suntem mai degrabă un popor decât o naţiune, neimpunându-te „ca o fatalitate” asupra altor popoare. Am fost, şi suntem, un popor resemnat mioritic (Românii au trăit peste o mie de ani ca plantele…). Ne-am abandonat sabiei şi morţii în virtutea blestemului poetic şi naţional numit Mioriţa, dimpreună cu tânguielile doinelor – şi suntem ceea ce suntem, suntem unde suntem. Poporul român este unul căldicel, nu-i plac soluţiile reci, nici cele fierbinţi – stăm într-o veşnică tranziţie între iad şi rai, lipsiţi de fermitatea de a alege, cu orice risc, Binele. Nu concepem, alternativa „sau-sau”, am adoptat, de secole varianta comodă: „şi-şi” fiind, în consecinţă, o lume, un popor al conjuncţiei şi al*

diminutivelor care, conform lui Ion Codru-Drăguşanu, este un semn al unui popor subjugat şi decăzut.

Un gând ivit în zorii acestei zile: – Expulzat din metafizic, mă simt tot mai absorbit, mai râvnit de acesta: mă vrea înapoi, exact aşa cum şi eu doresc din când în când să înfulec un biftec, ori o bucată zdravănă de tobă afumată, scăldată în oţet şi garnisită cu ceapă nu foarte iute. Nevoia mea de nori, de cer acoperit, de ploaie, de vreme îmbufnată e nu atât fizică, cât mai degrabă sufletească. Bolta fără niciun nor mă nelinişteşte, mă încordează, în schimb norii şi venirea ploii mă destind, mă repun exact în „vadul meu."

Omul – fiinţa prea curioasă şi neliniştită care, cu toată interdicţia, a preferat rodul pomului cunoaşterii, în locul fructului pomului vieţii; astfel, ajungând un biet vierme târâtor şi efemer, asemenea şarpelui corupător, tânjeşte mereu la fructul îmbietor, dar deocamdată inaccesibil, al pomului vieţii păzit, cu începere de la încălcarea legii, cu multă străşnicie.

28 oct. 2015, miercuri: „Credinţa în Dumnezeu este o cale de deschidere a liniilor de comunicaţie dincolo de material." Alături de credinţă, speranţa şi rugăciunea rămân pilonii de mare rezistenţă pentru acest fel de comunicare.

Din lecturi: *Dumnezeu este infinit şi nemărginit, fără urme în lumea materială* (!?) Ba din contră, zic eu, Dumnezeu e peste tot în materialul atât de şubred, dar mai cu seamă în Isus.

Bizara singurătate a omului care l-a găsit pe Dumnezeu în sine!… Dar, Doamne, eu biata Ta creatură pieritoare, neliniştitor de slabă, cum pot cunoaşte fie şi o frântură din infinitul, necuprinsul Tău? Ajută-mă! Dumnezeu nu a vrut să căpătăm cunoaşterea, acţionând asemenea celui mai rău tată, folosind teama şi teroarea pentru a-şi menţine vlăstarele într-o stare infantilă, imaculată, plină de candoare. După încălcarea Legii, El nu le dă nicio speranţă că va renunţa vreodată, în această viaţă, la blestemul originar.

Clipe de bucurii amăgitoare cu I.R. pe cărări silvestre năpădite de ravagiile toamnei însorite, luminoase.

29 oct. 2015, joi: „Sufletele noastre se iubeau, trupurile le urmau ca nişte umbre."

Aceste notaţii, jurnaliere, mă ocupă, şi mă preocupă creându-mi sentimentul, iluzia, că fac ceva util (cui oare?!), plăcut şi inteligent. Oricum, lucru cert e că prin intermediul acestor consemnări îmi umplu nişte goluri, de multe ori adevărate hăuri sufleteşti, de care fug ca dracul de tămâie. Aici, deci în sufletul meu, dar şi în Natură, îmi aflu un soi de bucurie liniştitoare, locuri de retragere plăcute, benefice, aici, în aceste caiete, descărcându-mi surplusul de energie afectivă.

Caracterul meu de celibatar notoriu mă determină să suport anevoios prezenţe, apropieri feminine îndelungate. Aşa încât, iute fug de ele, le reprim prin atitudini adesea jignitoare – numai să scap! –, greu de înţeles de către ele.

… Şi mai caut ca prin aceste consemnări să mă eliberez de sub imperiul emoţiilor, să evadez de presiunea apăsătoare a personalităţii mele, punându-mi în oglindă sufletul.

30 oct. 2015, vineri: Recitesc câteva note din aceste caiete. Constat că prea m-am axat pe ceea ce gândesc, în detrimentul a ceea ce fac. Dar ceea ce fac şi ceea ce gândesc este tocmai ceea ce sunt! Şi fiindcă nu sunt deloc împăcat cu ceea ce fac, nici cu ceea ce sunt, ar trebui să lucrez vârtos la ceea ce gândesc, lucru nu tocmai lesnicios; nici prea plăcut…

Sunt – şi iată că iar gândesc! – un conglomerat de metehne, adică un ghem de cusururi, neajunsuri, neplăceri, supărări, imperfecţiuni, boliciuni. Dar, cred eu, defectele mele cele multe mă fac ceea ce sunt în fond: un om.

Ce fac? Mă străduiesc, cu osârdie, să-mi ucid neliniştile cu slovele, cu aceşti prieteni ai mei: cuvintele. Locul… crimei: taman acest caiet. Şi dacă se întâmplă să nu-mi ucid, fie şi o zi, vreo nelinişte, nu mă mai simt om. În consecinţă, lasă-mă, Doamne, „ucigaş", pentru ca în acest fel să mă pot pricepe mai bine ca om, să înţeleg, chiar şi în mică măsură, ce vrea să fie viaţa, apoi, ce vrea să fie moartea. Aşadar, am ce face, nu mi-e uşor. Fiind mai mult

sceptic decât optimist, faptul acesta se pare că mă ajută să fiu mai înzestrat pentru a suporta durerea, chinul. Însă nu pentru multă vreme…

31 oct. 2015, sâmbătă: „Micăreala” mea trebuie să ia sfârşit! Este o legătură aiurea, obositoare, fără o bază solidă reciprocă, aceasta fiind plămădită mai mult de mine, şi în mine, în chip unilateral, dintr-o trebuinţă lăuntrică a mea. Am obosit – şi îmbătrânit –, este vremea să-mi văd de necazurile mele, şi mi-e de-ajuns, căci: – *Ajunge zilei necazul ei…* Bilanţ sentimental micăresc: niscaiva plăceri, apoi o sumedenie de suferinţe.

Lumea, din zonă forfoteşte, din cauza iluminaţiei. Ca să evităm îmbulzeala, eu cu Ida am fost alaltăieri la mormintele alor mei din Sângeorgiu de Pădure. Azi vom merge la Dumbrăvioara.

Foarte adesea mi se întâmplă să mi se reproşeze melancoliile şi negativismele-mi năprasnice. Desigur, sunt de acord: nu e bine, nu-i sănătos să văd orice perspectivă doar în sumbru. Însă dacă prin felul în care sunt poziţionat mă aflu doar la un „strigăt” de polul negativ al vieţii, nu am să ignor această realitate a existenţei mele. Oricum, pozitivul fără negativ nu-i cu putinţă, aşa cum nu este cu putinţă cald fără rece şi ziua fără noapte. Şi cum eu mă aflu atât de aproape de noaptea cea rece… Totuşi, obligatoriu va trebui să scap de *scaiul* care m-a năpădit incomodându-mi traiul. Că mai zboară, prea des, e adevărat, păsări negre, croncănitoare, deasupra mea, nu am cum să le împiedic; însă pot, cu siguranţă, să nu le las să-şi facă cuib în părul meu – să nu le las, să nu le las, să nu le las!…

Ca fiinţă iubitoare de singurătate, consider că era mai bine ca omul să fi rămas androgin decât să fie sfâşiat în două – bărbat şi femeie –, veşnic nemulţumiţi, nesatisfăcuţi şi neînţeleşi între ei.

Greşeala mea cea mare este că în drumurile mele silvestre strig: – Idiotule! şi aştept ca ecoul să-mi răspundă… „drăgălaşule!” Mare hibă!

Am în camera mea, lângă masă, cele două bagaje ale Andreei şi ale lui Peter; de când se află aici, m-am obişnuit cu ele, fac parte din familie; le-am denumit nepoţii mei: Joe şi Barbara!

Mă uit la incredibilele jafuri ale politicienilor şi ale afaceriştilor zilei şi mă întreb de ce oare dacă nevoile lor de bază sunt satisfăcute cu vârf şi îndesat, de ce, pentru ce mai fură nesătuii aceştia de mii de ori mai mult decât le este nevoia lor de bunăstare, a progeniturilor, şi a urmaşilor acestora?! De ce? Nu aflu decât o singură explicaţie: nebunia, dezechilibrul lor sufletesc, demonul cuibărit în mintea şi în sufletul acestora.

Aflu, la tv, despre tragedia care a avut loc în noaptea trecută, într-un club din Capitală unde avea loc un concert rock. Aici, în urma unui incendiu, au murit 37 de persoane şi peste 168 sunt grav rănite. Toate canalele de tv vâjâie de această ştire, e drept, tragică, apocaliptică…

Ambiţii? Nu mai am, doar nedumeriri şi remuşcări.

Mi se impută, de către apropiaţi, de ce îi judec pe alţii? Simplu: atâta vreme cât… judec (raţionez), nu pot să nu-i condamn în marea mea nedumerire şi nemulţumire. (Să mă ierte Dumnezeu!).

Data ieşirilor mele în Natură ar trebui să o scriu cu majuscule: da, fiindcă sunt evenimente benefice, sufletului şi trupului meu…

În aceste consemnări nu doresc să fixez evenimentele zilei; prefer să fie notaţii privind gânduri, idei, frământări, eşecuri, suferinţe, furii şi nelinişti ale mele, obsesii şi toane, răfuieli cu mine însumi. Aşadar, creionez, sper, un portret lăuntric al meu, cel exterior fiind derizoriu, din punctul meu de vedere. Optez ca totul să fie consemnat laconic.

Tot mai mult mi-e milă de mine, oare de ce? Chiar dacă sentimentul mi-e absolut fundamentat, pe mine nu mă compătimeam până acum!

Îmi sacrific rostirea în favoarea cuvântului scris. De altfel, exprimarea în limba română, în situaţia mea, nici nu avea – şi nu are – cum să se manifeste. Utilizez, în consecinţă, din nevoie de exersare a limbii române, aceste notaţii aici săvârşite – consemnările acestea amuţind, de cele mai multe ori, poetaşul ascuns în mine. Mă rătăcesc în litere, din pricina numeroaselor mele neputinţe, sperând ca astfel să pot ieşi la luminiş…

1 noi. 2015, duminică: Între sufletul meu şi fugile mele în Natură, aparatul meu de fotografiat constituie o atracţie asemenea unui magnet! Fără acest instrument avântul meu, năpustirile mele către cărările de munte ar fi desigur mult diminuate, mai puţine îmbietoare mie însumi. Aşa, cu aparatul la gât, sufletul meu coboară prin intermediul acestei născociri, isteţe şi practice, mai aproape de frunze (culori şi forme), aproape de ape, de flori, de firul de iarbă, de arbori, de stânci, de nori şi cer, contopindu-se cu ele.

Cu prilejul convorbirii de ieri, pe Skype, aflu de la Andreea că şi-au propus să încheie expediţia lor europeană şi că doresc să se reîntoarcă în America (Kansas Citty). Aşadar, după aproape nouă luni de scotociri pe bătrânul continent şi după îndelungi cumpăniri găsesc de cuviinţă să se reîntoarcă în America, de data aceasta în Kansas, în oraşul în care vieţuieşte, singur, tatăl lui Peter, urmând ca mai apoi să reînceapă totul de la zero! Înainte de a-şi încheia periplul lor european, vor veni acasă, în Sovata, către finele acestei luni.

Dintre rudele mele, din partea mamei, am avut un unchi şi o mătuşă care nu au suportat căsnicia, rămânând celibatari viaţa toată. Au preferat un soi de libertate interioară şi exterioară nederanjată de soţi, copii, un trai neafectat de povara şi agitaţia zarvei „dulcelui cuib familial." Într-un fel, le semăn acestor două rude ale mele, rebele, neînrolându-mă nici eu întru-totul formei stricte, oficiale, de căsnicie, trăind, iată, de aproape patru decenii, fără acte, semnături la primarele, fără jurăminte la vreun popă; nu mă laud, afirm, consemnez doar…

După-amiaza, pe o vreme superbă de toamnă, urc pe vârful Bucin (1560 de metri) undeva în amonte de izvorul Târnavei-Mici (1287 m). Liniştea, cerul de cleştar, aerul ozonat, verdele veşnic al pădurii de molizi, mi-au fost, timp de peste trei ore, mediul în care am hălăduit şi fotografiat îmbătat de lumina tomnatecă şi aerul tare al muntelui.

Seara, pe net, urmărim împreună cu Ida, ca de obicei, de câteva seri încoace, episoade din serialul englez: *Allo, allo…,* un film

amuzant, bine realizat şi interpretat (filmul îl vizionăm sincronizat, în chip profesionist, în limba maghiară).

La tv continuă prezentarea tragediei în care au pierit, până acum, treizeci de persoane, în timp ce altele sunt în stare deosebit de gravă şi critică.

2 noi. 2015, luni: Orice ins în tot ce face şi gândeşte, implicit în tot ce scrie, dacă se întâmplă să aibă această îndeletnicire, este profund influenţat de starea de sănătate a propriului trup, de fiziologia sa. Aşa şi eu… Sub imperiul lecturilor gândirea mea nu mai face valuri, sufletu-mi se mai potoleşte, mintea pusă fiind pe un făgaş, conectată la cele prezentate de autor. Reuşesc astfel să uit de mine, pătrund în mintea şi în sufletul scriitorului, contopindu-mă cu eul acestuia. Şi dacă se întâmplă acest lucru, atunci zic că scrierea în cauză mă interesează, mă atrage şi, drept urmare, o savurez.

Viaţa ne este întunecată de hoţii care ne conduc şi de care se pare că nu vrem să ne descotorosim; căci ce ar conta câteva sute de mii de astfel de paraziţi şi pungaşi în comparaţie cu răzvrătirea multelor milioane de fraieri indolenţi. Gloata îndură, escrocii ne fură; în tot acest timp viaţa merge înainte, chiar şi hurducăită. Faţă de această stare de lucruri am o continuă atitudine de furie pe care, din păcate, mi-o descarc pe cei apropiaţi mie, mai bine zis pe cea apropiată mie: Ida.

Excesul de activitate, dorinţa năprasnică de agonisire, copierea întocmai a occidentului putregăios, sunt relele acestor vremuri. Tragic este faptul că nu mai suntem noi, şi în încercarea de a-i copia pe alţii ieşim întotdeauna prost, adică: falşi, caraghioşi, bizari.

3 noi. 2015, marţi: În zilele trecute, joi şi vineri, am cules merele din livadă, rezultând aproximativ şase sute de kilograme; reţin 150 de kilograme pentru consumul familiei, iar diferenţa de 450 de kilograme de mere le duc la Corund, pentru a fi stoarse şi ambalate. (Din totalul sus amintit au rezultat 310 kilograme de suc, respectiv 62 de pungi de suc pasteurizat. Aşadar, am suc gârlă, mi-e

plină pivniţa de pungi argintii! Mă gândesc să vând o parte din ele, cantitatea fiind prea mare pentru uzul a două persoane.)

4 noi. 2015, miercuri: Şaizeci şi cinci de ani, anii mei, ani de înverşunare şi căutări, de mici izbânzi şi mari nedumeriri. Izbit de toţi pereţii, am devenit necruţător cu mine şi cu alţii. Şi dacă am ajuns ce am ajuns, este desigur o consecinţă şi a modului de viaţă pentru care am optat, nimeni, în fapt, neobligându-mă să vieţuiesc astfel. Pentru o concentrare şi redare lirică a tot ce înseamnă trecutul meu, am citit cândva un poem al lui Fr. Villon, poem pe care l-am notat şi pe care doresc acum să-l redau în parte:

„… … … … … … … … …
Rău am trăit şi mohorât
De-amor – iubind – mor omorât
Nu orişicum.
Mă sting în chinuri doborât."

(*Rondelul 12*)

Câtă impostură: în dreapta, în stânga, în urmă, în faţă!

… Se-acoperă totul de frunze în lumina limpede şi rece a lui brumar.

Lumea românească – din nou bulversată politic şi social. După tragicele evenimente de la Clubul „Colectiv", din Bucureşti, au început manifestaţii de stradă în Capitală şi în toată ţara, tinerii, mai cu seamă, cer – şi bine fac! – schimbarea întregii clase politice din ţară. Era şi timpul! Dar, oare, de ce au trebuit douăzeci şi şase de ani când încă de la începutul anilor '90 se vedea limpede că nu suntem pe drumul cel bun?! Mâhnirile mele, vizavi de cele ce ni se întâmplă, şi mi se întâmplă, sunt conştiente şi inconştiente. Nu ştiu care dintre ele prevalează. Un lucru este însă cert, anume că suma lor sunt eu!

5 noi. 2015, joi: Atunci când cuvintele mă ocolesc, devin agitat şi îmbufnat. Ieşirea din impas o realizez, întotdeauna, prin lecturi şi prin evadări în Natură.

Doamne, prea mă faci să simt povara mâhnirii; însă doar Tu ştii mai bine ce e rău şi ce e bine pentru nimicul care sunt eu. Aşa încât, consider că este o nemeritată onoare chinul cu care mă copleşeşti. Prin urmare, încerc să mă bucur pentru această atenţie (!). Ştiu, totul va dispare fără urmă: şi mâhniri, şi dureri, şi nedumeriri, şi orgolii – vei rămâne doar Tu… în vecii vecilor!

Ce mă mai consolează? Doar scrisul, cititul şi scufundările în meandrele codrilor; apoi, bâjbâielile pe net (!). În fond, cam la astea mi se rezumă viaţa acum. Ceea ce mă determină să mai scriu sunt următoarele pricini: mâniile mele, nedumeririle, urile şi mâhnirile interminabile. Fără aceste imbolduri pana mi s-ar frânge, cerneala ar seca…

Scrisul meu este fragmentat, precum mi-e şi sufletul. Dacă în scris reduc spaţiile între fragmente, în suflet golurile îmi sunt pline de neguri ireductibile.

Mă tot întreb: oare Dumnezeu ori Satana se încrâncenează asupră-mi; sau chiar eu însumi! Şi fiindcă îndârjirea este drastică, cred că e o acţiune comună.

După-amiază, la Odorhei cu Ida; facem cumpărături de uz turistic, apoi vizităm familia surorii mele.

6 noi. 2015, vineri: Asist neputincios la duelul nocturn, crunt, dintre conştientul şi inconştientul meu. Răfuiala dintre ei mă oboseşte, mă uzează, îmbătrânindu-mă.

Pe străzile bucureştene, dar şi în principalele oraşe mari ale ţării: furie şi tristeţe. Tineretul doreşte – desigur şi bătrâni, însă ei nu au ieşit la protest – să se schimbe întreg sistemul corupt care ne guvernează ţara, viaţa. Sufleteşte sunt alături de ei, de tineri, aş vrea şi trupeşte, însă e prea… târziu, şi prea departe.

Singurătatea limbută a hârtiei scrise… Hârtie nescrisă, hârtie scrisă – tăcere şi grai, gol şi plin, rece şi cald.

7 noi. 2015, sâmbătă: Dacă mi-aş putea anihila, aboli conştiinţa cred că aş putea fi măcar împăcat cu ceea ce numim îndeobşte **viaţă**. Aşa, mă chinui – chinuit fiind al naibii de conştiinţă

–, mă chinui pe mine şi pe alţii. În încercarea mea de a nu mă lega de nicio fiinţă, uit că eu însumi sunt una dintre ele, de care nu am cum să nu fiu, cât de cât, ataşat, atâta timp cât mai exist.

Mult vacarm în preajma mea, dar încă şi mai mult în mine! La ce bun toate? Manifestările seamănă tot mai mult cu ale unui vulcan stins (!) care, din când în când, mai scoate trâmbe de fum înţepător, de care oamenii fug, se feresc, strâmbându-se.

Zile nefiresc de senine, meteorologic. Cât e ziua de lungă, acum… mai scurtă, aşadar, ziua toată de sub bolta de azur cad frunzele acestei toamne – o ploaie vegetală, multicoloră, pastelată, căzută dintr-un unic şi continuu „nor” albastru. Între albastrul de necuprins şi ploaia cea galbenă, ruginie – zadarnica goană a omului motorizat, stârnind frunzele abia căzute, simulând scurte tentative de ridicare, de zbor invers către ramurile abia dezgolite de adieri. Apoi, liniştea înmiresmată de ultimele flori şi frunze aflate în iureşul iremediabilei treceri.

<u>8 noi. 2015, duminică:</u> Fără multele dezavantaje aduse de propria-mi fiziologie, cred că aş mai zburda, inconştient şi vesel, şi azi ca în urmă cu două-trei decenii. Dar, iată că scadenţa a sosit, potolirea fiind inerentă.

Ce mai fac? Iată, mâzgălesc hârtii, bat câmpii, doar pentru a-mi menţine, cât de cât, mintea în formă, fiindcă nicio altă soluţie mai la îndemână nu am. Ba ar mai fi – fugile mele în Natură mai dese…

Îmbătrânirea? Deziluzie şi dezgust, urmate de revoltă sau resemnare.

Ah, televiziunile: ce pacoste pentru vieţile noastre, cât de mult au ajuns ele să ne tulbure existenţa, otrăvind-o chiar, în pofida faptului că, practic, nimeni nu e obligat să le privească emisiunile. Şi totuşi, ne-am făcut dependenţi, canalele (dar şi …canaliile!) având asupra noastră efect de drog. Clar lucru: fără ele vieţile ne-ar fi mai liniştite, mai sănătoase. Însă cu toate astea, ne zgâim la cutiile drăceşti aşteptând oare ce?

Toată viaţa mea am fost un indignat melancolic. De o bună vreme, pupăză peste colac, am devenit şi lucid, aşa încât mă numesc: un indignat melancolic lucid.

Griul norilor îmi acoperă sufletul, liniştindu-l, mângâindu-l. Şi pentru ca festinul să fie complet, trag nădejde şi într-o ploaie de pomină.

De un timp încoace văd tineretul ca pe o altă lume, vieţuitori inconştienţi ai altor planete, călcând în picioare efemerul, labilitatea acestei existenţe bizare. Dar, veni-va şi în ograda lor luciditatea rece, spulberătoare de iluzii…

Tot timpul mă despart de câte cineva, acest fenomen mi se pare că e definiţia cea mai bună a ei, a vieţii: o şcoală a despărţirii. Până şi întâlnirile s-au întâmplat doar ca să fie repede urmate de aceleaşi inevitabile despărţiri. După ce am tot învăţat despărţirea, va urma suprema desprindere, separare: aceea de propria noastră fiinţă efemeră.

9 noi. 2015, luni: Pomenesc de multe ori de apusele vremuri ale copilăriei mele, de bucuriile acelor timpuri. În fond, nu erau episoade chiar luminoase toate, însă, oricum, eram într-un rai lăuntric şi exterior faţă de cele ce mi-au fost date ulterior să văd, să simt şi să trăiesc. Uzura nervoasă, supraîncărcarea conştiinţei, laolaltă cu „beneficiile ” progresului contemporan, toate acestea m-au afundat rău în mocirla prezentului neguros.

Pentru televiziuni, tragedia de la clubul *Colectiv* – o vacă grasă de muls! Îmi pare că s-ar cuveni mai multă discreţie. Doamne, câtă mizerie ne varsă în fiinţa noastră aceste cutii drăceşti, ce invenţie vătămătoare şi tenebroasă pentru sufletul bietului om! Ce focar insalubru pentru infestarea psihică! Prin lege ar trebui măcar ponderate şi curăţate aceste emisiuni otrăvitoare de minte şi de suflet.

De cele mai multe ori mâniile mele sunt fulgerări de disperare.

10 noi. 2015, marţi: Deunăzi mi s-au adus două căruţe de bălegar. Le-am împrăştiat printre tufele de trandafiri şi celelalte

locuri pentru flori din curte; apoi, cu ajutorul unui zilier, restul îngrăşământului l-am aşternut pe terasele recent săpate pe sub pomii livezii. Acum mă delectez privind cum păsările cerului – mierle, piţigoi, vrăbii, gaiţe… – huzuresc în această mană cerească pentru ele, bălegarul fojgăind de râme grase, roşii, lungi! Mă bucur pentru bucuria (!) lor, a păsărilor, a trandafirilor şi a pomilor fructiferi, fiecare înfruptându-se din belşug.

Ajuns în pădure, pe cât posibil caut pârâul; apoi merg pe malul acestuia, observând şi ascultând tot ce se petrece în preajma vadului. Cel mai mult îmi place ca, din când în când, să-mi închid ochii şi să ascult, alături de şopotul apei pârâului, sporovăiala veselă a păsărilor, în tot acest timp umplându-mi plămânii cu aerul înmiresmat al codrului.

Câteodată, tare îmi mai vine să-L bănuiesc pe Dumnezeu de multe inabilităţi; apoi, repede mă gândesc la altceva…

Ador nuanţele imperceptibile ale cuvintelor. De câte ori am prilejul, mă joc cu ele – cei care mă ascultă, ori îmi citesc aceste puneri în lumină nouă şi ciudată a unor expresii, mă numesc ironic.

Am avut, în Sângeorgiu de Pădure, un vecin (Á. J.) care zilnic, chiar de mai multe ori în cursul unei zile, trăgea nişte înjurături, minute în şir, în mijlocul ogrăzii, metodic, sincer şi savuros: cu capul ridicat către boltă, într-o mână ţinând pălăria – nu din… respect faţă de cel căruia se adresa, ci fiindcă voia ca fruntea să-i fie paralelă cu cerul, or la această *aliniere*, clopul nu-i mai rezista. Acesta rostea, în limba maghiară, expresii foarte grele, încât cei care îl auzeau nu mai pridideau să-şi facă cruci; recitalurile sale: rafale de blasfemii la adresa Celui din ceruri. Ocările sale aveau sare şi piper, fiind nişte rugăciuni pe dos, fluxuri de mânie, ură şi disperare adresate către un creator neiscusit, amator şi superficial. După ce se descărca, omul îşi continua nestingherit, chiar bine dispus, activitatea. Virtutea terapeutică a înjurăturii îmi este întotdeauna perfect argumentată de acest vecin al meu. Proprietatea ei eliberatoare l-a scutit, sigur, de la nebunie ori de la fapte insuficient cugetate, regretabile. Omul acesta a ştiut să intimideze cerul, apoi drept răsplată, după colectivizare, Dumnezeu l-a făcut… magazioner

al C.A.P.-ului din localitate. Era de altfel un lucrător agricol destoinic, cu o gospodărie model acasă. Această funcţie parcă l-a mai potolit de reproşuri către Dumnezeu, de modul acesta neobişnuit de comunicare cu El. Să fi făcut oare Dumnezeu un pact cu omul, dându-i o funcţie bună în colectivă în schimbul tăcerii sale? Căci după această investitură, din ograda lui J. nu s-au mai auzit răstiri către cer.

Problema lui Mic, neşansa ei: nu ştie să-şi „vândă produsele”, adică multele-i calităţi sufleteşti.

<u>11 noi. 2015, miercuri:</u> Vreme sumbră, cu nori şi ceaţă, dar caldă. Totul în preajmă este cotropit de frunzele căzute. În poartă, în fiecare dimineaţă maşina mea e… vegetală, năpădită fiind de frunzele de carpen şi forsythia.

… Iau pieptiş versantul care duce pe stânca Bradul-Mic. După un urcuş anevoios ajung pe platou. În preajma mea e o linişte de-a dreptul asurzitoare. Nimic din zgomotul nebunesc al civilizaţiei nu mai răzbate până aici, cu toate că văd autovehicule gonind ca nişte năluci, departe, pe şoseaua şerpuită, tractoare cu remorci pline de lemne de foc, cai, vite şi oi păşunând într-o linişte întreruptă, din când în când, doar clinchetul îndepărtat, cristalin, de clopoţei de pe grumazul oilor sau sunetul tărăgănat al tălăncilor cirezii de vite. În rest, niciun zgomot – doar freamătul câtorva fire de iarbă solitare, aciuate, exilate pe roca aridă, croncănitul arar al unui corb planând, precum şi foşnetul frunzelor părăsind ramul…

Fără frica morţii n-am mai fi oameni; cu ea aciuată în minte şi în suflet devenim umbre tremurătoare…

O urare marca B.M.*:* – Păli-te-ar fericirea, căci pe mine nici bucuria nu mă adie!

O posibilă ieşire din imperiul meu este, de fapt continuă să rămână: cufundarea în Natură, în mulţime, în lecturi şi în scris; pe toate astea le şi fac de fapt. Apoi, mă consolez cu banalităţi…

Îmi revin în memorie momentele în care, în vizită fiind la părinţi, la Sângeorgiu de Pădure, tata, cel care la plecare mă conducea de fiecare dată până la poartă, neuitând să-mi repete de

fiecare dată: „– Mai vino, Mihai, vino mai des, până mai sunt, până mai suntem!…” Cât adevăr, dar şi câtă disperare, mâhnire şi durere mocnită în acele rostiri, abia acum îmi dau seama!…

12 noi. 2015, joi: Pomeneam, ceva mai sus, de un vecin al meu care avea un monolog mai puţin obişnuit cu Dumnezeu. Ruga, evlavia acestuia se manifesta pe dos – prin blasfemii adresate către un Dumnezeu veşnic ascuns –, fără îngenunchieri, mătănii, sărutări de moaşte sau icoane, nedumerirea, dorinţa acestuia ca ceva să se petreacă, fie şi ca cerul chiar să se prăbuşească, era atât de intensă, de acerbă şi de sinceră încât, omul pentru ca să fie auzit de către Cel de Sus, se ridica cât putea în vârful picioarelor – era, vecinul meu cam scund – apoi cu capul dat pe spate, privind holbat în tării, stacojiu la faţă, îşi spunea păsul. În contrast cu acest bătrânel, aveam un alt vecin, pe badea B. Gheorghe, tot în vârstă şi el, care avea o atitudine radical opusă faţă de Dumnezeu, în totală opoziţie cu A.J., cel hulitor de Dumnezeu şi sfinţi. Badea Gheorghe era blând, feciorelnic, credincios până în vârful unghiilor, deosebit de bisericos şi harnic gospodar. În anii ’50 a şi fost închis, considerat ca fiind chiabur. În copilărie, în anii dinainte de colectivizare, în ochii mei acest bărbat, trecut de cinci zeci de ani, îmi apărea ca fiind un sfânt căruia „un înger îi ara ogorul” doar pentru ca el să-şi poată vedea de cele duhovniceşti, de comuniunea cu Dumnezeu.

Nu mă pot lăsa în voia iluziilor; trăiesc cu realitatea în braţe, în cârcă, în minte şi în suflet. Dificil parteneriat! Modul acesta de viaţă constituie un veritabil atentat la propria-mi fiinţă.

Azi, chiar de va fi înnorat şi va ploua, voi ţâşni în Natură. Sedentarismul meu cotidian, de 23 de ore din 24, diferenţa de o oră constând în plimbarea printre lacuri, este ucigător.

„Micăritul” în impas – aşa a şi fost întotdeauna, şi aşa va rămâne. Atât a fost să fie. De-ajuns…

Dacă în anii din urmă mă pot prevala de o activitate, atunci unica pe care o pot indica este… mânjirea filelor albe din caiet, apoi mângâierea acestor taste. Trist, însă adevărat. Ceea ce pentru mine rămâne un mister este faptul că, instinctiv, refugiul în acest soi de

îndeletnicire mi l-am pregătit încă din copilărie, fără să am habar că la senectute cu ea îmi voi obloji rănile. Curios! Însă bine că este măcar atât.

Parafrazând: o singură suferinţă nu mi-a fost dată a o îndura – aceea de a fi fericit!

După-amiaza: expediţie foto pe dealul „Cireşel”, prin pădurea tot mai despuiată de frunze, dar, din păcate, şi de arbori. Nesaţul fără de margini al omului ajungând până acolo încât să radă pădurea de protecţie a staţiunii, cu rol social, o frumuseţe a localităţii. Omul fără minte îşi ucide mediul de viaţă pentru un profit personal imediat, dar trecător. Păcat!

13 noi. 2015, vineri: Se întoarce trecutul şi îmi decapitează, mai întâi zilele, apoi nopţile. În tot acest timp, eu asist neputincios la acest măcel, furiile vremurilor, credeam eu apuse, asumându-mi-le fără prea multă crâcnire. De vină pentru prezent este, prin urmare, trecutul, iar pentru amândouă: o anume genă a mea.

Toamna târzie, cu ploaia de frunze moarte, căzute în apa pârâului – locul spectacolului meu preferat, mai cu seamă în acest sezon în care realitatea scurgerii ireversibile a apei unui pârâu, dimpreună cu năvala frunzelor grăbite să plece cu apa, constituie simbolul perfect al marii treceri. E final de toamnă, merg pe malul Târnavei-Mici, pe valea Bucin, simţind cum viaţa mea se scurge împreună cu apa, multitudinea de frunze de pe oglinda ei fiind tot atâtea clipe ale existenţei mele scurgându-se laolaltă cu ea.

Am încercat, în tinereţea mea, să duc o viaţă aproape… sibaritică! Din conţinutul acestei noţiuni doar o singură nuanţă mi-a fost accesibilă. Acum, la bătrâneţe, situaţia s-a schimbat: mi-au devenit posibile şi celelalte două caracteristice ale noţiunii, în schimb mi-a fost retrasă prima!

Noaptea. Un realizator de tv al unei emisiunii de la o oră târzie, foarte antipatic mie, la a cărui emisiune mă mai uit pentru a mă uimi cât poate fi de bădăran, ca om şi ca ticluitor de program, dar şi pentru a mă mira cât de mult poate bate câmpii, timp de mai bine de o oră, grohăind pe seama revistei presei. În seara asta reţin o

afirmaţie a lui, justă totuşi, în pofida găunoşeniei emisiunii sale anume că: „televiziunea este o armă de ucidere în masă!” Cât adevăr! Imediat după această afirmaţie, jurnalistul anunţă o veste îngrijorătoare, venită din Franţa (Paris), anume că au avut loc mai multe atacuri teroriste, soldate cu mai multe victime ucise şi rănite. Teroare la Paris în plină derulare! Se pare că autorii atentatului ar fi membri ai statului islamic. Decese, până acum: aproximativ treizeci…

14 noi. 2015, sâmbătă: Ora 6,0 – carnagiu la Paris. Au fost ucişi, în cursul serii trecute, aproximativ 120 de oameni de către terorişti sirieni; ucigaşii, în număr de cincisprezece, au fost dispersaţi în şapte locuri aglomerate ale Parisului. Iată roadele libertăţii excesive şi, mai cu seamă, urmarea discrepanţei economice mari între ţările europene şi cele arabe (Siria, Irak, Liban…).

Spiritul meu fragmentat rezultă şi din aceste consemnări pestriţe, abia schiţate, dincolo de această amploare nefiind capabil să trec.

Totuşi, ce-o fi cu Fericirea asta de care tot aud, dar al cărei gust nu îmi este dat să-l cunosc? Unde poate fi ea întâlnită? Cum se poate ajunge în preajma ei, apoi cum se poate convieţui cu ea? Ce ar trebui să fac ca s-o am? Sau: cu ce am păcătuit de m-a evitat toată viaţa? Oi fi trecut pe lângă ea şi n-am recunoscut-o, nu m-a recunoscut? M-o fi văzut şi nu mă agreează? Orice este posibil. Cert lucru e că nu o cunosc şi tare aş vrea să o ţin în braţe. Dacă nu pe ea, măcar pe sora ei mai mică: Bucuria. Cred, simt că am nevoie măcar de ea.

Ora 8. Bilanţul parţial al atacului terorist din Paris: 153 de morţi. Atacul este o consecinţă a bombardamentului Franţei în Siria, o răzbunare deci… Însă se pare că la mijloc sunt interese obscure al unor grupări ucigaşe manipulate. În aceste momente gândul mă duce la Sfânta Scriptură, anume la Matei, cap. 10, versetele: 34-37: „Să nu credeţi că am venit să aduc pacea pe Pământ; nu am venit să vă aduc pacea, ci sabia…” Da, aceasta ne este viaţa, aici, pe Pământ: frământată, dureroasă, împovărată, sângeroasă. Mai departe…, om muri şi om vedea!

Mic este precum o dogmă care se cere încălcată, doar că aşa îi place ei, dogmei! Atunci când dogma e încălcată, fiinţa ei se victimizează, iar când făptura ei este ignorată, aceasta se nedumireşte!

„Pasiunea sau melancolia sunt sarea şi piperul unei opere.” *(Cioran)*

Sursele scriiturii mele sunt: spectacolul (lăuntric) uman, apoi Natura, în toate ipostazele ei.

Nu numai viaţa fiecăruia dintre noi este unică, dar şi ziua, ora, mai cu seamă clipa care trece este unică şi, deci, irepetabilă. Abia la acest nivel, de momente, constat năpustirea – către ce?! –, năvala ameţitoare a acestora. Clipa veche, clipa nouă – aproape una sunt. Şi în tot acest timp cât asist la această paradă grăbită a lor, uit că în fond nu clipa e cea care se scurge, ci însăşi viaţa mea purtată în cârcă de cel mai mic şi umil salahor al ei: Clipa! Cocoţat pe acest morman de clipe stau şi privesc trecutu-mi îndepărtat; şi nu-mi vine a crede că pe cel care îl văd hăt departe am putut să fiu eu! În tot acest timp aud cum cad clipe, clipele mele: pic, pic, pic… Împreună cu ele… pic şi eu tot mai mult, tot mai adânc.

(Sfârşitul caietului gri: Jurnal II/2).

<u>15 noi. 2015, duminică:</u> Ziua de naştere a Andreei. Îi (le) urez sănătate şi bucurii şi să-şi găsească, în sfârşit, locul şi rostul în lumea asta bulversată.

Lucru cert – nu am fost făcut pentru cuvinte; însă nici pentru cifre; ori, poate, pentru amândouă, dar la nivel mediocru, neconvingător. Oricum, realitatea dovedeşte că am cochetat mai mult cu slova, în pofida unei pregătiri tehnice. Însă întreaga-mi strădanie, în materie literară, a decurs la un nivel obscur, veleitar. Este adevărat, nicicând nu mi-am propus să epatez, să ies în evidenţă, competiţia m-a timorat stârnindu-mi repulsie. Acum, totul e de domeniul trecutului, eşec sau reuşită contând prea puţin – îmi duc traiul resemnat şi neştiut.

Am traversat, iată, a şaizeci şi cincea toamnă a vieţii mele. Cum? Târâş-grăpiş, amăgindu-mă în fel şi chip. *Iarna* bate la uşă: – Să intre!

Cărţile pe care le citesc se pot împărţi în două categorii: a) cele care mă determină să scriu, sugerându-mi idei, şi b) cele care, deşi sunt bine scrise, îmi place să le citesc, nu îmi pot trezi nici un vag impuls de a scrie.

Între cele două feluri de cărţi, întotdeauna am preferat primul gen de scrieri.

De ani buni, visurile mele, laolaltă cu somnul meu, şi scrisul meu, au devenit, toate, fragmente, cioburi.

Crizele mele melancolice se atenuează cu prilejul ieşirilor în Natură, deşi în acest anotimp parcă fiecare frunză care pică, fiecare nuanţă întâlnită vine precum o subliniere a dispoziţiei mele sufleteşti izvorâtă din fiziologic şi metafizic – cele două repere imposibil de ignorat de conştiinţa mea. Totul e bine, tolerabil cel puţin, până când viaţa nu devine un coşmar. Singurul leac – amăgirea…

Nu să ştii durerea cuiva, ci să o *simţi*, asta te-ar putea duce la o deplină înţelegere a acelei făpturi. Dar a empatiza cu cineva, în chip total, oare este posibil?

Totuşi, e prea multă nedreptate în lume. Şi dacă traiul nostru este atât de efemer, Forţa Supremă de ce oare nu intervine pentru a-şi redresa culmea creaţiei sale: omul?! De ce lasă totul să plutească în derivă, atunci când este evident că ne aflăm pe calea pierzaniei, a rătăcirii nimicitoare de suflet. De ce lasă lumea debusolată şi năucă?! De ce nu intervine în bunătatea Sa infinită?! De ce ne lasă înecaţi în dureri, dezamăgiri şi eşecuri?! De ce?!…

16 noi. 2015, luni: Mic – habotnică şi fricoasă. Cert este că se teme a trăi fără corsetul religios: îi este cu neputinţă. Mă detaşez de ea în tăcere; aşijderi şi ea; cel puţin aşa se pare.

… Seară de seară urmărim pe net, eu şi cu Ida, câte două episoade din serialul englezesc: „Allo, allo…”; am ajuns, iată, la episodul 66. Este un serial bine realizat, având momente care ne mai descreţesc frunţile; episoadele sunt scurte – de 28 de minute –,

vizionarea lor neobosindu-ne prea mult, mai cu seamă că sunt şi dublate, perfect, de actori maghiari talentaţi, profesionişti. Serialul cuprinde scene de umor de bun-gust, deşi unele sunt repetitive, acestea sunt bine alese şi potrivit plasate. Important este că ne amuzăm, fie şi doar câteva minute, seara înainte de culcare.

Cu mintea se pare că aş fi ateu, cu sufletul însă am fost, şi sunt, şi doresc să rămân, un tânjitor la credinţă, în străfundul fiinţei mele convins fiind că adevărul mă depăşeşte, că mintea mea nu-l poate cuprinde şi că altfel nu se poate manifesta decât prin reţinere sau negaţie. Sufletului îi este mai lesne cu decizia, deoarece are aceeaşi plămadă cu El: amândoi sunt imposibil de văzut, dar sunt mereu prezenţi… Singurătăţile mele sunt încercări de apropiere de Dumnezeu, tentative atât de mult zădărnicite însă de faimosul intrus care e mintea. De aceea, aş vrea să mi-l „pierd” pentru a-L putea, în sfârşit, dobândi pe Dumnezeu şi a-mi mulţumi astfel sufletu-mi mult prea însetat de El. Pe plan spiritual, al ambiguităţii credinţei mele, duc o viaţă perfect asemenea situaţiei mele lingvistice: trăiesc în două limbi, încât nu mai ştiu în ce limbă gândesc şi în ce limbă visez. Cert este că sufletu-mi şi-a găsit sălaş, definitiv, în limba română – doar aici putându-se manifesta în toată plenitudinea sa, numai aici aflându-şi tihna şi niscaiva răspunsuri la prea multele-i nelămuriri.

Un sfat pe care mi-l dau mie pentru a putea merge înainte: împăcare cu prezentul, nepăsare faţă de viitor; aşadar, împăcare şi… nepăsare, pentru a putea înfrunta vicisitudinile inerente ale vieţii.

Notaţiile pe ziua de azi le-am început, după o insomnie (!), la ora 3,15. Acum este ora 7,20 – trag nădejde că voi putea să mai aţipesc preţ de o oră-două, apoi voi începe o nouă zi cu aceleaşi îndeletniciri: statul la internet, cu scotociri pe diverse site-uri, apoi transcrierea acestora însemnări pe suport electronic, plata unor facturi, iar seara, inerenta plimbare printre lacuri, după care vizionarea serialului *Allo, allo*… Mă culc de obicei după ora 21… Din pat obişnuiesc să urmăresc programul tv de la *Realitatea* sau *Antena 3*. După ce mă enervez bine din pricina tembelismelor de aici, adorm. Ei, cam acesta mi-e traiul; şi dacă nu se va întâmpla un

accident, şi ziua de mâine, şi cea de poimâine va cuprinde aceleaşi repere derizorii, gri. Însă, nici o zi fără amăgiri, altfel nu se mai poate; desigur amăgiri având ca destinatar propria-mi persoană. Culmea însă: până şi aceste autoiluzionări sunt veşnic aceleaşi, parcă trase fiind la indigo.

Scriind acest jurnal oare îmi luminez sau îmi lichidez tenebrele, ori le înnegurez şi mai mult? Oricum, un lucru însă este cert: pomenesc de ele şi prin asta le nelinişteşc – pe ele, pe mine? nu mi-e suficient de limpede…

Mă uit la nesătuii zilelor noastre şi mă minunez că aceştia ignoră faptul că şi viaţa lor se termină exact acolo unde se încheie şi viaţa unui cerşetor, respectiv la doi metri sub pământ, respectiv între patru scânduri. Orbirea unora, produsă de şansa de a agonisi peste măsură, prin fraudă, dacă nu ar fi, ne-ar fi viaţa mai liniştită, mai simplă, mai suportabilă. Furiile mele, faţă de aceşti hoţi, sunt ca tunetele iscate din senin, dar, din păcate zadarnice: îmi fac rău, fără ca să pot schimba nimic.

Ce contez eu la nivel de localitate, la nivel de ţară? Dar la nivel de continent sau de mapamond? Cu cât mă proiectez la arii mai vaste, cu atât devin cu adevărat mai mic şi mai… nimic! Aceste reprezentări îmi dovedesc cât de falsă poate fi senzaţia de utilitate, de importanţă a individului, dacă uită cine este de fapt, comparativ cu ansamblul, cu mediul său extins. Aerele mele proiectate la nivel de Univers mă fac să pufnesc în râs; apoi mă îndeamnă la întristare.

Toată activitatea mea, serioasă şi meritorie (!), din cuprinsul unei zile, se consumă în cele trei-patru ore de lectură şi scris, comise toate în pat, în zorii zilei. În rest, celelalte îndeletniciri sunt simulacre având un scop unic: anume acela de a-mi alunga angoasele, de a mai bifa încă o zi din calendar, fără să am, pe cât posibil, remuşcări privind felul în care mi-am petrecut ziua.

În scriitura mea nu apare ficţiunea. Toate cele scrise prin cărţile mele sunt realităţi ale lumii mele lăuntrice, unele calde încă, imediate.

Pentru a diminua aerul ciopârţit, fragmentat, al notaţiilor din aceste caiete, am comasat consemnările, în locul spaţiilor dintre

ideile disparate utilizând paragraful. Asta am văzut că se poartă şi la case mai mari…

17 noi. 2015, marţi: Arborii stau neputincioşi de atâta goliciune care li s-a întâmplat în doar trei-patru zile. În tot acest timp, frunzele le cădeau „ca nişte confeti" la orice adiere. În prezent, culorile toate nu mai sunt pe verticală, ci pe orizontală, intensitatea nuanţelor acestora diminuate fiind de ploi, de frig… de dor. Singura lor nădejde – venirea imensităţii albe, reci atotacoperitoare.

Viaţa – un iureş de secunde ireversibile, unice, grăbite, nepăsătoare şi de nestăvilit. Dacă pentru individ la un moment dat clipa, secunda, se va opri, pentru omenire şi mapamond goana neobosită a timpului va continua.

În natură vânez imagini, în lecturi mă preocupă înhăţarea de idei sau măcar de cuvinte-blitz; prin urmare, tot vânător se cheamă că sunt.

Citesc şi scriu în chip de fugă de realitatea care mă împresoară şi mă apasă. Dacă mă refer strict la lecturi, aici este şi o curiozitate, o dorinţă de acumulare de trăiri, de cunoştinţe. Citind, scap de sinele terorizant… Deşi nu chiar bătrân, scepticismul acestei vârste m-a cuprins de-a binelea, năpădindu-mă de câţiva ani încoace. Prin lecturi, scriitură, fugă în natură şi prin net, caut să mă desprind de stările neliniştitoare.

L-am căutat şi nu L-am găsit, neavând favoarea graţiei, darul revelaţiei… Fără să disper, îmi continui căutările – este adevărat, nu în mod constant, şi nici foarte insistent.

18 noi. 2015, miercuri: Ca să mă împac cu o realitate anume, îmi spun că orele mele de nesomn sunt timpi smulşi neantului, şi dacă aş fi dormit aceştia nu mi-ar fi aparţinut nicicând.

Venit din haos, am picat pe Pământ… După un scurt du-te-vino bezmetic pământul pe care am căzut mă absoarbe – încet, metodic, sistematic – făcându-mă degeaba tânjitor de soare, de căldură, de flori şi de adieri, de izvoare, de păsări şi de cărări silvestre; încet, metodic, mă absoarbe… Şi mă redă aceluiaşi haos.

De fiecare dată ies din casă cu silă şi cu teamă pentru ceea ce am să văd, aud şi simt. Din această pricină, de la o vreme am ales să ies mai mult seara, când lumea s-a retras. Mă preumblu printre lacuri, auzind şi văzând doar raţele sălbatice…

Scrisul meu chiar dacă nu demonstrează prea mult, arată, dovedeşte măcar – sper – o tresărire de viaţă.

De când cu smartphone-ul, în loc de un telefon simplu, tehnica mi-a pătruns în… pat, dislocând consistent timpul destinat lecturii. Trebuie să mă abţin zdravăn ca această drăcovenie să nu-mi mănânce timpul matinal destinat lecturii, dar şi scriiturii – un timp atât de productiv până nu demult. Tot în acest sens să nu mai pomenesc de timpul pierdut la tv. (Teroarea la Paris continuă…).

De vreo două luni o senzaţie de disconfort la călcâiul piciorului drept îmi creează dificultăţi la mers; astfel că se mai iveşte încă un neajuns, punându-se de-a curmezişul unei mari plăceri ale mele: mersul pe jos.

Mă întreb: – Ce aş mai fi, oare, fără toate disconforturile mele, fără şubrezeniile şi deznădejdile mele? Sigur, nu aş mai fi eu. Timpul, durata – marele distrugător impasibil. În tot acest… timp materia îşi continuă metamorfoza, jocul ei dintotdeauna.

Mărturisire: eu când scriu, mai întâi mângâi cuvintele, apoi le culc tandru pe hârtie spunându-le în gând: să fiţi cuminţi, să nu mă faceţi de ruşine! În tot acest timp ele tac, unele parcă zâmbindu-mi trist, altele rămân nepăsătoare, majoritatea căzând într-un somn adânc, aşteptând ochii curioşi ai vreunui cititor care să-i trezească pentru ca mai apoi să le spună povestea, jucându-şi fiecare rolul cu care le-am însărcinat. Consemnările mele concise denotă neputinţă de mai mult, dar şi lene combinată cu un soi de rigoare faţă de text.

Oare înainte de Cădere omul se ruga lui Dumnezeu? Tind să cred că nu, având confort sporit acolo, în Paradis, neavând grija zilei de mâine, scutit fiind de boli, duşmani, exploatatori, fără pericol de… şomaj! Acum, toată lumea se roagă, în timp ce Dumnezeu continuă să rămână îmbufnat, căzut pe gânduri; poate niţel şi plictisit…

De-ar fi să-mi fac un bilanţ parţial al existenţei, aş consemna următoarele: – Nu am fost făţarnic, nu i-am linguşit pe cei mai puternici decât mine, nu am umblat după favoruri; apoi, am cules roadele acestui fel de a fi… Consider că am trăit ca majoritatea bărbaţilor, ducând, în tinereţe, adesea o viaţă împrăştiată, fără să fi săvârşit nicio faptă măreaţă, însă nici josnică.

Lumea, viaţa rămâne tentantă. Din păcate omul superficial mânjeşte locul şi îl urâţeşte, ucide în chip imbecil ambientul natural şi, din păcate, are sufletul tot mai pustiu.

<u>19 noi. 2015, joi:</u> Îmi doresc nespus de mult ca viaţa mea să nu-mi fie crispată, apăsătoare; totuşi, veselia zgomotoasă îmi displace, fug de zarva petrecăreaţă, sunt tot mai închis în sine şi iritabil. Liniştea interioară, necesară scrisului, o capăt doar dimineţile, în cursul zilei nemaifiind capabil să notez o iotă – acest spaţiu al zilei, de după mijirea zorilor, fiind un timp prielnic acumulării, uitării de sine.

Aproape septuagenar fiind, încă n-am reuşit să aflu mare scofală despre viaţă. Intuiesc doar că e mai simplă decât o găsesc eu cu felul meu complicat de a vedea lucrurile.

Am învăţat, în liceu, despre minus infinit şi despre plus infinit. Iată, au trebuit să treacă peste cincizeci de ani ca să-mi dau seama ce vor să fie aceste extreme atât de îndepărtate, încât să ţi le închipui numai este cu neputinţă. Realizez acum că la „plus infinit” se află Raiul, iar la „minus infinit” – Iadul. Au trebuit, aşadar, cinci decenii ca să le pot defini, iar ca să le pot „trăi”, simţi, îmi va fi necesară eternitatea. Iar eu – un minuscul fir de praf oscilând – până când?! – între cele două extreme…

„Dacă în bătrâneţe şi neputinţă mai este loc de nădejde, în Iad speranţa moare definitiv.” Îl recitesc pe Cioran şi mă conving tot mai mult că el, de fapt, este un sentimental revoltat, un liric trist, melancolic – un tip cu o structură deosebit de emotivă. Şi fiindcă toate aceste caracteristici sufleteşti mi le regăsesc şi în umila-mi făptură, iată de ce mă simt atât de ataşat de acest scriitor.

Activitatea mea fizică, cotidiană, se rezumă la foarte puţin, anume: niscaiva exerciţii fizice dimineaţa, la sculare, ieşiri, arareori, în Natură – îndeobşte pe valea Bucin – apoi, seara, o plimbare, de circa o oră, printre lacuri. Dacă pe latura aceasta, a activităţii fizice, există un deficit, pe seama căreia lesne s-ar putea instaura plictisul, acest neajuns este compensat de o mai intensă activitate spirituală, intelectuală – încât nu mi se întâmplă să mă plictisesc.

În viaţa cea de toate zilele avem nevoie de prea multe pentru a ne putea declara mulţumiţi de ea.

După-amiaza. Vremea fiind relativ frumoasă, descind pe valea Bucinului, pe mal de apă. Fotografiez, ascult şuierul apei, foşnetul frunzelor care părăsesc ramul, amestecându-se cu apa, cu iarba, cu vântul. Privesc coroanele pleşuve ale aninilor, plopilor, alunilor cuprinşi, cu toţii, de fiorul toamnei, gata să primească noul veşmânt alb de omăt. Sub coroana unui anin ochii mi se opresc pe un obiect ciudat. Seamănă cu o lanternă, ori, mai degrabă, cu un reflector mic fixat pe trunchiul arborelui, la înălţimea unui stat de om, prin intermediul unui cordon negru. Mă uit mai atent în preajmă căutând să determin importanţa locului, cauza prezenţei acelui obiect. Nu găsesc niciun argument deosebit: locul este comun, fără vreo semnificaţie anume. Curiozitatea mă împinge să doresc să cercetez obiectul, aşa că îl desfac de pe tulpina arborelui. Într-adevăr, pare să fie o lanternă; desfac capacul cutiei şi în interiorul ei aflu opt baterii, ceea ce îmi întăreşte presupunerea că am de a face cu o lanternă, e drept, mai deosebită. Încerc să o pun în funcţiune, o învârt, o sucesc, fără însă să-i pot da de capăt. Nefiind totuşi un obiect de lepădat, cel puţin ca aspect, fie şi pentru cele opt baterii, mă gândesc să-l iau acasă, acolo având tot timpul să-l cercetez. Încheindu-mi repriza de fotografiat şi de ozonare, fiind trecut de ora 16, mă îndrept către maşină socotind să ajung la ea înainte de lăsarea întunericului. Ajuns acasă pun misteriosul aparat sub lupă. Are culoare de camuflaj şi poartă, în exterior, o denumire: „DÖR”! În interior, lângă un cod de bare, mai aflu două iniţiale: „UV”, precum şi un număr: 552. Mă gândesc să-l întreb pe „Moş Google” ce vrea să fie acest obiect misterios. Tastez aşadar datele determinate şi iată

enigma dezlegată: obiectul minune este o… video cameră cu menire cinegetică şi, după detaliile tehnice din descrierea în limba germană nu pare să fie de duzină. Mai bâjbâi niţel la aparat, la partea electronică, şi se pare că obiectul este funcţional (!). Brusc, realizez că ceea ce am săvârşit nu este corect şi, chiar dacă locul în care l-am găsit nu părea să fie de interes cinegetic – aproape fiind de nişte cabane –, nu-i corect ca tocmai eu, silvicultor… Mă cuprinde remuşcarea şi neliniştea pentru ceea ce am făcut. Este ora 18,30, afară e întuneric beznă. Mă gândesc ca mâine în zori să duc aparatul înapoi în locul de unde l-am luat. Îmi vine ideea de a-l suna pe colegul D.Z., silvicultor la Praid, să-i povestesc tărăşenia. Dar mă răzgândesc şi decid că nu o să am linişte până dimineaţa, aşa că mă urc în maşină şi, cu noaptea în cap, revin în munte, la 14 km de Sovata, doar pentru a mă descotorosi de obiect. Deşi am luat chiar două lanterne cu mine, ajuns în pădure nu folosesc niciuna, de teamă să nu fiu luat drept… braconier! În fine, ajung la locul cu pricina, recunosc pâlcul de anini, apoi remontez camera pe acelaşi trunchi de arbore pe care o găsisem cu câteva ore în urmă. După care răsuflu uşurat! Refac drumul până la maşină, fără grabă, liniştit. Toată aventura remontării a durat o oră. Ajuns acasă mă felicit, în gând, că nu am amânat până mâine repunerea obiectului, întrucât mi-aş fi prelungit agitaţia, remuşcarea.

<u>20 noi. 2015, vineri:</u> Conform Sfintei Scripturi omenirea încă trăieşte în ziua a şaptea; a opta zi – „8” sau mai bine zis (…scris!): „∞” – se va întâmpla la a doua venire a lui Hristos: zi neînserată, ziua luminii infinite. Lucru cert: dacă Antihrist – încorporare a Satanei – există, atunci sigur e aici şi acum, în aceste vremuri tulburi în care răutatea este dusă la extrem, la fel şi mândria, laolaltă cu viclenia multă şi cu minciuna.

Trăim într-o lume şi într-o vreme în care totul este strâmb, mincinos şi viclean. Îngrijorător, pacostea cea mare constă în realitatea faptului că în prezent inteligenţa omului s-a amestecat cu intim cu minciuna, şiretenia şi hoţia realizând o buruiană umană otrăvitoare, un mutant strâmb şi deosebit de periculos. Dumnezeule,

noi, oamenii, ar trebui să fim buni, altruişti, în schimb suntem îngrozitori de răi şi egoişti. Setea de infinitul bunătăţii spirituale a fost dislocată de infinita sete de înavuţire materiale. Omul prezent este un om derutat. El în loc să meargă pe calea progresului bunătăţii, perseverează în răutatea egoistă, ucigătoare.

21 noi. 2015, sâmbătă (…iarăşi sâmbătă?!): Vreau, oare, ca prin aceste caiete, cu aceste consemnări, să trec în conştiinţa altora? Dacă da, oare de ce?!

Tot mai mult mă conving că raţiunea este utilă pentru ca să poţi ajunge din punctul a în punctul b: din pat, la W.C. În schimb, ca să poţi ajunge până la Dumnezeu ai nevoie de credinţă, de har! Eu: har nu am, credinţă… *Doamne, ajută necredinţei mele!*

În aceste consemnări: eu situându-mă între corp şi suflet – un du-te vino sfâşietor. În tot acest timp *„de ce*-ul*”* vieţii mele se estompează. Îl caut, nu-l găsesc – improvizez; şi uite-aşa mai trece o zi…

Dacă totuşi motivul pentru care existăm este **suferinţa,** aceasta fiind unica modalitate de desăvârşire sufletească, atunci, pentru ca să-mi pot continua drumul, tot timpul va trebui să-mi născocesc mijloace de a-mi putea purta povara. Şi pentru ca această ţintă să o pot atinge îmi caut refugiu în citit şi în scris, apoi fug în Natură; şi în tot acest timp adopt atitudini care să-mi facă suportabile suferinţele. De la Frankl[5] am învăţat că pentru a nu se ajunge la disperare trebuie să-i găsesc un *sens suferinţei*: **D[isperarea] = S[uferinţă] – S_1[ens].**

În acest fel, găsindu-i rostul, aceasta, vicisitudinea, poate fi îndurată fără ca să se ajungă la disperare. Chiar dacă nu aflu întotdeauna rostul suferinţei, zic că aceasta sigur are o noimă şi că nu sensul îi lipseşte, ci capacitatea mea de a-l determina. „Când ne aflăm în incapacitatea de a schimba ceva (aşa cum este exemplul unei boli incurabile), ne aflăm în faţa provocării de **a ne schimba pe noi înşine.”**

[5] Psihiatru vienez, părintele logoterapiei, doctor în neurologie şi filozofie. Frankl este fondatorul celei de-a treia şcoli vieneze de psihoterapie.

„Scrisul simbolizează coborârea lui Hristos pe Pământ, aşezarea lui în mormânt şi Învierea. Cuvântul nu există decât în gândul vostru. El se întrupează în fiecare literă pe care o desenaţi pe hârtie. Capătă un corp. Apoi, cuvântul întrupat este pus în mormânt, în pagina caietului. Şi reînvie în capul celui care îl citeşte. În scris se află tot misterul creştin. Astfel, scriind, avem certitudinea că săvârşim un gest religios.” (Virgil Gheorghiu: *Memorii*)

Iată că am ajuns la final de noiembrie iar eu încă nu le-am cumpărat piţigoilor seminţele de floarea-soarelui. Va trebui să caut, să le cumpăr acest dar al meu pentru curajul şi devotamentul lor de a rămâne alături de mine, înfruntând împreună cu noi vicisitudinile vremii, neplecând, precum rândunelele infidele, de pildă, prin ţările calde.

Scriindu-mi jurnalul încalc un principiu (al lui Marin Sorescu): „Şi mai am o pretenţie de la jurnal: să nu-l scrie chiar oricine!” … Să mă ierte!

Unele cuvinte îmi declanşează în minte veritabile străfulgerări de idei. Majoritatea poemelor mele le-am scris sub pârjolul unui singur cuvânt cheie (detonator!). La fel şi bună parte a consemnărilor cuprind idei iscate din scânteia vreunui cuvânt incandescent.

Cicatrice sufleteşti, mai vechi, ori mai noi: dor, dor, dor…

<u>22 noi. 2015, duminică:</u> Sunt tot mai convins că ale mele cărţi nu ar fi trebuit să fie scrise; or, scrise fiind, nu trebuiau tipărite. La ce bun să mai tulbur şi eu apele uriaşului ocean de scriituri cu nămolurile mele sufleteşti?

Trăiesc, de peste şapte ani, într-un soi de izolare prelungită (sufletul meu aspiră la pustnicie…) urmare a unui dezgust faţă de tot ce înseamnă actualitate. O consecinţă a acestui mod de trai este o alterare consistentă a relaţiilor mele cu oamenii, în consecinţă aceştia considerându-mă un infatuat bizar.

Am apreciat, şi apreciez, la Ida delicateţea ei deosebită, calitate care este rodul inteligenţei ei simple, al bunătăţii, altruismului, generozităţii, discreţiei şi mărinimiei sale. Afirm acestea ca persoană

care trăieşte cu ea, alături de ea, iată, de mai bine de treizeci şi şapte de ani…

Nu, nu cu mintea mă pot apropia de Dumnezeu, ci doar cu sufletul…

23 noi. 2015, luni: De ceva vreme mă „distrez” cu lansări de comenzi online anapoda. Deunăzi am comandat două caiete la un preţ total de 97 de lei. Aceste caiete pe monitor se vedeau într-un fel şi deoarece la citirea detaliilor despre ele nu am fost suficient de atent, la primirea acestora am avut marea dezamăgire de a constata că ele sunt improprii scopului pentru care le-am procurat, cheltuind 100 de lei exact degeaba. În mod similar, ieri scotocind prin librării online, luat de valuri comand două volume de memorii – vol. 4 şi 5 – ale lui Dumitru Popescu. Cu câteva minute în urmă mă răzgândesc şi îmi propun să sun la librărie pentru a contramanda comanda. Pricina? Îmi pare că scrierea aceasta nu mă va mai prinde – deşi sunt bine scrise, având un stil atrăgător –, având în vedere experienţa lecturii volumelor I şi II din seria aceloraşi memorii, de vreme ce pe acestea le-am citit în decurs de zece ani, volumul III încă zăcând pe raft necitit. Nu, sigur iarăşi nu am procedat bine. …Şi uite-aşa mă distrez eu cheltuindu-mi banii aiurea, laolaltă cu timpul cel preţios.

Andreea şi cu Petrică au sosit în ţară, la Cluj, în noaptea trecută, la ora 1,30. În seara asta urmează să vină acasă, doar pentru câteva zile, încheindu-şi astfel „aventura” lor europeană, cu durata de şapte luni, al cărei bilanţ este practic, din punct de vedere profesional, un fiasco.

Scrisul meu – acest jurnal – este o trebuinţă derivată şi dintr-un lung exerciţiu de tăcere iscată de împrejurări ale vieţii mele.

Strădania evidentă a arborilor de a se înălţa către Dumnezeu m-a copleşit dintotdeauna; în prezent zelul lor mă acaparează.

Mi se întâmplă frecvent să mă privesc cu ochii copilului care am fost. Ce îmi este dat să văd? Un moş străin care are vârsta mea, un bătrâior care, pe lângă faptul că a ajuns un ratat, claie peste grămadă, tinde să devină o zdreanţă, o epavă.

Nici până acum nu am agreat vecinătăţile, însă de la o vreme, nu le mai suport, acestea îmbolnăvindu-mă, laolaltă cu proprietarii absurzi.

Unele cuvinte au un ecou deosebit, profund, în sufletul meu: îmi trezesc idei, îmi evocă imagini, unele sunt precum o pietricică aruncată în apa unui lac, altele sunt asemenea unui bolovan, a unei stânci prăbuşite în nemişcarea apei.

24 noi. 2015, marţi: Ieri, în jurul orei 22 sosiră Andreea şi cu Peet – cei doi vilegiaturişti în căutarea unui loc şi al unui rost în lume. Iată-i, aşadar, acasă după ce s-au perindat opt luni de zile prin nu mai ştiu câte ţări europene cu nădejdea că, în sfârşit, în careva dintre ele le va fi mai bine decât în America. Însă n-a fost să fie, prin urmare, se vor reîntoarce – pe doi decembrie – în S.U.A. (Kansas City), reluând totul de la început (!)…

Vremea fiind neprielnică, stăm ziulica toată în casă, povestind, în trei limbi, despre noi, iar ei, tinerii, despre traseul lor european. În seara asta fiindcă plouă nici la promenadă nu mă mai duc, aşa că asist la resortarea zestrei lor vestimentare – o parte adusă fiind din Irlanda, o altă parte lăsată fiind la noi, încă din luna mai: *Joe şi Barbara!*; le reambalează alcătuind două bagaje de 23 de kg fiecare, aceasta fiind greutatea maximă admisă pentru călătoria lor cu avionul.

25 noi. 2015, miercuri: Cele şapte cărţi ale mele, practic opt, cu placheta, constituie tot atâtea reziduuri ale sufletului meu frământat. Comit, în continuare, aceste epurări sufleteşti, prin consemnările de faţă. Qui prodest? Măcar mie dacă îmi vor folosi tot e bine. Iar mie îmi sunt utile, deoarece îmi umplu timpul, creându-mi senzaţia unei activităţi intelectuale benefice.

Cartea, cele mai multe dintre ele, au ca menire să confere un sprijin sufletesc omului pentru ca acesta să poată suporta mai lesne nefericirea.

În tot ce scriu mă simt în permanenţă ţinut de mână de câţiva înaintaşi de vază ai gândirii şi scriiturii, române mai cu seamă.

Dintre străini, unul dintre aceştia este Cioran, în fond român şi el, însă unul mai ciudat.

Temperamentul meu, aşa cum este el, vlăguit, devine şi mai sleit, mai nedumerit şi mai neliniştit. Îi va fi păsând oare cuiva?

„Ajută-mă, Doamne, ca să mă pot pierde în Tine!”, auzit, ori citit – nu mai ştiu; cert este că sună bine!

Clipelor, unde vă duceţi, unde mă duceţi, unde ne duceţi? Voi, fărâme de timp, luaţi frânturi din fiinţa mea, muşcaţi din ea, purtându-mă şi împrăştiindu-mă prin Univers. Cine, şi când mă mai adună ca să pot fi iar întreg, nerisipit, neirosit?

Drum la Odorhei, cu Andreea şi cu Peet pentru a cumpăra un geamantan de călătorie, prilej cu care ne vizităm rudele: pe sora-mea o găsim la lucru, la birou, apoi trecem pe la nepoata mea, Emese, la circa zece kilometri de Odorhei, în localitatea Satul-Mare (HR), pentru a-i vedea cei doi copii drăgălaşi, un băiat, Csanád, de aproape doi ani şi pe Annabela; pe Csany nu-l găsim acasă, fiind la grădiniţă; în schimb o putem vedea pe micuţa Annabela (de şase luni!), întruchipare a cuminţeniei.

<u>26 noi. 2015, joi:</u> Materie repede pieritoare – omul. Şi câtă vânzoleală prisoselnică, învolburări, de transformări succesive ale acestei substanţe care, oricum, va ajunge pământ; care şi el mai apoi se transformă în tină, praf…

Tentative timide de instalare a iernii manifestate prin ninsori slabe, neputincioase. Dacă aştept totuşi omătul, aceasta este doar pentru că, de fiecare dată, laolaltă cu zăpada abundentă mi se întoarce, din cine ştie ce meleaguri îndepărtate, şi copilăria mea sub forma ei cea mai pură.

Ora 20. Andreea şi cu Petrică îşi încheie scurtul lor sejur sovătean. Se reîntorc deocamdată la Cluj, apoi, luni, la ora 7:30, cu o cursă Lufthansa, în America, în Kansas City, acolo unde trăieşte şi tatăl lui Petrică. Să aibă noroc aceşti copii, să-şi găsească finalmente, locul şi rostul lor în viaţă.

„…A început de ieri să cadă câte-un fulg; acum a stat…” Vremea e sumbră şi rece.

27 noi. 2015, vineri: Din lecturi creştin ortodoxe:

1) Din suferinţă poţi scăpa doar prin suferinţă (Însuşi Dumnezeu a mântuit lumea doar atunci când ajunge pe cruce, răstignit).

2) Cazi în apa adâncă, nu prea ştii să înoţi; dă şi tu din mâini şi din picioare, te mai ajută şi apa, şi Dumnezeu, însă importantă este mişcarea ta, strădania proprie.

3) Răul cel mare al Occidentului: a pus banul în fruntea lucrurilor.

4) Cele cinci simţuri ale noastre sunt cinci porţi de intrare pentru ispite.

5) Nu suntem îngeri, avem nevoi materiale care se procură cu mari osteneli…

Intrăm în perioada Sărbătorilor de iarnă. Programele tv de acum vor fi năpădite de tot soiul de „tradiţii”, dansuri şi cântece, colinde care în realitate nu se întâmplă, doar aici, pe sticlă. Ţaţe bătrâne, laolaltă cu piţipoance, înveşmântate în tot soiul de costume populare, care nu se mai poartă în mediul sătesc, cântă melodii care în viaţa de zi cu zi, dar nici de sărbători, nu se mai pot auzi… decât aici, pe sticlă! În realitate, satul înseamnă mizerie multă, noroi şi paragină, gri şi negru mult, crâşme infecte, bătrâni urâţiţi de soartă şi de neajunsuri, tineri îmbătrâniţi, precum şi alţi corciţi – temperamental şi ca port –, umblători prin străinezia cea aducătoare de desfrâu şi debusolări. Aşa încât, folclorul nostru este un mare fals, idealizând un trecut de mult apus şi, în acelaşi timp, mascând o realitate de cu totul altă factură şi coloratură decât cântecul şi jocul, dimpreună cu straiele populare migălos lucrate şi strălucitoare. Interpreţii şi interpretele sunt nişte farsori prezentându-ne neadevăruri ambalate în culori ţipătoare, toată a lor prestaţie fiind doar o publicitate întru atragerea de posibili interesaţi pentru nunţi, botezuri şi alte petreceri cu bani mulţi. Ca tip uman, ţăranul, victimă, cândva, a unei civilizaţii industriale, a dispărut de mult, în locul lui ivindu-se un simulacru lamentabil, derutat şi debusolat, un hibrid: nici ţăran, nici muncitor.

În aceste vremuri omul uită să trăiască, confundând viaţa, trăitul, cu agoniseala, cu orice preţ, mult, foarte mult, cât pentru şapte vieţi; omul de azi este într-o continuă competiţie cu sinele şi cu alţii, victima banilor, încât viaţa lui nu mai e trai, ci coşmar.

28 noi. 2015, sâmbătă: Despre recitatori. Deşi actorul Ion Caramitru este considerat cel mai bun recitator al poeziilor eminesciene, mie acest mod de a recita nu îmi place deloc. Accentul retoric, inflexiunile nazale, în sfârşit – întreg arsenalul dramatic scos la paradă, doar pentru rostirea unor versuri, îmi pare prea mult, de prisos; ba chiar vătămător substanţei oricărei poezii.

M-am dezvăţat să mai privesc înainte, în viitor; în trecut mă mai uit arareori, însă repede fug şi de acolo către prezent, coborând în mine, dezbărat de trecut şi de viitor, încercând să mă privesc fără teamă şi fără regrete (!).

Andreea şi cu Petrică se abţin de la a procrea un nepot (nepoată) şi pentru mine. Nu vor, ori nu pot, doar Dumnezeu poate să ştie. Îmi pare rău, într-un fel, pe de altă parte, în lumea asta bulversată, ce rost mai are să aduci pe lume progenituri care să te robească ani de zile, apoi să te lase de izbelişte? Mă enervează însă cei doi atunci când pomenesc de intenţia lor de a adopta un… câine! Mi se pare caricatural, vizavi de aşteptările mele, dar şi o palmă dată vieţii, precum şi un bobârnac neamului meu, familiei mele.

29 noi. 2015, duminică: Nimic pe acest Pământ nu poate fi real; nici măcar serios, de vreme ce totul este atât de labil şi de efemer. Existenţa toată este o fantasmagorie tragicomică; bine ar fi ca viaţa asta să fie luată de noi toţi în râs, privind-o ca pe o glumă nu foarte reuşită. (Recitesc consemnarea de mai sus şi mi se pare un bun simulacru de idee „profundă”, un… fâs de literatură cu tentă filozofică prin care încerc să mă dau înţelept.)

Înţeleg tot mai mult utilitatea duşmanilor, precum şi a lui dracu, în viaţa mea: amândoi îmi arată, cu zel, doar părţile mele rele, întunecate, aspecte pe care fără aportul lor nu le-aş putea vedea. Ca atare, îţi mulţumesc, drace, iar ţie duşmanule, îţi sunt recunoscător!

… Scriu fiindcă am senzaţia că am de spus ceva. Cât este de important acest *ceva*, nu pot să ştiu; cert este că trebuie, simt nevoia de a le scoate din mine şi a le răstigni pe hârtie. Iar din acest punct de vedere, pentru mine faptul de a scrie este important, împlinindu-mă spiritual.

<u>30 noi. 2015, luni:</u> În ultimii câţiva ani am văzut o sumedenie de filme, artistice şi documentare, despre cel de-al Doilea Război Mondial, despre Hitler, despre holocaust ş.a.m.d. Mă întreb, tot mai nedumerit, cum de nu a fost posibil ca înainte de izbucnirea conflagraţiei mondiale Dumnezeu să fi împiedicat ascensiunea monstrului care cu ideile sale, agreate, e adevărat, de milioane de oameni, a dus la pieirea a peste cincizeci de milioane de suflete, îndeobşte nevinovaţi?! Pe lângă acest dezastru, a mai produs şi pagube materiale imense. Apoi, ulterior, după începerea războiului, cum de a fost cu putinţă ca acest arhitect al Răului, Hitler, să scape în chip mai mult decât bizar, de o sumedenie de atentate, se pomeneşte de un număr de 42 de încercări, aproape perfect puse la punct? Să fie la mijloc protecţia divină? În această aritmetică – 1 la 50 de milioane – totuşi intervenţia salutară a Providenţei se impunea de… cincizeci de milioane de ori, nimicind de tot atâtea ori un monstru, pentru a salva o imensitate de nevinovaţi, dar şi pentru a cruţa atâtea bunuri materiale devastate, practic fără rost, de pârjoluri şi bombardamente. Misterioasă aritmetică, iertată-mi fie, Doamne, nedumerirea!

Orice scriere aşa-zis fictivă este subiectivă, chiar dacă autorul optează să se pituleze îndărătul unor personaje inventate. Însă cu deosebire jurnalul face parte din literatura subiectivă, autorul etalându-şi propria-i persoană, în chip vădit. În ambele situaţii – literatură fictivă sau nonfictivă – scriitorul tot despre sine povesteşte. În scrierea fictivă autorul îmi pare a fi mai laş decât cel de jurnal, deoarece se fofilează, împrăştiindu-se în literatura sa aşa zis obiectivă, în pielea tuturor personajelor prezentate.

Moda aplauzelor la înmormântarea anumitor personalităţi îmi pare a fi o manifestare nepotrivită, de ultimă speţă, întruchipare a

făţărniciei şi a sacrilegiului. Aici, în astfel de împrejurări, numai liniştea şi încremenirea pot fi atotgrăitoare.

Cărţile mele apărute până acum, desigur nu se năşteau fără ajutorul material al unor persoane interesate în a-mi sprijini această preocupare; drept pentru care, şi cu acest prilej le exprim recunoştinţa mea sinceră. Contribuţia lor pecuniară a făcut posibilă ivirea acestor volume care, în definitiv, nu mi-au adus niciun câştig material, ci doar niscaiva firitisiri, puzderii de invidii, apoi nedumeriri şi o fărâmă de apreciere sinceră din partea câtorva (puţini) cititori.

Tagebuchul (jurnalul) acesta al meu – singurul prieten, cu rol de confident, pe care îl am; de fapt, pe altul, cu această menire, nici nu am, doar pe el: singuraticul şi tăcutul meu jurnal, prieten fidel de peste patruzeci şi şapte de ani…

Îmi transfer gândurile, sentimentele, în cuvinte aşternute pe acest caiet, cum s-ar zice: îmi literaturizez viaţa. La ce bun? Răspuns: ca să mă amăgesc cu himera unei activităţi intelectuale.

Să-mi mai accept umilinţele vieţii, ori să nu le mai accept? Aceasta este întrebarea… Uite că le admit, e drept – mai mult din laşitate.

Convorbiri, pe WhatsApp, cu Andreea (mesaje, imagini şi voce), mai întâi din Munchen, apoi, după ora 19,36, din Dublin. Aici vor rămâne o zi, urmând ca poimâine, miercuri, să plece spre continentul american, la Kansas City, oraş în care se vor stabili deocamdată.

1 Dec. 2015, marţi: Ziua Naţională a României, cu ploi şi lapoviţă, vânt şi temperaturi scăzute. Opinia mea privind data serbării acestui eveniment: ca anotimp, această zi este întotdeauna cu neajunsuri. Mai potrivită ar fi căutarea altui eveniment din istoria ţării, întâmplată într-o lună de vară, atunci când e o plăcere să stai afară şi să celebrezi evenimentul. Apoi, imnul… Nu are melodicitate, iar conţinutul este anost. Altfel, Românie să trăieşti!…

Paradox: Ideea sinuciderii este salutară! Dovada? Însuşi „profesorul de sinucidere”, Emil Cioran, a avut o viaţă îndelungată (84 de ani).

Printre multe alte cărţi, *Confesiunile Sfântului Augustin* – „confesiuni scrise pentru a fi citite de Dumnezeu” – zac, de mai bine cincisprezece ani, în biblioteca-mi proprie necitite. De ce oare?

Pe arborii pădurii, nicio frunză – toate au abandonat ramul venind să acopere pământul înainte de sosirea omătului rece.

Aşadar, zi de sărbătoare, fapt care îmi aduce aminte de zilele de duminică ale copilăriei când mama mă obliga să mă îmbrac „frumos”, însă fără să mă fi trimis, sau dus, nici măcar o dată la biserică; de fapt, nici pe ea nu ştiu să fi participat la vreo slujbă bisericească, duminica ori de sărbători. Aceasta e doar o amintire, nu-i un reproş. Şi atunci când ea insista mai tare să-mi îmbrac *costumul de duminică*, eu din contră mă înveşmântam cu cei mai jalnici şi ponosiţi pantaloni, iar pe picioare încălţam bocancii scâlciaţi din pivniţă, după care dispăream, victorios, pe deal şi pe potecile pădurii – departe de casă, de sat şi de… îmbrăcămintele frumoase.

Între Tolstoi şi Dostoievski, întotdeauna l-am preferat pe primul. „Ana Karenina” şi „Război şi pace” le-am citit încă din copilărie, la treisprezece ani – e drept, cam devreme. Ulterior, nu am mai putut relua lectura acestor romane vaste, părându-mi-se obositoare. În schimb, pe Dostoievski, în pofida a trei sau patru tentative (*Crimă şi pedeapsă, Fraţii Karamazov, Idiotul*) nu le-am putut nicicând citi până la capăt. M-a captivat în schimb Jurnalul lui Tolstoi, citit prima oară prin anii ’70 şi recitit chiar de curând, în ediţie definitivă. Scrierile despre Dostoievski, cele biografice, însă m-au acaparat; mă gândesc la cele ale autorilor Henry Troyat, Ana Dostoievskaia (soţia scriitorului)…

Sărbătorim Ziua Naţională a României cu un iureş de hoţii, jefuitori de ţară faimoşi, nepuşi la zid; ba nici măcar cu averile confiscate! Celebrăm evenimentul cu oamenii sărăciţi în ultimul hal, cu o viaţă mai sumbră ca niciodată. Deşteptă-te române! Căci cu mizeria şi cu hoţii este absurd să te mândreşti.

Civilizaţia care ne ucide… Gândul îmi fuge la anii ’50, ’60 – unde eram şi unde am ajuns, însă ce folos dacă totul este în detrimentul păcii, în defavoarea liniştii omului?

Viaţa mea: o existenţă tăvălită într-un derizoriu de ultimă speţă. Nu a fost să fie să fie altfel.

Repetatele pene de curent mă disperă. Şi ieri, şi azi deranjamente pe reţea cu întreruperea furnizării electricităţii. Este cumplit că de ani de zile se tot întâmplă aceste deranjamente şi nimeni, de la Renel, nu înlătură neajunsul. Este ora 9,25 – stau în pat înfofolit (nefiind curent electric, nici încălzirea nu funcţionează); pe piept am o carte întredeschisă, cu mâna stângă ţin o lumânare, în timp ce pe genunchi am caietul în care fac aceste notaţii. Suntem în secolul XXI, epocă supertehnicizată, iar de Ziua Naţională a României: beznă! Mă opresc să mai comentez, deoarece îmi fac sânge rău.

„Întrucât cu toţii avem o condamnare la moarte în buzunar, orice om – dacă nu e ţăcănit, ştie că viaţa este scurtă, finită. Conştienţi de această realitate, că lucrurile se termină în felul acesta, mă mir, e aproape de necrezut că biata fiinţă omenească mai poate vieţui normal. O conştiinţă lucidă ar trebui, clipă de clipă, să anestezieze în noi orice germen de bucurie, orice plăcere de viaţă. Un răspuns, la această nedumerire, este previzibil: înseamnă că subconştientul nostru ne spune, din adâncul său: «– Băieţi, nu vă agitaţi, că nu-i aşa cum crede lumea. Vedeţi-vă liniştiţi de treabă, vine şi momentul acela. O să vedeţi că toată scenografia aceea cu schelete e o legendă»” (Sigmund Freud).

2 dec. 2015, miercuri: În această dimineaţă Andreea şi cu Peter zboară din nou către America, mai întâi la Atlanta, apoi, după o săptămână, la Kansas City. După şapte luni de tatonări europene, soldate cu eşecuri în ceea ce priveşte ţinta lor, iată-i reîntorcându-se pe tărâm American pentru a reîncepe totul de la zero. Au aproape patruzeci de ani şi o puzderie de începuturi ratate, nefinalizate. Cine ştie, poate de data aceasta… Să dea Dumnezeu!

Deşi nu sunt condamnat să stau zilnic la calculator, mai bine de opt ore, uite că totuşi stau cu osârdie mai mare decât un funcţionar care este obligat la această corvoadă pentru a-şi câştiga existenţa. Totuşi, o oarecare asemănare a motivaţiei sedentarismului nostru ar fi, anume aceea că dacă amploiatul prin acest fel de activitate îşi câştigă pâinea, eu prin această îndeletnicire îmi justific scurgerea timpului. Dacă pentru slujbaş această îndeletnicire este lucrativă, pentru mine nu; cel puţin din punct de vedere pecuniar.

Preocupările mele de ordin religios, mai mult teoretice decât practice, sunt mai degrabă nelinişti decât convingeri. Caut, consolări în fond, prin cărţi şi în reviste sau în filme, în loc să mă cobor mai mult în adâncul sufletului meu, unde dacă aş putea ajunge, cu siguranţă că aş găsi o sumedenie de soluţii şi explicaţii. Comoditate, teamă sau neputinţă? Cu siguranţă din toate câte puţin.

Se înmulţesc fulminant „carcasele metalice" motorizate, purtătoare de „carcase biologice" – cum e şi a mea – către desinaţii iluzorii. Ieşim, fugim de noi, în loc să ne scoborâm în interioritatea noastră, spre linişte, limpezire şi cumpătare.

Scrijelesc hârtia, aproape cu disperare, proiectându-mi sufletul pe câmpul alb al acesteia. Cumpănesc, tot timpul, ca între cuvântul aşternut şi sentiment să fie o deplină concordanţă, o corespondenţă justă şi egală, conştient fiind de faptul că doar aceste slove fixate pe hârtie, ori pe suport electronic, vor putea fi adevăraţii mesageri ai sufletului meu; doar ele vor fi adevăratele urme spirituale ale trecerii fiinţei mele pe acest pământ.

Parafrazând: Orice vecin mi-e mult prea aproape ca să-l pot iubi întrucât îmi deranjează aura!

Azi, la Odorhei, pentru înrămări de tablouri oshibana, precum şi pentru cumpărături de Moş Nicolae şi Moş Crăciun.

3 dec. 2015, joi: În fond, tot ce facem, noi, oamenii, are un singur scop, anume: fuga de crunta realitate, refuzul de a ne recunoaşte neputinţele, declinurile, neacceptarea de a ne vedea pe sine şi lucrurile aşa cum sunt: şubrede şi efemere. Prin urmare, facem totul pentru a ne autoînşela, dislocând sau măcar estompând

adevăruri incomode ori dureroase până la disperare. Faptul acesta confirmă neputinţa noastră de a trăi fără iluzii (de obicei le numim *speranţe*), fără autoamăgiri.

Vremuri tulburi, bizare. O sumedenie de gunoaie umane ne-au cotropit vieţile, secerând şi înşfăcând cam tot ce se putea înhăţa în ţara asta. Caracterial aceşti indivizi sunt egali cu zero. Ei au doar o singură calitate: aceea a buretelui în faţa apei, anume nesaţul.

Prezenţa în preajma mea a unor oameni ambiţioşi, dornici de competiţie, mă nelinişteşte. Atunci când îmi este dat a-i întâlni, caut să mă debarasez de ei, fugind din calea lor ca de o pălălaie nimicitoare. De dragul păcii, al liniştii, am ales anonimatul, vecin cu asceza. Beneficiez de o libertate totală, covârşitoare, stare de care, din păcate, nu mă folosesc îndeajuns. Oare pentru că a venit prea târziu? O dovadă a ceea ce am afirmat mai sus, privitor la libertatea mea, ar fi şi faptul că în orice clipă, a oricărei zile, pot să-mi iau maşina şi să mă refugiez oriunde, prin apropiere sau mai la distanţă; ceea ce şi fac, retrăgându-mă, în cele mai multe cazuri, pe valea Bucin – locul meu de tihnă din oricare anotimp.

4 dec. 2015, vineri: Peisajele, din acest sezon, din care omul să fie cu desăvârşire absent, sunt proiecţii perfecte ale specificului sufletului meu. În sprijinul acestei afirmaţii stau mărturie cele aproximativ două mii de fotografii ale mele de pe pagina de Facebook…

Am ajuns ca nu numai anii să mă hârbuiască, ci şi zilele; ba chiar şi orele…

Odată ce un om se declară împăcat cu moartea, resemnat în privinţa ei, viaţa devine o stradă înfundată dintr-o noapte fără lună, şi fără stele…

Atunci când citesc, conţinutul cărţilor – bune – se încorporează substanţei fiinţei mele. Aşa încât, sufletul meu cred că se compune cam trei sferturi din lecturi şi un sfert din moşteniri genetice.

5 dec. 2015, sâmbătă: Lipsa prietenilor, din preajma mea, o pot argumenta într-un singur mod, anume: nu mi-am apropiat

anumite persoane, întrucâtva demne de încredere, din teama de a nu-mi spulbera singurătăţile. Am reuşit să-mi înfăptuiesc acest deziderat cu preţul dobândirii unui calificativ incomod, acela de: „infatuat bizar”. Dacă acesta-i preţul, fie, îl suport.

Tentativa mea, la 65 de ani, de… convertire la senzualitate, îmi dau seama acum, a fost o greşeală, fiind de-acum o pălărie mult prea mare pentru mine. Aşa încât rămân, în restul timpului, să bâjbâi în preajma sufletului, să moşmondesc pe aici, să mă tot dumiresc, şi nedumiresc, aşa cum am făcut de fapt dintotdeauna.

Jurnaliştii şi analiştii politici, care se tot perindă la tv, ne otrăvesc vieţile. De multe ori văzându-i şi auzindu-i cum perorează, dându-se deştepţi foc, apuc telecomanda şi, îngrozit, închid grăbit aparatul. Câtă vorbărie prisoselnică, câte lături, Dumnezeule, vărsate în minţile şi sufletele noastre în cei 26 de ani de hoţii şi manipulări – toate pe banii şi pe nervii noştri; pe prostia noastră…

6 dec. 2015, duminică: Îmbătrânirea ne aduce într-o stare dramatică; ca şi cum asta nu ar fi îndeajuns, suntem – cel mai adesea – împinşi şi către ridicol.

Cosmopolitismul (*Patria mea e lumea toată…*) Andreei şi al lui Peter m-a nedumerit din capul locului, mirarea mea stârnind nedumerirea celor din preajma mea (!). Se pare că după experienţa de şapte luni, dobândită prin hălăduirea lor, în acest răstimp, prin câteva ţări europene, avântul lor s-a mai moderat şi, în consecinţă, încearcă să devină doar americani. Aşa încât, mirarea mea, cât şi nemirarea altora îşi pierd rostul şi sensul.

7 dec. 2015, luni: Ciudată e trebuinţa omului de a se lega de cineva sau ceva, deşi ataşarea de o fiinţă cu siguranţă este aducătoare de dureri într-un viitor mai mult sau mai puţin apropiat. Să aibă oare nevoie omul de chinuri viitoare a căror sursă este fiinţa de care ne-am ataşat? Ne leagă suferinţele de viaţă? Ne conştientizează de faptul că suntem încă vii?

Efectuând aceste consemnări, oare adaug ceva la sufletul meu, ori scad ceva din el? Sincer, nu îmi este clar. Cert este că trebuinţa

(?) de a scrie, mai cu seamă în zori de zi, îi este imperios necesară sufletului meu.

Sunt exact ca poporul din care mă trag, adică: nefericit şi uşuratic (superficial?). Atât de adânc şi de organic mă simt înrădăcinat în această realitate, încât părăsirea acestui mediu, precum şi acestui fel de a fi, ar echivala cu însăşi spulberarea fiinţei mele.

Lumea occidentală este, se pare, sătulă de prosperitate. Ura popoarelor înglodate în mizerii şi nevoinţe se pare că a ajuns la limită faţă de popoarele trăitoare în huzur – extremele se ating, ciocnindu-se.

Întrebare de la In Tech:

– Vreau sa îmi dezvolt masiv vocabularul cu diferite cuvinte şi expresii inteligente. Ce ar trebui să citesc? Menţionez că n-am citit o carte în viaţa mea.

Răspuns de la Qaerdla:

– *Abecedarul* ar fi prima; după ce l-ai devorat, poţi trece la dicţionare.

In Tech: – Apoi, care să fie prima carte pe care să o citesc?

Qaerdla: – *Pădurea spânzuraţilor,* de Liviu Rebreanu…

Mufa (către Qaerdla): – Las-o dragă, n-o brusca; să-nceapă cu *Scufiţa roşie…*

8 dec. 2015, marţi: Mă gândesc la cât de neînsemnat sunt, la urma urmei, în societate; cu atât mai mult în această lume, în acest Univers – un fir de praf efemer, văicăritor şi pieritor, care se închipuie cu încăpăţânare că ar fi altceva decât este…

În toată viaţa mea am optat să fiu un soi de gânditor, decât să fiu un om de acţiune care să-şi rişte confortul. Din pricina aceasta am ajuns unde am ajuns. Ca temperament sunt un impulsiv; ca viziune, opţiune – un sceptic; aşadar, tot ce poate fi mai rău!

Răsfoiesc paginile acestor caiete şi constat că am adunat în ele o sumedenie de impurităţi, de contradicţii nerezolvate, defecte şi resentimente cel mai adesea mascate, căutări, dureri, disperări,

zbucium şi venin. Însă, fie şi aşa, ele, notaţiile acestea îmi sunt, pe moment, benefice.

Este ora 10,45. De mai bine de două ore un motoferăstrău ucide arborii din preajmă, undeva nu foarte aproape, însă la distanţă suficient de mică pentru a-i auzi urletul sinistru, sfâşietor, zgomotul acesta care m-a disperat dintotdeauna, la fel şi mizerabilii care aprobă tăierea arborilor din staţiune.

Între orele 13,30 şi 16 fug de sedentarismul de acasă şi mă cufund în ceaţa densă de afară. Pe măsură ce urc pe valea Bucin negura se subţiază şi, cam în dreptul pârâului Creanga Mică apar razele de soare nevăzute de câteva zile bune. Ca să-mi mai diversific traseul, azi îmi propun să urc, cu maşina fireşte, pe pârâul mai sus pomenit, pe un drum forestier ameliorat. La nici patru kilometri de gura văii zăpada devine atât de mare încât de teamă să nu mă împotmolesc pe aici, renunţ să-mi continui drumul. Întorc maşina, cu chiu cu vai, apoi cobor vreo şase kilometri, unde peisajul este tomnatic, optând să merg, pe jos, pe malul Târnavei-Mici, în ceaţa umedă şi deasă. Şuierul apei râului mă relaxează; caut crâmpeie de natură despuiată de frunze pentru a le fotografia. În gând, îmi aleg ca titlu de album, pe Facebook: „Printre aninii de pe malul Târnavei-Mici.” Finalmente, realizez optzeci şi patru de fotografii din care, mai apoi, acasă, aleg doar nouă imagini pe care le postez pe site. Una dinte acestea – „Mâna iernii încercând să oprească curgerea apei…” se bucură de succes.

<u>9 dec. 2015, miercuri:</u> Nărav cotidian matinal – la ora şapte, sau opt, pornesc televizorul şi de fiecare dată mă „infestez” cu mizeriile de ştiri de la *A3* sau *Realitatea*, veritabile canale de scurgeri de otrăvuri cu acţiune lentă, ca să nu mai vorbim de celelalte canale de scursori. Scotocitorii în ape tulburi, în haznale şi în mlaştini infecte, televiziunile, toate, ar trebui limitate ca durată de transmisie, nemaivorbind de faptul că bună parte dintre ele ar trebui închise pentru a cruţa sănătatea mintală a privitorului.

Alaiuri de înmormântare. La acestea ar trebui să participe strict personalul de la pompele funebre, fără suite, fără fast, cu un preot

rostind o scurtă predică de înhumare – nu la… gropari, ci către Dumnezeu şi cel ce pleacă. Doamne, deşi ştim prea bine că suntem sortiţi morţii, nu ne prea vine a crede. Cât de mult ne complicăm viaţa, cât mult ne complicăm moartea.

Îmi cunosc prea bine neajunsurile – pe care nu le mai pot remedia –, ştiu bine câte parale fac, înseamnă asta, oare, că aş fi un echilibrat? Un citat din Sfântul Ioan Gură de Aur, citat pe care îl găsesc pe net, iată-l: „Darul de a suferi este mai mare decât darul de a învia din morţi, pentru că făcând cineva minuni, Îi rămâne dator Lui Dumnezeu, pe când dacă cineva suferă, acestuia Dumnezeu îi rămâne dator."

10 dec. 2015, joi: Viaţa este o „afacere" bizară cu prea multe dureri şi suferinţe, grozăvii şi banalităţi care, toate, au aceeaşi finalitate…

Privesc, de pe a şaizeci şi cincea treaptă a vieţii mele, undeva departe, în copilăria mea sângeorzeană. Mă văd un copil timid, sensibil şi melancolic – după opinia unora, de pe atunci, un copil niţel ciudat, lipsit de exuberanţă şi volubilitate, fără preocupări specifice acelei vârste, fiind mereu cufundat în cărţi, pierdut pe cărările dealului, ale pădurii, ori pe marginea Târnavei… Timpul a trecut, eu rămânând acelaşi, bătrânel de data aceasta, timid, sensibil şi melancolic – un moşneguţ care, pentru a obţine un simulacru de bucurie, de chef de viaţă, refuză să creadă realităţi nu prea plăcute, nici comode, doar pentru a putea merge înainte. În acest scop se consolează cu refugii în natură, cu netul, cu literatura; atât…

Suntem victimele iluziilor, anume că, vezi Doamne, cu maşinile am merge mai repede (a se vedea ambuteiajele, de la anumite ore, din marile oraşe), apoi că prin net am comunica mai bine, mai lesne, cu toată lumea conectată, la fel şi cu telefoanele mobile. Acestea sunt adevăruri parţiale, deoarece, în realitate, toate aceste aparate ne izolează mai degrabă, făcându-ne robii lor, cu voia noastră. Coeficientul negativ al acestui „progres", aparent, este imens şi neliniştitor.

Ca să cred fără rezerve în Dumnezeu, ar trebui să fiu mai fricos decât sunt şi, mai cu seamă, ar trebui să am mai multă fantezie (har?). Deocamdată sunt foarte lacunar.

Scriind acest jurnal, cineva îmi spune că am mania de a mă manifesta, de a mă arăta. Îl contrazic spunându-i că afirmaţia sa este în parte adevărată, anume că exteriorizarea mea de acest fel este urmarea unei nevoi, fie ea şi părelnică, de a produce ceva; apoi, „arătarea" mea este şi ea într-un fel justă, deoarece trebuinţa aceasta este izvorâtă din setea de a mă arăta mie însumi, cu bune şi cu rele, şi mai puţin altora. Acum, dacă în oglinda în care mă uit eu se mai uită şi altcineva, nu cred că sunt eu de vină; şi nici oglinda. Vina este a aceluia care mă priveşte cum mă privesc. Ce-i de făcut? Să sparg oglinda?…

– Şi ce-i dacă am trăit, şi ce-i dacă am murit?, o dublă întrebare care mă preocupă de ceva vreme. („Din codru rupi o rămurea/ Ce-i pasă codrului de ea!/ Ce-i pasă unei lumi întregi/ De moartea mea?"). Dacă este posibilă viaţa după moarte, atunci totul este cu putinţă – chiar şi că viaţa aceasta este o himeră.

Zmângălelile mele, din aceste caiete, sunt singurele modalităţi de a fi în contact cu actul scrierii, al gândirii, simţirii şi compunerii în limba română; în afara acestora efectiv nu am unde, cu cine, şi cum să grăiesc această limbă: săptămâni, luni de zile… Sedentarismul meu, retragerea din activitatea silvică, apoi şi din societate, au dus la intensificarea notaţiilor în acest jurnal, săvârşind, mai cu seamă, notaţii din sfera ideilor şi mai puţin de ordinul evenimentelor, păţaniilor, efectiv acestea fiind drastic diminuate. Incontestabil, această alunecare către idei se mai datorează şi celor şase decenii şi jumătate de existenţă.

Aceste exerciţii zilnice mă ţin aproape de cuvinte, ajutându-mă să îmi oglindesc cu ajutorul lor stări şi idei, îndoieli şi slăbiciuni, dureri şi nedumeriri, tristeţi…

De câte ori intru pe Google Earth şi văd ivindu-se uriaşul glob pământesc rotindu-se în faţa ochilor mei, mă şi închipui undeva în centrul României, un infim punct, o entitate insignifiantă care, alături de circa şapte miliarde de alte asemenea invizibile şi

neesenţiale caraghioslâcuri se îmbulzesc, se frământă, se chinuie şi se sfâşie între ele pentru o supremaţie derizorie, părelnică. Apoi, pentru a-mi accentua şi mai mult neimportanţa fiinţei mele, compar, tot pe net, planeta Pământ cu celelalte planete ale sistemului solar; după care, încerc să-mi închipui întregul Univers în care… undeva… pe un fir de praf numit Pământ se află, printre altele, o minusculă fiinţă submicroscopică şi raţională, adică eu, laolaltă cu multele miliarde de alte entităţi invizibile, de acolo, de sus, care se închipuie ca fiind demne de a fi luate în seamă de Conştiinţa Supremă. Câtă lipsă de modestie poate fi din partea acestor derizorii entităţi!

Prin tot ce facem cu suflet, cu pasiune, ne ataşăm, de fiinţe, de lucruri, uitând că totul este de fapt o himeră, ori un balon de săpun de o clipă, după care urmează realitatea cea cruntă: tăierea firelor de legătură cu tot ce ne-a legat, cu tot ce am dăruit, suflet din sufletul nostru, apoi – moartea.

11 dec. 2015, vineri: Gând. Cred că Dumnezeu a renunţat să se mai ocupe de viaţa zilnică a creaturii sale, omul, din momentul în care acesta a cutezat să-i încalce porunca. L-a lăsat să „crească şi să se înmulţească” cât vrea şi cum vrea el, neîncetând însă a-l pedepsi tot timpul, cu tot soiul de năpaste şi, în final, cu moartea. Las la o parte, în această poveste, episodul cu trimiterea lui Hristos drept mântuire atunci când creatura-i va fi oale şi ulcele. Dacă *maica Eva* nu era curioasă, eu acum cu siguranţă aş trăi la o margine de pârâu paradiziac, singur, într-o colibă, citind şi scriind, scriind şi citind, hrănindu-mă cu fructe de pădure. (Apropo de acest moment. Cineva întreabă: – Dacă în Eden Dumnezeu era convins că Adam şi Eva vor fi ascultători, atunci de ce l-a făcut pe Adam… aşa, iar pe Eva aşa?!… Răspuns: – Pentru orice eventualitate!)

Dezabuzat cred că este cuvântul care mă cuprinde cu tot ce am şi nu am.

Plăceri: să citesc şi să scriu, să mă cufund în natură, desigur cu aparatul de fotografiat întotdeauna la mine; şi, din păcate, să stau ore

bune pe net, să caut, să comunic, să transcriu aceste consemnări. Toate-s vechi, nouă e doar pasiunea internaută.

<u>12 dec. 2015, sâmbătă:</u> Ca român, veşnic am avut acea senzaţie de minoritate şi de marginalizare în ţara mea, fenomen pe care, de fapt, o tot trâmbiţează maghiarii din Transilvania. Ei trăiesc acest sentiment dacă se raportează la România, în timp ce eu o simt dacă mă raportez la nivel zonal. Eu sunt, în fond, minoritar cu adevărat, român fiind printre secui (94% din total în Sovata); dacă ei sunt, şi se simt, minoritari la nivel de ţară, asta mi se pare normal. Aşa încât mai nefirească, până la urmă, mi se pare situaţia mea.

<u>13 dec. 2015, duminică:</u> O dimineaţă neguroasă cu o iarnă ezitantă abia îndrăznind să aştearnă câţiva fulgi de nea pe iarba dintre pavelele curţii, pe vârful scoruşilor din faţa gardului… Iernile de demult, cu doi metri de omăt pe vremea asta, au devenit amintiri. Dumnezeu parcă a uitat, de câţiva ani încoace, să tragă cortina albă peste finalul de toamnă, lăsându-ne la vedere resturi vegetale, frunze, ierburi, chircindu-se parcă de jena a ceea ce au ajuns, dezamăgite de Iarna inconstantă, lăsându-le la vedere suferinţele, nevolniciile.

Publicându-mi jurnalele, mai cu seamă, am ştiut că voi risca să fiu judecat de oricine care mă va citi. Unii cititori au început să mă vadă aşa cum apar în consemnările de-acum zece sau douăzeci de ani, eul real, cel de-acum, nemaifiind decât un vag reper, vestigiu al acelor urme scrijelite pe hârtie. Da, am cutezat să mă arăt, prin aceste scrieri, m-am destăinuit şi mi-am dezgolit sufletul, de multe ori fără nicio reticenţă, asumându-mi urmările. Or, asta pentru cei mai mulţi, înseamnă impudoare, exhibiţie provocatoare, fală. În realitate, punându-mi în vitrină faptele şi gândurile – nu puţine ivite din mâlurile mele sufleteşti – am adus doar sinceritatea, deschiderea: spovedania către oricine…. Şi asta doar de dragul de a-mi contura mai cu seamă eul lăuntric aşa cum este el. Ştiu, săvârşind aceste scrieri, mi-am coborât garda. Ei, şi?… Citând un clasic: „Scriu ca să nu ruginesc…” Libertatea vieţii mele actuale – tot mai liber fiind de

legături, de lanţuri, de obligaţii – să fie, oare, semnul sigur al lipsei de sens al existenţei la care am ajuns? Chiar de n-o fi taman aşa, e pe-acolo…

14 dec. 2015, luni: Zilele se scurg cu monotonia lor teribilă. Nu am nicio şansă de a le mai da coloraturi, încărcături variate, în afara acumulării şubrezirii fizice evidente. Fug de senzaţia de inutilitate şi sterilitate născocindu-mi, improvizându-mi trebuinţe de tot soiul; ba chiar şi abilităţi pe care, de cele mai multe ori, nici pe departe nu le am.

„Acolo sus” stocul de omăt este epuizat. De ani buni zăpada cade cu ţârâita, lipsind lunile de iarnă de albul imaculat. Ne lasă cerul fără iernile de altădată când, pe vremea aceasta, zăpada era din belşug. Ne este dat, mai nou, să rămânem doar cu frigul cel negru, cu decorul descompus al toamnei, fără acoperire cu alb, lăsate toate ravagiile toamnei la vedere, parcă dinadins spre luare aminte.

La Tg.-Mureş, cu Ida şi cu Eva. Intrând în oraş, avem parte de un ambuteiaj disperant din cauza unor lucrări la drum. Fiind o oră de la miezul zilei, cu atâţia oameni în maşinile lor nebune, mă întreb cine mai lucrează în oraşul acesta în afară de aceşti drumari?! Prin prăvălii, invazie furibundă de oameni cumpărând orice, cu nesaţ, de parcă şi mâine nu ar mai fi o zi, de parcă peste câteva ore toate magazinele din oraş ar închide pentru o jumătate de an.

Seara, în timp ce îmi fac promenada printre lacuri, pe aleile luminate, la exact ora 16,45, de pe un paltin căzu o frunză, ultima frunză galbenă părăsind arborele în această iarnă făr’ de omăt…

15 dec. 2015, marţi: Refugiu în natură. Ziua fiind însorită, cu peisaje melancolice de toamnă târzie, profit de buna luminozitate şi pozez, pe valea Bucin, trunchiuri de arbori cu aspect mai ciudat, urmare a brăcuirii acestor exemplare în decursul vremii. La înapoiere, în Praid, o cunosc pe E.H. cu care înfirip un dialog pestriţ.

16 dec. 2015, miercuri: Dimineaţa – decor preschimbat în alb: a nins! Pe acest covor imaculat îmi aştern decăderile şi umilinţele vârstei…

Singurul motiv pentru care mă laud, câteodată, este decizia pe care am luat-o, acum douăzeci şi doi de ani, anume: renunţarea, subită şi neimpusă de cineva, la alcool. De atunci, dacă mi se întâmplă doar să visez că beau, mă şi trezesc alarmat imediat. Aşadar, nici măcar în vis!…

Am împrăştiat până acum circa şapte sute cincizeci de cărţi de mine scrise. La ce bun, de ce oare? Să fie spre aducerea aminte de mine ceva mai târziu? Nu ştiu sigur, oricum însă iluzia aceasta o am.

Dacă venirea mea nu am decis-o eu, îmi rămâne în schimb posibilitatea de a hotărî, de a-mi alege eu momentul plecării…

Ataşamentele intrate pe uşa agreabilului, şi a plăcerii, în final se transformă în mari izvoare de suferinţă. De asta mă conving iar şi iar, tot timpul – şi acum.

Mă doare sufletul pentru lumea în care îmi este dat să trăiesc: o lume vicleană, coruptă în ultimul hal, josnică, murdară, căzută, se pare, iremediabil în capcana dobândirii de bani prin mijloace necinstite, a reuşitei materiale cu orice preţ. În micimea mea, absolut nimic nu pot face, doar să mă tot mir, să mă enervez, degeaba, să-mi manifest uimirea şi să-mi macin nervii.

17 dec. 2015, joi: Zi de zi viaţa îmi dovedeşte, cu asiduitate şi prisosinţă, că n-am încotro: trebuie să cred cu resemnare ceea ce am devenit.

Morţile care mi-au diminuat viaţa: mai întâi, în 1964, cea a bunicului matern – întâmplată în condiţii zguduitoare pentru mine, la o vârstă a mea adolescentină (14 ani), foarte vulnerabilă. Mai apoi, cu mult mai târziu – plecarea părinţilor mei: mai întâi tata (în 2004). Aceasta a fost prima „trecere” la care am asistat, clipă de clipă, în ultimele patruzeci de minute înaintea săvârşirii; apoi, mama (în 2012); la ea am ajuns când ea deja plecase….

Cred că cel mult cinci cititori au fost sincer pătrunşi, înduioşaţi, cu adevărat de cele ce am scris în cele şapte sute cincizeci de cărţi,

respectiv opt titluri. Restul de 745 de posibili cititori, posesori ai cărţilor mele, sunt pasivi, unii chiar invidioşi (?!), majoritatea dintre ei cred că nici nu au frunzărit cărţile dăruite – căci dăruite au fost toate, cu autografe şi cu multă bucurie. Ba mai mult, mi-e teamă că le-au aruncat, ori le-au încredinţat focului. În consecinţă, 745 de cărţi sacrificate, fără nici un ecou.

… Şi fiindcă M. – „drag viciu şi martiriu" – mă obsedează în continuare, ca să scap de această preocupare obositoare, cred că mi-ar fi util să scriu mai mult despre ea, conform principiului: scapi de o idee fixă, formulând-o în scris, chiar de mai multe ori. Însă adevărul este că mă abţin să mi-o gonesc din viaţa mea în modul acesta. Aşa încât rămâne doar varianta ignorării, cu care ea de fapt mă „tratează" de multă vreme.

Port în cârcă, fără putinţa de a mă debarasa, o uriaşă povară: mormanul de nelinişti ale mele. Lepădându-l, n-aş mai fi eu, încât de atâtea despovărare, sigur imediat m-aş ridica în ceruri!

Tot încercând să-mi inventez un prezent mai agreabil, nu fac altceva decât să cad în ieri, în alaltăieri. Aşa că, nu mai inventez nimic.

Noi, românii, dintotdeauna, dar astăzi parcă mai mult decât oricând, suntem prea toleranţi, prea pasivi şi fatalişti. Primele două caracteristici (slăbiciuni?) sunt grozav de bine exploatate de clasa politică de astăzi, iar fatalitatea, de către biserică.

Până la cincizeci de ani, chiar dacă în viaţa de toate zilele reuşeam să mă bucur de viaţă, după acea vârstă în viaţa-mi cotidiană, dar şi în cea lăuntrică, sufletească, am devenit mai pesimist şi mai grav decât înainte, desigur nu fără pricini îndeajuns.

Dorinţele, prea multele dorinţe, ne-au adus în halul actual, o stare abia-abia suportabilă. Şi totul a început cu prima dorinţă-curiozitate a cărei satisfacere ne-a bulversat destinele în chip irevocabil în această existenţă.

<u>18 dec. 2015, vineri:</u> Nădejdea că viaţa dacă în prezent este gri, mâine va fi semigri este o speranţă naivă şi deşartă. Existenţa rămâne chin şi frământare, cu intensităţi variabile pe parcursul unei

vieţi, povara şi deznădejdea fiind într-un continuu crescendo. Firile slabe nemaisuportând escaladarea sleitoarelor apăsări, abdică înaintea firescului sfârşit…

De când cu smartphone-ul – telefonul cel isteţ –, pierd ore bune din timpul destinat până de curând doar plăcutelor lecturi. Nu m-am putut, iată, abţine de la tentaţia lumii moderne! În fond şi acest aparat este un mijloc care îmi face traiul mai suportabil (?), alături de lecturi, scrieri, cufundarea în Natură… În sinea mea nu mă mai satur să mă minunez, zi de zi, oră de oră, de aceste cuceriri ale minţii umane. Toate aceste îndeletniciri, alături de somn, marele diminuator al epuizantei activităţi a conştiinţei, rămân refugii de nădejde din calea devastatorului tăvălug cotidian. În acest cadru strâmt caut să mai savurez câte ceva din această existenţă zdrobitoare. Acesta-i… plutonul, cu acesta defilez.

19 dec. 2015, sâmbătă: Caut să-mi dizolv obsesiile şi tensiunile prin scris şi prin lecturi dar, mai cu seamă, prin desele-mi fugi în sânul Naturii.

Mă ştiu un comod şi rezervat. Cândva am fost mândru şi singur; acum sunt doar singur… În scriitura pe care o practic, sunt un fragmentarist care trăieşte în lumea-i singuratică. Învăluit în umbre şi neguri, caut lumina din afară, deşi ştiu prea bine că ea, dacă o fi undeva, se poate afla doar în suflet: lumina cea adevărată, grăitoare, salvatoare. În tot acest timp, o neîncetată ploaie de gânduri (obsesii?) mă udă până în suflet, estompând lumina pe care, cu toate acestea, o zăresc licărind…

Se apropie ora şapte: să pornesc televizorul, ori să-l las naibii? De fiecare dată când îl conectez încep să se reverse din el avalanşe de zoaie fetide, infectând totul în preajmă, inundându-mi şi sufocându-mi sufletul. Se apropie a douăzeci şi şasea aniversare a schimbării de regim. Bilanţul este mai mult decât trist: brambureală, viclenii, hoţii şi spolieri. În tot acest timp, marea gloată tace inertă, lăsându-se umilită, jefuită, odihnindu-se într-o inconştienţă verde, viguroasă.

Deducţii dintr-o lectură filozofică: Dacă „viaţa, materia, istoria şi timpul sunt boli ale eternităţii”, atunci fără de ele *eternitatea* ar fi întruchiparea sănătăţii…

Trăiesc, de ani buni, fără fapte considerabile, dar mereu într-o stare de agitaţie lăuntrică covârşitoare, perpetuă. Viziunea mea asupra acestei vieţi numai senină nu se poate chema a fi. Inconvenientul cel mare este că nu văd nicio soluţie de ieşire din impas.

După o vreme, vârsta – cu multele-i mizerii fiziologice – ne face mai lucizi, spulberându-ne sarea şi piperul vieţii, împingându-ne tot mai aproape de un pisc, ori spre fundul unui hău, unde îţi este dat a te întâlni cu însăşi *Zădărnicia*.

„După ce a pus pe foc al doilea volum al «Sufletelor moarte», Gogol a început să plângă…” La fel simt şi eu atunci când mă gândesc la actul meu insuficient cugetat când, într-un moment de avânt distructiv, am aruncat în focul şemineului opt (8) caiete, de o sută de pagini fiecare, cuprinzând însemnările mele din perioada 1980-1999. Actul lui Nero e nimic pe lângă ce am săvârşit eu atunci!

Anul acesta frecvenţa notaţiilor mele în acest caiet a fost poate cea mai mare din toată perioada de când ţin eu jurnal. Pricina?… Îmi maschez şi eu neantul cum pot. Devin tot mai solitar şi mai înnegurat. O fi bine, o fi rău – acesta am ajuns…

Întotdeauna am căutat să citesc cărţi – în special jurnale – în care să fie descrise trăiri ale autorului, lumea sa lăuntrică, trăiri care să mi le explice pe ale mele, scrieri care să mă ajute a mă înţelege pe mine însumi.

20 dec. 2015, duminică: Sora-mea împlineşte şaizeci de ani: îi urez tot binele!

Disperarea generală din ţărişoara mea, lehamitea chiar, distruge tot ce a mai fost bun pe plan moral pe aceste meleaguri. Dar, pentru ca dezastrul să fie deplin, libertatea, posibilitatea de a părăsi ţara, optând pentru meleaguri mai luminoase, afundă şi mai mult ţara în mlaştina neagră şi rece a deznădejdii. Mă mir că nu s-a consfinţit o

lege prin care să se hotărască, o dată pentru totdeauna, ca fiecare fiinţă să trăiască acolo unde s-a născut. Să creşti şi să-ţi creezi nădejdi care să se împlinească, ori nu, să calci mereu acelaşi lut până când obosiţi – şi tu, şi glia –, cea din urmă te va îmbrăţişa şi acoperi. Aceasta ar trebui să fie prima lege a oricărei fiinţe trăitoare ivită în orice colţ de lume.

21 dec. 2015, luni: Scurgerea zilelor, în cazul meu pândită de aceleaşi activităţi şablonarde – oare pot fi numite activităţi? –, într-atât de uniforme încât zilnic se repetă până şi detaliile: aceleaşi mici, infime, satisfacţii (?), aceleaşi temeri şi nelinişti, înecate toate în bezna nopţilor făcute ţăndări. Ceea ce mă linişteşte este faptul că, în pofida monotoniei, nu mă plictisesc.

Ca vorbitor de limbă maghiară, am decis ieri ca, în chip de recunoştinţă faţă de acest grai, în care m-am format şi în care trăiesc, zi de zi, s-ar cuveni să fac efortul de a citi din jurnalele lui Márai Sándor, autor pe care îl agreez şi din care am mai citit vreo două cărţi de eseuri. În acest sens, am comandat, pe net, două jurnale ale acestui scriitor. Este cel puţin bizară relaţia mea cu limba maghiară: deşi o vorbesc zi de zi, în virtutea mediului în care vieţuiesc, din literatura ei am „gustat” doar o infimă parte, neavând aceeaşi dexteritate în perceperea scrierilor în această limbă, şi nici educaţia, nici chiar cea minimă, în ale tainelor acesteia. Realitatea aceasta mă distanţează şi mă pune în dificultate atunci când sunt pus în situaţia de a putea citi, şi pricepe, cu lux de amănunte, textele scrise în limba lui Petöfi.

Cărţile mele, cele opt, apărute până acum, sunt ale mele reflexii, revărsări ale sufletului meu în varii ipostaze. Fără aceste defulări, petrecute prin intermediul acestor scrieri, cu siguranţă traiul meu mi-ar fi infinit mai anevoios. (Cu puţin timp înainte Sovar P. mi-a comunicat trecerea în nefiinţă a mamei sale, în cel de-al nouăzeci şi doilea an al ei de viaţă. Scapă, iată, de o corvoadă, dar… rămâne fără mamă.)

Lumea, oamenii, sunt de un egoism meschin, chiar dacă se afişează ori trâmbiţează opusul acestei atitudini. Peste tot, oriunde ai

merge, şi ai căuta, dai numai de oameni cu interese personale, egoiste, utilizând orice mijloace pentru a-şi atinge scopul: farsori, hoţi, măscărici. Însă altă lume nu-i pe-aici, poate dincolo, dar asta… vom muri şi vom vedea!

Tevatura prăbuşirii mele profesionale a început în 2003, odată cu începuturile încropirii Composesoratului Mureş… Patru persoane, cucuiete, în cârdăşie, mi-au pregătit înfrângerea deja cu şapte ani înainte de data fatidică: vara lui 2008. Şi dacă ar fi fost vorba doar de înfrângere, ieşeam eu din impas şi o luam de la capăt. Dar n-a fost numai atât, ci cu mult mai mult – a fost o înfrângere combinată, în chip dibaci, cu multă umilire, cu îngenuncherea, ceea ce nu pot uita cât voi trăi. Artizanii acestui act mişelesc au fost, precum am mai spus, cei patru cucuieţi, respectiv: C.I., P.F., L.P (Dir. Silvică Mureş), şi într-o mai mică măsură, dar participant şi el: L.A.

Senzaţiile mele, cele mai multe, au iz de amărăciune – şi nu degeaba…

Fragmentarismul, cioburile de idei rămân, până la urmă, singura-mi modalitate de redare a lăuntricului meu neguros. Încercările mele utilizând modalităţi lirice – haiku-ul şi poemele în versuri albe – vin şi ele, desigur, cu aportul lor, poate mai profund şi mai gingaş decât consemnările mele jurnaliere. Toate cele trei instrumente de exprimare sufletească, îmbinate, pot contura în bună parte lăuntricul meu aşa cum este el: pe vreme bună sau furtună!

Viaţa omului: puf de păpădie, balon de săpun, fulg de nea, bulbuc de ploaie, bob de rouă, petală de cireş, ecoul unui strigăt, visul unei nopţi – oricare dintre ele…

Pentru a fi mereu dorit, nu împlini dorinţa celui care te doreşte, nu da tot, dar nici nimic… sfat de la maica Simona Vlad, auzită, şi văzută, taman acum pe net. Tot de la ea auzire: *Sfârşitul lumii va fi atunci când vor dispare potecile dintre case*.

Omul în faţa netului, ori a televizorului, lejeritatea comunicării prin telefonia mobilă, deşi el se simte conectat cu lumea: o dureroasă şi neliniştitoare amăgire!

Jurnalul acesta, scrierea lui, îmi întreţine iluzia că fac ceva, o muncă. Dumnezeule, unde am ajuns, ce am ajuns!

De fiecare dată, în toate serile, soarele apune peste mânia mea. Şi asta nu pentru a-i face în ciudă Sfântului Pavel, ci pentru că aşa cum soarele răsare, apoi apune, aşa şi eu mă mânii şi clocotesc de furie de câte îmi sunt date să văd, să simt şi să aud. Timpul care ni s-a dat, timpul meu, se apropie de sfârşit. Odată ce timpul meu s-a terminat, oare unde mă vei delega Tu, Doamne?! Tata, mama – morţi sunt amândoi; iar acum şi dispăruţi. Cumplit! Abia acum, în acest context, realizez ce conţinut tragic, zguduitor are acest termen: **dispărut**!

22 dec. 2015, marţi: „Şi neîndrăgostiţii sunt îndrăgostiţi; doar că nu conştientează;" Căci fără această stare de a te dărui cuiva, de a merge către cineva, şi acel *cineva* să vină către tine – spre reunire, pentru refacerea unităţii pierdute, viaţa nu e posibilă; aşa cum nici Dumnezeu nu ar mai fi fără Fiul şi Duhul Sfânt, tot aşa nici omul nu poate fi fără femeia iubită, parte a trupului şi sufletului său. Bărbatul singur, neiubit de către femeia iubită este un dumnezeu fără duhul sfânt şi fără fiu; într-un cuvânt: nu este, golit fiind de principiul esenţial. Ştiu, chiar iubindu-mă – şi nu… puţin! – dragostea, mai devreme, ori mai târziu, tot s-ar ofili. Chiar dacă nu în mine s-ar veşteji, atunci poate în tine. Or, dacă în niciunul dintre noi, atunci înseamnă că moartea ar veni să-i pună capăt dragostei neîmplinite. „Neîmplinită" deoarece nici eu şi nici tu nu am fost împliniţi: eu, întunericul, tu, lumina – niciunul fără celălalt: doar pentru ca amândoi să fim! Absenţa mea eşti tu; absenţa ta sunt eu. Topeşte-mă, destramă-mă cu Lumina ta, pentru ca Unul să fim!

Dragostea este altceva decât căsnicia. Chiar dacă traiul conjugal porneşte cu dragostea – ce motor unic, mirific! –, nu poate continua cu ea, în căsnicie fiind vorba de altceva: anume de constituirea unei… firme având ca obiect de activitate: ivirea copiilor, truda părinţilor pentru agonisirea celor necesare traiului, ocrotirea noilor vlăstare, lupta cu bolile, toate acestea într-o lume dură, mincinoasă şi lipsită de dragoste, după care urmează plecarea

odraslelor, apariţia nepoţilor, şubrezirea părinţilor (deveniţi, iată, bunici!), întrezărirea tot mai clară a finalului. Consider ca fiind o dovadă de netăgăduit, în susţinerea afirmaţiei mele privitoare la părerea că dragostea este cu totul altceva decât căsătoria, vine însuşi finalul superbei poveşti de iubire dintre Romeo şi Julieta. În perioada dragostei efervescente, în punctul culminant al acesteia, pentru a nu banaliza amorul dintre cei doi, prin următorul pas aproape inerent, anume căsnicia, Shakespeare izolează şi conservă dragostea dintre cei doi, introducând factorul *moarte*, acesta fiind, în fond, unica soluţie întru salvarea înflăcăratei dragoste dintre cei doi, scutind-o de diminuare, deteriorare şi pieire. Sublimarea dragostei prin moarte devine mai sugestivă, mai convingătoare prin şocul contrastului imediat – dragoste-moarte! –, decât prin eventuala continuare a poveştii celor doi prin prisma căsniciei lor şi a tot ce implică aceasta (…să zicem: Romeo salahor, trudind de dimineaţa până seara pentru dobândirea celor trebuincioase familiei cu cinci copii, dintre care doi bolnavi cu boli netratabile, alături de mama lor, Julieta, îmbătrânită şi edentată, cu… lombosciatică severă ş.a.m.d.) Aşadar, bariera morţii a idealizat, dar şi ocrotit, dragostea tinerilor, străluminând-o! Căci proba supremă a dragostei adevărate aceasta este: sacrificiul de sine, fie el chiar şi cel suprem.

… Să mergi pe două cărări este posibil, dar se impune o condiţie: anume ca acestea să fie contopite cât mai degrabă. Îndrăgostit de tine, te iubesc – iată calea contopită! *(... Mă iubeşti?* – totul în două cuvinte!).

23 dec. 2015, miercuri: Scriu, de fiecare dată, sub imboldul unui elan lăuntric, atunci când simt că am ceva de spus. Nu vreau să înşir cuvinte menite a-i înşela pe alţii, nici pe mine; nici să mă înconjur de mister, ori să mă dau mai profund decât aş fi. Scriu fiindcă sunt dependent de scris…

De câţiva ani încoace, iernile fără omăt mi-au răpit copilăria cu tot ce am avut eu mai alb şi mai pur în ea. Unde sunteţi voi, ierni de altădată, cu a mea copilărie, cu tot?…

Seara, drum la Tg.-Mureş. Tentativă – eşuată – de a-i face o surpriză (!) de Crăciun lui M. După ce simt că m-a pătruns bine frigul, tot aşteptând în maşină ca să apară, mă decid să mă întorc. Drumul, între Bălăuşeri şi Tg.-Mureş, l-am parcurs, şi la venire, şi la întoarcere, pe o ceaţă neverosimilă: deasă de tăiat cu cuţitul, cu vizibilitate sub doi metri, smogul rostogolindu-se în vălătuci pe şoseaua neagră, cu marcajul şoselei vizibil doar la botul maşinii, abia putând să înaintez cu 10 km/oră…

24 dec. 2015, joi: Ajun de Crăciun aproape văratic, mai puţin decorul care a rămas de toamnă încremenită: cu temperaturi cu mult peste plus, cer senin, soare darnic. Păcat!…

Scârbosul stil american ne-a cotropit vieţile. Îl copiem fără discernământ, stăruindu-ne, cu orice preţ, să devenim ca ei. Ce oroare, dar mai cu seamă: ce eroare!

În fond, rămân atât de puţine din trecerea noastră prin această viaţă!… Finalmente, ceea ce rămâne, esenţa ei, se află în noi; iar după ce nu vom mai fi?… Cea mai bună modalitate de consolare rămâne totuşi uitarea. În acest scop, somnul ar fi, dacă ar fi (!), instrumentul cel mai eficient.

Trec pe lângă un gater. Zdrăngăne, toacă şi acum lemnul, chiar de e Ajunul. Mirosul buştenilor de molid proaspăt debitaţi îmi evocă o remarcă cioraniană: „… Dacă sicriul miroase tot atât de bine, pesemne că nu te simţi atât de rău în el.”

Fatum, Providenţă, Dumnezeu; de căutat detalii, de aprofundat!

După-amiaza: pe valea Bucinului, într-un decor ca de sfârşit de aprilie, cu nuanţe de verde, ruginiu şi gri. Urc pe versantul stâng al văii, fotografiind prin poieni meri sălbatici chirciţi, chinuiţi şi împovăraţi de potopul de tufe de vâsc sufocante. Cobor, apoi, pe marginea Târnavei, încântându-mi ochii şi sufletul cu şuierul apei limpezi printre bolovani, cu aninii despuiaţi, dând onorul şuvoaielor cristaline care zburdă în voie, neîncorsetate de chinga sloiurilor de gheaţă, aşa cum ar fi normal la această dată.

25 dec. 2015, vineri: Crăciun în familie: Eva cu familia şi noi, eu cu Ida; discuţii pestriţe, de aici şi până-n… America!

Mă gândesc la multele cărţi pe care le-am dat, fără să mi le fi cerut cineva dintre beneficiari. Le-am dat vorba aceea: vrei nu vrei, agheasmă bei, Grigore… la mai toţi turiştii cazaţi în vara asta la mine. Gestul acesta îmi pare acum inoportun şi indiscret. Prin acest abuz (!) consider că le-am încălcat intimitatea, violându-le singurătatea. Oricum, aproape că sunt convins că pentru majoritatea cărţile pe care i-am „obligat” să le primească sunt exact acelea pe care nu şi le-ar fi dorit să le citească. Aşadar, act invaziv, indiscret şi nepotrivit, deşi cel care şi-a pus sufletul pe tavă, acela sunt eu. Îndeobşte, mă întreb cu ce drept cutez să determin pe cineva, dăruindu-i o carte, să se aplece către filele acesteia şi să se gândească, fie şi pentru câteva minute, la gândurile mele?!

O dovadă în plus că Dumnezeu intră în golul sufletului nostru este şi cazul vecinului meu, M. căruia i-a decedat de curând soţia; aşa încât, în golul lăsat de aceasta, dublat de golul preexistent (M. este o persoană modestă, fără idealuri, ambiţii sau complicaţii…), Dumnezeu a intrat lesne. Căci, omul acesta a început să frecventeze cu asiduitate biserica şi, ori de câte ori ne întâlnim, îmi vorbeşte cu multă încredere de viaţa de Apoi ca de un fapt aievea.

26 dec. 2015, sâmbătă: Melancolie = inimă grea? Da, melancolic şi furibund, exasperat, năvalnic şi imprevizibil – acesta sunt, cu cei 65 de ani ai mei în cârcă şi pe răboj. Cu acest plumb în spinare, nu mă mai satur să mă nedumiresc cum de îngăduie Dumnezeu să existe această lume sinistră. Cum?!

… Şi iarna care nu mai vine – doar acest anotimp ambiguu al putreziciunii parfumate.

27 dec. 2015, duminică: Învinge răutatea pe pământ, mult prea adesea – prilej de mare falā a popilor: măscăricii şi profitorii acestor vremuri, bună ocazie de ieşire în faţă a acestora.

Ca cititor şi „scriitor”, am făptuit îndeajuns în locul tuturor străbunilor mei: oameni gospodari, practici, fără pretenţii de intelectuali. Ei, şi dacă le-am comis, acele cărţi, ce folos?!

Abia ieşit din starea de dobitoc, omul a decăzut iarăşi în această postură, cu menţiunea că între timp şi-a mai agonisit o caracteristică, aceea de mare viclean.

Războaiele prin victimele umane mai scad „suma de conştiinţă din Univers.” S-ar putea să o scadă de tot, rămânând doar cea „Supremă”.

Trebuie să recunosc că am tendinţe automasochiste. Dovadă este faptul că agreez traiul rudimentar, nu-mi place luxul, am tânjit (de fapt tânjesc şi acum la ascetism, la viaţa sihastră, fapt pentru care mă şi refugiez adeseori în munţi – este adevărat, pentru doar câteva ore bune. Până şi acasă, prefer să stau la demisol, să am contact cu pământul…

Agresiunea telefoanelor (mobile), precum şi a internetului ne-a făcut viaţa zob. Ce invenţie năstruşnică a minţii omului! (Adineauri am inventariat numărul telefoanelor uzate fizic sau moral, scoase din funcţiune, pe care le-a avut doar familia mea din anul 2006 încoace şi pe care le mai păstrez (de ce oare?) Au rezultat: douăsprezece bucăţi. Acum avem… smartphoneuri!

Nu-mi plac chipurile – mă neliniştesc, mă obosesc. În locul lor prefer imaginea pâraielor de munte, goana lor zglobie peste bolovani, să le ascult şuierul acestora, pe sub coroane de anini umbroşi, care îşi răcoresc rădăcinile în apa de cristal.

Minciunile, vicleniile, hoţiile acestui trai sinistru m-au înăcrit şi m-au dus la disperare, până aproape de culme.

După-amiaza, descind pe malul Târnavei, între Sovata şi Praid. Ziua este splendidă, senină şi caldă (+8 C^{o}). Merg în amonte, pe malul stâng al râului. Nu am mai fost aici, pe acest traseu, de anul trecut, dar, din păcate, întâlnesc şi în prezent acelaşi decor dezolant ca şi acum un an, adică: mizerii pe ambele părţi ale malului, dar şi în apă. Până şi pe arbori – anini şi sălcii – stau aninate folii de plastic, saci pvc ori de rafie, pungi… Mă tot întreb, de fiecare dată când trec pe aici, cum de e posibil ca omul să fie atât de inconştient şi

nepăsător încât să care tone de resturi menajere şi să le descarce tocmai în albia unei ape, ori pe malul acestuia?! Mă aflu cam la un kilometru şi jumătate de şosea. Goana maşinilor, în ambele sensuri este năucitoare. Încerc o estimare numărând câte maşini trec pe minut, apoi fac media. Rezultatul: paisprezece autovehicule. Unde se năpusteşte, de parcă ar fi alungată, lumea cu atâta furie? În tot acest timp, apa molcomă a bătrânei Târnave îşi continuă calea nepăsându-i de omul grăbit şi superficial.

28 dec. 2015, luni: Anul împuţinat: încă un an… Ne pregătim să primim revelionarzii.

Preocuparea mea de a mă putea exprima cu lejeritate, sugestiv şi din profunzimea sufletului meu, datează încă de la vârsta de unsprezece-doisprezece ani. Îmi amintesc că mă rugam la Dumnezeu să mă ajute să mai adaug nişte… kilograme la fizicul meu, destul de firav pe vremea aceea şi, totodată, să-mi înlesnească strădaniile pentru a-mi putea exterioriza simţămintele prin viu grai, dar şi prin scris, prin intermediul limbii române. Din acei ani încep şi primele mele consemnări într-un caiet de matematică, dosit cu atenţie de mine printre celelalte caiete de şcoală. Din păcate, acest caiet a fost găsit de mama, apoi iute-iute ars de către aceasta, speriată fiind de realismul (!) notaţiilor. Fapta ei drastică m-a motivat şi mai mult ca să continui să ţin un jurnal.

Dimineţile mele încep cu aceste mici explozii de scris, după care trec la lecturi destul de consistente – două sau trei ore pe zi, în pat, unde, de fapt, şi scriu.

Definiţia viului: tot ce va muri!

Nemulţumit cu mine însumi, de când îmi aduc aminte, am – din această pricină – pentru fiecare zi o bună doză de indignare de cheltuit.

…Tata: omul pe care nu l-am văzut nicicând citind vreo carte; ba da, totuşi: nişte broşuri de foraj-extracţie de gaz metan pentru un examen profesional; atât!

După-amiază încântătoare: soare, cald – ah, zăpezile de altădată! –, cer senin, de azur. Urc, cu maşina, pe dealul Becheci.

Parchez sus, lângă releu, apoi îmi continui plimbarea pe jos, prin poieni, pe un versant tot mai despădurit şi, în continuare, prin păşuni năpădite de tufe de păducei, porumbari şi măceşi. Fotografiez. Ajuns acasă, îmi face o nespusă plăcere să reparcurg traseul, în chip virtual de data aceasta, postând câteva imagini, de data aceasta doar cinci, pe Facebook. Mă bucur apoi când văd că aceste poze îi bucură şi pe alţii, care le privesc pe site.

În afara vieţii oare există timp? Şi dacă da, care o fi unitatea de măsură a acestuia? Vom muri şi vom vedea…

29 dec. 2015, marţi: … În fond, am cam spus ce aveam de spus în anterioarele mele opt cărţi. S-ar cuveni, acum, să mă odihnesc, să mă rup de această îndeletnicire, ori să mă ocup de altceva. Dar de ce anume?! Chiar dacă aceste zmângălituri nu vor folosi nimănui cu nimic, eu continui a le comite întrucât, pe moment, mie îmi face bine descărcarea de niscaiva gânduri.

Ieri, în timp ce îmi terminasem plimbarea pe dealul Becheci, coborând în vale, către maşină, brusc am intrat în ceaţă, pierzându-mă ca măgarul. Am bâjbâit cam o jumătate de oră până să mă dumiresc cam pe unde mă aflu şi, apoi, să o iau pe direcţia cea bună, către maşină. A fost interesant, căci situaţia ivită mi-a pus mintea la contribuţie, trebuind să fac tot soiul de conexiuni logice ca să n-o iau brambura. În felul acesta fenomenul meteo m-a apropiat de mine însumi, determinându-mi mintea să se concentreze strict pe ieşirea din situaţia ivită: obturându-mi perspectiva exterioară, m-a interiorizat! Ceva similar simt şi atunci când plouă, anume o întoarcere în mine însumi.

Lumea aceasta care pleacă prin alte ţări, crede că trecând graniţele vor deveni alţi oameni, că vor dobândi dexterităţi, talente, vor avea parte de recunoştinţă. Or, nimic mai departe de adevăr decât toate acestea. În pofida acestei realităţi, ei se duc, se duc, se duc…

Interesant de remarcat cum după terminarea redactării cărţii *Umbra fulgului de nea* m-am detaşat complet, m-am golit de tot ce înseamnă lirică niponă, mai exact: haiku. Doar arareori îmi mai aduc

aminte de aceste micropoeme fără să simt însă trebuinţa de a scrie acest gen de poezie. O am însă în sufletul meu, dosit, acolo, într-un ungher…

Vârstele înaintate au fost „inventate” pentru a ne umili prin tot soiul de mizerii fiziologice: – Viaţă ţi-a trebuit, poftim: savurează-o!

Eu şi cu Ida. Fără să fim legaţi prin ceremonialul religios, şi nici prin cel de la starea civilă, iată că ne răbdăm unul pe celălalt de mai bine de treizeci şi şapte de ani. Aici nu contest importanţa rânduielii religioase, dar contest – vehement! – aportul la fericire al *edilului şef*!

Evadările mele în Natură: sunt fugi întru căutarea liniştii exterioare şi, mai cu seamă, a celei interioare, cu rezultate pozitive cel mai adesea în dobândirea primei.

Scrierile mele se sprijină de cărţile citite; fără aceste lecturi, cred că nimic nu s-ar fi „revărsat” din sufletul meu, oricum neliniştit, însă nu şi clocotind. Citind, sufletul meu vibrează, apoi scriind parcă mă debarasez de trup, uit de el, devin o cutie de rezonanţă a vibraţiilor sufleteşti.

Andreei şi lui Peter nu le ajunge planeta – vor Galaxia! pentru ca să se declare mulţumiţi. În timp ce pentru alţii traiul într-un cătun izolat înseamnă adesea suprema fericire.

Aş vrea să întârzii în pat, fără să simt scurgerea timpului, însă realităţile îmi spulberă năzuinţa. Lente ori abrupte degradări trupeşti – iată frumoasa vârsta a treia! Vârsta la care nevoia de a convorbi cu Nevăzutul este tot mai imperioasă.

În viaţa aceasta orice se poate spune că am fost, doar linguşitor şi perietor nu, fiindcă nici nu am dorit să fiu aşa ceva. Şi cum omului, mai cu seamă celui suspus, nu-i convin realităţile (dure), am cules, şi mai culeg încă roadele acestui fel de a fi al meu, deşi bine se ştie că îndărătul oricărui gest de linguşire se află un stilet ascuţit, gata să intre în acţiune.

… Pe valea Bucin, pe o vreme ceţoasă şi foarte rece. Cu toată luminozitatea nefavorabilă, fotografiez: detalii cu bolovani acoperiţi cu muşchi şi cu licheni. Apoi, culeg de pe merii pădureţi câteva tufe

de vâsc, cu fructe de mărgele, pe care intenţionez a le fixa la intrarea principală în casă şi în foişor.

30 dec. 2015, miercuri: Încă un an pe ducă – aşa cum toate se duc.

Ceea ce nu mă ucide… mă stresează, mă slăbeşte, cuprinzându-mă, sufocându-mă încet. Merg, scriu, citesc, aştept banii de pensie – neîncetând să mă uimesc de bătaia de joc pentru suma pe care o încasez după 37 de ani de activitate!

Nu am nici un dor de călătorie, nici n-am prea avut, dacă totuşi mă atrage vreuna, aceea este călătoria interioară. Acum chiar şi voiajele mai scurte îmi sunt veritabile chinuri greu suportabile. Ceea ce mai practic, fiindu-mi tolerabile, sunt schimbările de locuri, cel mult ieşirea, de unul singur, în Natură: preţ de câteva ore să fiu cu şuierul pârâului de munte, cu trilul de păsări, cu arborii… Cam atât; apoi revin în acelaşi… suc propriu.

Prin tot ce face omul se autodislocă: creează aparate, instrumente care, chipurile, îl ajută în activitatea cotidiană, însă, în fond, îl face pe el însuşi prisoselnic; de el, făuritorul, nemaifiind apoi nevoie, acesta devine şomer, hoţ, beţiv, ucigaş – muritor de foame. Deşteaptă fiinţă, nu?

Suntem noi mulţi aici – şapte miliarde şi jumătate de suflete –, dar ce o fi „dincolo” unde-s cu toţii duşi, acolo, în lumea umbrelor?! Intrăm dintr-o îmbulzeală într-alta?

31 dec. 2015, joi: Final de an cu soare obosit, împlinindu-şi doar menirea de sursă de lumină, neaducător însă de căldură. Din păcate, din întreaga ambianţă lipseşte personajul esenţial: omătul. Plictisit de aceste meleaguri, ne lasă iarna fără alb, fără plapuma-i imaculată – acoperitoarea ravagiilor toamnei.

… Şi a fost anul 2015, cel de-al 65-lea an al meu.

„Sunt eu însumi aluatul cărţii mele.”
(Montaigne)

2016________________________

<u>1 ian. 2016, vineri:</u> Ora 10,40. În casă e linişte; revelionarzii se odihnesc după o seară, ce-i drept, fără mare tam-tam. Eu sunt, acum, mai liniştit; am tot avut emoţii ca totul să deruleze corespunzător, ca toată lumea să fie mulţumită. Stau, ca de obicei, retras în chilioara mea unde, de altfel, îmi duc traiul mai tot timpul când sunt acasă. Adineauri m-a sunat sora-mea, aseară – Andreea; ne-am rostit urările uzuale, mai întâi la 45 de km, apoi la… 12.000 de km, după care la un km: la Ida, aflată, ca de obicei în aceste zile, la sora ei. Stau, aşadar, în chilioară şi încerc să scriu şi să citesc, fără să reuşesc însă a mă concentra suficient. Toate lecturile mele, de ani buni, se rezumă la jurnale, memorii, confesiuni, dialoguri, interviuri – mai pe scurt, la mărturii ale experienţei directe şi personale. Restul scrierilor, trebuie să recunosc, nu mă prind. Aseară bâjbâind pe net, am descoperit un poet cu care simt că am ceva în comun: este vorba de George Almosnino, defunct, acesta fiind fostul soţ al Norei Iuga (poetă, scriitoare). Gustând poeme ale poetului Almosnino, am decis să fac o comandă de carte cu poezii ale acestuia, anume volumul: *Fotoliul verde* (antologie); cartea sper să o pot obţine în câteva zile – până atunci îl mai studiez pe net.

În primul volum al *Zilelor scrise* am comis, în chip conştient, impardonabile indiscreţii privind persoana mea, mărturii cu tentă mult prea intimă, care era bine să fie mai voalate, nicidecum divulgate ca făptuiri. Să-mi fie de învăţătură pentru prezentul volum... Oricum, eram conştient atunci când le-am scris, apoi când

am transmis manuscrisul la editură că cele prezentate acolo se vor întoarce asupră-mi; şi aşa a fost…

„Vâna” mea literară nu-i decât un firav nerv pulsatil, cel mult zvâcnitor, câteodată, la anumiţi stimuli interiori – mai cu seamă –, mai rar la cei exteriori. Cred că suma acestor palpitaţii e însăşi scrierea mea din aceste caiete.

2 ian. 2016, sâmbătă: Vremea se tot chinuie, neputincioasă, să aştearnă niscaiva omăt. Ieri au căzut… douăzeci şi una de scame albe, fiind foarte asemănătoare a ceea ce erau odată fulgii de nea. Nu-i omăt, însă frigul persistă: -12 grade.

Întrebare filozofică, pusă de un puşti de cinci ani, fiul unuia dintre revelionarzii cazaţi la mine, în timp ce tatăl aşază nişte păstrăvi pe grătarul încins:

– Tati, nu acum, ci atunci când sunt în apă, peştii mai dorm şi ei? Tatăl, vădit încurcat de întrebare, răspunse fără a sta prea mult pe gânduri:

– Acolo, în apă, nu ştiu, dar acum, aici, sigur dorm cu toţii! Şi fiindcă la fiecare păstrăv aşezat pe grătar se aude un sfârâit, copilul nu se lasă până nu-i dumerit întrutotul: – Tati, şi aici, când dorm pe grătar, când fac sfâr-sfârrr, ei sforăie, nu? Părintele, deja incomodat: – Fugi în cameră că e frig!

Rezultatul computerizării este, până la urmă, în detrimentul omului, acesta fiind dislocat de propria-i invenţie. La ce bun atunci atâta progres, doar aşa de fala unora?!

Lecturile mele – ca şi scrisul – sunt vădite fugi de realitate: amăgiri deci… Cel mai adesea cuvintele-mi scrise sunt seci, prea departe de a-mi reprezenta gândurile, sentimentele. Cu toate astea, le scriu – ele fiind măcar nişte scăpărări ale sufletului meu, nişte urme scrijelite mai întâi pe hârtie, apoi pe suport electronic, după care, sper, vor ajunge iar pe hârtie, sub formă de carte.

Animalul biped, numit om, cel care ştie să râdă, să zâmbească, ori să plângă – din acest regn (special) îmi este dat să fac parte (încă!) şi eu. Aşadar, un zâmbet, un râs şi un strop de lacrimă în plus, acesta sunt.

Tensiometrul – am şi eu unul, electronic, dar mă feresc de el ca de o piază rea. Toată viaţa mea acest instrument mi-a creat emoţii, surprize neplăcute. Unii îl folosesc cu atâta râvnă ca şi cum ar fi o modalitate de… tratament!

Viaţa confortabilă pe care ne-o dorim, pentru care ne sacrificăm atâta timp, bani şi nervi, ba chiar şi liniştea, şi sănătatea noastră, într-un final va avea ca rezultat înstrăinarea de noi înşine.

Îmi pier, mi se împuţinează nostalgiile. Cele care rezistă şi mă mai îmbie, şi ele sunt greu, ori chiar imposibil de înfăptuit. Dar ele sunt, mă bântuie, mă ademenesc. În momentul în care îmi aduc aminte de cele şase decenii şi jumătate pe care le port în cârcă, revin pe făgaşul firesc – nonnostalgic – al vieţuirii.

3 ian. 2016, duminică: Ora 14,10: Pleacă grupul de revelionarzi – oameni cumpătaţi, deosebit de politicoşi. Îmi transmit mulţumiri pentru faptul că s-au simţit bine pe durata sejurului, fapt care mă bucură. Apoi, împreună cu Ida facem ordine prin casă, repunând lucrurile la locul lor. În continuare vremea este geroasă şi senină. Zăpada cea mult aşteptată întârzie să se aştearnă.

Dintr-o lectură: „Medicina este dezumanizantă, ea fiind o industrie…” Cât adevăr!

4 ian. 2016, luni: Prima zi de lucru – pentru „lucrători” – din noul an încă în faşă. Nu ştiu câţi dintre ei se reîntorc cu plăcere la activitatea lor profesională! Ei încă nu ştiu că e mai bine cu *povara* muncii decât fără. Poate că ar fi prielnică această etapă, de nonactivitate profesională, dacă nu ar fi atât de crud conectată cu tot soiul de neajunsuri fiziologice inerente vârstei.

Marginalii: Existenţa noastră este cuprinsă între două clipe mistice şi anume: 1) În ovulul fecundat are loc o descătuşare colosală de energie – viaţa. Apoi, mai târziu: 2) În celule încetează să mai lucreze energia, ivindu-se o altă energie enormă – moartea. Între aceste două momente esenţiale se întâmplă efemera existenţă a omului. Cu alte cuvinte, viaţa înseamnă înfiriparea energiei.

Destrămarea acesteia este echivalentă cu moartea; aşadar, compuneri şi descompuneri ale materiei.

Medicii: hingheri de oameni cu diplome.

O bizarerie a lui Hitler: niciodată nu a acceptat flori tăiate (moarte!) în camera sa, el care a pricinuit pieirea a zeci de milioane de oameni.

Am o centrală termică, pe gaz, veche de 20 ani. Şontâcăie de câţiva ani încoace. Am crezut că va mai face faţă şi anul acesta, dar se pare că nu va fi aşa. Va trebui, în consecinţă, acum, în toiul iernii, să o schimb. Ceea ce înseamnă alergătură, nervi şi bani (circa 4500 de lei).

5 ian. 2016, marţi: Peste tot în lume creşte numărul celor care scriu – e o molimă?! – în timp ce numărul cititorilor de carte scade vertiginos. La această „anomalie" – a celor care scriu – contribui şi eu, cu mijloacele mele modeste.

Deunăzi intrând pe un site de poezii (www.poezii.biz) spre stupefacţia mea constat că toate poemele mele, în jur de şaptezeci şi cinci, au fost „supte", pagina mea fiind totalmente goală. Ulterior, verificând biz…areria, aflu că şi altora li s-a întâmplat ciudăţenia. Partea proastă este că nu ai cui să te plângi, aşa încât nimic nu se mai poate recupera. Ce mârşăvie! Nu mi-am păstrat manuscrisele, crezând în himera net – aşa îmi trebuie. Să-mi fie de învăţătură ce şi cum cu această lume virtuală, iluzorie. După îndelungi scotociri pe alte site-uri pe care am mai postat versuri, salvez trei poeme, la care ţin mai mult. Este vorba de: *Idilă pe o temă dată*, *Ploua în vis* şi *Melc în ploaie*… Aşadar, grijă mare la păstrarea manuscriselor, varianta electronică fiind o… nălucă: este şi nu prea!

Un gând, la 86 de ani, al unui autor pe care îl citesc acum: „Asta nu mai e viaţă, ci doar pregătire pentru plecare. Şi în această stare nu e nicio temere, doar neliniştea de a putea **termina** înainte ca situaţia să mă termine" (Omul şi-a pregătit meticulos sfârşitul, neoferindu-i vieţii „şansa" de a-l omorî încetul-încetul. În acest scop, şi-a cumpărat un revolver şi participa, la cei 86 de ani ai săi, la cursuri de iniţiere în ale întrebuinţării acestei arme.)

Ora 7. Pornesc televizorul pentru a „ingurgita” doza matinală de otravă. În final, după ştiri, prezentatoarea meteo acoperă lăturile ştiristice cu afirmaţia: „Ninge în jumătatea de sud a ţării…”. Deschid uşa camerei ca să văd situaţia meteo din centrul ţării: da, a trecut şi pe aici ninsoarea, însă în mare grabă, lăsând o spoială de omăt.

Să îmbătrâneşti în bătrâneţe… Mă gândesc la unchiul meu Ş., din Gheorgheni, unchi din partea mamei, de 85 de ani, singurul dintre cei cinci fraţi câţi au fost şi care mai e încă în viaţă. Pe linie paternă, din câte ştiu doar unchiul G., din Timişoara, mai trăieşte (80 de ani?).

Orice întoarcere acasă, în Sângeorgiu de Pădure, înseamnă o regăsire a ceea ce mai există doar în memoria mea: copilăria, anii tinereţii, părinţii, bunicii… Casa părintească, uliţa, dealul, Târnava – toate acestea există, dar *altfel*.

Un citat din jurnalul celui pe care îl citesc acum (M.S.): „*Csömör, ha eszembe jut az «irodalom». Minden szó elfed, csak nem mutatya a valóságot. A valóság «más»...Ugyanakkor a honnvágy, milyen csodalatos volt az «irodalom» a másik, az igazi, melyben aram járt...*”[6]

Reţin la acest scriitor, apropiat sufletului meu, că: „nu ce scrii este important, ci întotdeauna doar felul în care scrii”.

Ora 11: pornesc iar televizorul. *Breaking news*: în Bucureşti câteva calorifere sunt reci (!); pe unele străzi de aici, spoiala de omăt nu este curăţată (!). (Ca să nu mai pomenesc de tonul vocii nazale, lătrate şi imperative, a prezentatoarei totalmente dizgraţioase.)

6 ian. 2016, miercuri: Afirmaţia că Dumnezeu e în toate şi că totul e în Dumnezeu (Spinoza?), îmi pare a fi cea mai cuprinzătoare dintre toate aserţiunile emise vreodată. Continui să am mari rezerve faţă de preoţi şi de a lor îndeletnicire.

---

[6] „Mi-e silă dacă îmi aduc aminte de literatură. Orice cuvânt mă acoperă doar, fără să arate însă adevărul. Adevărul e «altul »... Totodată, ce minunată a fost nostalgia acelei «literaturi» – a celeilalte, a adevăratei literaturi pătrunsă de fiori.” (Traducerea mea.)

Otrava de dimineaţă (tv): experiment nuclear îngrijorător în Coreea de Nord; s-a testat o bombă cu hidrogen. Lumea vuieşte în urma acestui fapt.

Pe plan intern: au căzut… şapte fulgi de omăt prin Bucureşti şi deja se constituie comandamente şi comisii, căutându-se vinovaţi că nu s-au curăţat decât doi fulgi din cei şapte (!). Opresc televizorul. Parcă mi se ia o povară de pe piept, apoi o plăcută relaxare mă învăluie.

Oare faptul că mă simt bine (?), confortabil, doar în singurătate, pe când atunci când sunt în compania cuiva, în societate, sunt incomodat, stingherit – să fie asta un semn sigur de bătrâneţe avansată?

Paralipomene (lb. greacă): adaos, continuare sau completare la o creaţie, operă. Expresia are un iz arhaic pe care îl savurez…

Paginile acestea sunt menite pentru a mă înfăţişa în chip nedres, firesc, aşa cum eu mă văd pe mine însumi. Fără îndoială, alţii mă văd altfel, căci este enorm de greu să reuşească cineva să ştie despre sine adevărul (temperament, înclinaţii, dorinţe…): oglinda în care ne vedem întotdeauna este niţel buclucaşă. În ceaţa deasă a propriei personalităţi, minţii îi este imposibil să aducă lumină.

Scrisul este un act altruist (exhibiţionist?) întrucât cel care scrie prezintă altora clipe din viaţa sa interioară şi exterioară.

Mediul în care vieţuiesc – Sovata – iată, de mai bine de patruzeci de ani, mi-a plăcut, şi îmi place, atât ca peisaj: munţi, ape, păduri cu arome specifice anotimpului, dar şi ca specific local (staţiune balneară). Fără să am habar pe vremuri, această caracteristică a localităţii îmi asigură în prezent, prin activitatea desfăşurată pe timp de vară (cazare), un venit graţie căruia supravieţuim. Activitatea mea profesională, practicată peste 37 de ani, îmi aduce un venit lunar, sub formă de pensie, abia suficientă să-mi întreţin maşina, să-mi cumpăr cărţi şi alte câteva mărunţişuri.

<u>7 ian. 2016, joi:</u> Dacă o femeie mă iubeşte, aceasta nu trebuie să facă altceva decât să-mi accepte dragostea, plăcerile, tandreţea. Acesta este darul ei suprem pentru mine: să ştie să-mi accepte

fericirea de a-i dărui – cât mai des şi cât mai mult – aceste bucurii, mie, cel care mă simt irezistibil atras de ea.

Zi neguroasă, aproape caldă: nici nu plouă, nici nu ninge. Iernile de altădată au devenit amintiri.

Parfumul cărţii tipărite: mă prinde, mă cuprinde, mă împresoară – mă pătrunde. (Am în mâini două cărţi, recent tipărite, comandate prin librăria online, aduse prin curier rapid.)

Centrala termică îmi dă de furcă; va trebui să o schimb, e drept, după douăzeci de ani.

8 ian. 2016, vineri: Calendaristic, ar trebui să fie iarnă, însă aievea nu e nici iarnă, nici toamnă: e un anotimp amorf, dizgraţios, năuc, aşa cum năuce sunt toate în această viaţă în ultima vreme. Dintre cele patru anotimpuri, doar toamnele au mai rămas ferme, previzibile; doar ele sunt cele care, invariabil, ne potopesc cu ale lor culori şi arome de fructe şi plante obosite, învăluite într-o atmosferă de nostalgie sfâşietoare.

Cred în muncă, în efectul ei, în măsura în care aceasta amăgeşte intens, în aşa hal încât să uiţi cine eşti, de unde vii, unde pleci. În rest, în himera numită *ban,* nu mai cred o iotă. Şi, cu toate astea, lumea întreagă pe acesta se bazează, acesta visează, de nimic altceva nemaipăsându-i. Cred că din cauza aceasta am ajuns, noi oamenii, ceea ce suntem; şi am ajuns unde am ajuns: pe marginea hăului. Mă refugiez în cărţi, în scris, aşadar în mine… În exterior să-mi mai caut alinare, în afară de Natură, mi-e groază, ba chiar lehamite.

Descompunerea celulară, în procesul morţii – ce forţă vitală (!) uriaşă, inversă compunerii celulare în constituirea vieţii. Creşterea şi descreştere, apoi iar creştere – zvârcolirea materiei: pentru ce oare?

Îl citesc, aşadar, pe M.S., autor maghiar, aşa încât, pentru câteva săptămâni, „trădez” limba română. Citind şi scriind în limba maghiară, chiar dacă mai rar, zestrea mea lingvistică în această limbă rămâne tot săracă, şi nu cred că o voi mai putea completa vreodată. Adevărata-mi avere lingvistică rămâne limba română – limba eului profund care îşi tot caută, de mai bine de cincizeci de ani, o expresie literară, adecvată lăuntricului.

9 ian. 2016, sâmbătă: Un filozof (ori un poet?) afirmă că Pământul ar fi precum un animal în care noi, oamenii, suntem ca nişte paraziţi deosebit de periculoşi. Cât adevăr! Omul pentru om e leac şi boală; de la o vreme, din păcate, mai mult boală. Suferă omul, fiindcă suferă, crunt, pământul-gazdă, pământ pe care noi, nesătuii şi necumpătaţii, îl ucidem premeditat, de la o vreme cu grabă chiar. Emisiunile tv: torente care aduc cu sine tot soiul de mizerii umane întâlnite în cale, barajele şi filtrele din faţa puhoaielor fiind total neputincioase să împiedice revărsarea fetidă, dezastruoasă.

Până de curând nu puteam, şi nici nu aveam curiozitatea de a reciti scrieri. De o vreme încoace, unele cărţi citite cândva au început să-mi trezească din nou interesul de a le reciti: parcă mă recheamă, în chip irezistibil, ispititor. Şi îmi place relectura lor.

Liniştea e tămăduitoare, mai cu seamă dacă e rezultată dintr-o rugăciune venită din inimă şi rostită asemenea.

Lectura, scrisul, internetul – iată reperele iluziilor mele de activitate. Printre aceste îndeletniciri fug, ori de câte ori pot, departe, în natura cea liniştitoare şi dragă sufletului meu. În fond, fuga în lecturi, scris sau în natură, toate acestea nu sunt altceva decât strădanii ale mele de a scăpa de sinele meu împovărat. Am fost şi astăzi pe valea Bucinului şi am fotografiat râul Târnava-Mică încremenită în chingi de gheaţă albe. Doar aici, în vadul apei, am putut să dau de iarnă (pitită?), anul acesta atât de zgârcită în zăpadă. Acasă postez pe Facebook aceste imagini hibernale, spre mirarea privitorilor cărora nu le vină să creadă că iarna (absentă pe meleagurile lor) e ascunsă tocmai în albia Târnavei, la Sovata…

10 ian. 2016, duminică: Frunzăresc consemnările din acest caiet… Notele mele nu se pot numi nici măcar fragmente, ci fărâme, cioburi cel mult. Cât despre forţa lor expresivă, las eventualul cititor să decidă. Constat, de asemenea, că abundă generalităţile, precum şi foarte multe idei impersonale; este prea puţin prezent individul, cu ale sale trăiri proprii.

Văd pe Facebook o sumedenie de femei „pisicite”, altele… câinite. Se pare că, în cazul acestora, oamenii (bărbaţii) le-au dezamăgit profund, încât simt nevoia de a-şi căuta mângâierea în compania necuvântătoarelor.

La tv. Câtă decădere, hoţie, mizerie şi ticăloşie! Ţara este spoliată, în continuare, de interminabilul alai de mari hoţi, deghizaţi în politicieni. Deşi se ştie îndeletnicirea lor, cu toate astea ei rămân nepedepsiţi, ori cel mult li se aplică simulacre de pedepse, fără însă a se recupera imensele sume însuşite şi dosite în străinătate, în bună parte. România: ţara metodic şi sistematic jefuită.

Pe Dumnezeu îl percep ca fiind Fiinţa Supremă, *timidă şi însingurată,* în pofida trinităţii Sale. De fapt, nici nu ştiu dacă termenul *percep* este cel nimerit…

Aş vrea să scriu poezie în proză în care fragmentul să înlocuiască strofa, iar melancolia, nostalgia – metafora.

Unitatea de măsură a vieţii e timpul. În afara timpului e doar moartea şi, deasupra ei, Dumnezeu.

Mă încearcă tot timpul mânii şi disperări. Încerc să fug din calea lor amăgindu-mă cum pot. În lumea asta schimonosită, nimic nu serveşte la nimic. Şi, cu toate acestea, omul aleargă, se îmbulzeşte cu zel spre dobândiri de averi şi faime.

România, românii nu s-au impus prin nimic în istorie, netulburând cu nimic liniştea altora; din această pricină, unii afirmă că suntem doar un popor, nu şi o naţiune. Trăim, ca plantele, într-o necontenită resemnare mioritică, perfect exploatată de puzderia de hoţi faimoşi – autohtoni şi de peste hotare – ai acestor vremuri…

În loc să ningă, afară plouă liniştit… Este ora şase, stau întins în pat – culcuşit! –, aştern gânduri: depuneri de drojdii ale sufletului meu.

Îmi tot aştept pensia „rotundă”, cuvenită pentru limita de vârstă. Deşi acest criteriu a fost îndeplinit, cu mila Domnului, în septembrie încă, anul trecut, lucrătorii de la Casa de Pensii nu se sinchisesc să-mi recalculeze pensia cuvenită: o sumă modică, dar banii mei, dreptul meu meritat după peste treizeci şi şapte de ani de activitate pădureaţă.

„Călugărul se naşte din femeie, aşa cum sarea se naşte din apă. Dacă monahul se-apropie de femeie, acesta se *dizolvă*, dispare, nu mai este călugăr, aşa cum şi sarea se topeşte dacă vine în contact cu apa.” (Jean Moschus, călugăr).

Totul e nimic – nimic e totul; să ţin minte asta şi seara la culcare, şi dimineaţa, la trezire.

<u>**11 ian. 2016, luni:**</u> Plăceri, voluptăţi, bucurii, apoi: precarităţi, fragilităţi, zădărnicii. Care o fi noima tuturor acestor nuanţe ale unei vieţi omeneşti?

În continuare, cărţile, internetul şi scrisul – refugiile mele de toate zilele. Pasiunile se plătesc, toate: preţul acestora este zbuciumul, suferinţa. Fiindcă eu sunt în stare să sufăr şi dacă pe vreo pagină de-a mea de pe net s-a ivit un … virus, cu atât mai mult dacă, Doamne fereşte, a căzut netul, de nu funcţionează e – pentru mine, o pricină de dramă! Mai sunt în stare să sufăr şi pentru că nu ştiu ce soartă vor avea cele aproximativ trei mii de volume din biblioteca-mi personală. În acelaşi timp, mă nelinişteşte gândul că scrisul meu, pentru care mi-am consumat atâta timp şi nervi, va rămâne unul derizoriu şi inutil.

Dorinţa are următoarele componente: suferinţă (faza incipientă) – plăcere (momentul satisfacerii) – dezamăgirea (post-factum). La o simplă analiză, rezultă: o singură bucurie „încadrată” de două neajunsuri dureroase. Merită oare să mai doreşti ceva?

Credinţa ca har, cu care nu am fost suficient înzestrat. În acest sens, îmi vine în minte reproşul, la un moment dat, al surorii mele către mama pentru „vina” ei de a nu ne fi dus mai aproape de biserică. Parţial sunt de acord cu nemulţumirea surorii mele, însă dorul de Dumnezeu, de apropiere de El, trebuie să îţi vină din interior, simţind această trebuinţă ca pe ceva firesc, fără de care să nu-ţi poţi concepe traiul, precum necesitatea respiraţiei, şi nicidecum ca pe o ameninţare a celui atotputernic faţă de cel slab şi neputincios. Nu cred că trebuie să fii dus de mână de către cineva la biserică, ci mai degrabă, în pofida tuturor altor tentaţii şi piedici,

să-ţi doreşti ca pe un dor lăuntric, de neamânat, să ajungi acolo, lângă El: cât mai aproape, şi cât mai des.

<u>12 ian. 2016, marţi:</u> „Aproape toate operele sunt făcute cu străfulgerări de imitaţie, cu fiori desprinşi de la alţii şi cu extaze furate." (Anonim). Cu alte cuvinte: cărţile se nasc din cărţi…

În cutreierările mele silvestre caut tot timpul arbori surâzând. Atâta timp cât îi privesc, cu toţii – şi eu, şi ei – suntem sobri, gravi chiar. Apoi, după ce le întorc spatele, sunt convins că aceştia îşi fac cu ochiul zâmbind între ei, chiar dându-şi coate. (Câteodată îi aud chiar chicotind!).

Mă înverşunez în nişte suferinţe – deci trăiesc, supravieţuiesc.

Traversăm vremuri bizare, neliniştitoare. Omenirea se grăbeşte să parcurgă drumul de la saloane înapoi la caverne; şi pentru a câştiga timp, o ia pe scurtătură. Halucinant! Zidul de apărare care ne-a ocrotit de catastrofe este drastic fisurat, aşa încât prin crăpături se pot deja bine întrezări grozăviile de dincolo. Îl văd pe Dumnezeu îngenuncheat, rugându-se disperat să ne regăsim liniştea, echilibrul, înţelepciunea. Aşa că*: frunză verde de morală/ lumea asta nu-i normală.*

În tăcerile mele, îndelungate, am adunat prea multă zgură împovărătoare. Prin tot ce fac, caut modalităţi de a mă descărca de aceste sarcini înăbuşitoare.

Cred că maşina de bărbierit electrică a fost născocită pentru disperaţi; anume să nu-şi taie beregata! Am şi eu una…

Ora 6. În timp ce, în pat fiind încă, scriu şi citesc, aud parcă ploaia de afară. Fiindu-mi lene să mă scol din pat ca să merg să mă conving, apelez la smartphone: îl deschid şi iată că pe ecranul acestuia efectiv cad stropi de ploaie, alături fiind prezentate: temperatura (6 grade) împreună cu menţiunea: *ploaie uşoară*. Aşadar, iată-mă dumerit, fără să ies din căldura culcuşului.

Înşiruirile acestea de cuvinte sunt ale unei fiinţe, ale unui glas, ale unui vaiet. Cine le vede, cine le aude. Dar, mai cu seamă, cine le pricepe oare, şi cine ajută?!

Pomenindu-l pe Epictet: *Fericirea constă nu în a dobândi, ci în a nu dori nimic!* Altfel spus, îţi doresc să nu-ţi doreşti nimic – iată fericirea!

Un organ al meu a ajuns să fie vedetă, emancipându-se, prin asta terorizându-mi întregul trup. Dacă trăieşti atât încât să ajungi la bătrâneţe, aceasta vine, de multe ori năpustindu-se, ca o pedeapsă pentru tupeul de a fi înfruntat viaţa.

Ca timid, m-am interiorizat – iată cum am ajuns să fac cunoştinţă cu mine însumi.

Ora 7. Mă uit pe aplicaţia weather, de pe smartphone: scrie, şi arată: *zăpadă, ninsoare uşoară*. De data aceasta mă ridic din pat şi verific deschizând uşa: la lumina lămpii din faţa porţii, în bătaia vântului… plouă oblic! (Vax weather!).

Insuportabilitatea acestei lumi, în ceea ce mă priveşte, derivă şi dintr-o anumită stare fiziologică a mea, asta îmi este cum nu se poate mai clar. Cu toate că starea despre care am pomenit îmi aduce o droaie de umilinţe, tot nu m-am vindecat întrutotul de mândrie. Aceste inconveniente fizice şi sociale, prăbuşite asupră-mi, încerc a mi le transforma – recicla? – în avantaje pe plan spiritual.

Majoritatea exploatatorilor din România se consideră victime: ei, asta-i prea de tot! Gunoaiele, lepădăturile pământului care ne conduc, sugând seva mult subţiată a ţării, călcându-ne rănile cu senină nepăsare, mă disperă. Lumea românească nu se revoltă, se miră, comentează – şi atât. Să mă resemnez, să mă resemnez, să mă resemnez – aceasta-i terapia. Trebuie să încerc împăcarea cu mine, cu viaţa, aşa cum e ea, nu-i altă cale.

65 de ani… La ce bun să-mi mai propun ţeluri, pentru ce?! De-acum, viaţa trebuie – ar trebui – trăită doar de dragul vieţuirii. Şi asta ar trebui să-mi fie unica ţintă. Alte ţinte acum, nu îşi mai au rostul, unele dintre ele devin chiar caraghioase doar gândindu-mă la ele, fiindu-mi anacronice.

Nu-mi plac călătoriile, poate doar cele interioare: atât de specifice orbilor!

Scriu. Prin acest act încerc să fug de realitate. Să fii în miezul cruntei realităţi este infinit mai mult, şi mai dificil, decât a scrie. Mă pitesc, aşadar, pe după slove.

13 ian. 2016, miercuri: De acord cu afirmaţia că „somnul este benefic nu atât pentru a te odihni, cât – mai degrabă – pentru a uita!" Căci a te odihni, în fond nu e numai nonactivitate fizică, musculară, ci este, cu deosebire, despovărare mentală, uitare, detensionare nervoasă. După pauza prin somn tot ceea ce mai înainte te-a apăsat, te-a preocupat, a fost pentru o vreme pus deoparte, descărcat. Or, dacă această pauză nu intervine, apăsarea este continuă şi, prin urmare, epuizantă, putând să ducă la procese de alterare, destrucţie fizică şi mentală ireversibile. Prin somn, viaţa devine posibilă, în timp ce starea de veghe a conştiinţei, prelungită prea mult, face ca povara existenţei să devină insuportabilă. Pentru a putea merge înainte este imperios necesar ca veghea, tensiunea, să fie din când în când întreruptă. Somnul, în această privinţă este soluţia ideală, alături de abordarea unor activităţi lejere, deconectante – diferite de cele cotidiene, obligatorii, monotone. Dacă pentru zile sunt tot soiul de activităţi posibile, pentru noapte există doar o singură soluţie posibilă: somnul…

În haosul încurcăturilor de azi este mare nevoie, pentru fiecare dintre noi, de o făclie şi un toiag; eu le caut în cărţi, deşi ştiu că nu sunt pe calea cea bună.

Bărbatul este puternic fizic, dar sufleteşte femeia îi este superioară.

Citind despre stâlpnici, aflu că prima fundaţie monastică de pe Athos a fost turnată în secolul al IX-lea de către Sfântul Eftimie din Salonic. Acest înainte mergător de la Athos, a renunţat la cele lumeşti, la 18 ani şi a început să meargă… în patru labe şi să mănânce iarbă, mai târziu făcându-se stâlpnic. După vreo două sute de ani, construindu-se şi alte mănăstiri şi schituri în jurul fundaţiei Sfântului Eftimie, călugării din aceste mănăstiri aveau obiceiul de a silui fetele venite aici ca să vândă lapte şi lână. În consecinţă, s-a decretat că pe munte să nu mai pună piciorul nicio creatură de sex

feminin fie aceasta femeie, vacă, iapă sau căţea (!) Astăzi regula a fost încălcată numai în ceea ce priveşte pisicile!…

Ieşit din chilia mea, şi venind printre oameni, mă simt ca peştele pe uscat; de aceea, mă grăbesc cât pot să mă întorc, cât pot de repede, înapoi în chilie.

Multe dintre neajunsurile mele s-ar fi rezolvat dacă puteam din timp să-mi birui poftele şi patimile. Dar, oricum, nu aş fi putut, şi, la drept vorbind, nici nu aş fi vrut, preferând să trăiesc bucurându-mă de nişte ore pasionale efemere, nu întotdeauna ortodoxe. Poate acum aş fi în stare, însă e prea târziu: urmele patimilor sunt deja prea adânc imprimate în trupul şi în sufletul meu. Şi, iată-mă îmbătrânind taman aşa precum am trăit.

Credinţa: consimţământ dat unei afirmaţii credibile la care însă eu nu am, nu pot să am înzestrarea harică de a putea spune sincer: da! Şi pentru asta, nu este de vină nici mama, nici şcoala, nici regimul; şi, până la urmă, nici chiar eu… Un lucru însă este cert, anume că împăcarea, reală şi sinceră, cu mine însumi ar putea fi un mare dar ceresc.

Mă interesează spiritul filozofiei budiste, mai puţin dogmele acesteia, pe care nu le pot accepta. În acest sens, de ani buni citesc lucrări, urmăresc filme pe net, găsindu-le interesante.

… Şi scriu, scriu – din necesitatea de a mă elibera de mine însumi; scrisul are aşadar o *funcţie* în viaţa mea. Dar rolul acesta l-a avut şi până acum, însă mai cu seamă în aceste vremuri i se intensifică menirea, importanţa, în privinţa sufletului meu. Tot scriind, mă golesc de mine însumi, mă manifest – exist!

Mi se spune de către unii că bine-i de mine, întrucât mă defulez prin scris. Dar, le spun eu, şi voi puteţi face la fel, doar că trebuie să scrieţi ceea ce gândiţi, ori spuneţi în şoaptă. Ei mă contrazic spunându-mi că lucrul acesta nu-i posibil, deoarece pentru această îndeletnicire trebuie să ai chemare. Opinia mea este că trebuie să ai doar dorinţă şi voinţă. Ei, nu şi nu!… După care ei tac, iar eu scriu: cu sau fără har.

14 ian. 2016, joi: Undeva în Biblie scrie că Dumnezeu e gelos. Păi, atunci cum să nu fie aşijderi creatura-i şubredă numită om?! Omul – fiinţă care nu se poate suporta pe sine însuşi, darmite pe alţii. Oamenii provoacă suferinţă celorlalţi, se mint, se fură unii pe ceilalţi, se ucid – iluzionându-se că în felul acesta doar-doar le va fi lor mai bine, că propriile lor suferinţe, în acest fel, le vor fi diminuate. Ce eroare!

A nins trei centimetri de zăpadă umedă, fleaşcă, mai mult moină. Avem parte de o iarnă chinuită, impotentă.

15 ian. 2016, vineri: Insomnii, din pricini vechi şi noi. Cea nouă (de fapt şi aceasta-i veche!) este cea cauzată de centrala termică îmbătrânită – 20 de ani – situaţie care necesită înlocuirea acesteia, lucru nu tocmai uşor: iarnă, alegerea anevoioasă a variantei potrivite, fiind o groază de mărci, procurarea, transportul, montarea…

Prea mulţi suntem deja pe această planetă şi, din păcate, ponderea o constituie iresponsabilii, superficialii, hoţii cei vicleni. Lumea se globalizează, omul murdăreşte şi degradează totul în jurul său, afectând grav mediul, implicit pe el însuşi.

Gândurile şi notaţiile mele fragmentare reflectă toate aspectele experienţelor mele, în comparaţie cu o gândire sistematică, care oglindeşte doar un aspect controlat, ca atare, mult sărăcit. De aceea: „Sistemul reprezintă întotdeauna vocea «şefului», pe când gândirea fragmentară rămâne liberă, fiecare gând, idee, izvorând dintr-o experienţă diferită."

Mă uit la politicienii noştri, hoţi faimoşi, şi mă minunez cât de mult i-a putut distorsiona puterea şi faima, bazate toate pe minciuni! Apoi, în virtutea acestei puteri, lăcomia lor infinită, curajul şi neobrăzarea acestora de a-şi însuşi, pe căi necinstite, bunuri, valori cu nemiluita: cât pentru zece generaţii. Acest nărav a devenit un viciu generalizat, un blestem pentru ţară şi, bine ar fi, să devină tot aşa, un blestem, şi pentru făptaşi. Dar, din păcate, aproape că este încurajat furtul, aşa sunt plămădite legile, aceştia sunt legiuitorii, asta-i ţara, cu ai lui conducători.

Şaizeci şi cinci de ani de viaţă, de experienţe… Tot ce ar fi meritoriu, de reţinut după aceste decenii de trai, ar fi că trebuie să te resemnezi şi să fii pregătit în permanenţă să întâmpini existenţa în mod pasiv. Trăind tot timpul într-o mare tensiune lăuntrică, fără să găsesc calea justă de evadare din mine însumi, am ajuns ca de prea multă încordare să mă simt îngrijorător de uzat pe dinăuntru.

Detaliile unor imagini ale copilăriei mele merg până acolo încât văd, cu mare acurateţe, până şi nuanţele unor pietricele de pe pragul casei părinteşti, textura scândurii din pardoseala tindei bunicilor (unde îmi plăcea atât de mult să citesc în zilele toride de vară…), praful de pe stinghiile pătulului bunicilor, intercalat în gardul dinspre stradă, unde ne plăcea să ne aciuăm, copii fiind – văd imagini aievea, simt miresme de atunci, aud sunete ivite cu aproape şase decenii din urmă… Dar, totuşi, unde sunt toate acestea, în ce neguri s-au pitit?!…

16 ian. 2016, sâmbătă: Cât adevăr în afirmaţia conform căreia ironia nu este altceva decât „o mască a nefericirii.” Aceasta, ironia, este, aşadar „o formă elegantă care acoperă şi exprimă suferinţa.”

De ani buni, nu mă mai simt bine decât acolo unde nu există nici măcar urmă de om; este, în definitiv, o reacţie de saturaţie şi, ce e mai grav, un dezgust imens faţă de societatea actuală (regim, politicieni, guvernanţi).

Acum, întrebându-mă cineva dacă totuşi am prieteni, răspunsul meu ar fi categoric pozitiv. I-aş spune întrebătorului: da, am foarte mulţi prieteni, anume: toţi arborii pădurilor îndepărtate, păduri atinse, văzute doar de bolta de azur, de soarele zâmbitor, de stelele palpitânde, de vietăţile codrului, de păsările cerului… Da, doar ei arborii.

Una dintre îngrijorările mele constă în faptul că m-a părăsit râsul, ori mai degrabă mi s-a furat. Faptul acesta este un indiciu cum nu se poate de neliniştitor: mă aflu într-o situaţie foarte vulnerabilă. L-aş recupera cu orice preţ dacă aş şti cine-i hoţul, dar nu-l ştiu.

Aceste note ale mele sunt tablete, autoterapii, prin fragmente, cel puţin pe moment. Pe termen lung, nu ştiu dacă mă vor scoate la liman.

Dacă cărţile mele ar fi fost menite vânzării, atunci s-ar putea afirma că îmi vând trecut-prezentul. Or, de pe urma lor n-am tras nici un folos material, cel mult niscaiva gratulări, mai mult sau mai puţin sincere, de la persoane obscure. Aşadar, foloase materiale nu, doar cheltuieli; de unde rezultă că orice devoalare sufletească costă.

Omul – un animal tot mai degradat, urcat în tot soiul de maşinării caraghioase care îl poartă, oricum, spre nicăieri; e drept: rapid!

… Şi mai citesc pentru a scăpa de mitocănia asfixiantă, ţâşnind de peste tot: din viaţa reală, din cea virtuală, de pe tv.

Dacă „ieri" se citea, zic unii, – dar asta nu e şi părerea mea – pentru a se evada dintr-o realitate anume, cu atât mai mult astăzi, consider eu, că se citeşte pentru acest motiv: fuga de o realitate anevoios suportabilă, impregnată de violenţă, nonvaloare, goană după bani.

17 ian. 2016, duminică: „Scriu în loc să mă iau cu cineva la bătaie", afirmă filozoful… Scrisul pe care îl practic este o fugă de mine, o terapie pentru mine însumi. Însă „tratamentul" acesta nu este complet, nu este încheiat decât în momentul în care ceea ce am scris este reunit într-o carte, doar astfel, sub această formă, cele descărcate cu creionul pe hârtie pot trece în afara mea, despovărându-mă întrucâtva.

Cu crucea pe umeri urc Golgota, având temeri să nu cad istovit înainte de a ajunge în vârf. Tot ceea ce consemnez în aceste caiete este ecoul strigătului sufletului meu – care este însuşi *strigătul* pe acest urcuş. De ce sunt fără de zâmbet şi ciorile tot negre? Spune-mi tu, vântule de toamnă, spune tu în locul meu!

… Bunicul meu matern va fi înmormântat a doua, şi ultima oară, odată cu mine, acesta fiind de fapt prima persoană dragă mie care a fost îngropată în inima mea, cu peste cinci decenii în urmă. Aceasta-i va fi ultima-i îngropăciune.

De ce oare atâta ardoare pentru a atinge scopuri? Îl atingi, nu-l atingi… Viaţa toată e un urcuş continuu întru atingere de ţeluri, în fond zadarnice fiind toate.

Anii ’70, ’80. Fiara oarbă, hămesită şi cam fără minte, s-a înfruptat cu tot soiul de stârvuri. Este curios cum de e posibil atâta nesaţ, atunci şi mai târziu, mai cu seamă că totul zădărnicie se cheamă. Mănâncă sau vei fi mâncat, acesta era deviza acelor vremuri.

Fericirea, pe care am căutat-o peste tot, era chiar în ograda mea, am ignorat-o însă nerecunoscând-o. Mă reîntorc, cam târziu, spăşit, scotocind după aceste nestemate, transformate între timp în glod şi în buruieni. Şi strig, şi strig, şi scriu, şi scriu de teamă să nu mă înăbuş.

Conflictul între trup şi suflet îl am de când mă ştiu. Şi nu conflictul în sine dintre cei doi mă nelinişteşte, ci perfecta alternanţă, parcă programată, dintre aceştia: când sufletul umbreşte trupul şi iese în faţă, când trupul iese în evidenţă, umbrind sufletul. După care ciondăneala dintre ei…

Am citit undeva că degradarea şubredului trup omenesc este opera diavolului; apoi, când totul ajunge o ruină, vine şi Dumnezeu şi ne aduce Moartea cea izbăvitoare.

Tinereţea mi-am trăit-o din plin, cu toate patimile în braţe. Cu toate că acum a cam venit timpul purificării, parcă tot cu patimile aş merge înainte, deşi îmi dau perfect de bine seama că totu-i pleavă şi vânt. În pofida faptului că am luat în braţe ispita, muşcând-o, spre a o învinge şi a o folosi, tot ea e mai tare şi mă poartă cum vrea ea. Când oare această materie întunecată a sufletului meu se va putea preface în spirit?

Am citit cândva, într-o revistă, că Leonardo da Vinci şi-a imaginat o pasăre artificială, nevinovată, menită să aducă… zăpadă din creierii munţilor, vara, apoi să o împrăştie deasupra oraşelor spre a le răcori. Astăzi aceste „păsări” au ajuns să fie de pradă, şi în loc de nevinovate purtătoare de omăt alb, pur şi răcoritor, ele împrăştie bombe.

Elev fiind, dar şi mai târziu, ca silvicultor, am avut sarcini de creştere a viermilor de mătase, vara pornind la cules de frunze de dud, prin curţile gospodarilor, pentru hrana marelui mâncător: viermele de mătase – un tub cu două găuri care, ziua toată ronţăie ca să transforme totul în mătase. Cam aşa şi omul, numai că el „ronţăie" ca să scoată bani şi din piatră seacă. Mă tot întreb, cum poate omul, fiinţă inteligentă, să cadă pradă acestei năluci care îi conferă o coroană de mucava de care va trebui să se lepede, până şi de asta, odată ajuns la capăt de drum? Revenind totuşi la vierme: oare ce „plăcere" va fi simţind nevertebratul acesta prefăcându-se din larvă în nimfă (pupă), deci în mătase, apoi în fluture? Dar trupul care se preface în spirit?…

Sufletul omului speră, prea mult speră – de aceea nu este liber. Şi nu-i de-ajuns că sperăm pentru aici, mai sperăm şi pentru dincolo, deci de două ori ne încătuşăm libertatea, a doua oară pentru libertatea din noi. Sufletul tău, al meu – există; şi acesta este, sigur, fărâmă de Dumnezeu, puntea care ne leagă de El.

În drumurile mele silvestre de multe ori mi se întâmplă să „invidiez" Natura pentru că, în pofida atâtor încercări ale omului, aceasta nu moare, ba nici măcar nu îmbătrâneşte. Pe când omul…

M.L. îmi spunea deunăzi: „Suntem muritori, noi doar slujim pe Cineva nemuritor."

Florile tinereţii mele au dat niscaiva roade pe pomul toamnei. Cine oare le va culege, cine oare le va gusta şi se va bucura de ele?

Nu cu victoria sunt dator, ci cu *lupta* pentru izbândă. Am 65 de ani şi asta am făcut: m-am luptat cu mine, m-am luptat cu alţii; atâta am putut. Nu aştept răsplăţi, tot ce am făcut, le-am făcut deoarece trebuia să le fac…

Terminând aceste notaţii, implicit cel de-al treilea caiet cu notaţii jurnaliere din seria *Zile scrise II*, privesc spre fereastră: Ninge! În sfârşit, ninge ca în copilărie. Iată-mi, aşadar, copilăria-mi ivită, reîntoarsă, aici în prag! Aud larmă de copii afară – se bucură ei, mă bucur şi eu! Şi dacă reuşesc să simt realmente o exaltare sufletească intensă, sinceră, cred că nu-i totul pierdut încă…

(Sfârşitul caietului gri: Jurnal II/3).

18 ian. 2016, luni: Acasă mă simt doar în universul cuvintelor, într-o anumită muzică şi în natură. Dacă ar fi să fac ierarhizare, aş zice că, mai întâi sunt cuvintele, apoi natura şi muzica.

Inactivitatea mea, socială şi fizică, cere o justificare; şi atunci, scriu acest jurnal compus din cioburi de gânduri, de năzuinţe şi eşecuri, temeri şi neîmpliniri. Mai rar, e drept, scriu şi poeme. De la o vreme mă simt epuizat lăuntric, fiindu-mi slăbită capacitatea de emoţie. (Referitor la remarca mea, consemnată cu câteva zile mai înainte, privind dispariţia postărilor mele pe site-ul de poezii: www.poezii.biz, observ, cu satisfacţie, că pagina mea a reapărut, fiind neatinsă; la fel reapărură şi paginile celorlalţi.)

Nu încerc scrieri de largă respiraţie, acestea necesitând construcţii care m-ar îndepărta de la o anumită sinceritate, de la nişte adevăruri de conţinut cu care m-am deprins, de atâţia ani deja, prin notaţiile din prezentele caiete. Atât cât scriu, jurnalul şi, arareori, poeme – sunt necesităţi care îmi satisfac, cu prisosinţă, nişte orgolii, de moment, în definitiv zadarnice toate. Toată viaţa mea am scormonit prin cărţi după adevăruri, deşi ele, adevărurile, atâtea câte pot fi accesibile minţii omeneşti, se află în viaţa reală, trăită intens printre oameni.

19 ian. 2016, marţi: Platitudinea zilelor mele este de-a dreptul neliniştitoare. Diversificarea activităţii, a celei fizice mai cu seamă, este necesară. Şi ce altceva îmi este la îndemână, în această privinţă, decât mai multe ieşiri în natură; apoi, de aici să-mi culeg energia şi bucuria mergerii înainte. Căci alte… mari realizări nu mai am când şi cum să înfăptuiesc. Îmi rămâne doar o mai judicioasă variere a laturii de agrement a traiului meu cotidian, găsirea unei îndeletniciri care să îmi solicite mai multă mişcare, mai cu seamă că am la îndemână atâta timp pe cuprinsul unei zile… (desigur, un timp diminuat cu dezavantajul vârstei). Din acest timp ar trebui să mă înfrupt cu prisosinţă, până nu mi se va lua şi acesta.

Răspunsul la două întrebări îmi sunt deosebit de necesare în continuare: prima – cum să-mi derulez viaţa; a doua – cum să mă suport pe mine însumi (!). Pe scurt, ca „vacanţier”, mă preocup eu

oare corect de felul în care în care îmi pierd timpul, fără ca mâine să am remuşcări?

Azi voi merge în Natură spre a o contempla. Socialmente, stau deoparte, nu mă amestec în nimic – zilele trec…

… Citesc, scriu, bâjbâi pe net, merg în natură – iată-mi activităţile! Ca bucurii: cea mai mare – primirea şi desfacerea plicurilor cu facturi grase. Apoi, culmea bucuriei: plata acestora!

Prin citit şi scris, nu fac altceva decât să-mi caut sinele, cu mai mult sau mai puţin succes; dar caut. Prin cuvintele scrise, mă eliberez; căci prin cele rostite…

Şi îmi mai umplu viaţa punându-mi întrebări, nedumerindu-mă; mai cu seamă de animalul care: zâmbeşte, râde şi chiar plânge. E terifiant dacă stai să te gândeşti câtă făţărnicie în toate aceste manifestări. Şi de ce toate acestea? Simplu: doar ca lui, ipochimenului, să-i fie bine. Animalul acesta trăieşte în minciună, împarte promisiuni, se scoală şi se culcă în minciună, amăgind, înşelând. Fiinţa aceasta care ştie să fie geloasă, invidioasă, de cele mai multe ori fiind şi ranchiunoasă, se numeşte *om*.

Şi fiindcă (mi se pare) iubesc, sunt vulnerabil. Fără să iubesc, sunt un ins golit, searbăd: „un obiect casant”.

Ieşirea firii din zvârcolirea patimilor… nu, nu e cazul meu, consemnez formularea doar pentru frumuseţea ei. Se afirmă, de către ştiutori, că starea de mai sus se poate obţine prin asceză, ceea ce şi fac de vreo şapte ani încoace, însă fără semne certe de atenuare a zbuciumului.

Lumea aceasta, românească: o seminţie de hoţi, mincinoşi şmecheri (veseli) şi vicleni. Zi de zi, oră de oră, se confirmă justeţea afirmaţiei de mai sus.

După-amiaza am descins pe Creanga Mare, la peste o mie de metri altitudine. Omăt bogat (70 de cm), soare cu dinţi (-15º C), pădure de molid. Înot prin zăpadă cu plăcerea de odinioară, undeva pe dealul copilăriei. Fotografiez niscaiva peisaje, apoi câteva dantele de gheaţă din pârâul îmbrăţişat de sloiuri. La înapoiere, aduc apă de la izvorul de la km 15, izvor de la care îmi astâmpăr setea de mai bine de patru ani de zile.

<u>20 ian. 2016, miercuri:</u> Zile şi nopţi geroase traversate tot cu centrala veche. Sper să răzbim. Oricum, până la primăvară înlocuirea acesteia nu este posibilă, neputând fi întreruptă pe vremea aceasta încălzirea timp de o zi, două, cât ar dura montarea celei noi.

Citesc şi recitesc cărţi noi, cărţi vechi. Afundarea în cuvinte şi idei îmi conferă una din puţinele bucurii ale existenţei. Dimpreună, desigur, cu scrisul.

Îmi place să cred în perpetuarea sufletului după „stagiul" pământean, cu toate că perspectiva chinului veşnic al Iadului, ori plictiseala eternă a Raiului nu pot fi pricini de mari delicii întru aşteptarea plină de nerăbdare a vreuneia dintre cele două variante. Somnul veşnic, fără vise – o variantă posibilă.

Orice scriere intimă, precum jurnalul, memoriile, corespondenţele, autobiografiile, pot constitui veritabile corpuri delicte pentru te miri cine. M-am convins de asta dăruind *Zile scrise* la diferiţi cititori şi cititoare.

În viziunea lui Camus, patru sunt condiţiile esenţiale pentru a putea fi fericit, anume: viaţa în aer liber, iubirea unei fiinţe, detaşarea de orice ambiţie şi creaţia. Transpunând şablonul acesta situaţiei mele, ar trebui să fiu cel puţin semifericit!

Îmi privesc pozele de toamnă de pe Facebook – culori, nuanţe; toamna: o altă primăvară!

Numele – o caracteristică a noastră, a oamenilor, un ceva atât de derizoriu – ne însoţeşte până „dincolo", el dăinuind chiar şi atunci când cel pe care îl reprezintă nu mai e. Unii, pe lângă nume mai rămân şi cu renume. Dar, ce importanţă mai au toate astea pentru cel plecat!

Răsfoind o carte, dau peste o consemnare de-a mea efectuată pe marginea unei pagini: *19.10.1991: Domnilor politicieni! Mai lăsaţi ciolanul şi uitaţi-vă şi la biată ţară! Trecură, iată, douăzeci şi cinci de ani de atunci şi hoţii încă tot mai au de furat, ne fură cu neruşinare, fără a se mai sătura, ba din contră, chiar cu mai multă lăcomie înverşunată. Gloata se miră, timp în care ei ne jefuiesc fără milă şi fără jenă.* De atunci, de când am făcut însemnarea, s-au ivit

deja copiii acestora la orizontul hoţomăniilor, odrasle care ne fură cu aceeaşi osârdie şi lăcomie ca şi părinţii lor.

Cutez o întrebare: Oare Dumnezeu ţine jurnal?

Lumea, oamenii nu evoluează, ci involuează: în loc să devină religioasă (spirituală), aceasta ajunge să fie tot mai mult compusă din brute nesătule, de mutanţi care comit tot soiul de fărădelegi doar pentru a avea bani mulţi, crezându-se eterni.

Adevărata bucurie este cea împărtăşită; altfel e doar… o jumătate de bucurie, una ciuntită. Din orice bucurie ar trebui să se înfrupte cel puţin doi, pe cât posibil însă, cât mai mulţi.

Cu multele-mi decenii în cârcă, încă nu am ajuns să mă coc. Ceea ce simt e doar o maturaţie continuă.

21 ian. 2016, joi: Atunci când ies pe coclauri, în timp ce gândurile se potolesc, trupul se dezmorţeşte. În aceste drumuri silvestre ale mele, caut pârâul cel iute curgător către mare, bucurându-mă de tinereţea-i zglobie şi zgomotoasă. Îl mângâi cu privirea, dar şi cu mâna, prin gestul acesta mărturisindu-i iubirea mea, admiraţia pentru neastâmpărul lui, pentru puritatea-i încă neatinsă. Îl văd maturizându-se în râu, apoi în fluviu, după care, obosit, odihnindu-se în mare. Precum apa pârâului să fiu aş vrea, şi să mă vărs apoi în râu, din râu în fluviu să alunec, spre a îmbrăţişa, în fine, marea. Desprins de mare, să mă ridic aş vrea înamorat de un nor sprinţar. După o vreme – dezamăgit –, de un pârâu îndrăgostit din nou, visez să-l îmbrăţişez ca ploaie, contopindu-mă cu el.

Trei ore pe Bucin (13-16). Fotografiez, mă oxigenez şi gust din plenitudinea bucuriilor simple, dar încântătoare.

Lumea de azi năpustindu-se către agonisiri materiale. Se iau drept modele marii hoţi politicieni de pe cuprinsul ţării, îmbuibaţi prin furturi, minciuni şi necinste. Se uită, din păcate, că liniştea nu se află în bogăţie, ci în a-ţi dori mai puţin decât ai, tot mai puţin. Doar în felul acesta se poate scăpa de corvezile fizice şi morale încătuşătoare. Dorindu-ţi puţin, devii liber, uşor – aproape că îţi cresc aripi.

A. mă întreabă dacă am văzut vreodată, eu care tot umblu în natură, vreun şarpe şchiop? Da, zic acesteia, am văzut unul tocmai mergând la braţ cu un melc pe catalige. A. îşi exprimă insatisfacţia de nu-i fi văzut şi ea.

Sunt tot mai convins că Dumnezeu nu poate fi cuprins cu capul, mintea omului având altă menire, ea nefiind nicidecum instrumentul potrivit pentru a îmbrăţişa necuprinsul. Mintea aceasta este ca să nu dai în gropi, nu-i pentru a te contopi cu eternitatea. „Dumnezeu e în noi, fără să ştim că el ne locuieşte.” Dumnezeu este totul… sau nimic! (Ajută, Doamne, necredinţei mele!). El este Măreţia în sine, nimic mai mult, nimic mai cald, mai luminos, mai iubitor. Singura modalitate de comunicare cu El este rugăciunea, unica posibilitate de conexiune spre dobândirea liniştii interioare.

G.S. e ginecolog, în timp ce eu sunt ginecolatru, adică cel care se preocupă prea mult de…; abordăm, prin urmare acelaşi subiect, fiecare însă în felul său.

22 ian. 2016, vineri: Ieşirile mele în Natură – fugi de oameni, de tot artificialul făurit de aceştia: maşini, case, mofturi… Natura, doar ea rămâne, în pofida atâtor atentate săvârşite contra ei de către neisprăvitul om: hulpav, viclean, infatuat, egoist şi iute trecător.

Un scriitor român care a trăit în exil, afirma despre Shakespeare: „– E Dumnezeu cu pană în mână.” Reţin formularea pentru frumuseţea ei. Tot de la acelaşi scriitor citire: „Un mare poet e acela care atunci când îl citeşti ţi se pune un nod în gât.” Bine zis şi asta!

Caut, prin tot ce fac, liniştea lăuntrică, pacea sufletului – mai importante decât orice, poate chiar decât sănătatea, întrucât liniştea sufletului este izvorul principal al acesteia. Da, o caut… Nu ştiu însă dacă o caut acolo unde trebuie; şi atunci când trebuie.

Trăim o existenţă seacă, dominată tot mai mult de „ştiinţă” şi tehnică, bântuită de crize de tot soiul. Natura este sfârtecată de un om tot mai lacom şi mai grăbit. Cu toate acestea, ea, Natura, ne mai rabdă, ne mai hrăneşte, probabil pregătindu-şi festinul.

2008, vara. Desprinderea, dureroasă, de serviciu a însemnat şi rămânerea fără de preocupări care să-mi abată gândurile de la tot soiul de frământări morbide. Golul ocupaţional imens a trebuit să-l înlocuiesc cu altceva. Şi am căutat ingrediente exterioare, fel şi fel, cele interioare fiindu-mi prea tulburi şi amare. Păream – şi chiar eram – un om cu o mare suferinţă ascunsă care caută să fugă de o nălucă. Inactivitatea socială epuizează, fizic şi moral, infinit mai mult decât munca, fie ea şi trudnică, ori foarte plictisitoare. Activitatea socială, munca, rămâne marele, poate singurul, antidot al plictiselii, al unei stări de bine. În plus, aceasta este şi şansa succesului şi de satisfacere a unor ambiţii. Au trecut, iată, şapte ani de la acea situaţie complicată şi neplăcută produsă în viaţa mea; multe nu s-au schimbat în traiul meu, lăuntric şi cel exterior, ori dacă totuşi da, această modificare nu este neapărat în bine. Simt totuşi, faţă de acel an fatidic, o oarecare despovărare şi detaşare. Secretul bucuriei de viaţă însă tot nu l-am descoperit.

Un gând, fundamentat de adevărul realităţii: civilizaţia este aducătoare de sterilitate demografică. Argument: ţiganizarea României. Oare încurajarea imigraţiei musulmane în Germania să fie o modalitate de combatere a acestei sterilităţi, împiedicând declinul demografic al acestei ţări?

Sărăcie, boli, rea-voinţă în aste-vremuri anapoda: unde să mai încapă fericirea în noianul de nenorociri şi ameninţări asfixiante de tot felul? Să nu mă frământ, să nu mă irit, să nu mă agit – iată ţintele mele zilnice (… ratate de cele mai multe ori!). Obosesc uşor, moral, mă irit, deoarece nu pot crede lucruri incredibile, altfel spus: nu mă pot amăgi. Acesta este uriaşul neajuns al firii mele.

În definitiv, oare nu cumva totuşi prin aceste caiete vreau să trec în conştiinţa altora? Dar cine o mai fi având loc, în minte şi în suflet, şi pentru gândurile mele? Încet-încet pasiunile mele dispar. Pe unele, de-a lungul vremii, le-am ucis. Mă înseninez sărăcind, golindu-mi viaţa tot mai mult de conţinut.

Aplecarea mea către însingurare datează din copilărie încă, fapt manifestat prin izolarea mea prin livadă şi pe deal, cu o carte în mână ziulica toată, pe sub un nuc umbros, ori prun bistriţean, singur,

singur, doar cu păsările cerului şi cu câte o căprioară rătăcită în căutare de iarbă grasă. Intram în casă doar ca să mănânc, de multe ori doar după strigătele insistente ale mamei, disperată deja de tăcerea mea la repetatele-i chemări. Undeva în Univers, vocea ei mai pluteşte încă, chemându-mă…

Orice nevoie de a iubi este o fugă de singurătate, o trebuinţă de a ieşi din sine pentru a te apropia şi dărui unei alte fiinţe. Durerea este mare atunci când darul tău este neglijat, desconsiderat, ori chiar refuzat de către persoana căreia o dăruieşti. Aceasta se cheamă iubire neîmpărtăşită…

23 ian. 2016, sâmbătă: Aceste însemnări ale mele sunt mai mult idei, lucruri nestructurate, neterminate. Las posibililor cititori ai mei să le termine.

Seara. Convorbire telefonică… intergalactică, pe WhatsApp, cu Andreea.

24 ian. 2016, duminică: Felul acesta de comunicare a mea, prin mijlocirea acestor caiete, se desfăşoară sub semnul absenţei, întrucât scrierea odată comisă este menită să existe independent de cel care a scris-o, precum şi a celui care o va citi. Distanţa, în timp şi în spaţiu, de la mine – cel care am scris nişte idei – şi cel care mi le va citi este, poate, enormă, faptul acesta fiind posibil să îngreuneze receptarea mesajului meu; ba mai mult de atât: o poate chiar falsifica: „… scrisului lipsindu-i intonaţia, ritmul, debitul, accentul, gesturile şi mimica – nu poate avea valoarea întreagă a comunicării verbale.” În cazul meu, nefiind un iscusit vorbitor, poate că totuşi scrisul îmi este, adeseori, mai expresiv decât viul grai.

La ivirea mea în lume, marxismul îmi promitea sarea cu marea – însă n-a fost să fie! Mai apoi, s-a reinstaurat capitalismul – Doamne, trecură deja 26 de ani…, acel capitalism mult hulit şi putred, revenit iar şi pe aceste plaiuri. Nici acesta însă nu miroase a bine, fiind năpădit de hoţi şi de şnapani. Tot ce ne mai rămâne este promisiunea lumii de dincolo: Raiul ori Iadul.

Televizorul: ce risipă de timp catastrofală! Cu cele două ţaţe dizgraţioase, două Monici, două bibici, una Tatoiu, cealaltă Pop; dacă nu e Pop, sigur e Tatoiu! – buruiana rea. Două piţipoance, vedete tv dizgraţioase. În materie de comunicare în masă, constipaţia de dinainte de ’89 a dus la fetida diaree de după acel an.

Mimându-i pe putrezii occidentali, am crezut că făcând ca ei vom şi deveni ca ei. Apoi, în libertatea noastră, din ţarc, putându-ne a ne exprima, nu prea avem ce exprima. Tot ceea ce se scurge din tv şi de pe net: este un efluviu infect, o scursură fetidă, insalubră. Cu astea ne nutrim, iată de 26 de ani. Suntem otrăviţi. Mă mir că mai supravieţuim.

Deşi frigul persistă, stratul de zăpadă s-a subţiat. Profitând de soarele îmbietor, azi m-am plimbat pe malul Târnavei-Mici, pe valea Bucin, fotografiind crâmpeie din peisajul hibernal din vecinătatea râului. Doar vâjâitul apei se aude în locurile unde podeaua de gheaţă s-a spart, dimpreună cu trilul vreunui piţigoi zburdalnic, ori de gaiţă gâlcevitoare, disputându-şi locul cu vreo mierlă îndărătnică. Pe covorul de omăt, sub anini, mii de seminţe mici, negre, aşteaptă momentul potrivit germinării. Desigur, multe dintre ele vor fi adunate de păsări ca hrană în această perioadă austeră. Însă aşa e în Natură, totul se află în echilibru, până nu se amestecă omul cel neliniştit în treburile ei, ale naturii, stricând totul.

Ţinte ale vieţii mele: să mă frământ cât mai puţin, să fiu în orice situaţie potolit, şi să nu fac rău în jurul meu. Nu-i uşor, dar nici imposibil nu e. Plata de a fi cunoscut binefacerile Creaţiei, ştim cu toţii care e; cu toate astea, ne năpustim asupra oricărei surse de avere, dovedindu-ne a fi, de cele mai multe ori, inumani. Numai prin artă omul se mai arată, din când în când, oarecum mai la distanţă de instinctul animalic de supremaţie, dând dovadă de generozitate, dragoste şi imaculare. Şi totuşi, cum mai putem pomeni de *frumos*, *nobil* şi *generos* într-o lume în care oamenii se sfâşie mai rău decât animalele?

25 ian. 2016, luni: Caietele acestea ale mele îmi servesc unei necesităţi nu atât de cunoaştere proprie, cât mai degrabă unui dialog

cu mine însumi – aceste convorbiri cu sinele fiindu-mi, de fapt, refugii, consolări: un mijloc de confesiune; în fond, unicul. Trebuie să recunosc că în aceste consemnări libertatea mea de expresie, pe alocuri adoptă o instinctivă prudenţă. Pe scurt, notele din aceste caiete îmi fac oarecum traiul niţel mai trandafiriu, scoţându-l din negurile şi platitudinile cotidiene; şi asta nu este puţin… Viaţa mea se scurge printre întâmplări mai mult decât mărunte şi mici satisfacţii, pe care nici măcar bucurii nu le pot numi: poate, cel mult, doar sclipiri de raze de lumină, repede trecătoare, într-o vale înceţoşată în care îmi duc traiul într-o obştească mucegăire hibernală, mai apoi primăvăratic, după care cu iţiri de niscaiva frământări estivale, intrând toate, iute, în tunelul ofilirilor tomnatice. Singurele „evenimente" care mă mai scot din inerţie:… sosirea facturilor umflate, încât abia mai încap în cutia poştală, plata cărora îmi aspiră toţi banii în chip exasperant, fapt care îmi produce reacţii de furie echivalente cu mici cutremure, intensitatea acestora fiind direct proporţionale cu sumele de achitat.

Cuvintele rostite îmi sunt tot mai rare (!), scurte şi triste.

26 ian. 2016, marţi: Ironiile prezentatorilor de ştiri tv, rostite cu prilejul zilei de naştere a lui Nicolae Ceauşescu, mi se par cel puţin de prost-gust, lipsite de un minim de respect faţă de un om şi, mai ales, faţă de douăzeci şi cinci de ani din viaţa acestei ţări, ani în care ei, prezentatorii umblau în pantaloni scurţi, ori se jucau cu păpuşile. Mă uimesc de cât de mult se pot distorsiona sufletele oamenilor sub influenţa repetatelor denigrări ale celor care l-au prins pe Dumnezeu de un picior în această epocă aşa-zisă capitalistă. O mizerie! Un regim infect, garnisit cu hoţomani vicleni şi avizi.

Seninătatea, ca mod de viaţă, îmi este aproape străină, neavând în preajma mea, nici acum şi nici în copilărie, nici în adolescenţă, tinereţe, şi nici mai târziu – nici modele, însă nici mediul social prielnic. Mai apoi, poate doar ambientul silvestru – doar eu şi pădurea – mi-a oferit crâmpeie de reală seninătate, prea repede alterate însă de revenirea printre oameni. Apoi, ivirea Idei, mi-a mai adus niscaiva sclipiri de lumini pe care de prea multe ori, obişnuit

fiind cu sumbrul, cu mohoreala, le-am alterat, terfelit, speriat fiind de prea multă lumină. Au venit, apoi, restrişti căderi, derute. Plămădit fiind dintr-un aluat mai gingaş, săgeţile care au început să mă lovească, chiar dacă nu au fost de foc, mi-au produs răni anevoios, ori chiar imposibil de tămăduit. Am început să-mi caut soluţii de echilibru lăuntric; şi nu întotdeauna soluţiile au fost cele potrivite. Mă uit acum îndărăt, peste decenii. Unicul meu profesor de armonie a fost – şi iată, mi-a rămas – singură Natura. Serenitatea: cât de mult mi-a lipsit pe tot parcursul vieţii mele!

Prin pădurile pe care le cutreier, câini de pripas costelivi, hămăind acompaniaţi de urletul sinistru al motoferăstraielor lacome să muşte lemnul proaspăt al pădurilor de fag…

27 ian. 2016, miercuri: Şi tot despre seninătate; aceasta coboară în mine cu prilejul ieşirilor mele în Natură, cu condiţia ca să fiu singur şi cât mai departe de zarva aşezărilor omeneşti, de om. Dacă, în natură fiind, văd sau aud omul, cel stâlcitor de natură, mă îndepărtez cât pot de iute, mergând hăt departe de acesta.

Prin *sărac cu duhul* îmi place să cred că este vorba de un om cu o puritate sufletească deosebită, modest şi empatic.

După toate probabilităţile nepoţi nu o să mai am. În consecinţă, drept „nepoţi” o să-mi rămână cele opt-nouă cărţi, scrise de mine. Aceşti *nepoţi* mi-au oferit deja un soi de bucurie prin faptul că, prin aceste scrieri, m-am defulat în momentele mele dificile, mi-am atenuat uriaşa povară a unor umilinţe la care m-a supus existenţa. Dacă nu aveam dialogul cu mine însumi, prin mijlocirea acestor caiete, evadările în lăuntricul meu, prin intermediul acestora, cred că prăbuşirea mea sufletească ar fi fost inevitabilă. Aşa, am traversat impasul, desigur nu fără sechele. Regret că nu am putut, şi nu pot, să mă bucur de spectacolul lumii în toată plenitudinea lui. În schimb, am savurat din plin anumite secvenţe ale acestuia.

Mă îngrijorez de monotonia modului meu de trai; însă atâta pot, de alt stil de viaţă nu mai sunt în stare, atât din pricini subiective, dar şi din cauze care nu mai depind de mine…

28 ian. 2016, joi: Obosit de net şi de tv – am urmărit, pe Antena 1, show-ul dedicat lui Florin Piersic cu prilejul împlinirii vârstei de optzeci de ani de viaţă. Omul pare să fie de şaizeci de ani: plin de vervă şi de sevă. Acum este ora unu din noapte: nu mai pot nici să citesc, nici să scriu; dar, ce-i mai prost, nici să dorm.

Opera, zic ştiutorii, este calea, nicidecum călătorul; ea începe dincolo de pragul unde se opreşte omul.

Scormonitorii în adâncurile materiei au dat de atom; apoi, au făurit bomba atomică – după care au detonat-o… Apoi au făcut altele. După ei, s-au gândit să facă şi alţii, doar pentru a le fi viaţa mai… sigură! Dacă omul simplu, de la ţară, în nopţile întunecate şi bântuite de pericole îşi ţinea, pentru orice eventualitate, securea lângă uşă, astăzi unele naţii agitate ţin bomba atomică lângă stindardul ţării lor.

Ţăranul de azi a ajuns un asistat social, un visător de alte vremuri prin crâşme infecte cu cârciumari hulpavi şi necinstiţi. Lumea de azi este pusă în situaţia de a agrea tot mai mult efemerul, vădind o plăcere evidentă pentru artificialul găunos, însă bine ambalat şi lucitor. Consecinţă: totul devine nenatural, hrana pe care o culegem de pe rafturile supermarketurilor, fără să ne mai aplecăm ca să o producem, cu sudoarea frunţii, în pământul pârlogit, năpădit de bălării şi spinii democraţiei. Omul cel nebun aleargă, de dimineaţă până seara, după bunuri materiale călcând în picioare tot ce înseamnă valori morale, estetice, orbit de trecătoarele străluciri înşelătoare. Şi pe calea acestor dobândiri este, din păcate, multă trudă şi impostură, sleitoare, toate, de energii şi de lumină sufletească.

29 ian. 2016, vineri: Insomnii. Bâjbâind pe smartphone, pe la ora patru şi ceva, în zori, apăs, din neatenţie, pe un semn nepotrivit şi declanşez un apel telefonic, pe WathsApp, către Andreea. Încerc să opresc sunetul, dar nu reuşesc. Ceea ce am reuşit însă, cu acest apel nepotrivit al meu, a fost o sperietură pentru Andreea aflată, împreună cu socrul ei, într-o librărie, nu departe de noul loc de muncă al lui Peter.

Citesc din cărţi care nu mă prind; citesc însă cu disperare, faptul acesta constituind, în fond, activitatea mea de… bază (!). Peste câteva ore mă voi transfera la computer, unde am să vegetez ore în şir, ca de obicei, de ani de zile.

Mă revoltă nepăsarea cu care lucrătorii de la Casa de Pensii îşi îndeplinesc atribuţiile de serviciu: din septembrie trebuia să beneficiez de pensia pentru limita de vârstă şi, iacă-tă, ne aflăm la finele lui ianuarie şi eu încă nu am obţinut pensia recalculată. Decât să fac un drum la Tg.-Mureş, să stau la cozi, la ghişee, să fac reclamaţii şi să mă enervez, prefer să aştept să văd până unde merge indolenţa lucrătorilor de acolo, după ce că am telefonat, trimiţându-le şi scrisoare. Încerc să uit indiferenţa acestora, deşi mi-e foarte greu…

Apelativul „Maestre" îmi pare a fi o consolare a mediocrităţii. Şi câte astfel de adresări, către persoane suficient de lipsite de adevărată valoare, şi de talent, nu se fac la tv în fiecare zi!

Paginile acestea ale mele – grafomanie să fie oare? Poate. Dar la mijloc e şi multă trebuinţă, nevoia de a fi în activitate intelectuală. Fără scris, cred că până acum m-aş fi căţărat pe toţi pereţii. Faptul scrierii îmi mai pondereazǎ adrenalina, lăsându-mă cu o senzaţie de împăcare cu mine însumi. Viaţa se scurge pe lângă mine, timp în care mă opintesc să las semne că am trecut şi eu pe aici.

30 ian. 2016, sâmbătă: … Admir bucuria apei dăruindu-se cascadei, şi frica iubitei de a se arunca în dragoste. Apa prăvălindu-se îi strigă acesteia: – Şi tu, şi tu!…, însă iubita în sinea ei: – Mi-e frică! – Dăruieşte-te şi vei fi fericită! îi strigă apa. Ea, de pe mal: – Nu, eu vreau să merg liniştită, eu am o ţintă, anume aceea de a mă uni cu marea, fără căderi care să mă împrăştie, zdrobindu-mă de stânci; mie acest fel de fericire îmi este străină.

Nu mai contenesc a mă tot întreba cine sunt, amânându-mi iar şi iar să-mi cuceresc identitatea, iluzionându-mă că ştiu de fapt cine sunt; dar, Doamne, cât de mult mă amăgesc…

Dacă în douăzeci şi şase de ani, numai de hoţi şi de şnapani am avut parte, în sânul reprezentanţilor de frunte ai ţării, faptul acesta

denotă că în ţara aceasta ei sunt majoritarii, devreme ce sunt democratic aleşi. Gloata bâjbâie, în timp ce hoţii pradă tot ce li se iveşte în cale.

Urare către toţi cei dragi sufletului meu: – Lumina soarelui, dragostea şi sănătatea să vă cuprindă!

31 ian. 2016, duminică: Prima lună a lui 2016, topită-i iată!; aşa cum s-a topit şi puţinul, omăt cu temperaturile ridicate cu mult peste plus. Vremea şi eu – brambura, cum brambura-s toate.

Un dor al meu care doare… Ca să mi-l alin, scriu şi umblu pe coclauri. Îmi este dor de cineva (!) şi mi-o reconstruiesc în imaginaţie, absentă fiind persoana. Şi mi-o închipui, o înzestrez cu multe calităţi, fizice şi morale, pe care de fapt nici nu le are. În felul acesta, devin numai ale mele: atât dorul, cât şi persoana imaginată.

De la Natură învăţ să mă echilibrez; şi să fiu generos, precum şi să fiu senin în pragul trecerii…

Citesc şi scriu până la amorţirea gândurilor; apoi, îmi place să cad niţel în somn. Căci timp este.

Bolnav, copil fiind, o văd pe mama ţinându-mă de mână şi ducându-mă, firav şi speriat, la doctor, intrând cu mine în cabinet, ea fiindu-mi mărturisitoarea durerilor mele. Oare acolo unde e ea acum, mă mai ţine de mână mărturisind-i Marelui Doctor despre durerile mele multe?…

Singurul eveniment (!) al meu, pe această ultimă zi a lui ghenar – încep un nou tub de pastă de dinţi…

Poemele mele se compun din rânduri, căci a le numi versuri mi se pare prea pretenţios.

Trăiesc exagerat de mult cu anumite îndeletniciri precum internetul, televizorul. Apoi, mă mai nutresc, spiritual, cu scrisul şi cu cititul, încât până să ajung să trăiesc prin mine însumi, adorm visând că citesc o carte nescrisă încă, după care scriu, pe o pală de vânt, versuri ale căror cuvinte dispar imediat după ce sunt scrise. Mă mai visez uitându-mă la tv şi mă văd pe mine rostind cuvinte pe care nu le aud, fapt care mă determină să-mi sară ţandăra şi să închid

televizorul; după care, mă trezesc de prea multă zarvă venită din zona în care se presupune că ar sălăşlui sufletul…

1 febr. 2016, luni: Românii, trecuţi fiind sub atâtea imperii cotropitoare, au învăţat să fie o masă de oameni îngenunchiaţi: cu capetele aplecate pentru ca sabia să nu le taie. În tot acest timp, reprezentanţii păturii de sus au utilizat, dintotdeauna, un întreg arsenal de vicleşuguri cu scopul de a răzbi, agonisi şi a-şi menţine niscaiva bunuri şi libertăţi. Acest mod de lucru se întâmplă şi acum, patima minciunii, a supuşeniei şi hoţiei având rădăcini imense, dobândite de-a lungul secolelor de istorie. Fiinţa naţională este derutată, nemaigăsindu-şi reperele, rămâne apatică, cel mult nemulţumită faţă de societatea făţarnică şi meschină. În această ipostază, cei care mai au avântul necesar părăsesc barca numită România. S-a ajuns până acolo încât chiar dacă nu în chip manifest, cinstea să fie privită ca fiind un mare handicap. Şi cine poate să o eludeze o practică cu voioşie, alegându-se cu profituri materiale uriaşe: adică să fii hoţ, meschin, mincinos echivalează cu acumularea de bunuri materiale şi poziţii socio-profesionale de nivel înalt. În ţara asta dacă nu te perverteşti, rişti să te sufoci, să o iei razna (…şi să pici în hazna!). Cei care nu se complac în această situaţie, îşi iau bocceaua şi pleacă spre alte orizonturi, pare-se mai deschise, mai puţin îmbâcsite şi sufocante.

La adresa mea – nici laude, nici ponegriri. În felul acesta iată-mă ajuns periculos de aproape de mine însumi. Cu atâtea adumbriri ivite în viaţa mea, încerc să-mi caut repere. Acestea rămân doar cele deja pomenite, de altele noi, poate nici nu mai sunt demn, şi nici capabil. Cele care îmi sunt astăzi repere, îmi servesc în chip de umbră şi lumină.

Nu mai caut oameni, nu îmi place zgomotul lor. E drept, nici ei nu mă cheamă – şi chiar dacă m-ar chema… –, oricum prezenţa mea ar aşterne tăcerea peste cheful lor.

2 febr. 2016, marţi: Mizeria emisiunilor tv, otrava lor – nici pedepsit nu ar trebui să te uiţi la aşa mizerii infecte. Apoi, avalanşa de reclame tembele, hămăitoare.

Nu doar cei 63 de tineri de la Colectiv trebuiau să ardă, ci întreaga societate românească, toată suflarea aceasta metastazată. Remedierea însă nu mai este posibilă, doar anularea; după care luarea de la capăt a tot, fără hoţii şi mizerii, cu un om nou, purificat. Asta însă ar impune o uriaşă mobilizare şi a lui… Dumnezeu, cel de mult pensionat. Auzit, ori citit, nu mai ştiu, cică un arici s-a plâns lui, Creatorului, că lumea ar fi mult prea mare, spunându-i: – Doamne, strânge un pic Pământul, fă-l mai mic! Dumnezeu cel ascultător l-a strâns; şi aşa au apărut munţii şi văile.

3 febr. 2016, miercuri: Mici bucurii rezultate din ticluirea unor poeme, citirea şi recitirea – dimineaţa, în pat –, rescrierea, adăugirea, tăierea de cuvinte, de versuri, până când simt că ceea ce a rămas este aproximativ „simetric” cu ceea ce mi-a stârnit fiorul…

Mă revoltă lentoarea cu care se lucrează (!) la Casa Judeţeană de pensii întru recalcularea pensiei. Au trecut, iată, cinci luni de când am împlinit condiţia de pensionare pentru limită de vârstă şi încă nu s-au sinchisit să-mi facă recalcularea. Beneficiez, în consecinţă, în continuare de pensia diminuată, cu 42%!, fără prea multe explicaţii, doar atât că e bine să mai am răbdare…

Trăim oricum o realitate putredă, ambalată în aşa fel să ne prostească pentru ca în tot acest timp să fim zilnic, sistematic furaţi de şmecherii acestor vremuri. Este mai mult decât revoltător şi dezgustător.

Un gând către colegii mei, silvicultori, cu al căror accept se rad pădurile:

„Folos aduse cât fu viu,
Ci mort acum când se duce,
Ce alta poate a vă duce,
Decât doar încă un sicriu?!”

(N. Iorga: *Brad bătrân*)

4 febr. 2016, joi: Ritmul ticluirilor mele poetice este insignifiant. Cu doar două-trei poeme pe ultimii opt ani, această modalitate de exprimare nu poate fi considerată ca fiind cu adevărat viabilă. În aceeaşi ordine de idei, nu pot vorbi de poezie, în producţiile mele lirice, câtă vreme nu respect prozodia (ritm, rimă, metrică…), deşi un oarecare ritm lăuntric rândurile alcătuitoare ale poemelor mele ar avea totuşi. Oricum, publicate pe net (www.poezii.biz, autor: Sihastrul) ecoul acestora este aproape nul.

Mi-e dor de un concert de cuc şi broaşte, acompaniat de greieri. Dar, e abia luna lui făurar, aşa că până se va întâmpla concertul mai va…

Mi-e dor, de asemenea, să visez că zbor, ca în visele mele de odinioară, plutind lin peste un imens lan de grâu verde, aprins de maci, unduind încet sub mângâierea blândă a vântului de florar…

Pe masa din dormitor am aliniat şapte bucăţi de avocado, fiecare dintre ele întruchipând câte o zi din cele şapte ale săptămânii. Acum este ora cinci. Deşi e niţel cam devreme, nu rezist ispitei şi savurez această a patra zi a lui făurar, reprezentată prin acest fruct. Astâmpăr apoi aroma fructului verde, cu gust fin, de alune, cu cea a unei portocale dulci – irezistibilă şi ea. Aşadar, ziua… vegetală iată că am înfulecat-o iute. Ziua cea veritabilă oare ce parfum va avea?

Scormon în mine, scotocesc cu înfrigurare; apoi Îl strig – îmi aud doar ecoul… Fără El singurătatea e neagră, de catran, şi grea precum plumbul.

Deoarece încep să nu mai am nevoie de multe lucruri, înseamnă oare că devin tot mai bogat?!

5 febr. 2016, vineri: Opt cărţi scrise – în fond, şapte cărţi şi o plachetă – cu un profit financiar: nul! Ba mai mult de atât, contabiliceşte dacă o iau, sunt chiar într-o imensă pierdere. Aceste scrieri, în schimb, au stârnit curiozităţi, invidii, nedumeriri, dispute, reproşuri şi, e drept, niscaiva laude… nesincere! În consecinţă, cărţile cu pricina nu le-am scris chiar degeaba!

Azi toată ziua, peste şase ore, am „lucrat” la restabilirea barei lingvistice de pe bara de activităţi a computerului. Un virus, ori clic

greşit mi-a înhăţat-o; într-un târziu, o recuperez, dar nu varianta definitivă, stabilă, deoarece la fiecare repornire, bara dispare iar, încât trebuie să iau totul de la capăt. Pentru a ieşi din impas, apelez, seara, la ajutorul lui G.M. (Sighişoara) care prin intermediul Team Viewer-ului, după două ore de lucru mă scoate la liman, reînfiinţându-mi bara la locul ei. Mă dor ochii; şi, în plus, cât sedentarism!

6 febr. 2016, sâmbătă: Dis-de-dimineaţă, renunţând la căldura patului, o zbughesc la piaţă. Printre altele, cumpăr încă zece kilograme de seminţe de floarea – soarelui pentru piţigoii mei.

Clipele mele de relativă stare de bine (calm, mulţumire de sine şi de alţii…) îmi sunt atât de rare, încât atunci când ele se ivesc, îmi par a fi de rău augur; şi-atunci, iar mă neliniştesc…

7 febr. 2016, duminică: Ce-i pasă Morţii că ne pitim prin spitale, ea oricum ne va găsi – mai cu seamă aici…

Unele acţiuni ale mele deşi par bizare, am totuşi nevoie de ele, aşa cum motociclistul acrobat are nevoie de viteză pentru a se putea învârti pe peretele circular.

Curios: observ că până şi dialogurile mele orale, rare, sunt fragmentare şi succinte, neplăcându-mi să întârzii prea mult asupra unei idei: ating un gând cu vorba, îl trezesc, îl fac să alunece către cel de lângă mine; după aceea, e treaba celuilalt ce se va alege din gândul pe care i l-am transmis: eu l-am dislocat, rostogolindu-l către el, lăsându-mi amprenta asupra acestei idei, trezind-o.

De o vreme încoace, mă purific de viaţă. În această stranie bântuire a mea prin existenţă, Mic a fost şi ea, la un moment dat, martoră…

Tata, ascuns într-un loc numai de el ştiut, mă aşteaptă să recuperez încă şaisprezece ani din diferenţa de 27 cât era între noi la venirea mea în lume; sau la plecarea sa din lume.

Remarcă: suferinţele fizice şi cele sufleteşti marchează drastic chipul omului. Şi cum vieţile noastre derulează pe un fond de mare tragism, feţele noastre devin oglinzi ale acestor suferinţe. Gândul

meu fuge până la limita maximă până unde poate merge acesta (Dumnezeu?), aici nimic negăsind simte totuşi prezenţa cuiva în preajmă. Mă chircesc, mă tăvălesc, mă târăsc, şi când mă dezmeticesc, zic că toate acestea nu sunt, nu pot fi adevărate, că cel care le trăieşte acela nu sunt eu. Şi atunci, aud bolta trosnind, în timp ce eu mă chircesc şi mai mult… tăvălindu-mă, târându-mă.

Moştenesc, cred că din partea bunicului matern, o sensibilitate utilă, dar cel mai adesea incomodă. Lumea mea interioară, apoi lumea exterioară – le văd în chip mărit, exagerat. Defectul (calitatea?) acesta mi-a creat mari dificultăţi, dar m-a apropiat de reperele superioare ale existenţei. Excesiva mea sensibilitate se manifestă cel mai adesea prin reacţii interioare sau exterioare disproporţionate. Sufăr la stimuli pe care alţii nu le iau în seamă, ori nu le văd sau nu le aud. Din acest punct de vedere, consider că existenţa mea în bună parte a derulat printre semeni care în cele mai multe situaţii nu m-au înţeles, considerându-mi emotivităţile ca fiind naivităţi.

8 febr. 2016, luni: Internetul, cititul cărţilor, scrisul, fugile în natură – ele îmi sunt evadările posibile încă…

Să fii inteligent: să gândeşti cu mintea ta, nu cu fraze şi idei ale altora; altfel, eşti, poate, cel mult deştept.

Credinţa ca dor. Câţi or fi cu adevărat înzestraţi cu acest har, doar Dumnezeu o poate şti.

Stau şi mă uimesc cât de distorsionat sufleteşte a devenit omul. Unde e fiinţa omenească plămădită din aluatul cel mai pur? Dar, ce mai e oare pur pe acest pământ? Bărbatul atunci când este capabil să creeze forme, stări şi idei, nu mai este văzut ca fiind tipul de mascul dur, ci fiind un tip cu o latură feminină. Aşadar, partea creatoare a unui artist este considerat ca fiind de sorginte feminină.

Perseverez în a scrie acest jurnal, fie şi ca o modalitate de fugă din calea unei realităţi incomode. De aceea, nu mă consider un maniac al scrisului, nici veleitar sau grafoman – pentru mine scrisul este terapie…

Agresivitatea mea este semnul vulnerabilităţii, al slăbiciunii: mă apăr atacând, explodând.

După-amiază: pe valea Bucin, pe malul râului. Zăpadă puţină, vremea este caldă (8 grade). Fotografiez crâmpeie din natură, apoi, acasă, le postez pe Facebook culegând niscaiva… like-uri – lumea de aici, de pe site, din asta trăieşte: din like-uri!

9 febr. 2016, marţi: În dormitorul meu, în partea lui stângă – pe partea inimii – se află dulapurile mele cu cărţi: patru dulapuri duble, înţesate cu cărţi, circa trei mii de titluri, partenerele mele de vise şi visuri, însoţitoarele mele din orele şi zilele de frământări, nelinişti şi, câteodată, mici bucurii. Sunt aici, în aceste dulapuri, opuri pe care le-am cumpărat ca elev, acasă, în Sângeorgiu de Pădure, cu banii chivernisiţi, daţi de mama ca să-mi cumpăr „eugenii" sau covrigi; mai apoi, din agoniseala câtorva săptămâni de muncă din vacanţele mari, când lucram ca zilier la Gostat, ori la Baza de recepţie a seminţelor sau în construcţii. Bucuria obţinerii banilor, seara, la terminarea zilei de lucru, era mai apoi amplificată cu prilejul dobândirii unor cărţi la librăria comunală. Criteriul meu de alegere a acestor scrieri era unul singur, anume: curiozitatea mea fără de margini. Aceasta a fost şi modalitatea de alegere a cărţilor din bibliotecă. Lecturile mele nu au fost îndrumate. Singurele repere au fost doar instinctele şi gusturile mele de moment. Adevărul este că nici nu aveam la cine apela pentru a-mi îndruma lecturile şi, în fond, nici nu m-aş fi supus la astfel de rigori impuse. Bucuria procurării cărţilor mi-a fost, şi mi-a rămas, una din puţinele ale acestei vieţi, bucurie desigur multiplicată mai apoi cu prilejul lecturii acestora. Fireşte, ca în orice iubire şi în acest fel de pasiune mi s-a întâmplat să am şi dezamăgiri: mă gândesc la conţinutul unor cărţi care au fost sub limita aşteptărilor mele. Oricum, am fost şi am rămas un pătimaş cititor şi strângător de cărţi, pasiunea aceasta întotdeauna fiindu-mi aducătoare de bucurii.

La Târgu-Mureş pentru cumpărături de trebuinţă turistică. O zi deosebit de caldă, parcă de sfârşit de aprilie. La barul *Negro*, din Piaţa Teatrului, consumatorii stau la mesele de pe terasă, doar în

cămeşi sau tricouri, în timp ce ospătăriţele, îmbrăcate în fuste scurte, negre, şi în bluze albe – zburdă printre mese, aidoma unor rândunele… în plină lună a lui făurar!

Iată un februarie corupt.

<u>10 febr. 2016, miercuri:</u> Ieri, la întoarcerea de la Târgu-Mureş, am oprit la mormântul părinţilor mei. Toate aceste reveniri îmi sunt sfâşietoare… Este incredibil contrastul între prezentul sumbru – sub toate aspectele – şi trecutul cel atât de mult drag sufletului meu. Remarc, iar şi iar, ori de câte ori trec prin localitatea mea de obârşie, extinderea alarmantă a ţigăniei şi a ţigănimii, fenomen care maculează tot ceea ce înseamnă prezentul acestei localităţi. Actualitatea comunei mele, botezată cam forţat oraş, îmi pare caricaturală: o imitaţie jalnic de nereuşită a ceea ce ar trebui să fie un mediu urban. Aceasta-i dezvoltarea, civilizaţia, mersul către mai bine?! Este incredibil; şi, totodată, trist. Doamne, cât amar bântuie lumea aceasta!

Notele acestea ale mele au mai multe păcate, însă de un singur lucru nu pot fi acuzate, anume de disimularea specifică scrierilor de ficţiune.

Plăcerile provenite din fugile mele în natură sunt, şi rămân, de departe cele mai ispititoare şi mai nimerite sufletului meu. Mă pregătesc şi azi să fac o incursiune pe un traseu încă nefixat. De cele mai multe ori itinerarul mi-l stabilesc în maşină, neştiind la plecare unde anume mă voi opri, alegându-mi repere în funcţie de ceea ce îmi dictează starea sufletească de moment. În aceste miniexpediţii ale mele mă bucur de efemeritatea a tot ce întâlnesc, însuşirea aceasta a lucrurilor conferindu-le o frumuseţe aparte, încărcată de nostalgii exprimate în atâtea moduri, în care măiastra natură excelează. Viaţa mijeşte pretutindeni, desigur cu multe imperfecţiuni, tânjitoare însă toate de perfecţiune.

Gândurile mele, venite de nu ştiu unde şi aşternute aici, la nimereală, vor să se remarce totuşi fie măcar prin sugestie. Mă străduiesc din răsputeri să nu mă scufund în jelirea necazurilor, trăind retras, în linişte (!), fără să mai am mari aşteptări de la viaţă,

aceasta fiindu-mi modalitatea cea mai la îndemână pentru a putea răzbate pe marea cea plină de atâtea furtuni care este însăşi existenţa.

Toate – fiinţă sau floare – durează puţin, de aceea, oare, acestea sunt frumoase?

După toate semnele, nepoţi nu o să am, aşa că stirpea care şi-a căutat lumina prin fiinţa mea se încheie prin Andreea. Rămâne sora-mea continuatoarea genei, cu ce doi, deocamdată, nepoţi frumoşi ai ei.

Un an de viaţă matură, derulată într-o seninătate deplină, ne-ar fi îndeajuns; la ce bun oare alţi ani care oricum nu vor fi mai acătării din nici un punct de vedere. Culmea e că ne ataşăm cu prea multă osârdie de viaţa asta, în pofida atâtor neajunsuri ale ei, cu atât mai vârtos cu cât ne apropiem de finalul ei. Să fie frica, ori obişnuinţa cauza, cine poate şti…

„Tristeţile mele bogate” se revarsă în tot ce fac, în tot ce gândesc. Lumea care mă ştie zice că mă victimizez. Fals, fals…

„Din armonia contrariilor să ştii să extragi lucrul bun.”(Nufărul se naşte în mlaştină, deci a nu se vedea numai mlaştina).

Simţurile omului, mult blamate ca fiind porţi de intrare a viciului, pot servi şi ca organe prin care putem percepe bucuriile duhului.

A fi sănătos şi vesel – un ideal…

<u>11 febr. 2016, joi:</u> În zori. Aud afară zgomotul frunzelor uscate măturate de rafalele de vânt şi de ploaie pe pavelele curţii. Este ora 4,30…

Lumea aceasta, nebună, amăgită de faimă şi câştig, uită că se află pe buza prăpastiei. Dar e cert lucru că exact aceasta este menirea iluzionării: mergerea înainte, cu orice preţ, chiar dacă e greşită calea. Cum ar arăta zilele noastre fără atâtea alergături bezmetice? Desigur, ar arăta anormal (neobişnuit), însă viaţa noastră ar fi infinit mai sănătoasă.

Crâmpeie din înţelepciunea orientală:

a) Când nu eşti sigur dacă să faci ori să nu faci ceva, atunci e mai bine să nu faci.

b) Adevăratul ascet nu are nimic şi nici nu simte nevoia de a avea ceva.

c) Să nu te sinchiseşti de lucrurile lumeşti şi să duci o viaţă liniştită.

Oare câte din îndeletnicirile noastre cotidiene sunt cu adevărat trebuincioase? La o privire atentă, bună parte a tot ce facem se dovedesc a fi inutilităţi prosteşti. Iată aşadar cât timp şi câtă energie irosite degeaba.

… Afară s-a luminat. Deschid fereastra spre a-mi aerisi odaia: albul a cotropit iarăşi totul – ninge! Cade o zăpadă umedă, grea, leşinată.

Pentru ca să pot obţine ceva cuvenit – mă gândesc la pensie – trebuie să înghit atâta amar şi atâta nedreptate încât obţinând, într-un târziu, acel drept nu numai că nu îmi mai produce nicio bucurie, ci din contră mă dezgustă; mă refer aici, bineînţeles, la pensie – un drept pe care nu-l dobândesc nici după şase luni de la împlinirea limitei de vârstă. În fond, adăpost am, veşminte: gârlă, ce să mănânc şi cu ce să-mi cumpăr eventualele doctorii, de asemenea. Păi, atunci de ce să-mi mai trebuiască pensie?! (Posibil că aşa gândesc şi cei de la Casa de Pensii…)

Mâniile şi mâhnirile mele nu au margini; şi parcă toate vin, se prăbuşesc asupră-mi spre a mă demola. Sufletul meu e rănit profund de tot ceea ce înseamnă viaţă, iar de aici, inevitabil, şi trupul.

Nu am concurat, din proprie iniţiativă, niciodată cu nimeni; şi atunci când am fost pus, mi-era silă… Ce rost are competiţia aceasta nebună, epuizantă? Şanse mari aş avea, în schimb, la un concurs de înfrânţi, de umiliţi. Chiar dacă nu aş fi primul, sunt convins că aş obţine un loc pe podium.

Lectura pe net îmi creează senzaţia că merg pe o sârmă, la mare înălţime, fără să am în mâini acea bară de echilibru: am tot timpul senzaţia de prăbuşire în gol.

Ninsoarea a încetat. Unirea cerului cu pământul parcă s-a întrerupt. Albul căzut se topeşte precum o amintire a unei legături

frumoase cândva, transformându-se în mocirla uitării. Acum plouă, contribuind parcă la o mai grabnică uitare a ceea ce a fost alb şi frumos până de curând.

12 febr. 2016, vineri: Iarna se chinuie să aştearnă omăt, însă strădaniile-i sunt zădărnicite mai apoi de o ploaie care topeşte spoiala albă, lăsându-ne din nou cu negrul şi cenuşiul. Se pare că va fi o primăvară timpurie, fără să fi fost încă iarnă. Aşadar, ne este furată până şi iarna, rămânând doar promisiunea unui anotimp care până nu demult ne cotropea cu albu-i abundent, curat şi rece.

Tinereţea – „anotimpul" în care omul se nenoroceşte pe sine. Aşa o fi fost şi cu mine. Vine apoi toamna vârstei când parcă nu se mai termină culesul roadelor nebuniilor juneţii.

Convieţuirea, zi de zi, cu o femeie devine de cele mai multe ori anevoioasă, pricină de multe supărări. O prietenie însă cu aceasta, atunci când cei doi trăiesc separat, bărbatul trecând doar din când în când pe la ea, poate menţine povestea lor de dragoste mereu proaspătă.

De câte ori mi se întâmplă să fiu în Târgu-Mureş, vizitez Catedrala Ortodoxă spre a mă reculege preţ de câteva minute. Bucuria mea este deplină atunci când mi se întâmplă să fiu doar eu singur în sfântul locaş; atunci parcă mă simt mai favorizat, mai apropiat de Dumnezeu.

Merg, înaintez spre limanul de poposire; şi chiar dacă nu aş merge, tot aş fi dus, purtat de val.

Pe zi ce trece, mă conving tot mai mult că viaţa înseamnă mântuire prin suferinţă. Şi, pentru a putea îndura cât mai multe dureri trebuie să te echilibrezi cât poţi mai vârtos prin tot soiul de bucurii – adică: amăgiri.

Ca rob la cheremul unui stăpân absurd şi nemernic, viclean şi hoţ, povara statutului de slugă îţi este mai sufocantă decât a te afla în slujba unui ins aflat în ipostază de patron, dar care se remarcă prin calităţi omeneşti superioare.

După-amiaza. Descind pe pârâul Mátyus de pe dealul Becheci. Peisajul este superb, cu niscaiva zăpadă (15 cm). Merg printr-o

pădure de fagi în amestec cu molid. Ziua fiind însorită, fără nori pe cer, am parte de o vizibilitate perfectă, până hăt departe. În partea de nord-est, am în faţă panorama văilor Sovata, Sebeş, se văd bine vârfurile Seaca, Ţigle, apoi, mai la est, Cencio. Fotografiez aceste repere utilizând zum-ul, apoi acasă, încarc aceste imagini reuşite pe internet (Facebook), fapt care îmi aduce câteva like-uri.

13 febr. 2016, sâmbătă: Purtăm în noi, fiecare, povara de rău şi suferinţe, fără ca cei din preajma noastră să ştie, să înţeleagă şi să simtă adevărata lor intensitate şi profunzime, şi nici sursa acestor dureri. Mergem înainte, ne grăbim şi ne sfrijim fizic şi sufleteşte, tăcem şi plângem lăuntric, ne înnegurăm împuţinându-ne făpturile tot mai nedumerite de rosturile noastre pe acest pământ. Temeri de tot felul ne împresoară răpindu-ne liniştea, împingându-ne către însingurare. Frica şi suferinţa întotdeauna mi-au produs mânii – stări atât de nefaste şi, până la urmă, zadarnice. Deşi ştiu că doar liniştea mă poate izbăvi de toate relele, cu toate astea starea aceasta o dobândesc atât de greu. Retragerile mele în natură reprezintă nevoia mea de linişte şi simplitate – numai aici simt că mă pot purifica sufleteşte, mă relaxez mişcându-mă în vastitatea tăcută a naturii. Aici caut să uit tinereţea-mi pierdută, profesia-mi îndrăgită de mult încheiată, precum şi inerenta şubrezire trupească. Tăcerea din munţi şi din păduri îmi conferă curajul necesar mergerii înainte…

14 febr. 2016, duminică: Cuvintele acestui jurnal – tristeţi şi melancolii turnate în slove. Prin acest jurnal, mă schimb în cuvinte, iar cuvintele mă schimbă.

Ah, zăpezile de altădată cu ninsori îndelungi, viscolite, cu fulgi venind de pretutindeni, toate însoţite apoi de geruri năprasnice, făcând ca omătul să scârţâie sub tălpi. Unde e acel omăt pur, mult, necălcat – unde-i pădurea ninsă având coroanele arborilor aplecate până la pământ sub povara rece şi albă? Ne aflăm în miez de făurar şi zăpadă aşezată peste ogor şi case încă nu a fost, doar o spoială albă, grăbită să se transforme în moina care să facă streşinile să cânte.

Nu mai ştiu unde am citit că luna creşte în nouă nopţi, apoi nouă nopţi e lună plină, după care trei nopţi rămâne nevăzută; şi nu am citit asta într-un manual de astronomie, ci într-o scriere beletristică. Nu am verificat aceste aspecte niciodată, poate de-acum înainte.

Zi de zi la tv se revarsă asupra-ne deşertăciunea luptei pentru putere. Să fie oare toată această tevatură a lor cea mai bună metodă de fugă din calea inevitabilului sfârşit al fiecăruia dintre noi, metoda propice de amăgire? Un leac cu efect de narcotic?

Viteza ne cotropeşte vieţile. Lumea e grăbită, dar de ce, unde anume se grăbeşte, nimeni nu poate şti; cert lucru: graba asta nesăţioasă este o dovadă sigură a decăderii omului, în pofida tuturor aparenţelor. Fuge, omul, de senzaţia de tristeţe şi dezgust sufocante încercând orice modalitate. Eficienţa? Sunt, toate, soluţii de moment…

Ca pensionar, de multe ori mă bântuie „spaima timpului liber”. Apoi, caut remedii…

Mai întâi a fost bucuria mea de a fi în natură, în pădure, după care această plăcere s-a transformat în dragoste. Mai apoi, din această dragoste am înfăptuit o carieră – care a durat peste 37 de ani, o profesie soldată cu o uriaşă dezamăgire, nu din cauza pădurii, ci din pricina omului cel mişel. Rupt de slujbă, am rămas însă cu o dragoste şi mai înfocată pentru pădure. M-am reîntors la aceeaşi iubire de singurătate silvestră ca cea din copilărie, când m-am îndrăgostit definitiv de arbori şi de foşnetul vântului printre frunzişuri. Mă întorc de fiecare dată în pădure ca la o veche iubită, ca la o fiinţă care îmi redă, întotdeauna, pacea şi bucuria de a fi singur în universul ei.

Teama de a pierde umbrele acestui pământ ne otrăveşte vieţile. Dar oare de unde poţi să-ţi aduni curajul de a nu regreta deşertăciunile acestei vieţi şi de a năzui, cu toată convingerea, către ceea ce e dincolo de „paravanul mov”? Tot mai mult mă conving că majoritatea oamenilor trăiesc doar pentru a întreţine circulaţia unor alimente prin tubul lor digestiv (vezi, în acest sens, monstruozitatea

numită: Supermarket!), precum şi pentru satisfacerea instinctelor sexuale, dovadă: uriaşa depravare senzuală.

Frunzăresc jurnalul vechi, întorc deci clepsidra: acelaşi nisip, aceeaşi clepsidră, doar scurgerea e alta… (îmi pare că metafora asta am citit-o undeva!).

Notaţiile acestea ale mele – fărâme din torentul de idei şi sentimente care îmi traversează mintea şi sufletul, unele chiar în momentul în care le scriu, altele pe parcursul unei zile. Desigur, aceste consemnări mă reprezintă, însă nu pe de-a-ntregul.

Tot ce facem este fugă de plictis.. Unii fug de această stare de monotonie amăgindu-se prin felurite călătorii, mai cu seamă cei în vârstă. Pe mine mă exclud, nu de la vârstă, ci de la fuga prin călătorii, manifestare faţă de care nu am nici un apetit. Totuşi, fug şi eu, însă fugile mele sunt lăuntrice, iar cele exterioare sunt către codri, înspre liniştea din munţi. Astfel încerc a-mi îmblânzi fiara din mine…

Prin aceste note, îmi dau veşti despre mine însumi (!). Cât sunt ele de importante, mie ori altora, este subiectul unei alte meditaţii. Toate aceste scriituri ale mea se vor a fi consolări pentru tot ce nu mi-a putut da viaţa. Satisfăcut de aş fi, de mine şi de viaţa mea, cred că aceste consemnări ale mele nu s-ar mai întâmpla. Hăurile mele de felurite dezamăgiri sunt izvoarele tuturor acestor caiete. Odată scrise, aceste genuni nu mai sunt atât de negre, nici atât de neliniştitoare ca înainte de a fi formulate. Şi totuşi: strălucita deşertăciune care este literatura!…

15 febr. 2016, luni: Viciilor nu le este caracteristică moderaţia (vezi sex, alcoolism, fumat…), ele înfloresc la extreme.

În fiecare dimineaţă îmi biciuiesc emoţiile pentru a-mi scoate din suflet prezentele slove. Deja sufletul mă doare, iar biciul se destramă.

Acţiunile mele se întâmplă doar la limita de mâhniri adânci, până atunci, fierb, distilez, alambichez. Şi-atunci când începe să dea pe dinafară spuma mâniilor mele, ele devin explozive, imposibil de controlat.

O iarnă căpiată: pentru azi se anunţă căldură de peste +17 grade, în miez de făurar. Anormal şi acest anotimp, ca toate cele…

Toate îndeletnicirile mele prezente au doar o singură menire: cea de a înşela timpul, timpul meu.

Ce o fi şi cu antimateria („particula lui Dumnezeu"), cea mai scumpă marfă de pe pământ – 62,5 trilioane de dolari/gram!?

Din cer în loc de fulgi cad crâmpeie de iad asemenea unor pene de corb; desfrunzeşte oare raiul, cad frunzele copacului cunoaşterii?

„Timpul necesar redresării va fi lung încât, atunci când va veni momentul, va fi poate prea târziu pentru renaşterea a ceea ce s-a numit tradiţional: România. Va fi o altă ţară, ori o altă regiune a Europei, structurată şi ea altfel. Dar, în orice caz, o altă entitate, al cărui profil este încă incert." (Premoniţia Sandei Stolojan, din anul 1990; se pare că a avut dreptate perfectă).

În loc să fac tabula rasa, eu îmi arăt adevărurile oricui. Mă gândesc, desigur, la jurnalele mele.

Nu mai am surâsuri pentru a-mi ascunde sila şi amărăciunile pricinuite de vremurile actuale. Ca să pot merge înainte, îmi utilizez iluziile nepierdute încă.

<u>16 febr. 2016, marţi:</u> Vremea s-a încălzit surprinzător de mult. Aseară – tunete şi fulgere, undeva departe, la orizont, în vest. Iată că totu-i cu susul în jos, până şi natura.

Mai mult decât în oglinda adevărată, mă văd în oglinda acestui jurnal. Şi nu pot să afirm că imaginea întrezărită mă încântă, însă „a mă vedea" în această a doua oglindă, îmi este vitală, nu atât ochilor, cât mai cu seamă sufletului, fiindcă doar oglinda aceasta îmi poate arăta cu adevărat adevărata aventură a sufletului meu.

Nestatornicie, plictis (combătut?) şi nelinişte – iată-mi stările sufleteşti preponderente cu care m-am confruntat dintotdeauna, şi în prezent. Caut măcar umbre de bucurii care să-mi propulseze mergerea înainte. Trebuie să recunosc că, în acest scop, de foarte multe ori îmi înşel raţiunea cu simţurile întru destrămarea norilor care stau parcă priponiţi pe bolta sufletului meu.

Bucuriile, ca şi tristeţile, ne vin dinăuntru. Atunci când căutăm în exterior plăceri, nu facem decât să ne autoamăgim prin feluriţi stimuli găsiţi ici-colo, care, pe moment, ne pot acoperi melancolia, lăsând loc liber ivirii bucuriei efemere.

Ispitele mele majore: natura, cartea şi femeia (unii care consideră că mă cunosc, vor spune că am încurcat ordinea!). Tot ce e mai nobil într-un om este iubirea – necondiţionată, dezinteresată. Fără ea, alunecăm tot mai aproape de zona neagră şi rece a spiritului însingurat. Personal m-am îndepărtat de lume, prin asta îndepărtându-mă în fond de mine; şi asta nu e bine.

Jurnalul meu – răbojul meu în care scrijelesc în zorii zilelor, în liniştea desăvârşită în care aud cum gândurile mele se scurg alene din minte, în braţul drept, iar de aici trecând pe hârtie, întrupându-se în slovele de pe acest caiet.

Mai nou, trăiesc din recitiri. Să fie oare şi acesta un semne de bătrâneţe?

Ora 21,20: incendiu în clădirea vecină, în apartamentul lui A. A. (83 de ani). Cauza: butelia de aragaz. Ies târziu, nedumerit de zgomotele şi forfota din faţa clădirii. Flăcările au mistuit cam tot ce era în bucătărie, antreu şi baie. Ceea ce e bine, e că n-a explodat butelia. Proprietarul a scăpat şi el fără arsuri.

17 febr. 2106, miercuri: Plăcerile, bucuria de a trăi, după o vârstă, este tot mai anevoios de găsit. Parcă se estompează nişte senzori de detectare a acestora. Apoi, chiar reperate, ingredientele acestea ale vieţii nu mai au savoarea de odinioară. Totul se îngustează, pierde din miraj, căpătând nuanţe de inutilitate şi deşertăciune. Amăgirea este deja mai greu de produs, rămânând doar tristele realităţi devastatoare. Tot ceea ce trece: secundă, oră, zile… se rostogoleşte, cu mai mult sau mai puţin zgomot, în neant. Ultima clipă ne absoarbe şi ne duce apoi şi pe noi în acelaşi hău.

În cazul meu, găsirea cuvântului potrivit, comparativ cu o persoană care nativ este vorbitoare de limbă română, este infinit mai dificilă. Însă această dificultate pentru mine constituie una din foarte puţinele plăceri care mi-au mai rămas. Zilele îmi par tot mai goale,

amăgirile posibile, care au mai rămas la îndemână, sunt tot mai puţine; cu toate acestea, mergerea înainte se impune. Mă nelinişteşte gândul că, poate, îmi irosesc timpul, însă nu mă văd în stare să-i dau vieţii mele o altă turnură şi, în fond, nici nu ştiu care ar putea fi aceea.

… Iţesc zorii. „Mierla de serviciu" din ogradă înalţă imn scurt de bucurie pentru această nouă zi; în tot acest timp, eu mă străduiesc să nu-mi las inima împietrită de cele multe sfâşieri.

Lectură, scriitură, internet; apoi, scurte plimbări – iată-mi invariabilele ţinte ale tuturor zilelor mele. Partea proastă este că nu văd cum le-aş putea varia şi colora, spre a le da un alt sens şi rost. Aşa încât, rămân la acelaşi ritm şi aceleaşi neputinţe, ferindu-mă ca să nu fiu totuşi zdrobit de povara acestora.

Mi-e teamă că în golul hulpav al zilelor – spaima timpului liber! – să nu strecor şi vreo umplutură care să aibă mai apoi efecte ireparabile. Război, boală, moarte, hoţii infinite, nedreptăţi – iată realităţile prezente şi perspectivele vieţii.

Toată viaţa mea, mi-a fost dat să trăiesc pasiuni sentimentale în care ori eu am fost incomodat de starea civilă a partenerei – eu liber, ea nu –, ori, mai apoi, senzaţia de stânjeneală,vinovăţie chiar, din partea ei, pentru faptul de a nu fi eu cel liber, cu toate că aşa m-am simţit, şi mă simt, de când mă ştiu. Şi, uite-aşa, timpul a trecut, eu rămânând mereu sub apăsarea poverii unor considerente morale şi de acest fel.

18 febr. 2016, joi: Televiziunile – marii manipulatori de minţi şi suflete. După ce ne infectează cu toate mizeriile acestei vieţi, ne duc şi de nas nemernicii deghizaţi în slujbaşi ai maselor. Politicul şi mass media – două rele imense ale vieţii noastre din aceste vremuri tulburi, două pricini de tristeţe şi dezgust.

Mic şi mania scormonirii şi a îndoielii…

Pacea şi bucuria îmi sunt absente oare fiindcă nu mă pot amăgi cu nimic?! Se prea poate…

Misterul arborilor învăluiţi în ceaţă, într-o profundă linişte silvestră, departe de lumea coruptă şi poluată, apoi senzaţia de

răcoare şi umezeala în nări şi pe obraji. În această semiobscuritate umedă, aud dintr-o dată o ciocănitoare săpând cu zel într-un arbore apropiat, fără să o pot zări însă. Apoi, după ce trec de aceasta, din negură se auzi gâlceava unei mierle care îşi tot schimbă locul. Mai târziu, o adiere destramă încet perdeaua cenuşie făcând posibilă ivirea pădurii în toată măreţia singurătăţii sale tăcute.

Unde-i ieri, şi unde-i mâine?… Între ele – eu cu un caiet în mâini desenând linii şi curbe care vor să reprezinte pulsiunile minţii şi ale sufletului meu.

După-amiază. Mă retrag pe valea Bucin, pe marginea Târnavei, exact la confluenţa Crengii Mari cu Creanga Mică. Pluteşte în aer zvon de primăvară, neliniştitor de timpurie. La urcare, pe şosea, din goana maşinii, remarc pe versanţi, pe alocuri, arii mari de aluni în floare – veritabile insule galbene. Regret că nu e niciun loc de parcare pentru a opri şi a imortaliza această imagine. Mai târziu stau pe malul apei şi privesc cum trece viaţa, însăşi viaţa mea…

Cobor pe scara existenţei de-a-ndăratelea, deoarece nu mai vreau să văd anumite realităţi. Dacă în prezent port niscaiva poveri în spate, asta se datorează faptului că ele mi-au fost puse în cârcă de către bărbatul de treizeci-patruzeci, cincizeci de ani. Poverile acestea odată încărcate, nicicând nu le mai pot descărca.

Ca să pot spune adevărul despre mine, un adevăr rotund, complet, mi se pare că modalitatea cea mai bună ar fi să scriu un… roman!

19 febr. 2016, vineri: Scrierile mele sunt cu menire compensatorie: dacă aş fi fost – ori aş fi – mulţumit de ceea ce se mi se întâmplă şi ni se întâmplă, aş mai scrie oare?! Imposibilitatea de a scrie totul în aceste caiete… În această privinţă, m-ar putea ajuta scrierea, cum am mai pomenit, scrierea amplă, dar suflul necesar pentru a făuri aşa ceva îmi lipseşte.

Firile posomorâte ar trebui ocolite, prin urmare şi eu. Dar cine nu este trist în anumite perioade ale vieţii sale? Prin tot ce facem, pe durata existenţei noastre, încercăm să evităm aceste stări nefaste.

Uneori ne iese, alteori – şi cel mai adesea – mai greu, ori chiar deloc.

Vidul, care mă tulbură de atâta vreme, îl birui (?) prin consemnările efectuate în aceste caiete. Oricum, chiar dacă nu de tot, măcar în parte se mai atenuează – şi asta este minunat…

Dacă foamea trupească se mai poate potoli, cea sufletească nu-şi mai află saţietatea în lumea aceasta. În fond, mediul de viaţă lumesc nici este prielnic sufletului omului – de unde şi nefericirile cele multe.

Să lupt, iar şi iar, chiar dacă eşecul, înfrângerea, este evidentă. Să accept înfrângerea este un dezastru. Şansa mea – ceva în lăuntricul meu strigă nu, chiar dacă trupul spune da, mai tot timpul. Ceea ce mă ridică este sufletul, chiar dacă trupul, materia, îl trage în jos fără îndurare.

Politica – ţinuta de gală în care se înveşmântează hoţii şi tâlharii zilelor noastre cu scopul de a crea iluzia unor oameni cumsecade şi curaţi. Îndeletnicirea aceasta este, prin urmare, o deghizare, acceptată de masele naive, spre a fi jefuite sistematic.

În consemnările mele oare expunerile senzuale, aluzive de cele mai multe ori, nu sunt oare mai decente decât cele ale sufletului, cu îndoielile şi frământările sale?

Gândurile, caietele acestea ale mele, trebuiau a fi scrise din pricini intime, terapeutice. Cât despre lectura lor, aici doar eventualul cititor îşi poate spune părerea.

Rapiditatea în gândire şi în vorbire ale unora mă uimeşte. Eu sunt unul dintre cei înceţi în rostiri, însă asta nu înseamnă că şi gândirea mea este înceată şi neproductivă.

În ieşirile mele silvestre, fiind întotdeauna singur, am senzaţia că pădurea, muntele îmi spune de fiecare dată: – Tot ce vezi, e doar pentru tine! Fiindcă doar tu mă cauţi, tu mă vezi şi mă apreciezi, bucurându-te aşa cum numai tu ştii a te bucura de frumuseţile mele, de atâtea decenii de când noi doi convieţuim.

Dorinţa nu poate fi ucisă. Ea poate fi cel mult adormită, amăgită. Şi, de fapt, aşa e bine, căci ce ar mai fi omul fără dorinţe decât un simplu obiect inutil şi impersonal.

20 febr. 2016, sâmbătă: Ce altceva decât lupta mea cu neantul reprezintă aceste consemnări ale mele, dorinţa mea de a lăsa o scrijelitură pe acest tărâm de zbucium continuu. Şi, din păcate, cât de puţine pot să prezint din adevărata-mi mare învolburare.

Mă uit în jurul meu: obiecte atât de cunoscute, de toate zilele, aici, în camera mea: cărţi, veşminte, obiecte de mobilier, telefon, tv… Eu zic că toate sunt ale mele, dar, Doamne cât de mult mă înşel – în fond, nimic din toate astea nu este al meu, acestea fiind doar în posesia mea pentru o vreme (atât de puţină!), apoi…

Atâta libertate, manipulatoare, a televiziunilor parcă totuşi nu e bună. Bietul om simplu, la câte minţi înfierbântate de putere, şi de dorinţe de manevrare, este supus – el, un firav suflet năucit de sarabanda aşa ziselor libertăţi democratice, îndărătul cărora se ascund atâtea interese meschine; el, veşnica victimă, veşnicul plătitor, întotdeauna la cheremul hienelor hămesite din toate vremurile.

Atunci când apa se amestecă cu pământul, dă naştere la noroi. Mai bine trăiau, cei doi, în neunire…

Scrisul mă eliberează de oarecare tensiuni, însă, pare-se, îmi creează vanitate – noroc că mai mult lăuntrică şi întrucâtva dozată.

Eu: între carnal şi spiritual. Deşi mă îndrept vârtos către spiritual, carnalul mă tentează şi, adesea, derapez. Pendulez între cele două, atingându-le, ce-i drept, din când în când, apoi cad în grabă în zona neutră.

Înghesui, în fiecare zi, în câteva cuvinte ale câtorva rânduri, gânduri, impresii, făptuiri. Dar câte din toate cele ce mi se întâmplă nu rămân nescrise! Prezentarea a ceea ce mi se petrece în cursul unei zile eu o văd ca pe o traducere a realităţii, deci o trunchiere. Rândurile din prezentul jurnal le scriu în fuga condeiului. O minimă toaletare a acestor note are loc cu prilejul transcrierii acestora pe computer, intervenţie prin care caut să nu alterez sensul şi ţinuta notaţiilor originale.

21 febr. 2016, duminică: Crucea pe care o facem, mai des, ori mai rar – simbol al instrumentului de groaznică tortură. O purtăm la

gât, o avem pe pereţii casei, apoi la răspântii de drumuri, o avem în suflete. Suferinţa vieţii derivă în principal din gândurile copleşitoare de boală şi de moarte. Luându-le în braţe (gândindu-le, trăindu-le…) eşti pe buza prăpastiei, de multe ori chiar în fundul hăului. În toată această negură lugubră, instinctul sexual oferă în permanenţă un balon de oxigen, mulţumită căruia, chiar dacă nu prea ajungi, poţi însă tânji la lumină, la bucurie. Fără acest fior, lucrurile şi-ar pierde culoarea şi savoarea. Iubirea – uită, maschează orice prăpastie dintre cei doi, aşterne covor de petale pe poteca dintre două inimi şi aduce tril de păsări într-un văzduh mângâiat alene de aripi multicolore de fluturi.

Nimic mai pieritor, mai fragil, decât civilizaţia – toată această imensă zdrobire omenească de a făuri tot mai mult, tot mai repede şi mai falnic. La ce bun oare?!… Dezvoltare, progres, desăvârşire: da, însă individuală şi lăuntrică (spirituală).

Omisiunile în scriitură sunt tot atât de necesare pentru savoarea faptului scris (descris), precum însuşi mesajul. Aluziile, sugestiile – mari transmiţători de sentimente, de gânduri adesea nobile.

Februarie ca vara: 23 de grade, undeva în ţară; ce brambureală meteorologică!

„Tu treci prin mine precum adierea prin copac, înfiorându-mă!” Conflictele-mi lăuntrice încerc a mi le îmblânzi prin mijlocirea acestor slove. Atunci când reuşesc, mă bucur, când nu – mă întristez, însă nu încetez să caut cuvinte-antidot, domolitoare, limpezitoare de stări confuze, apăsătoare.

Ce foloase mari scot din viaţă? Scriu aşa cum scriu şi ce scriu, dar asta-i oare îndeajuns? Aş vrea mai mult, dar desele bariere ce îmi stau în cale nu mă lasă. Să le sar, nu mai pot; să mă aplec, îmi este greu: aşa încât, mă văd nevoit a mă târî către un orizont gri, îndepărtat, abia vizibil.

Sentimentele ne diluează, apoi, dacă întârziem în preajma lor, ne fac să ne pierdem, alterându-ne fiinţa.

Mă ţin de acest jurnal ca beatul de balustradă. Merg, înaintez poticnindu-mă, în timp ce braţele îmi tremură.

Nevoia de a scrie, în zori, a devenit o trebuinţă. Scriu, aşadar, în fiecare zi, în acest caiet, cu mult înainte ca mierla din ogradă să înalţe imnul de slavă pentru noua zi ivită dintre neguri.

Gânduri creştine, culese din scrieri:

– Mândria – răul cel mai mare…

– Smerenia: primul lucru pe care trebuie să o avem.

– Inima care plânge este iubită de Dumnezeu.

Bizarerii ale acestor vremuri:

– Paradoxul literaturii: Pe vremea comunismului, dacă scriai o carte, puteai face puşcărie. Acum, daca scrii o carte, te scot din puşcărie.

– Veste bună pentru toţi păcătoşii din Romania: Iadul va fi închis pentru că nu are autorizaţie de la ISU!

<u>22 febr. 2016, luni:</u> Fuge albul de noi, de câţiva ani încoace. Ne lasă luni de zile în compania griului, a negrului şi murdarului spre a ni se strecura în inimi, maculându-ne sufletele tânjitoare de lumină şi de alb.

Moderaţiile sunt mai greu practicabile decât abstinenţa totală (sex, alcool, fumat…), de asta m-am convins pe propria-mi piele.

Acasă trăiesc izolat, dar nu sunt singur; mă refugiez în natură spre a mă îndepărta de relele omului, dar nici aici nu pot rămâne singur, căci urmele nefaste ale acestuia sunt pretutindeni prezente, chiar dacă acesta, fizic, nu-i de faţă. Lumea silvestră nu-i o lume pustie, ea este vie, populată, însă infinit mai liniştită decât mediul social al omului care prea a luat-o razna.

Viaţa ne rămâne împresurată de tot soiul de calamităţi, precum: boala, politica, moartea – acestea, toate, primejduindu-ne, apoi otrăvindu-ne trecătoarea noastră existenţă.

Pasiunile, câte mai am, îmi luminează, ori îmi întunecă sufletul? Realmente nici eu nu îmi dau seama.

Clipa care se termină, ora care se duce, ziua care se încheie, anul care zboară, viaţa care piere – totu-i aducător de melancolii, fiindcă totul se iveşte spre a sfârşi.

Nevoia de a scrie zilnic câteva pagini, a devenit, iată, o regulă. Pe vremuri, îmi scriam la nimereală jurnalul, când şi când, oricum mult mai rar decât acum. Dar, parcă e mai bine aşa, cu notaţii zilnice, deoarece îmi umplu, apoi îmi revărs mai multe bucurii şi melancolii din preaplinul sufletului meu. Oricum, caietele acestea rămân oglinda şi depozitarele gândurilor mele pestriţe, tărcate precum covoarele roşii, ţesute iarna la război, de mama pe vremuri, covoare iscate din tot soiul de resturi textile făcute ferfeniţă.

Povara zilei, la care se adaugă povara vârstei, laolaltă greutăţile unor vremuri infecte, toate acestea dau existenţei un gust mai mult decât amar…

După-amiaza – pe vârful Isuica, într-o ambianţă de primăvară totală: cer senin, temperatură de peste 16 grade (…anul acesta iarna a fost doar un simulacru, ucis şi acesta în doar câteva zile). Ca de obicei, fotografiez peisaje montane care mi se par întrucâtva grăitoare, urmând ca mai apoi, ajungând acasă, câteva dintre acestea să le postez pe net (Facebook).

23 febr. 2016, marţi: Recunoaşterea unui oarecare talent literar al meu, de către unii sau alţii, nu mă interesează deloc. Tot ceea ce mă preocupă e să nu îmi pierd elanul şi interesul de a scrie, fie şi acest jurnal numai, întrucât fără această îndeletnicire existenţa mi-ar deveni întrutotul searbădă. Scrisul şi Natura, precum şi niscaiva „sclipiri”senzuale, doar ele mi-au mai rămas repere şi puncte de sprijin ale acestei existenţe, de altfel tot mai terne. Caietele mele – câmpul de semănare, în fuga condeiului, făr nicio ordine, a unor viziuni, interioare şi exterioare fiinţei mele? Clipele şi senzaţiile acestea fixate pe ogorul hârtiei mă ajută să-mi nutresc şi să-mi cunosc mai bine sufletul, îndeletnicirea aceasta fiindu-mi tot atât de benefică, fizic şi sufleteşte, precum ţăranului munca gliei, fără deosebire de anotimp. Activităţii acesteia îi datorez, în bună parte, echilibrul meu lăuntric, atâta cât mai am…

Dumnezeu: esenţa esenţialului – chintesenţa, inefabilul.

Curios: lungit în pat, în zori de zi, gândesc şi scriu cu mult mai multă uşurinţă decât şezând. Toate cărţile mele au fost scrise în această poziţie, cu excepţia caietului din anii ’68-’70.

Pe tot parcursul vieţii mele, în permanenţă am avut senzaţia că nu mă aflu pe locul meu; că doar m-am complăcut, din comoditate şi frică, să fiu acela ce sunt, fără să fiu acolo unde mi-ar fi fost locul.. M-am lăsat purtat de val fără să fi încercat măcar să înfrunt vârtejul…

Povara legăturii între trup şi suflet este tot mai evidentă, fiind din ce în ce mai apăsătoare. Şi cât de armonios convieţuiau în copilărie şi în prima parte a tinereţii, părând a fi unul şi acelaşi.

Iluzia fină a lecturii: *deşi scriitorul este acela care gândeşte, cititorul îşi închipuie că el este cel care le-a gândit*; de aici derivă şi plăcerea care măguleşte amorul propriu al cititorului.

24 febr. 2016, miercuri: Ieri mi-am cumpărat un smartphone (tip Huawei dual sim); ţin pasul cu tehnica cum s-ar zice. Ceea ce nu ştiu, însă, este faptul că acest aparat îmi va simplifica, ori îmi va complica şi mai mult existenţa?

Atunci când fotografiez, văd – neapărat – şi cu ochi de pictor (amator).

De Dragobete săvârşesc, din imprudenţă, încercând să mă obişnuiesc cu noul telefon, o scoatere din lista de prieteni a douăzeci şi patru de persoane. Să vedem pe unde o să-mi mai scot cămaşa cu ele!

Astăzi, în sfârşit am primit restanţele pe cinci luni, datorate de Casa de Pensii. Aşa încât, cu această năzuinţă bifată, mi-a mai rămas doar una – aceea de a apuca zile ceva mai senine decât până acum…

25 febr. 2016, joi: Neacceptându-mă aşa cum sunt, are drept consecinţă faptul că devin irascibil şi trist. Bine ar fi să-mi pot ierta slăbiciunile, pornirile, căderile şi micile-mi meschinării, de care îmi este jenă de cele mai multe ori.

Sunt dimineţi în care cuvintele-mi rezistă, nu-mi mai vin, se pitesc. O astfel de dimineaţă este şi cea de azi. Notaţiile succinte din

acest caiet sunt mici explozii, în lumea mea interioară, cu deosebire, şi în cea exterioară, urmate de scurte incursiuni în eul propriu.

26 febr. 2016, vineri: Lumea, cu otrava ei, şi imposibilitatea de a fugi din acest mediu insalubru. Rămâne doar durerea, uzura şi nădejdea – în ce?

Scrisul meu: urmarea unei nevoi presante de exprimare. Haiku-ul, pe care nu-l mai scriu, avându-l însă în suflet, m-a învăţat să mă exprim în cuvinte puţine. „Umbra fulgului de nea" mi-a epuizat toate rezervele de inspiraţie, însă uzitând de o minimă concentrare asupra părţii luminoase a lăuntricului meu, oricând pot reveni la scrierea acestor minipoeme.

27 febr. 2016, sâmbătă: Şase decenii şi jumătate de existenţă. Povara aceasta duce către o ruină bântuită de fantasme. Fixând viaţa, trăirile, gândurile, prin mijlocirea acestui caiet, oare nu-mi fac mai mult rău decât bine?… Oricum, pe moment îmi face doar bine scrierea lor – şi asta este cel mai important.

Printre micile bucurii ale vieţii, scrisul pentru mine constituie o îndeletnicire aducătoare de rost al zilelor, deşi, la o atentă cumpănire, îmi dau seama că totu-i doar o himeră.

Am constat astăzi, o dată în plus, ce mare putere de sugestie şi manipulatoare poate avea cuvântul asupra sinelui, dar şi ca impact asupra altora.

Periodic, de la o vreme tot mai des… cu o făclie în mână, vizitez ruine: amintiri, fel şi fel, din trecutul meu îndepărtat, mai cu seamă pe cele din perioada sângeorzeană. Îmi par a fi nişte vise, niciodată petrecute aievea; şi totuşi… Mă acoperă timpul, grăbit din cale afară – mă învăluie şi mă poartă pe cărări neştiute, fără nicio putinţă de întoarcere. Dar, în fond, la ce mi-ar mai folosi revenirea, şi cui?… Ameţelile amintirilor.

După-amiaza, la Odorhei, cu Ida, la un dejun festiv, oferit de mine, cu prilejul pensionării, la un restaurant din oraş, laolaltă cu sora mea şi cumnatul meu.

<u>28 febr. 2016, duminică:</u> Deoarece seara m-am culcat prea devreme, după puţine ore de somn, nu mai pot dormi, aşa că încep să bâjbâi pe noul meu smartphone, apoi citesc, în fond recitesc jurnale, precum şi alte scrieri demult citite, găsindu-le acum noi savori.

Anxietăţile mele îşi trag seva, în bună parte, şi din ultimii şapte ani ai mei de repaus, ani în care mi-a fost dat să-mi pierd condimentul pasiunilor şi divertismentelor de odinioară. Un soi de teamă de a-mi fi ratat rostul, mă face să-mi simt tot mai adesea neantul (deznădejdi, tristeţi, amărăciuni…). Şi, pentru a-mi risipi aceste neguri, m-am pus mai mult pe scris decât pe trăit…

În lumea aceasta suprapopulată şi grăbită, alergând parcă dinadins către haos, ce rost mai poate avea literatura; mai cu seamă cea scrisă de mine… Menirea acestei îndeletniciri consider că nu poate fi alta, în cazul meu, decât ca o bună modalitate de a mă defula. Şi asta nu-i puţin. Oare jurnalele acestea ale mele îşi au obârşia din subconştient? Întreb, şi mă întreb, întrucât unele idei nu prea am habar de unde îmi răsar.

Nu sunt o persoană care să apară în public – în fapt, din fericire nici nu trebuie să apar. În faţa mulţimii mă pierd lesne, capacitatea mea de concentrare, în astfel de împrejurări, devine deficitară.

Am venit în natură, pe valea Bucin, spre a o admira sub un nor compact, cenuşiu, aducător aproape sigur de ploaie. Arborii stau tăcuţi, îngânduraţi, dar cu fiorul trezirii în muguri. Cu liniştea lor aş vrea să mă îmbib şi să-mi clătesc sufletul, căutându-mi tihna în splendorile peisajului. Primăvara năvăleşte buimacă acum când încă toată vegetaţia ar trebui încă să-şi doarmă somnul de iarnă. Au înflorit, în toată splendoarea lor, alunii, sălciile şi aninii, apoi s-au grăbit să nu rămână în urmă nici ghioceii, brânduşele, creasta cocoşului – toate acestea în februarie, ori chiar mai devreme, când încă totul ar trebui să fie sub nămeţi. Nu-i de bun augur pripeala unora dintre aceste specii, iarna se va întoarce cu siguranţă, să nădăjduim însă că fără ger. Mă întorc acasă aducând o punguţă cu florile plantelor mai sus pomenite, flori pe care le las la spitalul din Sovata, la Ida, aflată sub investigaţii împreună cu Iboly.

29 febr. 2016, luni: Ultima zi de făurar a acestui an bisect, mai lung deci cu o zi faţă de alţi ani – o zi în plus de bucurii, ori insatisfacţii şi nedumeriri.

Urâţirea vieţii, pe zi ce trece, continuându-se până dincolo unde, mai apoi, se transformă totul în lumină? Doamne cât e de fragil totul în lumea asta! Şi în vârful acestei închipuiri efemere – omul: mândra creatură pieritoare.

… Ceea ce mă deosebeşte de tine, cel care mă citeşti, este doar aventura sufletului; în rest, totul este făurit pe unul şi acelaşi calapod.

P.D. – o las să dospească în nedumeririle ei faţă de mine… Şi se miră consistent!

„Patriotismul" unor politicieni: refugiul ultim al majorităţii celor aciuaţi sub această îndeletnicire parşivă. La noi în ţară tagma aceasta este de ultimă speţă, taman bună de pus la zid.

Toamna din sufletul meu nu-i de ieri, nici de azi, ci încă de pe vremea copilăriei mele. Însăşi ivirea mea, în lume, s-a petrecut în plină toamnă, anotimpul acesta perpetuându-se, cuibărindu-mi-se în fiinţa mea, devenind chiar un mod de viaţă… cu iz autumnal.

Expresiile feţelor noastre, oglinzi ale sufletului, sunt atât de variate, dar de multe ori şi contrafăcute. Cred însă în minele triste, îndurerate, înrăite, viclene, îngrijorate, întrucât acestea nu sunt niciodată false, şi nici nu sunt uşor de contrafăcut.

Prin tot ce scriu, caut să nu abuzez de cuvinte, încercând să fiu concis şi sugestiv. În aceste caiete nu am atins, întotdeauna, acest ţel; în schimb, cu siguranţă în haiku-uri da…

Acaparaţi de cuceririle ştiinţei, ignorăm ravagiile ei, orbiţi fiind doar de noutatea şi strălucirile acesteia, uitând că toată pasiunea noastră către tentaţiile acaparante ale acestei capcane ne vor fi fatale.

Zburdălniciile mele, redate mai mult aluziv în primul volum al acestui jurnal, pot părea pentru unii jalnice, altora compromiţătoare, în timp ce mie îmi par a fi aproape de adevăr.

… Săritul acesta de la o idee la alta, nu e caracteristică doar scrisului meu, ci şi viului grai al meu; întrucât mă plictisesc repede

de ele, simt nevoia abordării unui alt gând, de care iar mă plictisesc, apoi… Finalmente, rezultă un talmeş-balmeş colorat; sper.

1 mart. 2016, marţi: Berbantlâcuri în amurg. Preponderează acurateţea unor sentimente, dorinţa de a le şti trainice şi profunde.

Mă gândesc la cei aproape douăzeci şi trei de ani de consemnări, şapte caiete cuprinzând perioada: 1980-2002, încredinţate, într-un moment de proastă inspiraţie, focului din şemineu. Douăzeci şi trei de ani de notaţii, privind viaţa mea, transformaţi rapid în flăcări, apoi în scrum; după care, copleşitoarea senzaţie de eliberare însoţite mai apoi, după câteva luni, de regrete cumplite faţă de acest gest al meu insuficient cumpănit.

Progresele ştiinţifice mă nelinişte sc, în schimb cele spirituale îmi devin tot mai liniştitoare şi mai demne de încredere.

… Biserici de ţară în care merg doar bătrânii pentru a-l arvuni pe Dumnezeu întru iertarea păcatelor, aşa cum tot aceştia, unii dintre ei, se duc cu plocoane la Casa de Pensii pentru a obţine un bilet de tratament într-o staţiune, cu nădejdea amăgirii unor boli.

Sexualitatea între iubire şi ură. Ce uriaş truc inventat de Creator pentru a ne pune… motoarele în funcţiune. Mă gândesc la nimicnicia tuturor zvârcolirilor noastre pe acest pământ.

Îmbătrânind constat că mintea rămâne în continuare, cam năucă, ce-i drept, pe tărâmurile tinereţii; doar trupul devine tot mai impropriu năzuinţelor la care mintea încă mai tânjeşte.

Cât de infectă mi se pare epoca prezentă! Îmi stârneşte silă şi revoltă. Ideile şi pasiunile contemporanilor mei îmi sunt dezgustătoare şi le dezavuez ori de câte am prilejul. Modul de viaţă din trecut îmi pare a fi mult mai firesc, şi mai sănătos, decât toată această butaforie găunoasă din lumea contemporană.

Mi se întâmplă să reîntâlnesc, după o vreme îndelungată, cunoscuţi de care am şi uitat. Mulţi dintre aceştia, spre mirarea mea, au feţe care nu mai trădează nicio emoţie, ba chiar mai rău: nici măcar un gând…

2 mart. 2016, miercuri: Jurnalele mele – lungi scrisori scrise de mine către… mine.

Viaţa toată părăsim tot soiul de case care ne-au adăpostit pentru o vreme trupul. În final, sufletul este cel care abandonează trupul, propriu-i sălaş, lăsându-l să se topească în materie.

Izolat de lume, departe în munţi, la adăpost de revărsările de ispite, mă trezesc copleşit de spuze de amintiri care bat cu pumnul în sufletul meu, invadându-l precum buruienile. În singurătatea muntelui, privesc cu încântare timpuria trezire a vegetaţiei. Muguri şi flori, ispitiţi de soarele îmbietor, şi-au deschis potirele în aşteptarea grăuntelui de praf magic. Mă înminunez de alunii, de sălciile şi aninii podidiţi de mâţişoare galbene, albe, maronii – cu toţii dornici de viaţă, arătând omului cel hămesit şi atoatestricător că au răzbit, în ciuda repetatelor sale agresiuni. Munte, pădure, om – totul îmi apare într-un nimb de zădărnicie de neînţeles. Cu toată „nepriceperea" mea, ciclurile se repetă…

De cele mai multe ori, pofta de scris îmi vine după ce citesc câteva pagini din vreo carte dintre cele care mă impresoară. Lectura fiind pentru scrisul meu ceea ce pentru un motor cu ardere internă înseamnă scânteia…

Goana zilelor, a săptămânilor. Intră unele în altele de parcă ar avea loc o compresie a lor: lunea intră direct în vineri, apoi mă trezesc că iar e duminica seara, apoi… miercuri. Ce-i cu năvala asta furibundă, de ce se întâmplă accelerarea asta?

După ce că existenţa lumească a omului a devenit halucinantă, mai vine şi internetul spre a se cuibări cotropitor în sufletele noastre…

3 mart. 2016, joi: Încărcat de cuvinte, precum un arbore nins peste noapte, la iţirea zorilor îmi scutur slovele pe filele acestui caiet… Cuvintele acestea, strădanii ale sufletului meu, menite a-l cuprinde.

Suntem sufocaţi de nedreptăţi, minciuni şi iluzii. Mă uit, prea adesea, la fastul afişat de tâlharii politicieni: maşini deosebit de scumpe, săli de „lucru" pompoase (Senat, Parlament…), secretare

(!), cazări în hoteluri de lux, trândăvii şi chiolhanuri – toate astea pe banii noştri, în timp ce marea masă se sfrijeşte în nevoi, sufocată de taxe şi impozite.

Lângă mine, în dormitor, am un munte de cărţi necitite; o bună parte dintre acestea nici nu-mi mai prezintă interes, ce-i drept. Şi, claie peste grămadă, continui să comand, frecvent, pe net, alte şi alte cărţi la a căror lecturi purced însă degrabă, fără să mai trebuiască să-şi facă stadiul în dulap.

Prin micul ecran, zi de zi spiritele *rele* năvălesc mai întâi în odăile, apoi în sufletele noastre. Este uimitoare aviditatea cu care absorbim aceste lături otrăvitoare.

4 mart. 2016, vineri: Plimbări prin pădurea (prea) trezită deja. Lumina cernută prin norii gri, tăcerea, mireasma pământului reavăn şi a sevei care înfiorează mugurii – toate acestea mă fac să mă simt în acord cu pământul… şi aproape împăcat cu sinele.

Mă întreb adesea: la ce bun atâtea zvârcoleli ale omului pentru a zbura în Cosmos când atât de multe ar fi de făcut aici, pe Pământ, pentru eliminarea războaielor şi a bolilor? Menirea omului este să se târască pe pământ, o vreme, puţină, apoi să se facă unul cu acesta. Aceasta-i tot…

Desprimăvărarea bruscă, şi timpurie, mă obligă la câteva lucrări curente: completări la şirul de trandafiri din curte, toaletarea pomilor fructiferi din livadă, precum şi a tufelor de caprifoi, greblarea frunzelor… Demarez mai greu, după trândăveala de iarnă, dar sunt lucrări pe care trebuie să le efectuez.

Banul – stimulent artificial pentru a ne afla în treabă…

Să înlătur liniaritatea zilelor!

Vrei să cunoşti omul? Du-te pe marginea unei ape curgătoare, ori pe marginea unei şosele, în afara localităţii; doar aici vei putea vedea cu adevărat cât de mult îi pasă omului să păstreze mediul curat şi să o protejeze. Gunoaie aduse de acasă şi lepădate aici de către om, poluează apele şi peisajele, prin aceste mizerii arătându-ne, în fapt, adevărata noastră faţă. Consider că ceea ce lasă

omul în urma sa este oglinda fidelă a ceea ce este în mintea şi în sufletul său, adică: mizerie şi totală nepăsare.

… În continuare, scriu din plăcere şi obişnuinţă – două pricini suficient de motivante ca să perseverez.

În primul volum al acestui jurnal tentaţia de a povesti, fără lux de amănunte, mai mult sugestiv doar, preocupările mele sentimentale, a fost un bun prilej pentru unii cititori de a fantaza pe marginea acestor note, ajungându-se chiar a mi se reproşa, adeseori, de ce am pomenit aceste aspecte intime ale vieţii mele. Răspunsul este unic şi invariabil: – Nu am vrut să trişez. Dacă scriu jurnal, iar jurnalul este oglinda vieţii mele, această oglindă nu trebuie să trunchieze, şi nici să distorsioneze, cele de mine făptuite şi trăite.

5 mart. 2016, sâmbătă: Precum am mai pomenit comand, frecvent, cărţi pe net. Acestea îmi sunt aduse rapid, în cel mult două zile. Partea neconvenabilă a procurării de scrieri în acest chip e să nu poţi frunzări, *gusta*, cartea înainte de a te decide să o cumperi; de unde şi desele-mi dezamăgiri privind modul acesta de cumpărare de cărţi, dovadă că nu întotdeauna autorul şi titlul unei lucrări sunt suficiente pentru a te hotărî să achiziţionezi o carte – ba mai mult, adeseori nici chiar prezentările de cărţi nu pot fi concludente. Rămâne, aşadar, modalitatea veche de a te decide să cumperi sau nu o carte: librăria. Chiar şi în acest fel te poţi înşela, câteodată, depinde de starea sufletească în care te afli în momentul în care răsfoieşti cartea asupra căreia urmează să te decizi. (De cele mai multe ori ceea ce mă disperă la o carte este abundenţa de cuvinte, lipsa de concentrare a ideilor; din această pricină, nu citesc romane aproape deloc.).

Civilizaţia noastră contemporană – prea agitată, mult prea grăbită: către ce, pentru ce oare?!

Viaţa mea – speranţe, elanuri, decepţii, desigur nu în proporţii egale. Jurnalul meu, confidenţele mele: nămolul meu (terapeutic!) în care mă cufund zilnic.

Unele ecouri, la primul meu volum al acestui jurnal, îmi aduc de veste că unii cititori se regăsesc în consemnările mele de

adolescenţă şi tinereţe. Faptul acesta mă bucură, deoarece aceste semnale dovedesc că acele capitole sunt cu siguranţă bine încropite.

În loc să mă ataşez, ar trebui să mă desprind de toate; dar încă nu pot…

La Tg.-Mureş. Plimbări pe alei năpădite de primăvara cea pripită. Apoi, seara, la Cinema Mall pentru a viziona filmul, de Oskar: *Revenant*. Imagini superbe, maculate, din păcate, de acţiunea mai mult decât dură a scenariului. Noaptea, târziu, înapoi la Sovata.

6 mart. 2016, duminică: … Să nu uit că am 65 de ani, chiar dacă e primăvară – faptul acesta ar fi foarte important.

7 mart. 2016, luni: Desprimăvărarea timpurie mă face să trebuiască să renunţ la ore bune de lecturi şi de scris, nevoit fiind să robotesc în curte şi prin livadă. Astăzi vom planta şase tufe de trandafiri, voi continua toaletarea pomilor, vom grebla şi vom arde frunzele uscate din livadă. (Am mai chemat un muncitor pentru a mă ajuta.).

Ora 16,30. Am terminat lucrările. Sunt vlăguit, leoarcă de sudoare. Deşi nu obişnuiesc, cred că de data aceasta siesta este inevitabilă.

Mâine voi mai avea de tuns cinci tufe de Weigela aflate în curte. Mi-e teamă pentru mugurii treziţi atât de devreme, muguri care nu au rezistat razelor ispititoare ale soarelui. Iarna simulând fuga, sunt sigur că se va întoarce năpustindu-se asupra primăverii mult prea grăbite.

Cărţile – iubitele mele dintotdeauna, ele care îmi propagă tăceri grăitoare atât de mult plăcute sufletului meu. Literatura de azi a preluat îngrijorător de mult din ceea ce se scria până nu demult doar pe ziduri şi pe garduri. Iată, aşadar, roadele libertăţii de expresie, ale democraţiei.

8 Mart. 2016, marţi: Prezenţele feminine mi-au populat viaţa, aducându-i lumină, savoare şi culoare. De ziua lor, tot binele din

lume, alături de recunoştinţa mea mai cu seamă că ele au darul de a putea face ca soarele să strălucească şi pe bolta cotropită de nori…

Jurnalele mele: viaţa mea dată în vileag – faptă făcută cu mâna mea, cu voia mea. Toată viaţa mea, m-a preocupat meditaţia la cele ale omului: slăbiciuni, căderi, fapte ale sale când înălţătoare, când abjecte, la năzuinţele sale de speranţă şi credinţă.

Zile ale unei noi primăveri, zile în care îmi trăiesc nelinişti vechi şi noi…

Transmit mesaje către persoane feminine cu prilejul zilei lor. Cel mai delicat este să o apelez pe Iboly, aflată într-o stare fizică complicată.

9 mart. 2016, miercuri: Încă nu-i nici ora cinci, dimineaţa, şi păsările încep să se trezească şi ele lansând ici-colo câte un tril timid.

… Fără să (mai) fiu de mare folos, încerc, cu toate astea, să continui să fiu eu însumi; şi asta aproape că mi-ar fi îndeajuns, dacă… Ori, poate, sunt de folos, numai că eu nu-mi dau seama? Iată o variantă posibilă.

… Da, chiar aşa: – De unde vine vântul, şi unde se duce, tot schimbându-şi direcţia, fără să dea socoteală nimănui?

10 mart. 2016, joi: Romane: avalanşe de cuvinte descriind, de cele mai multe ori banalităţi exasperante. Nu m-au ispitit niciodată astfel de scrieri; citesc şi acum, anevoios ce-i drept, o astfel de scriitură, fără să simt nicio satisfacţie estetică, ori spirituală.

… Şi totuşi: atât de utilă şi de benefică şi frumuseţea exterioară, în fond aceasta oglindind-o pe cea interioară. Concentrez focul meu lăuntric pentru ca viaţa mea să continue să aibă rost. Dar, care o mai fi sensul de acum înainte?!… Acela, oare, de a putea suporta cu seninătate durerile şi neajunsurile vârstei, să poţi îndura umilirile venite pe toate cărările? De ce oare e nevoie de această capacitate de a continua să rezişti pentru a putea s-o încasezi mai tot timpul? Şi în astfel de împrejurări, cum să nu mă întorc cu gândul la copilărie – nesecat izvor de entuziasm –, acea epocă în care totul mi se părea

frumos şi luminos, lapte şi miere. Or, sunt oare doar o simplă unealtă? Şi dacă da, atunci în mâna cui? Ce mai pot face de-acum încolo ca drumul să-mi fie frumos şi povara uşoară? Amăgiri, amăgiri… Sunt obosit, aproape epuizat; şi fără de răspunsuri.

Iubirile forţate, pe care le caut, cu osârdie, spre a-mi ilumina calea şi a-mi găsi un punct spre care să mă îndrept, nu aleargă deloc întru întâmpinarea mea; ba din contră, ele se îndepărtează. Dar, poate că nici nu sunt, şi nici n-am fost nicicând pe drumul cel bun…

„Şi o femeie deja în vârstă şi care nu întâlnise niciodată un bărbat cu care să se mărite a spus: – Dragostea nu a vrut niciodată să stea de vorbă cu mine!"

Primejdia îndrăgostirii e că, pe lângă faptul că ea tămăduieşte şi schimbă, sfârşeşte prin a-l nimici pe cel care s-a încumetat să i se dăruiască pe deplin. M-am convins, încă o dată, că dacă iubeşti sperând să fii iubit, asta se cheamă pierdere de timp; or viaţa este mult prea scurtă ca să iubeşti în van, fără să fii iubit. M-am săturat să tot aştept, dar vorba… trandafirului: – Dacă îmi închid petalele, mă voi ofili!

În perioadele de restrişte, când am senzaţia că voi fi strivit de către povara îngrijorărilor vârstei, singura cale de a putea continua vieţuirea, rămâne doar iubirea; fie şi ca amăgire. Căci chiar iubind fără să fii iubit, e mai bine decât să nu iubeşti, întrucât dragostea eliberează energii nebănuite.

Privesc un nor ce din apă, sub căldura iubirii transformatoare a soarelui, s-a înălţat şi s-a schimbat în alb imaculat şi pufos. Deşi priveşte de sus acum râul pe care l-a părăsit, în curând el se va întoarce sub formă de ploaie întruchipând iubirea, astâmpărând setea pământului abandonat.

Seara. A trecut în nefiinţă unchiul Ştefan (85 de ani) din Gheorgheni, ultimul dintre fraţii din partea mamei care, iată, pleacă în lumea umbrelor. Dumnezeu să-l aibă în pază. S-a spulberat lumea mirifică a copilăriei mele: părinţi, bunici, mătuşi şi unchi, cei mai apropiaţi fiind din partea mamei, s-au dus cu toţii. Rămâne doar amintirea, sfântă amintire despre rude apropiate, dragi mie, care

mi-au populat lumea copilăriei şi a tinereţii. I-am iubit pe toţi, şi-i voi iubi cât voi trăi. Să le fie odihna lină, netulburată…

<u>11 mart. 2016, vineri:</u> *Zile scrise*, volumul I şi II – dovezi ale curajului de a-mi pune sentimentele în cuvinte, mai apoi, cuvintele în cărţi; după care, punerea cărţilor în mâinile cunoscuţilor şi necunoscuţilor.

… Dintr-o idee, a tatei şi a mamei, am devenit ceea ce sunt, prin tot ceea ce am trăit până azi.

Lăsându-mă să te fac fericită, faptul acesta mă face şi pe mine fericit. Pentru mine, primindu-mă, acceptându-mă, mi se pare a fi un act de supremă generozitate şi tandreţe…

Stau, adesea, pe podeţul de la confluenţa pâraielor Creanga Mare şi Creanga Mică privind naşterea Târnavei-Mici prin unirea celor două ape, mai sus amintite, pâraie care poartă cu sine amintirea atâtor codri, de fagi şi de molid, pe care le-au traversat. Întâlnindu-se, cele două pâraie se unesc prin gemete şi vuiete de plăcere şi bucurie, dând naştere la un singur râu: Târnava-Mică, râu pe malul căruia m-am ivit – prima apă curgătoare pe care mi-a fost dat să o zăresc abia mijindu-mi ochii, cu multe decenii în urmă.

Mi-a fost dat ca, în urma unor convorbiri telefonice de mai lungă durată, lipsind contactul vizual cu partenerul de dialog, adeseori din meandrele subconştientului să-mi iasă la iveală… mici monştri care au încercat, violent şi zgomotos, să suplinească absenţa fizică, vizuală, cu care simţurile îmi sunt obişnuite.

Singura raţiune a unei prietenii este aceea de a-şi dovedi, cu prisosinţă, iubirea, dăruirea, faţă de celălalt.

… O nouă zi: fără unchiul Ştefan.

Mă pregătesc să-mi răspândesc lumina – atâta câtă e – spre a fi văzut de toţi cei care nu sunt orbi. Îmi vine în minte bucuria pe care o încerc adesea, pe drumurile mele silvestre, atunci când, vara, printre bălăriile de pe marginea pâraielor îmi este dat să descopăr câte o mică floare discretă, elegantă, ascunsă parcă de restul florilor exuberante de prin poienile cotropite de culori, arome şi zumzet de albine.

Simplitatea, sfânta simplitate, în fond egală cu eleganţa – acea condiţie esenţială în toată existenţa noastră. Însă, Dumnezeule, cât de mult ne place să ne complicăm, mergând până la a ne face viaţa insuportabilă. Eleganţa (simplitatea) este ocrotitoare, lipsită fiind de multele chichiţe de care orice factor vătămător se poate lesne crampona. Eleganţa este naturaleţe lipsită de efort, demnă fiind de toată admiraţia. Iubire şi simplitate: repere dragi, preţioase, pe care din naivitate şi superficialitate le ignorăm, urâţindu-ne, în felul acesta viaţa.

După-amiaza. La cules de leurdă, abia iţită, la kilometri buni de casă, într-un Parc dendrologic, odinioară atât de bine îngrijit, astăzi urâţit de nepăsarea omului – desigur, nu arborii în sine, ci parcul în toată amploarea lui. Părăginit şi acest parc, precum ţara toată…

12 mart. 2016, sâmbătă: Ne vindem timpul vieţii pentru sume ridicole, spre îmbogăţirea altora, mai şmecheri – ori poate mai isteţi decât noi „vânzătorii"– gândind tot timpul că va veni o vreme când ne vom putea odihni în voie, bucurându-ne de libertate. Dar când vine vremea aceasta, suntem deja prea împovăraţi de vârstă spre a ne mai putea savura libertatea la care am tot năzuit o viaţă întreagă. Aşa încât, noua stare nu mai e libertate în fond, ci neputinţă şi durere, urmate, în cel mai bun caz, de resemnare.

Viaţa mea: o sumă de nelinişti soldate mai totdeauna cu dezamăgiri. Cu toate acestea doar mergerea înainte mă poate scăpa de trecerea senzaţiei de zădărnicie, deşi pe această cale mai tot timpul se ivesc alte şi alte lucruri care nelinişesc şi mai mult.

Zilnic mă mut în cărţi spre a le sorbi seva, prelucrând-o mai apoi conform tiparelor propriului meu suflet, spre a mă nutri cu acest nou produs un timp, o vreme.

Ora 17: negru, doliu, lacrimi, negru… Am revenit, abătut şi obosit, de la Gheorgheni, unde am luat parte la înhumarea unchiului Ştefan – ultimul reprezentant al familiei dinspre mama. Această rudă a mea mi-a fost, încă din frageda-mi copilărie, cel mai simpatic unchi, prin tot ceea ce am văzut şi am auzit povestindu-se, mai cu seamă de mama, despre el. A fost un om plin de vervă şi umor. Poza

lui de militar în termen (sergent tanchist, 1950) am purtat-o în buzunar luni în şir, ca elev de şcoală primară, fălindu-mă cu acest unchi al meu ori de câte ori am avut prilejul, până când fotografia s-a făcut ferfeniţă, fără să o lepăd însă. Din tot ce a fost până nu demult familia mea sângeorzeană, iată că a rămas doar amintirea…

13 mart. 2016, duminică: Ora patru şi câteva minute, în zori… Îmi vine în minte să-l şterg pe unchiul Ştefan din agenda mea de telefon. Din neatenţie, apăs pe un buton greşit, fiind foarte aproape de a-l… apela!

Mă ataşez foarte greu de scrierile cu multe cuvinte de prisos, mă gândesc la romane; mă prinde, în schimb, lesne, scriitura esenţializată, cu impact, profundă.

Mizeria, lepădătura numită televiziune; după asta, urmează, imediat, netul şi telefonia modernă, mobilă – otrăvurile noastre cotidiene.

Umbra la a cărei înmormântare am participat ieri, unchiul Ştefan… Omul, niţel oportunist, trăind peste o jumătate de veac în inima secuimii, în Gheorgheni, se prezenta şi îşi grafia numele: Isa István (Işa Ştefan), cum s-ar zice: s-a automaghiarizat…

14 mart. 2016, luni: Se anunţă o zi senină, cu mult soare; însă deoarece am o sumedenie de treburi de rezolvat (reasigurarea casei, facturi de plătit, vopsirea parţială a maşinii…), va trebui să renunţ la ieşirea în natură.

Şi totuşi mi-am făcut timp pentru a ieşi în natura desprimăvărată. Mă preumblu pe malul Târnavei-Mici, în aval de confluenţa pâraielor Creanga Mare şi Creanga Mică. Au apărut şi fluturii zburând în zig-zag peste covoarele de creasta cocoşului de pe marginea râului. Ziua este senină cu unduiri de vânt rece.

15 mart. 2016, marţi: Nopţi sfârtecate. Citesc proza lui Bacovia.

… Oportunismul unchiului meu, Ştefan care, trăitor peste o jumătate de veac printre secui, se prezenta şi se iscălea: Isa István

(!). S-a adaptat, cameleonic, perfect mediului în care l-a trimis Partidul (Comunist Român) şi a dus o viaţă mai mult decât bună, fiind în toată cariera sa profesională un lucrător cu… gura.

Stări de perpetuă indispoziţie şi disconfort. Ca remedii, utilizez: lectura, netul, scriitura, fugile în natură. Toate cu un succes relativ.

… Şi când te gândeşti că s-ar putea ca transcendenţa să fie doar o iluzie ieftină! Totuşi, convingerea mea intimă este – îmi place să cred asta – că există un „dincolo”, însă din adevărul acestuia nu putem întrezări nicio fărâmă.

Să caut Sacrul – unde, cum, cât?… Deocamdată, scrisul: un receptacul al angoaselor mele, pagina aceasta de caiet – duhovnic şi terapeut.

Tâlharii, deghizaţi în politicieni, ne secătuiesc vieţile, uitând că şi ei sunt muritori. În fond, nimeni nu e nimic, doar ei sunt hoţii care ne fură până şi cerul.

Oi fi având totuşi un rost în lumea asta, nu se poate altfel. Apoi, preţul de a plăti cu suferinţa.

Progresul cu care omenirea se tot făleşte, mi se pare a fi un lamentabil regres – un eşec.

Când mă gândesc unde e ieri, chiar clipa de adineauri, îmi pare că mă aflu în faţa unui uriaş hău unde toate cad, intră, dizolvându-se, prefăcându-se în neant.

Lumea satului românesc, trăitoare într-o *comizeraţie*, un termen pe care l-am cules nu ştiu de unde, însemnând: mizerie comună. Realitatea afirmaţiei este însă crudă prin adevărul ei.

Spusa, urarea: – Bătrâneţe senină, cu sănătate! Ce contradicţie uriaşă în termeni; ea, bătrâneţea, înseamnă: enervare, nelinişti, oboseală, visuri sfărâmate. Oboseala psihică şi fizică, nici măcar să te odihneşti nu te mai lasă, aşa încât, cu toate poverile în cârcă, cazi, decazi…

Sufletul să fie o punte între ceea ce am fost pe când nu eram, şi ceea ce voi fi când n-am să mai fiu? Totul se descompune, se alterează – piere în mirosuri şi forme dezagreabile, după ce ne-au atras simţurile prin miresme, forme şi gusturi îmbietoare spre a fi devorate.

Ferice, zic eu, de omul care ştie să se roage cu dăruire şi convingere, care ştie să mediteze, să contemple şi, mai ales, să iubească.

Periodic mă retrag, cu voluptate de pustnic, pentru ore bune prin codrii Bucinului. Cu aparatul de fotografiat la mine, caut imagini pe care să le „copiez" spre a le adăuga, mai apoi, pe Facebook, unde, iată, am adunat peste două mii de imagini culese din aceste fugi ale mele în sânul naturii.

În aceste vremuri anormale, găsesc de cuviinţă să transcriu răspunsurile la câteva întrebări adresate înţeleptului călugărului Simeon de la Muntele Athos:

„Cine este cel mai bun profesor?

Suferinţa.

Iar cel mai rău…

Plăcerea.

Care este abilitatea cea mai rară?

Capacitatea de a da.

Care este cea mai dificilă abilitate?

Abilitatea de a tăcea.

Care este cea mai importantă abilitate?

Abilitatea de a cere.

Care este cea mai necesară abilitate?

Capacitatea de a asculta.

Care este cea mai periculoasă luptă?

Cea fanatică.

Care este obiceiul cel mai neplăcut?

Cheful de ceartă.

Care este obiceiul cel mai nociv?

Vorba multă.

Care persoană este cea mai puternică?

Oricine este capabil să înţeleagă Adevărul.

Care persoană este cea mai slabă?

Oricine se simte mai puternic.

Care este persoană cea mai inteligentă?

Cea care îşi urmează inima.

Ce afecţiune este cea mai periculoasă?

Ataşamentul de corpul fizic

Cine este cel mai sărac?

Cine iubeşte cel mai mult banii.

Cine este mai aproape de Dumnezeu?

Cel milostiv.

Cine este cel mai slab?

Care învinge pe alţii.

Cine este cel mai puternic?

Care învinge pe sinele său.

Cum să te lupţi cu problemele?

Cu bucurie.

Iar cu suferinţa?

Cu răbdare.

Care este semnul unui suflet sănătos?

Credinţa.

Care este semnul unui suflet bolnav?

Disperarea.

Care sunt semnele acţiunilor greşite?

Iritarea.

Care sunt semnele faptelor bune?

Pacea sufletească.”

16 mart. 2016, miercuri: „Pretutindeni o tristeţe. E o negare. E un sfârşit.” (*Tăgăduiri* – L. Blaga)

Cumnata, Iboly, e în grea suferinţă. Trist… Doamne, ce-i viaţa! Şi totuşi ce cumplit ar fi să tot suferi, şi să nu mai mori nicicând. Omul rămâne întruchiparea cea mai elocventă a suferinţelor.

Un măr pe masă… Îmi vin în minte dimineţile cu rouă când, abia trezit din somnul de peste noapte, alergam desculţ, în zori, prin iarba livezii bunicilor, repede-repede ca să fiu eu primul care să adune merele, poni şi pătule, căzute la adierile vântului de noapte, din pomii încărcaţi cu roade. Culegeam din iarba umedă, strălucind la ivirea primelor raze de soare, poamele mari, verzui-galbene, zemoase, adeseori crăpate de lovitura căderii, rană prin care se

scurgea zeama dulce şi rece a fructului, pe care o sorbeam laolaltă cu roua în care zăcuse. Le aduceam în casă, apoi mă culcam din nou. Şi după încă un pui de somn, când mă trezeam, îmbătat de arome îmbietoare, pe masă mă aşteptau prăjiturile pregătite de mama din merele aduse, alături de un pahar mare de suc rezultat din stoarcerea fructelor.

Cu prilejul drumurilor mele în natură îmi dau seama tot mai mult că omul este un… rateu, în comparaţie cu pădurea, cu munţii. De ce oare?

Gânduri: Pentru ceea ce nu am păcătuit eu, ci Adam şi Eva, sunt şi eu pedepsit cu osânda cea mai grea, capitală, atunci pentru ale mele păcate oare ce voi mai încasa?…

Dumnezeu ne-a creat pentru ca, la rândul nostru să-L (re)creăm pe El?

S.U.A. Îmi pare a fi ţara care a suferit, şi suferă, cel mai puţin; dar şi când va suferi…

Prudenţele, ca şi imprudenţele mele, sunt adesea împinse la limită.

De-acum, anii mei au ajuns să fie la vedere: îi port sculptaţi cu măiestrie pe chip de către mâna nevăzută a unui necruţător artist.

Paradoxul vieţii amoroase: un bărbat, fie el şi foarte în vârstă, va găsi întotdeauna o femeie care să fie îndrăgostită de el; pe când în cazul femeii bătrâne, posibilitatea aflării unui partener este mai redusă. În cazul în care aceasta este deosebit de temperamentală, îşi va putea încerca amorul în compania unor zilieri, poştaşi, sau chelneri – poate chiar tineri!

Implicările mele amoroase nu au fost întotdeauna şi sentimentale; dar atunci când au fost, ele s-au soldat, întotdeauna, cu suferinţe pentru mine. Însă, este de menţionat un aspect: la rându-mi, pe cât posibil, celor în cauză am căutat să nu le produc suferinţe. Bărbatul în vârstă, înamorat, este de-a dreptul caraghios, cu un aer uşor tâmp. Şi timpul afectat acestei amăgiri este un timp pierdut.

Încercarea lui Dumnezeu numită Om, să recunoaştem: numai reuşită nu este. Cine ştie, poate ediţia a doua.

Multe romane, pe care le frunzăresc numai, consider că ar necesita… liposucţie; abia după acea ar deveni plăcute ochiului şi sufletului meu.

La vârsta mea ar trebui să mă cam doară în c… de toate; dar, iată că nu se întâmplă; încă…

Deunăzi, la Tg.-Mureş, un cerşetor bătrân molfăind, cu ochii semideschişi şi cu palma întinsă. Cu siguranţă că îşi mestecă gingiile…

La înmormântarea unchiului Ştefan, la catafalc, în capela cimitirului romano-catolic, uit să-mi închid telefonul şi taman în timpul slujbei religioase încasez un apel! Fug, spăşit, afară din clădire, strângându-mi telefonul la piept, încât asistenţa din exteriorul capelei, văzându-mă cu mâna apăsându-mi pieptul stâng, crede că am suferit un atac de cord! În timp ce îmi închid telefonul, afară, în mijlocul mulţimii, aud comentariile următoare: – A fost cel mai bun vânător din Gheorgheni… Apoi, un altul: – Dacă nu era el, noi, columbofilii, în regimul trecut, puteam să renunţăm la porumbeii noştri, căci fără ajutorul său (unchiul meu răspundea, pe linie de partid, de problemele agricole din Gheorgheni, şi satele învecinate), n-ar fi supravieţuit…

Câtă cruzime totuşi în destinul omenirii! Dumnezeul cel iubitor ar trebui să reconsidere minunata-i creaţie, ori să o desfiinţeze în bloc.

În mentalitatea femeii îndrăgostite, bărbatul trebuie complet „dezbrăcat” de libertate. Doar bătrâneţea – urâta asta ridicolă şi umilitoare – mai poate reda ceva din libertatea masculului; dar prea târziu…

„Dincolo”, îmi spune cineva, îţi va fi iertat doar ceea ce nu poţi să nu faci. Şi am destule astfel de… neputinţe!

Am opt cărţi publicate, cu prezentul jurnal vor fi nouă; cu toate acestea, departe de mine gândul de a mă considera un scriitor. Sunt, îmi place să cred, o persoană suficient de sensibilă care încearcă să-şi descrie lăuntricul prin fiecare cuvânt pe care îl aşterne pe hârtie. Jurnalul meu: „câinele credincios al sufletului meu”.

Gândul că am neapărată nevoie de credinţa în Dumnezeu, ca ţel suprem al acestei existenţe, îmi este tot mai insistent. Trebuinţa de a crede, precum şi încrederea în credinţă, laolaltă cu dragostea de credinţă: sunt criterii esenţiale ale vieţii spirituale.

Dacă până la a opta carte scriam doar pentru mine, dintr-o nevoie aprigă de a mă defula, cu toate astea scrierile ajungând la tipar, acum, la cea de-a noua scriitură, ţintesc, clar, către tiparniţă.

Am în faţa ochilor alaiul mare de la înmormântarea unchiului: cu toţii parcă mergeam, cu defunctul înainte, care, desigur, era dus, mergeam, aşadar, spre a fi înhumaţi; dar, deodată, după ce sicriul a fost lăsat în groapă, noi toţi ceilalţi muritori subit ne-am răzgândit, abandonându-l pe răposat, lăsându-l singur, îmbrăţişat de huma galbenă, eternă. Toată existenţa noastră este garnisită cu minciuni şi viclenii, egoisme, perfidii, rele-credinţe, infinite mizerii ale vieţii. Apoi, dintr-o dată, perdeaua morţii…

17 mart. 2016, joi: Am în faţa ochilor recentul catafalc pe care zăcea unchiul şi-mi zic: – Iată răsplata păcatului originar. Tot mai mult sunt înclinat să-i dau dreptate afirmaţiei lui Eugen Ionesco conform căreia: „Pentru a crede în Dumnezeu trebuie să fii destul de prost sau foarte inteligent, iar eu nu mă simt ca făcând parte din niciuna din aceste categorii." Nici eu…

După-amiaza, din nou pe coclauri, pe valea Bucin, pe o vreme splendidă. Fotografiez. Apoi, acasă, pozele le aştern, selectiv, pe Facebook.

18 mart. 2016, vineri: „Cuvintele ne-au fost date ca să ascundem gândurile." (Toma din Aquino). Da, mi se întâmplă şi mie, şi nu arareori.

Vreme de sfârşit de aprilie. Parada florală a început cu o lună în avans: brânduşe, ghiocei, măseaua ciutei, toporaşi, violete, forsiţia, creasta cocoşului – toate deja şi-au deschis corolele ademenind de zor albinele, bondarii, fluturii iviţi, iată, şi ei.

Să ieşi brusc dintre zidurile timpului, atunci când viaţa nu mai poate fi suportată…

În copilărie încă, mi-am procurat manuale prin intermediul cărora am învăţat numele unor plante din flora spontană, arborilor pădurii sângeorzene, cunoscându-le, împrietenindu-mă cu ele. Mă tot mir, adeseori, cum de n-am avut curiozitatea de a cunoaşte denumirea şi viaţa minunatelor zburătoare – păsările. Desigur, explicaţia este una singură, anume: comoditatea, ele nefiind „cuminţi” precum plantele, arborii.

Plăcerea sexuală: extraordinara găselniţă dumnezeiască de a ţine doi oameni, bărbat şi femeie, împreună.

Uneori nu pricepem picturile deoarece artistul redă, prin culori, nu ceea ce vede, ci ceea ce simte (după o afirmaţie a unui pictor).

Prea multă iubire, de plăcere amoroasă, din mierea de la început, se transformă în fiere; la început, păcatul este dulce, apoi devine amar (Constatări în amurg…)

Haiku-ul: nu l-am trădat, ci l-am pus deoparte, l-am amânat. Îl simt, îl am în mine, îl trăiesc – acumulez… Şi, în fond, cum să pot uita această miniatură lirică de la care am învăţat concentrarea expresiei şi importanţa majoră a spaţiului alb în faptul scrierii.

Omul – bizară fiinţă. Îi spune celuilalt că îl iubeşte, el care e un mare necunoscut sieşi…

Infernul păcatului poate duce la sfinţenie, zice-se. Să vedem…

Azi eu, mâine tu; el, şi altul, şi altul – marea dreptate a acestei bizare vieţi.

O caracteristică a Creaţiei mă determină să cred că Dumnezeu este… român. De ce anume? Deoarece mai întâi creează, şi abia pe urmă stă să judece. Îmi place mult Geneza; apoi, Psalmii…

Femeia se priveşte mult în oglindă, deoarece ea vede acolo pe un altul, care o priveşte, afirmă filozoful.

Suferinţa dacă uneşte, ale mele frământări şi dureri de cine oare m-au unit în afară de mine însumi? Răsfoiesc Scriptura. În Corinteni II, 11;30 întâlnesc afirmaţia: „Dacă e vorba să mă laud, mă voi lăuda numai cu slăbiciunile mele.” Eu, la rându-mi, cu ce altceva putea-m-aş lăuda?!

Mă gândesc la fosta-mi carieră. Cert lucru, pentru şefuleţii mei am fost un incomod, fapt care a şi dus acolo unde, finalmente, am şi

ajuns. Însă, iată, a devenit şi acest capitol de domeniul trecutului, pe cât posibil, demn de uitat.

Neodihna ticăloşilor, care au jefuit ţara, să le fie veşnică!

Vârsta îşi pune amprenta pe trupu-mi, înzorzonându-l cu felurite metehne.

19 mart. 2016, sâmbătă: Oare fără latura sexuală, căsătoriile ar mai avea loc? Prin această asociere, bărbatul îşi rezolvă, în mare parte, problemele sale sexuale, în timp ce femeia îşi ia pe umeri povara menajului şi cea a creşterii copiilor. Mai nou, cele mai multe fug de această corvoadă defulându-se prin… job!

Scrisul de mână, pentru mine, reprezintă o ceremonie aparte, o primă plăcere, urmată de bucuria tastării gândurilor din aceste caiete pe computer, cu vederea naşterii simţămintelor mele pe marea pagină a monitorului, foarte apropiată deja de pagina de carte. Mă uimeşte, mai apoi, naşterea aproape din nimic a unei cărţi pe suport electronic – căci ce e formatul electronic?, dai un clic şi toată scriitura dispare în neant: fără fum, fără zgomot, fără urmă; fug, de unde s-au ivit, literele, propoziţiile, frazele – se volatilizează scriitura toată, aflată pe monitor sub formă de lumini şi umbre, după ce s-a mutat aici din sufletul meu, prin intermediul minţii mele…

Rădăcina „Işa" a familiei mele, ivită pe latura feminină, piere prin ieşirea din timp a ultimului lui reprezentant al acesteia, cel mai important, mie, imediat după mama. Se topesc: rădăcinile, viaţa, timpul – ne ducem… Să te legi atât de mult, şi de profund, de fiinţe dragi: părinţi, rude, prieteni – apoi să trebuiască să te rupi, în chip atât de brutal, de ele, pentru totdeauna, ca şi cum n-ar fi fost totul decât un vis: ei bine, este cel puţin năucitor.

Prin scris, scot, adeseori smulg, din mine tot ceea mă apasă, mă răneşte, mă nelinişteşte. Însă, de cele mai multe ori, tot ceea ce pot extrage din străfundul sufletului meu este doar coroana acestor dureri, trunchiul şi rădăcinile rămân.

Ca să simţi nevoia de a scrie, trebuie să fii rănit de viaţă, apoi, pe lângă curaj şi ambiţie mai trebuie să ai şi un dram de talent.

De câte ori mi se întâmplă să ies în natură, îmi aduc aminte de metafora conform căreia, ea, natura, este faţa lui Dumnezeu; şi în faţa Lui nu mă pot duce decât mic, umil şi pătruns de admiraţie.

De ce apar datele consemnărilor mele scrise cu caractere îngroşate şi subliniate? Fiindcă vreau să… înhaţ timpul, clipa vieţii ce mi s-a dat! Cât despre notaţiile mele, ce rost are să am secrete faţă de om, dacă Dumnezeu, oricum, pe toate le ştie?

Caut în invizibil frumuseţi ascunse, fiind tot mai dezamăgit de mirajele pe care ne place să le numim realităţi.

Iertarea este despovărătoare – deci înălţătoare. În fapt, supărat nu mai sunt pe nimeni; nici chiar pe mine însumi.

În tăcere, de multe ori aud o rugăciune; ceea ce nu ştiu: dacă aceasta e rostită de mine, ori de altcineva. În fond, traiul meu se reduce la a medita, admira – ca întotdeauna – natura; apoi, să fac aceste note. Ce altceva mai acătării aş mai avea, oare, de săvârşit? Caietele acestea: cărări ce duc spre mine, spre fiinţa mea – cunoscutul necunoscut. Din când în când, dinlăuntrul meu pâlpâie o luminiţă ce abia poate fi zărită. Personal nu o văd, însă o simt.

Iubirea ar fi unica luntre cu care aş putea traversa oceanul de amar, iubirea sinceră şi necontenită, chiar dacă mi-e greu să înfăptuiesc această voie, îmi este tot mai limpede că aceasta este singura soluţie.

Lumea prezentă – ahtiată de consumism şi de fuga după plăceri de tot soiul. Satura-s-ar lumea odată!

Computerul, această sofisticărie modernă pentru copii şi adulţi, fără deosebire; una ar fi totuşi: anume aceea că cei care se descurcă mai bine, cu această nouă tehnologie, aceia sunt copiii.

Impostura trăirilor neesenţiale… Înaltele exigenţe ale sufletului te trimit întotdeauna înspre Dumnezeu şi, deci, către iubire. Dar pentru a ajunge aici, numai uşor nu este. Mie unuia îmi pare că pentru asta trebuie să te naşti, nu ca să te formezi; căci formarea te… deformează.

Mă apăr de unele gânduri copleşitoare adâncindu-mă în scris; şi în citit.

Goanele noastre absurde, după plăceri, la serviciu, după cumpărături; ce rost au toate acestea săvârşite cu atâta încrâncenare? Posibil ca tocmai pentru a uita „ceva”…

Între eterna naştere şi moarte, alergătura nebună a omului pentru agonisire. Mă uit la mine şi la alţii – aceleaşi preocupări, de parcă n-am fi ceea ce suntem, adică: balonaşe de săpun.

Şi va veni o vreme când de corp nu vom mai avea nevoie. Fi-vom doar chintesenţă de suflet care a locuit cândva în ăst şubred sălaş.

Telefon, televizor, internet – născociri diabolice pentru a nimici sufletul. Ceea ce este bizar, e râvna cu care omenirea se dotează cu aceste aparate, ca urmare a cotropirii minţii de aparentele beneficii ale acestor invenţii, în fond, malefice.

Pe pagina albă a unei cărţi, citite prin 2008, găsesc scris un număr de telefon mobil şi un nume: „Işa – senior…”. Numărul acesta de telefon mi-a fost dictat de fiul lui cel mare, în timp ce citeam cartea pe care făcusem însemnarea. Şterg, şi de aici, acest număr, după ce l-am şters cu câteva zile în urmă şi din agenda telefonului: un nume şi o persoană – devenite, iată, amintire.

Observ la Martorii lui Jehova strădanii de a împăca logica (ştiinţa) cu credinţa. Aceştia ignoră adevărul conform căruia că acolo unde începe una, se termină cealaltă.

În viaţă, fericirea este (dacă este!) a naibii de înşelătoare, în comparaţie cu durerea. Caut să descopăr, şi să-mi cultiv, liniştea lăuntrică: în fond singura reală şi importantă. Pentru asta însă mă tot afund în natură. Pentru aceste refugii, în natură şi în mine însumi, îmi exprim toată recunoştinţa faţă de Ida pentru enorma şansă de a mă fi lăsat pustiit de singurătăţile mele.

După-amiaza. Între Corund şi Kalonda, mai sus de cătunul *Laci-Gyuri*, prin pădurea bătrână de fagi, apoi pe păşunea împădurită, cu pin negru şi ienuperi. Fotografiez.

<u>20 mart. 2016, duminică:</u> Unde, oare, ne grăbim călare pe bidiviii noştri metalici, uitând că de fapt oricând şi oriunde ne-am îndrepta suntem aşteptaţi de una şi aceeaşi Doamnă răbdurie? Viteza

şi decăderea morală, caracteristice acestor vremuri tulburi. Omul în al său nesaţ preface totul în infern. Ne este teamă ca nu cumva în această scurtime a vieţii să nu avem parte de toate deliciile ei amăgitoare? Şi pentru atingerea acestor repere, ne grăbim, agitându-ne nebuneşte. Lăcomia şi violenţa sunt caracteristicile acestor vremuri.

Deşi mă gândesc adesea să mă debarasez de puzderia de lucruri de prisos din preajma mea, năzuinţa aceasta a mea nu-mi iese, fiindu-mi anevoios să mă despart, ataşat fiind sentimental de ele.

Alerg pe coclauri din dor nestăvilit de singurătate liniştită. Neliniştea lăuntrică mi-o potolesc căutând imagini, crâmpeie de peisaje care copiate în memoria telefonului, apoi aduse acasă şi postate pe Facebook, să fie capabile să reflecte stări de spirit ale mele, laolaltă cu traseele minunate pe unde mă preumblu. Împărtăşesc, cu bucurie, aceste peisaje, mesagere ale unei anume stări sufleteşti ale mele, dar şi ale unei preocupări mult dragi mie: hălăduirea în natura sihastră.

Totuşi… pricep atât de puţin din lumea în care trăiesc.

(Pleacă Zsolt – fiul cumnatei – şi a lui soţie, Zsofika; se reîntorc în Budapesta. Au stat la noi, aflaţi în vizită la Iboly, cea atât de bolnavă în continuare…)

<u>21 mart. 2016, luni:</u> Trăind cam izolat, neputând, şi nici nu prea dorind, să comunic cu oamenii, mă pomenesc vorbind cu mine însumi, prin mijlocirea acestui jurnal; mai apoi, prin intermediul telefonului, reuşesc să încropesc frânturi de convorbiri cu diverse cunoştinţe. Din 2008 încoace, stau mai mult acasă, neliniştitor de mult. Doar fugile mele în natură mă mai scot din această lentoare a vieţii mele. Mai intervin, când şi când, drumuri cu maşina la Tg.-Mureş, Odorhei… Poate că sunt un inadaptabil, că mă feresc de oameni, nu neg ca fiind posibilă această variantă. Astfel că, viaţa mi se scurge într-o oarecare monotonie, neplicticoasă însă, regăsindu-mă, în chip salvator, în lecturi, în scriitură şi în colindările mele prin natură. Desigur, modul acesta de viaţă nu este prea vesel; şi nici captivant. Mi-l asum însă, căutând să-l condimentez cum pot

şi cu ce pot. Starea de semiizolare riscă a se transforma, adesea, în apatie. Mă feresc de ea prin modalităţile deja pomenite.

După-amiaza: ieşire în natură, pe Dealul Cireşel; se continuă marcările de arbori abuzive, urmate mai apoi de tăieri, în pădurile de protecţie ale staţiunii. Este revoltător faptul că nimeni dintre factorii de răspundere silvică nu se sesizează pentru stoparea acestor stări infracţionale.

Acasă, Ida răvăşită de starea de sănătate tot mai şubrezită a surorii sale gemene. O văd, tace ea, tac şi eu; în fond, ce să mai zici, ce să mai faci? Cacialmaua numită viaţă – tot mai evidentă.

22 mart. 2016, marţi: Mă dezgustă linguşirea şi slugărnicia, acoperite, îndeobşte, cu şpăgi grase oferite unor factori de decizie din sistemul silvic, manifestări ale unor colegi de breaslă care, pentru a rămâne în posturi şi a profita de foloase necuvenite, obţinute prin furt, recurg periodic la aceste danii, abia aşteptate de către hămesiţii cocoţaţi în posturi cheie. Odată administrată doza de „anestezic”, cel astfel tratat tace, nu vede, nu aude; o vreme. Brusc însă îşi revine din amorţire, dă semne de nelinişte, se agită, semn că iarăşi e nevoie de o doză de *calmante*. În consecinţă, i se aplică iar tratamentul. În tot acest timp, trupuri întregi de păduri, cu rol de protecţie specială a staţiunii, se fac mici-mici, cât să încapă în buzunarele acestor nemernici.

23 mart. 2016, miercuri: În prim-plan internaţional: tragedia de la Bruxelles. O lume bulversată, aflată pe un făgaş neliniştitor, în plină degringoladă. După părerea mea, libertatea de circulaţie în Europa ar trebui restricţionată; şi nici uniunea (U.E.) nu mi se pare a fi de bun augur…

(Sfârşitul caietului gri: Jurnal II/4).

24 mart. 2016, joi: Inevitabila teroare a vârstei. Singurul mod de a o tolera: mergerea înainte; fie şi de-a buşilea…

Inscripţie pe o piatră tombală: – *Aşa ceva nu mi s-a mai întâmplat!*… (Absolut credibil).

Doamne, câte… fantas-măgării pe internetul acesta!

Încercările de întoarcere în timp, în comparaţie cu întoarcerile în spaţiu, realmente sunt imposibile: ce a fost a fost! Mai poate fi, însă într-o altă ediţie. Îmi dau seama, tot mai mult, că rostul vieţii este acela pe care i-l dau eu – orice, oricare, cu condiţia motivării mergerii înainte şi a asumării relativităţii sale. Lumea aceasta ar trebui să fie simplă, aşa cum Dumnezeu a creat-o, cu circa două duzini de litere şi zece cifre; însă, între timp, totul s-a complicat halucinant…

Îmi este greu să cred că lumea noastră este creştină cu adevărat. Şi când afirm această îndoială a mea, mă gândesc la faptul că omenirea toată se dă peste cap, acum, aici, în viaţa aceasta, cu orice preţ să o ducă bine, cât mai mulţi ani, preocupându-se mai puţin de a se asigura de o existenţă mai bună în „lumea de dincolo”.

Televiziunea, în general, este o pierdere de timp de neiertat, o investiţie de timp absurdă pentru un minim de informaţii de foarte prost-gust. Tot răul de la hipertrofierea vieţii noastre exterioare în detrimentul celei interioare.

Omul se află veşnic în postura idioată de „a vrea până la o mie/ şi de a putea până la şase.” (Arghezi: *Blestemele*). Ce ar fi să vrem doar trei, din şase – oare nu tot acolo am fi, şi am ajunge?

<u>26 mart. 2016, sâmbătă:</u> Noaptea mea de odihnă se termină înaintea celei a păsărilor cerului. Aşa încât, atunci când ele îşi încep să-şi înalţe imnul de slavă pentru o nouă zi, eu deja sunt „transpirat” pe ogorul lecturii, apoi a scriiturii.

Mintea-mi fuge hăt departe, înapoi, în copilărie… Mama – niciodată prea afectuoasă, exceptând foarte rarele-i efuziuni sentimentale iscate din te miri ce pricini. În schimb, grija pentru ca ai ei copii să fie cei mai curaţi şi bine îmbrăcaţi au fost întotdeauna preocuparea ei cea mai de seamă. În tot acest proces, de creştere şi educaţie a noastră, a copiilor ei, tata, lipsit de orice sentimentalism manifest, era agonisitorul de bani şi personajul care, la sugestia mamei, intervenea coercitiv, atât cât trebuia pentru ca să nu o luăm razna.

Mic: exclamaţia mormăită, însoţită de un gest anume al mâinii drepte, atunci când mâncarea i se pare delicioasă…

Dintr-un interviu al surorii lui Marin Preda, Ilinca Baltac, referitor la reacţia lui Tudor Călăraşu (Moromete), tatăl autorului romanului *Moromeţii*:

Rep.: *...Tudor Călăraşu a citit romanul? A zis ceva? I-a plăcut? I s-a părut o scorneală?*

Ilinca: „Tata nu l-a citit. I-au povestit alţii despre ce este vorba. Chiar şi eu i-am citit nişte pagini, dar n-a comentat nimic. S-a ridicat de pe scaun şi a ieşit la poartă, sprijinindu-se în baston, aşa cum făcea de obicei la ora prânzului.”

Obiceiuri: dacă după colectivizare lumea de la sat, rămânând fără căpătâi, a început să plece la oraş, să lucreze în industrie, acum, după atâta capitalism şi libertate, oamenii îşi iau lumea în cap şi pleacă să-şi caute norocul prin ţări străine cu care nu au nimic în comun, decât poate goana după bani.

După-amiază: în natură, pe valea Mátyus; ici-colo, pete de zăpadă rămase de la o ninsoare recentă. Aici, sunt suficient de departe de om; dar nu şi de urmele hămesirii sale.

27 mart. 2016, duminică: Prima zi de Paşti de rit catolic. Cel ortodox va fi abia peste o lună şi mai bine. Când se vor termina, oare, aceste ambiţii absurde privind datele diferite ale unor evenimente creştine, în fond menite a celebra unul şi acelaşi Dumnezeu?

Am intrat, în noaptea asta, în ceasul de vară. Degeaba, păsările cerului îşi cântă imnul (de slavă!) tot după ora veche!

Cu felul meu singuratic, uşor morocănos, circumspect şi cam închis în sine – nu am prea avut, şi nu am, iată, prieteni. O asemenea prezenţă, a unui prieten, mi-ar fi fost prea invazivă în traiul meu cel retras, introspectiv şi introvertit. Şi, uite-aşa îmi duc eu traiul de lup singuratic, cu prezenţe tot mai rare printre oameni, mai mult prin codri umblând, cu ieşiri de seară printre lacuri, doar în compania raţelor sălbatice, a lunii şi a stelelor…

28 mart. 2016, luni: Insomnii. Lecturi nocturne cu mai puţină capacitate de concentrare şi, deci, cu randament mai slab decât cititul de dimineaţă. Parcurg o pagină A4, tipărită, la imprimantă, aleatoriu, din consemnările mele curente, transcrise deja pe computer şi, spre stupefacţia mea, descopăr nouă (!) greşeli de redactare şi exprimare, ceea ce mi se pare mult prea mult.

Boala agonisirii, fără măsură, a cuprins lumea toată, desigur şi România, într-un mod sufocant. Mă tot întreb, cum putem fi, noi oamenii, atât de nesătui încât să facem din goana după bani şi avere singurul scop meritoriu, zicem noi, al scurtei noastre vieţi? Uităm că într-o zi mâncăm doar o jumătate de pâine, din hectarele de pământ, mâncăm câteva legume şi fructe, iar în casa în care am investit atâta efort şi bani, vieţuim doar pe câţiva metri pătraţi. Competiţia, pe acest plan, este o gravă eroare. Ţinta vieţii noastre nu ar trebui să fie banul, ci libertatea şi sănătatea – două mari surse aducătoare de bucurii.

Zi sumbră şi răcoroasă. Ida e plecată, ca în fiecare zi de la o vreme, la Iboly, bolnavă, la pat. Mi-e şi jenă să o mai întreb cum se simte sora ei, deoarece ştiu că starea ei nu e bună, şi întrebând-o, mai mult o amărăsc, punând mâna pe rană, aşa încât, pe cât posibil, încerc să-i deturnez atenţia, gândurile, de la această realitate cruntă.

Mă simt bine între cărţile mele din biblioteca-mi proprie: ele îmi ţin de cald şi mă provoacă. În timp ce citesc o carte, aceasta cheamă o alta, ca şi cum s-ar completa între ele. Citesc – adică: mă înfrupt; apoi, scriu: îmbin cuvinte, nasc propoziţii şi le reunesc în fraze (scurte). De obicei, lecturile mele sunt studiu cu creionul la îndemână: notez, subliniez. Intuiţiile, ţâşnirile mele de idei sunt mai vii, mai abundente dacă se întâmplă să mă sprijin de un… creion! Poeziile (poemele) pe care le-am scris s-au plămădit în stările mele de maximă încordare şi, apoi, de… explozie a unor acumulări sufleteşti.

Frunzăresc site-ul lui Pruteanu, practic ce a mai rămas din el. Păcat că a fost trunchiat, păcat că omul nu a mai trăit pentru a-şi duce opera literară la bun sfârşit. Referitor la site-ul pomenit, pe ici-colo mai pot găsi articole, comentarii şi recenzii interesante.

Regretabil e faptul că totul este ciuntit; măcar de l-ar fi lăsat (aparţinătorii?) aşa cum l-a făurit autorul…

29 mart. 2016, marţi: Cu acest caiet în mână, în pat fiind încă, ascult concertul matinal al păsărilor. Parcă ziua, pentru a scăpa de noapte, ar avea nevoie de acest impuls sonor. Şi, într-adevăr, pe măsură ce se luminează, imnul de slavă se estompează. Doar de ici-colo se mai aud triluri discrete, rupte de grup; apoi se lasă tăcerea: noaptea a trecut.

Continui să fac comenzi de cărţi pe net, deşi adesea mi se întâmplă să gafez, neavând toate elementele necesare pentru ca alegerile mele să fie corect fundamentate. După ce am căutat pe net, de repetate ori, o anume carte, fără izbândă, iată că azi o aflu, întâmplător, pe site-ul „Ocazii”. Faptul mă bucură şi, deşi suma la care se vinde cartea este mai mult decât consistentă, lansez totuşi comanda, de data aceasta mai mult sub impulsul înflăcărării decât din dorinţa, deja sleită, de atâtea căutări de a o avea. În două zile am să văd dacă am fost inspirat dorind să deţin această carte.

30 mart. 2016, miercuri: De ieri s-au început lucrările de reparaţii la zidul gardului, frontal şi lateral. Tot ieri mi-am dus maşina – Opel Astra – la vopsitorie pentru a i se scoate rugina, apărută la una din portiere, precum şi pentru remedierea unor mici zgârieturi ivite în aceşti opt ani de folosinţă. Aşadar, cheltuieli… Tot de ieri, Andreea şi cu Peter se află la New-York pentru patru zile: doar aşa, la un… concert!

31 mart. 2016, joi: Ora 5,30 – ascult, din nou, concertul matinal al zburătoarelor. În continuare lucrăm la gard. Desprimăvărarea este tot mai evidentă.

Ida – răvăşită de situaţia surorii sale gemene; şi, la drept vorbind, cum să nu fie?…

„Speranţa se duce, înfrântă, spre zări întunecate.”

Vine din nou, din Budapesta, fiul ei cel mic, Zsolt, împreună cu soţia acestuia: Zsofika. Vor dormi la noi, la fel ca şi data trecută, pe durata şederii lor alături de bolnavă, încercând să-i aline suferinţele.

Lecturi despre Marin Preda („Morometţii, ultimul capitol”, de Sorin Preda). Cartea conţine confesiuni şi interviuri, interesante, bine scrise, de către acest nepot al scriitorului, din păcate şi el decedat, tânăr.

De la o vreme, să tot fie vreo două săptămâni, simt nevoia siestei, ceea ce nicicând, până acum, nu mi-a fost necesară. Aşa încât, după ora 17, timp de o oră mă relaxez în pat, chiar aţipesc, citesc, ori scriu. După aceea, plec să-mi fac plimbarea printre lacuri; tot cam o oră. Odihna de după-amiază face ca somnul să-mi revină abia târziu în noapte.

Pe când eram copil, neştiutor încă a multor lucruri abia bănuite, viaţa mea derula, ca şi acum, tot în solitudine şi în izolare. Am aflat însă destule, între timp, dar cu toate astea, sufletul meu nu a devenit tânjitor de ambianţe şi companii zgomotoase; din contră…

1 apr. 2016, vineri: Căzură doar câţiva stropi de ploaie… Parfumul prafului ud, de primăvară, îmi evocă copilăria. Senzaţia olfactivă a fost urmată de una auditivă şi vizuală: am auzit, cu plăcere, impactul înfundat al stropului mare de ploaie, precum odinioară, la atingerea prafului gros, apoi am văzut cum picurii de apă lasă urme închise la culoare în colbul uscat al drumului – aidoma ca în copilărie…

Deschid Biblia… uşor prăfuită… Citesc: „Ci cât sunt de sus cerurile faţă de pământ, atât sunt de sus căile mele faţă de căile voastre, şi gândurile Mele faţă de gândurile voastre”. (Isaia: 55; 9) Ce să mai zică, ori să facă, bietul om!?

Puterea evocatoare a obiectelor: în foişorul din curte am o scrumieră din sticlă, veche, adusă din Sângeorgiu de Pădure, un obiect care mi-a însoţit întreaga-mi copilărie şi adolescenţă, pe atunci tata fiind un fumător inveterat. Mi-e teamă să nu se spargă, aş vrea să o aduc în casă şi să o transform strict în obiect cu menire evocatoare a unor vremuri apuse. Totuşi, utilitatea ei este să stea

acolo unde mai poate avea rostul pentru care a fost făurit, acesta fiind mai util decât acela de a-mi stârni mie amintiri…

Nevoia de reflecţii şi de hoinăreală în natură, îmi dau ghes; n-am să pot înfăptui însă niciuna, nici alta din aceste aleanuri, deoarece lucrările de reparaţii la gard nu sunt încă încheiate; în plus, şi maşina o am la reparaţii. Eforturile, ambiţiile, de niciun fel, nu-mi mai fac bine – prin urmare, să mă delimitez de ele, acestea neaducându-mi decât epuizarea şi neliniştea zadarnică.

… În continuare mă străduiesc să pot rămâne eu însumi, aşa cum mie îmi place: eu însumi, cu mine însumi, pentru mine însumi; nu e uşor. Toate aceste stări derivă din copilăria-mi solitară.

Lucrările la gard, precum am pomenit, decurg anevoios; azi, de pildă, sunt prezenţi trei oameni, din care unul nu prea are ce face: tac, înghit; dacă răbufnesc, mă abandonează cu toţii, rămânându-mi lucrarea neîncheiată.

Seara. Dialog pestriţ, în bucătărie, cu Zsolt, Zsofika, Éva şi cu Ida; Iboly, în continuare bolnavă…

2 apr. 2016, sâmbătă: Desprimăvărare în avalanşă. Mersul acestui anotimp, în acest an, este foarte pripit; nu-mi place graba aceasta, vegetaţia ar putea avea de suferit ceva mai încolo… Îmi propun ca în după-amiaza aceasta să mă retrag în natură, nu am fost de mult.

Fericirea pentru mine există strict ca termen, ca noţiune. Conţinutul, trăirea în sine, a ceea ce vrea să indice acest cuvânt, îmi este întrutotul străină. De ce oare nu am fost înzestrat cu acea capacitate de a mă autoamăgi până într-atât încât să pot ajunge să fiu capabil să gust măcar şi această stare omenească?

Unele stări de exaltare ale mele, rare şi de scurtă durată, sunt doar simulacre vagi a ceea ce bănuiesc că ar putea fi fericirea – trăirea această netrăită de mine.

De foarte multe ori peisajele de toamnă, înţesate de ploaie, poartă în ele o amărăciune care îi vine (convine?) sufletului meu, precum o mănuşă. În schimb, imaginile de primăvară îi plac ochiului, dar, la vederea lor, sufletul meu se nelinişteşte. Aici, în

primăvară, văd mai bine efemerul şi gândul acesta mă tulbură; toamna în schimb, inevitabilul s-a produs deja, iar eu mă simt liniştit, resemnat.

După-amiaza, da: întotdeauna după-amiaza, pe valea Bucin pentru ca să întâmpin totuşi primăvara. Fotografiez, apoi într-o poieniţă, culcat pe frunzele uscate, mă soresc preţ de patruzeci de minute. Mai apoi, ajuns acasă, încarc pozele de azi pe Facebook; în continuare, lenevesc în pat, scriind şi citind.

De foarte multe ori în dialogurile mele – şi aseară, de pildă, în prezenţa unor musafiri – mă simt searbăd şi confuz.

Viaţa noastră: o lungă şi zadarnică alergătură după bunuri mincinoase, amăgitoare. Asta facem noi şi, desigur, tot aşa va fi şi în viitor: o sumedenie de vânzoleli deşarte. Cât de schimbătoare este lumea aceasta. Şi, odată cu ea, omul. În toată această agitaţie generală, şi prisoselnică, numai Dumnezeu este acelaşi: unic, neschimbat. Singura bogăţie, care merită truda de a fi dobândită, rămâne doar Dumnezeu, numai El. Însă… ajută, Doamne, trudei mele!

În tot acest scris al meu, sacadat şi pestriţ, mă străduiesc să fiu cât se poate de sincer – altfel nu văd rostul acestor consemnări; această caracteristică este singura, poate, care conferă scriiturii mele lumina necesară. Ideile, întâmplările cotidiene îşi cer cuvântul. Chemarea acestora de a le da glas prin cuvântul scris, îmi este irezistibilă. Ele dor dacă nu le îmbrac în cuvinte, pentru a le scoate mai apoi în lume…

3 apr. 2016, duminică: Mereu mă frământ, mintea mea nu are nicio certitudine în nimic pozitiv, doar în negativ. Ajută-mă, Doamne, să tânjesc doar după tine şi să nu trebuiască să mă mai amăgesc. Cum o fi, oare, să fii tulburat de… prea multă fericire? Deocamdată parte am doar de mici bucurii, produse de plăcerea de a fi singur cu cartea, cu acest caiet în care îmi schiţez gândurile, apoi: satisfacţia de a putea fi în natură, natură care acum se trezeşte, tot mai intens şi mai fermecător, revărsând culori şi miresme, laolaltă cu speranţe. Bucuria pritocirii emoţiilor personale, însoţită de

satisfacţia fixării lor în acest caiet, nu sunt nici ele de ignorat. Rarele-mi bucurii, scurte şi pline de griji – ele sunt cele care îmi parfumează viaţa, motivându-mă pe calea mergerii înainte. Sufletul meu, împovărat de scama anilor, devine tot mai tăcut, iar gândul meu e trist. Teroarea morţii – prin boli prevestitoare– creează norii sumbrii pe bolta existenţei oricărui om care, altfel, ar trebui să fie veşnic senină.

Să-mi satur setea din preaplinul curat, frumos şi senin al existenţei! Omul, vai, prin tot ce face păcătuieşte; aşa încât, religia devine un corset sufocant. Să nu păcătuieşti, înseamnă să fii sfânt – adică neom. Tihna, mult râvnită, mi-o găsesc doar în singurătate (lectură, scris, şi refugii în natură şi, într-o oarecare măsură, în net); deşi pricina tuturor neliniştilor se află numai în mine, pentru a le atenua, am nevoie de minunatul cadru natural, numai aici uit de mine, scufundat, trup şi suflet, în sânul ei.

Literatura exagerează; de aceea, unele scrieri – exagerate! – pot deveni opere de artă. Este adevărat, o scriere poate deveni reuşită şi prin simplitatea frustă, însă în cazul acesta arta celui care o săvârşeşte trebuie să fie mai aparte.

Primăvara a devenit mai lungă anul acesta, ea începând de timpuriu, încă din februarie, învingând o iarnă firavă, nevolnică. Se desfăşoară cu prudenţă, apărându-se de o posibilă revenire, prin surprindere, a doamnei cu mantaua cea albă.

Între prim-conceptul acestor notaţii, însemnările în caiete, şi transcrierea lor pe computer, mă feresc să comit ajustări literare, cu scopul de a nu altera sinceritatea şi exactitatea a ceea ce simt, trăiesc, păţesc. Sentimentele mele – atât de puţin ştiute de către cei din preajma mea… Doar unii curioşi, citindu-mi scrierile putea-vor să se scoboare (să urce?) până la valurile sufletului meu.

Preocuparea mea de a scrie bine (!) aceste pagini, de a-mi exprima în chip cât mai veridic sufletul şi mintea, adumbresc, poate, sinceritatea acestor notaţii. Însă prefer să-mi asum acest risc, decât să-mi prezint ideile şi trăirile la nimereală.

4 apr. 2016, luni: Omul este doar un veşnic aspirant către adevăr, reper pe care nicicând, în această viaţă nu îl va atinge; singurul deţinător: Dumnezeu.

Scriu jurnalul încercând a mă autosugestiona prin el, în scopul depăşirii şubrezeniilor cele multe ale mele.

5 apr. 2016, marţi: Lucrările de reparaţii la gard întârzie afară din cale. Încep să mă nelinişteşc, mai cu seamă pentru faptul că tergiversarea aceasta mă ţine în şah, trebuind ca tot timpul să fiu la îndemâna muncitorilor pentru a-i servi cu te miri ce; apoi, şi pentru supravegherea execuţiei lucrărilor.

Pe pat am în prezent nouă (!) cărţi în curs de lectură, unele fiind relecturi, altele începute de curând. Nu pot citi nici măcar una până la capăt, pentru că pe toate vreau să le citesc…

Lucrurile, obiectele, nu-mi produc bucurii, ci mai degrabă necazuri. Reala bucurie – fericire? – se ascunde dincolo de lucruri, este independentă de ea. Cu toate astea, mă cramponez, cu zel excesiv, de obiectele cele pieritoare. Dorinţe frecvente de a hoinări, de a simţi nemijlocit, fizic, natura – acolo, la ea acasă. Ajungând în codri, prin poieni, pe maluri de pâraie, mă scald în imensitatea sihastră, cu vegetaţia trezindu-se în triluri tot mai vesele şi mai felurite.

6 apr. 2016, miercuri: Vine o vreme când devii prea bătrân ca să mai călătoreşti (parcă e indecent să-ţi târâi nevolniciile prin alte târguri, ori şi mai rău, prin alte ţări). În pofida acestui adevăr, o bună parte a oamenilor vârstei a treia încearcă să fugă de realitatea inevitabilă. În acest scop, îşi părăsesc găoacea parcă pentru a nu fi găsiţi acasă de către… „Nedorita de oameni”. Nimerite, la vârste septuagenare, îmi par mai degrabă coborârile în sine, excursiile în profunzimile spiritului propriu, înainte de marea plecare definitivă…

7 apr. 2016, joi: Sunt dumnezeieşti concertele matinale ale păsărilor, atunci când abia se crapă de zori. Le ascult încercând să recunosc participantele. Minunat cor, splendid imn de slavă înălţat

unei noi zile! S-au reîntors berzele şi rândunelele, e primăvară sadea…

Adesea, prea adesea, sufletu-mi se zbiceşte. Este bine ca în aceste momente să nu scriu şi să nu mă întâlnesc cu nimeni, ci să ies, singur, în natură – unicul remediu întru luminare şi destindere. Însă, în zilele din urmă nu am putut pleca, ocupat fiind cu meseriaşii care îmi dreg gardul, lucrare – este adevărat – întrucâtva migăloasă, însă şi lucrătorii fiind foarte comozi…

În continuare, scriu şi citesc doar în pat, de parcă numai în poziţie orizontală m-aş putea concentra; or, poate, chiar aşa şi este…

Imagini: livezi în plină primăvară, scene învăluite în arome fragede pe care doar primăvara le poate naşte; şi totul în trilul vesel, cristalin al păsărilor scăpate de vitregiile iernii.

În amurg. Din nou trilul înflăcărat al păsărilor, marcând, de astă-dată, finalul acestei zile.

8 apr. 2016, vineri: Fără să fi fost iarnă, dintr-o dată, în februarie, ne-am trezit în plină primăvară; iar acum, abrupt, în plină vară (28º C). Pământul râvneşte să fie îmbătat de ploaie, după ce nici de omăt nu a avut parte, acum, iată, nici de ploaie nu se poate bucura.

Dacă aş putea să mă mulţumesc cu tot ce mi se întâmplă: de modica-mi pensie, de faptul că am libertatea de a mă mişca, de care avantaj nu mă folosesc îndeajuns, de aş şti să mă bucur de soare, de ploaia… care nu mai vrea să vină! În fond, toate astea le înregistrez, fără însă a le savura cu adevărat, pentru ca, mai apoi, din aceste rezerve să-mi extrag, la nevoie, resursele necesare mergerii înainte. Trupul mi-e obosit; şi totuşi încă tânjitor. Rămân, prin urmare, un perpetuu năzuitor la frumuseţile şi plăcerile vieţii, dorind să merg înainte pe cărările întortocheate ale ei.

9 apr. 2016, sâmbătă: E încă noapte, dar trilurile păsărilor o străpung cu repeziciune şi voioşie.

În lecturile mele caut cuvinte vii, fraze clocotitoare; dar, vai, atât de rar îmi este dat a le întâlni, de multe ori trebuind să parcurg

sute de pagini pentru a găsi un cuvânt, un singur cuvânt care să fi meritat efortul căutării – acel cuvânt misterios, capabil să declanşeze reverberaţii în suflet, să cheme amintiri, să-mi stârnească năzuinţe, dorinţe.

Mă disperă încetineala cu care derulează lucrările de reparaţii la gard; prea se tărăgănează: oamenii vin la ora nouă, fac peste o oră pauză, la prânz, apoi la 16,30 se pregătesc de plecare… Ritmul acesta al lor de lucru îmi creează un imens disconfort, mai cu seamă că, iarăşi, ca şi în alte dăţi, nu m-am înţeles nici acum cu executantul asupra sumei. Să fie oare asta pricina pentru care amână în halul acesta încheierea lucrării, neavând, deocamdată, solicitări de executare de alte lucrări?! În timp ce fac aceste notaţii, în pădurea de pe Dealul Stejarului (strada Vulturului) se aud bufnetele produse de arborii care cad răpuşi de nesătuii inconştienţi ai acestor vremuri. Şi totul se întâmplă în inima staţiunii, în pădurea de protecţie a acesteia şi, colac peste pupăză, tăierile se comit şi pe pante de peste 35 de grade.

După-amiaza (…întotdeauna după-amiaza!), în pofida vremii ambigue, fug în natură – de data aceasta nu pe valea Bucin, ci pe valea Fântâna Brazilor, un sătuc situat la nord de localitatea Corund, la aproximativ opt kilometri de această comună, dispus pe un platou de munte, dincolo de pădurea de fagi şi carpeni de deasupra aşezării negustorilor corundeni. Fotografiez natura trezită la viaţă, bucurându-mă de linişte, aer curat, peisaje frumoase şi de… ivirea berzelor. Singurătatea mea de aici se contopeşte cu cea a arborilor platoului: fagi seculari, molizi, ienuperi…, cu susurul apelor, cu cea a căprioarei fugind speriată de apariţia mea surprinzătoare în aceste locuri pustii.

10 apr. 2016, duminică: Vreme în cumpănă – se chinuie să plouă, fără nicio izbândă însă. Vegetaţia însetată năzuieşte la apa binefăcătoare. Cu tot deficitul de umiditate, mugurii se desfac eliberând frunzuliţele fragede şi corole gingaşe, străvezii. În cursul nopţii cerul s-a înnorat, fără să lase să cadă însă niciun strop de

ploaie. Norii stau imobili, posaci, seci. Flori, nori şi triluri de păsări: toate tânjesc după apă.

Lâncezesc. Traiul meu este ca un „vis postum”, precum un supliment de viaţă acordat drept recompensă pentru?…

Materia ca iluzie, în comparaţie cu sufletul dăinuitor care traversează lumea aceasta de himere, supunându-l la felurite cazne, chinuindu-l de multe ori în favoarea perisabilului cel înşelător.

Văzut, la Tg.-Mureş, filmul maghiar „Fiul lui Saul” care a obţinut Marele Premiu al Festivalului de la Cannes şi Oscarul, pe 2015, pentru cel mai bun film străin. În pofida multelor laude privitoare la interpretul rolului principal, regie ş.a.m.d., cu tot efortul meu de pricepere, filmul nu mi se pare atât de convingător pentru a dobândi astfel de premii. Sonorizarea – filmul l-am vizionat la Mall – este cu mult peste suportabil; pe tot parcursul derulării filmului am avut senzaţia că este proiectat pentru o adunare de surdo-muţi (…căci din sală nu s-a auzit niciun murmur, în puţinele clipe de tăcere totală a difuzoarelor). Tembelism total: stai cu nervii încordaţi urmărind acţiunea filmului şi, deodată, te pomeneşti într-un iureş de zgomote care se prăbuşesc asupra ta, venind din toate părţile: de pe pereţi, din plafon, de sub scaune. Ce nebunie!

11 apr. 2016, luni: Au venit, în sfârşit, ploile, partea proastă este că lucrările la gard încă nu au fost terminate…

Mă ţin legat morţiş de acest jurnal – obiect de sprijin sufletesc care mă ajută să nu-mi pierd încrederea, răbdarea şi fiorul curiozităţii de a merge înainte.

Ezit, deocamdată, să-mi recitesc consemnările din acest al doilea volum de jurnal, de teamă să nu fiu dezamăgit de ceea ce scriu şi, apoi, să-mi pierd curajul şi plăcerea de a mai continua. Totuşi, va trebui să mă încumet, dar asta mai târziu, abia atunci când conţinutul acestora se va apropia de ceea ce îmi propun să constituie acest al doilea tom al acestei scrieri.

Plouă. În ciuda timpului mohorât, firea este însufleţită, reînvie tot mai intens în revărsarea necontenitului tril al păsărilor. (Trag

nădejde că o bună parte din acest concert îmi este dedicat, întrucât am nutrit aceste zburătoare, zilnic, iarna toată!)

O rugă scurtă, de reţinut: – Doamne, apără-mă, călăuzeşte-mă şi sprijină-mă de-a lungul acestei zile!

Nici în trecut, cu atât mai mult în prezent, nu-mi vine să plec niciunde în te miri ce vilegiaturi. Îmi place, pur şi simplu, să… băltesc aici, în găoacea mea.

Bunurile vremelnice năucesc sufletul, făcându-l să se lege periculos de aparenţe pieritoare şi înşelătoare, în detrimentul reperelor nevăzute, însă eterne şi luminoase. Bietul om, de ce oare este plămădit în aşa fel încât să nu poată întrezări măcar Adevărul?! Tot aşa precum a fost înzestrat să vadă „realitatea" vremelnică şi mincinoasă. Din ce cauză îi lipseşte taman acest organ? A, tocmai pentru acesta a fost făurit ca să i se deschidă ochii sufletului? În această mlaştină fetidă?!…

… Şi va veni o vreme când timpul nu va mai avea răbdarea de a ne mai tolera, exilându-ne, expulzându-ne din imperiul său fantasmagoric. Şi-atunci, abia atunci vom fi în Adevăr, în Realitate – treziţi din visul acestei vieţi.

Nevoia mea de bucurie, aflarea acestei stări devine tot mai imperioasă, însă anevoios de îndeplinit. Deocamdată, scrisul, cititul şi scufundările mele în natură îmi dau o stare similară, anume senzaţia de adâncire într-o baie adâncă de linişte; şi asta îmi pare că nu-i puţin lucru.

Plăcută reîntâlnire cu Emi, din Basarabia – vechea mea parteneră de corespondenţă, în stil clasic, de prin anii '97 – 2004, una dintre tovarăşele mele asidue şi delicate de dialog epistolar, aceasta având un aport deosebit de consistent la umplerea cu bucurii a CP 6 de pe vremuri…

<u>12 apr. 2016, marţi:</u> Iată-ne, aşadar, în anotimpul în care pomii îşi deschid parfumatul lor suflet: alb, trandafiriu, liliachiu…

Este imposibil să iubeşti a doua oară ceea ce ai iubit, sincer, cândva, apoi l-ai lăsat. Cel mult te poate lega doar nostalgia acelor vremuri cu un parfum aparte.

…Toate păcatele mele – lumeşti, omeneşti – sub povara cărora sufletul meu geme. Ce trebuie să fac, Doamne, să fiu neom?

Am primit o notificare de la ANAF Sibiu, deloc de bun augur, în legătură cu activitatea turistică (cazare) pe care o desfăşor. Culeg informaţii de ici-colo pentru a mă dumiri ce vor în fond, şi pentru a-mi lua măsurile de apărare cuvenite. Suficient că prin această hârtie „organele" mi-au alterat starea de echilibru sufletesc şi-aşa îndeajuns de şubred.

13 apr. 2016, miercuri: De ce bună parte a ceea ce îmi doresc îmi este neîngăduit? De ce e păcat să-mi doresc ceva cu ardoare, iar o „instanţă supremă" să decidă, în locul meu (…cine sunt eu, nu-i aşa?), că nu mi se cuvine ceea râvnesc, deşi pot avea acces la acel ceva care, mie, mi se pare a fi plăcut şi util? De ce este păcat să obţin un ceva agreabil şi folositor persoanei mele, de ce îmi este interzisă plăcerea de a-l avea şi a-l folosi? De ce să mă tot înverşunez împotriva fiinţei şi dorinţei mele – simţind tot timpul jenă, pudoare – când în fond totul este atât de trecător? De ce să nu mă bucur potrivit năzuinţei fiinţei mele şubrede şi pieritoare? De ce să nu cedez dorinţelor în loc să mi le tot înfrânez?

Încă tot mai deretICăm prin curte, când cu doi muncitori, când cu unul. Azi am început acoperirea cu gresie a balustradei scării de acces către livadă. Dacă mâine nu va ploua, sper să încheiem lucrarea.

14 apr. 2016, joi: Recitesc crâmpeie din acest jurnal. Sper ca reflecţiile şi consideraţiile consemnate să nu mă califice drept „gânditor", ci mai degrabă un truditor pe ogorul sufletului.

Noapte spartă de obsesia amplificată ca urmare a notificării ANAF-Sibiu; deşi nu mă simt implicat în vreun matrapazlâc urmărit de ei, modalitatea în care m-au abordat prin scrisoarea trimisă de ei m-a tulburat.

În aceste consemnări nu vreau să tăinuiesc nimic din cele ale sufletului, cu toate astea însă de cele mai multe ori alunec pe lângă adevăruri.

Prezentă fiind, zi de zi, alături de sora ei, Ida este cutremurată de chinurile prin care aceasta trebuie să treacă. Mă simt neputincios că nu sunt în stare să o ajut nici măcar cu niscaiva cuvinte sincere de îmbărbătare, ci doar cu tăcerea mea încrâncenată, aproape nefirească.

Senzaţie de îmbătrânire şi slăbire treptată, laolaltă cu simţăminte de sfâşiere provenite din tot ce înseamnă traiul meu prezent.

În sfârşit, în după-amiaza aceasta am încheiat lucrările de remedieri la gard şi balustrada scării livezii. M-am tocmit, pentru o sumă derizorie, cu meseriaşul – un om destoinic şi modest de altfel –, a consimţit şi acum îmi pare rău că nu i-am dat suma pe care mi-a cerut-o…

15 apr. 2016, vineri: Ploi, nori, răcorire a vremii. Sosirea ploii – tocmai nimerită, întrucât spală praful stârnit de cele două săptămâni de lucrări de construcţii care au avut loc în ograda mea.

Car cu mine oboseli, tristeţi şi dezamăgiri copleşitoare. Omenirea toată este urâţită, posedată de o sete fără de margini, pusă pe căpătuială pe seama marii mase indolente. Răutatea şi făţărnicia, egoismul, răzbat pe toate chipurile. Bucuria adevărată, plăcerea vieţii frumoase şi sănătoase, necontaminată de morbul agonisirii, a dispărut înghiţit de uriaşul nesaţ de bunuri materiale găunoase, pieritoare. Cred că până şi lui Hristos îi pare rău că a murit pentru această umanitate atât de pervertită.

Caut plăceri şi bucurii simple, neînzorzonate; pe acestea le găsesc doar în natură, nicidecum în societate, în preajma omului…

În lecturile mele, matinale mai cu seamă, caut tonul care, mai apoi, va imprima nuanţa însemnărilor zilei. Sunt autori ale căror scriere îmi transferă uşor această stare; la alţii în schimb, găsesc greu acest ritm care să mă transpună într-o dispoziţie favorabilă scriiturii.

16 apr. 2016, sâmbătă: Fiindcă va fi o zi senină, îmi propun să merg pe Valea lui Pavel (Harghita) şi, eventual, până la Vărşag. Voi

savura natura, voi fotografia, voi fi departe de civilizaţia făţarnică şi găunoasă – şi asta îmi este de ajuns…

Nescriind în fiecare zi, în acest caiet, parcă îmi este teamă că mă voi dezobişnui să efectuez aceste consemnări (de parcă ar fi mare pagubă!…), aşa încât, săvârşesc, iată cu osârdie, zi de zi, aceste developări ale sufletului meu cu nădejdea unei utilităţi totuşi incerte.

Drumurile mele în natură poartă urmele paşilor omului care a profanat-o prin tăieri de arbori, apoi prin poluarea cu resturi de tot felul: menajere şi de construcţii. Peste tot abundă imaginea egoismului, a lipsei de bun-simţ şi a lăcomiei fiinţei îndeobşte numită om…

… Scriu deoarece, neacaparat de acest soi de activitate, fiind singur, doar cu gândurile mele, rămân pradă sigură tristeţii. Spiritul meu, fără ocupaţie, alunecă lesne pe panta melancoliei, în pofida oricărei strădanii de a-l împiedica.

„Prietenii sunt periculoşi, nu atât prin ceea ce vă forţează să faceţi, cât prin ceea ce vă împiedică să faceţi”(Ibsen). Cred că în această afirmaţie zace toată argumentarea sărăciei mele la acest capitol.

După-amiază, la vânătoare de peisaje pe Valea lui Pavel, sătuc situat la şapte kilometri de comuna Corund (1000 m altitudine). Natura e trezită şi aici, desprimăvărarea fiind aproape cu o lună mai timpurie decât în alţi ani: nici anotimpurile nu mai au răbdare…

Seara. Convorbire, pe Skype, cu Andreea şi cu Peter; ne bucurăm că le este bine, deşi tot nu sunt mulţumiţi: nici cu localitatea (Kansas City), nici cu locul de muncă (lucrează, amândoi, la un restaurant).

17 apr. 2016, duminică: Mă trezesc în trilul vesel al păsărilor aducând imn de slavă unei noi zile. Cântecul lor este la început timid apoi, tot mai aproape, mai vivace, pe mai multe tonuri, intens, copleşitor, după care, în descrescendo, tot mai departe, tot mai rar. O nouă zi a fost întâmpinată, iată, cu mare fast sonor.

Pasiunea bărbat-femeie: cât de variate pot fi acestea motivaţional! Ea este interesată nu atât în a-l convinge pe bărbat că îl iubeşte, cât mai degrabă în a se asigura că este, sigur, iubită…

Scrierea bună, din punctul meu de vedere, este cea care mă reţine şi îmi constrânge imaginaţia să înainteze fără grabă, nealunecând deasupra cuvintelor şi a frazelor, mă ajută să mă scufund în miezul lor precum în răcoarea unei păduri într-o zi caniculară. Personal, scriu din dorinţa de a mă agăţa de ceva. Nu aş vrea să-mi adoarmă dorinţa, de teamă să nu îmi adoarmă întreaga-mi fiinţă.

Egoism şi vulgaritate – două caracteristici interminabile ale timpurilor prezente.

Observ cum pe majoritatea pensionarilor, vieţuitori în blocuri, plictisul le veştejeşte chipul. Aceştia se adună, mereu aceiaşi pe băncile din faţa blocurilor, pălăvrăgind mereu despre aceleaşi subiecte. Şi zilele trec, uniforme, incolore, ireversibile. Doar chipurile lor devin tot mai ofilite şi mai indiferente.

Singură distanţarea permite o bună cumpănire asupra a tot ce ne atrage, fiinţă sau lucru. Apropierea şi ataşarea de acestea deformează justeţea opiniilor legate de astfel de repere. Neputând să mă îndepărtez de unele fiinţe, nu pot să fiu decât foarte subiectiv faţă de ele, ceea ce nu este prea îmbucurător pentru persoanele în cauză.

A. se căsătoreşte cu F. pentru a o face fericită. În final, ajung amândoi doi mari nefericiţi. Cu toate astea însă, nu divorţează, ci preferă savurarea acestei stări total nefaste – în fond acesta fiind singurul motiv care îi mai leagă.

Atunci când cerul meu este foarte înnorat, creionul alunecă mult mai greu pe filele acestui caiet. Mult mai lesne îmi este să scriu atunci când pe bolta sufletului meu sunt, pe lângă nori, şi insule de cer senin.

Dacă prin rugăciune ajungi să crezi, eu până acum trebuia să fiu un mare credincios. Dar nu sunt, însă nu îmi pierd nădejdea.

<u>18 apr. 2016, luni:</u> O nouă săptămână. Ne pregătim pentru primirea turiştilor de Întâi Mai, deretecând prin curte şi prin casă. Mă doare atitudinea statului care nu pregetă să se năpustească asupra celor care practicăm această miniafacere, timp de două luni pe an, taxându-ne la sânge, storcând şi cele mai minore afaceri pentru a aduce bani la buget, bani care mai apoi dispar, furaţi fiind de tâlharii cocoţaţi în posturi de care depinde traiul nostru de zi cu zi. (Statistic, în 27 de ani de capitalism putred, ticăloşit, avem… 3 cm de autostradă pe cap de locuitor!)

Pentru ca umanitatea să n-o ia razna, copilul „are nevoie" de teama părintelui, a tatălui mai cu seamă. Mai apoi, ar trebui să aibă teamă de supărarea Tatălui Suprem. Şi uite-aşa ne trece viaţa – din teamă în teamă…

Se pare că dintre toate formele de cârmuire a unei ţări, cea mai bună este cea cu care te-ai pomenit venind pe lume. Astfel, pentru mine capitalismul, cu a ei libertate deşănţată, mi se pare a fi culmea ticăloşiei şi a hoţiei, în comparaţie cu socialismul – în care m-am pomenit ivindu-mă în lume – cu libertăţi limitate, dar fără de jafuri de asemenea anvergură precum spolierile capitaliste. După '89 „ne-au dat" libertăţi, după tot soiul de îngrădiri care ne-au fost administrate anterior; ne-au lăsat să ne desfătăm cu tot soiul de nimicuri, să gustăm plăceri uşoare, năucitoare, pentru ca mai apoi, aflându-ne sub narcoza libertăţii aparente, să ne asuprească şi să ne jefuiască toţi hoţii şi nemernicii acestei ţări.

Înţeleptul ne învaţă să nu ne înfuriem pe omul aspru, nerecunoscător, nedrept, trufaş, egoist… Cică, aşa sunt ei făcuţi, precum piatra, ca să cadă – şi flacăra, ca să se ridice. Dar, Doamne, cum să-i poţi suporta pe toţi aceştia?! Cum să-i duci în cârcă, căci sunt mult prea mulţi? Trăitor al acestor vremuri, odată cu trecerea anilor, devin tot mai iute la mânie, inegal, certăreţ, cicălitor şi cu toane – mai aspru şi mai spinos. Să fie oare rezultatul evoluţiei sau involuţiei mele? Oricum, am amărăciuni multe, şi mult, prea mult, venin. Şi încă doruri multe. Ce-ar fi să-mi… stârpesc dorinţele, nimic să nu îmi mai doresc, nimic… Dacă aş putea, cu siguranţă

multe poveri s-ar nărui. Şi, apoi, tot ceea ce e în faţă, ar deveni mult mai luminos.

<u>19 apr. 2016, marţi:</u> Omul, animalul căruia îi place să înşele, dar nu-i convine să fie înşelat. Şi cum majoritatea semenilor poate fi inclusă în această tagmă, a celor care înşeală, aceştia sau autodenumit „băieţi deştepţi”! Şi ce vrea să fie înşelătoria aceasta în fond? Ea este minciună combinată cu răutate extremă. Văd cohorte de oameni mărşăluind sub mască de bonom, îndărătul acestei măşti ascunzându-se însă puzderii de intenţii mârşave; în urma lor: patimi, interese şi nedreptăţi. Dar poate că aşa trebuie să fie, aşa o fi bine.

Viaţa ca un somn. Bătrânul se cheamă că a dormit mai mult. Cât i-a fost de odihnitor somnul, vedea-se-va abia „dincolo”, după trezire.

Cu Ida şi cu Evi, la Tg.-Mureş. Mi-e tot mai anevoioasă conducerea maşinii pe şoseaua aglomerată de toate mijloacele de locomoţie posibile. Mă oboseşte şi mă enervează laşitatea acestui popor care după douăzeci şi şapte de ani de hoţie a partidelor politice (veritabile cuiburi de hoţi şi de tâlhari!), ne-au lăsat cu… trei centimetri de autostradă/cap de locuitor!

<u>20 apr. 2016, miercuri:</u> În sfârşit, ploaia: răpăie, sfârâie peste verdele de pretutindeni…

Continui să fac cumpărături pe net, virtual, fără să pot avea marfa în mână, cărţi, fără să le pot foileta; şi nu arareori, gafez.

Între mintea mea şi inima mea, tot mai mare-i dezbinarea. După ele vine şi trupul, şontâc-şontâc… Discrepanţa dintre ceea ce simt şi gândesc, şi ceea ce arăt şi fac – tot mai contrastantă, încât rămân eu însumi, adesea, mirat. Bătrânul care se îndrăgosteşte iese din ordinea firii, şi din această pricină, el este de-a dreptul un caraghios sadea. Bărbatul, ca şi femeia, în această etapă a vieţii lor, în majoritatea cazurilor renunţă la plăceri, din pricini de şubrezire a trupului, ori din bună-cuviinţă şi dezgust. Consecinţă? Înăcrirea. Spun om, zic egoist. Mă gândesc la felul în care se năpustesc, mai toţi bătrânii, la agonisiri deşarte, în fond fiindu-le, de multă vreme, arhisuficient tot

ce au strâns, chiar dacă ar trăi o sută de ani. Cei mai mulţi zic că o fac pentru copii, însă acest pretext este paravanul îndărătul căruia se fofilează aceştia pentru a-şi satisface *viciul agonisirii*, nărav care e însoţit de o plăcere asemenea celei după care umblau pe vremea tinereţii. Acest nărav este însoţit, cel mai adesea, şi de avariţie, chiar dacă – ori, cu atât mai mult cu cât – vigoarea şi sănătatea sunt în chip vădit dezastruoase. Aşa încât, după o vârstă, această slăbiciune rămâne în fond singura pasiune în care îşi mai pune nădejdi biata creatură, numită om, aflată în crepuscul.

… Şi eu, ca bătrâior, caut să-mi înving singurătăţile, precum şi celelalte neajunsuri ale vieţii, scoţându-mi la iveală pasiuni (inventându-le?).

A. A. (vecin) – bătrân, slăbit de vârstă şi de boli, şi-a trăit întreaga-i viaţă în chip egoist, veşnic căutând să facă rău altora; în curând se va prăpădi suferind şi el de-acum o parte din relele pricinuite altora.

În fond, în viaţă nimic nu ar trebui să conteze, nici bani, nici avere. În loc de dragoste nebună de bani, ar trebui să conteze doar iubirea de semeni – dar iată că lucrul acesta nu se întâmplă. Şi fiindcă nu poate iubi omul pe om, ci doar fala, avuţia, viaţa ne devine în loc de bucurie un coşmar. Avalanşa de sălbăticie morală, atât de utilă în actul acumulării materiale peste măsură, aduce după sine cruzimea fizică, astfel că pentru a ajunge să deţii averi şi ranguri, nu mai contează liniştea şi nevoinţele semenilor: ajungi să te vezi cu şapte vieţi, ba chiar nemuritor, apărat de maldărul de bani şi de alte bunuri, uitând că moartea toate astea nu le vede, că te poate lua chiar de aici, de pe vârful avuţiei tale, aşa cum pe ţăran îl ia de pe grămada de bălegar, în plină primăvară, cu soare şi flori în preajmă.

În jurul meu, un furnicar de oameni trândavi, făcându-se că robotesc spre bine omului, inşi inculţi, perfizi, necumpătaţi şi neobrăzaţi. Ce peisaj sumbru şi întristător! Dacă am şti să renunţăm la orice trufie găunoasă, atât de puţin potrivită cu şubrezenia vieţii omeneşti şi aducătoare totodată de multe nefericiri, cât de mult s-ar schimba atunci faţa acestei lumi urâţite. Necazuri sau bucurii, atât de

prezente în vieţile noastre de zi cu zi, nu merită atenţia pe care le-o acordăm în această existenţă efemeră.

Încă un pas spre a mea cunoaştere: sensibilităţile mele mi le maschez, de cele mai multe ori, întru-un mod brutal…

21 apr. 2016, joi: Doamne, zilele şi nopţile mele!… Şi, împreună cu ele, eu – se duc, ne ducem vertiginos spre un capăt de drum: neumblat, dar presimţit.

Azi, la ora zece, sunt invitat de către fostul meu profesor de la şcoala tehnică (M. G.) la hotelul Danubius, la o prezentare, şi lansare, de carte din domeniul silvic (cât de mult se poartă, mai nou, acest „ceremonial”!). Desigur, mă voi strădui să fiu acolo.

De ani buni, dorm cât păsările cerului, ori chiar mai puţin; şi în mai multe reprize. Şi în zorii acestei zile, cu mult timp înaintea trezirii zburătoarelor, am venit mai aproape de fereastră pentru a le asculta concertul: tot mai variat, mai complex. Întreg spectacolul durează treizeci de minute, fără pauză!

„Ce vremuri! Ce moravuri! Ce veac nenorocit! Veac plin de pilde urâte, în care virtutea geme şi crima stăpâneşte şi triumfă! ” Exclamaţiile aparţin lui Heraclit (Obscurul), trăitor cu circa două milenii şi jumătate în urmă, filozoful care a afirmat că totul derivă din foc şi: *Pantha rei* (Totul curge…).

– Eu simt că există Dumnezeu, fiindcă nu pot dovedi că nu există, spune La Bruyére; şi, adaugă el: „Orice religie este o teamă faţă de dumnezeire.” Ca simplu muritor din veacul al XXI-lea, consider că nici în prezent nu am putea afirma cu ceva mai mult despre acest subiect…

Pendulez între două lumi: cea în care vieţuiesc în prezent, şi în care îmi risipesc toată energia şi sănătatea, pentru dobândiri de tot soiul, necesare efemerei hălăduiri de aici, dar total absurde şi de prisos într-o altă lume: cea definitivă, în care cu toţii vom intra în chip inevitabil.

Religia ca edulcorare a morţii…

Tot mai mult, pe zi ce trece, viaţa ne este copleşită de prezenţa asfixiantă a ţiganilor – naţiune invadatoare care se naşte şi creşte

acolo unde alte neamuri descresc ca număr, sau chiar au dispărut; dar, nu numai acolo, ci peste tot unde se poate parazita. La noi, în România, acordându-li-se dreptul de a se numi romi (rromi!), pasul imediat următor a fost asocierea României cu ţara… rromilor. Dar, problemele cele multe ale lor, ale ţiganilor, nu dispar schimbându-li-se denumirea naţionalităţii acestora. Schimbarea realităţilor, şi pentru ei, şi pentru restul populaţiei româneşti, aceasta ar fi soluţia de ieşire din mizeria care ne sufocă.

Cărţile din biblioteca mea, aflată în dormitor, îmi conferă un sentiment de linişte sufletească şi de bucurie – îmi ţin de cald şi mă provoacă. Aici, cu ele şi printre ele îmi place să vin, să citesc, culcat în pat, într-o linişte (ah, liniştea zorilor!) desăvârşită. Nesaţul de lecturi, ivit în frageda-mi copilărie, nu m-a părăsit nicicând; în consecinţă, oriunde m-am aflat, nu am neglijat nicicând, şi nicicum, această poftă. Şi, culmea, în loc să mă satur, tot citind, peste decenii, lăcomia de carte devine şi mai mare. Şi dacă m-am tot înfruptat citind, s-a iscat şi nevoia de a „naşte” şi eu cărţi. Lecturile mele de plăcere s-au încheiat demult, în tinereţe încă. De atunci, practic lectura de studiu, cu creionul în mână.

<u>22 apr. 2016, vineri:</u> Pierd ore – şi zile! – pe computer (net), şi pe telefon. Se produc situaţii în care se… încurcă iţele, instalări de aplicaţii pe telefon, de pildă. Cer ajutor în dreapta, în stânga, online şi offline, mi se promite, apoi nu mi se mai răspunde la telefon; merg la alţii, personal – aceştia, deşi foarte buni cunoscători într-ale computerelor şi telefoanelor, dau din umeri şi mă pasează către alţii ş.a.m.d. Oricum, să fac cumva în aşa fel încât să ies din aceste tenebre virtuale şi să cobor în realitate, bâjbâielile mele, pe online, prea multe şi de prea mare durată, devenindu-mi deja neliniştitoare, nesănătoase de-a binelea. Dependenţa de aceste drăcovenii se instaurează în chip insidios, apoi nu te mai poţi debarasa de ele. Să mă feresc, aşadar, de ele, să nu devin robul acestora.

Ziua se anunţă frumoasă, însorită, însă rece. Ca să mai ies din casă, mă gândesc la un drum la Odorhei (pentru cumpărături… inutile!), cu o plimbare pe frumosul platou Kalonda. Aşa voi face…

Aşa cum am notat, fac parte dintre acei „zmângălitori” care doar întinşi pe orizontală se pot aduna mai bine. Aşadar, sunt un autor complet… orizontal.

Dintre mai marii scriitori clasici care şi-au scris operele în modul acesta se enumeră: Mark Twain, George Orwell, Edith Wharton, Marcel Proust…

(Ieşirea pe platoul Kalonda nu mi-a reuşit, din pricina veşmintelor nepotrivite acestor zile: frig, burniţă; aşa încât, am rămas doar cu vizita în Odorhei şi cu ceea ce am cumpărat de aici: pantaloni, caiete cu spirală (şi coperţile tari!) pentru aceste consemnări.

23 apr. 2016, sâmbătă: Bizareria cea mare a vieţii, dintotdeauna se pare, constă în faptul că: celor răi, le merge bine, iar virtutea este combătută, pedepsită chiar – în timp ce ticăloşia este ridicată la rang de mare calitate. Şi dacă toată existenţa omului se desfăşoară într-un astfel de mediu corupt, ce oare ar mai fi de adăugat?! Rămâne doar gustul amar, uimirea, nedumerirea. În chip vădit cei mulţi sunt cei tari; şi cum răutatea, ticăloşia, este caracteristica esenţială a omului, este de la sine înţeles că Răul cel mare este rege. Dacă ar fi să definesc Pământul, viaţa, aş afirma că acesta este locul în care virtutea şi ticăloşia întâlnesc atât de rar ceea ce li s-ar cuveni în fapt. Viaţa este astfel concepută ca cei vicleni să stăpânească, să aibă bani şi alte nenumărate averi, iar cei umili şi simpli să fie slugi, la cheremul ticăloşilor.

„Excesele sunt vicioase şi provin de la om, iar dreapta cumpătare vine de la Dumnezeu.” Omul, prin urmare, a ajuns fiinţa cea mai coruptă de pe pământ.

Pădurea, natura – spaţiul meu ritualic unde mă împac cu mine şi cu alţii. Doar aici mă simt confortabil, în siguranţă, spre mirarea unora, în acest mediu înconjurat de arbori, de păsări, de flori şi în şuier de ape. Către ea, către pădure, mă grăbesc să mă îndrept şi azi, sper cu mai multă reuşită decât ieri.

Ora 18. Ieşirea în natură a fost cu reuşită excepţională de data aceasta: întâi, am avut parte de o vreme deosebită, cu natura

exultând în soare, cu seva bolborosind în frunze, apoi am avut bucuria de a găsi două coarne de cerb lepădate, împreună cântărind cinci kilograme. Imediat cum l-am văzut pe unul, o voce lăuntrică mi-a dictat: – Caută-l şi pe celălalt, trebuie să fie în preajmă! (Ştiut fiind că odată ce-i cade un corn, rămânând doar cu unul, cerbul incomodat de această nouă stare, îl freacă şi pe cel rămas de arborii din preajmă, de pământ, până îi pică şi acesta. Şi, într-adevăr, uitându-mă mai atent, la circa şapte metri de primul, cu vârful razelor albe strălucind în soare, mijeşte şi cornul pereche. Aşa încât, scufundarea mea de azi în natură a avut, pe lângă o recoltă fotografică bună, şi una cinegetică deosebită.)

Seara. Convorbire telefonică, prin Waths App, cu Andreea aflată în vizită la soacra ei, într-o mică localitate rurală retrasă, aproape de natură.

24 apr. 2016, duminică (de Florii): Ploaia pe care o tot preconizează meteorologii, întârzie de vreo patru zile. Poate azi…

În aşteptarea unor cărţi, comandate prin net, citesc în continuare *Morometţii – ultimul capito*l, autor: Sorin Preda. Este o atrăgătoare serie de dialoguri despre Marin Preda.

Mă simt singur (nu, Ida nu are nicio vină…) şi tot mai nedumerit. Această stare este un dat al sufletului meu, venit din gene sângeorzene, ori, poate, şi mai îndepărtate.

Convorbire telefonică cu Sz. P., dezamăgită de bărbaţi, în prezent profund ataşată de un căţel pe care îl tratează ca pe un veritabil membru al familiei. La început de dialog, mă roagă să o iert pentru faptul că nu va putea vorbi decât în şoaptă, întrucât bişonul ei doarme şi nu ar vrea să îl trezească. Îmi afirmă că prietenia lor este desăvârşită, sentimental cât îi oferă ea, tot atât îi întoarce şi patrupedul; ba chiar mai mult! Îmi pare rău că am sunat-o; or, mai degrabă, că nu sunt… căţel?!

Privesc din curte cum înfloresc primii pomi ai acestei primăveri; dornici sunt, cu toţii, de ploaia care nu mai vine…

Amare mai pot fi unele zile, dar, oricum, unice! Pentru această însuşire a lor le îndrăgesc eu, oare, atât de mult?

Ieri, pe valea Bucin. Din iarba fragedă, dintre flori, deranjat de ivirea mea, un bondar auriu se avântă înspre mine, zumzăind periculos; apoi, brusc, îşi schimbă direcţia de zbor înălţându-se spre cerul de prier azuriu. Bondar greoi, bombănitor: ca tine aş vrea să pot zbura, prin mijlocirea propriilor mele aripi… inexistente!

Pomi şi arbori potopiţi de flori pieritoare, cât de mult ni se aseamănă destinele! Pomeneam, mai sus, de zbor, însă obosit cum sunt, aripi năzdrăvane să am şi tot nu aş putea să mă desprind de pământ. Acum, vreau din nou să plec în Natură!…

Ora 16. M-am reîntors din miniexpediţia de azi întreprinsă pe Dealul Isuica. Traseul acesta l-am parcurs astă-iarnă, fără omăt. În schimb, de data aceasta pădurea m-a primit înveşmântată în verde fraged şi cu cântecul cucului. Am fotografiat, ca de fiecare dată, imagini silvestre. Unele dintre acestea sunt reuşite, sugestive – le voi posta pe Facebook.

Bine ar fi, fiindu-mi deosebit de benefic, să încerc să mă împac cu lumea; dar, mi-e mai mult decât greu, aceasta corupându-se atât de profund şi urâţindu-se în chip alarmant din pricina omului nesătul – aşa încât, vezi Doamne (ajută-mă!), nu pot face pasul acesta.

<u>25 apr. 2016, luni:</u> Încet-încet intrăm în sezonul turistic 2016. Presimt că acesta va fi unul dificil, mult îngreunat şi din pricina vârstei, a împrejurărilor ivite în vieţile noastre… Cu bune, cu rele – mergem înainte, altă cale, în definitiv, nu-i.

Să fie, oare, gândul supravieţuirii, prin aceste note, una din motivaţiile consemnărilor de faţă? N-aş spune da, nu aş spune nu: cert este că ele sunt o fărâmă şi din această năzuinţă.

Eveniment: ieri după-amiază, pe Dealul Isuica, m-am culcat în iarba fragedă, catifelată, simţindu-i răcoarea şi aroma! Nu-mi venea să mă ridic, atât de copleşitoare a fost senzaţia.

Acum – petalele; mai apoi, frunzele şi fructele… cad, toate cad la pământ, repede, doritoare parcă să se prefacă şi ele în pământ; unele petale, frunze, fructe ezită să cadă; dar toate vor sfârşi prin a cădea – nu, nu e (numai) legea lui Newton la mijloc, mai e şi legea

firii: petale, frunze, fructe, se ivesc pentru a cădea, spre a se preface în pământ, în pământ…

26 apr. 2016, marţi: Seara mă culc sleit, dimineaţa mă scol obosit: de viaţă, de gânduri, de rosturi fără rost; şi-aşa, zi de zi, seară de seară. Până când?!…

Se spulberă relativa linişte de extrasezon; începe, încet, tevatura turistică de fiecare an. Ajută-mă, Doamne, să o pot (să o putem) duce! Ida, pe lângă grijile casei, mai are de purtat şi crunta realitate a stării surorii sale gemene…).

Cu peste o jumătate de veac în urmă, un copil se preumbla pe malul Târnavei-Mici, privind ramurile verzui, mlădioase de salcie. Reteza apoi, pe alese, câteva dintre ele, le secţiona la mărimi de 10-12 cm, apoi cu mânerul briceagului întruchipând un peşte, bătea segmentul de salcie ţinut pe genunchi pentru a înlesni desprinderea cojii de pe lujer. După ce extrăgea coaja de pe lemn – ah, aroma acelei seve proaspete! – subţiind la un capăt coaja, sufla în tilinca astfel obţinută, bucuros de reuşită. Gustul amărui al sevei îmi stăruie şi acum în memoria gustativă.

Lecturi. Sufletul meu vibrează (încă!) precum firele de păianjen la atingerea zefirului, fiecare cuvânt stârnindu-i înfiorări pe care, mai apoi, amplificate, şi prelucrate, le toarnă în propoziţii şi fraze aşternute pe hârtie. (De multă vreme nu am simţit nevoia de a plămădi poeme, mă mir!…)

Pe boltă – nori uşori, de primăvară; pe bolta sufletului meu: nori grei, întomnaţi. Plouă afară, plouă înăuntru – şiroaie peste tot. Să dispar într-o dimineaţă de florar, în seva amăruie a unei mari sălcii transformată într-o uriaşă tilincă. Sunetul ei – plânsul sufletului meu… De ce, oare, primăvara, vara, toamna sau iarna, dragostea (*…fără de care nimic nu e!)* aduce întotdeauna nefericire?! Ataşamentul să fie pricina?

Astrologii afirmă: 1) dependenţa de net a fost declarată boală mintală (!); 2) creierul uman este mai creativ atunci când este obosit. Observaţii la punctul 1): circa 3 miliarde de oameni de pe mapamond nu e normală! Observaţii la punctul 2): poemele pe care

le-am ticluit au fost scrise în stare de maximă oboseală, de surexcitare sau perioade de insomnii…

Poliţia şi justiţia, în aceste vremuri, sunt instrumentele de căpătâi pentru propăşirea hoţilor, tâlharilor care ne conduc. Cum de îi mai rabdă lumea, cum de îi rabdă pământul?!…

Lecturile mele: o oază de relaxare, de bucurie, de curiozităţi şi de plăceri. Ce m-aş face fără ele!

27 apr. 2016, miercuri: O, ce vremuri brambura! Să-ţi schimbi locul – ţara –, pentru a scăpa, chipurile, de belele autohtone, nu mi se pare soluţia fericită; doar lupta, aici, în ţara în care ţi-a fost dat să te naşti poate fi modalitatea de ieşire din acest tunel întunecat şi fetid care, iată, nu se mai termină. Ţara e sfâşiată, oamenii nevrozaţi şi debusolaţi – iată roadele capitalismului, împuţit şi putred, practicat de hoţii şi tâlharii de la noi din ţară, de peste douăzeci şi şase de ani: vremuri ale hoţilor, ticăloşilor, lacomilor şi mincinoşilor…

Apa ploilor acestor zile adunată în potire roşii, galbene, negre, roz ale lalelelor…

28 apr. 2016, joi: Depun eforturi să nu mai adaug niciun cuvânt la mult prea multa jale la vedere, deşi specificul sufletului meu… Aşadar, fără angoase, nevroze şi debusolări. În toate aceste lamentări ale mele, mass-media cea infectă mi-a (ne-a) inculcat, în sfertul de secol de libertăţi: apocalipticul, crima, tâlhăria, violul, catastrofele, incendiile, bolile… Televizorul: emisarul iadului, cutia cu otravă.

Scrisul şi cititul m-au costat scump: cele peste trei mii de volume din biblioteca-mi proprie şi cele opt cărţi scrise până acum… Ambele îndeletniciri – pasiuni – le consider investiţii pentru sufletul meu. Punct.

29 apr. 2016, vineri: Dereticări în vederea primirii turiştilor; vremea este sumbră – Paşte mohorât!…

Cărţile, de care mi-e plină odaia – pereţi, rafturi, patul – constituie repere constante ale evadărilor mele spirituale, fără ele

fiindu-mi, incontestabil, mult mai pustiu şi trist în astă-lume; după ele, urmează natura – locul în care nu numai sufletul mi se revigorează, dar şi trupul.

Cu tot ce ne îndeletnicim în viaţa asta, amăgire se cheamă, fără aceste ocupaţii însă viaţa ne-ar fi imposibilă. Fie şi simpla, şi banala, „aflare-n treabă" este benefică, salutară. Căci fără aceste iluzionări, viaţa nu poate funcţiona, ea trăgându-şi seva din acest noian de himere, numite adesea şi speranţe…

Tare aş mai vrea să apuc vremea când televiziunile vor avea audienţă zero, terminându-se pentru totdeauna coruperea sufletelor noastre cu prea multele mizerii – veritabile dejecţii umane – revărsate prin aceste canale; dar, oare, se va întâmpla vreodată aşa ceva?…

Simt o continuă oboseală nervoasă vlăguitoare. Nu vreau (nu cutez?) să merg la rădăcina acestei stări, spre a o înlătura, de teamă să nu intensific şi mai mult starea-mi de agitaţie. În consecinţă, convieţuim…

Pe zi ce trece, drumul se îngustează până când devine un punct. După care… punct! Trăiesc cu tabieturile mele, cu poverile şi cu niscaiva luminişuri ale „poienilor" sufletului meu; după care, mă retrag, iar, în grota-mi lăuntrică îmbâcsită.

La un pas de sărbătoarea Pascală. Am fost anul trecut la slujba de Înviere. Îmbulzeala şi festivismul nu-mi plac, nu le suport. Mă tot întreb de ce sunt atât de încărcate bisericile noastre ortodoxe, de ce sunt atât de avizi preoţii lor, apoi, de ce reprezentanţii lor nu aleg calea sărăciei, pentru a fi mai convingători şi mai aproape de Hristos?! De ce nu caută preotul să fie un exemplu de mântuire prin simplitate, modestie şi prin renunţarea la averi? Cunosc un preot care de ani de zile îşi lasă o bisericuţă nepictată pentru ca donaţiile să-i curgă (să-i picure…) ani şi ani, în timp ce el se plimbă cu limuzina şi vieţuieşte într-un apartament luxos…

Recitesc, la întâmplare, câteva pagini din acest caiet. Mă nemulţumeşte, la o primă vedere, prezenţa prea frecventă a liniilor de pauză; voi căuta să mai elimin din ele.

30 apr. 2016, sâmbătă: Unsprezece turişti pripăşiţi la mine în aceste zile (29 apr. – 2 mai); frigul şi ploile din aceste zile le dă programul peste cap. A trebuit să pornesc şi centrala termică care duduie ca în timp de iarnă.

Lecturi în pat. Însă cu musafirii în casă, concentrarea este dificilă.

Păşesc cu prudenţă pentru a nu călca în capcanele minţii mele. Dar, Doamne, câte astfel de capcane întrevăd, încât mi-e teamă…

Pe lângă dorul de arbori, pâraie şi poieni, desele mele refugii în natură au ca motiv şi profunda mea trebuinţă de singurătate. Din aceste poieni, fug – departe, departe – spre a mă cufunda în codri, neştiut, nevăzut, neimportant. Bizare par desele mele nevoi de izolare, însă fără aceste retrageri, nu mai pot fi eu. Am devenit dependent de ele: sunt robul lor, şi mă supun acestora deoarece îmi fac bine.

Laudele, puţine, câte am primit în viaţă, întotdeauna mi-au displăcut; am preferat, şi prefer, tăcerea plină de înţelegere şi condescendenţă. Nimic nu sunt, acum – eu… devin!

Stare dezolantă a cumnatei. Ida, care o asistă zilnic, este zguduită din pricina acestei incredibile situaţii; faptul că sunt surori gemene (univiteline), conferă tragediei un statut aparte.

Zile prepascale… Mă gândesc la datoria faţă de mine însumi, şi faţă de Dumnezeu, şi constat că sunt mult restanţier, în ambele direcţii.

În timp ce notez aceste gânduri, aud uşi trântite, tropote pe scări, chiote de copii alergând prin curte – lumea se adună în jurul grătarului unde arde un foc intens, cu lemnele de molid pocnind de se aude până-n chilioară.

Înspre amurg: pe valea lui Márton; fotografiez şi, mai apoi, culeg flori de câmp de pe imaşul bogat în margarete, ciuboţica cucului, iarba şarpelui… Vin acasă aducând în braţe un uriaş buchet de astfel flori, amestecate cu ramuri de păducel înflorit şi el, împrăştiind o mireasmă discretă. Odinioară, în copilărie, pe vremea asta – de Armindeni – aduceam acasă, în Sâng. de Pădure, ramuri de mălin în floare, pe care le fixam pe poarta din faţa casei…

1 mai 2016, duminică: Nopţile şi dimineţile sunt reci; se pare că azi, în sfârşit, va fi vreme senină, după frigul şi norii sumbrii de pe boltă, zile în şir.

Munca, activitatea ne scoate din mlaştina în care altfel am zace mult şi bine, afundându-ne. Ieşirile mele în natură sunt simulacre de munci, de activitate utilă, închipuită, dar, oricum, benefică, cu atât mai mult cu cât le combin cu fotografiatul unor repere ale preumblărilor mele, împărtăşite mai apoi cu cei câţiva „privitori" constanţi de pe Facebook. În fapt, din luna mai şi până în septembrie, când se încheie activitatea noastră turistică, munca mea constă în a sta acasă, cu nervii încordaţi mai tot timpul, la dispoziţia oricărui doritor de cazare, dar şi alte informaţii colaterale, online şi offline, în materie turistică referitoare la Sovata.

Dezgusturile mele, de care nădăjduiam că mă voi debarasa, acestea, din contră, se intensifică, cronicizându-se, urmând ca eu să convieţuiesc cu ele…

Pasiunea pentru artificial a cvasimajorităţii oamenilor acestor vremuri îmi este greu de înţeles. Cei care se întorc totuşi către natură, vin în chip barbar, fără pic de respect faţă de tot ce e mai frumos, şi mai preţios, în astă-lume.

La orele amiezii, la Sângeorgiu de Pădure; trec mai întâi pe la terenul de fotbal, unde au loc serbările, comasate, prilejuite de ziua Sf. Gheorghe şi Armindeni, acesta însemnând:… kürtös, mititei, bere, program artistic (!) oferit de copiii de grădiniţă. Am prilejul de a vedea dealurile copilăriei, de aici, de pe terenul de fotbal, aşa cum nu le-am mai văzut de multe decenii (poate cinci!), mă pot plimba liber pe acest spaţiu călcat doar de fotbalişti, teren pe care nu am mai păşit nicicând până acum! Trec, apoi, pe la cimitirul familiei mele, unde sunt înhumaţi rude materne, după care urc mai sus, în extremitatea estică a dealului, acolo unde se află în locul lor de veşnicie bunicii paterni. După aceea, urc de aici până la jumătatea versantului dealului Precup, pentru ca mai apoi să cobor către vest, pe locul în care, cu mai bine de o jumătate de secol, ca radio amator, membru legitimat al Societăţii de radio amatori ai liceului comunei, am încercat să recepţionez semnale din eter prin intermediul unei

improvizaţii din cristale de cuarţ, din păcate fără succes. Faţă de acele vremuri – au trecut cincizeci de ani de atunci –, am în prezent asupră-mi un… smartphone dual sim, cu acces pe net, aparat de fotografiat înglobat ş.a.m.d.

2 mai 2016, luni: Turiştii aciuaţi la noi, cu prilejul celor două zile libere, vor pleca azi; un alt grup urmează să vină joi – şi acesta având o rezervare pentru trei nopţi; după aceştia, alţii nu mai sunt anunţaţi, deocamdată. Pentru a-mi dobândi un loc mai bun în lista de căutări, de spaţii de cazare, va trebui să-mi activez pagina de pe Turistinfo.ro.

Pe măsură ce înaintez în vârstă, exigenţele mele personale scad; şi-atunci când vântul nu mai suflă, valurile se diminuează, apoi dispar; astfel, oceanul adoarme, putând oglindi, în sfârşit, cerul…

După plecarea turiştilor, cumpărăm florile necesare umplerii jardinierelor şi ghivecelor. Urmează să le transplantăm mâine.

Senzaţie de oboseală şi zădărnicie multă. Vremea continuă să rămână mohorâtă şi rece; frecvent cad ploi nesemnificative cantitativ.

3 mai 2016, marţi: Deprinderile, dobândirile mele, într-ale vieţii, îşi au sursa din experienţele mele de zi cu zi, dar şi din cele aflate prin intermediul lecturilor; desigur, fără aportul de cunoaştere, dobândit prin cărţi, aş fi sufleteşte infinit mai sărac.

Întoarcerile mele în Sângeorgiu de Pădure se soldează aproape întotdeauna cu dezamăgiri şi cu dureri izvorâte din contrastul dintre ceea ce am în memoria sentimentală şi ceea ce constat, de fiecare dată, în realitatea imediată, anume: o discrepanţă izbitoare şi un şoc năucitor, provenite dintr-o actualitate vulgară, decăzută, preponderent ţiganizată.

În lumea asta în care toţi trişează, ce ar mai fi de făcut frumos şi util? Rămân doar delimitarea şi închistarea.

Peste tot, oriunde priveşti, observi grija excesivă pentru sine, pentru confort, plăcere bunăstare, alături de o empatie imens făţarnică.

4 mai 2016, miercuri: Cu hoardele de politicieni corupţi, hoţi, mincinoşi şi trădători, puşi la cârmă, poporul român este, nici mai mult, nici mai puţin, decât complice la prădarea ţării. Însă pe oricine ai instala în posturi cheie, ar fura cu acelaşi nesaţ nestăvilit, dovadă că suntem un neam de hoţi nesătui. Îmi pare rău că trebuie să afirm faptul acesta, dar dacă în douăzeci şi şapte de ani, tot asta se întâmplă, înseamnă că ăştia suntem; în plus, şi laşi. (În fond, primul rege al românilor – Carol I – a fost „importat" tocmai din pricina acestei mari metehne a poporului român, în ţara românească negăsindu-se, nici atunci, nici un singur românaş cu suflet curat, necorupt…).

Nevoie imperioasă de singurătate, şi linişte, pentru a-mi contempla şi a-mi linge rănile. Or, de-acum şi până în septembrie, numai de astfel de condiţii nu o să pot avea parte.

Nelinişti, frământări, din cauza stării de sănătate a lui Ibi. Nici Ida, care merge zilnic şi o ajută, după care îşi face şi treburile de aici, de acasă –, nici ea nu se simte bine: e obosită, stresată; eu am însă temeri, pe care i le transmit şi Idei, că situaţia ivită va avea repercusiuni asupra activităţii noastre turistice din această vară (!)

5 mai 2016, joi: Cântăriri între noţiunea de *ataşament, afecţiune, dorinţă* şi *dragoste*. Confuzia lor poate naşte stări bizare.

Cheltuim excesiv pentru mâncare, victimă fiind uriaşelor stratageme de marketing ale supermarketurilor care ne vântură pe sub nas arome, culori şi forme irezistibil de îmbietoare: la toate aceste provocări bietul om neavând cum să nu calce în capcană. Lăcomia omului devine clar vizibilă în cărucioarele în care îşi adună sumedenie de alimente culese de pe rafturi – peste care îşi trânteşte şi progenitura! –, hrană care în majoritatea lor sunt otrăvuri îmbietor ambalate.

Nu, nu sunt incomod, sunt doar obosit şi niţel îmbătrânit. Din toată această stare derivă reticenţa mea de a mă mai angaja la activităţi care, oricum, necesită alte resurse fizice decât cele pe care le deţin eu în prezent. Autoiluzionarea, pentru declanşarea unor acţiuni, la această vârstă a mea, devine tot mai greoaie – oricum,

mai cumpătată. De aici şi rezidă puţinele acţiuni pe care le mai întreprind; îmi domolesc instinctele, faptele rămânând uitate, sau refulate, aceste porniri se refugiază în gândire…

Starea de sănătate a cumnatei se înrăutăţeşte. În continuare, Ida va rămâne cu ea şi peste noapte…

6 mai, 2016, vineri: Primăvara e încă în plină desfăşurare. Mor florile spre a da naştere fructelor care, în vara toridă, se vor coace, apoi vor cădea, şi vor muri şi ele, spre a naşte alte flori…

Atât de puţine, şi de rare, oaze în deşertul numit viaţă. Cu toate acestea, îl traversăm, aceasta fiindu-ne menirea, pricina ivirii noastre pe aceste meleaguri.

Vremea se screme să plouă, însă nici nu plouă, nici vreme bună nu-i: e înnorat şi e răcoare. Având turişti în camere, centrala termică e pusă în funcţiune de trei zile, dar şi în absenţa turiştilor răcirea vremii impunea pornirea încălzirii. În consecinţă, factura la gaz, pe luna aprilie-mai, va fi precum într-o lună de iarnă.

7 mai 2016, sâmbătă: Oboseli şi bătrâneţi, ori, mai degrabă, oboseli datorate bătrâneţii? Ambele variante îmi sunt prezente în… ogradă! Nu le-am poftit, au venit, sau pripăşit pe-aici simţindu-se bine. În loc să le alung, mă alungă ele pe mine.

Nici tânăr fiind, nu am evitat plăcerile; acum, în amurg, încă le mai caut. Stau câteodată şi mă gândesc dacă e cazul să regret ceva din cele făcute? Ezit să decid. În chip ciudat, parcă regret pe cele nefăcute, pe care însă le puteam face. De-acum, mâinile, cu pielea mai uscată, vor mângâia mai puţin, dar se vor putea uni mai lesne în rugăciune.

Lumea, omenirea, e în derută: a confundat sensul existenţei cu „a avea”, în loc de „a fi” (Gând după o înţelepciune hindusă: gând indus de un… hindus!)

Cad zilele din calendar: ca petalele, ca stropii de ploaie, ca frunzele-n toamnă, ca fulgii de nea – mă acoperă…

8 mai 2016, duminică: Zile sumbre şi reci. Ida continuă să o asiste pe sora ei bolnavă, în stare tot mai precară. Este ora 7,15. Forfotă în casă: grupul de turişti din Buşteni se pregăteşte de plecare…

Şubrezenia vieţii, a corpului omenesc, este atât de evidentă, cu toate aceasta ignorăm crunta realitate procedând ca şi cum am avea şapte vieţi şi… pieptul de aramă. Omul, bietul om, nevoit să se amăgească, clipă de clipă, pentru a putea merge înainte către, oricum, acelaşi inevitabil final.

Pe valea Creanga Mică (Praid)… Drumul auto-forestier, refăcut anul trecut, este acum perfect pentru a-l parcurge cu maşina; asta până când vor începe să radă şi pe aici pădurile şi să tragă materialul lemnos pe carosabil. Urc până la kilometrul şapte, cu maşina, apoi, de aici, continui ascensiunea, pe jos, până dincolo de km 9. Altitudinea fiind de peste 1000 m, arborii de foioase abia acum îşi desfac mugurii, feriga îşi desfăşoară frunzele mari, situate pe tije înalte, alcătuind veritabile pâlnii verzi, uriaşe. Înfloreşte măcrişul iepuresc cu frunzele fragede, acrişoare. Fotografiez natura în toată splendoarea ei, aici încă nealterată aşa de mult precum în aval. Pe toată valea pluteşte o dumnezeiască mireasmă de răşină: desigur această aromă provine de la un parchet de molid recent ras pe aici, prin preajmă…

9 mai 2016, luni: Vremea e morocănoasă şi rece. În ultimele dimineţi mă scol obosit, tot mai obosit…

10 mai 2016, marţi: Vreme rece, mohorâtă. Stau în pat, dimineaţa până târziu, mai nou pierzându-mi timpul cu smartphone-ul, bâjbâind pe Facebook şi alte site-uri şi aplicaţii; apoi, după ce mă scol, trec la computer, stând şi aici ore în şir: de voie, dar şi de nevoie, sedentarismul meu, în aceste câteva luni (trei-patru), fiindu-mi impus de activitatea turistică pe care o desfăşurăm.

Ida, nopţile în continuare o asistă pe Iboly, aflată în suferinţă, iar ziua asigură cele necesare acasă: curăţenie în camere, spălat, gătit. Epuizantă şi, mai cu seamă, sfâşietoare această situaţie ivită…

Pe vremuri, prin anii '90, am citit Biblia da capo al fine; de o vreme încoace, simt iarăşi nevoia de a o reciti, dar o tot amân. Simt că la această vârstă aş putea avea o adeziune mai profundă a inimii şi a sufletului faţă de Sfânta Scriptură. Credinţa mea, în cele sfinte, suferă crunt de apăsarea jugului raţiunii, de care ar trebui să scap, lăsându-mi sufletul eliberat de această asuprire.

Notaţiile din aceste caiete par să fie fără cap şi fără coadă, însă fiecare consemnare, purtând data unei zile, este în acelaşi timp şi cap, şi coadă. Fiecare însemnare este, în fond, o cărămidă din construcţia care, în totalitatea ei, este însăşi viaţa mea la vârsta de şaizeci şi şase de ani. Deşi scrierea diaristică nu este bine să aspire la nuanţări lirice, totuşi, ici-colo, cutez să strecor niscaiva lirisme şi muzicalităţi întru descrierea anumitor unduiri ale sufletului, alături de zvâcniri ale conştiinţei.

Prieten… prieten?! – un cuvânt care, în cazul meu, îmi rămâne încă necunoscut.

Viaţa e frumoasă, de acord; însă e pieritoare precum florile de măr, flori care dacă nu şi-ar lepăda petalele, mărul nu s-ar naşte; şi dacă fructul nu s-ar zămisli, seminţele nu s-ar forma, în consecinţă un alt măr nu s-ar ivi… Toate trec într-un iureş uimitor, lăsând loc altor forme de viaţă legate, condiţionate, între ele. În acelaşi şir de metamorfoze cred că se înscrie şi viaţa efemeră a omului: un nor, frumos şi pieritor, pribegind pe cerul albastru…

Convorbirile la telefon, fie şi cu căşti, îmi par a fi nocive. Să le reduc, aşadar, la strictul necesar.

11 mai 2016, miercuri: De recitit: *Caietele lui Cioran*, *Poemele peregrinilor* (Timur Zulfikarov), *Antimetafizica* (Dialog N. Stănescu cu Titu Dumitrescu), *Biblia*…

În drumurile mele silvestre îmi place să-mi înec privirile în nemărginirea castităţii fără de seamăn a bolţii de azur, departe de om, pierdut în singurătatea şi liniştea codrilor. Natura – eterna

vrăjitoare inegalabilă, cea care la început m-a atras ca iubită, apoi mi-a devenit tovarăşă de viaţă (profesie), iar în prezent, oază în care sufletul-mi se-afundă într-o dulce lenevie îmbibată de păreri de rău şi de dorinţe târzii. Ea este lăcaşul sfânt de pelerinaj al sufletului şi trupului meu istovit, locul în care îmi place să ascult limbajul discret al florilor, din acest mediu în care totul este armonie, spaţiul meu de reverii în roz şi albastru încadrat în verde, apoi auriu, ruginiu şi, în final, în alb pur şi rece.

Timpul – acest bătrân hidos laolaltă cu al lui cortegiu de Dorinţe, Frici, Boli, Regrete, Dureri, Speranţe şi Nevroze: timpul trăirii…

Pe valea Bucinului, în natura cu seva clocotitoare. Fotografiez.

12 mai 2016, joi: Ieri, pe valea Bucin, am văzut flori de nu-mă-uita; aşternute în verdele de paradis al ierbii fragede, se topeau, văzând cu ochii, de dor să se ia la întrecere cu azurul cerului. Legate fiind prin rădăcini de acest pământ, rămâne doar năzuirea lor, manifestată prin discrete tresăriri în adierea zefirului de mai.

De ce oare omul preferă murdarul, tulburele, fetidul în locul parfumurilor delicate?! De ce îi place să scormone la infinit în mizeriile greţoase, în loc să-şi înalţe capul spre a savura potopul miresmelor de mai? Suntem ciudăţenii ale creaţiei; ori, poate, creaţia are un scop ascuns cu noi!?

„Hitler avea un dar: acela de a-ţi capta atenţia şi de a-ţi da încredere, de a te face să crezi în destinul istoric al Germaniei.” Afirmaţia de mai sus îi aparţine generalului Cholditz, guvernator al Parisului, şi a fost rostită consulului Raoul Nordling, cel care a negociat cu îndârjire, cu acest guvernator, pentru ca Parisul să nu fie aruncat în aer. Şi, finalmente, a reuşit să tragă de timp până când aliaţii au intrat în capitala Franţei, arestându-l pe guvernator. Momentele acestea sunt strălucit redate în filmul *Diplomaţie*, pe care l-am vizionat pe net în această seară…

13 mai 2016, vineri: Plimbându-mă singur şi gânditor pe poteci silvestre îndepărtate, mă înfrăţesc cu arborii, cu florile, cu

păsările cerului – şi astfel mă simt mai aproape de Cel care ne-a plămădit pe noi toţi. Aici tot ce văd, îi îmbrăţişez ca şi cum ar fi părţi din mine: şi mă simt liber şi mai puternic. Faţă de această bucurie deosebită, plăcerea călătoriilor pe alte meridiane este mult mai prejos, mie, acele vilegiaturi, zgomotoase şi stresante, mie părându-mi-se mărginite şi neînsemnate. Aici, în pădure, o altă lume, o altă viaţă mi se înfăţişează şi mă învăluie, dezbărată de goana deşartă. Sfânta pogorâre a sufletului în ape, în flori, plutirea sa laolaltă cu vântul, cu trilul, îi conferă o bucurie nespusă, poezie şi bunătate. Însă toată această stare este alterată repede de revenirea în tumultul lumii de unde vin. Gustând acest soi de fericire, ţin să le aduc aminte „fericiţilor" acestei lumi, trufaşi nemărginiţi, că sunt fericiri mai alese şi mai ameţitoare decât cele ale lor, căutate în goana lor nebună după himere. (În acest moment mă sună Ida, aflată la patul de suferinţă a surorii sale, comunicându-mi că starea de sănătatea a bolnavei se înrăutăţeşte abrupt; situaţia fiind delicată, îmi spune că rămâne în continuare cu ea.)

Sihăstrii: locuri ferite de privirea obraznică a celor veseli şi mereu nepăsători, plaiuri dragi sufletului meu tumultuos şi închis în care întotdeauna bolborosesc suspine şi furtuni. Acum, afară plouă în aversă, tună zguduitor. Privesc cerul sumbru din care, dimpreună cu şiroaiele de apă, se revarsă o droaie de regrete şi amintiri…

Ploaia a stat. Triluri de mierle şi piţigoi răsună de pe arborii din preajmă. Vegetaţia de un verde crud, strălucitoare în razele de soare abia ivite, se revarsă răsfăţate de lumină, cântec şi umezeală. Acum, totul este lumină, tril şi verde cotropitor; dacă îmi ciulesc urechile, aud seva bolborosind în arbori, pomi şi în flori. Natura toată jubilează; în jur izbucneşte, cu năvalnică voioşie, viaţa vegetală.

La casa de peste drum, îl văd mişcând alene, încovoiat şi nevolnic, pe A. A. ajuns o ruină de om (83 de ani). Se strecoară cocârjat către maşina aflată în faţa garajului (încă mai conduce!), precum o umbră printre frunzele strălucitoare, umede, mângâiate de soarele de primăvară.

Mâine catolicii sărbătoresc Rusaliile; ca de obicei, Ungaria se mută la Şimleu-Ciuc. Pe şosea nu mai încap de invazia de

autovehicule ungureşti. Seara, la înapoiere, va fi din nou plină staţiunea de musafirii din ţara vecină, reîntorcându-se din pelerinaj.

14 mai 2016, sâmbătă: Multe din neplăcerile noastre provin din cauza faptului că nu ştim, sau nu ne place să rămânem acasă. De cele mai multe ori ne căutăm bucuriile în deplasare, în loc să ne reculegem în chiliile noastre, uitând că, în fond, totul se află în noi: bucurie şi tristeţe – tot… Bucuria: cât de mult, şi de repede, poate să îmbuneze sufletele cătrănite acest sentiment!

Mirifica lume a copilăriei. Primele clase ale şcolii elementare m-au pus în faţa unei situaţii inedite: neînţelegerea limbii în care ne preda învăţătoarea: limba română![7] În limba maghiară, limbă pe care o vorbeam de pe atunci foarte bine, nu puteam să vorbesc, fiind în clasă românească. Eram în clasa a III-a când am înţeles că am o uriaşă deficienţă, anume aceea că nu-mi cunosc limba… maternă! Am decis să purced la înlăturarea acestui neajuns, străduindu-mă să însuşesc limba română cât mai corect şi în mod rapid. Şi-atunci, m-am cufundat literalmente în cărţile pe care mi le ofereau cele două biblioteci ale comunei mele de baştină, precum şi o librărie bine aprovizionată întotdeauna cu cărţile necesare unei localităţi cu o oarecare faimă în procesul de instruire şcolară din fosta regiune (M.A.M). Şi de atunci încă am rămas, iată, eternul împătimit al cărţilor…

Deşi a plouat, azi laolaltă cu un drujbist, am tăiat opt arbori tineri de pe terenul vecinului A.A., arbori – cireş sălbatic, carpen, sălcii, fag – care, fiind chiar lângă gardul meu, umbreau pomii fructiferi din preajmă, atât pe ai mei, cât şi pe ai lui. Păcat că n-am făcut până acum această lucrare, provocând prin această amânare distorsionarea şi lâncezirea unor pruni şi meri de lângă gard. Nădăjduiesc ca aceştia să-şi revină.

[7] În pofida faptului că părinţii, bunicii şi străbunicii mei au fost români get-beget, cu toţii au grăit, fiindu-le impusă, limba maghiară, în virtutea comandamentelor acelor vremuri…

15 mai 2016, duminică: Toată existenţa noastră este legată de „a crede"; nu crezi, eşti pierdut. Ce salt uriaş de la „a crede" la „a şti", ce transformare calitativă imensă! În ce mă priveşte, eu… nu prea cred şi nu prea ştiu.

Mă uit în preajmă şi mă uimesc de multele îngâmfări ale omului: case mari, maşini luxoase, averi peste averi; şi în tot acest timp, viaţa care trece. Bietul suflet, sub această avalanşă materială, nu are nu decât o singură alegere: să se lase sufocat.

Inhibiţiile mele, multe, mă împiedică să am manifestări de tandreţe, acestea putând avea loc doar atunci când mă simt complet dezinhibat, ieşit complet de sub cenzura sentimentală severă care, în fapt, ţine strânse în chingi o puternică afectivitate, dar şi o mare nevoie de afecţiune. Parcă mi-e jenă că, odată descoperite, aceste trăiri ar putea fi batjocorite, trădate ori exploatate în dauna mea. În consecinţă, le ţin în mine, zăvorâte, ferite de lumina soarelui.

Tocmai citesc, într-o carte de evocare literară, că găurile negre ar fi forme de uriaşe concentrare a materiei[8], forme care nici nu pot fi cercetate, deoarece tot ce se apropie ele, ar fi absorbit, acestea aspirând până şi propria lor lumină.

Noapte. Insomnie.

16 mai 2016, luni: Vreme rece, mohorâtă, de mai bine de o săptămână; plouă alene, zi de zi; zgârcit, soarele zâmbeşte rar…

Ne propunem – Ida, Eva şi cu mine – să facem un drum la Odorhei pentru diverse cumpărături. Ceva mai târziu: nu mai plecăm, la Odorhei, prăvăliile fiind închise din cauza Rusaliilor de rit catolic.

Un somn mai bun, în mod constant, pe timpul nopţii, mi-ar conferi o stare sufletească, poate şi trupească, net diferită faţă de cea pe care îmi este dată să o am, însă…

Jurnalul I (Zile scrise) trebuia oricum să-l scriu, deoarece neconsemnând acele gânduri, şi fapte, acestea m-ar fi împovărat şi mai mult sufleteşte decât povara unor critici, pe care le încasez acum

[8] (1 cm^3 din gaura neagră are o greutate egală cu cea a… Pământului!)

de la unii cititori. Nu ştiu dacă era cazul să-l şi public, oricum faptul este consumat şi, la drept vorbind, nu regret decizia. În definitiv, intenţionez ca şi prezentele caiete cu însemnări să le încredinţez tiparului, întru întregirea portretului meu… moral-spiritual.

În preajmă, sărăcie, urâţenie şi tristeţe – iată roadele a 26 de ani de capitalism pervertit. Remediul ar fi scoaterea sabiei, dar cine s-o mai facă, dacă porţile sunt deschise şi toţi cei apţi de luptă sunt plecaţi, ori pe cale de a pleca? Au preferat fuga, în locul confruntării, şi faptul acesta mă intrigă.

Seara. Fugă la Tg.-Mureş, prea târziu însă pentru a mai apuca vizionarea spectacolului *Ivan Turbincă,* în interpretarea lui Marcel Iureş. (Aflu ulterior că degeaba m-aş fi grăbit, deoarece spectacolul era pe bază de invitaţii, lansate de Raifaissen-bank). Stau la o ciocolată caldă în barul *Negro,* în zgomotul unei muzici violente, înnebunitoare, şi în turuiala neîntreruptă a clientelei, foarte tinere; bine e că cel puţin nu se fumează, nemaifiind permis în locuri publice. Stau şi mă întreb cum de pot oamenii să tolereze, neobligaţi fiind, atâta zarvă năucitoare?

… Noaptea, înapoi.

17 mai 2016, marţi: E frig. Iar a trebuit să pornesc centrala termică. E dimineaţa târziu; stau în pat, scriu şi citesc. Mă sună Ida. Va trebui să o aduc acasă de la sora ei. Peste câteva ore se va duce înapoi pentru a ajuta în… Marea-i trecere.

Este interesant cum, de câţiva ani încoace, doar ceasurile dimineţii îmi sunt rodnice în ce priveşte scrisul şi cititul; în rest, o stare de apatie neprodigioasă îmi ucide orice elan, văduvindu-mă de aceste plăceri atât de necesare mie.

Umblu nebun, ore în şir, prin prăvălii pentru a găsi, şi cumpăra, doi scripeţi necesari înlesnirii ridicării chepengului podului; în fine, după ce găsesc scripeţii, caut, iată, de mai bine de o oră, un meseriaş care să-mi realizeze instalaţia. Poate joi vom reuşi să realizăm dispozitivul, insul pe care l-am găsit fiind ocupat până atunci.

18 mai 2016, miercuri: Dimineaţă rece şi mohorâtă. Azi vom merge totuşi la Odorhei pentru nu ştiu ce cumpărături; eu sunt şoferul, detaliile nu mi se comunică.

Peste tot unde te uiţi vezi oameni cătrăniţi, cu sufletul obosit de zbuciumul neîncetat al vieţii, oameni cu ţeluri multe, cu putere de a voi, cu dor nebun de a călători, dar şi cu mai mare dor de a se îmbogăţi – toate acestea fiind, în definitiv, vanităţi deşarte.

19 mai 2016, joi: Vremea a devenit ploioasă, închisă şi rece. Pământul musteşte deja a apă; plouă, iată, zilnic – mai mult sau mai puţin – de mai bine de două săptămâni; ar cam fi de ajuns…

Dorul de ducă al omului, în această lume bolnavă, îmi evocă un citat dintr-un poem în proză al lui Baudelaire (*Oriunde, oriunde…*): „Viaţa aceasta e un spital în care fiecare bolnav e chinuit de dorul de a-şi schimba patul. Unul vrea să sufere lângă sobă, altul crede că s-ar însănătoşi lângă fereastră…"

20 mai 2016, vineri: Cavalcada zilelor, apoi calvarul acestora, laolaltă cu cel al nopţilor. Îmi tot pun întrebarea: la ce bun toate?

Notaţiile acestea le fac dintr-o nevoie interioară; fără ele m-aş simţi mai sărac, mai inutil. Mă îndepărtez de tot, până şi de propria-mi viaţă. Distanţându-mă de ceva, mă apropii de altceva: oare de ce (?!)…

Vreme cenuşie, friguroasă, ploioasă. Ida, noapte de noapte, alături de sora ei suferindă. Vine acasă, cam în jurul orei zece, îmi face de mâncare, apoi pe la ora 16,30 se înapoiază. Cât va mai dura?…

Transpir la cel mai mic efort, sunt fără nicio dorinţă de activitate, fără putinţă de a mă bucura: în fond pentru ce? Ceea ce mă încălzeşte întrucâtva sunt doar lecturile pestriţe, consemnările în aceste caiete – doar ele mă mai salvează de la starea de disperare în proximitatea căreia mă aflu, zilele fiindu-mi posomorâte, cenuşii şi pustii. Pentru mine entuziasmul este o noţiune străină, cu un conţinut neştiut.

Doamne, ce mobil secret o fi implantat în mintea noastră încât mai avem tăria fizică şi psihică de a face, de a întreprinde ceva când ştim că tot ce facem este sortit pieirii, cu noi cu tot!?

Atunci când mă întâlnesc cu poezia, pe net, o citesc. Mare parte dintre aceste ticluiri sunt găselniţe vaporoase care nu impresionează. Unde o fi poezia adevărată, de calitate?

21 mai 2016, sâmbătă: Dialoguri purtate pe Facebook, pe rouă, cu persoane din ţară şi din lumea mare. Ce a devenit comunicarea faţă de ce era odată, acum treizeci-patruzeci de ani! O bagatelă. Unde se îndreaptă, oare, omenirea, încotro, cu atâta grabă, cu atâta râvnă, nu pot să pricep.

… Şi ce domoală era viaţa acum cincizeci de ani: fără năvala insuportabilă de maşini, fără net şi telefoane, aproape de natură, în contact, mereu în contact cu ea din nevoia, sănătoasă, de a putea fi, de a exista: munca în grădină, cu răsaduri, apoi în livadă, printre pomi, pe ogor, întru asigurarea necesarului de hrană familiei şi animalelor din ogradă. Gata: a fost odată!…

Am intrat în tunel, demult. Înaintăm în beznă, părându-ne că suntem în plină lumină: o lumină însă falsă, amăgitoare. Omenirea ieşi-va de aici transformată în chip negativ. Şi asta-i trist, chiar tragic, dar cale de întoarcere nu-i. Prin urmare, înainte, cu toate drăcoveniile tehnice inventate, create de minţi exaltate, satanice. Prezentul acesta halucinant nu trece pe lângă mine, ci prin mine; mă străpunge şi mă doare… În tot acest timp, eu rătăcesc în pustiul din mine însumi, căutând a mă înţelege măcar pe mine pentru ca, mai apoi, să-i pricep şi eu pe alţii.

Ida, zi de zi, noapte de noapte, alături de sora ei. Mă gândesc la hulpava Moarte care vine, vine, vine, se apropie pentru a ne înghiţi pe toţi cei care mai trăim, fără nicio excepţie, fără vreo scăpare – Ea, cea mai flămândă dintre flămânde…

Da, câteodată mi se mai întâmplă să fiu o victimă dedată plăcerilor simţurilor; dar, vor trece toate… El, invizibilul, impalpabilul ştie când şi cum… pe mine, pe noi – cocoloaşe de humă însufleţită.

Să nu fiu aspru şi îngâmfat… Ce rost are să mă tot gândesc la hoţii acestor vremuri tulburi, când toţi avuţii acestor zile mănâncă, cu sau fără ştirea lor, pâinea durerii.

Pasiunea mea pentru toate lucrurile fragile şi efemere: codri, flori, nori, păsări, ploi… este veche şi, cred, va rămâne cât voi fi. Nu mă pot lăuda însă cu aceeaşi fermitate faţă de pasiunea mea pentru semenul meu omul. Spiritualitatea mea seamănă cu cea a codrilor, a stâncilor, a izvoarelor, animalele mă lasă indiferent (prea seamănă cu omul!…).

22 mai 2016, duminică: Când spui „viaţă”, te gândeşti la trudă, necazuri, supărări, mizerii, sărăcie; înseamnă o lume a ostenelilor, a muncilor, un teritoriu bântuit de cumplite vânturi şi geruri. Cu toate astea ea, viaţa, trebuie să meargă înainte, nădăjduind la niscaiva plăceri şi bucurii. Lumea e rea, plină de chinuri şi dezamăgiri. Dacă ţi se întâmplă să ai bucurii, plăceri, te poţi aştepta la supărări şi amărăciuni. Mai apoi, pentru a trece peste aceste necazuri, trebuie să cauţi remedii: băutura, mâncarea, sexul, somnul, râsul, toate astea pentru ca să poţi merge înainte fără a te afunda în tristeţe şi în lacrimi. Cine hotărăşte oare acest amestec bizar de mici bucurii şi numeroase necazuri pentru ca, în final, existenţa să ne fie suportabilă, făcându-ne să uităm că pe urmele noastre calcă, apăsat, Moartea, şi că toate remediile sunt, în fapt, părelnice şi deşarte? Pe tot acest parcurs, să te ferească Dumnezeu să mai ai parte şi de o femeie rea. Cum aş defini o astfel de femeie? Iată: o fiinţă impulsivă, fără pic de răbdare, susceptibilă, antipatică, nefericită, muncită de nelinişti şi griji (închipuite!), zgomotoasă, dispreţuitoare, mereu nemulţumită de toate, plictisită. Dumnezeu mi-a hărăzit să nu am parte de o astfel de fiinţă; şi pentru asta îi mulţumesc…

Bărbatul în vârstă devine mai degrabă o caricatură deplorabilă, demnă de toată mila, atunci când, bătrân fiind, năzuieşte la trupul femeii precum odinioară, în tinereţe; căci „trupul acesteia este precum o prăpastie care nu se umple niciodată, primind tot ce i se dă, în timp ce vigoarea bărbatului este deja secătuită…”.

După-amiaza fug în sânul naturii. Duminică fiind, am optat să merg nu departe, pe valea Bucin. Şi fiindcă am cutezat să rămân aproape de om, am fost răsplătit de huruitul atv-urilor alergând nebuneşte prin poieni şi codri, cu urletul sinistru al motoferăstraielor ucigând arborii pădurilor. Trist şi revoltător ce se întâmplă în păduri prin prezenţa omului. Pe şosea, nu mai încapi de bolizii pilotaţi de copii, care nu ştiu de unde Dumnezeu au putut dobândi atâţia bani încât să-şi procure drăcoveniile acestea de maşini, în pofida sărăciei care ne bântuie. Ca de obicei, rămân într-o veşnică nedumerire.

23 mai 2016, luni: Ida se reîntoarce în zori de la sora ei, după ce acesteia i s-au administrat calmante care îi vor asigura un somn prelungit. În acest repaus, este ora şase dimineaţa, ea deretică în camere şi în bucătărie, după plecarea grupului de turişti, de o noapte, sosiţi ieri.

Trăim într-o lume tot mai agitată şi mai nesigură. Neliniştile noastre cele multe sunt amplificate teribil de televiziuni, încât nici nu-ţi mai vine să te uiţi, de teama de a nu-ţi otrăvi sufletul. Lumea e în derivă. Omenirea confundă, din păcate de prea multă vreme, sensul vieţii care ar trebui să fie acela de „a fi”, şi nu de „a avea.” În consecinţă, iată unde am ajuns: am prins nărav, nemaisăturându-ne „să avem”, orice, dar să avem! „A fi” a ajuns să fie sufocat de „a avea”, definitiv, iremediabil. Cele două direcţii sunt în contradicţie: cu cât îţi doreşti să ai mai mult, cu atât ajungi să fii mai puţin. A avea, înseamnă să fii rob prin tot ce îţi doreşti să obţii; apoi, prin teama de a pierde ce ai dobândit. În opoziţie cu „a avea”, „a fi” înseamnă să fii liber de avere, detaşat, disponibil de a se apleca spre alţii, fără dorinţe şi fără teamă, fără egoism.

Principiu budist: „Nimic să nu posezi, nimic să nu-ţi aparţină, nimic să nu fi – şi-atunci, abia atunci eşti, poţi fii totul.” A avea cuprinde tot ce nu este a fi. A avea înseamnă tot ceea ce posezi, identificându-te şi ataşându-te de aceste posesiuni, fără însă ca acestea să poată fi tu însuţi. Acest „am” ne mănâncă zilele, ne face sclavi, amăgindu-ne cu himere. În această lume consumistă, ne

căutăm, de cele mai multe ori, senzaţii care nu pot avea un final durabil, şi fără să ducă nicăieri.

…Ora 10: se stinge Iboly. Dumnezeu s-o odihnească.

24 mai 2016, marţi: Ora 15 – înhumarea lui Iboly. Pe toată durata oficierii slujbei religioase, în capela din localitate, pe boltă s-au adunat nori negri; după ce sicriul a fost scos din capelă, alaiul îndreptându-se către locul de îngropăciune, din ceruri s-a pornit o aversă năprasnică cu furtună, aceasta nepotolindu-se decât târziu, după înhumare. Cei care am rămas, majoritatea refugiindu-se din calea urgiei, ne-am udat până la piele, umbrelele fiind ineficiente. Biata Ida, plouată, încălţată cu nişte sandale de vară, tremurând de frig şi de durere, este complet epuizată. La înmormântare au participat rudele, din Dumbrăvioara, în număr mare, şi foarte mulţi cunoscuţi din Sovata. Au fost prezenţi şi sora-mea cu soţul ei. Aşadar, o zi tristă din existenţa noastră – ziua în care ne-am despărţit, cu toţii, de Iboly… Natura s-a înnegurat şi ea, vărsând asupra-ne lacrimile ei reci, după ce ne-a periat cu rafalele ei ostile.

25 mai 2016, miercuri: Zile reci, sumbre. Doliu. Convorbire, pe Skype, cu Andreea, zguduită şi ea de plecarea lui Iboly…

Azi a sosit primul cuplu de turişti veniţi pe o durată mai lungă, nouă nopţi. Au venit pentru a face tratament, cu aerosoli, la Praid. Întrucât sunt fără maşină proprie, îi transport, doar azi, până la Praid, apoi voi reveni, după trei ore, spre a-i recupera; în zilele următoare se vor deplasa cu autobuzul…

După-amiază: dialog cu Ida, Zsolt şi Eva despre funeraliile lui Iboly, precum şi despre ce va fi de acum înainte fără această persoană atât de mult prezentă în vieţile noastre…

26 mai 2016, joi: Ar trebui să rezolv cumva problema chepengului. În acest scop, am vorbit cu un meseriaş care mi-a promis că mă va ajuta azi, după ora 16…

În viaţă e prea mult individualism; egoismul, disperat cel mai adesea, e atotstăpânitor. Din păcate, se pare că aşa suntem clădiţi;

dar, la ce bun toate? În fond, viaţa noastră toată ar trebui să fie doar relaţie, şi nu posesiune: relaţie cu alţii, cu Natura… însă e atât de greu.

Viciile, false aducătoare de satisfacţii. Ele devin mari suferinţe atunci când nu mai pot fi satisfăcute, fără a mai pomeni de alaiul de boli pe care, îndeobşte, le aduc. Privarea de aceste surse de senzaţii plăcute şi, aparent, utile, cel în cauză le simte ca pe o mutilare, starea aceasta răsfrângându-se nefast asupra întregului său comportament, insul fiind tot timpul preocupat să-şi redobândească ceea ce a pierdut: satisfacerea hatârurilor vătămătoare. Atâtea nevoi materiale – care întorc spatele căii de „a fi”, preamărindu-l pe „a avea.” Criterii ale nivelului de trai ne lasă fără pace şi fără odihnă. Şi, colac peste pupăză, bărbatul şi femeia mai au nevoie şi de „experienţe” care, chipurile, le dau iluzia de „a fi.” Dar, toate acestea rămân doar satisfacţii infime, părelnice şi efemere. Omul „creşte” odată cu scăderea nevoii de a avea.

„Fugile” mele în natură sunt o reacţie de autoapărare de tăvălugul pe care mai sus l-am numit: a avea. Aici, în natură, îmi regăsesc armonia şi pacea interioară, atât de afectate în cavalcada nebunească către „a avea”. Fiind robi ai lui: a avea, noi toţi ignorăm, sau uităm, de a mai fi… Fuga noastră, în aceste vremuri, către exterior, omul năzuind să cucerească natura din afara sa, în loc să şi-o cucerească pe cea dinlăuntrul său, este o eroare fatală.

Iadul mafiotic al corupţiei care se întâmplă în România acestor două decenii. Azi, la odinea zilei: cazul Dan Alexandru Condrea…

Ori de câte ori deschid pe net site-ul lui Pruteanu, mă cuprinde o uriaşă revoltă şi un sentiment de regret pentru răutatea şi tembelismul aparţinătorilor, cei care au ciopârţit acest site deosebit, lăsându-ne doar cu reminiscenţe deplorabile. Păcat, mare păcat!

27 mai 2016, vineri: Încă o săptămână topită în hăul vremii, scrijelind răni în suflete, nicicând vindecabile. Timpul îşi scrie istoria în sufletele noastre, ale oamenilor, împovărându-ne cu slovele sale de plumb. Confruntat cu neajunsurile vârstei, nu pot să nu-mi evoc imaculaţii ani ai copilăriei, perioadă încărcată de arome

de flori de liliac, de păpădii şi de mălin, acestea din urmă cu florile lor rupte pentru a fi aduse, de Armindeni, spre a fi „răstignite” pe poarta casei părinteşti, spre bucuria mea şi a mamei…

Citind, ploaia de cuvinte îmi mângâie şi îmi împrospătează sufletul, făcându-l să cânte, să plângă, ori să râdă – mult mai rar!

Pavăza sinuciderii – un scut de plumb deloc comod, dar întotdeauna la îndemână.

Notaţiile mele în aceste caiete: scriu ce vreau, cum vreau, însă nicidecum când vreau; fiindcă faptul acesta se întâmplă strict în zorii zilei, de fiecare dată. Atunci, dis-de-dimineaţă, îmi deschid obloanele sufletului spre a-mi revărsa simţămintele şi gândurile, decantate peste noapte. Trecându-le prin vârful creionului, le încredinţez hârtiei acestui caiet. În această matinală manifestare a mea nu e nimic planificat, fiind doar vorba de o trebuinţă cotidiană de exteriorizare a minţii şi a sufletului, în liniştea şi calmul, relativ, al începutului de zi.

Destinul ca sumă a alegerilor mele, ori ca repere prefixate (impuse?) de un for Suprem? Cât a depins de mine tot ce am săvârşit? Cred că doar felul în care le-am făptuit poartă amprenta personalităţii mele, restul este mergere pe o cărare prestabilită.

Fac parte dintre persoanele care nu şi-au arătat, şi nu îşi pot arăta tandreţea pentru anumiţi semeni. În tinereţe, mai cu seamă, am evitat exteriorizările, părându-mi-se jenant să-mi dezvălui dragostea sau admiraţia pentru cineva, bunici, părinţi, prietene. Îmi cenzuram gesturile duioase care mi-ar fi trădat emoţiile.

Ora 11,30… Zsolt trece pe la noi pentru a-şi lua rămas bun, urmând a se înapoia în Ungaria. O îmbrăţişează pe Ida ca pe propria-i mamă, în fond soră geamănă a celei care i-a fost mamă până de curând. Răvăşitor… Se înapoiază, singur, în maşina-i neagră – soţia lui nu a putut participa la înhumare fiindcă e gravidă în luna a şaptea. Pleacă din Sovata, şi din România, orfan de mamă. Ca să nu fie chiar singur în maşină, îi tai o ramură din tufa de iasomie din ograda noastră năpădită de o seamă de flori…

28 mai 2016, sâmbătă: Dimineţile sunt încă reci, doar cântecul păsărilor zorilor de zi mai încălzeşte niţel atmosfera. Ida este cufundată încă în durere şi nostalgii. Îşi caută cu osârdie sora, părinţii… în lădiţa noastră cu fotografii în care zac peste două mii de poze alb-negre şi color. Încerc să nu o tulbur, îi văd ochii înlăcrimaţi; caut să o ocrotesc cum pot eu mai bine…

Existenţa noastră – atât de bizar efemeră – dureros de învăluită în incertitudini, având în schimb o singură certitudine: pieirea, tragedia… Bietul suflet omenesc ancorat în şubredul şi părelnicul material, cât de mult trebuie să se cutremure în acest mariaj nepotrivit cu trupu-i de umbră trecătoare.

Vremea ameliorându-se, fug pe coclauri. Deşi evit ascensiunile, merg îndeobşte pe malul pâraielor, cu toate acestea transpir atât de intens încât după nici două ore de preumblări pe mal de ape, simt nevoia de a mă întoarce acasă, fiind ud leoarcă. Natura, frumoasa de ea, primitoare ca-n totdeauna… Reîntorcându-mă din sânul ei aduc, ca de fiecare dată, câteva crâmpeie „copiate” (fotografiate) de pe cărările pe care am păşit în această frumoasă după-amiază de florar.

29 mai 2016, duminică: În sfârşit, vremea a devenit frumoasă, cu adevărat de vară. Natura exultă. Citesc, şi scriu, ascultând trilurile de păsări parcă mai voioase decât cele de până acum. Iasomia: irumpere de culoare şi aromă.

Televiziunea – haznaua din casă, cea care ne otrăveşte viaţa, sufletele. Aceste focare de infecţii ar trebui interzise prin lege!

(Azi voi participa, cu toţi cei apropiaţi defunctei Iboly, la slujba de pomenire a acesteia, la Biserica reformată din localitate.)

Cuvintele acestui caiet aleargă, uneori cu disperare, în căutarea timpului pierdut. Înainte ca acestea să fie răstignite pe filele acestui caiet, încerc să le trec printr-un filtru al decenţei, al prudenţei. Chiar dacă mai brodez ici-colo câte ceva, mai aureolând în preajma anumitor fapte şi gânduri, caut să nu falsific ideea, sentimentul de bază, trăirea de fond.

Emigrarea Andreei, desigur a rupt ceva din mine, dar mă obişnuieşte, gestul ei, cu despărţirea, cu părăsirea. (În tot acest timp

cât fac însemnările de faţă, câinele vecinului latră în nebunie. Ce rost au aceste jivine hămăitoare în viaţa noastră, şi aşa mult prea zgomotoasă, cu ce ne fac ele traiul mai plăcut, mai luminos, mai frumos?!).

De la ora unsprezece particip, împreună cu Ida, Eva şi familia cumnatului Ács la slujba bisericească reformată, la care se face pomenire şi de cumnata recent plecată dintre noi. Nu am mai fost în acest locaş din anii '70, între timp acesta trecând prin renovări şi extinderi. Toate bune şi frumoase, până când preotul, mai către capătul slujbei, comite un act politic de toată splendoarea, făcând campanie electorală, deschisă, actualului primar al oraşului, pledând ca acesta să fie propulsat, spre binele maghiarimii, către preşedinţia Consiliului judeţean Mureş! Asta da slujbă bisericească! Popa a încurcat aici gestiunile urât de tot.

Citesc într-o carte de interviuri cum că la americani se poartă lozinca: „Making money and having fun", adică: „Produce bani, apoi distrează-te!". Se pare că fiica mea şi soţul acesteia sunt adepţi fervenţi ai acestei reguli: agonisesc, apoi toacă totul, în câteva zile, ori săptămâni. Îi pricep mai greu (în fond, nu-i pricep deloc!) cu această mentalitatea a lor. Se pare că după aer, pentru ei distracţia constituie al doilea element vital. Caută amuzamentul şi în piatra seacă, apoi râd de se prăpădesc de orice simulacru de umor. În legătură cu acest nesaţ al lor, citesc în acest interviu, cum că filmul românesc „Moartea domnului Lăzărescu", un film care încearcă să prezinte anomaliile sistemului sanitar din România, cu tot alaiul de primitivităţi, inclusiv mârlănia doctorilor, care se mai poartă pe la noi, la ei, în America, a fost văzut, cu optica lor deformată, şi cu sufletul lor doritor de râs, de umor, ca fiind printre „cele mai bune comedii ale anului (!)". Poftim cultură! Of, America!… ţară a oamenilor ahtiaţi după bani, după amuzament, locul în care oamenii încearcă până şi imposibilul anume: să transforme negativul cras în pozitiv evident.

Încercare de privire retrospectivă: dragostea mi-a luat mult timp – poate mult prea mult –, dar mi-a dat şi satisfacţii, pe lângă sumedeniile de neajunsuri izvorâte de aici. Această preocupare a

mea m-a apropiat, fireşte, de femei, devenind de multe ori victimă a lor, însă cu toate acestea, ele mi-au devenit în timp mult mai apropiate sufletului meu; aşa încât, alături de ele, mă simt infinit mai bine, în această lume tot mai rea, decât în companii masculine.

30 mai 2016, luni: Ne pregătim, Ida, Eva şi cu mine, să mergem la Tg.-Mureş, mai mult pentru deconectare, pentru a nu fi acasă şi a cheltui niscaiva bani. Vremea este deosebit de frumoasă, de vară. Dis-de-dimineaţă, convorbim cu Andreea pe Skype. Neîncetata mea revoltă faţă de ticăloşiile acestor vremuri, mi-o manifest şi acum, pe Skype, neputându-mă înfrâna, fapt care o disperă pe Ida, determinând-o să se retragă din convorbire. Ce să fac? Nu mă pot abţine în faţa uriaşelor, evidentelor şi neîncetatelor jafuri ale hoţilor aflaţi la cârma destinelor vieţii noastre. Nu mă pot împăca cu indolenţa populaţiei care înghite toate aceste mizerii şi mârşăvii.

… Bătrâneţea mea, a ta – o teribilă dezamăgire. E urâtă, dânsa, bătrâneţea, foarte urâtă, dar e o consecinţă firească şi inevitabilă a ceea ce înseamnă viaţa.

La Tg.-Mureş: relaxare (?) în forfota nebună a oraşului. Şoselele noastre, ultraaglomerate, devin tot mai improprii circulaţiei cu automobile.

31 mai 2016, marţi: Noaptea a plouat intens; ieri, bând două ceaiuri verzi, chiar şi o cafea capucino, se pare că am îngurgitat prea multă cafeină, aşa că somnul mi-a fost făcut zob.

Discuţii în contradictoriu cu Ida, în problema înlesnirii ridicării chepengului. Ne ciondănim, sus, în pod, ca doi netoţi; apoi, regret. Sunt obosit, plictisit, amărât; oare până când tot aşa?

1 iun. 2016, miercuri: Dimineaţa e senină, soarele strălucind aproape nefiresc pe vegetaţia încărcată de stropi de ploaie. Şi peste toate, concertul matinal vesel al păsărilor cerului…

Robi ai civilizaţiei averii, înţelepciunea se află într-un mare con de umbră. Societatea de consum, competiţia, ne-a luat minţile şi ne

răpeşte timpul – averea noastră de preţ, pe care însă o ignorăm nepăsători. În tot acest malaxor, omul e o fiinţă mică, mărginită, slabă şi foarte înspăimântată. Nu pot pricepe de ce am fost, noi oamenii, atât de mult deformaţi, viciaţi, încât să aspirăm, mereu, pentru a creşte, a spori, îndreptându-ne mereu către avuţie, pentru a avea, mult, cât mai mult, în toate domeniile. Am ajuns să fim aşa de corupţi încât dacă nu avem, nu mai suntem în stare să trăim *iluzia* de a fi: să avem tot mai mult, tot timpul… În tot acest timp, viaţa noastră lăuntrică devine tot mai sărăcită şi sufocată; omul însuşi se înăbuşă: are tot mai mult, în schimb, suntem tot mai *puţini*, noi ca entităţi spirituale. Orbirea şi ignoranţa noastră constă în faptul că omul a ajuns să caute, cu disperare, plăceri, satisfacţii care au durate scurte, imediate, în loc să încerce să dobândească adevărul ultim şi profund (cunoaştere spirituală, metafizică): acela dea *a fi*! Încerc să privesc cât mai mult în interior, fugind de la a mai privi către exteriorul social, dar nu şi de la exteriorul natural, cel care să fie cât mai puţin tulburat de prezenţa nefastă a omului. Caut să rămân eu însumi, să rămân în mine însumi, or darul acesta numai uşor nu e a-l avea.

Dereticări prin curte şi în livadă; transpir abundent, la cel mai mic efort. Ida a fost azi, pentru întâia oară de la înmormântarea surorii sale, singură, pe jos, la mormântul acesteia spre a se reculege… Am ales să nu o însoţesc pentru a nu o tulbura. După cam două ore se reîntoarce acasă palidă, răvăşită.

Iubesc ploaia – ploaia incontrolabilă dar previzibilă. Aceasta îmi conferă energie, melancolie, speranţă şi momente agreabile de meditaţie; o astfel de manifestare meteo mă invită la lentoare şi introspecţie.

Urmăresc la tv scandalul *Hexifarma*. Năucitoare îmi par variantele posibile de plecare din această viaţă, a conducătorului acestei companii, prezentate de aceste canale de televiziune. Cercetările continuă; la fel şi scenariile mass mediei legate de acest caz.

Nopţile mele: îndeobşte zob…

2 iun. 2016, joi: Au revenit ploile. Din pat, îi ascult graiul molcom în dialog cu frunzele fremătânde. Deschid uşa, privesc peisajul: predomină verdele şi griul – un gri bătrânesc, melancolic, gri curgând peste verdele spălat de ploaie, strălucitor. Din tufa mea de iasomie, o mierlă nevăzută cântă, sacadat, ceva despre o aromă albă, aducându-mi aminte că, în afară de verde, mai e prezent şi albul prin florile de iasomie şi soc. Aşa este, guralivo, aşa e: acum pricep, da, mai eşti şi tu cu negrul veşmântului tău, precum şi cu pata galbenă a pliscului tău, ai dreptate… Peste burniţa căzută pe verdele coamei pădurii Cireşel, alunecă, iată, neguri estompând detaliile. Ploaia, care cade acum peste pădurile din preajmă, pare a fi un fum lichid menit să estompeze orice altă culoare. Ploaia aceasta de început de iunie mă invită la calm şi la singurătate; îi primesc provocarea, şi chiar în acest moment, şiroaiele, parcă de bucurie, îşi înteţesc revărsarea, ecoul lor pe frunze devenind mai alert. Apoi, brusc, şuviţele de apă se răresc. De undeva, de la vecini, se aud orătăniile cotcodăcind. Păsările tac, ascultând parcă noile voci ivite în concert. În pauza aceasta de tăcere, un cucurigu viguros răzbate până aici din aceeaşi ogradă. Apoi, iarăşi tăcere: doar ploaia bătând darabana pe frunze… Pe drumeagul din faţa casei, trei ţigănuşi înfofoliţi în foi de nailon, discută veseli despre ploaia care îi scoate pe melci pe cărările ude, melci care vor intra rapid în pungile lor mari din care, mai apoi, ieşind, le vor aduce niscaiva bănuţi. Pentru o clipă, mă gândesc să-i alung pe aceşti culegători, dar mă răzgândesc: în fond, aceasta-i viaţa – o luptă pentru existenţă. Îmi pare rău de melci, dar şi ţiganu-i tot om, nu-i aşa? Peisajul e înceţoşat; ţiganii nu se mai văd, nu se mai aud, doar ploaia…

3 iun. 2016, vineri: Din camera mea, cu lumina voalată, ascult ploaia molcomă căzând pe frunzele vegetaţiei din preajmă. Vremea umedă şi răcoroasă s-a aşezat printre noi, urmând a ne însoţi câteva zile bune de-acum încolo. Dis-de-dimineaţă transport la autogară cei doi turişti care au fost cazaţi la noi, aceştia urmând să se înapoieze la Zalău. Privesc bolta sumbră, cu nori grei de ploaie, promiţând burniţe şi averse. Şi dacă se va întâmpla ca soarele să se ivească

totuşi printre norii plumburii, întreaga fire va fi mai proaspătă şi mai curată. Dar, deocamdată, în ţară au loc inundaţii, prăbuşiri de drumuri şi de case. Previziunile meteo sunt în continuare sumbre. Ploaie frumoasă, ploaie urâtă, ploaie bună, ploaie leac, ploaie dorită, ploaie multă, ploaie îndeajuns… Aştept să înceteze, să apară razele de soare pentru a-mi odihni ochii pe un covor de muşchi verde, catifelat, strălucind în lumină. Muzica ploii, atât de aproape de cea celestă, pe care nu o poţi auzi cu urechea, ci doar sufletul e cel care o poate percepe, auzul prin ureche nefiind suficient de subtil pentru astfel de armonii sonore. Acum, în ploaia care cerne încet peste frunze, aud un cuc cântând departe, undeva în pădurea din spate. Cântecul lui este încet-încet acoperit de trilul polifonic, mai aproape şi mai intens, al piţigoilor, măcălendrilor, auşeilor şi scatiilor, silviilor şi frunzăriţelor – toate oaspete ale curţii mele, prin tufele de iasomie şi de Weigela, pe arborii de scoruşi de pe lângă gard. Apoi, din nou liniştea umplută cu muzica blândă a ploii…

Ascult… Zgomotul picăturilor mărunte de ploaie înfiorând verdele din frunze mă îndeamnă la somn, însă nu pot adormi, tihna mi-e „sabotată” de burlanul care cântă un cântec vechi. Muzica ploii: gravă, solemnă, dar blândă, îmi linişteşte sufletul, umplându-mi urechea şi sufletul cu ea. Stau în camera mea şi ascult sunetul ploii, şi fiindcă plouă, zgomotele civilizaţiei sunt întrerupte. Această muzică superbă, aceste sunete catifelate le ocrotesc cu tăcere, în tăcere (azi nu am pornit nici televizorul, ca să nu alterez mirificele sunete ale ploii…). Ne este dat tot mai rar să auzim sunetele naturii, zgomotele produse de om cotropindu-ne existenţa. Aşadar, profit cât pot de des pentru a savura aceste susurări cotropit de emoţii profunde. Mă îndepărtez de zgomotele civilizaţiei pentru a veni mai aproape de sunetele fireşti, pline de armoniile divine ale naturii. Şoaptele ploii, cântecul greierilor, adierea vântului printre frunze, trilul păsărilor, şuierul apei pârâului de munte – muzici vechi, de când lumea, nicicând pieritoare. Aceste sunete îmi varsă în suflet bucurii rare şi enigmatice.

Dar ploile nu contenesc, devin averse, torenţiale, aducând după sine calamităţi prin diverse părţi ale ţării. Un elicopter, cu un echipaj

românesc, aflat într-o misiune de salvare, s-a prăbuşit în Basarabia. Întregul echipaj piere în flăcări.

… Plouă. Inundaţii, mâl, alunecări de teren, nelinişti. Mireasmă de pământ, de ciuperci, de muşchi, de grădini jilave. Puzderii de melci ieşiţi la promenadă, fără să le pese de culegătorii aflaţi pe urmele lor, cu pungile deja doldora de cochilii. Ploaie molcomă, continuă, cu arome fel şi fel, proaspete, revene. Verdele devine tot mai strălucitor, deşi soarele nu se vede: verdele frunzei, al firului de iarbă, verdele acului de molid pe care s-a aciuat un strop de ploaie care nu mai vrea să cadă…

De fapt, observ alte picături de apă pe frunzele de zorele şi pe albele petale de iasomie care nu vor, nici ele, ezită încă să alunece, să cadă. Pretutindeni e o răcoare cenuşiu-argintie, adusă de aceste ploi aromate de vară, ploi care au atâtea a ne spune, să ne ofere, doar să i te dai, să-i percepi darurile: limacşi şi salamandre, melci şi râme; şi arome… Şi, alături de limacşi şi melci, pădurari plimbându-se agale pe trotuare!

4 iun. 2016, sâmbătă: Peisajele mele, prezentate prin intermediul pozelor de pe Facebook, se vor a fi, în fond, oglindiri de stări de suflet ale mele. Mă bucur atunci când câteva persoane feminine, mereu cam aceleaşi, amice pe site-ul cu pricina, îmi comunică faptul că utilizează unele dintre aceste imagini drept surse de inspiraţie pentru a făuri: haiku-uri, oshibana, ori clipuri video. Atunci când fotografiez, caut în preajma mea corespondente, imagini fizice ale stării mele sufleteşti de moment; găsindu-le, mă emoţionez, mă bucur: fotografiindu-le, îmi dezbrac sufletul spre a comunica mai intim cu decorul.

Dis-de-dimineaţă pornesc automobilul; stropii de ploaie, aşezaţi pe parbriz, la început se rostogolesc în jos, apoi încep să urce vertiginos, risipindu-se în dâre pe partea superioară a geamului. În spate, pe lunetă, o dantelă de lacrimi aleargă când în dreapta, când în stânga… Acţionez ştergătoarele.

În fond, trebuie să recunosc – şi de ce să nu recunosc? – fugile mele în natură se vor a fi şi detaşări de insondabilele meandre ale propriei mele fiinţe.

„Sabishii”: cuvânt în japoneză care înseamnă *trist, solitar*; ideograma lui e făcută din trei picături de apă pe lemn: trei stropi de lacrimi? Sabishii!…

Tristeţile mele, atunci când sunt în doze homeopatice, simt că îmi fac bine. Odată depăşită doza, această stare mă otrăveşte. În fond, îmi dau seama că „zarva” mea lăuntrică este poate cu mult mai mare decât cea exterioară, cea din mediul social, care nici ea nu-i de colo-colo! Constat asta stând pe malul Târnavei-Mici, mai jos de Creanga Mică, într-un loc superb, cu imaşul în floare, copleşit de necontenitul ţârâit de greier, cu şuierul apei râului curgând năvalnic, alungată parcă de apa ploii care, se pare, sus, mai către vârful Bucin, cade în aversă. (… Am la mine pelerina nemţească, nu mi-e teamă de ruperea zăgazurilor cerului. Mă aflu, aşadar, într-un mediu superb, de invidiat, cu toate astea însă, sufletu-mi se agită…)

După ploile din ultima vreme, albia râului s-a umflat, dar fără să i se tulbure apele, debitul acestuia a crescut prin înfrăţirea cu Creanga Mare, pârâu cu apa mult mai bogată decât Creanga Mică. Din păcate, ziua şi locul descinderii nu le-am ales bine, valea plină fiind de proprietarii căsuţelor de odihnă înşirate pe malul drept al râului. Se pare că am dat de un grup din Ungaria, cu trei copii, destul de săltaţi care, la fel ca şi părinţii lor, sunt extaziaţi de ambianţă. Progeniturile zbenguindu-se prin apa pârâului, strigând şi stropindu-se reciproc, spre deliciul adulţilor. Dar, pare-se că se simt prea bine ca să abandoneze acest loc, aşa că va trebui să urc pe versant, să-i ocolesc – toate astea doar pentru a nu-i deranja şi pentru a evita un dialog care mi se pare de prisos, acum.

5 iun. 2016, duminică: Ieri, fiind la Creanga Mică, am văzut un păstrăv mort. Peştii mor cu burta în sus şi se urcă la suprafaţă – aceasta fiind „căderea” lor; în timp ce omul cade, coboară adânc în pământul pe care l-a călcat şi a hălăduit.

Dejun plăcut în foişorul nostru din curte, laolaltă cu sora-mea şi soţul ei, precum şi cu Evi şi familia acesteia. Către seară, o aversă puternică potopeşte Sovata, în multe locuri provocând inundaţii. Lacul Ursu din nou este colmatat cu noroaie antrenate de viiturile de pe versanţii despăduriţi de nesăbuiţii acestor vremuri tulburi, ca şi apele revărsate în urma ruperii de nori. Pornind în promenada mea cotidiană printre lacuri, a trebuit să îmi întrerup plimbarea în jurul lacului Ursu din cauza viiturii care se scurge vertiginos pe alee.

6 iun. 2016, luni: Mârşavii, hoţomanii aşteaptă salivând rezultatul votului de ieri. Aud, şi văd, că prim-marele de Sovata râvneşte (cutează!) la funcţia de Preşedinte al Consiliului Judeţean Mureş, asta după ce a cules roadele, peste cincisprezece ani în Sovata, laolaltă cu acoliţii săi, de aceeaşi factură cu el. Vremuri bizare, tulburi, la fel cu apele de aseară revărsate peste noi…

Neodihna sufletului meu, laolaltă cu cea a trupului, unde şi, mai cu seamă, când mi le voi putea afla? Prea mult mă încovoaie, mă zbuciumă şi mă macină aceste timpuri nefireşti. Loviturile vremurilor prezente vin sub formă de plesnituri de bici ale cărui şfichiuri îmi produc răni sângerânde, necicatrizabile nicicând, nici în această viaţă, nici alta; de o mai fi!… Unde oare să-mi mai duc trecutul, viaţa-mi, spre despovărare şi înseninare, unde? Sub sutana unui preot? Îmi e mintea vârtej şi tumult; zilele nu-mi fură cum le speram: ele sunt aşa cum vor ele să fie. Făptură uzată şi şubredă e omul, pe valurile vremii ce ne poartă Dumnezeu ştie unde. Fără nume, într-un somn în care doar eu să-ncap, de nimeni ştiut şi, în sfârşit, împăcat. Este oare atât de mult ce mi-aş dori?! Griji şi nelinişti mă apasă, şubreziri vin şuvoaie. Toamna mea devine iarnă acoperită de mantia nopţii sub care zace prea multă zădărnicie şi lipsă de noimă. În toată această beznă adâncă se aude o forfotă neîntreruptă, iscată de nevoia de consolare, sub vălul sumbru al izolării de lumină.

Sufletul omului – un biet bălmăjitor de idei bizare.

Teamă mi-e că îmi voi pierde plăcerea scrisului şi a lecturii, precum şi a refugiilor în natură. Cu ce voi mai rămâne?!

În chiar acest moment aflu, cu stupoare şi mâhnire, decesul prin infarct al colegului de serviciu inginer Dionisie Filip, la numai 69 de ani. A fost un om de o bunătate rar întâlnită şi de o inteligenţă deosebită, şef de promoţie cu nota 10, la Facultatea de Silvicultură din Braşov. Dumnezeu să te aibă în pază, Dinule! („Rămânem în iubite pe toţi!": o formulă de salut practicat doar de noi doi, şi între noi, pastişând formula de încheiere a unei cereri, adresată Ocolului silvic Sovata, a unui ungur din localitate).

Nevoia de uitare, tot mai presantă. În acest scop, somnul ar fi soluţia ideală; ar fi, dacă… Oboseală şi senzaţie de silă faţă de aceste vremuri; remediu: mersul înainte, până la „victoria finală!"

7 iun. 2016, marţi: Lecturi pestriţe, binefăcătoare. Am scris, în ultima vreme, câteva poeme uşor intelectualizate, lipsite de fiorul liric, de metaforizare. Le tot citesc şi recitesc, ezitând a le publica pe site-ul de poezii…

Zile impregnate de tristeţi, amestecate cu tot soiul de nelinişti: „Tristeţi şi nelinişti" – izvoare nesecate pe versantul sufletului meu. Şi cum să nu fie acestea prezente, alături de o groază de buruieni, pe povârnişul sufletului meu atât de bogat udat de angoase. Gust cu amarnică luciditate melancolia răvăşitoare a lucrurilor, conştientizând tristeţea unor rare clipe de bucurii, efemere precum, iată, petalele iasomiei mele din faţa ferestrei. Lângă tristeţile din mine, uitată şi pipernicită zace întunecată bucuria; îi ascult şi acum murmuru-i nemulţumit. Doar atunci când mă aflu singur, retras în sihăstrie, reuşeşte să se elibereze din ungherele reci şi întunecate, aici, prin codri, în compania florilor şi a copacilor, a norilor şi a pâraielor, a păsărilor şi a fluturilor, reuşeşte, în sfârşit să se elibereze şi ea: bucuria! Plăcerile stârnite de lecturi şi de scris, ei bine, ele rămân mai subtile, mai imateriale (?), oricum surse de lumină şi de căldură revărsate către ungherul în care zace, uitată şi părăsită. Bucuria iţeşte atunci când furnicarul gândurilor mele intră în amorţire, influenţată de foşnetul frunzelor, susurul izvoarelor, la vederea poienilor smălţuite cu flori de câmp multicolore. Aici mă simt în mediul meu, liniştit şi la adăpost de zvârcolelile deşarte ale

vieţii, de complicaţiile ei tembele, în această ambianţă reuşesc să mă redresez în faţa necazurilor acestei lumi a speranţelor amânate.

Ploaia care a tot căzut, blândă şi caldă, în zilele trecute, peste livezi şi păduri, m-a bucurat; şi câtă vreme a fost doar aversă, a fost bine: a purificat şi a răcorit. Însă m-a întristat mult ieri, atunci când, devenind torenţială, s-a năpustit asupra pădurilor şi apelor tulburându-le liniştea şi echilibrul, răvăşindu-le, muşcându-le.

8 iun. 2016, miercuri: Tot mai vârtos mă conving de şubrezenia vieţii, de efemeritatea ei, de faptul că nu suntem aici, pe pământ, decât umbre trecătoare, că răul, atât cel mic cât şi cel mai mare, ni se poate întâmpla în orice clipă. Ştiu, însă ignor, căci cum altfel poate fi posibilă mergerea înainte?

Aleg să rămân acasă în cele mai multe dintre cazuri, dar dacă totuşi îmi doresc „ieşirea din găoace” atunci optez, cel mai adesea, pentru refugiul în natură: cât mai departe de om şi de urmele sale infecte, dar cât mai aproape de profunzimile şi misterele codrilor. Aici mă simt parcă extras din supărări, detaşat de multele poveri cotidiene, răpit fiind de miracolul naturii efervescente. Aflându-mă în acest mediu, îmi dau seama că prezenţa mea în imensitatea universului este mai mult decât derizorie (Îmi vine în minte afirmaţia unui clasic: – *Se pare că mă agit prosteşte pe o planetă ratată…*).

Cărţile mele – câte sunt şi câte or mai fi să fie – se vor a fi o justificare a hălăduirii mele pe cărările întortocheate ale acestei vieţi, pe acest glob de glod…

9 iun. 2016, joi: Nimic în viaţa aceasta nu-i statornic: *Panta rei* (Totul curge) ziceau latinii; şi bine ziceau… Efemerul, pe care îl luăm drept realitate şi de care ne ancorăm cu atâta înverşunare, nu-i decât un miraj, un balon de săpun. În fond, singura realitate care contează este cea a sufletului nostru, cea pe care o purtăm înlăuntrul fiinţei noastre. Dincolo de asta nimic nu e permanent, nimic…

După ce o adiere a măturat cerul de cei câţiva nori, bolta rămâne, iată, azurie toată. Natura exultă!

Deşi ştiu că nu îmi este benefic, nu pot să accept cu detaşare contradicţiile vieţii fără să le opun rezistenţă. Dacă le-aş vedea şi le-aş primi pe toate cu seninătate şi nepăsare, mi-ar fi infinit mai bine, multe în sufletul meu s-ar astâmpăra, s-ar limpezi.

o zi ploioasă –
mă decid ca azi să ies
fără umbrelă

(Voluptatea singurătăţii mă tentează din nou. Simplitatea, resemnarea mă îndeamnă din nou să comit haiku-uri…)

Să învăţ să apreciez capriciile vremii, capriciile vieţii, întrucât oricum nu le voi putea opri. Să am sufletul senin şi toate simţurile treze pentru a mă putea bucura de realitatea clipei aşa cum este ea, să o accept şi să o savurez. Bine ar fi să nu reacţionez la „intemperiile” vieţii, doar să le observ cum toate vin şi trec… Să mă distanţez şi să observ, atât.

cu punga goală
culegătorul de melci
adună roua

„Limba română este un izvor al tămăduirii: ne vindecă de ce este rău, urât, învrăjbitor, dându-ne luminozitatea de care avem atâta nevoie” (H. Zilieru). Însă pentru ca acest efect să se petreacă, trebuie să iubeşti cuvântul. Şi dacă această iubire, de cuvânt, are loc, aceasta cu siguranţă va naşte poeme.

Trăiesc, deocamdată, disperări suportabile, ca mai tot omul. Cu alte cuvinte, sufăr, suferinţele acestea menite fiind, din punct de vedere creştinesc, a mă îmbogăţi sufleteşte. Le iau ca atare, încercând să nu-mi pese de necazuri, disperări şi de suferinţe.

Întins în patul meu, purced la lungi şi solitare căutări ale sinelui, săvârşite fiind toate astea, prin lecturi şi scris. Atunci când obosesc de atâta stat, fug în natură, căutându-mi şi aici, în continuare, sinele.

„Femeia, muzică rătăcită în carne”. (E. Cioran)

Scriu despre mine de peste cinci decenii, pentru a mă cunoaşte mai bine şi a cunoaşte omul în general.

După-amiază şi-n amurg… prin Canioanele de sare de la Praid, pe poteci de sare, pe malul pârâului Corund, printre alţi turişti, prin poieni cu ierburi înalte, împestriţate cu flori multicolore.

10 iun. 2016, vineri: Încă mai tânjesc după ploaie, deşi acum vegetaţiei şi pământului i-ar prisosi. Doresc să aud şi să număr picurii căzând în zori pe sub fereastră, îngânaţi de veselul tril de piţigoi, mierle, măcălendrii… până când stările-mi de suflet neguroase îşi vor fi luat zborul, relaxându-mi sufletul, aducându-mi o stare de somnolenţă cotropitoare, binefăcătoare. Năzuiesc după o ploaie blândă, alinătoare, care să îmi alunge înverşunatele valuri ale gândurilor îngrijorătoare; să simt magia apei care mi se strecoară în suflet – totul învăluindu-mă într-un calm tămăduitor.

Deşi nu-i uşor, încerc să contemplu fără gânduri, fără emoţii, spre a-mi odihni mai bine mintea. Tentativa se soldează cu o oboseală şi mai pronunţată. Dar să nu-mi doresc mai mult decât îmi oferă viaţa, în chip spontan, spre a gusta bucuria.

Înclinaţiile mele romantice, poetice, atâtea câte oi fi având, mă învăluie, mă copleşesc dimineţile, în zori, în pat fiind încă; aceste stări fiind, în fapt, cele care sunt pricina esenţială a acestor notaţii.

„Singura permanenţă a vieţii este doar impermanenţa ei.” Unica soluţie de împăcare cu soarta este să ne extragem bucuria din înseşi permanentele transformări ale ei; este adevărat, de cele mai multe ori aceste transformări sunt neliniştitoare. Nu avem încotro, din instabilitate trebuie să ne culegem puterea de a merge înainte.

livada în zori –
stropii de rouă pică
unul câte unul

Adeseori, mai cu seamă în anii mei de tinereţe mi s-a reproşat că sunt un infatuat. Ei bine, nu eram, însă mă apăram şi eu cum

puteam de muşcăturile vieţii. Cert e însă că acum mă simt mic-mic încât îmi vine să… orăcăi. Şi câteodată, chiar o fac.

Urc, încă o dată, pe Bradul-Mic: acest pinten de stâncă superb, situat deasupra culmii unei păduri de fagi, cu o vedere panoramică asupra gurii văii Bucinului. Privind către şoseaua lăsată în urmă, pe care aleargă nebuneşte micile cutii metalice drăceşti într-un du-te-vino halucinant. Automobilul meu, lăsat într-o mică supralărgire a şoselei, de aici privit pare a fi cu ceva mai mare decât aparatul meu de fotografiat Benq…

Desculţ, sub un soare arzător, mă învârt mai bine de o oră pe platoul stâncii Bradul-Mic; fotografiez superbul peisaj din vale, căutând să surprind imagini vaste, cu cer şi cu pământ, dar şi detalii de pe acest promontoriu: plante, stâncă… Având şi telefonul asupră-mi, nu mă pot abţine, după o tăcere de numai două ore bune, să nu apelez câteva persoane. Cobor târziu de pe stâncă, evident mult mai lejer, şi cu mai mult spor decât la urcare, având în memoria aparatului foto peste o sută treizeci de imagini, din care, ajuns acasă, sigur voi selecta abia opt-zece fotografii pe care le voi posta pe Facebook. Pe drumul de întoarcere, în poienile cu iarba fragedă, întâlnesc turme de oi, apoi o cireadă de vite păscând alene cu tălăngile clămpănind ca într-un concert sui-generis. Spre surprinderea mea, trec pe lângă cireadă fără să fiu remarcat de câinii de pază. Între timp, cerul s-a înnegurat şi încep să cadă, încet, stropi mari de ploaie. Însă nu e niciun motiv de îngrijorare, deoarece am în geantă mantaua-mi nemţească impermeabilă; în plus, distanţa până la maşină este deja sub un kilometru…

11 iun. 2016, sâmbătă: Haiku-ul, iată, forfoteşte rar în preajma sufletului meu, după o pauză de mai bine de un an – mai precis, după apariţia volumului: *Umbra fulgului de nea*. După ivirea acestui volum, m-am simţit de-a dreptul epuizat, aşa încât m-am oprit. Cele peste şase sute de poeme, unele vechi, altele noi, mi-au stors fantezia, a intervenit saturaţia, oboseala. Însă, pare-se că de această „poezie fără poezie” nu te poţi desprinde niciodată total după ce ai gustat-o o dată deplin şi cu tot saţul. Această formă de poezie, lipsită

de regulile stilistice ale versificaţiei occidentale – având însă altele mai stricte şi mai dure – mi s-a cuibărit adânc în suflet şi, iată, din când în când, răbufneşte. Această superbă creaţie lirică este exemplificarea concretă, practică, a realităţii conform căreia: *poezia este numai sugestie: în haiku nimic nespunându-se, totul fiind sugerat, ascuns în golul dintre două cuvinte, între două versuri, în golul dintre un gol şi altul.* Solul poemului haiku este unul mişcător şi înşelător, întrucât ticluirea acestei poezii pare a fi de o simplitate uimitoare. Senzaţia aceasta provine de la realitatea conform căreia „haiku-ul nu are înălţime, doar profunzime”: şi de aici toată deruta majorităţii covârşitoare a celor care doresc să practice acest soi de lirică.

12 iun. 2016, duminică: Prostia omenească este fără de margini, deci şi a mea. Pe toate însă le acoperă zădărnicia, deşertăciunea. Ca refugiu (amăgiri?) într-ale vieţii mi-au mai rămas: natura şi lectura. Şi, în parte, internetul; dintre toate însă, natura rămâne cea mai acaparatoare şi, cred, benefică fiinţei mele (…nebun după natură?). Însă, vârsta îşi spune cuvântul, aşa încât unele deplasări devin deja obositoare, riscante, chiar inaccesibile, spre părerea mea de rău.

De la o vreme văd viaţa ca pe o… insulă a naufragiaţilor. Paradoxul constă în faptul că noi disperăm nu pentru că am ajuns (eşuat) aici, ci pentru că vom pleca cu siguranţă toţi, definitiv; şi nu prea ştim unde… Rea sau bună, existenţa aici este o certitudine, pe când dincolo?…

În ţara asta a mea, dar se pare că în lumea toată, lucrurile nu mai sunt în ordine: nimic şi nimeni nu mai ascultă, nu mai respectă rânduiala cerului şi a pământului. Tot ce ni se întâmplă nefast este o consecinţă sigură a acestei indiscipline.

E vară, dar eu mă gândesc la… iarnă! La acel anotimp în care liniştea exterioară devine profundă, cotropitoare, zgomotele fiind înmormântate, pentru o vreme, în alb, în mult alb rece, pufos, strălucitor; şi efemer…

Ochiul meu stâng devine gelos pe cel drept fiindcă acesta, dreptul, nu e deranjat de un „ţânţar” imaginar care se tot zbenguie în faţa lui, deranjându-l, mai cu seamă la lectură. Va trebui să merg la un oftalmolog.

Viaţa: bucurii, necazuri, plictis, extaz. Dozele, desigur, diferă de la om la om. Dar, cred eu, necazurile şi plictisul constituie osatura întregii şandramale.

Nebun după natură, nebun după singurătate, căci, în fond, asta caut în „nebunia” mea în natură; şi o aflu: este adevărat că această plăcere pentru a fi satisfăcută necesită zeci, sute de kilometri parcurşi cu maşina, apoi alţi mulţi kilometri parcurşi cu paşii pe poteci izolate, departe de hărmălaia omului, de toate manifestările sale găunoase şi deşarte. Însă, din toată bucuria de a fi în codru, pe lângă pâraie, în singurătate, îmi este greu, imposibil chiar de cele mai multe ori să-mi elimin din minte, suflet şi inimă toate influenţele exterioare pe care, inevitabil, le aduc cu mine, vrând-nevrând, aici, în paradisul vegetal, diminuând prin asta bucuria savurării în tihnă a frumuseţilor silvestre solitare. Aici, în natură, îmi încânt ochii şi sufletul cu frumuseţi simple, sihastre, pe care le fotografiez. Dar toată bucuria, în faţa acestor frumuseţi, este alterată de inevitabilele reflecţii ale mele, de zbuciumul sufletesc. Oricum, îmi este tot mai clar că idealul meu de pace şi linişte nicicând nu va putea fi adus în această viaţă terestră. Aşa încât, rămân doar cu tânjirea, cu strădania de a mi le aduce totuşi cât mai aproape fiinţei mele. Şi cât timp mă străduiesc, mă aflu în treabă, vieţuiesc, exist.

Este ora 6,30. Plouă. Şi fiindcă sunt un amator de ploaie, aceasta mă îndeamnă la reverii şi la… somn. Ida fierbe un ceai, afară în colibiţă. Privesc cum aburii se ridică din ibric – spiritul apei – pe când spiritul meu… Oricum, ceaiul rămâne un partener blând şi tăcut; şi asta mi-e de-ajuns.

Oare nu pot fi fericit, nici măcar bucuros, fiindcă nu am suficientă imaginaţie?! Atâta totuşi aş avea ca să mă pot autoiluziona, însă realităţi lăuntrice, concret, palpabile, îmi dau socotelile peste cap.

Îmi place să văd dintr-o cabană, ori dintr-un bârlog, muntele biciuit de vânt şi de şiroaie, atunci când, după ce ploaia a stat, negura învăluie peisajul într-un alb vaporos. Îmi place să văd ceaţa care pluteşte când jos, când sus, în imense valuri, vrând parcă a şlefui, a desăvârşi, frumuseţea peisajului sălbatic. După ce voi dejuna, am să mă reped în natură, dornic să mă prindă ploaia, să mă învăluie în mantaua-mi nemţească, să merg cotropit de şiroaie, ca şi cum aş înainta în însăşi viaţa mea, potopit de gânduri, de probleme…

(Sfârşitul caietului gri: Jurnal II/5).

13 iun. 2016, luni: „Totul se schimbă, dar, oare, ce rămâne neschimbat în mijlocul schimbării?" Eu zic că Moartea…

Conform teoriei relativităţii (restrânse!) timpul încetineşte pe măsură ce creşte viteza de deplasare (S = v • t). Ca atare, spre a nu îmbătrâni, trebuie să ne mişcăm foarte rapid. Probabil din pricina aceasta este atât de înnebunită lumea de dorul de viteză!

O dorinţă, mai veche, mă preocupă insistent: anume aceea de a încerca să trăiesc cât mai simplu din punct de vedere material, fizic, psihologic, spiritual. Însă mai nimic nu am înfăptuit pe calea acestor dorinţe ale mele, în ciuda strădaniilor pe care le-am depus ani de-a rândul. În străfundul sufletului meu sunt întrutotul convins că pentru a trăi, a trăi bine, eliberat de prejudecăţi, constrângeri şi greutăţi, aş avea nevoie de foarte puţine lucruri, că nu de acumulări am trebuinţă, ci de despovărări. Aş fi, cu siguranţă, mai liber şi mai împlinit dacă m-aş debarasa de atâtea lucruri inutile cu care m-am umplut, m-am împovărat, în această lume aflată sub irezistibila ispită a consumerismului năvalnic. E multă, îngrijorător de multă risipă şi distrugere în preajmă – şi totul în detrimentul răvăşirii sufleteşti şi a zdruncinării sănătăţii.

Să ajungi să te poţi simţi bine în propriul tău corp, înseamnă pace sufletească, o stare tot mai rară astăzi.

14 iun. 2016, marţi: Zile cu ploi şi răcoare. Ar cam ajunge atâtea precipitaţii; de atâtea precipitaţii, până şi sufletul este îmbibat de umezeală.

Sunt uimit şi veşnic nedumerit de nevoia fără de margini a omului de a poseda, de a se ataşa de lucruri, ca şi cum cantitatea i-ar asigura mai multă siguranţă, mai multă împlinire. Pentru om, totul devine obiect al dorinţei; în afara… Nedoritei de oameni: Moartea. Specificul omului: să consume, să acumuleze, să colecţioneze. Şi-aşa, încet-încet, sub povara posesiunilor, se prăbuşeşte. Bun: agonisim, agonisim, apoi, la un moment dat ne trezim că suntem înconjuraţi (îngropaţi!) de puzderii de obiecte care nu ne folosesc la nimic, neputându-ne face nici mai tineri, nici mai frumoşi, nici chiar mai sănătoşi. Aceste dobândiri ne încarcă viaţa, după care ne-o sufocă. Soluţie: desprinderea de propriile posesiuni; în aceste descotorosiri, trebuie incluse până şi amintirile, întrucât şi acestea devin împovărătoare, de prisos. Calitatea vieţii creşte atunci când trăieşti cu puţin; or, omenirea, victimă a economiei societăţii de consum, merge exact în direcţia inversă: cea a nelimitatei agonisiri. „Esenţa noastră nu se află în lucruri, ci în bogăţia de a deţine puţine" (principiu zen). În fond, renunţând la cât mai multe cu putinţă, ne simplificăm vieţile. Marea artă e să nu ai: să n-ai cu nemiluita! Calea pe care mergem este una eronată, căci nu îmbogăţirea vieţii cu obiecte ne va face fericiţi, ci îmbogăţirea corpului cu senzaţii şi a spiritului cu principii. Calea e să nu ai, să nu-ţi doreşti. Lucrurile, obiectele ne invadează deturnându-ne atenţia de la esenţă. Mintea ne devine tot atât de încărcată ca şi odăile noastre, ca un pod plin de vechituri care stă se surpe peste noi!

În timp ce fac aceste consemnări, deschid televizorul: Doamne, ce avalanşă, ce cascadă de otrăvuri şi putreziciuni ni se varsă în suflete prin aceste canale infecte! Îl opresc: în cameră se face linişte. Şi, parcă, mai multă lumină.

Obiectele, pe măsură ce ne împresoară, încep să ne posede, să ne înghită. Dăruind, golind totul, scapi de hoţi, molii şi invidioşi! Prin dulapurile mele zac o droaie de obiecte – piese vestimentare îndeosebi – de care nu mă folosesc, dar nici nu catadicsesc a mă

dezbăra de ele. Poate la sfârşitul sezonului estival am să fac o selecţie de obiecte necesare şi neutile; de astea din urmă mă voi descotorosi. Căci eliberându-ne de povara obiectelor prisoselnice, ne putem mai lesne împlini spiritual. În fond, avem nevoie, în existenţa noastră scurtă, de foarte puţine lucruri. Desigur, avem nevoie de lumină, spaţiu, ceva mâncare şi un pat; tot restul de obiecte, care ne sufocă, rămân piedici în viaţa noastră. Într-un mediu prea încărcat de obiecte, sufletul se simte lipsit de libertate şi de lumină. Aşadar, *Nu* aglomerării, supraîncărcării, doar simplitate şi strictul necesar.

Îmi analizez trupul, în măsura în care mă pricep; toată această zidire dumnezeiască este un angrenaj atât de imperfect. Orice deficienţă fizică declanşează o reacţie în lanţ care, mai apoi, face ca acesta, trupul, să cedeze în punctul lui cel mai slab; apoi, adio, suflet…

Trup. De câte ori în viaţă nu mi-a fost dat să fiu profund dezamăgit de un… trup de femeie care mi se oferea neînveşmântată; şi cât de irezistibilă mi-a fost întreaga-i făptură sub acoperământul straielor! Am regretat, adeseori, că nu am rămas la faza deliciilor tactile…

M-aş considera un înţelept, dacă nu m-ar nelinişti apropierea inevitabilului sfârşit. Şi, vezi Doamne, nu m-ai înzestrat nici măcar cu minima ştiinţă de a înfrunta *Nedorita de oameni*. Inconştienţa şi lipsa de experienţă de viaţă a tinerilor, în această privinţă, mi se par revoltătoare şi de neînţeles.

Dau de o însemnare, a lui A. Gide, care mă revoltă, determinându-mă să-mi schimb opinia despre acest scriitor; iată-o: „… mare parte a disfuncţiilor societăţii noastre şi a dereglărilor moravurilor se explică tocmai prin aceea că se încearcă eliminarea uranismului, fenomen indispensabil (?!) temperamentului unei societăţi sănătoase (?)” Incredibil! Drepturi depline, libertate cât încape omului, dar până aici, întrucât, îmi pare că se confundă libertatea cu anormalitatea. Dacă aceste manifestări se întâmplă, ele să fie după cortină, fără tam-tam, fără să fie pretinsă anularea incompatibilităţii între normal şi anormal.

La Odorhei, cu Ida, Eva, Coca. Shopping au vrut fetele, la târg le-am dus („Taxi-Bica”). Orăşelul: cochet, cu oamenii agreabili. Vizităm familia surorii mele, unde şi dejunăm într-o atmosferă agreabilă, intimă.

15 iun. 2016, miercuri: Aş citi şi mai mult decât citesc în prezent – şi nu citesc puţin –, însă îmi obosesc ochii; apoi, fiind în toiul verii, nu mai pot avea nici liniştea cuvenită (cea sufletească fiind vraişte de mult).

Boală, sănătate, avantaje şi dezavantaje… Sănătatea ne ascunde, ori ne îndepărtează, cel mai adesea, de la anumite adevăruri; în timp ce boala, dacă nu-i prea gravă, încât să întunece minţile celui în cauză, te poate face empatic, oricum mai sensibil la ceea ce se petrece în sinele tău şi în preajma ta. Bolile mai grave durizează, anchilozează sufletele, scoţând la iveală zgura din meandrele inimii năpăstuitului. Oricum, nu avem de ales…

Mă agăţ de acest caiet cu încrâncenare, zilnic. O zi neconsemnată aici, îmi pare a fi una pierdută. Prin intermediul acestor notaţii scormon înlăuntrul meu, încercând să scot la lumină bune, rele.

Să ai o cameră mobilată cu… vid! (apropo de chilioara mea, biata de ea, atât de… îmbulzită!)

Încercările, de tot felul, ale acestei existenţe sunt pentru a ne întoarce cu faţa către Dumnezeu, ori pentru a încasa pedeapsa pentru faptul că am avut tupeul de… a trăi!? El, doar El mai poate să ştie.

Focurile încă mocninde ale fiinţei mele sunt mai tot timpul stinse de uriaşe revărsări de ape reci căzute de pe crestele mereu înnegurate ale sufletului meu.

16 iun. 2016, joi: Tenta şi amprenta consemnărilor mele sunt consecinţe ale izolării şi, nu arareori, ale plictiselii, ale fugii de o anume realitate, de situaţii de nedorit, însă de neevitat. Rămâne resemnarea. Adeseori şi durerea, împăcarea cu suferinţa. Fericirea? – Un reper mult prea îndepărtat, de neatins, pentru ceea ce a fost, şi mai este, viaţa mea.

Vreme imposibilă, agasantă. Către finele lui aprilie s-a înnorat şi de-atunci e tot mohorât: plouă şi e răcoare. Lacul Aluniş, deschis încă de la începutul lui mai, încă nu a putut fi savurat de doritori. Ce vreme, ce vremuri!…

După cum se poate vedea, îmi încredinţez, zi de zi, gândurile acestui caiet. Am ajuns să cred că o zi fără consemnări este o zi ciuntită, ori chiar pierdută. Bietul de mine!… fireşte, nu mă încearcă valuri uriaşe de gânduri, de idei, dar prezentele notaţii, efectuarea lor, realmente îmi face bine, distrăgându-mă de la alte gânduri şi îndeletniciri, de multe ori nefericite. Citesc, scriu. Rareori recitirea unei cărţi mi-a produs mai mare plăcere precum reluarea lecturii *Caietelor* lui Cioran. Această scriere mi se pare atât de apropiată sufletului meu încât, cu siguranţă, le voi mai reciti.

Anunţ pe pagina mea de Facebook (Free meteo): „Astăzi se vor risipi norii în Sovata; bucură-te de soare!"

Îmi tot propun să ajung la un oftalmolog, şi veşnic amân. Poate la sfârşit de sezon.

În curtea-mi pustie, pe conducta de gaz ruginită, se întâlnesc, în graba mare, luminoase şi parfumate, florile de caprifoi şi de zorele. Stau în foişorul din curte şi le privesc clătinarea alene, abia perceptibilă, în adierea vântului din acest miez de cireşar. Alunecarea pe conductă a celor două soiuri de flori, una către cealaltă, în vederea unei apropieri, este atât de râvnită, de ambele vrejuri, mai cu seamă de cel al zorelei, încât de când scriu aceste rânduri deja distanţa dintre ele deja s-a diminuat; mai dornică fiind, de departe, zoreaua!

B., foarte slăbit, afirmă că vrea să-i facă în ciudă Nedoritei de oameni, anume ca atunci când aceasta va sosi să nu aibă mai nimic de luat!

A te împăca cu suferinţele – o modalitate înţeleaptă de a înfrunta viaţa, încercările ei.

Am lângă mine, pe pat, puzderii de cărţi cu lectura începută, apoi abandonată, provizoriu; deşi sunt bine scrise toate, nu reuşesc să-mi trezească interesul. Totuşi, le reiau, din când în când, mai

„gust" din ele câte un strop, apoi le las în continuare în aşteptare; iar ele aşteaptă, răbdurii, să le vină rândul din nou.

La oftalmolog, la Policlinica Sovata. Suntem şapte pacienţi, deja… impacientaţi de întârzierea doctoriţei care nu mai vine, având deja o întârziere de peste două ore; şi, culmea, nici măcar bunul-simţ de a-şi anunţa pacienţii că nu mai vine, e drept de la Tg.-Mureş, nu-l are. Doar după ce unul dintre bolnavii ajuns la disperare, sunând-o la telefon, află că stăm toţi cei şapte degeaba, aşteptând un medic căruia nici că îi pasă de bolnav. Doamne, ce vremuri!…

17 iun. 2016, vineri: Trăiesc într-o lume în care toţi trişează, mai mult sau mai puţin; şi asta nu-mi este deloc liniştitor.

Lucrez la transcrierea pe computer a acestor caiete. Am ajuns la luna aprilie. Treaba aceasta, cumulată cu restul de activităţi pe care le comit pe computer, zi de zi, an de an, produce o stare accentuată de oboseală a ochilor. Dar îmi face bine senzaţia că mă aflu în activitate, că scriind fac un exerciţiu intelectual benefic minţii şi sufletului; şi asta mi-e aproape suficient spre a-mi combate sentimentul de inutilitate.

Andreea se pare, de fapt este aproape sigur, că va întrerupe prelungirea genei familiei Bica. Ceea ce nu ştiu încă este faptul că la mijloc sunt pricini obiective sau subiective? Nu vreau să o deranjez cu această nedumerire a mea. Cu sau fără aportul ei, în acest imens ocean de oameni, viaţa merge oricum înainte.

…Totuşi: ce căutăm noi pe lumea asta căreia nu reuşim să-i aflăm nici originea, nici rostul? Se pare că nimicul e totul, şi Totul e… Nimic! Încerc să dau de capătul acestei lumi mergând pe poteca literară, pe o… cărăruie îngustă, cu multe hârtoape şi capcane, cu bariere şi jivine stând să-mi vină de hac. Dar, merg de unul singur, îngrijorat şi încordat, temător să nu stârnesc jivine care să mă sfâşie înainte ca eu să fi ajuns în locul de unde să-mi pot zări locul meu în Univers. În fond, ştiu: pe orice cărare aş merge, orice aş gândi şi face, mă aflu doar pentru o clipită pe aici, înainte de a dispărea cu totul, pentru totdeauna, cu trupul, gândurile, simţirile şi pasiunile mele.

Către seară – pe coclauri. Zăduf. Fotografiez, apoi transpirat leoarcă, în amurg, revin acasă. După o baie revigorantă, încarc pe Facebook câteva dintre pozele făcute azi: aşa, să vadă lumea pe unde am hoinărit.

18 iun. 2016, sâmbătă: … Ieri numai e, iar mâine e încă absent; prezentul – e pe-aici: se desfăşoară, se transformă în trecut, trecut pe care, iată, îl fixez acum, cu creionul pe hârtie. Timpul: misterul cel mare; indefinitul, indefinibilul – „o culme a complexităţii şi abstracţiunii. Acesta nu ocupă spaţiu, nu are masă, temperatură, miros, gust… este un mister!”

Ieri am visat un… Big-bang final. Ultimele mele cuvinte au fost: – Andreea, Ida: vă iubesc!…

Înaintez în vârstă – corpul cere tot mai puţin: vrea, oare, sufletul să se elibereze?

De obicei pun capăt agitaţiei minţii prin lecturi, fel şi fel; apoi, prin plimbări în natură, prin scris; şi prin somn: atât cât e, cum e şi când e…

Prin ploaie, printre ierburi – pe valea Bucin; în scurt timp mă ud până la piele, aşa încât, ud de transpiraţie şi de ploaie, înotând în iarba înaltă, smălţuită cu flori de câmp, cu ale lor corole aplecate de povara stropilor de apă, îmi scurtez traseul pe care mi l-am propus, îndreptându-mă către maşină; iar de aici, către casă, cu toată viteza. Ajuns acasă, o găsesc pe Ida dialogând cu Andreea, pe Skype. Mă amestec şi eu cu păsurile mele turistice, fapt care o determină pe Ida să explodeze de furie pentru negativismele mele în toate cele (Are dreptate, în fond…). Încheiem aşadar dialogul pe net într-un ton nu tocmai senin.

19 iun. 2016, duminică: „Producţiile” mele literare, cele opt de până acum, s-au născut graţie imboldurilor materiale ale sponsorilor; fără aportul lor, şi fără sprijinul moral al unor cunoştinţe, scrierile mele se rezumau doar la trei-patru; fapt care, desigur, nu ar fi produs nicio pagubă în literatura română!

…Voiam, prin anii ’68, ca acest jurnal al meu să fie un martor „lucid şi critic” al existenţei mele. Oricum, după decenii de existenţă, un fapt rămâne cert, anume: că acest jurnal mi-a devenit prieten, singurul prieten cu adevărat; un prieten şi un confesor căruia de fiecare dată m-am mărturisit cu (prea) multă sinceritate.

Sedentarismul mă izgoneşte din casă. Mă reped pe dealul Becheci, în livada bătrână de lângă *Releu*. Zăpuşeala e năucitoare aşa că, ajuns printre bătrânii pomi ai livezii, caut repejor o claie de fân izolată, clădită lângă un cireş secular, îmi sap un cuib în mormanul de fân puternic aromitor, mă aciuez în cuibar, apoi degajat, încep să admir pe îndelete peisajul. Am cu mine o carte de citit, aşa încât până se mai domoleşte dogoarea, voi sta pitit aici, pe tronul meu de fân parfumat (Doamne, ce miresme!…). Transpir de mama focului. De aici, din claie, fac două fotografii reprezentând panorama pe care o am în faţa ochilor mei: în plan îndepărtat, fostul meu „birou” – valea Sovata, valea Sebeş, valea Iuhod, apoi vârfurile: Ţigle, Seaca, Cencio. A fost odată…

În depărtare, pe coama unei păduri de foioase, zăresc un alt releu, cel sub poalele căruia se află casa mea. Privit de aici, în linie aeriană, distanţa nu pare să fie mai mare de trei-patru kilometri; pe şosea venind am măsurat 12 km. Privind în ansamblu pădurile Sovatei remarc o puzderie de goluri, urme ale tăierilor rase, desigur „ştiinţifice” toate; decupajele mai vechi au deja rana cicatrizată, învăluită în verde, pe când cele noi apar maronii, triste, pustii. Ecce homo!

Nu-mi place să mă ascund după paravanul generalizărilor, prefer să am inima „despuiată” îndeobşte, dar imensa mea silă faţă de lumea de azi mă determină a mă refugia foarte adesea prin sihăstria codrilor, a poienilor, a livezilor părăsite, îmbătrânite, precum aceasta în care mă aflu acum.

… Stau „înecat” în claia mea cu arome îmbătătoare, nu foarte departe de şoseaua Sărăţeni-Măgherani. Pe drum aleargă deocamdată puţine automobile, varianta aceasta de circulaţie, către Tg.-Mureş, fiind de puţină vreme dată în folosinţă. Sunt ferm convins că toţi cei care zac acum în maşini dacă ar şti ce deliciu e să

te cufunzi într-o claie de fân, ar opri, fără excepţie, şi ar savura natura la ea acasă, uitând pentru un timp cutia metalică drăcească, aşa cum de fapt am făcut eu.

… 66 de ani de zbucium sufletesc; semne inevitabile de degradări fizice. Încerc să compensez totul, în măsura în care mai este posibil, cu euforiile produse de refugiile mele în natură, hoinărind, singur, pe cărări pustii de urma paşilor omului. În chip bizar, cu cât pricep mai anevoios viaţa, cu atât mai mult îi aflu frumuseţi care, pentru mine, au stat pitite până acum; delicii care mă determină să o redescopăr şi să mă reîndrăgostesc de frumosul ei – şi acest frumos se află dincolo de tot ce înseamnă om, rezumându-se numai la aspectul ei vegetal, natural. Însă, orice aş face, nu reuşesc să mă descotorosesc de zvârcoliri lăuntrice frecvente, de nelinişti puternic cuibărite în adâncul fiinţei mele, de aventura mea interioară.

20 iun. 2016, luni: Căldură toridă. Sunt anunţate averse, furtuni. Foişorul din curte este un loc de retragere potrivit pentru turiştii care îşi caută loc de linişte, şuete şi frigărui. Mă felicit, în gând, pentru că l-am înfiinţat.

Azi nu m-am dus în „patria mea”: adică în natură, unde să fiu doar eu, singur cu păsările cerului, cu furnica, cu norul, cu albina, cu fluturii, cu şuierul apei. În schimb, seara m-am plimbat mult printre lacuri, în compania raţelor sălbatice şi a câtorva turişti.

21 iun. 2016, marţi: Trezit prea devreme ascult, şi în zorii acestei zile, minunatul concert matinal al zburătoarelor. Ce frumos spectacol gratuit, oferit de aceste interprete, dimineaţa şi în amurg! Ce păcat că acest concert este deranjat, din când în când, de lătratul unor câini, din apropiere, dar şi mai îndepărtaţi; însă, fiecare vietate proslăveşte ziua pe limba ei.

Zi de zi, prin notaţiile din aceste caiete îmi fărâmiţez gândirea aşternând pe hârtie aceste crâmpeie de simţăminte. Scriu aşadar despre zeci de idei, de gânduri, ivite pe neaşteptate, în salturi mici, sacadat, urmărindu-mi fuga minţii în varii direcţii.

Pentru două nopţi, s-a aciuat la noi, dar şi la vecini, un grup de turişti din Franţa, circa şaizeci. Sunt oameni mai în vârstă, blânzi şi liniştiţi; fac turul României, având ca ghid un concetăţean de-al lor pripăşit în ţara noastră de peste cincisprezece ani, căsătorindu-se cu o moldoveancă de prin Putna.

Cuvintele, umbre ale gândului cel mai adesea tumultuos, în avalanşă. Un astfel de gând aşternut pe hârtie: o mumie. Aceasta ca să aibă viaţă trebuie să o vadă o altă minte, să o reînvie spre a-i da suflu din suflu-i propriu…

Viaţa pe care întotdeauna am luat-o în serios, muncind, trudind, agonisind; iar ea, acum începe să-mi dea cu tifla-n nas. Mă înfurii, deznădăjduiesc, nădăjduiesc, mă căznesc.

Îmi rup câteva fotografii, lehamite fiindu-mi de ele: să fie şi acest gest un soi de sinucidere? Pe computer dau doar un clic şi gata, totul s-a întors în neant. Aici, în realitate, rămân, iată, fragmente de carton cu imagini ciuntite, de nerecunoscut. Le azvârl în coş…

Scrisul meu: leacul meu cotidian, drogul meu, dragul meu…

Ora 7 dimineaţa. Deschid televizorul, dar repede îl şi închid, deoarece dinspre el mi se revarsă obişnuitele zoaie pestilenţiale năprasnice. Cum de-i mai rabdă pământul cu mizeriile cu care încearcă să ne inunde, zi de zi minţile şi sufletele?

În lecturile mele întâlnesc adeseori descrieri de vise; sincer, acestea îmi displac; fug de ele, chiar şi de ale mele.

22 iun. 2016, miercuri: Din pricini turistice, iată-mă retras, şi peste noapte, în chilioară – locul meu de schimnicie nu numai diurnă, ci şi nocturnă pentru câteva nopţi ale acestei veri. Rândurile pe care le aştern în aceste caiete sunt, trebuie să recunosc, adeseori puerile şi inutile; în fond, singura lor utilitate este doar pentru uzul meu şi constă în iluzia de activitate creativă pe care mi-o generează. Alt folos din aceste confesiuni nu cred să mai pot avea. Sub valurile speranţelor mele, în retragere, zac o sumedenie de lucruri greţoase, fetide, din fericire doar de mine ştiute. Şi peste toate, năzuinţele mele literare rămase în stadiu de neafirmare.

Recunosc: sunt un sceptic excesiv; din această pricină, mă judecă, oare, semenii cu necruţare?!

Fac ce fac – e drept, nu prea multe – însă gândesc de-a valma vrute şi nevrute.

A. tastează literele pe desktop cu un singur deget, dar cu mai mult spor decât eu cu patru degete. Mijlociul lui, de la mâna dreaptă, dansează năstruşnic pe tastele negre, precum un clovn gol şi solitar pe o scenă compusă din cubuleţe negre.

Ora 4,30, în zori: se dă tonul la cântecul păsăresc, mai întâi piţicato, de către una singură, apoi, încet-încet, toate celelalte.

Ce mare neputincios e omul: nu poate vedea *dincolo*, deşi, de când lumea, aceasta este prima dintre obsesiile sale dintotdeauna, şi pentru totdeauna – învăluită în mister definitiv, în acest trai terestru.

După o noapte de somn chinuit în strâmtoarea chilioarei, vremea fiind caldă – prea caldă –, fug pe malul Târnavei, aproape de confluenţa celor două pâraie afluente importante: Creanga Mare şi Creanga Mică…

Zăpuşeala fiind năucitoare şi aici, pe marginea pârâului, îmi propun să mă pitulez undeva la umbră. Pe o salcie bătrână, pe malul pârâului, văd montată o mică platformă cu o scăriţă alături. Fiind umbră deasă, cu platforma tocmai deasupra şuvoiului de apă, locul mi se pare de-a dreptul îmbietor, aşa încât urc scara şi mă instalez pe platou. Adie un vânticel răcoritor. Undeva, deasupra crestei fagilor, croncăne alene un corb nevăzut… (Îmi sună telefonul! Şi aici, în pădure, la 16 km de Sovata, am semnal. Şi chiar mai bun decât acasă.) Încerc să citesc, însă nu mă pot concentra, atenţia fiindu-mi încontinuu distrasă de zgomotele pădurii.

Trec prin stări sufleteşti ciudate, consecinţe ale stării trupeşti în şubrezire?

M-am obişnuit ca în aceste caiete să scriu tot ce îmi trece prin cap; suma acestor consemnări pestriţe fiind însăşi persoana mea, cu menţiunea că pentru paradoxurile minţii mele, nu îmi asum întotdeauna responsabilitatea, acestea fiind, în bună parte gânduri pasagere care îmi vizitează mintea şi sufletul, fără să lase însă amprente. Venirea, vizitele acestora nu le pot împiedica.

Împreuna mea trăire cu Ida – iată că numără deja peste 38 de ani; mergem înainte, adeseori zgâlţâiţi fiind năprasnic de cele ale vieţii, de anii care începură a ne apăsa. Ne-am unit destinele, eu, sătul de hoinăreli, de boemă, ea – după şapte ani de la un divorţ dintr-o căsnicie ratată…

După aproximativ o oră de stat în… copac, timp în care am citit, am vorbit la telefon, şi am consemnat notele de mai sus, cobor de pe platou spre a-mi continua drumul în aval, pe malul drept al Târnavei, căci scopul venirii mele aici este mişcarea şi nu sedentarismul, pe care îl comit vârtos acasă, vara toată.

23 iun. 2016, joi: Ora 7,30 – se retrage grupul de turişti francezi; totul în deplină linişte, fără tam-tam; singure valizele pe rotile se aud alunecând pe trotuarul curţii, câteva strângeri de mâini: *Au revoir! A bientot…* Apoi, linişte.

Sub acoperişul foişorului, pictură pe pânza de păianjen: soarele reflectat de doi stropi de rouă…

Sunt sătul până peste cap să mă tot fac mic în faţa celorlalţi; aşa mi-a fost dat de când mă ştiu: să tac, să nu cer explicaţii, să îmi văd de treabă. Doar că acum a survenit saturaţia… şi dacă da, atunci ce-i?! Căci acum chiar că sunt mic-nimic: şi nici nu am încotro, cale de ieşire neîntrezărind, trecut, prea trecut fiind deja timpul.

Marea Britanie vrea să iasă din „C.A.P.”-ul numit E.U. Bine face! Evenimentul stârneşte valuri în canalele (infecte!) de tv. Vor avea ce toca pe seama acestui subiect. Până şi Universul este obosit de amestecul acesta de naţii, în virtutea unei libertăţi rezultate în urma fuziunii unor ţări în U.E. – un imperiu în care ţări precum România nici măcar nu sunt băgate în seamă (poate cel mult ca piaţă de desfacere).

24 iun. 2016, vineri: Rezultatul votului, privind ieşirea / rămânerea Marii Britanii în U.E. pare să fie foarte strâns. Scorul se va comunica azi, după ora nouă. Repet: bine ar fi să se pună capăt lejerităţii migraţiilor, să se militeze ca fiecare ins să rămână în ţara sa de obârşie – acolo să se zbată, cu hoţii şi netoţii, pentru un trai

mai bun. Brambureala aceasta cu migraţia forţei de muncă, fiecare unde îl taie capul, este o uriaşă nebunie. Consider că menirea omului este să-şi vadă de amăreala sa acolo unde Dumnezeu l-a tăvălit pe pământ, şi nicidecum să o ia razna prin lume, să dea bir cu fugiţii, lăsându-şi casă, masă, părinţi soţi/soţii, copii în căutarea unei himere. Şandramaua U.E.: o improvizaţie născocită în defavoarea identităţii naţionale a popoarelor Europei, o găselniţă având ca scop să dezechilibreze continentul european. În fond, de ce să pretind că am dreptul să intru cu forţa în ograda cuiva căruia îi merge mai bine decât mie, abandonându-mi propria vatră şi, apoi, ajuns în gospodăria aceluia, să am pretenţia de a avea şi eu drepturi egale cu membrii acelei familii în care am pătruns nechemat?!

Ora 9,30: rezultatul votului din M. Britanie – *Exit*! Sincer, personal mă bucur pentru acest rezultat. Cât despre preţul unor astfel de decizii, oricum noi, gloata, plătim.

Seara. Sunt supus unei intervenţii chirurgicale minore la antebraţul drept.

25 iun. 2016, sâmbătă: Munca – un foarte bun remediu contra plictiselii; şi-atunci când nu sunt ele chiar munci veritabile, sunt bune şi simulacrele, amăgirile. În fond, orice activitate, cu braţele, cu mintea – cu atât mai bine, numai să nu poată gândul cel năstruşnic cutreiera pe tărâmul cruntelor realităţi. Dar omul se teme, se fereşte de muncă, considerând-o ca fiind o povară; însă fără ea se plictiseşte amarnic.

Cuvintele mele: frunze căzute de pe copacul sufletului meu…

Nu ţin la fericire, căci, dacă mă gândesc bine, nici nu am prea avut parte de ea. Acum, mici bucurii, dese, dar nu excesiv, mi-ar face mult bine diluându-mi melancoliile…

Se deschide lacul Ursu; temperatura apei: 43° C.

26 iun. 2016, duminică: Insomnii. La ora 4,30 încep să studiez, pe computer, instrucţiunile de utilizare a aparatului de fotografiat Canon 2300 (160 de pagini!), aparat pe care l-am procurat recent. Avalanşa de informaţii din acest manual mai mult

mă încurcă; aşa încât, aproximativ după o oră, abandonez studiul, rămânând totuşi cu niscaiva informaţii folositoare, sper. Mă voi desăvârşi prin practică…

Am 66 de ani; şi opt cărţi în urmă. Oare ştiu să scriu mai bine sau mai rău decât dacă nu aş fi scris nicio carte? Oricum, răspunsul nu-l aştept: eu scriu în continuare prezentul jurnal.

27 iun. 2016, luni: Temperaturi toride. Transpiraţii. Apeluri telefonice, multe, de la turişti. Se mai întâmplă şi câte o rezervare, dar pe durată scurtă.

În fiecare a doua zi, la medicul de familie, la schimbarea bandajului. Ieri, de la spital, am fost trimis să cumpăr bandaje (preţ: 5 lei!), asistenta de la spital neavând dreptul să utilizeze bandaje decât pentru cazuri de urgenţă.

Pomenind de Dumnezeu, pe care îl ştim din… auzite, realizez de fiecare dată cât de infimă este fiinţa omenească şi cât de caraghioasă, prin tot ce face şi crede că ar fi el pe acest pământ. Ne trecem viaţa discutând şi mirându-ne de misterul existenţei şi al morţii. Clipa de aici, eternitatea de dincolo: durere, temeri, incertitudini.

Despre mine: nu mă consider nici talentat, nici chiar inteligent, dar sensibil sunt cu deasupra de măsură. Suport consecinţele.

Caietele mele, în care am scris gânduri şi fapte în decursul deceniilor, nu aş putea afirma că au contribuit concret la formarea caracterului meu, nici nu au adus vreun aport la necurmata lui îndreptare, la îndrumarea lui pe calea cea bună. În schimb, consider că ele sunt, şi rămân, oglindiri ale lăuntricului meu aşa cum este el în vârtejul acestei existenţe. Rămân, aceste consemnări, reflexe ale sufletului meu care a avut parte de alunecări pe toate povârnişurile, încât de multe ori a ajuns să fie jerpelit şi sfâşiat în această jalnică aventură a lui.

Pădurea – o turmă vegetală blândă în care omul este cel mai mare vătămător, cel mai perfid vrăjmaş. Deşi numai rele îi produce, turma îl primeşte, îl ocroteşte, îl hrăneşte şi, pe unii, îi îmbogăţeşte.

… Între mâna care scrie şi ochiul care citeşte – o punte mirifică!

În primul volum al acestui jurnal, recunosc: m-am cam bârfit. În acest al doilea volum, anii m-au potolit, aşa încât nu prea mai am ce cleveti… Dar, mă văd oare suficient de limpede în ce scriu, reuşesc îndeajuns să fac lumină, pentru ceilalţi şi pentru mine însumi? Nu ştiu, lumina mea pâlpâie.

Sunt convins că pentru a fi fericit trebuie să te naşti aşa, căci viaţa, cu ale ei, nu are cum să te ajute să devii, din contră. Aşa încât, ostenelile de orice fel aduse pe altarul fericirii, sunt prisoselnice şi amăgitoare.

Incapabil să mă mai înnoiesc, mă învechesc, vertiginos, cu fiecare zi care trece.

„M-am exilat şi atâta tot. Aerul aici îmi prieşte, sunt mulţumit cu ai mei şi nu am ce ***căuta acolo, unde linguşirea şi hoţia sunt virtuţi, iar munca şi talentul vieţii demne de compătimit”*** *(I. L. Caragiale)*

… De citit, şi de recitit, slovele mustind de adevăr şi de actualitate, pline de revoltă şi dezamăgire ale ilustrului scriitor: „…dezgustul faţă de fosilele care ne conduc viaţa publică […] într-o ţară unde linguşirea şi hoţia sunt virtuţi, iar munca […] un viţiu de compătimit.” Iată, aşadar, pricini îndeajuns de motivante ca să-ţi iei lumea în cap. Dar nu fuga este soluţia: ci lupta, scoaterea sabiei, tocmai de către contingentul care pleacă, abandonând confruntarea cu răul, optând pentru un sacrificiu de altă natură, profitând de faptul că toate porţile către o altă lume sunt (încă!) deschise.

…Totuşi, pe piatra tombală a lui Caragiale, epitaful transmite – mesaj de dincolo? – un îndemn, ca un regret, la rămânerea acasă şi la stârpirea răului din vatră:

„Fii, să cultivaţi poporul,
Că un pom fără rădăcini
Nu poate trăi.” (I.L. Caragiale)

28 iun. 2016, marţi: Mă tot întreb, în sinea mea, oare în aceste scrieri ale mele am spus atât cât trebuie, şi cum trebuie, despre mine?… Voi fi scormonit îndeajuns în străfundul sufletului meu pentru a scoate la lumină tot ce zace acolo? Desigur, de rănile mai mult sau mai puţin cicatrizate nu m-am atins. Mă nedumiresc întrebându-mă care o mai fi utilitatea acestei făpturi care sunt eu la cei 66 de ani ai mei. Bunicii mei plecară, amândoi, în lumea umbrelor cu doi ani înainte de a împlini anii pe care îi am eu acum; şi ce bătrâni mi se păreau!…

Sunt precum un orologiu al cărui pendul se mişcă de la deznădejde la melancolie, parcă întârziind mai mult la una din extreme…

Pacea care domneşte în cuibul meu familial se datorează blândeţii aproape îngereşti a Idei; acum, un înger trist, în virtutea evenimentelor din ultima vreme.

Dimineţile, cu creionul în mână, în pat fiind încă, „ies” la vânătoare de idei. Culmea, ceea ce reuşesc să-nhaţ, nu e ceea ce zărisem iniţial.

Pe valea Bucin, adesea îmi este dat să văd plutind pe boltă cei mai frumoşi nori dintre toţi cei care s-au putut perinda vreodată pe boltă.

Tot aşteptând, şi căutând, fericirea, aceasta nevenind, am renunţat la ea, optând pentru, măcar, micile bucurii, dar nici ele nu se îndură să apară; ba se retrag, se estompează şi cele vechi şi puţine.

Închid ochii. Mă văd păşind, cu ani în urmă, desculţ, în plină vară, pe dealurile şi uliţele sângeorzene (… simt şi acum în tălpi dogoarea caldarâmului din piatră cubică strălucindă, încins de soarele verii toride); mă văd alergând cu sufletul la gură prin praful încins al potecii de pe marginea porumbiştii lui Chelemen, printre peri, pruni şi meri cu poamele în pârgă, grăbit să ajung şi să plonjez în apa răcoroasă a Târnavei de altădată. Doamne, câtă apă s-o fi scurs de atunci pe râul copilăriei mele apusă pentru totdeauna!

În sinea mea mă bucur că îmi dau seama, tot mai mult, că agoniselile sunt găunoşenii; este oare asta un semn de înţelepciune?

Fotografiez pe malul Târnavei, între Sărăţeni şi Chibed: lanuri de grâu în pârgă, împestriţate încă, pe alocuri, cu gingaşele flori de mac având deja corola ciuntită, cu cicoare, albăstrele şi margarete. Printre tăbliile de porumb şi lanurile de grâu, chibedenii, conform obiceiului lor, au intercalat culturi de ceapă şi morcovi. Nu mă pot abţine să nu smulg vreo trei morcovi, încă destul de pirpirii, precum şi două cepe roşii, mari, spre a le gusta savoarea. După aproximativ două ore de promenadă pe malul râului, cu apa tulburată de ploile dese, mă reîntorc către maşină; între timp, pe boltă apărură nişte nori de ploaie ameninţători, încă o pricină de a mă retrage.

Seara. Atentat terorist islamic în aeroportul Atatürk (Turcia). Nu se ştie încă numărul exact de victime. Omul – fiara cea mai de temut de aici, de pe pământ.

29 iun. 2016, miercuri: Ce vietate cruntă, ce animal deplorabil este fiinţa numită om! Ucide, fură, minte, terorizează (pentru a semăna nelinişti şi a se impune). Rezultatul parţial al acestui atentat din Turcia: 36 de morţi, 146 de răniţi – iadul pe pământ.

Alaltăieri, trecând prin Chiherul de Jos, în tinda unei case bătrâneşti, pe trei rânduri de sârmă stăteau frunze de tutun răsucite; sub ele, o băbuţă semănând aidoma cu frunzele de pe sârmă…

Neavând parte de bucurii, tărâmul fericirii îmi pare o himeră. Dar dacă totuşi cineva cunoaşte starea aceasta, îl rog să-mi dea adresa ei!

Sufletul meu în care lumina apare atât de rar şi pentru puţină vreme…

– Ce mai fac? Stau şi eu pe-aici, încurcat rău în viaţă.

30 iun. 2016, joi: Necesitatea ca mintea să fie ocupată, tot timpul, nu cu realitatea cruntă, ci cu alte repere, alte orizonturi, pe cât posibil situate cât mai departe de adevărurile copleşitoare, sufocante; căci, tot ce face omul este fugă de realitatea dură, devastatoare.

În ţară: puhoaie de apă, suferinţă şi noroaie.

Nu sunt capabil să citesc, şi nici să scriu, teme de „largă respiraţie”. Îmi scriu pagina zilnică în acest caiet, o fixez aici, chiar dacă nu în cea mai reuşită formă; o trec aici pentru ca să o am la ghem.

„Al… dracului Dumnezeu! Ne-a oferit spaţiu, fără însă a ne da şi aripi”. Prin urmare, zburăm şi noi cum putem: unii cu bicicleta, alţii cu maşina (prea mulţi!), alţii cu helicopterul (proprietarii de magazine de kürtöskalács!), alţii cu avionul; restul, cei mai mulţi… cu gândul: în linişte, nepoluând mediul.

Îmi aduc aminte de prima, şi ultima (?), întâlnire cu E.G. O aşteptam să apară tocmai din direcţia opusă, când, întorcându-mă, subit, în cealaltă parte, o văd, mică şi grăbită, îndreptându-se către mine zâmbind, frecându-şi mânuţele ca o musculiţă pe marginea unei farfurii cu miere.

Azi îmi propun să merg la Bezid, să mă plimb în jurul barajului şi să-mi clătesc ochii privind cerul în oglinda apei; o să trec şi pe la mormântul alor mei…

Sufăr de singurătate – şi cu toate astea o caut?!…

La Sângeorgiu. Privesc din cimitir paragina în care se află gospodăria noastră, laolaltă cu cea a lui Niculai, precum şi cea a familiei Brânduşa… Este halucinant şi răvăşitor să vezi buruienile invadând totul: grădini, odinioară întreţinute cu migală, case năruindu-se, actualii proprietari plecaţi fiind în străinătate, ori stând acasă nepăsători.

La Bezid. Trec prin locuri odinioară frecvent vizitate de mine, zona aceasta aparţinându-mi, ca teren forestier, de districtul pe care l-am condus. Într-o livadă părăsită, caut locul în care locuia, într-un bordei, M.I.: printre şobolani, hârciogi, şi cârtiţe, făcându-i muşuroaie pe prici. Nu-l mai găsesc aici, au trecut, e drept, opt ani de-atunci… Aflu de la un ţigănuş că omul a fost luat de rude şi dus la Trei-Sate. La înapoiere, pe drum întâlnesc o căruţă cu ţigani vânzând gălbiori. Cumpăr şi eu şase kilograme din bogata recoltă a acestora, în sacul lor mai fiind încă peste cincisprezece kilograme de ciuperci. Unul dintre ciupercari jeluindu-se cumpărătorului, un deţinător de casă de vacanţă de pe malul lacului, că nu are bani nici

cât să-şi încarce telefonul mobil, omul se grăbi să-i plătească trei kilograme de gălbiori transferându-i unităţi, de pe telefonul său pe cel al culegătorului de ciuperci; în felul acesta, toată lumea declarându-se mulţumită!

<u>1 iul. 2016, vineri:</u> Zile turistice încă liniştite, blânde – însă vor urma două luni trepidante.

Fericirea, atât de rară, a câtorva se naşte din amarul majorităţii; aşa a fost şi aşa va fi întotdeauna, aceasta fiind mediul ei de formare, patul ei nutritiv: amărăciunea celor mulţi.

Din tufa de iasomie din ogradă, amestecată acum şi cu vrejuri înflorite de caprifoi, din când în când mierle negre ţâşnesc precum nişte gânduri rele. Un alt vrej, de zorele de astădată, se grăbeşte să vină la întâlnirea cu cei doi, răsucindu-se… de zor… pe un suport anume creat pentru el.

<u>2 iul. 2016, sâmbătă:</u> Ora 6 dimineaţa, stau de vorbă cu florile din curte, cu cele de sub acoperiş, udându-le, toaletându-le; mă acompaniază cu trilul lor păsările cerului, pripăşite prin coronamentul scoruşilor din preajmă încărcaţi cu roade. La mine în casă, şi la vecini, lumea încă mai doarme, totul fiind învăluit în linişte. Aceasta este ora cea mai bună de lucrat prin curte: udat plante, toaletat flori, eliminat buruieni.

Caut, pe net, noi apariţii editoriale diaristice. Nu aflu nimic important, de autori cunoscuţi mie; e drept, în bună parte jurnalele acestora le am deja în biblioteca-mi proprie. O seamă de autori interesanţi, ca stil şi ca mod de trai, preferă pare-se adevărul ficţiunii, aici, în ficţiune, ascunderea este perfectă, modalitatea aceasta de scriere părându-li-se, pare-se, mai încărcată de semnificaţii decât faptele vădite ale vieţii cotidiene.

Reuşite, plăceri, în viaţa mea prezentă: ioc! Mai mult eşecuri şi suferinţe, fizice şi psihice, pe care nu le afişez, dar care îmi storc nervii şi mi le tensionează, trăgându-mă în jos. Am senzaţia că mă învârt în cerc, apoi cad; după care, iar mă învârt…

Alaltăieri, trecând prin Sângeorgiu, am rememorat stări sufleteşti ale mele venite din vremuri de mult apuse: singurătăţi, refulări, retrageri în natură, în lecturi. Revenirile mele pe plaiurile natale, destul de rare, sunt încercări, zadarnice, de căutare a luminii paradisiace a copilăriei; din păcate, toate aceste probe se soldează cu eşecuri, ele interpunându-mă între mormintele alor mei şi casele lor de odinioară: jalnic de părăginite în prezent, de nerecunoscut. Pe morminte vechi, fără aparţinători, ori cu aparţinători nepăsători: buruieni, ierburi şi flori de… nu-mă-uita! Pe altele, cu aparţinători grijulii, flori vechi, urâţite, pleoştite, pe moarte şi ele.

Caietele acestea ale mele: un strigăt că am existat; dar la ce bun?!…

În fugile mele în natură mă încântă să pot vedea un puf de păpădie ridicându-se, un zbârnâit de aripi de libelulă, mişcările alene ale unor aripi de fluture, să aud zumzăitul unui bondar, susurul apei de izvor, şuierul pârâului; şi chiar dacă se întâmplă să nu le găsesc pe toate, mă bucură şi un colţ de peisaj pe care îl fotografiez şi îl aduc pe Facebook..

În preajma mea văd atâtea suflete… goale. Fug de ele, de om. Consemnările în aceste caiete mă distrag de la realităţi mizere şi răvăşitoare; de toate acestea mă purifică, într-un fel, compunerea aceasta de fraze.

Notez impresii care, paradoxal, acum, la consemnare, îmi conferă o mare plăcere, mai mare chiar decât atunci când le-am trăit prima oară.

La o masă pe o terasă: B. mănâncă precum un porc, cu capul vârât în farfurie şi vorbind încontinuu către partenera care îl priveşte, cu coada ochiului, uimită: nu ştiu dacă de imaginea pe care o vede, sau de cele istorisite de B.

Caietele mele – sufletul meu scris – o moştenire pentru care, cu siguranţă, nimeni, nicicând nu se va bate!

Mă simt, (de ce oare?) ca un corb în noapte: negru pe negru.

Puţin câte puţin, îmi transfer sufletul în aceste caiete cu pătrăţele…

Amăgiri telefonice. Neplecând pe coclauri după-amiaza mă retrag prin bălăriile proprietăţii vecine, pitulându-mă la umbra, nu chiar deasă, a unei sălcii tinere. Căldura este copleşitoare, aerul însă, chiar dacă e încins, e mai bogat în oxigen, şi în arome, decât în chilioara mea restrânsă.

Citesc, de pe foi volante, articole interesante despre Cioran, Ionesco, Noica, consemnări luate de pe net.

Mintea care îmi sugrumă sufletul. Rezist, precum toată lumea, căutându-mi preocupări, fel de fel…

Colegii mei de şcoală tehnică organizează întâlnirea de 45 de ani, pe 30 iulie anul curent. Mi-am cerut un răgaz de două zile pentru deliberare, deşi ştiu, din capul locului, că nu am să particip, neavând niciun chef; în plus nici activitatea turistică neîngăduindu-mi, lipsa. Colega M.F., una dintre organizatoare, îmi înşiră lista celor plecaţi în lumea umbrelor, în ordine alfabetică, conform catalogului. Până în prezent sunt duse paisprezece suflete…

Aici, prin bălării, unde mă aflu acum, mă simt ca în copilărie când, ca şi acum, în verile toride mă retrăgeam pe deal, pe sub pomi sau tufe unde, asudând vârtos, citeam cu înverşunare cărţi aduse de la bibliotecile comunei, ori cărţi cumpărate din librării. Cred că retrăirea acelor senzaţii de altădată, adânc ascunse undeva în memoria mea sentimentală, mă reţine acum, aici, tolănit prin buruieni, într-o poziţie nu tocmai comodă, asediat de cohorte de furnici şi muşte. Jos, pe strada principală, se aude trecând trenuleţul de oraş; bătrâni şi copii, cocoţaţi în cele două vagonete, jubilează zgomotoşi atunci când trenuleţul se deplasează şerpuit pe strada pe moment liberă de năvala automobilelor cu turişti căutând relaxarea în Sovata. În liniştea din bălării îmi aud mintea zbârnâind, ori ţârâitul greierilor? O adiere estompează sunetul acesta, prin urmare, greierii sunt cei care concertează şi nu… gărgăunii din capul meu!

Sătul să mă lupt cu oamenii, retras în loc neumblat, prin bălării, la umbra rară a unei sălcii chircite, mă lupt, iată, cu invazii de tot soiul de gânduri şi de gângănii. Peste mine, dogoarea.

Undeva în dreapta mea, o gaiţă singuratică se tot răsteşte către careva surată de-a ei tăcută, nevăzută. Însă, iată că, subit, apare

pricina gâlcevii: o altă gaiţă, vizitându-mă pentru o clipă pe salcia sub care mă aflu, apoi, zărindu-mă, o lasă pe cea ciorovăitoare singură, luându-şi brusc zborul către alte surate. Aşa încât azi, iată, am pus capăt, prin simplă prezenţă, unei dispute zgomotoase şi aprige; şi, poate, de prisos.

Am iubit, şi iubesc, mult natura. Oare voi mai avea timpul necesar să iubesc, în sfârşit, şi omul?

Înserare. Acolo sus se-aprind luminile… Convorbire, pe Skype, cu Andreea. Claritatea imaginii şi a sunetului, impecabile; am senzaţia că este acasă; ori, mai bine zis, că noi am fi în vizită la ea.

3 iul. 2016, duminică: Afară, în curte, o gaiţă pusă pe sfadă: oare ce nu-i convine? Tace ea, începe o mierlă recitalul; apoi, tăcere: doar şuierul apei prin conducte şi televizorul lui Iura – omul niţel cam tare de urechi – se mai aude.

Motive ca să mai trăiesc? Să mai sufăr niţel, apoi suferind, să tot caut pricini de mici plăceri pentru a trece hopul; şi tot aşa…

La ce Dumnezeu or fi bune aceste fixări de gânduri prin caietele acestea?! Mie, doar mie? Se prea poate. Pe moment, singura lor utilitate e să-mi creeze senzaţia că mă aflu în treabă. Dar, de ce ar trebui să mă aflu în treabă?!

Zgomotul de fond al activităţii turistice matinale, năvala în bucătărie, tacâmuri căzute ori ciocnindu-se, apoi, încontinuu, cascada apelor trase în toalete…

Cucul nu se mai aude strigând: – Caut un cuib pentru un ou, caut un cuib!… La revedere până la anul!

Cocoţat pe acoperişul foişorului, citesc, apoi fotografiez vârful arborilor din ogradă: scoruşi, cu ciorchini de fructe deja în pârgă, molizii de dincolo de drum, un paltin, rugile de zorele şi caprifoi. Urc apoi obiectivul spre bolta albastră pătată cu nori cumulus, tulburi la bază, posibili aducători de ploaie. Îmi tot caut locuri plăcute, liniştite şi comode, pentru a putea citi şi scrie în tihnă, nederanjat de turişti şi, la rându-mi, fără să-i deranjez (…aşa am ajuns, iată, taman pe acoperiş!). Dar se pare că se-apropie furtuna; jumătate din bolta vestică este vânătă. Iată furtuna declanşată!

Arborii din faţă, din spate, se ploconesc în toate direcţiile, în timp ce vântul şuieră vârtos. Mi-e teamă că, în pofida plecăciunilor lor, unii dintre ei vor cădea. Mă grăbesc să cobor, iute, ca nu cumva vreun fulger nărăvaş să-mi lovească… telefonul inteligent.

… După o oră de vreme vitregă, ameninţătoare, căzură vreo patru stropi de ploaie, după care norii s-au subţiat şi iată reapărând soarele, zâmbind ca după o farsă reuşită. Şi chiar că a fost o farsă cu vijelii şi nori plumburii, învălătucindu-se. Parcă a fost o repetiţie generală pentru un alt prilej. Acum, iată-mă din nou pe acoperişul foişorului, bronzându-mă la un soare surâzător, blând.

4 iul. 2016, luni: Plouă încet, mărunt; o vreme nu am să mai pot urca pe acoperiş (!)

Moartea ca scăpare: un hău infinit de alunecare înspre… Oricum, scapi (pleci) de aici, dar de ce urmează să dai dincolo, doar El ştie.

Tot ceea ce sunt: membre, organe, devin unelte vechi, cu patina vremii.

Somnul meu cel hăcuit.

5 iul. 2016, marţi: O nouă zi; obosit, mă apuc iar să trăiesc…

6 iul. 2016, miercuri: Preoţii, mare parte dintre ei – mari farsori spirituali, de-acum şi dintotdeauna; actori de o zi pe săptămână, exploatând cu succes frica omului de Moarte.

Mi s-a făcut dor de atmosfera de iarmaroc a pieţii săptămânale de la Miercurea-Nirajului. Am să încerc astăzi să ajung acolo…

Plăcerea sadică a unora de a organiza întâlniri de promoţii după 45-50 de ani de la absolvirea unor şcoli. Mi se pare mai mult decât trist să vezi ce ajunge omul sub povara deceniilor; apoi, să constaţi că lipsesc, „motivat”, plecaţi fiind în lumea de dincolo, o sumedenie de colegi apropiaţi ţie, în urma „amputării” corpului comun, care a fost odată o clasă, de către *Nedorita de oameni*…

La Miercurea, la piaţă. Cald, forfotă, zgomot, ţigănime, multă, prea multă ţigănime. La un moment dat îmi pierd geanta în care am

toate evidenţele turistice: biroul meu (turistic) ambulant. Intru în panică, mă reped şi reparcurg întreg traseul pe unde m-am preumblat, interesându-mă la vânzători dacă n-am lăsat geanta pe la ei. Nici vorbă. Realizând că pierderea genţii, cu registrul în care am toate evidenţele micii mele afaceri, îmi va da peste cap toată activitatea pe anul acesta, intru într-o stare de agitaţie cumplită. Spre norocul meu enorm, găsesc, în sfârşit, geanta, după patruzeci de minute de căutări disperate, în… toaleta unui restaurant, cufundată în beznă. Ciudat este faptul că am mai trecut de două ori pe aici, dar în tulburarea mea imensă, nu am scotocit suficient de atent în întunericul de aici. Ei bine, geanta se afla îndărătul uşii cabinei, uşă dată la perete pentru a pătrunde cât de cât lumina de afară – în fond, aceasta fiindu-mi norocul. Găsindu-mi geanta, am strâns-o la piept şi am rostit, în surdină, o mulţumire către Cel de Sus. Acum, găsindu-mi registrul, am fost cu adevărat bucuros, aşa cum nu mi s-a mai întâmplat să fiu cred în ultimul sfert de veac. Bucuros şi epuizat, am urcat repede în maşină şi am zbughit-o către casă, pe drum mângâind, din când în când geanta, nevenindu-mi a crede că nu-i pierdută.

Seara. Convorbiri, pe Skype, cu Andreea.

7 iul. 2016, joi: Vremea, prietenul şi inamicul afacerii noastre turistice. Cum se înnorează turiştii dau din colţ în colţ, nemaiştiind ce să facă. Ce uriaş handicap că aici, în Sovata, pentru vremea neprielnică ştrandului, nu există variante de agrement.

De multe ori am fost admirat, şi lăudat, de către femei, pentru… degetele mele fine, graţioase. Remarca lor este justă, căci multora dintre ele aceste degete, gingaşe, le-a cântat pe… harpa inimii.

Fiind pe coclauri, Ida mă apelează spunându-mi că unui turist basarabean, cazat la noi, i s-a făcut rău, fiind necesară intervenţia SMURD-ului. Toţi cei aflaţi acasă s-au speriat, starea turistului fiind îngrijorătoare. În fine, dus fiind la Tg.-Mureş, la Spitalul de urgenţă, omul a fost repus pe picioare în câteva ore; urmează să plece către casă mâine.

8 iul. 2016, vineri: Somn alterat; de data aceasta şi de revenirea târzie a moldoveanului îmbolnăvit. Reveniţi din Tg.-Mureş, pe la ora două, în loc să se odihnească, încep a se pregăti, destul de zgomotos, în vederea plecării… Dimineaţa trândăvesc, mai bine zis aş trândăvi în pat, însă zgomotele, forfota de afară nu mă lasă. Încerc să citesc câteva rânduri…

Vizită, fugitivă, a surorii mele, laolaltă cu a ei cumnată din Ungaria.

9 iul. 2016, sâmbătă: Noapte trudnică în chilioară – alegerea mea. În zori, la ora cinci, ud florile: unele suferă, Dumnezeu ştie de ce, oricum nu am să le mai schimb, la anul, d.v.t, („dacă voi trăi”) va trebui să le înlocuiesc, cu atât mai mult cu cât şi vara trecută tot aşa s-au comportat.

Încerc să citesc, însă nu merge – aşa încât comit prezentele însemnări.

Bătrâneţea mă snopeşte ca o mamă necruţătoare: vrea, probabil, să-mi bage ceva bine în cap, dar nu-mi spune ce anume!

Ce amăgire! Juridic, în ţară nu mai există condamnare la moarte, iar noi, fraierii, nu ne dăm seama că, în fond, existenţa însăşi este condamnarea noastră la moarte: definitivă şi irevocabilă!

Mic – pitita în spatele tuturor sfinţilor; în prezent, în fiecare marţi, preţ de treisprezece săptămâni, se află sub auspiciile Sf. Anton!, zice ea…

Teatrul este locul în care întotdeauna m-am plictisit. Acum, când nu mai frecventez spectacolele, îmi dau seama cât de mult efort a trebuit să depun pentru a urmări astfel de reprezentaţii artistice.

Să ţii un jurnal, pe care mai apoi să-l arzi cu câteva clipe înainte de a intra în agonie…

Atâtea flori, acum, prin poieni. Mă gândesc la primele care apar primăvara, ghioceii, toporaşii, creasta cocoşului, spânzul… Ele vin primele, fără să aibă rivale. În fine vara, în puzderia de culori, nu mai ştii cu care să îţi încânţi privirile.

Viaţa şi moartea, legate între ele precum umbra de lumină.

10 iul. 2016, duminică: Vreme închisă, răcoroasă. Cei veniţi pentru scaldă în lacuri, va trebui să-şi schimbe ţinta; dar cu ce?!

Existenţa noastră, estivală, a familiei, aici în demisol, denotă că, în fond, ne trebuie foarte puţin pentru a trăi bine. Inerţia, acumulările împovărătoare, de tot soiul, dimpreună cu posomoreala, ar fi timpul să dispară din viaţa mea.

„Trăiţi restrâns şi pregătiţi, ca şi cum duşmanul ar fi după colţ, astfel încât să vă puteţi părăsi casa cu mâinile aproape goale în doar câteva secunde”. (David Thoreau, *Walden*)

Să merg înainte eliberându-mă de poveri morale şi fizice. Să caut să am, ca posesiuni materiale, doar ceea ce hrăneşte sufletul şi serveşte corpului. Minţii îi las simţurile şi intuiţia.

… Şi, la urma urmei, cum să te plictiseşti într-o viaţă atât de scurtă?! Boala te împinge către poarta de ieşire; câteodată chiar ţi se întâmplă să-i calci pragul, încât te întrebi: să ies oare, ori să mai rămân? Boala, şcoala morţii, ne încearcă mai tot timpul şoptindu-ne neîntrerupt: *memento mori*!

Liniştea noastră estivală: scâncete de copii, părinţi zgomotoşi; exigenţe maxime, din partea turistului, la preţuri pe cât posibil modice.

Cei câţiva trandafiri din ogradă, în zilele călduroase se dezbracă de petale, unul câte unul…

În natură: fotografiez fluturi „cap de mort” aşezaţi pe inflorescenţele galbene de *Telekia speciosa*, splendide zorele sinilii, căţărate pe pereţii cabanelor, năvala apei pârâului Creanga Mare. Fiind sfârşit de săptămână, valea este plină de oameni, încât pentru a avea linişte trebuie să parcurg distanţe mari, lăsându-l în urmă pe om cu a lui zarvă, cu tot…

11 iul. 2016, luni: O dimineaţă liniştită, deocamdată, cu un singur cuplu de turişti în casă; dar, cu începere de azi, liniştea se va spulbera, venind alţi turişti în restul camerelor, pentru un sejur mai lung. Vor urma zile fierbinţi!

Omul, fiinţa care atunci când nu pricepe fenomene, conjuncturi, le pune în seama puterii dumnezeieşti; apoi trece mai departe. Astfel că o spuză de temeri, nelinişti şi ambiţii omeneşti sunt acoperite de Atotputernicul, un Dumnezeu despre care, dacă stau şi mă gândesc bine, nu ştiu mai nimic.

„Cel ce eşti unul şi Toate, şi Niciunul/ Nu eşti niciunul, nu eşti nici toate, ori, mai presus de tot şi toate/ Cum să te numesc Cel singur fără de nume?…/" (Imnul Sf. Grigorie de Nazianz)

De când lumea şi pământul, două întrebări se tot prăbuşesc asupra-ne:

1) – *Totuşi, există Dumnezeu?*

2) – *Ce urmează după moarte*?

12 iul. 2016, marţi: Încep să vină turiştii; ne bucurăm…

13 iul. 2016, miercuri: Luminos şi obscur – Dumnezeu. Această lume, plină de ispite, suferinţe şi iluzii, lua-va sfârşit odată cu *plecarea,* cu ieşirea din timp. Paranteza numită viaţă, ivită între două neanturi: intrarea în timp, apoi ieşirea… Rostul? Sensul? Nevoia, uriaşa nevoie de ele, ca de aer: şi nici un răspuns. Totuşi, iar şi iar: pentru ce totul? Viaţă, Dumnezeu, Moarte – puncte cardinale ale existenţei, taină şi mister, experienţă captivantă.

Menirea mea, strict doar menirea care o fi oare? De ce nu pot să o aflu nici la cei 66 de ani ai mei?! Omul, fiinţă precară şi orgolioasă, aflat în mijlocul atâtor nedumeriri; omul: vârful creaţiei, doritor de a crede în Dumnezeu, dar mereu îndoindu-se, de sine, de tot… Ajută-mă, Doamne, să mă vindec de suferinţele şi rătăcirile mele. Căci bântui prin lume fără busolă: nu ştiu unde sunt, unde mă îndrept, ce mi se va întâmpla cât timp voi mai fi pe aici. „Din neant venim, acolo ne vom întoarce. Iar răul e aici, printre noi. Amestecat cu frumuseţea, cu care uneori se şi confundă. Frumuseţea, binele şi răul, dreptatea, adevărul te năucesc. Fugim care încotro, ca şoarecii, zornăim fericiţi precum clopoţeii, biete paiaţe îmbătate de sine, pitici ce se visează uriaşi." (J. d'Ormesson)

Naşterea,Timpul, viaţa – sunt doar o clipă faţă de Eternitatea din care ne-am ivit şi în care ne întoarcem. Logic gândind, nimic nu merită să-i acorzi mare însemnătate, trecătoare, pieritoare fiind toate. Ceea ce voi regreta este faptul că voi pleca din lumea aceasta fără să fi gustat fericirea: nu o cunosc, nu-i ştiu gustul. Cu toate limitările acestei vieţi, continui să cred că o voi întâlni, vom face cunoştinţă.

Prin tot ce scriu, caut să-mi îmbrac gândurile cât mai pe măsură cu ceea ce simt şi trăiesc. Această năzuinţă a fost una de seamă încă din copilărie: să-mi pot exterioriza, înfăţişa sentimentele cât mai veridic posibil, în deplină concordanţă cu trăirile.

14 iul. 2016, joi: Exprimările mele în limba franceză sunt de foarte multe ori „furculisioniste"; aşa încât în dialogurile mele cu ginerele, care ştie o franceză mai curentă şi mai corectă decât mine, este nevoie de intervenţia Andreei, care pricepându-mi păsăreasca, face traducerea în engleză pentru Peter.

Doamne, câtă mizerie morală, câtă superficialitate şi lipsă de criterii valorice.

Văd, uneori, la tv înmormântări atât de fastuoase încât ai convingerea că decedatul se mută sigur în Paradis. Înmormântările împacă ori dezbină familiile; în cazul familiei mele – atât dinspre mama, cât şi din partea paternă – aceste evenimente a avut drept efect: dezbinarea. Este adevărat, premisele, discordia preexista…

Vară, invazie de turişti. Femei în ţinute lejere, unele planturoase ca nişte joiane.

Zăpuşeală în casă, dar şi mai mare afară; cu toate astea, optez să mă retrag prin bălăriile terenului viran de pe lotul vecin, având locul meu sub o salcie. Mă simt aici ca odinioară pe dealul copilăriei, pitit pe sub tufe de lemn câinesc, măceşe, ori pe sub vreun nuc cu umbra deasă. Au trecut, iată, peste cinci decenii de-atunci; iar eu am rămas cu aceleaşi tabieturi. E atât de cald încât mi se pare că nici Pământul nu se mai învârte. Totul este într-o stare de încremenire fierbinte; doar o adiere neputincioasă clatină abia perceptibil frunzele, ierburile. Năduşesc al naibii de tare, aici, sub salcie, dar tot nu intru în casă: prefer să stau aici, în fierbinţeala

încremenită, năduşind, atrăgând: ţânţari, furnici şi alte gângănii, decât să mai stau la computer sau la tv.

Am văzut, la Tg.-Mureş, un măcelar semănând aidoma unui porc, încât servind clienţii, îmi părea că oferă propria-i slănină, propriul cârnat, ceafa-i proprie…

O adiere, vârtoasă de astă-dată, mă descoperă sub salcie. Razele de soare mă găsesc repede, izbindu-mă taman în moalele capului. Astfel, iată că adierea a fost cu rost!)

Ah, furnicile astea sunt peste tot: pe mâini, pe abdomen, pe gambă, în urechi! Dar, degeaba: tot nu mă dau bătut, aşa că rămân în continuare.

Şmecherii din M.I. Timp de trei decenii de activitate trag spuza pe cartoful lor, apoi se pensionează, în plină putere de muncă, la vârste tinere, obţinând pensii de trei-patru ori mai mari decât unul care a lucrat cu adevărat, în condiţii dificile, patruzeci de ani.

Doamne, oare de când nu am mai văzut rândunici, cu ale lor plastroane albe, zburătăcind prin curţi şi pe sub streşini? Or fi plecat, frumoasele hărnicuţe, din cauza lipsei firelor de telegraf, în aste-vremuri în care firele au fost înlocuite cu undele electromagnetice?

Mă gândesc la „plecare”… Dincolo de 70 de ani mi se pare rezonabilă retragerea; ar mai fi, aşadar, patru anişori până atunci: voi răzbi oare?

<u>15 iul. 2016, vineri:</u> În Franţa, la Nisa, atac terorist, islamist, soldat cu 86 de morţi. Islamul, Islamul… Europa prea adesea zgândărită de către aceştia.

<u>16 iul. 2016, sâmbătă:</u> Tentativă de lovitură de stat în Turcia; morţi: 60, deocamdată. Europa, încotro?!

Iată că au trecut opt ani deja de când mi-am agăţat puşca-n cui – e adevărat, nici până atunci nu am produs mare pagubă în fauna României, în cele aproape patru decenii de carieră silvică. Epocă defunctă, aşa cum toate vor deveni.

Doamne, cât de mult mă revoltă libertatea plecării în lume a cetăţenilor patriei mele! Cu toţii invocă năzuirea către un trai mai bun, nedreptăţile din România, hoţiile… Emigrarea, din aceste pricini, nu mi se pare soluţia potrivită, fugind de hoţi, lăsându-i să jefuiască ţara. Am rostit aceste păreri, cu câteva minute în urmă, lui I.C., pripăşită prin Anglia, vezi Doamne, de dragul asigurării unui viitor decent progeniturilor, şi aceştia fiind deja strămutaţi acolo, doi copii de liceu pentru care ea, mama lor, agoniseşte banii.

Cu mai bine de cinci decenii în urmă, pe vremea asta, mă bălăceam în apa limpede a Târnavei, laolaltă cu prietenii din copilărie. Arătam, celor câteva fetişcane, pripăşite în grupul nostru, iscusinţa noastră în ale înotului, ori într-ale saltului în apă, cu capul înainte, de pe sălcile bătrâne de pe mal, apoi statul mult sub apă, până simţeam că ne explodează bojocii!

… Peste o jumătate de veac, copilul din apa Târnavei stă, iată, aburcat pe acoperişul uni foişor, împovărat de ani, savurând câteva ore de linişte şi priveliştea care i se înfăţişează în faţa ochilor: un şir de scoruşi cu fructele roşii, pe care s-au căţărat vrejuri înflorite de zorele şi caprifoi, în faţa lor, un pâlc de molizi cu vârful încărcat de conuri, iar deasupra capului: bolta albastră încinsă de un soare torid; din când în când, adieri domoale aduc nori prevestitori de ploaie. Stau, iată, aici, cocoţat pe acoperiş, citind şi făcând aceste consemnări…

Referitor la Târnava copilăriei mele: nu aş vrea să plec din această lume fără să-i parcurg ambele-i maluri, de la *Biliboc* până la fosta moară din Viforoasa, pe acest interval derulându-mi întreaga-mi copilărie. Sper să nu am dezamăgirea pe care am trăit-o revizitând, după patru decenii, ceea ce a fost odată livada de cireşi din Vădaş: astăzi o paragină năpădită de bălării, tufe de măceşi şi păducei, anini şi sălcii, şi de salcâmi înspinaţi. Drumul pomenit, pe malul Târnavei, am să-l parcurg chiar săptămâna următoare.

Somnul meu de altădată, pierdut e definitiv: nopţile-mi sunt zob; mă şi mir că mai pot readormi. Mai rămâne doar somnul cel etern, dacă o mai fi şi acolo tihnă…

Mă gândesc, acum, la ceea ce am suprimat, mai brusc, ori de-a lungul timpului, din viaţa mea, anume: alcoolul, de vreo 23 de ani; înotul, de circa zece ani, activitatea silvică: de opt ani (deja?), alergături, după himere graţioase (unele): de ani buni…

Primăverile de altădată mi-au rămas asociate cu o culoare: anume cu cea galbenă, nuanţa păpădiei. Din tulpina acesteia, mătuşa Ana – care zace de nouă ani într-un mormânt fără să aibă măcar o piatră funerară la căpătâi – îmi împletea lănţişoare; apoi primăvara îmi mai evocă imaginea bunicului, matern, culcat pe o parte a trupului, bătând coasa de răsuna tot dealul. Imagini şi sunete care au răzbătut peste decenii. Dar omul, persoanele atât de apropiate mie unde sunt, ce au ajuns? În aparenţă mormântul pare să fie un loc – de veci – în care nu se mai petrece nimic; în realitate însă câte procese, destructive, se petrec aici pentru ca din ceea ce a fost odată „o fiinţă gânditoare" să nu rămână decât oase; apoi, nimic…

Adesea, dragostea mea pentru natură îi adaugă acesteia un plus de frumuseţi. Însă, cu sau fără aportul dragostei mele către ea, splendorile codrilor rămân tot atât de acaparatoare şi ameţitoare.

17 iul. 2016, duminică: Sunt în aşteptarea unui cuplu din Basarabia. Au pornit de-acasă, cu autocarul, aseară, la ora 19, şi încă nu au ajuns (acum este ora 7!). Douăsprezece ore de călătorie pentru şase sute de kilometri?!

… În lumea asta pieritoare-s toate – însăşi lumea pieri-va la un moment dat. Mor: fiinţe, obiecte. Va muri chiar Universul. La ce bun să mă mai ataşez de ceva, sau de cineva, când totul piere, cade precum firul de nisip din clepsidră. Atunci când partea de sus a clepsidrei se va goli, oare cine o va mai întoarce iarăşi, presupunând că ea, clepsidra însăşi, va scăpa teafără?

Am vrut, şi vreau, să fiu drept; şi iată-mă ajuns un însingurat.

Oboseli din pricini vechi şi noi. Însă nu am cum să mă odihnesc decât doar toamna; ori *dincolo*. De-acum, din bătrân ce sunt, devin şi mai bătrân, tot mai bătrân… „Accesele" mele de bătrâneţe devin tot mai frecvente, legându-se între ele, permanentizându-se.

<u>18 iul. 2016, luni:</u> Cărţile pe care le-am publicat până acum, îmi vor perpetua, sper, o vreme numele. Cât despre perpetuarea sufletului, voi muri şi voi vedea…

Cocoţaţi la cârma ţării, hoţii şi ticăloşii ne otrăvesc zilele; nu-i pot tolera, dar nici să le fac ceva nu am puterea. Fiind, cu toţii, într-o bandă organizată, cresc, propăşesc, precum o plămadă otrăvitoare, rău mirositoare.

<u>19 iul. 2016, marţi:</u> Atunci când nu mai auzi, nu mai vezi, nu mai recunoşti pe nimeni, iar apa şi mâncarea, puţină, ţi se dă cu linguriţa – aceasta-i stare de legumă inutilă. Mă întrebam, cu câteva zile mai înainte, ce rost mai poate avea o viaţă după 65-70 de ani? Nu ştiu să dau un răspuns plauzibil; însă, ceea ce ştiu e că şi aceste însemnări pot conferi, desigur doar mie însumi, şi doar ca amăgire, un posibil sens existenţei. Dar, oare totuşi cui vor folosi notele acestea pestriţe?

Voi merge, aşadar, la Sângeorgiu de Pădure, doar de dragul de a colinda câteva ore pe malurile Târnavei. Nădăjduiesc ca peisajul de aici, în care mi-am petrecut atâţia ani ai copilăriei, să nu fi pierit, precum s-a pierdut livada de cireşi din Vădaş.

Citit pe undeva afirmaţia conform căreia lui Dumnezeu Natura i-a ieşit binişor, însă pe om l-a ratat urât de tot. Realitatea este că omul este o fiinţă rudimentară, parşivă şi ipocrită, infatuată, stricătoare de ceea ce e bun şi frumos: Natura.

Cum mă îndepărtez de cărţi, de scris – cele două proptele de nădejde ale mele, imediat mă simt în nesiguranţă şi de prisos. În acele împrejurări îmi vine repede în sprijin Natura, relaxându-mă, încântându-mi sufletul şi ochii.

Dacă nopţile îmi sunt cum sunt, în privinţa somnului, încercările-mi de a compensa deficitul de odihnă, în cursul zilei, sunt, toate, spulberate mai cu seamă de zgomotele activităţilor din casă, apoi de repetatele apeluri telefonice cu iz turistic. Aşa încât, odihna mea rămâne pentru la toamnă.

Culmea: încep să mă „ataşez" şi să-mi „preţuiesc" tarele, năpastele; ele dacă nu ar fi, doar vidul ar mai suplini locul lor. Aşa

în schimb, am ceva consistent, cu pondere, simţindu-le perfect prezenţa.

Nu-i pricep pe cei care fac mii de kilometri pentru a vedea natură, istorie, forfote ale vieţii când, în fond, toate acestea sunt şi în noi, şi lângă noi, doar trebuie să le observăm, să le privim cu atenţie.

Să fii atât de singur, încât să-L ai drept unic moştenitor doar pe Dumnezeu; asta da succesiune!

Alături de rugăciunea mea matinală, se înşiră şi câte o consemnare pentru fiecare zi; în schimb, rugile de seară rămân văduvite de aceste însemnări.

<u>20 iul. 2106, miercuri:</u> – Aşa, Doamne, snopeşte-mă, nu mă cruţa! Doar pentru asta m-ai adus pe lume ca să mă înveţi minte, nu-i aşa? Izbeşte-mă, trânteşte-mă cu… Dragostea Ta!

Una din problemele mari, serioase, ale omului este că nu poate să-şi transforme trecutul, amintirile, în humus sentimental, aşa cum face natura, an de an, cu frunzele, florile, fructele sale. El, omul, încearcă să-şi conserve, într-o delicată cămară a sufletului său, trecutul atât de perisabil, şi-l tot ţine acolo cât timp hălăduieşte pe acest pământ, în pofida faptului că aceste amintiri sunt deja de mult alterate, deci rău mirositoare, fiind de lepădat. Din această cămară, aromele fetide se extind în tot sufletul, alterându-i atmosfera, starea.

În fiecare dimineaţă îmi copiez, în acest caiet, umbrele, şi miresmele sufletului; în felul acesta păstrându-mi-le în dublu exemplar: şi în suflet, şi în aceste caiete prin care, mai apoi, atunci când acestea vor deveni cărţi, au să-şi împrăştie odoarele şi în alte suflete; dar pentru ca aceasta să se poată întâmpla, alegerea îi aparţine fiecăruia.

„Vacanţier”, iată de peste şase ani, am sentimentul că cele aproape patru decenii de muncă silvică nici n-au existat.

Lumea asta are direcţie, din păcate însă, niciun sens…

Ora 8,40. În curte aud pregătiri de plecare ale unui grup de turişti: exact ca în viaţă, venim, stăm cât stăm, apoi plecăm fiecare spre a ne lăsa locul altora.

<u>21 iul. 2016, joi:</u> Ieri s-a săvârşit din viaţă actorul, aproape centenar, Radu Beligan. La tv, pe toate canalele, făţărnicii, iureş de regrete, în frunte cu dandy-ul, octogenar şi el, Florin Piersic. Regrete peste regrete, ca şi cum omul ar fi murit la 45 de ani! Mie personal, în afară de longevitatea-i rară, precum şi o voce piţigăiată inconfundabilă, nu mi s-a părut a fi deloc un actor deosebit. Mult fum fără foc, aceasta este, din punctul meu de vedere, toată gloria actorului R.B.

Vremea promiţătoare, cu soare îmbietor, îmi stârneşte dorul de ducă pe coclauri. Şi am să merg tocmai la Sângeorgiu de Pădure spre a cutreiera malurile râului copilăriei mele, acolo pe unde paşii mei nu au mai călcat de mult, din anii tinereţii.

Niciodată nu am ucis nici măcar un ţânţar, dacă acesta nu m-a provocat înţepându-mă. Ca vânător de carieră, în aproape patru decenii de activitate, am suprimat vreo patru mistreţi, câţiva iepuri, două vulpi, o ieruncă, câteva ciori, obligat fiind prin meserie. Şi am încălecat un iepure, şi am spus povestea mea vânătorească toată.

Oare văd atâtea defecte la semenii mei, deoarece pe toate acestea le am şi eu?

Să ştiu că nu am niciun cititor, sincer nu ştiu dacă aş mai scrie cu atâta zel acest jurnal. Dar, poate, l-aş scrie totuşi, căci… cum aş putea altfel?

Iernile, când le dau păsărelelor de mâncare, mă simt un… suplinitor al lui Dumnezeu, întrucât cel adevărat nu le alintă cu seminţe de floarea-soarelui aşa cum le tratez eu în perioadele geroase.

Dete Domnul să nu îmi pierd pofta de a citi (de unde şi pofta de a scrie).

Dacă nu ştiu prin ce minune s-ar putea distila aceste scrieri ale mele, ei bine, sigur ar rezulta tocmai sufletul meu.

Venim din neant, spre neant ne îndreptăm: neantul este totul.

La Sângeorgiu. Precum am presupus, s-a şi întâmplat: din nou am avut parte de o mare dezamăgire, la fel cum mi s-a întâmplat cu livada de cireş din Vădaş, acum doi ani. Propunându-mi să parcurg ambele maluri ale Târnavei, de la Sângeorgiu până la Viforoasa, am

reuşit să răzbat, cu mari eforturi, să ajung doar până la capătul uliţei noastre, şi numai pe malul stâng al apei. Biata Târnavă, ce a ajuns! Arată ca o gârlă a unui sătuc de câmpie, având apa murdară, cafenie, întotdeauna, mâloasă. Ca debit, a ajuns la o treime din ce a fost odată, şi asta din pricina Barajului de la Bezid. Pe ambele maluri ale apei – o junglă impenetrabilă de sălcii tinere, contorsionate, năpădite de liane, bălării luxuriante şi mizerii aduse de omul nepăsător. Trist contrast faţă de ce era odată acest râu, dureroasă imaginea prezentă. Ce vremuri, Dumnezeule, să îţi baţi joc chiar în halul acesta tocmai de apă!

22 iul. 2016, vineri: Capitalismul, putred, îşi găseşte un aliat de nădejde în Hristos; şi îl exploatează până la sânge, spre deosebire de socialism, care merge la braţ *cu cei trei muşchetari*: Marx, Engels şi Lenin.

Căutări, de multe ori gânduri clocotinde: la ce bun? Vreme trece, vreme vine – să rămân la toate rece!

Încerc, cum pot şi eu, să îmi fac viaţa, dacă nu mai frumoasă, cel puţin acceptabilă; dar, e a naibii de greu!

Fug (de mine?), departe, pe coclauri, taman pe o păşune împădurită, cu pini (negri şi jnepeni), larice şi ienuperi, situată deasupra cătunului „Laci-Gyuri” de la marginea Corundului. Am ghinionul ca liniştea să-mi fie tulburată de o cireadă de vite păscând alene. Sunet de tălăngi, câte un muget scurt, şi căscatul plictisit al ciobanului: acesta este decorul în care am picat, de astă dată. Mă grăbesc să mă îndepărtez de şeptelul secuiului.

23 iul. 2016, sâmbătă: Toate acţiunile mele de exaltare a trupului, prin ieşirile în splendorile naturii au, în definitiv, rolul ascuns de a-mi menţine un anume tonus sufletesc, starea celor două componente ale fiinţei noastre intercondiţionându-se.

Cred că a aspira către ceea ce nu eşti este o dovadă de mediocritate, întrucât ceea ce visezi să devii este exact precum nu eşti.

Paradox existenţial: am căutat, construindu-mi casa, să-mi creez un confort decent, la nivelul cerinţelor acestor timpuri. Apoi, în virtutea unor circumstanţe, pentru a supravieţui, am „vândut" totul la turişti, noi, familia, retrăgându-ne în camere modeste, punând întreg confortul la dispoziţia celor care vin spre a se caza aici.

Luca 14;26. Sensul versetului: – *Regatul lui Dumnezeu este în noi, ascuns. Pentru a-l dobândi, omul trebuie să-i urască nu doar pe cei dragi lui (mamă, tată, copii, soţie, fraţi, surori…), ci chiar propria-i persoană*. Astfel încât în locul rămas liber, după dislocarea ego-ului, să poată intra Dumnezeu. Bizar în toată porunca este prezenţa noţiunii de *ură* şi, culmea, recomandată tocmai de către Dumnezeu: propovăduitorul iubirii, El fiind chiar iubirea întruchipată! În tot acest timp, omul, bietul om, fiinţă căreia i s-a hărăzit să fie robul rătăcirii, nefericirii şi vanităţii – este, şi rămâne, un nimic în imensitatea spaţiilor veşnice, o mizerabilă creatură, aflată în palma lui Dumnezeu, căreia i s-a hărăzit să fie în permanenţă între ciocanul raţiunii şi nicovala pasiunilor; chiar dacă ciocanul ar fi de pluş, pasiunile nu pot să fie decât din oţelul cel mai dur, aşa încât omul scăpare nu poate avea, odată prăbuşit pe nicovala nimicitoare. Dintre toate pasiunile, iubirea de sine este de departe cea mai năvalnică şi mai greu de ţinut în frâu. Deşi se ştie în permanentă vecinătate cu inevitabila moarte, omul născoceşte tot soiul de tertipuri şi îndeletniciri cu scopul de a uita neliniştea iscată de o astfel de vecinătate implacabilă, optând pentru agrement şi antren întru alungarea perspectivei propriei morţi. Sub toate fericirile, superficiale şi inventate, se ascunde mizeria fiinţei noastre înspăimântate de limitele existenţei sale. Spre a evita neliniştea, disperarea, fug, imaginativ, ba în trecut, ba în viitor. Însă niciunde negăsindu-mi tihna, mă retrag în Natură, pierzându-mă, contopindu-mă cu ea.

24 iul. 2016, duminică: Cuplu de basarabeni foarte matinali, conştiincioşi şi deosebit de încrezători în efectele terapeutice ale salinei din Praid, precum şi în apa lacului Ursu. Se află cazaţi deja

pentru a patra oară, consecutiv, la noi. Cu siguranţă, „credinţa îi va vindeca”.

Aseară, în buricul târgului, în forfota furnicarului de oameni, doi mafioţi locali, unul ajuns mare mahăr la robinetul financiar al judeţului Mureş, celălalt sugător înrăit de finanţe locale, veşnic câştigător de licitaţii, măsluite, de diverse lucrări pe plan local – aşadar cei doi, aciuaţi în mijlocul mulţimii, şuşotesc de zor, privind cu coada ochiului în preajmă, ca şi cum chiar în momentul de faţă s-ar afla în toiul unor furtişaguri însemnate de bani din avutul obştii. Dar, mai ştii, poate chiar pun la cale vreun asemenea matrapazlâc. Vorbind cu un cunoscut despre propulsarea udemeristă a lui F.P. la „paza puilor de aur” ai judeţului şi manifestându-mi nedumerirea că s-a putut ajunge până aici cu necuratul, amicul îmi spune că l-au aruncat în slăvi pe acest personaj, nesătul şi perfid, pentru ca după a lui cădere să fie sigur că se va face zob! Personal nu cred, omul în cauză fiind într-atât de viclean încât aruncat fiind chiar din Cosmos, tot pe picioare ar pica; mai cu seamă că s-a înconjurat de o seamă de acoliţi, nemernici asemenea lui. Ce vremuri!

În vizită la noi sora-mea şi soţul ei. Discuţii, încinse şi contradictorii, în foişorul din curte, despre vederea pozitivă a sensului vieţii şi despre suicid (!)

<u>25 iul. 2016, luni:</u> La vârsta mea, şi la experienţele mele acumulate până acum, ar trebui să înţeleg, gândindu-mă la preceptele religiei creştine, că s-ar cuveni să trăiesc măcar de-acum înainte, doar pentru Dumnezeu, fără să mai am vreun alt scop decât pe acesta: căci toate celelalte năzuinţe zădărnicii sunt. Modul acesta de viaţă mi-ar fi nu numai util, dar şi foarte sănătos. În viaţa creştinului toate au un rost, dar rostul cel mai mare, zic monahii, îl are… suferinţa. Or, pentru un necreştin, paradoxul acesta este de neconceput. Căci binele trecător este o nimica toată faţă de câştigarea veşniciei sufleteşti. Obiectiv de înfăptuit, de-acum încolo: – renunţarea la toate deşertăciunile acestei vieţi; cu deosebire, la plăceri.

26 iul. 2016, marţi: Pentru „vina de a trăi” omul nu poate, nu are curajul de a se autopedepsi; doar Dumnezeu „vine” şi îl snopeşte de îi zboară fulgii păcătosului, neisprăvitului şi hrăpăreţului în toate. Şi încasează acest tratament, strict pentru vina de a fi trăit şi manifestat nu aşa cum a dorit Domnul, ci aşa cum a crezut de cuviinţă omul: bietul om…

Nu mai am ambiţii, nu mai vreau să fiu nici mare, nici puternic şi nici prea onorat de lume (… căci ce e lumea?). Toate îmi par a fi zădărnicii, nicidecum prilej de bucurii. Mi-ar fi plăcut ordinea, raţiunea, dreptatea – însă de peste un sfert de veac numai de aşa ceva nu poţi avea parte. Problema mea uriaşă: nu prea sunt prieten bun cu… mine însumi!

… Recitesc pagini din acest jurnal; ajung la concluzia că prin aceste consemnări caut nu atât să evoc sentimente, cât mai degrabă să le produc cititorului prin sugerare; măsura în care reuşesc acest fapt, este o altă discuţie.

Mulţi se duc la biserică pentru a-L mitui pe Dumnezeu; afirmaţia îi aparţine unui scriitor englez. Cert lucru: mult adevăr zace în această aserţiune.

27 iul. 2016, miercuri: Serile, plimbându-mă printre lacuri, mi se întâmplă frecvent să mă întâlnesc cu persoane care au nedumeriri privind fenomenul de heliotermie a lacului Ursu. În mod voluntar, în astfel de situaţii, mă ofer să le dumiresc. Ceea ce mă surprinde e faptul că înflăcărarea, cu care le povestesc acestora despre lac, atinge cote maxime, fapt care mă surprinde şi pe mine: de unde atâta entuziasm, atâta abundenţă de cuvinte din parte-mi, eu… necuvântătorul! Să fie, oare, această grăire năvalnică a mea rodul îndelungatelor mele tăceri de peste zi (zile)? Se prea poate…

Remarcă: – În chip voit, nu sunt omul care să flateze, în niciun fel. Însă dacă faptul acesta se întâmplă totuşi, este o urmare a unei împrejurări anume care mă determină să mă manifest ca atare.

Exprimările mele orale, dar şi cele scrise, „suferă” de un soi de hipercorectitudine; de unde şi senzaţia de afectare pe care o au cei care mă ascultă.

Citind Psalmul 118…

– Domnul este cu mine, nu mă tem de nimic: ce pot să-mi facă nişte oameni?! (Versetul 6)

– Mai bine să cauţi un adăpost în Domnul, decât să te încrezi în om. (Versetul 8)

– Domnul este tăria mea şi pricina laudelor mele; El m-a mântuit. (Versetul 14)

Căci mare lucru este să cunoşti pericolul sănătăţii şi avantajele bolii: semn de mare înţelepciune şi de dragoste faţă de Dumnezeu. Boala: o stare firească a omului creştin. Scutit fiind de avariţii, patimi şi de ambiţii, omul se poate mai lesne apropia de Dumnezeu.

Viaţa mea devine tot mai… vespasianică.

28 iul. 2016, joi: Lumea-i plină de vanitoşi, nebuni, deşănţaţi… Cine o mai poate înţelege?

Mă gândesc cu durere în suflet la cele două încercări ale mele – unul, anul trecut, altul în zilele trecute, privind satisfacerea unei nostalgii prin reîntoarcerea în locuri mult dragi mie, cândva, în copilărie: malul Târnavei-Mici, la Sângeorgiu de Pădure, precum şi livada de cireş de la Vădaş. Ce deziluzii! Anii, mulţi, e adevărat, au şters pentru totdeauna de pe faţa pământului acele peisaje mirifice odinioară, lăsându-mi-le doar în memorie. Reîntorcându-mă la ele, le-am găsit (?) total schimbate, năpădite de bălării şi de vegetaţie arbustivă invadatoare. Aşa încât, am acum în memorie două imagini contrastante despre fiecare din aceste repere: cele vechi – strălucitoare, îmbietoare, iar cele actuale: sumbre şi respingătoare. În ambele locuri – livada şi malul Târnavei – vegetaţia năpăditoare s-a ivit parcă tocmai pentru a-mi şterge din amintire frumuseţea lor de altădată.

Avem viaţa pe care o ducem, deoarece omul iniţial fiind înzestrat cu atâtea haruri şi inocenţă, acestuia i s-a urcat la cap binele şi a trecut la ticăloşie, greşeală şi orbire, revoltându-se împotriva Creatorului, batjocorindu-L, folosind în acest scop toate darurile primite; în consecinţă, lumea noastră este tărâmul condamnaţilor irevocabil la moarte, nu de un for omenesc, ci de însăşi Instanţa

Supremă care este Dumnezeu. Însă peste putinţă îmi este înţelegerea iubirii lui Dumnezeu atunci când pentru vina iniţială (Adam şi Eva în Paradis…), Creatorul năpăstuieşte, snopeşte omul şi îl condamnă la moarte, în timp ce atunci când omul cel netrebnic îi ucide unicul fiu (răstignirea lui Isus), ei bine, atunci Dumnezeu jubilează şi mântuieşte omul întru eternitate…

A fi bătrân: a fi plin de zile (trecute!). Ehei, povara lor!… Neajunsurile bătrâneţii vin din modul în care ne-am trăit tinereţea, încât un trai echilibrat, în prima parte a vieţii, sigur îţi va aduce o bătrâneţe lipsită de prea multe neajunsuri fizice. Şubrezenia trupului. Flacăra vieţii drastic tulburată de neîncetatele furtuni fiziologice. Saţietate.

„A fi bătrân e o aventură. Să ieşi din cadă şi să alergi la telefon, ori pur şi simplu să ieşi din casă şi să cobori câteva trepte, implică tot atâtea riscuri ca o călătorie în Deşertul Gobi călare pe o cămilă. Altădată, când mă ajutau picioarele, urcam scările rapid şi eram de îndată la uşă. Acum însă cine ştie cât de mult ne lasă genunchii, şi când vom rata la coborâre o treaptă. Altădată învăţam de la vulpi şi şoimi, astăzi învăţătoarele şi învăţătorii noştri sunt: morsele, broaştele, melcii, ţestoasele; e o aventură a încetinelii."

… După vârsta bătrâneţii, urma-va **altceva**, nu ca la alte vârste când după una, trecută, urma o altă vârstă.

29 iul. 2016, vineri: Acest caiet este locul în care îmi adun şi îmi liniştesc sufletul; uneori reuşesc, alteori… Consemnările mele, din aceste caiete, sunt reflecţii imperfecte, o îngrămădire confuză de idei dezlânate; cui oare or mai folosi în afară de mine? Dar mie, la ce bun?! Ei bine, mie îmi sunt bune, deoarece îmi satisfac o anume nevoie de defulare; şi de vanitate…, aceasta până la a treia sau a patra carte. Dincolo de acestea însă, consemnările mele rămân cu menire strict terapeutică. Dar dacă numai pentru mine pot să aibă importanţă aceste note, înseamnă că, de fapt, nu au nicio valoare.

Atâtea patimi şi legături vicioase, în decursul a peste şase decenii de existenţă, toate vătămându-mi inima, voinţa, mi-au fost,

şi îmi sunt, serioase piedici în calea credinţei. Dar piedicile acestea le-am avut, şi le mai am, deoarece om sunt, un biet om pieritor.

Fiziologia mă hărţuieşte, măcinându-mi nervii, alungându-mi liniştea. Deocamdată, încerc să-i stau de-a curmezişul, însă până când?

Abstine et sustine (Stăpâneşte-te şi îndură), deviza filozofilor stoici. Aceasta îmi trebuie să fie, acum, şi mie deviză.

Tevaturi turistice. Le îndur şi pe acestea; şi merg înainte.

30 iul. 2016, sâmbătă: Pentru o clipă, rătăcit în lume – omul, fiinţa aceasta care, este mai mult decât clar, că nu este o reuşită perfectă a Creatorului… Şi, Doamne, cât tam-tam pentru un fâs. De ce oare?! Este evident că nu suntem pe calea cea bună, cu toate astea, de mii de ani, suntem lăsaţi să mergem pe acest făgaş, greşit, bieţi rătăciţi ai acestei lumi fără rost; or, dacă o fi vreunul, păi dumireşte-mă şi pe mine, Doamne!

Tot timpul am senzaţia că lucrez pentru altcineva, că mie nu-mi mai trebuie nimic, că ceea ce am îmi prisoseşte, şi că ar trebui să scap cumva de ele. Dar, neştiind cât durează călătoria, mă simt nevoit să-mi asigur cele necesare, pentru orice eventualitate. Ciudate sunt mobilurile acestea ale vieţii! Cine are nevoie de existenţa noastră aici; şi de ce? Este imensă neîncrederea mea în toată mascarada aceasta numită viaţă, iar starea aceasta este intens accentuată de oboseala mea tot mai copleşitoare.

Unii arbori profită de o clipă de neatenţie şi încep să îşi lepede timid câte o frunză galbenă, ruginie. De fiecare dată însă se iveşte o adiere care mută iute frunza căzută prin bălării. Toamna vine tiptil-tiptil, nevrând să sperie pe nimeni, nici arborele, nici iarba, nici apa. Dacă o pândesc, devine rezervată, se potoleşte, nu mai răpeşte nicio frunză. Însă cum nu mă uit, hop că imediat răpeşte o frunză, apoi încă una…

31 iul. 2016, duminică: Expirată, iată, şi luna lui cuptor; mai sunt încă aproximativ trei săptămâni de turism, apoi cade cortina

pentru noi, micii proprietari de spaţii de cazare. Dar, încă e vară, să nu grăbesc venirea lui răpciune.

Ieri a avut loc, la Gurghiu şi la Reghin, întâlnirea de 45 de ani de la absolvirea Şcolii tehnice forestiere a colegilor clasei mele. Nu m-am prezentat, optând să fiu la „datorie” acasă, în miniafacerea mea.

Este ora 5,45: merg să stau de vorbă cu florile din curte…

Parcă îi pare rău vieţii că îmi mai dă nişte zile, nişte ani (i le fur!).

Deşi aparent peisajul lumii de azi este spumos şi strălucitor, adevărul este că e mai mult decât jalnic şi, în acelaşi timp, neliniştitor.

Misterul cuvântului, rostit sau scris, m-a tulburat şi preocupat de când mă ştiu. Şi cum să nu mă preocupe acest „oscilograf” al omenirii care se mulează atât de perfect pe durerea şi bucuria întregii noastre existenţe, pe existenţa mea.

1 aug. 2016, luni: Să-i mai fur vieţii niscaiva ani, aşa, până la şaptezeci, cred că mi-ar fi îndeajuns. Dar mă va lăsa oare Supraveghetorul? Mi-e sufletul tot o rană, precum genunchii cămilelor din pricina deselor îngenunchieri spre a putea fi încălecată; cu toate astea, merg înainte în deşertul fără oază, obosit, rănit, împovărat. Toată existenţa noastră derulează într-o perpetuă nedumerire şi curiozitate. De ce, cum, cine, precum şi multe alte întrebări încearcă să ne umple vieţile cu ale lor răspunsuri nicicând definitive, nicidecum complete.

De mult nu am mai scris poeme. Nelinişti, tulbureli încep să forfotească în mine dându-mi ghes să le torn în cuvinte. Dar le mai las să fiarbă, să mă fiarbă, apoi…

Orice meşteşug, implicit şi cel al artei – deci şi cel al scrisului – începe prin a efectua copii mai puţin reuşite, uneori chiar proaste, după maeştrii. Aşa am început şi eu, mai întâi cu haiku-ul, această poezie producând în fond *fisura* prin care, mai apoi, prin alte poeme şi prin proze, sufletul meu a început să încerce a se materializa prin cuvântul scris. Caut ca în poemele mele poezia să răzbată în tăcerea

din cuvinte şi, mai cu seamă, din tăcerea dintre cuvinte. Mai evidente sunt aceste încercări, înfăptuiri, în haiku-uri, însă de aici s-au revărsat şi în poemele în versuri albe. Versurile mele se nasc dintr-o scânteie de o clipă, declanşată de o imagine, de o mireasmă, dar, cel mai adesea, de către un cuvânt cu impact de dangăt de clopot în sufletul meu. Ei, atunci mă apuc iute de scris pentru a nu-i scăpa măcar reverberaţiile.

Moment de respiro turistic. Profit de acest răgaz, la fel şi de vremea excelentă, ieşind să citesc în foişorul din curte. Linişte. În depărtare, găini cotcodăcind, fâşâitul roţilor automobilelor rulând pe asfaltul de pe strada de jos… Undeva, pe strada Bradului, se-aude un excavator muşcând cu înverşunare din pământul uscat şi bolovănos; apoi, trece trenuleţul de staţiune, *trinolino,* fluierând timid spre delirul pasagerilor care se răcoresc de aerul încins al acestei după-amiezi, în vagonetele deschise ale vehiculului.

Port în mine o neostoită mânie şi nevoie de a critica, condamna, pedepsi şi blestema, ca şi cum, vezi Doamne, eu aş fi întruchiparea vreunei perfecţiuni…

2 aug. 2016, marţi: Îmi port melancoliile, ce altceva aş putea face? Trec prin stări de instabilitate sufletească, mici bucurii şi amărăciuni multe. Trăiesc Jurnalul acesta al meu ca pe o stare permanentă; prin el comunic cu mine şi cu lumea, fără el simt că aş fi întruchiparea însăşi a singurătăţii.

Dacă din când în când simt nevoia de a ieşi din solitudinile mele, aceasta se întâmplă doar pentru a întâlni şi, apoi, a comunica cu fiinţe feminine agreabile, deschise la suflet, naturale, dornice şi ele de dialog şi de compania mea.

Seara. Cu un grup de turişti, cazaţi la mine, stăm la taifas în foişorul din curte. Le vorbesc despre Sovata, vânat şi vânătoare. Îmi place că stau cuminţi, atenţi, interesaţi de ceea ce le povestesc, că mă ascultă acaparaţi de subiect.

3 aug. 2016, miercuri: Vreme mohorâtă; stă să plouă, însă norii nu s-au decis încă să-şi deschidă sufletele spre a-şi vărsa amarul.

Lumea se defulează cu disperare, şi vijelios, prin vacanţe scurte, tot mai scurte, după care se reîntorc la agonisiri cu şi mai multă îndârjire. De ce, oare, atâta năvală nesăţioasă când toate-s fum şi neant?

Sufletul meu, sufletul tău, rostogolindu-se năprasnic în hăul vieţii către genunea morţii. Acolo, poate, ele se vor uni, împăcate, aflându-şi, în sfârşit, liniştea.

Foarte mulţi oameni afirmă că ei sunt fericiţi (!). Mă mir, sunt uimit cum de au curajul să afirme aşa ceva când în lume sunt atâtea mizerii, mârşăvii şi nedreptăţi. Chiar dacă, fie şi în parte, afirmaţia ar fi adevărată, parcă aduce a neruşinare ca, în astfel de împrejurări nefaste, tu să-ţi afişezi fericiri…

Seara şi dimineaţa îmi instalez „santinelele" (rugăciunea), dar cu atâta lipsă de atenţie, de concentrare, încât nu ştiu dacă acest ceremonial îşi mai are rostul, dacă îşi mai îndeplineşte menirea. Constat, pe cont propriu, că păcatele cele multe, în virtutea a ceea ce pomenesc Sfintele Scripturi ca fiind păcate, sunt pedepsite, cu vârf şi îndesat, aici, pe pământ, în fond ele însele grăbindu-se a ne pedepsi, prin consecinţe dramatice, ori chiar tragice, cât mai drastic, aici şi acum; apoi, după „mutare" urma-va partea a doua: suplimentul!

Deunăzi, când am vizitat Sângeorgiul. Aflându-mă în fundul grădinii, printre mormintele alor mei, şi privind cu jale la ceea ce a ajuns casa lui Niculaie şi a familiei Brânduşa, pe boltă am zărit planând păsări mari, albe: nori cumulus… Doar ele, aceste păsări-nori, mai încearcă să lumineze ceea ce a fost odată cuibul copilăriei mele. În cimitir, linişte. Numai ierburile mari, necosite, îngână în adierea blândă a după-amiezii, rostiri de demult, ivite în ograda în care acum s-au instalat pustietatea şi paragina…

4 aug. 2016, joi: Alunecăm, încet, către toamnă; în ce mă priveşte, eu merg totodată şi către toamna, ori, poate, chiar iarna

vieţii mele. Neguri. Şi, cred, prea multă zdrobire, mi-e teamă prisoselnică.

Mic: persoană retractilă, bănuitoare, temătoare şi iscoditoare; şi, pare-se, niţel rece. Maschează toate aceste tare cu ajutorul unui paravan creştino-moral atoateînvăluitor. Bizară fiinţă…

Convieţuirea mea cu Ida, în cei treizeci şi opt de ani, nu a eşuat, iată, dar nici nu a ajuns până la căsătorie. Am trăit, trăim, împreună fără girul primarului şi nici al vreunui popă. Conlocuim fără a fi semnat, fără a fi jurat, deşi la începutul începutului între noi doi a avut loc un mic simulacru de astfel de jurământ, de care nu ştiu dacă ea îşi mai aduce aminte, dar eu îmi amintesc bine…

Caut, cu osârdie, în noianul de cuvinte al cărţilor pe care le citesc expresii care să-mi lumineze sufletul, să-l binedispună, să-l înfioare prin puterea lor de sugestie. Comunicarea mea cu alţii, cu deosebire în limba română, este rară şi puţină, aşa încât comunic cu… mine însumi prin intermediul acestui jurnal în care efectuez zilnic consemnări spre a exersa scrierea, formularea în această limbă. În decursul deceniilor, prin aceste notaţii mi-am făurit un mod de exprimare, ceea ce altfel nu ar fi fost cu putinţă în mediul în care îmi este dat să vieţuiesc. La început, ani mulţi, am scris pentru mine, pentru a-mi câştiga claritate şi îndemânare în exprimare, însă, mai cu seamă, pentru a-mi descărca sufletul. Treptat am ajuns să depind de îndeletnicirea scrisului, ataşându-mă de aceste consemnări.

Ieri dimineaţa, vecinul M.J. veni la mine, în mare vervă, întrebându-mă dacă am la îndemână o Biblie în limba maghiară? Îi răspund că nu am decât în limba română. Mă roagă să-l aştept până se repede acasă ca să-şi aducă Biblia. Se reîntoarce omul, în câteva minute, cu Biblia deschisă la Evanghelia după Ioan, cap. 5, versetele: 25; 28-29. Îmi propune să-l ascult cu atenţie, el începând a citi cu sârg versetele, înflăcărându-se. Mă întreabă, în final, dacă ştiam de cele ce a citit? Îi răspund afirmativ. Pentru el e o noutate cele precizate în aceste versete şi, încântat, îmi citeşte iarăşi 28-29… Este vădit încântat să vadă scris, taman în Biblie, această veste în legătură cu învierea. În contrapartidă, îi pomenesc de Luca: cap. 14,

versetul 26. Vecinul meu nu pricepe însă nedumerirea mea, legată de noţiunea de *ură* aici amintită, el efectiv jubilează că a descoperit *reînvierea*, scrisă alb-negru, aici, în Biblie. Îi citesc şi eu, din Luca, aşa cum mi-a citit el din Ioan, el însă nici nu e atent la ce îi citesc, o ţine doar pe a lui, cu bucurie şi încredere, spunându-mi: – Nu se poate, măi Mihai, să nu fie înviere după moarte, uite, scrie aici, şi îmi arată cu degetul versetele în cauză. În vecinul acesta al meu, Duhul Sfânt a găsit mult… gol; şi în golul acesta s-a aşezat Dumnezeu, aflând un bun sălaş în sufletul său, puţin naiv, puţin copil, e drept de 73 de ani! M.J. nu a prea citit în viaţa lui nici Biblia, nici alte cărţi. Pentru el semnul de carte al Bibliei – şnurul negru – este necunoscut ca utilitate, încât reproşându-i că îndoirea colţurilor filelor Bibliei este, vezi Doamne, un păcat şi că acel şnur serveşte chiar pentru însemnarea paginii unde a ajuns cu lectura este pentru el cea de-a doua revelaţie a vieţii, după Ioan, cap. 5…

Seara, convorbiri pestriţe, în foişorul din curte, cu turişti ieşeni.

Starea de sănătate a cumnatului Anti, soţul surorii lui Ida, Iboly, decedată cu două săptămâni în urmă, se agravează…

5 aug. 2016, vineri: Ora 6 dimineaţa. Grupul de turişti din Iaşi, foarte matinali în fiecare zi, ies, pe rouă, la o ţigară şi o cafea, în foişorul din curte. Mai apoi, se împrăştie care încotro: la cură de teren, printre lacuri, la „14 Cruci”, alţii la scaldă…

În viaţă, atunci când nu mai doreşti să atingi nicio ţintă, când nu mai urmăreşti să realizezi niciun progres, rişti să te prăbuşeşti. În ce mă priveşte, (mai) am câteva repere către care încă tind cu destulă asiduitate.

De avut în vedere: decât să mă mai plâng prin aceste caiete, mai bine să nu mai notez nimic!

Ruperea minţii de inimă este imposibilă.

Să lupt cu îndârjire pentru a-mi elimina tristeţile copleşitoare.

Citesc, într-o lucrare de specialitate, despre beneficiile scrisului:

a) mai puţine vizite la medic motivate de stres;

b) îmbunătăţirea sistemului imunitar;

c) reducerea tensiunii arteriale;
d) îmbunătăţirea funcţiilor plămânilor;
e) îmbunătăţirea funcţiilor hepatice;
f) îmbunătăţirea stării de spirit/afectivităţii;
g) reducerea simptomelor depresive…

(Sursă: Boikie şi Wilhelm/2005)

Se afirmă că, chiar dacă nu vindecă, scrisul poate prelungi viaţa…

În consecinţă – mă tratez…

Zăpuşeală. Mă retrag pe valea Bucinului (km 13). Ajuns lângă pârâu, trec de Tabără, loc din care răzbate larmă de copii de răsună valea. Cobor circa două sute de metri în aval şi mă aciuez în tinda unei cabane semipărăsite, tocmai pe malul drept al Târnavei. Ceea ce m-a determinat să mă pitulez aici este marea asemănare a acestui cerdac cu cel al bunicilor materni: textura scândurilor vechi ale duşumelei, modelele traforate pe scândurelele gărduleţului…

Pământul care o viaţă întreagă mi-a „sărutat tălpile" mă va face, în final, să mă cucerească, să mă îmbrăţişeze, topindu-mă cu dragostea cu care numai el este în stare (!).

6 aug. 2016, sâmbătă: Serie de turişti foarte matinali: se trezesc la ora şase, coboară în foişor, beau cafele, fumează de nu le văd feţele de trâmbele de fum. În tot acest timp, eu stau de vorbă cu florile…

Dacă totul e Dumnezeu, credinţa în El, la ce o mai fi bună raţiunea în viaţa asta încâlcită în care tot ce e raţional este în totală opoziţie cu religiile?!

Încerc, prin intermediul însemnărilor din aceste caiete, să-mi limpezesc gândurile, chiar dacă unele însemnări sunt cenuşii, oricum rostul lor în „terapeutica" mea este important.

Oboseala mea constantă, cu rădăcini în insuficienta (imposibila!) odihnă nocturnă, precum şi în stresul permanent (firea?).

Îngrămădit de tot soiul de suferinţe, omul nu mai are încotro decât să se tot închidă în sine. Şi cum starea de închidere în sine nu

permite aerisirea sufletului, prima şi cea mai evidentă consecinţă a închistării este amăreala, acreala şi tulburarea sufletului.

Mulţi, foarte mulţi oameni, cocoţaţi pe… catalige se simt măreţi. Culmea e că toţi, fără excepţie, se cred a fi pe picioare proprii!

Fericirea ca noţiune mi se pare improprie acestei vieţi; ea reprezintă mult prea mult decât ne poate da în realitate această şubredă viaţă. Despre bucurii totuşi se poate pomeni, dar şi aceasta doar în starea de inconştienţă a tânărului sănătos, prestând o muncă din plăcere, cu reale satisfacţii pe acest tărâm.

… Pentru cei cu vârsta precum a mea, speranţele în viaţa aceasta se împuţinează: aproape că nu mai sunt. Rămân, în schimb, cele de după…

Dormitorul meu deşi are două ferestre şi o uşă cu geamuri, cu toate acestea lumina e zgârcită cu această odaie a mea din pricina topografiei locului, precum şi a expoziţiei camerei. Cu toate astea, în zori, luminile timide ale primelor raze de soare se răsfrâng pe perete şi se apropie, cu teamă parcă, de geamurile însetate de lumina soarelui.

Caietele mele – cimitirul atâtor gânduri lepădate de mintea mea care, în loc să se elibereze de griji, obsesii, ea se împovărează cu altele noi, consistente: doar aşa, ca să simt şi eu că (mai) trăiesc.

Oboseala care mă apasă nu e lene, aşa cum pare la prima vedere, nu…

Faptul de a-mi publica jurnalele dintr-un soi de nerăbdare, dar şi deoarece nu am scris nimic altceva în afara câtorva poeme, mă pune în postura omului care se mărturiseşte unui prieten indiscret. (Desigur, dacă nu ar fi această senzaţie, multe detalii despre mine ar fi mult mai nuanţate…).

7 aug. 2106, duminică: D-ale turismului nelinişti, frământări. Există prea puţin respect faţă de semeni, mai toţi se comportă, cel puţin cei din seria aceasta, ca şi cum ar fi numai ei cazaţi, prea puţin păsându-le de cei de lângă ei. Bunul-simţ al acestora se află la buricul broaştei. În tot acest timp eu trepidez…

8 aug. 2016, luni: În cele câteva luni de vară, atât eu cât şi Ida, dedicăm întregul nostru timp, de dimineaţă şi până târziu în noapte, strict turismului. A mai rămas doar o lună din sezon…

Caietele acestea sunt, fără doar şi poate, o extensie a mea, a sufletului meu. Şi cum trăiesc, zi de zi, la intensităţi diferite cele ce mi se întâmplă, fireşte şi aceste consemnări vor reda, ori sugera, felurite stări de spirit. „Locul meu sacru” de scris rămâne patul; ca timp, dimineaţa, foarte devreme. Interesantă este copleşitoarea nevoie de a scrie orice în acest caiet, dimineaţă de dimineaţă – zi de zi.

Micile mele bucurii – fructe rare, necoapte pe pomul vieţii, cad sfrijite, pricăjite, în braţele toamnei unde nici viermii nu le bagă în seamă. În jurul meu e multă dezordine, tristeţi mascate prin activităţi amăgitoare, justiţia e terfelită, dreptăţi înşelate, minciuni şi circ. Zi de zi viaţa îmi picură dureri şi melancolii care se cumulează, mă încarcă, apăsându-mă. Chiar să nu-mi mai aducă nimic senin această existenţă?

Omul, fiinţă şubredă, nu îşi poate înţelege menirea, neavând înzestrarea cuvenită priceperii rostului său pe această lume. Eu, minusculă plămadă a Creatorului, nu vreau să fiu luat de cârtitor, însă nu sunt, nu pot fi deloc împăcat nici cu mine, nici cu creaţia. Nu ştiu dacă o mai asiduă căutare a lui Dumnezeu, în timpul care mi-a mai rămas, mi-ar mai putea aduce niscaiva dumirire şi linişte sufletească… Rămân tot mai uimit de nevolnicia fiinţei umane. În timp ce pentru mine tentaţiile lumii exterioare îşi pierd farmecul, diminuându-mi-se curiozitatea şi elanul, indiferenţe tot mai mohorâte mă copleşesc scormonindu-mi sufletu-mi zdruncinat.

9 aug. 2016, marţi: Jurnalul meu – un talmeş-balmeş de gânduri, de idei: în fond, însăşi mintea mea, a omului.

Citesc, scriu, cotrobăi prin toate ungherele netului, numai să nu mă gândesc la… gândurile mele, să nu rămân singur cu ele.

Sensul vieţii mele, dacă mai are vreunul, ar trebui să fie unul spiritual. Progresul pe acest tărâm, înfăptuit, în parte, în tinereţe, prin

lecturi intense, în prezent ar trebui să fie într-o altă fază, superioară, profundă, dar teamă mi-e că nu e.

10 aug. 2016, miercuri: Mă gândesc la acele vremuri în care nu voi mai avea chef să scriu în jurnal, cotropit de, poate, melancolii, frustrări sau de… furii! Plictisit de jurnal, de a mai scrijeli în el gânduri, dureri sau fapte, atunci mă voi simţi şi mai singur, cu o foaie albă în faţă şi, vai, cu mintea pustie. Sunt aici, în lume, ca să observ şi să trăiesc; în consecinţă, trăiesc, observ, şi consemnez tot ce trece prin filtrul sufletului meu.

Mă simt bine, confortabil, în singurătate; de aceea, o şi caut şi mă cufund în ea cu pasiune.

În toată această viaţă a mea, cu toată strădania, nu mi se pare că am reuşit să mă apropii îndeajuns de Dumnezeu.

11 aug. 2016, joi: Paginile mele scrise de dimineaţă au, categoric, şi un rol terapeutic: prin ele îmi eliberez mintea de tot ceea ce o preocupă insistent şi împovărător.

Anul 2007 – an de răscruce în viaţa mea profesională şi fizică. Am devenit, de-atunci începând, un… arbore ce îşi pierde frunzele în chip vertiginos, încât, în prezent, doar câte o frunză se mai leagănă, ici-colo, ruginie, arămie, gata de a se desprinde şi ele de ram.

Un gând precum o rugă:

– Doamne, ajută-mă să nu mă ajungă dezgustul faţă de scris şi de citit, activităţi care pentru mine constituie o mare consolare!

12 aug. 2016, vineri: Ieşim din vară, încă o vară… A plouat, e răcoare.

Nimic mai umilitor decât boala. Pe lângă umilinţe (neputinţe) ele vin şi cu o droaie de tristeţi şi disperări. Viaţa: o traumă, cea mai mare. Dacă nu aş povesti despre ea, fie şi vag, în aceste caiete, cred că m-ar intoxica…

13 aug. 2016, sâmbătă: Vremea este în continuare ploioasă şi rece: avanpremieră autumnală? Luat de vârtejul miniafacerii turistice mai uit de mine, de-ale mele; ceea ce, într-un fel, e bine.

Să spui *povestea ta* prin intermediul unei scrieri fictive: ce straşnică perdea!

Azi se înmormântează regina Ana, după mai bine de o săptămână de trambalări, expuneri (!) pe catafalc naţional şi internaţional. Mare fâs! Un om, un biet om şi ea…

În toate aceste consemnări ale mele, adevărul faptic şi cel emoţional alternează. Dar dacă adevărul faptic este adeseori în chip voit ciuntit, cel emoţional este întreg, rotund şi vine, frecvent, în compensarea primului.

Adesea mi se întâmplă ca în dialogurile mele cu turiştii să am puseuri de emoţii pe care mă grăbesc a le masca prin divagări de la subiectul aflat în discuţie.

Dacă aş fi întrutotul deschis în aceste consemnări ale mele, ar trebui ca acestea să reflecte preponderent disperarea, suferinţa şi amărăciunile mele. Ar fi prea mult…

Simt, tot mai pregnant, cum pământul în care altădată îmi aflam sprijinul, acum îmi fuge de sub picioare: „Când inima culesul şi-a isprăvit, ne pare/ O boală viaţa…” (Baudelaire). Adevărat.

Universul îmi pare dezvrăjit; mă prefac că trăiesc… Ce bun şi plăcut îmi mai poate, oare, rezerva viaţa? Nu cred că ar mai putea fi ceva. De ani buni, prea mulţi, plătesc doar scadenţe. Şi mă uimesc că şirul datoriilor nu se mai termină. Şi, se pare, existenţa mea aşa va continua atât cât va mai fi.

Mă agăţ de acest jurnal precum baronul Münchhausen care pentru a se smulge din mlaştină se trage de păr. El a reuşit, în schimb mie mi se pare doar că, poate, reuşesc.

Ora 1,35. Ida îmi comunică decesul cumnatului Anti (72 de ani). Dumnezeu să-l odihnească. Ne ducem precum am venit, rând pe rând…

14 aug. 2016, duminică: Vreme deosebit de răcoroasă (8 grade Celsius, dimineaţa, la ora 7). Nopţi sfârtecate, vraişte.

Exprimarea mea orală dacă este cât de cât îngrijită, şi sugestivă – vreau să cred! – asta se datorează, cu siguranţă, acestor jurnale pe care le-am… cultivat în decursul deceniilor. Fără aceste caiete nu se năşteau nici cele opt cărţi ale mele, de până acum, iar eu deveneam, mai mult ca sigur, nu introvertit, cum de altminteri şi sunt, ci cu mult mai de neînţeles şi mai puţin ştiut de către cei din preajma mea. Notaţiile mele, din aceste caiete, nu mai sunt secrete precum au fost cele din caietele de început, din anii '60-'70, cunoştinţele mele ştiind deja că ţin jurnal. De aceea, deprinzându-mă cu devoalările, nu mai am reţineri privind consemnările: mi le asum.

Pe jumătatea bolţii – divină nepăsare a seninului azur ca o replică la nesfârşita mizerie a omului; pe cealaltă jumătate, nori plumburii, aducători de ploaie şi furtuni.

O remarcă a lui André Gide: „A-i anula răstignirii lui Iisus caracterul de necesitate mistică, a face din ea o crimă care putea fi evitată… înţeleg; dar atunci ar trebui cu toţii să acceptăm că Hristos nu a venit pe pământ pentru a fi crucificat. E ori una, ori alta. Criminalii nu pot fi consideraţi, în acest context, drept instrumente indispensabile. Trebuia ca «toate să fie împlinite astfel». Dacă nu, atunci să ne imaginăm un Hristos bine primit de oameni, convertiţi fără probleme*, un Hristos care nu a reuşit să se facă răstignit* şi care, dintr-o dată, şi-ar rata misiunea izbăvitoare. Iată lucruri care ţin de mai vechi întrebări: crucea este ea inseparabilă de învăţămintele lui Hristos? Ea vine să oprească sau să desăvârşească misiunea Lui? Dacă însă, începând cu noaptea de Crăciun, Mântuitorul se îndreaptă neabătut înspre cruce, atunci haideţi să încetăm să mai numim «nelegiuire» gestul celor care au înlesnit Învierea.” Adevărat…

… S-a dus şi Anti, la nici trei luni, după Iboly. S-au dus acolo unde cu toţii ne îndreptăm, vrând-nevrând: în lumea de dincolo. Am petrecut împreună patruzeci de ani: optsprezece în relaţii foarte intime, aproape zi de zi fiind împreună (1975-1993); au venit, mai apoi, alţi douăzeci şi trei de ani, timp în care am fost foarte rezervaţi, reci chiar, în urma unor întâmplări nefaste, petrecute în anii '93. Vremea nu iartă, nu ne iartă: ne ia pe rând, nimeni nerămânând prea mult timp pe aici…

În viaţă toate îşi au anotimpul lor; doar Moartea ignoră, spulberă, calcă cu neîndurare peste toate principiile desfiinţând viaţa…

A fi sau a nu fi împăcat cu o anume stare fiziologică: aceasta-i întrebarea!

Singura mea activitate fizică de peste zi, atunci când nu mă scufund în natură, este, şi rămâne: plimbarea printre lacuri; desigur, puţin, însă mai mult decât nimic.

15 aug. 2016, luni (Sfânta Maria): De-acum nu ataşarea de fiinţe şi lucruri ar trebui să mă preocupe, ci încercarea de a mă despărţi de ele. 66 de ani! Să mai sper ce?…

Cu toţii, hrana Morţii suntem precum roadele unui pom, fructe pe care un vierme nesătul aşteaptă să se coacă spre a le mistui. În nesaţul lui, acest vierme mai muşcă, gustă din când în când spre a vedea dacă poamele sunt îndeajuns de coapte. Apoi, le înghite…

Ora 14: înhumarea lui Anti. Să-i fie somnul lin! După înmormântare, sora mea şi soţul ei vin în vizită la noi. Cele două femei ne atrag atenţia, mie şi lui Karcsi, că suntem prea înneguraţi, că nu ne aflăm pe drumul cel bun, că ar fi cazul să ne mai risipim ceţurile. Le înţeleg temerile, nedumeririle, însă aceste stări de suflet nu se pot schimba la comandă, fiecare dintre noi având limitele noastre de suportabilitate în privinţa ducerii greului vieţii.

16 aug. 2016, marţi: Tăciunii dorinţelor adeseori răbufnesc în flăcări. Caut să le sting, în fel şi chip, preponderent prin lecturi, internet şi evadări în natură.

Lipsa de importanţă a acestor însemnări, pentru alţii, aproape că mă doare. Cu toate acestea le comit, fie şi pentru senzaţia că prestez o muncă.

Lecturile mele sunt aidoma zborului unei albine, din floare în floare, întru culegerea de nectar. Şi, Dumnezeule, câte flori insipide în toată această căutare…

După-amiază: merg în Săcădat pe lângă linia ferată îngustă a *Mocăniţei*. Fotografiez poieni năpădite de tulpinile înalte cu

inflorescenţe aurii de lacrima-elenei. Pe drumul de întoarcere o aversă mă snopeşte din creştet până-n tălpi. Apoi apare soarele zâmbind ca după o farsă bună. Capitulele de *Inula helenium* strălucesc spălate de ploaia care tocmai a trecut, în timp ce păsările, ameţite de lumină şi arome, îşi spun în continuare povestea…

17 aug. 2016, miercuri: Nevoia sentimentelor noastre de materie este vitală, adânciţi fiind, în mod inevitabil, în trebuinţa de reprezentări de acest fel. Ne gândim la ţară, avem simbolul drapelului, mă gândesc la Mihai Eminescu, am statuia, cărţile sale; gândul îmi fuge la eroii jertfiţi în cele două războaie mondiale – am monumentele lor. Ca să nu mai pomenim de Dumnezeu nevăzutul, omniprezentul, cel care are atâtea biserici, mănăstiri şi catedrale; şi o droaie de „slujitori" ipocriţi…

Caut să-mi menţin interesul încă viu către anumite preocupări pentru a nu mă afunda în mlaştina indiferenţei şi a plictiselii. În această strădanie a mea „mă bucur" de mintea-mi încă suficient de trează şi lacomă. Căci fără acest nesaţ al minţii cu siguranţă multe curiozităţi intelectual-spirituale ale mele s-ar fi veştejit de mult…

Mă doare, nespus de mult, faptul că nu prea văd manifestări de bun-simţ la reprezentanţii neamului meu. Exemplu viu: unii dintre turiştii cu care vin în contact, pe net sau la telefon, apoi manifestările unora acasă, la mine; păcat.

Câteva filme documentare, pe care le-am văzut pe net, ne arată Pământul, văzut din Cosmos, ca fiind o planetă splendidă, de o frumuseţe rarisimă. Degeaba însă dacă noi, oamenii, aici, jos, în sânul ei, ne sfâşiem între noi, negăsindu-ne nicicum liniştea, echilibrul. Mediocrii şi insignifianţi, ca existenţă, căutăm chiar ca, în neastâmpărul nostru, să ucidem frumoasa planetă. Omul, eternul neliniştit, fiinţa veşnic hăituită, roasă de boli şi de nelinişti de tot soiul: vine pe lume fără să ştie pentru ce şi, peste foarte puţin timp, *pleacă* fără voia sa, nu se prea ştie unde… Tot ce face, în scurta-i existenţă, sărmana fiinţă, are ca menire să alunge permanenta senzaţie a morţii. În vidul înfiorător al dezgustului de viaţă, precum

şi al fricii de Moarte, religia şi-a făcut un sălaş confortabil, şi profitabil, pentru cohorte de *popchi*.

Nimic mai zadarnic decât să-mi pară rău de ce am săvârşit în viaţă, nimic mai de prisos decât să-mi fie teamă că tot ce înseamnă viaţă se poate încheia în chiar clipa următoare.

În limba maghiară citesc cu trudă, în pofida faptului că viaţa-mi toată am vorbit, şi vorbesc, această limbă în mod curent. Degeaba, sufletul meu este plămădit pe calapodul limbii române. Caut, în lecturile mele, spirite neliniştite care tind spre seninătate, fără să o atingă însă. Zbaterea lor este suferinţa, chinul meu.

Clipele mele de voluptăţi senzuale, oricât de acaparatoare şi de cotropitoare vor fi fost ele, nu aş putea spune că mi-au adus mari îmbogăţiri lăuntrice; din contră, ele m-au sustras de la aceste tânjiri.

Proiect de excursie, de scurtă durată, în Maramureş (Rohia, Tg.-Lăpuş, Bârsana).

Nocive, fizic, convorbiri telefonice, de lungă durată, dar binefăcătoare sufletului.

18 aug. 2016, joi: Ieri am cumpărat un televizor Samsung (Full HD), cel vechi – un Sony, fabricat în 1989, mi-a slujit, iată, peste douăzeci şi şase de ani. Dacă în ’90 acesta m-a costat o avere, azi mi-a devenit de prisos şi cred că nu am să pot obţine pe el nici măcar cincizeci de lei. Mă întreb, adeseori, oare, care parte e mai mare în viaţa noastră: cea care aparţine hazardului, ori cea a deciziei. Ajung de fiecare dată la concluzia că hazardul (în spatele acestuia nu o fi oare Dumnezeu?…) este preponderent, precumpănitor în existenţa noastră.

Să fac bine şi să nu îmi las mintea să fie dominată de atâţia nori negri: este important, foarte important.

Iată-mă sexagenar (nu tocmai sexi!) îndreptându-mă către reperul septuagenar, zone cu felurite, inevitabile, cusururi fiziologice, cel puţin incomode. Infirmitatea venită ca supliment de vârstă, o tolerez încercând o blândă convieţuire cu ea, lăsându-mă în voia Toamnei care vine…

… Şi ce-ar fi să am, în sfârşit, mai multă încredere în mine? Născut pentru singurătate, n-am prea ascultat de nimeni. Însă tot ce am făcut bun în viaţă se datorează faptului că mi-am acordat credit maxim mie însumi.

Să sufăr cu răbdare, orice, iată-mi deviza. Să am grijă ca deznădejdea să nu fie treaba mea.

Sumarul activităţii mele matinale de azi: trezit la ora cinci; în mod cu totul excepţional, am privit la tv emisiunea: „Deportaţii”, apoi am citit şi am scris, preţ de două ore. Acum este ora opt; obosit, încerc să mai fur un pui de somn.

Sub influenţa ispitelor, omul devine artizan al propriilor nenorociri; apoi, peste toate, vine şi inerenta povară a vârstei, de multe ori sub formă de avalanşă sufocantă.

După ora 17… Profit de ultimele ore ale după-amiezii însorite şi mă retrag pe *Valea lui Kelemen*, între Sovata şi Praid. Fotografiez urmele deja vădite ale începutului de toamnă, laolaltă cu asfinţitul acestei zile.

19 aug. 2016, vineri: Dis-de-dimineaţă fug la cumpărături; apoi, acasă convorbiri telefonice cu turiştii, fapt e că se duc două ore din timpul meu de lectură şi scris. Este ora zece: încerc să recuperez timpul pe care l-am destinat altei activităţi decât lectura, însă activităţile de afară sunt deja perturbatoare.

Deşi sunt izbit, zgâlţâit, tocat mărunt-mărunt, cu toate acestea sufletul meu oare de ce nu face acea strădanie de a se apropia de Dumnezeu? Cred că acum dragostea către El, urmată de o linişte inactivă a sufletului mi-ar face mult bine.

Fenomen turistic: mulţi nu se pot bucura de un sejur decât dacă i-a costat foarte scump; mă uit, şi mă minunez, ce îmbulzeală este în permanenţă la hotelurile *înstelate* şi ce sume exagerate se practică la aceste unităţi. Cu toate astea, hotelurile forfotesc de „fiţoşi”; şi asta nu numai în sezon.

Mica umbră, pe care o mai fac pământului se pare că este prea multă, neîngăduită de Dumnezeu. Mi-o mai restrâng, poate astfel Cel de sus mă va mai tolera.

Tot bombăn şi cârtesc; mi-e teamă că şi urăsc!

Andreea: nici pe cal, nici în teleguţă; nici copii, nici slujbă serioasă – modul lor de trai îmi este de neînţeles. (Şi-au cumpărat bilet de avion pentru 26 septembrie, urmând să vină în România, ei doi, plus cuscrul, pentru două săptămâni.)

20 aug. 2016, sâmbătă: Insomnii; ascult tic-tacul ceasului deşteptător care sparge clipele, acompaniat de ţârâitul unui greier nevăzut. Aşadar, viaţa mea se compune din suma acestor clipe… făcute ţăndări! Dacă greierul mai tace din când în când, parcă trăgând cu urechea la ceasul care toacă timpul fără istov, acesta din urmă nu cunoaşte zăbavă. Doamne, ce duet mirific! Pentru ca deliciul să-mi fie complet, păcat că nu îmi este dat să-l ascult, aciuat într-o claie de fân, într-o poiană sub bolta înstelată…

Cu turiştii care îmi vin pentru doar câteva zile, când să mă obişnuiesc cu ei, hop că li se termină sejurul, destrămându-se întreţeserea relaţională, subţire, abia înfiripată, lăsând locul liber altor străini cu care viaţa îmi intersectează traiul sub acelaşi acoperiş vreme de câteva zile. În curând zarva turistică se va potoli spre a lăsa loc liber venirii marii doamne,Toamna – oaspetele tuturor, cu şederea cea mai îndelungată, *turista* care nu ne achită nicio leţcaie, în schimb ne oferă roade pârguite aduse tocmai din grădina ei.

Am îmbătrânit în ultimii ani, „ca şi cum m-aş îndepărta de mine însumi”. Mă asemăn tot mai mult unei lămpi, din care uleiul a secat, care înainte de a se stinge, brusc luminează intens.

Preocuparea mea de vază (de când deja, Doamne?): – să nu mai fiu măcinat de gânduri triste…

Bătrânul, tot mai singur, şi însingurat, încearcă să se apropie de cineva: acolo fiind tocmai Dumnezeu. O face prin desele-i rugăciuni şi prin frecventele sale drumuri la biserică. (Nu, nu eu sunt acela, deşi este unica modalitate de consolare, de împăcare cu sinele, cu soarta.)

Bum turistic de sfârşit de săptămână. De-acum încolo numărul turiştilor va fi în scădere vertiginoasă…

21 aug. 2016, duminică: Furat de iureşul activităţii turistice uit de ale mele… Dar pentru puţin timp, căci realităţile… contondente!… nu le pot ignora nicicum. Se anunţă o zi frumoasă de toamnă. Mă gândesc în care parte a locurilor din natură, frecventate de mine să mă retrag, mai către după-amiază; sunt locuri răsumblate de mine, aş dori plaiuri noi. Fiind duminică şi vremea îmbietoare, lumea umple locurile de pe marginea pâraielor din apropiere. Voi mai cumpăni…

Ora 13,40. Căldură toridă. După ce bâjbâi pe net ore bune pentru a-mi devirusa computerul, constat că mai rău l-am virusat. Abandonez. Îmi iau maşina şi „fug" în natură, pe vârful Becheci, sub *Releu*, pe versantul stâng cum se coboară către Măgherani. Dogoarea fiind de-a dreptul năucitoare, trecând pe lângă o livadă cu cireşii bătrâni, lăbărţaţi, înclinaţi, cu fânul adunat în vreo zece clăi, îmi aleg una în care îmi sap un *fotoliu* comod şi dumnezeieşte aromat. Voi citi şi voi scrie, în acest cotlon vegetal, până când căldura se va mai ostoi. E linişte, parfum şi-un vag ţârâit de greieri, toropiţi şi ei de zăpuşeală. Ce loc mirific: confortabil, liniştit şi în inima naturii!

Mă gândesc la posesii, femei, bunuri materiale care – toate –, mai devreme sau mai târziu, la durere vor duce. De ce oare-i plămădită lumea aşa? De ce atâta amar pentru un dram de bucurie?!

Tinereţea mea a fost strâmbă, rece şi suferindă – sufeream aprig de neîmpăcare cumplită cu mine însumi, cu lumea. Şi dacă astfel mi-a fost pe-atunci viaţa, cum îmi putea fi bătrâneţea? Tot ce am plămădit bun, meritoriu, în tinereţe, vine bătrâneţea şi mi-o demolează.

… Claia aceasta de fân în care stau, iată de mai bine de două ore, este mai mult decât un loc de vis. Atunci când voi reveni, proprietarul deja de mult o va fi ridicat de aici, din livada părăsită, cu cireşii îmbătrâniţi. Va fi dus stogul acesta parfumat într-o şură, bătrână şi ea, spre a-şi înmiresma ograda şi a-şi nutri caii, vitele. Acum, dacă ar fi gospodarul de faţă, aş negocia cu el un preţ pentru… a-mi lăsa claia până la căderea brumei, pentru ca să mai

am unde veni şi savura deliciul şederii în acest loc de mare încântare.

Anul naşterii – anul morţii: două evenimente între care s-a aşezat viaţa (reprezentată prin „–”, viaţă care înseamnă îmbătrânire, plecare.

22 aug. 2016, luni: Preiau din Sfânta Scriptură (Luca şi Ioan) cele şapte propoziţii rostite de Hristos răstignit pe cruce:

Luca:

1) „Părinte, iartă-le lor, căci nu ştiu ce fac!”

2) „Astăzi vei fi cu mine în Rai” (vorbe către tâlhar…)

3) „Părinte, în mâinile Tale încredinţez duhul Meu.”

Ioan:

1) „Femeie, iată fiul tău!”

2) „Mi-e sete!”

3) „Săvârşitu-s-a!”

A şaptea, comună celor doi: „– Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?!”

Hristos asumându-şi tot ce ţine de om: slăbiciune şi suferinţă…

La Dumnezeul cel veşnic ascuns mijloacelor de percepere ale omului, poţi urca doar pe scara credinţei; sau deloc…

23 aug. 2016, marţi: Într-o companie dragă sufletului meu, am să vizitez Mănăstirea Rohia. Cazarea la Tg.-Lăpuş…

Dumnezeu „devine” fiindcă miliarde de oameni cred în El; de aceea, existenţa acestor credincioşi este importantă pentru Creator. Dar, în acest context, menirea celor care nu cred oare care o fi?!

De ieri bolta s-a acoperit de nori grei. Vremea morocănoasă alungă turiştii, apropiind finalul de sezon estival.

Simulacrul acesta de activitate, care este scrijelirea unor idei, gânduri ori fapte, în acest jurnal, îmi face bine, fiind de fapt un soi de tratament matinal cotidian, un exerciţiu spiritual şi un colac de salvare.

Unii turişti, atunci când îşi strâng calabalâcul, la finele sejurului, ai impresia că golesc toată casa atâta tot cară şi se trambalează pe scări, prin bucătărie; ca să nu mai pomenesc de trântirea portierelor maşinilor, veritabile tunete însoţite de fulgerele nervilor mei. Deh, omul!…

Orice bătrân: o fiinţă jalnică în fond, cu o fiziologie bulversată, pusă de-a curmezişul vieţii, e o colecţie de metehne lamentabile, de cele mai multe ori fatale. Una dintre afecţiuni fiind întotdeauna mai accentuată, mai viguroasă şi în permanentă stare de veghe pentru a te readuce la crunta realitate, tocmai când apare soarele la orizont.

24 aug. 2016, miercuri: Pe meleaguri maramureşene; cazare în Târgu-Lăpuş, apoi, de aici, deplasări cu automobilul, la Mănăstirea Rohia şi împrejurimi.

Drumul către mănăstire urcă printr-o pădure luxuriantă de fagi, pare-se că este proprietate monahală. Urcând pe drumul auto săpat în versantul abrupt al pădurii, la un moment dat peste creasta arborilor încep să se ivească turlele din lemn, acoperite cu şindrilă, ale bisericii şi ale construcţiilor anexe. Peste toate, tronează impunător braţul unei macarale gigantice care ridică spre cer materialele de construcţie pe un şantier care, în final, va da naştere unui… Centru de cultură (!) de mare anvergură; în consecinţă, adio linişte şi reculegere la Rohia. Locul acestui Centru nu era nicidecum în incinta sfintei linişti a mănăstirii, potrivindu-se cu mediul ambiant de aici precum nuca pe perete. Trebuia amplasat în exteriorul aşezării monahale, ca şi cum ar fi o clădire tânjitoare să ajungă alături de biserica mănăstirii, dar nicicând neputând ajunge aici, nefiind potrivită cu atmosfera lăcaşului de mare spiritualitate care este o mănăstire. Dar iată că a ajuns!

25 aug. 2016, joi: Pe drumul de întoarcere mai vizităm şi Mănăstirea Bârsana, amplasată în comuna cu aceeaşi denumire, pe valea Izei. Splendid decor natural, minunate aşezări româneşti tradiţionale, fără amestec străin în spiritualitatea şi îndeletnicirile locuitorilor acestor meleaguri. Versanţii verzi, cu păşuni şi clăi de

fân clădite columnar, cu furci din lemn, de către ţărăncile cu fusta largă.

Drumul de reîntoarcere către casă, înspre Năsăud, urmăreşte apele pârâului Iza. Oprim, pe traseu, la Casa memorială Liviu Rebreanu. Aici, un ghid ne prezintă, sumar, istoricul obiectelor din cele două odăi, şi o scurtă incursiune în activitatea literară a prozatorului, foarte grăbit mai apoi să ajungă în biroul lui spre a ne taxa şi a ne oferi spre cumpărare lucrări ale romancierului. Ne îndreptăm, apoi, spre Târgu-Mureş. Ajunşi aici, mă transfer în maşina mea cu care ajung acasă pe înserat.

Au fost două zile de neuitat…

<u>26 aug. 2016, vineri:</u> Bilanţ tragic, parţial, al cutremurului din Italia… Omul – biată gâză neputincioasă în faţa urgiei…

Vremea fiind bună, turiştii încă apelează pentru cazare. Durata de şedere este însă cu mult mai redusă decât în plină vară. Toamna iţeşte cu lumina-i galbenă, aurie, sub bolta de azur.

Tot ce a fost bun sau rău în viaţa mea sunt roade ale senzualităţii mele accentuate. Apoi, sufletului meu îi mai place să se scalde în frumuseţile naturii, precum şi ale literaturii…

<u>27 aug. 2016, sâmbătă:</u> Mă uit la cărţile din biblioteca mea: mai mult de jumătate, din cele trei mii de volume, sunt deja scrieri care nu mă mai interesează; cât despre cealaltă aproximativ jumătate, deşi mă interesează, aşteptându-mă răbdătoare, nu cred să le mai pot citi vreodată, nemaifiind timp. Mă întreb, deci, de ce le-am mai procurat? Ei bine, le-am cumpărat pentru a-mi asigura un soi de linişte sufletească, pentru a-mi satisface niscaiva pofte şi trebuinţe spirituale de moment. Însă momentele acelea au trecut de mult, omul care le-a cumpărat nu mai este acelaşi cu cel care le priveşte acum cu nelinişte şi oboseală. Dar ele, cărţile, mă aşteaptă în continuare răbdătoare şi tăcute (… niţel parcă totuşi dojenitoare!). În biblioteca mea există şi câteva cărţi cumpărate, ori dăruite, de către anumiţi cunoscuţi, recomandându-mi-le ca fiind „deosebit de spirituale şi captivante.” Curios, aproape toate m-au plictisit foarte

repede, abandonându-le. Fireşte, întrebat fiind cum mi s-a părut scrierea, le-am răspuns, în mod şablon: bună.

Asist cu stupoare la un soi de amorţire a minţii, precum şi a trupului – semne sigure de oboseală şi prematură îmbătrânire.

28 aug. 2016, duminică: Excesele de orice fel, ar trebui să-mi rămână amintiri; mintea-mi însă, „Dictatorul”, mă împinge, adeseori, către asemenea făptuiri, totalmente nepotrivite vârstei.

Am permanenta senzaţie că mai fur vieţii încă o zi, apoi încă o lună, încă un an; desigur, convins fiind că într-o zi viaţa se va răzvrăti.

… Unele plecări sunt precum o smulgere: plecarea la şcoli, în armata (…odinioară), plecări pricinuite de schimbarea locului de muncă; apoi: Marea Plecare, suprema şi definitiva *smulgere*.

Aceste caiete: paşii în turul eului; încercări de introspecţie, combinate cu exerciţii de scriere.

Cu noaptea în cap (ora 21), urc pe Creanga Mare, la kilometrul 15, după apă de izvor. Optez pentru această oră târzie cu scopul de a evita statul la rând; cu toate astea însă, şi acum sunt adepţi ai ideii mele, veniţi să ia apă la lumina lunii şi a stelelor. Mă înţeleg cu cel venit înaintea mea, omul având numeroase plase din rafie pline cu peturi de doi litri, să ne umplem recipientele alternativ. Înţelegător, insul cade de acord. Eu îmi aduc apa o dată la o lună şi jumătate, în peturi de 5-10 l, conţinutul acestora, acasă, fiind transferate de Ida în sticle, de un litru, ţinute în pivniţă. Aceasta este, aşadar, aventura apei noastre potabile, de mai bine de cinci ani: modalitatea este obositoare şi costisitoare, însă avem plăcerea de a bea apă cu adevărat de izvor, provenită dintr-o zonă nepoluată.

29 aug. 2016, luni: Truda noastră turistică – a mea şi a Idei – pe sezonul 2016 se apropie de sfârşit; au fost zbateri, incomodităţi, nelinişti: la ce bun oare?

Retrospectivă sentimentală: … Fără atâtea plăceri carnale, nu aş mai fi fost eu; puteam însă exista foarte bine fără acestea, în chip

mai lejer şi mai liniştit, cu certitudine. Dar, totul este post-factum; şi este cum este…

Năzuiesc ca într-o altă viaţă să cutreier aşezări sălbatice, cu păduri virgine, nepopulate.

Lucid cum sunt, mai tot timpul, mă aflu în pragul disperării, pe buza prăpastiei. Amăgirile mele au devenit, toate, rateuri; aşa încât, mă târăsc într-o neîntreruptă mocirlă fetidă pentru ca, în final, sleit şi dezgustat, aceasta să mă înghită.

Cred că pentru Dumnezeu e totuna de-L iubeşti, de-L urăşti, de eşti trist, de eşti fericit; oricum, finalul nu se poate evita.

Toată mişcarea mea cotidiană, esenţială, se reduce la plimbarea, de circa o oră, printre lacuri, ceea ce este îngrijorător de puţin.

30 aug. 2016, marţi: Înaintarea în vârstă înseamnă şubrezire, ruinare – înseamnă *inevitabila plecare*. Nimeni nu ştie adevărata stare de sănătate a celui de lângă el; ar fi interesant de văzut, şi de comparat, gradul de îmbolnăvire reală a fiecăruia, pentru a-i pricepe just starea-i sufletească, atitudinile. Căci toate de aici derivă: din roaderea trupului de felurite boli care zguduie sufletul creându-i senzaţia de şandrama gata de a se prăbuşi peste el în orice clipă, zdrobindu-l

Scrierile mele, dar mai cu seamă jurnalele, sunt precum acea substanţă pe care o produce viermele de mătase atunci când îşi fabrică gogoaşa: substanţa aceasta dacă ar rămâne în mine m-ar otrăvi pe loc. Mă golesc, prin urmare, spre a mă salva. „Coconul” textelor, pe care mi-l formez sub ameninţarea realităţii, mă ajută în a mă metamorfoza eliberându-mă de povara gândurilor.

… Arborii au început să-şi lepede frunzele golite de sevă, una câte una. Cât or fi regretând aceştia despărţirea? Căci un regret există cu siguranţă, şi acesta se manifestă din partea frunzelor, exprimându-l subtil prin graiul atâtor nuanţe răvăşitoare.

Dumnezeu ca sumă a tuturor fericirilor noastre, însă şi a tuturor de dincolo de această efemeră şi bizară viaţă a omului.

După-amiaza. Hoinăreli pe valea Bucin, cu un grup de turişti. Abia ajunşi pe vârful Bucin, nori negri grăbiţi s-au năpustit asupra culmii biciuind-o cu o ploaie deasă şi rece. Ne retragem în maşină, apoi facem cale întoarsă până ieşim din zona ploioasă. Colindăm, preţ de o oră, pe malul Târnavei, apoi dejunăm la pensiunea Sebelin. Aici, de pe terasă suntem alungaţi de rafalele de vânt rece în restaurant; după nici zece minute, un roi de muşte ne gonesc şi de aici, mutându-ne, finalmente, la parter unde, spre liniştea noastră, avem parte doar de… două muşte, de altfel destul de astâmpărate.

Reveniţi în Sovata, după o scurtă plimbare printre lacuri, bem câte un ceai tăifăsuind pe terasa „Ciupercii Mici."

31 aug. 2016, miercuri: Întomnare. Turiştii încep să se retragă din staţiune. Peste o săptămână zarva şi îmbulzeala verii vor deveni amintiri.

Nădejdea omului în „viaţa de după" a sufletului îmi pare adesea o găselniţă menită să mai ostoiască poftele noastre nesăţioase de aici şi de acum. Căci fără perspectiva perpetuării vieţii sufletului după moarte, viaţa pământească ar deveni şi mai furibundă, mai năvalnică, decât este acum. Omul ar căuta, cu şi mai multă îndârjire, să scoată toate savorile posibile din efemera-i existenţă.

Lumea contemporană este năpădită de imoralitate, şarlatanie şi uşurătate. Şi ca şi cum nu ar fi de ajuns halul acesta de viaţă, tendinţa este de accentuare a acestui mod de trai viciat. Trăim într-o eră a minciunii, denaturarea realităţii fiind preferată adevărului. Păcat…

1 sept. 2016, joi: Toamna se precipită. Dimineţile şi serile au devenit răcoroase. Frunzele pălind ori îmbujorându-se, părăsind ramul pică în iarba atinsă şi ea de paloarea anotimpului. Cuiburile de barză au devenit deja pustii: este sezonul plecărilor, al despărţirilor frunzelor de ramuri, al păsărilor de cuiburi – epoca vacanţelor sfârşite.

P., un înfumurat prost care dă cu mucii în fasole… Nu-i spun, din contră îl evit.

Cu grupul de turişti, cu care am fost pe Bucin în zilele trecute, astăzi îi port la picnic într-o poiană deasupra lacului Tivoli; apoi, la un ceai, la Ciuperca Mică.

2 sept. 2016, vineri: Dimineţi şi seri surprinzător de răcoroase – paşi grăbiţi către toamnă; implicit către cea a vieţii… Las timpul să-şi desăvârşească opera.

Sunt, iată, aproape douăzeci de ani de când verile mele sunt destinate altora; este adevărat, nu gratis! Dar, e bine aşa.

Bântui pe net în căutare de jurnale ale unor autori cu o anume rezonanţă şi faimă literară. Atunci când mi se pare că le-am găsit, le comand neputându-mă abţine. Năravul acesta va trebui să mi-l lecuiesc, având deja prea multe cărţi, în biblioteca-mi proprie, cărţi care mă aşteaptă răbdătoare să le iau în mână şi în suflet.

Mă simt obosit, fizic şi moral, de tot soiul de încercări; merg însă înainte.

3 sept. 2016, sâmbătă: Obosit, copleşit, îngrijorat. Stări epuizante. Pe vremuri, fiind tânăr şi în putere, îmi spuneam că nu mi-e bine; acum, şubrezit de-a binelea, mă amăgesc că totul e bine, că starea mea fizică e în ordinea firească a lucrurilor.

Pe un imens fond de deznădejde, caut repere de serenitate, fără a le găsi însă; şi-atunci, improvizez zicându-mi că încă e bine (!).

Către orele prânzului îmi adun catrafusele şi mă refugiez pe valea Bucin. Obiectivul ţintit: Stânca-Mică. Mi-am propus să stau aici, tolănit între ape şi cer, să ascult şuierul râului abia ieşit din ipostaza de pârâu. Ajuns la stâncă, stau minute în şir culcat pe spate, nefăcând altceva decât să-mi umplu sufletul de vraja acestui loc de o frumuseţe îmbietoare. Anul acesta încă nu am fost în acest loc pentru a citi şi a scrie, aşa cum am venit aici de atâtea ori în anii precedenţi. De acum înainte însă, mi-am propus să vin mai des, până când vremea nu se va răci într-atât încât să mă alunge de aici.

Încă de anul trecut, de pe malul stâng al râului s-a prăbuşit o salcie seculară, fără a se dezrădăcina, sprijinindu-se de stâncă cu întreaga-i coroană, realizând deasupra stâncii un soi de umbrar

tocmai nimerit şederii mele aici. Câtă splendoare simplă în acest loc. Să vin, să vin cât mai des în acest loc mult plăcut sufletului meu, aici simţindu-mă întrutotul contopit cu natura, simţindu-i mângâierea, alinarea, şi întreaga-i vrajă acaparatoare. Mă gândesc la noi, cei din aceste vremuri, cât de mult ne-am scufundat în părelnicele posesiuni, în acelaşi timp ignorând natura. Atunci când ni se întâmplă să ne întâlnim cu ea, nu o mai ştim respecta, o stâlcim, o viciem, crezând că în cuibul nostru artificial ne este mai bine, mai sănătos; dar ce eroare! Cât stres, câtă oboseală prisoselnică şi anxietate în fiinţa noastră pentru greşita alegere a artificialului în locul naturalului pentru care, în fond, am fost plămădiţi. Soluţia ieşirii din fundătura în care am ales să intrăm ar fi: abandonarea aparentului confort, să renunţăm la *a avea* în favoarea lui *a fi*. Să lăsăm un gol în preajma noastră şi în sufletul nostru pentru ca aici să poată intra Dumnezeu. Căci preaplinul de lucruri din preajma noastră ne absoarbe şi ne uzează, transformându-ne în robii lor. Supraîncărcarea, excesul, dorinţa de acumulare, de cele mai multe ori greu de înfăptuit, atrag după sine nemulţumirea, insatisfacţia. Încă din copilărie, doar aici, în natură, am învăţat să ştiu cine sunt: şi am ajuns la concluzia că sunt – pot fi – doar în natură, şi cu natura, eu însumi, că doar cu ea fiind mă pot bucura.

În aproape şapte decenii de existenţă am învăţat cine sunt, de unde vin şi încotro mă îndrept. De aproape două decenii încerc să mă împac cu mine însumi; mărturisesc însă că nu am reuşit încă (!), lucrez însă întru dobândirea acestei năzuinţe.

Remarc, cu stupoare, că posed toate cele şapte păcate (capitale!) şi, în plus, am încălcat – apăsat! – cel puţin patru porunci din cele zece. – Aştept verdictul!

4 sept. 2016, duminică: Absurditate, suferinţă, hoţie, făţărnicie – iată ce înseamnă viaţa noastră. Şi, Dumnezeule, cât ne trudim ca să o avem: doar aşa, pentru a ne mai prelungi chinul niţel şi a mai descoperi alte şi alte deşertăciuni. Slovele acestea: cicatrice ale gândurilor mele însingurate. Hotărând să nu mai sufăr, iată că sufăr şi mai năprasnic.

Bunicul matern – primul *plecat* al familiei mele şi, culmea, prin moarte violentă, eu pe-atunci copil fiind ('64), evenimentul acesta mi-a marcat viaţa pentru totdeauna, mai cu seamă că acest bunic avea faţă de mine, primul lui nepot, o pasiune deosebită. De-atunci şi până în prezent o lume întreagă de apropiaţi s-au mutat în ceruri, lăsându-mi sufletul tot mai nedumerit şi mai pustiit.

„Azi îmi aduc aminte de morţii casei mele./ Pe primul mort nu-l uităm niciodată/ Chiar de-a murit fulgerător, aşa de repede/ că nici în pat nu a reuşit să ajungă, nici năruit să fie". (Octavio Paz – *Elegie întreruptă*)

Morţii mei, plecaţii mei – căzuţi în atâta tăcere: neagră, albastră, violet?… Moartea lor în viaţa mea se prelungeşte, mutilând-o.

Vârstele omului: o suită de dobândiri şi pierderi. Dacă prin înaintarea în vârstă calităţile fizice sunt într-un continuu descrescendo, cele spirituale în schimb sunt în creştere, cantitatea şi calitatea acestora fiind diferite de la caz la caz. Această creştere spirituală este, comparativ cu descreşterea fizică, mult mai înceată, aici fiind vorba de acumulări strict calitative.

Stau pe… acoperişul foişorului din curte, deasupra nivelului solului cu aproximativ trei metri, aproape de coroana tuielor, scoruşilor şi molizilor. Ceea ce lipseşte însă este: şuierul pârâului Creanga Mare…

Ce vremuri! Lumea toată e pornită pe acumulări prisoselnice, căzută rău pradă avidităţii, tânjirilor şi avariţiei. Nesaţul agonisirii anulează tot ce e mai bun în noi: blândeţe, romantism, relaxare. Schimbarea adevărată în viaţa noastră este posibilă prin detaşare de cele materiale. Atunci când se petrece, aceasta nu este vizibilă, căci se întâmplă în adâncul cel mai profund al fiinţei noastre.

Continua rupere de clipe, ore, zile… şi înaintarea către ce?!

„Aş vrea să-ţi spun adio, să-ţi sărut fusta, /fetiţă, femeie, fantomă de pe mal,/ să-ţi spun mereu adio/ precum râul îi tot murmură ţărmului, / nesfârşita sa despărţire". (Octavio Paz – *Bun rămas casei*)

(Ora 16: cobor de pe acoperişul foişorului alungat de dogoarea după-amiezii; de la această oră şi până seara, probabil ora 21, voi bâjbâi pe net. Mişcarea, mişcarea fizică îmi lipseşte mult…)

5 sept. 2016, luni: Lucrurile pe care le-am dobândit, şi pe care le-am depozitat inutil, îmi încarcă mintea apăsând-o. Ce uşor e pentru minte atunci când insul nimic nu are. Obiecte mici, obiecte mari, multitudinea de lucruri – inutile majoritatea – îmi limitează libertatea împovărându-mi sufletul şi mintea.

Începând cu toamna aceasta mă voi debarasa de lucrurile de prisos care mă împresoară. Îmi voi simplifica spaţiul exterior, dar şi pe cel interior, limitându-mi activităţile, relaţiile, conversaţiile – voi încerca să-mi lepăd vechi obiceiuri, vechi atitudini pentru a mă simţi mai liber de tot ceea ce mă împovărează şi mă uzează.

Pentru mine fericirea a fost, şi este, o ţintă de neatins; ajunge vieţii doar bucuria de a trăi, dar ca să ajung la înfăptuirea acestei năzuinţe îmi pare mult prea trudnic şi obositor; aşa încât vieţuiesc la întâmplare, în derivă şi fără a-mi propune, şi înfăptui, mari realizări de-acum înainte.

Toate în viaţa asta îmi par a fi complicate, contradictorii sau, foarte adesea, de-a dreptul absurde. Bucuria vieţii este dincolo de bunuri şi posesiuni, ea se află în simplitate şi absenţa posesiunilor; iar ca muzică, să ai parte doar de… cântecul greierilor! Să uit de trudă, căci toate sunt lovite de efemeritate. Să nu fiu sclavul niciunui bun material: căci suferinţa se naşte prin posesiune. Să-mi aparţină doar pacea din inimă, precum şi prospeţimea aerului de munte, iată marea şi preţioasa posesiune dătătoare de bucurii. Căci cele materiale nu sunt aducătoare de bucurii, ele fiind, în fapt, adevăraţii noştri proprietari.

În altă ordine de idei: moartea ne este dată împreună cu viaţa, una fără alta nu pot exista. Deşi ne e dată, cu toate astea moartea lipseşte din viaţă, aceasta neputând convieţui cu viaţa. Iese viaţa din scenă, moartea o ocupă, ea fiind urma pe care o lasă viaţa după sine. Moartea înseamnă ştergerea urmelor vieţii: *delete*-ul final.

<u>6 sept. 2016, marţi:</u> Iată-mă ajuns la cea de-a o sută pagină a celui de-al şaselea caiet al volumului al doilea al acestui jurnal. Să mai continui, or să mă opresc aici cu aceste însemnări? A mă opri înseamnă să rămân mai singur, lipsindu-mă de un instrument care mi-a servit viaţa-mi toată spre a o putea traversa cu mai multă lejeritate şi într-un mod mai atent la faptele ei, mai conectat la tot ce mi-a fost dat a mi se întâmpla. A mă rupe de acest fapt de viaţă, consemnările jurnaliere, ar echivala cu a-mi ciunti şi mai mult traiul, care şi aşa este suficient de văduvit de multe îndeletniciri care mi-au însoţit existenţa, cele mai multe dintre ele fiindu-mi preocupări dragi şi utile traversării unor momente plăcute ori mai puţin agreabile acestei vieţii. Prezenţa jurnalului în viaţa mea este, aşadar, adânc înrădăcinată în reflexele mele cotidiene, precum şi în adâncul sufletului meu; aşa încât, a mă preocupa de el în continuare, îmi este realmente, organic, necesară.

Strigăt în deşert: omul, fiinţă străveche, plămădită cu milenii în urmă, este mult şubrezită şi deplorabil de anacronică deja. Prin tot ce face creatura aceasta dovedeşte cât de uriaşă este discrepanţa dintre creier (năzuinţă) şi trupul acestuia, un lest catastrofal ajuns caraghios de impropriu mergerii înainte pe drumul istoriei. O altă fiinţă superioară, nu creatură din humă care se întoarce în humă, se impune a fi plămădită urgent, fie şi cu preţul unei apocalipse imediate.

Consemnările în aceste caiete, pe care le comit, iată, de aproape o jumătate de secol, îmi sunt vitale. Fără ele simt că m-aş prăbuşi. Prin ele, cu ele, pentru ele reuşesc să merg înainte. În plus, aceste caiete reprezintă pentru mine singurul contact cu scriitura, permiţându-mi să mă apropii de cuvintele limbii române şi, prin intermediul lor, să-mi vărs în ele gânduri, obsesii, toane. Prin mijlocirea acestor consemnări mă răfuiesc, în felul meu, cu mine însumi şi cu lumea. Înşir, aici, suferinţe, nelinişti, umilinţe şi furii, parte din cele multe care mă copleşesc. Caietele acestea, oglinzi ale singurătăţii mele de oriunde şi de oricând, rămân singurul meu mod de exprimare care îmi face bine sufletului, ridicându-mă în proprii

mei ochi. Simţirile mele îşi află materializarea în aceste consemnări, posibilitatea rostirilor mele verbale fiind rare şi sărace.

Mă încearcă, adesea, sentimente de ură şi milă faţă de propria-mi persoană. Cum şi, mai ales, când oare le mai pot lichida? Chemare şi refuz, plăcere şi dezgust, rare bucurii şi hăuri de tristeţi nedumerite, speranţă şi disperare, credinţă şi mari îndoieli: iată-mi starea sufletească în pragul împlinirii a 66 de ani.

Deşi scriu rar poeme, în sufletul meu se încolăcesc sentimente lirice fără să aibă însă îmbrăcămintea de cuvinte: un vuiet liniştit, ori o linişte vuitoare; oricum, un vârtej de senzaţii…

Esenţa mea intimă este lirică. Nu o înăbuş, dar nici nu o alimentez cum ar trebui, din comoditate, grăbit fiind să trăiesc clipa şi să o fixez, din când în când, sub forma acestor notaţii de foarte multe ori prozaice. Sunt, cum spune filozoful, un rătăcit în Litere din neputinţă de altceva.

Pe valea Bucin, la kilometrul şapte. După ce îmi închei preumblările în natură, încerc să îmi pornesc maşina şi, spre uimirea mea, constat că s-a blocat comutatorul de contact. Mi se întâmplă a doua oară în cei opt ani de folosinţă a maşinii. În fine, telefoane, trailer, transport, la Corund, remediere, parţială, nervi şi cheltuieli…

(Sfârşitul caietului gri: Jurnal II/6).

7 sept. 2016, miercuri: Omul şi al său destin implacabil. Cum să te mai poţi bucura de ceva atunci când orizontul se închide fără nicio cale de scăpare, rămânând ca singură ieşire cea finală; şi fatală… Deşertăciune. Şi cum să nu fie aşa când atâtea fiinţe apropiate, dragi, o mulţime, au devenit incredibile absenţe, acum calme, învăluitoare. Încerc să fiu senin, măcar parţial, realităţile însă îmi retează orice strădanie. Cu toate astea, ştiind că numai prin serenitate, fie şi în doză homeopată, pot merge înainte, cu fălcile încleştate mimez un zâmbet amar…

Ora 8 dimineaţa. Pleacă ultima familie de turişti, cazaţi la mine, ai sezonului estival încheiat. Lumina gălbuie a toamnei învăluie tandru livada încă verde. Scoruşii cu fructele roşii, din faţa casei, au o alură sărbătorească, copleşitoare. Roua, căzută peste noapte în

iarba puţină a curţii, sclipeşte ici-colo, rece şi delicat sub bolta adânc albastră. Aripile toamnei fâlfâie lent şi invizibil peste decor. Din nou mi se face dor de ducă, în natură.

După-amiaza. Fug în raiul de pe malul pârâului Creanga Mare: în şuier de apă cristalină, în miresmele plantelor „opărite” de toamna ivită. Fotografiez, apoi, ajuns acasă, încarc, selectiv, unele imagini, repere ale preumblării mele, pe Facebook.

8 sept. 2016, joi: Ziua, copiii vecinilor, noaptea, câinii aceloraşi vecini, laolaltă cu câinii de pripas, de care e plină pădurea din prejmă, îmi spulberă liniştea şi îmi macină puţinii nervii care mi-au mai rămas. Ce pacoste cu câinii aceştia! Să trebuiască să-i auzi noaptea toată… Şi ce nărav tembel al omului să se împresoare cu bună ştiinţă cu astfel de jivine păduchioase şi gălăgioase insuportabile!

De ani de zile am în dormitor un vechi briceag cu plăsele din corn de cerb. Cu aproximativ o oră înainte (5,15), după ce au terminat câinii de hămăit, încerc să mă apuc să citesc. Observ că acestei cărţi îi lipseşte semnul de carte. Confecţionez unul dintr-un carton şi când să-l secţionez cu briceagul, remarc că briceagul nu se află la locu-i bine ştiut. Mă apuc să-l caut cu încăpăţânare, apoi cu îndârjire: în dormitor, şi în celelalte încăperi ale demisolului; nimic. Nu mă las: caut prin buzunarele pantalonilor, prin genţi, sertare – ioc. A trecut o oră, am obosit, apoi m-am enervat rău. Mă culc cu gândul să încerc să mă relaxez. După ce mă întind în pat, în câteva secunde îmi vine în minte să mă mai uit într-un loc: sub tăblia dublă a mesei de birou. Sar din pat, mă reped către masă, scotocesc în locul bănuit că îmi ascunde obiectul căutat şi, culmea, scot briceagul. Ce satisfacţie! Acest briceag îl am de mai bine de patru decenii, l-am mai pierdut de câteva ori, dar, spre bucuria mea, l-am găsit de fiecare dată. Este poate locul să mărturisesc că mă ataşez teribil de unele obiecte, aparent fără nicio valoare: mărturie, în această privinţă, îmi este chilioara.

Nopţile mele sunt ca mine: adică dărăpănături. Sufletul mi-e zdruncinat, dar încă nu am, slavă Domnului, dureri fizice. Tot ce mă doare crunt sunt amintirile.

Calităţile pe care mi-ar plăcea să le aibă consemnările mele: vervă, sinceritate şi har.

9 sept. 2016, vineri: Refugiul în cărţi, şi în natură, alături de scris, îmi sunt, deocamdată, remedii în calea unei pârjolitoare realităţi. Starea de supratensionare nervoasă continuă, consecinţă a unor adevăruri care mă copleşesc, îmi este epuizantă. Nu am însă altă alternativă decât, poate, una şi mai cruntă. Soarta mă tracasează şi mă exasperează, smulgându-mi văicăreli permanente, ca şi cum în acest fel ar fi posibil să-i schimb cursul. Sufăr într-o aparentă linişte exterioară, în timp ce aceea interioară îmi este vraişte; fapt care nu arareori produce valuri de nedumeriri ale celor din preajma mea. O singură mulţumire am: obârşia anxietăţilor mele vin ca o scadenţă la cele ce au fost odată. Cu aceste nelinişti, perfect argumentate, îmi plătesc micile-mi bucurii ale vieţii.

(Este ora 4,45: mă bucur că această noapte a trecut fără asalturile câineşti, cu atât mai mult cu cât încă mai am câţiva turişti în casă. Aceste deranjuri au loc mai cu seamă atunci când vecinul M. îşi lasă liberă jigodia mică, aceasta atrăgând precum un magnet toţi câinii de pripas din preajmă).

Peisajele în care mă cufund mă determină să mă simt neînsemnat şi slab. Câtă puritate şi strălucire proaspătă în codri tuturor anotimpurilor, în şuierul apei de munte…

Cu atâtea infirmităţi în cârcă, deşi de-acum aş avea timp de călătorii mai lungi, ezit să pornesc la drum, fie ele şi mai scurte.

Nevoile noastre, tot mai multe, ne spulberă liniştea prin efortul de a procura cele dorite de mintea noastră stârnită de atâtea provocări, exacerbată de oferte tentante. Însă decât tentaţia nimicurilor risipitoare, mai bine liniştea sufletească şi trupească, în puţinătate materială. Dar ravagiile civilizaţiei par să fie de neevitat.

Noţiunea de *pleoştire* este insuficientă în cazul stării mele psiho-fizice. Cea care este în preajma adevărului e aceea de: *prăbuşire proptită.*

Pierd, pierd enorm pe planul existenţei şi, ce păcat, nu mi se pare că aş câştiga în planul conştiinţei, aşa cum afirmă unii filozofi că se întâmplă.

Ora 13,25. Poposesc pe Stânca-Mică – loc mult drag mie; citesc şi scriu în şuier de ape, sub o boltă de frunziş de alun, carpeni şi salcie, într-o singurătate totală. Aici simt cu adevărat cum nervii mi se destind, copleşit fiind de îmbrăţişarea totală a naturii, cu tot ce are ea mai bun şi mai frumos.

Mi se întâmplă adeseori ca atitudinea mea faţă de unele persoane să fie vecină cu impertinenţa, uneori chiar cu mojicia. Şi asta nu pentru că nu aş respecta acele persoane, ci pentru că am o poftă maladivă de a le provoca şi, apoi, de a le testa anduranţa.

Citesc; aşadar, tot fundalul sonor şi imagistic îmi sunt pe plan secundar, deşi ar trebui să fie pe locul prim, căci doar pentru ele am venit, cartea o pot afla şi acasă. Mă simt, aici, pe Stânca Mică, în braţele naturii, alintat şi curtat de tot ce înseamnă Ea.

Viitorul meu se piperniceşte, identitatea mea cufundându-se tot mai mult în trecutul sângeorzean, sovătean.

Eu, dar oare cine sunt eu?! Sunt o frunză căzută în apa trecutului, tulburată de cea a prezentului, o biată frunză ruginie plutind în derivă către acel viitor chircit şi îngustat.

10 sept. 2016, sâmbătă: Se duc săptămânile, ca zilele altădată. Se grăbeşte, oare, timpul pentru mine? Conţinutul caietelor mele îşi are obârşia din frământările mele personale, profunde, intime. Fără aceste consemnări mie însumi mi-aş fi mai greu de înţeles. Prin ele, mă eliberez de chinuri şi obsesii – este o descărcare a luminilor şi umbrelor mele interioare, nici amuzante, nici (prea) disperante. Este o consolare.

Fugile mele în natură: minunate prilejuri de a mă retrage în propriile-mi nelinişti interioare.

Acesta este cel de-al şaptelea caiet din proiectatul meu volum al II-lea al Jurnalului meu. Umplu zilnic câteva pagini cu gânduri, idei pestriţe. Toate aceste meditaţii contopite ar alcătui o singură propoziţie scurtă: *Zădărnicie şi lipsă de noimă!* şi ar încăpea pe o frunză de cireş sălbatic înroşită de soarele tomnatic.

Ascult tic-tacul ceasului deşteptător din dormitor, instrument care măsoară clipele, nu pe cele trecute, ci pe cele rămase.

Mâniile şi disperările mele m-au adus în starea sufletească în care mă aflu în prezent, o stare, recunosc, nu tocmai luminoasă. Pentru cele mai multe dintre cauzele acestei situaţii nu era treaba mea să mă frământ, să mă implic. Doamne, dă-mi pacea omului înţelept! Căci, ce rost are ca în lumea asta schimonosită o biată fiinţă bălmăjită ca a mea să scormone după sensuri? Zilele mele se compun dintr-o sumă de cazne menite să ies din haznaua în care mă bălăcesc cel mai adesea pentru vina de a fi trăit. Fug năprasnic de plasa gândurilor negre care mă învăluie, utilizând orice modalitate care îmi este la îndemână, părându-mi-se a fi potrivită acestui ţel.

Cărţile mele, apărute până acum, fac şi ele parte din acest arsenal al fugii (autorlâcul?), fiindu-mi puncte de sprijin în marea nimicnicie a vieţii. Refugiile vieţii mele: cărţile, scrisul, pădurea…

La piaţă. Legume, fructe, cunoscuţi, necunoscuţi; remarc cu tristeţe, în iureşul atâtor persoane cunoscute, unele nevăzute de vreme multă, observ aşadar, îmbătrânirea, schimbarea fizionomiei acestora într-un mod aproape de nerecunoscut. (La rândul lor, aceştia gândesc cu siguranţă la fel şi despre mine). Timpul ne presează, ne împinge către ieşire…

11 sept. 2016, duminică: Înnebunitorii câini ai nopţilor mele: hămăitul lor neîntrerupt mă exasperează. De ani de zile persistă, cu unele perioade intense, acest deranj, fără să se elimine, de către cei plătiţi pentru aceasta, acest inconvenient stresant. Să ajungă aceste jigodii râioase să ne domine nopţile, umplându-le cu lătrăturile lor nocturne neîntrerupte, ei bine: e prea de tot. Câinii aceştia, asistenţii dracilor, jivinele stricătoare ale nopţilor mele… Doamne, cum se

pierd nopţile mele, şi cum îmi macin puţinii nervi rămaşi! Însă nu am de ales, nu am soluţii.

Dumnezeu cel atât de departe şi, în acelaşi timp, atât de aproape: le vede, le ştie, le face..

Nu suport masca, nu o pot purta. Între mine şi lume, eul meu, aşa cum este el: necontrafăcut nici măcar cu un zâmbet forţat, de circumstanţă. De aici şi multele-mi neajunsuri, căci omului nu-i place să vadă sumbrul, întunericul, rana.

Duminică. Nu agreez această zi, nici sâmbăta – atunci când lumea toată se relaxează –, îmi plac zilele de lucru, închise, mohorâte, chiar cu ploaie. Atunci mă adun, mă concentrez, mă interiorizez aproape perfect.

Crizele mele de furie sunt odioase. După fiecare izbucnire de acest fel, mi se face lehamite de mine însumi şi încerc să caut, cu orice preţ, iertarea, înţelegerea, şi chiar mila.

Bilanţul odihnei (!) mele pe noaptea trecută:

– ora 23-3: patru ore de somn, cu treziri…

– ora 3-7: ascult, până la epuizare, căci nu am încotro, hămăitul afurisiţilor de câini jegoşi; încerc să scriu, să citesc, bâjbâi pe net (smartphone), totul în disperare, fără efect;

– ora 7-8: somn, o oră!

– ora 8-11: lecturi, scriu, în pat…

Ei, aşa îmi derulează mai toate nopţile mele.

Somnul meu? Poate cel veşnic…

Ora 13,20: mă aflu pe acoperişul foişorului din curte, în linişte (au plecat ultimii turişti); citesc, scriu… tocmai aceste note. Alături de mine, într-un bol de aluminiu: struguri, prune, piersici de toamnă, precum odinioară, în viile copilăriei.

Concupiscent (!) cum sunt, chinurile simţurilor mă terorizează, deşi mă feresc de ispite.

… Cum să te mai poţi bucura de ceva dacă te afli, în permanenţă, într-un ring de box unde tot timpul încasezi pumni năucitori, fără să poţi da măcar unul înapoi, într-o confruntare fără reprize, finalul partidei având loc doar atunci când, mereu acelaşi luptător, omul, sucombă în lupta cu cel veşnic Învingător.

12 sept. 2016, luni: Jurnalul acesta al meu prezintă nu atât ce am făcut, cât, mai degrabă, ce am gândit, deoarece de la o vreme fac mai puţine, în schimb, gândesc mai mult. Şi mai bine? Asta nu ştiu…

Viaţa mea: un cumul de cusururi şi foarte puţine calităţi, îngrijorător de puţine; în fond, o viaţă ca oricare alta…

Nu tot ce mă tulbură, mă determină să scriu; ba dimpotrivă, unele stări de acest fel mă inhibă. Notaţiile mele sunt străbătute de un fior trist; ca şi sufletul meu. În fapt, fondul acesta de amărăciune mi-a umplut dintotdeauna existenţa, aşa încât prezenţa ei, a sumbrului, în scrisul meu este inevitabilă.

Cea mai mare parte a timpului – cu mine (şi cu Dumnezeu…). Ori de câte ori pot, de ceilalţi mă detaşez, fizic şi mintal: rămân doar cu norii mei. Ironiile mele, căci sunt, reprezintă sfâşieri ascunse, mărturisiri mascate ale unui suflet rănit.

Unor turişti, veniţi în extrasezon, în care perioadă am toate camerele libere, dorind a se caza o noapte, după ce le prezint odăile, ei, finalmente, neoptând pentru niciuna, întorcându-mi spatele şi plecând, îmi vine să le rostesc ceva anume, în numele fiecărei camere. Aştept o ploaie straşnică care să pună capăt acestui sezon turistic. Am obosit.

În fond, ca persoană valorez cu mult mai puţin decât sunt; şi sunt ceea ce sunt.

Aceste însemnări oare nu ar fi fost mai bine să le fi scris mai concentrat? Şi nu pe hârtie, ci pe nisip; ori, mai bine, pe omăt.

Torţionarul meu cel mare – trupul. Mă mir că sufletul, captiv în această carcasă, îl mai preferă.

După-amiaza, pe valea Creanga Mică, tocmai la capătul acesteia, la kilometrul opt, pe păşunea alpină în plină întomnare, cu nori cumulus pe bolta de azur şi cu multe iviri de frunze ruginii, aurii. Liniştea este covârşitoare, iar decorul e de poveste. Contrastul dintre naturalul mirific de aici şi artificialul mediului în care am ales să trăim este cel puţin şocant *(Civilizaţia: semn de decadenţă, de împotmolire.)* Fotografiez, „copiez” imagini splendide spre a le

aduce şi a le împărtăşi, mai apoi, pe Facebook. Acasă, mai savurez o dată itinerarul, atunci când descarc imaginile pe computer.

13 sept. 2016, marţi: Scrisul meu nu degajă suficientă îndemânare şi dezinvoltură, din pricina faptului că utilizez limba română mai mult ca limbă în care mă exprim în scris; neavând exerciţiul vorbirii curente în limba română, atunci când o scriu am nevoie de o mare concentrare intelectuală, combinată cu foarte multă grijă în formularea gândurilor, a ideilor, de unde şi impresia că textele ar fi prea lucrate, artificiale.

Cu toată infatuarea (!) mea, afirmată de alţii, sunt, şi rămân, un neştiut; şi îmi place faptul acesta.

… Şubreziri revărsându-se peste pasiuni pe care le sufocă, apoi le dislocă.

Profesional, m-am rupt de pădure, iată de mai bine de opt ani; însă nostalgiile mele pentru vegetal: arbori, iarbă, flori, dar şi pentru izvoare, pâraie, nori, păsări, adieri – toate acestea s-au conservat, intensificându-se chiar. Mirajul muntelui. Mă reîntorc, iarăşi, pe valea Creanga Mică, pe păşunea Bogdan, în pofida distanţei mari de parcurs cu maşina. Profit de drumul forestier recondiţionat, apt de a fi parcurs cu maşina, precum şi de vremea bună. Fotografiez, mă înfrupt cu mure şi cu fructe de ienupăr.

Patima, zice-se, te face rigid, chiar şi patima religiei, a credinţei. Am observat faptul acesta şi la unele persoane cunoscute, acestea suferind de încorsetări, de precepte, fără a se putea elibera de aceste corvezi adânc înrădăcinate în mentalul ei, din copilărie încă.

14 sept. 2016, miercuri: Mă târăsc în viaţă precum un melc. Domol în aparenţă, căci lăuntricul meu este agitat, zbuciumat. Unica dâră pe care o las, cu modestie, dar cu sârguinţă, este acest jurnal; şi câteva mii de poze, pe suport de hârtie şi pe suport electronic, pe Facebook, pagina mea de pe acest site fiind, de fapt, un alt jurnal al meu, în imagini.

Fantezie a materiei, viaţa trebuie, ar trebui trăită la cote maxime, fără mofturi şi complicaţii filozofale, dar…

În faţa realităţii de azi a Sângeorgiului, copilăria mea se face ţăndări. Ţin, morţiş, la câteva imagini, le ocrotesc, cu orice chip, de invazia nefastă a realităţii, ascunzându-le în unghere ale sufletului meu.

Azurul acestor zile de septembrie mă tot îndeamnă la drum, cu toate astea însă, azi voi sta acasă. Nu peste mult timp, oare fiindcă nu am plecat?, cerul se acoperă îndemnându-mă la interiorizare.

În ciuda celor opt cărţi ale mele, mă bucur (!) de un anonimat frumos, fapt care, afirm în modul cel mai sincer, nu mă afectează deloc.

Mi se întâmplă, câteodată, să am manifestări fulgurante, niciodată însă strălucitoare, de durată.

Un motoferăstrău urlă, urlă de mai bine de o oră, la careva vecin; scula aceasta îmi este insuportabilă, şi în activitatea profesională m-am ferit de ea, ori de câte ori mi-a fost cu putinţă, am fugit de şuierul ei sfredelitor, înnebunitor. Ar trebui topite toate şi să se revină la vechiul şi blândul joagăr. Îmi vine să mă scol şi să produc şi eu un zgomot care să acopere acest urlet mecanic înfiorător. Dacă se mai continuă, va trebui să plec de acasă…

Împreună cu Ida, în natură; stăm, câteva ore pe mal de apă, în Bucin.

15 sept. 2016, joi: Până la urmă, las lucrurile, evenimentele, să se întâmple cum le e voia, acceptându-le, împăcându-mă cu soarta. Căci, m-am convins, punându-mă de-a curmezişul, mai rău îmi fac, stârnind şi nu ostoind răul. Ambiţii sociale nu mai am; şi dacă am avut, până de curând, le-am avut degeaba, căci nimic major din ceea ce îmi propusesem nu s-a înfăptuit, eu continuând să rămân un faimos anonim. Să-mi purific, şi de aici înainte, existenţa de vanităţi, resentimente, invidii – să am un prezent cât mai pur, chiar dacă trupul nu va avea cum să scape de asalturile mizeriilor fiziologice pricinuite de vârstă, şi care încep deja să bată la uşă. Îndur, încă, cu un soi de stoicism natural, limitarea tot mai severă a puterilor mele cu vădite semne de uzură.

Afară e linişte; în dimineaţa senină de septembrie, undeva aproape un guguştiuc îşi strigă cu insistenţă numele. Atunci când tace, o găină, de la vecina I., cotcodăceşte precum în dimineţile de odinioară, acasă, în ograda-mi copilăriei sângeorzene.

Am în suflet un mic schit în care mă retrag adeseori, mai cu seamă atunci când mă aflu departe, retras prin păduri, ori prin poieni sihastre.

Caut, culeg de ici-colo, cuvinte potrivite care să exprime ceea ce trăiesc, ceea ce îndur. Atunci când mi se pare că între cuvintele scrise şi sentimentele trăite există o simetrie bună, mă bucur gratulându-mă în sinea mea.

Sublimul, mirificul din această viaţă şubredă în fond, nu cred că poate dispărea în neant; şi de aici, mijeşte o vagă speranţă, ce-i drept, că viaţa, Creaţia toată, trebuie să aibă totuşi un sens. Ros pe dinăuntru, muşcat pe dinafară, merg către o ţintă neştiută, grăbindu-mă – pe cât pot –, ştiind că nu-i timp de răgaz, de amânare. Înfrunt prezentul, ce-i drept fiind tot mai trântit, tăvălit prin toate mocirlele posibile. Nostalgiile şi anxietăţile mă copleşesc, mă sufocă; merg însă înainte, chiar dacă cel mai adesea mă deplasez ca un năuc pe drumul vieţii.

(Oare dacă nu aş mai avea nimic de ascuns aş mai scrie?!)

Dureri şi tristeţi dospite constituie bună parte a rezumatului fiecărei zile aici consemnate…

Pe coclauri,pe păşunea împădurită *Laci-Gyuri* (Corund). Culeg fructe de ienupăr pentru o cură cu aceste bobiţe mult lăudate. Condiţiile de recoltare a acestora sunt foarte anevoioase, întrucât fiecare frunză a arbustului este în fond un ac!, un ac deosebit de ascuţit, gata să respingă orice intrus. Cu mâinile înmănuşate şi cu vestonul meu de camuflaj, cu mânecile ca de tablă, reuşesc să culeg cam un kilogram de fructe în circa două ore şi jumătate.

16 sept. 2016, vineri: În zori, în loc să citesc, or să scriu, bâjbâi pe smartphone căutând să-i descopăr noi şi noi proprietăţi ale acestuia; aşa se scurg (pierdute?) mai bine de şapte zeci de minute… Citesc, apoi, *Un altfel de jurnal*, al lui Matei Călinescu. Subscriu,

întrutotul, la următoarea afirmaţie a scriitorului, opinie în legătură cu scurgerea tot mai vertiginoasă a timpului, pe măsură ce înaintezi în vârstă:

Ce repede – din ce în ce mai repede – trec anii. La 15 iunie (2007) am împlinit 73 de ani. Cum îi spuneam unui amic, între vârsta de un an şi doi, un an are valoarea de 1/1 din viaţă: e rotund, întreg, frumos, simetric, aproape mistic; între 73 şi 74 acelaşi an calendaristic are valoarea de 1/73, adică e de 73 de ori mai scurt – când mă gândesc, mă apucă ameţeala.

Dezlânat, tare, acest jurnal al lui M. Călinescu! Şi lipsă de miez, de savoare; în pofida acestui fapt continui lectura ca alternativă la alte scrieri, mai concentrate.

Unii, în scrierile lor, blestemă, atacă, se lansează în polilogii; eu, mă văicăresc.

Să mă despart de scris, de citit, ori de Natură, înseamnă să mă despart de mine însumi.

„Torţionarul" nopţilor mele este unul şi acelaşi cu cel al zilelor, al tuturor zilelor (rămase?). Convieţuiesc cu el, neavând curajul să-l înfrunt, confruntarea ar fi, oricum, pe viaţă şi pe moarte.

Adesea, am perioade de scârbă acută. De obicei, în astfel de situaţii fac remarci veninoase, mă dezlănţui împotriva lumii întregi cu o furie disperată (…şi inutilă!).

Oamenii, problemele iau chipul acestei lumi prezente: hidoasă, egoistă, nesătulă, grăbită şi agresivă.

Problema cea mare constă în faptul că lăuntricul meu nu se poate armoniza nicicum cu cea ce se petrece în exterior: prăpastia e uriaşă, iar eu nu mai prididesc să construiesc punţi de comunicare între cele două realităţi.

Trec zile în şir fără să comunic, consistent, cu nimeni… Confident tăcut, martor al anxietăţilor mele, rămâne până la urmă doar acest caiet.

17 sept. 2016, sâmbătă: După ce am cules, cu chiu cu vai, alaltăieri circa un kilogram de fructe de ienupăr, parcurgând, dus-întors, aproximativ patruzeci de kilometri, apoi înţepându-mă

prin tufele deloc prietenoase, transpirând în poziţii deloc comode, azi am decis să nu mai fac cura, asta după ce am citit despre contraindicaţii cu mai multă atenţie. Păcat de efortul culegerii!

Tristeţi, violenţe, dezamăgiri, în fond, viaţa – înseşi sursele scrisului meu!

Făcând o paralelă între arhitectură şi scrisul meu, fisurile din scriitura pe care o practic reprezintă, în fond, una din caracteristicile stilului.

… Ce îndeletnicire de trântor, până la urmă, umplerea acestor foi albe de caiet cu litere şi cuvinte care să reprezinte ceva atât de abstract, anume gândurile mele.

(În fiecare dimineaţă, în loc de „bună dimineaţa”, se aud trântirile de uşi ale maşinilor turiştilor, de la mine şi de la vecini; ba şi irumperea sirenelor de alarmă, adesea… În fine, trântirea celor patru portiere, demarare, apoi claxonul *de la revedere*!)

Sunt robul mâniei continue, la fel şi al obsesiei deşertăciunii generale. Doamne, ce calvar!

Muzică populară la televizor; un fals care mă disperă, de vreme ce ţărani nu mai sunt, costumele populare – o amintire a unor vremi trecute, dimpreună cu veselia pe care o cântă atâtea *privighetoare* şi *privighetori* contrafăcuţi, vicleni.

Fiecare zi care trece este o palmă pe care o încasez de la viaţă, asta probabil ca să-mi aduc aminte cine sunt; îi mulţumesc.

Mă înnebunesc ţaţele şi piţipoancele de la tv care, pe lângă reproducerea improprie în comunicarea orală a expresiei *între ghilimele*, mai utilizează şi schimonosirea gestuală de mâţe gata de a zgâria!

Scrisul ca *salvare*. Dar decât nimic, bine-i şi atât.

Îmi place ca după ce citesc, îndeobşte scrieri concentrate, pline de esenţe, să schimb genul cu stiluri de prezentare mai detaliată, încărcate cu amănunte vii, interesante.

… Mă mai disperă, în afară de piţipoancele cu ghilimelele, mesajele, pe net şi telefon, care nu conţin semnele diacritice; în schimb, abundă de emoticoane idioate.

În poiana Bogdan, la capătul văii Creanga Mică. Stau doar două ore, căldura şi câteva TAF-uri mă alungă din acest loc, de altfel atrăgător.

<u>18 sept. 2016, duminică:</u> Mintea mea dacă ar fi fost la nivelul sensibilităţii mele, aş fi avut o altă poziţie socială; ce mai, totul ar fi derulat altfel în viaţa mea, dar… aşa a fost să fie. Existenţa mea a însemnat o neîncetată luptă cu propria-mi natură spre a deveni altul decât îmi *propunea* sufletul. Acum, mă declar obosit şi aproape învins. Ca nivel de împlinire personală, consider că nici pe un sfert nu mi-am îndeplinit menirea.

Am în faţa mea, pe masă, borcănaşul cu fructele de ienupăr, culese zilele trecute, şi nu am curajul să încep cura de teama contraindicaţiilor, de frica de a nu-mi răsturna echilibrul fiziologic şi aşa de destul fragil, frică fiindu-mi să nu îmi agravez şubrezeniile.

Aşa cum în exteriorul meu îmi place să umblu prin pustietăţi silvestre, prilej cu care mă cufund într-o indiferenţă asemenea cu cea a arborilor, devenind mut ca ei – tot aşa şi în lăuntricul meu mă preumblu, poate mult prea adesea, prin sihăstriile mele sufleteşti deja bine-mi ştiute. Faţă de arborii pădurii, am avantajul de a nu fi ţintuit într-un loc, dar am, totodată, neajunsul de a fi mai departe de cer, dar mereu mai aproape de pământ…

Viaţa omului măsurată cu clipa mai are ceva conţinut, dar apreciată în ani, ori în… secole (!) devine o clipă, sau chiar neant.

Vremea se va schimba. Azi a fost ultima zi de vară a acestui an…

<u>19 sept. 2016, luni:</u> Exact peste o săptămână vin… americanii! Mai întâi vor ateriza la Cluj, unde vor sta câteva zile, apoi vor veni la Sovata pentru nouă-zece zile.

Momente ale timpului: prezent, trecut şi viitor. Toate funcţionează în sistem de angrenaj: dacă vreunul din ansamblu s-a blocat, întreg sistemul poate fi aruncat la coşul de gunoi.

2003, noiembrie; îmi amintesc cum tata, la cei optzeci de ani ai lui, pe-atunci, săpa de zor, cu hârleţul, grădina, de cinci ari, din

Sângeorgiu, uimindu-mă cu elanul, cu vitalitatea sa (…pierea peste două luni şi jumătate!). Abia acum îl înţeleg însă cu adevărat, trecând şi peste mine, între timp, treisprezece toamne: avea nevoie, tata, de oboseală fizică accentuată, pentru a putea uita, pentru a nu gândi la ceea ce i se întâmpla… Pentru ca existenţa, prezentul, să-i devină suportabilă, îi era necesară epuizarea fizică care să-l scutească de realitatea cruntă a prezentului. Şi cum eu cu hârleţul nu sunt în relaţii tocmai bune, am ales mişcarea, mersul pe jos, atunci când timpul îmi îngăduie, o bună modalitate şi aceasta de a scăpa de obsesii (…oare cum mi-ar fi viaţa fără ele? Evident, în lipsa lor nu aş mai fi eu, cel de-acum.)

Mă uimesc eu de mine însumi de însufleţirea care mă cuprinde atunci când mă aflu în tovărăşia cuiva cu care am afinităţi. Interesant este faptul că starea aceasta de elan sufletesc este cu atât mai accentuată cu cât persoana îmi este mai străină. Pe măsură ce ne cunoaştem, avântul sufletesc mi se diminuează, ori chiar dispare.

Ah, ataşamentul – acesta dacă nu ar fi, ce simplă ar fi existenţa, ce simplă ar fi moartea!

Nu suport zgomotele de niciun fel. Vacarmul civilizaţiei sau chiar micile zarve domiciliare mă disperă, mă scot din minţi, făcându-mă să explodez, ori să fug departe, pe coclauri. Dacă se întâmplă ca şi aici să dau de oameni, deci de zarvă, zic că viaţa este insuportabilă şi că e momentul să vină apocalipsa!

Furiile nu mi le pot înăbuşi. Singura modalitate de detensionare rămâne defularea prin explozie; apoi, mă copleşesc regretele, înduioşindu-mă până la lacrimi de ceea ce am putut să fiu în stare să comit.

Dragostea bunicilor materni o simt şi acum ca pe o bunătate învăluitoare, mai cu seamă pe cea a bunicului de la care nu a rămas, din păcate, nicio fotografie; şi nici de la bunica… Dragostea maternă însă nu o pot disocia de o mare doză de severitate menită a ne face, pe mine şi pe sora-mea, „oameni, verticali şi de caracter.” Cât despre „tandreţea” paternă, ea s-a manifestat prin a ne asigura condiţii de trai decente. Agoniseala dobândită prin munca fizică trudnică a tatei a fost migălos drămuită de către mama, ea

considerându-se, spre uimirea tatei, ca fiind într-un rol incomparabil mai important şi mai anevoios decât cel al truditorului în trei schimburi, timp de treizeci de ani, pe schelele de foraj gaz-metan, umblând, zilnic, pe distanţe de 30-50 de km de casă, făcând navetă, indiferent de anotimp, cu bicicleta, până la Bălăuşeri (12 km), iar de acolo fiind duşi mai departe, până la sonde, cu remorca de tractor sau, mai târziu, cu autocamionul.

Drum, cu maşina, la Odorhei, împreună cu Ida şi Eva. Sunt răvăşit de fiziologie, încât mi-e anevoios să ies până şi din casă, darmite să mai fac şi călătorii în care eu să fiu la volan. Din pricina aceasta, atunci când vor veni americanii, nu am să pot fi un amfitrion complet; păcat. Voi fi, în consecinţă, o gazdă deficitară.

20 sept. 2016, marţi: Că îi judec pe alţii, să mă ierte – nu pot să fiu indiferent, aşa mi-e felul. Drept răsplată: să mă judece şi alţii pe mine! Cu necruţare cruntă, exemplară. Să mă condamne în piaţa publică. Merit. Aşadar, aici sunt, iată-mă: trageţi-mă pe roată!

Mijeşte, or poate a şi venit? momentul în care îmi pierd iluziile, toate. Ca atare, m-am mai prăbuşit încă o treaptă, fără mare zgomot însă.

Gusturile mele, în viziunea unor cunoştinţe apropiate, se numesc *deficienţe*. Dar, fără aceste hibe, cum le numesc ele, nu aş mai fi eu.

… Duhovnicul meu: codrul!

21 sept. 2016, miercuri: În zori. Vreme mohorâtă şi rece. Plouă vârtos; printre şiroaie – frunze galbene, arămii.

Suntem materie şi suflet. Materia este iute pieritoare, dezastrul face parte din programul ei. Sufletul se înfiorează, se zguduie. Ce pedeapsă pentru cutezanţa de a se adăposti într-o dărăpănătură!

Oare fără întruparea Fiului lui Dumnezeu, creştinismul ar mai fi dăinuit atâtea veacuri? Desigur, doar această speranţă, argumentată (?), mai ţine creştinismul în picioare.

Fără accentele lirice ale scrisului meu, conştiinţa neputinţelor mele ar deborda suprimându-mă. Prin urmare, am nevoie de aceste

intermitente revărsări, ele fiindu-mi în fapt o soluţie de viaţă, de mergere înainte.

22 sept. 2016, joi: Nopţi de disoluţie, zile de impas; şi uite aşa, merg înainte, până când…

Extraordinara singurătate a individului, în pofida tuturor născocirilor sale menite a nu se confrunta cu această stare.

Scrierile cu tentă filozofic-confesivă m-au atras dintotdeauna, continuând să mă intereseze şi în prezent. Desigur, dintre toţi, Cioran este autorul care mă pasionează cel mai mult cu ale sale meditaţii poetice asupra nefericirii.

Una dintre cititoare mă trimite la… spovedanie! Uită, ori ignoră că am peste două mii pagini de mărturisiri, materializate prin cele câteva cărţi publicate până acum; la acestea se mai adaugă încă vreo cinci sute de pagini: cele ale consemnărilor de faţă. Ea, şi nu numai ea, ci şi mulţi alţii mă acuză şi se nedumiresc pentru modul meu de trai – ei care despre sine nu au scris, în chip sincer, necutezând, nici măcar zece pagini; ba poate niciuna!

Trecutul care năvăleşte asupra-mi, împresurându-mă.

23 sept. 2016, vineri: Mă gândesc, cu jenă şi îngrijorare întrebându-mă, oare de câte ori repet anumite idei în aceste jurnale ale mele? Căci este evident că multe astfel de gânduri preocupându-mă intens, revin, fie şi involuntar, în scrisul meu, fie şi reformulate (mă imit pe mine însumi?).

În aceste însemnări, ca şi în graiul meu, aşa-zisele „profunzimi” sunt în fapt tumulturi sufleteşti, zvârcoliri, zbateri ale acestuia în şubredu-i adăpost.

La „recomandarea” lui Cioran, mi-am propus să citesc poeziile scrise de Emily Dickinson. În acest scop, am căutat şi, cu greu, am găsit şi comandat, pe net, un volum de poezii ale acestei autoare. Aştept volumaşul cu înfrigurare.

Ca să găsesc mai lesne în mine, gânduri, sentimente, refulări… caut la alţii, în scrierile lor. Odată identificate, le trec prin filtrul

sufletului meu; şi ceea ce rămâne, înseamnă, zic eu, că este (şi) al meu.

Strădaniile mele de a reda prin scris doar realitatea, înseamnă (denotă?) oare totuşi o comoditate, ori sterilitate? Căci scrieri fictive nu am săvârşit, exceptând, poate, cele câteva poeme pe care le-aş numi, îngăduită-mi fie, plăsmuiri lirice.

Oare de ce numai primăvara şi iarna reuşesc, ca anotimpuri, să-mi urce copilăria mai accentuat la suprafaţa conştiinţei? Fireşte că şi celelalte anotimpuri îşi au memoria lor în sufletul meu, însă nu au atâta pregnanţă precum cele două anterior amintite.

Unii îşi scriu trecutul, memorialiştii, alţii, prezentul, diariştii; aceste două categorii s-ar putea spune că nu au idei. Alţii în schimb, cei cu idei, îşi scriu viitorul (!?).

… Şi totuşi copilăria mea nu a fost atât de fericită pe cât o simt acum că ar fi fost.

Adevărurile mă dor, nu mă pot ataşa de ele, mă inhibă; de aceea, prefer aparenţele, de care pot să mă îndrăgostesc chiar.

Seara. Plimbarea obişnuită printre lacuri. Mai apoi, citesc contrar obiceiului de a nu citi seara, prefaţa la volumul de *Versuri* ale Emiliei Dickinson: o prefaţă lungă, prolixă, deloc atrăgătoare, ticluită de Dan Grigorescu.

24 sept. 2016, sâmbătă: „O zi. Ajutor! Ajutor! O altă zi" (Em. Dickinson).

Mă nelinişteşte tot mai adesea această lume a urâţeniei morale, a umilinţei omului, a jafului. Ca primă reacţie, mă încearcă dorinţe de a mă refugia în natură şi de a rămâne acolo. Până ca asta să se întâmple, mă amăgesc cu magia, pentru mine irezistibilă, a cuvintelor.

Mă înfurii iute şi des; aşa era şi bunicul matern…

Intuiţiile mele nemărturisite se adeveresc de prea multe ori, încât fenomenul mă şi sperie.

A nu se confunda mila faţă de om cu iubirea, căci tare diferite sunt cele două sentimente. Şi îmi pare că prin biserici, şi-n preajma lor, cam asta simte omul: milă, milă de sine şi de unii semeni,

precum şi multă temere să nu cumva să ajungă şi el ca unii dintre cei demni de milă. În fond, de milă e tot omul, însă facem tot posibilul să ne amăgim, ignorând puzderii de realităţi crunte care se prăbuşesc asupra-ne, umilindu-ne şi înfiorându-ne de frică.

Încet, sau nu, viaţa mă dă deoparte ca să poată merge înainte, nestânjenită, de multe ori călcându-mă în picioare. În tot acest timp, eu înot în mocirle de nedumeriri şi mâhniri, uneori plângându-mă prin aceste caiete, alteori doar scrâşnind din dinţi şi târându-mă înainte, doar arareori mai poticnindu-mă în mici bucurii, clătinându-mă şi picând parcă îmbătat. Apoi… mă ridic şi înot.

Nemulţumirea mea de sine ar putea servi de etalon, în locul anilor lumină.

Dacă prin anii '63 Cioran afirma: *Ţara mea – farmec, vulgaritate şi disperare...,* eu, acum, cutez să mai adaug acestei aserţiuni:… şi hoţie, curvie şi beţie, toate la superlativ!

Pomenindu-se de faptul că Wilhelm cuceritorul… *se plimba prin pădurile dese şi întunecoase, detestând oamenii, vorbind puţin şi neiertând pe nimeni*, ei bine, aici mă recunosc pe mine. Doar că eu nu sunt el.

Mare Festival mare, şi internaţional, al sarmalelor (!), ediţia a 21-a, la Praid. O aglomerare extraordinară de oameni şi maşini, Praidul devenind efectiv neîncăpător.

25 sept. 2016, duminică: Mâine sosesc americanii în ţară, deocamdată pentru câteva zile vor sta la Cluj, apoi vor veni acasă, la noi.

Doar timpul petrecut cu mine însumi, printre cărţi şi în natură, acest timp doar îmi este rodnic, plăcut şi util; tot restul vremii îmi pare, din punctul meu de vedere, timp pierdut.

… Pădure, toamnă, catedrală; iar arborii – rugăciuni mute.

Mi se întâmplă adesea ca în pădure fiind, să închid ochii şi să ascult şuierul pârâului de munte, ori sporovăiala, niciodată tristă, a păsărilor. Abia aici sufletul meu se despovărează, tresaltă, fie şi preţ de câteva minute.

Observ cu stupoare de când nu mai citesc presa scrisă, aceasta a cam dispărut; se mută totul în online, totul.

Ieri am încercat să urc pe Bradul Mic, mai mult pentru a filma panorama care se deschide de pe platforma stâncii. Vremea fiind însă prea răcoroasă şi eu deja gata transpirat, după câteva sute de metri de ascensiune, am optat să cobor la râu pentru a filma năvala apei, şuierul ei, preţ de câteva minute. Filmările anterioare, calitatea lor acceptabilă, mă încurajează ca să mai încerc.

Liniştea de pe Bradul Mic mă atrage teribil. Tare mult îmi place să stau aici, chiar ore în şir, pentru a asculta freamătul puținelor fire de iarbă, crescute pe stânca aridă, chemând câte o boare, pe deasupra crestei pădurilor de fagi din preajmă peste care planează, din când în când, câte un corb croncănind alene. Pentru a urca totuşi, am să aştept ca toamna să-şi mai risipească culorile pe crestele codrilor de fagi şi carpeni, stejari, mesteceni, anini şi plopi.

În vizită la noi unchiul Ghiţă din Timişoara. Este singurul în viaţă încă dintre cei şapte fraţi ai tatei. Între timp, ajuns şi el la 80 de ani. Va rămâne la noi câteva zile. Apoi, după ce pleacă el, vin americanii…

26 sept. 2016, luni: Ore petrecute cu unchiul Ghiţă, cel cu suflet de copil, mare iubitor de viaţă şi de boemă. Mâine îl voi duce înapoi la Sângeorgiu, apoi ne vom despărţi, poate pentru totdeauna…

27 sept. 2016, marţi: Aş scrie mai multe despre mâhnirile mele, dar mi-e jenă că voi fi acuzat de exagerare…

Unchiul Ghiţă, omul care în viaţa lui nu a citit vreo carte; fireşte, în afară de cele şcolare (elementare). Le-a *citit*, în schimb, pe femei, cu osârdie, viaţa lui toată. În ceea ce priveşte existenţa, felul de a vedea şi concepe viaţa de zi cu zi, traiul lui derulează în continuare într-o simplitate inocentă.

Cu zbuciumul meu fizic şi sufletesc, teamă mi-e ca mintea să nu mi-o ia razna…

De-ar fi să fiu întrebat dacă doresc să *semnez contractul* pentru încă o viaţă, răspunsul meu ar fi: categoric nu!

Înainte de amiază îl *repatriez* pe unchiul Ghiţă la Sângeorgiu. La rugămintea sa îl duc la mormântul părinţilor mei, apoi la cel al părinţilor săi (bunicii mei). La ambele morminte unchiul meu a avut câteva clipe de crize de plâns…

28 sept. 2016, miercuri: Pe răbojul de alun crestez a şaizeci şi şasea crestătură (… e deja atât de aproape capătul băţului!).

Orice speranţă este, în fond, o exagerare; şi dacă se înfăptuieşte… exagerarea…, iar se iveşte una – căci fără acest *imbold* viaţa este imposibilă.

De ziua mea, prin mine, viaţa îmi face cadou un set de c. şi s.u. – frumoasă dobândire după 66 de ani! Oare ce mai pot stoarce bun din această existenţă a mea? Sincer, mă îndoiesc că ar mai putea fi ceva ca să mai întârzii pe-aici.

Mă culc epuizat, dimineaţa sculându-mă şi mai epuizat. Soarta!

Am început recitirea însemnărilor din acest al doilea volum al jurnalului meu. Concluzia: acreală şi intoxicare multă; cu toate că mi-am propus să părăsesc zona aceasta, uite că nu sunt în stare.

Toamnă. Aniversare. Îmi propun ca, imediat ce timpul îmi va permite, să merg, azi, pe marginea unui pârâu şi să fotografiez, aşa cum obişnuiesc de câţiva ani încoace, răbojul meu având, acum, o crestătură în plus… Să curg, împreună cu apa pe care va sta băţul crestat, să curg fără efort, detaşat de tot ceea ce înseamnă prea multele zădărnicii omeneşti. (Ieşirea aceasta a mea, în natură, mi-am materializat-o printr-un filmuleţ, de trei minute, postat, pe pagina mea de Facebook, cu data de azi).

29 sept. 2016, joi: Nu încetez să mă tot uimesc de alegerea de către Creator ca locaş pentru sufletul omului a acestui trup atât de nevrednic, caricatural de şubred, parcă în chip voit o pedeapsă întru tremurul şi neliniştea neîncetate ale sufletului.

Cui ar fi necesare aceste consemnări? Cui altcuiva decât mie, prin simulacrul de activitate pe care mi-o creează.

Nădejdi deşarte în privinţa unor achiziţii online cu scopul de a-mi asigura un minim confort fiziologic. Mi se întâmplă a doua oară când, influenţat de imagini şi descrieri de pe net, cheltui sume consistente pe te miri ce…

Pentru a-mi aerisi mintea, mă retrag pe valea Bucin unde, mai nou, pe lângă fotografii, mai fac şi videoclip-uri.

30 sept. 2016, vineri: „Sufletul trebuie Pansat uneori/ Când – prea slab – el presimte/ O Groază cumplită ieşind la iveală/ Ce se opreşte 'nainte-i." (Emily Dickinson)

Am cunoscut patru mari poeţi: Toamna, Iarna, Primăvara, Vara – fiecare având un stil inconfundabil.

Îmi vine în minte o afirmaţie a unui sergent-major, de pe vremea când satisfăceam serviciul militar:

– Bă, tu ai un zâmbet exterminator, să ştii că nu ţi-l pot ierta!
Şi nu mi l-a iertat; ba chiar mai mult, a avut de suportat întreg plutonul scoţându-ne pe câmpul de instrucţie şi tăvălindu-ne prin toate noroaiele. Zâmbetul meu: calvarul plutonului meu.

Mă gândesc adeseori, şi acum, oare va fi fost vreodată omul fericit în această viaţă garnisită cu tot soiul de nefericiri? Imposibil, fericirea îi este cu neputinţă! În fond, cum să poţi fi fericit dacă suntem tot timpul într-o cumplită eroare, anume: ne îngrijim, cu deasupra de măsură, doar de şubredul nostru locaş (trup), ignorând mai tot timpul locatarul: Sufletul.

Din primăvară şi până acum în sufletul meu pieriră câteva poeme, neputându-mă aduna suficient sufleteşte pentru a-mi turna sentimentele în cuvinte.

Toate, tot ce mi se întâmplă sunt experienţe impuse de Cineva; căci acesta sunt: un cobai al cuiva. „Nu am venit să vă aduc pacea…" (Matei, 10:34) îmi sună tot timpul în urechi, nedumerindu-mă, neliniştindu-mă.

Nu realizez de ce limita de 70 de ani – o vârstă reper pe care mi-am fixat-o încă din copilărie – mi-ar conferi o stare de linişte sufletească: o ţintă atinsă! În fond, şi vârsta de 66 de ani e vârstă

onorabilă, suficientă ca să te dumireşti de ceea ce este, poate fi, viaţa; căci ce contează fie şi o sută de ani în faţa Eternităţii?

Scormon, până la sângerare, după încărcătura spirituală a unei scrieri. De se întâmplă să o găsesc, scrierea aceea devine pentru mine o operă.

Târziu, în noapte, recuperez din staţia de auto de la MOL, „grupul de americani” (Andreea, Peter şi tatăl acestuia, Richard). După ce îi aduc acasă, cinăm, povestim… în trei limbi (!), respectiv: engleză, franceză, maghiară, limbi care în următoarele zece zile vor constitui instrumentele noastre de comunicare.

1 oct. 2016, sâmbătă: Cu musafirii ziua toată. Comunicăm în trei limbi: o babilonie! Facem plimbări scurte, Richi neputând să facă eforturi, deoarece se află după o operaţie recentă la un genunchi şi la ambele şolduri! Ne preumblăm printre lacuri, intrăm la Ciuperca Mică, la un ceai, apoi, acasă, facem un barbecue în foişorul din curte.

2 oct. 2016, duminică: Nu vreau să fiu mai mult decât sunt – adică, un… nimic! Un nimic care se zvârcoleşte, căci acesta-i felul lui, dar fără să deranjeze prea mult.

Oriunde m-aş refugia, în natură, în scrieri – în mintea mea răsună cu ecouri o afirmaţie a lui Cioran: – *Percep fizic căderea fiecărei clipe în ireparabil. Mă gândesc apoi la un peisaj din copilărie: unde e cel care am fost? Suntem la fel de insubstanţiali ca vântul, degeaba scriem poeme şi alergăm după adevăruri, reale sunt doar certitudinile zădărniciei. Totul e deşertăciune afară de gândul Deşertăciunii!* Dincolo de adevărul acestei afirmaţii rămân doar amăgirile cu care ne place (convine) să înzorzonăm existenţa, doar pentru a nu întrerupe chinul mergerii înainte.

… Odinioară în sufletul meu era un cântec; cine oare mi l-a răpit?!

Incident regretabil pricinuit de nişte afirmaţii ale Idei; cu nervii tensionaţi deja de câteva zile, mă înfurii, manifestându-mă execrabil, din păcate de faţă fiind şi Andreea, sora-mea şi cumnatul,

cu toţii înmărmuriţi de violenta mea exteriorizare verbală, ce mai: o veritabilă criză de nervi.

Seara, la ora 21,30, epuizat nervos, în timp ce americanii joacă remy – activitatea lor de ucidere a timpului –, mă retrag discret în camera mea…

3 oct. 2016, luni: Ora 3 a.m. şi încă nu dorm. Am remuşcări din cauza exploziei mele de furie de ieri. (Doamne, cât de repede îmi pierd controlul şi mă dezlănţui furtunos!). Oricum, faptul este consumat, prin urmare merg înainte cu această povară în cârcă. Lucru cert: sunt epuizat din punct de vedere nervos.

Să-mi accept trecutul, să nu-l accept? Oricum, e un lucru dat, întâmplat. Eu, cel de acum, sunt rezultatul tuturor greşelilor mele trecute şi prezente.

Musafirii sunt programaţi, azi Peter şi tatăl lui, mâine Andreea, la stomatolog. Mi-am propus să trag de timp şi să-i aştept în preajma cabinetului, însă prelungindu-se tratamentul, am venit acasă. Bine am procedat, căci procedura a durat peste trei ore.

Vremea este întomnată. Plouă…

4 oct. 2016, marţi: Comunicarea cu musafirii americani este minimală. Ne-am fixat deja câteva şabloane verbale, strict convenţionale, pe baza cărora ne sugerăm câte o stare, câte o idee; improvizaţii. Manifestarea mea de ieri, când am răbufnit, răstindu-mă aprig către Ida – îmi pare că mi-a alungat până şi îngerii, căci tare mă simt părăsit… Poate că exteriorizându-mi durerile, frământările, aş fi mai bine înţeles în tot ce înseamnă comportarea mea, de cele mai multe ori surprinzătoare din pricina necunoaşterii adevăratelor cauze ale acestor impulsiuni.

Oare am îndurat deja 66 de toamne? Ori 66 de toamne m-au îndurat pe mine?

Azi am văzut o salcie pletoasă care în timp ce picta vântul, îşi risipea culorile cu dărnicie în toate direcţiile.

Lumea este guvernată de Nedreptate, Hoţie şi Abuz. Dacă în locul acestora s-ar instaura Dreptatea, lumea toată s-ar nărui! Aşa

încât, de ce să ne mai mirăm că totul în această viaţă este brambura?

… Cu musafirii, mai întâi printre lacuri, apoi la masă, la *Gerendás*; de aici, reveniţi la Sovata, din nou printre lacuri, apoi acasă, niţel fiind obosiţi cu toţii.

5 oct. 2016, miercuri: Vor urma câteva călătorii în care eu voi şofa, ca şi până acum, călătorii la: Borzond („Bása”), Sighişoara, Tg.-Mureş… Nădăjduiesc ca totul să deruleze bine. Ajută, Doamne!

Popor nefericit şi necinstit, afirmaţie a unui scriitor clasic, aserţiune la care adaug, repede: român!

O fi avut, oare, sufletul meu trupul pe care îl merită? O întâmplare că vii, o întâmplare că pleci; dar… de ce se mai vine?

Tentativă de a ajunge cu musafirii pe vârful Bucin şi de a face o mică incursiune, pe un teren uşor, în decorul silvestru de aici; intenţia aceasta mi-a fost însă spulberată din cauza vremii reci (-2º C pe platoul Bucin). În plus, nici starea de sănătate a lui Peter nu este tocmai favorabilă unei astfel de întreprinderi, aşa că decidem, de comun acord, să ne întoarcem în Sovata.

Seara. Tur de lac cu musafirii – eu, tururi, timp în care ceilalţi mă aşteaptă la Ciuperca Mică, locul nostru de retragere.

Acasă. Rememorăm vremuri apuse prin intermediul sutelor de imagini din lada cu fotografii.

6 oct. 2016, joi: Azi am să transport musafirii la Tg.-Mureş. Aşadar, tot pe drum, pe drum. Să te opreşti în Dumnezeu: ce senzaţie liniştitoare!

Intensitatea ranchiunei mele faţă de proasta alcătuire a acestei lumi nu are margini; se cheamă oare că voi fi îmbătrânit rău de tot?

Alături de lecturi, scrisul acesta matinal îmi diminuează întrucâtva depresiile care nu mai dispar, ci se tot transformă. Citeam undeva că tristeţea naşte ură şi cruzime. Ei bine, simt că într-un clasament aş putea fi pe locul II, imediat după Vlad Ţepeş. Beteşugurile mele, *c'est moi*; de unde şi multele-mi ciudăţenii. Leacul la toate cele, unul singur (nu îl mai numesc…). Nervii mei

deocamdată zbârnâie la prea multele încercări, fel şi fel, ale vieţii. Atunci când nu mi se va întâmpla nici asta, se cheamă că mă voi fi lecuit.

La Tg.-Mureş, cu Andreea, Peter şi cuscrul Richard. Dejun la *China Blue,* apoi plimbări prin Centru: vizităm Catedrala Ortodoxă, Piaţa Teatrului, Palatul Culturii.

7 oct. 2016, vineri: Caut un om interesant şi autentic – niciunde nu îl găsesc.

Teama de adevăr – cât de mult îl schimbă pe om determinându-l să fie nesincer faţă de semeni şi chiar faţă de sine însuşi.

Cea mai mare pacoste pentru un om: să se întâlnească cu zădărnicia în fiecare clipă, zi de zi. Un astfel de năpăstuit mă simt şi eu…

Toamnă afară, toamnă în mine, cu deosebirea că toamna din mine este mai întomnată, cu frig năprasnic şi neguri multe.

Cu musafirii pe valea Bucin, sus pe culme apoi coborâre în Depresiunea Gheorghenilor, la Borzont, la hanul *Basa,* pentru un dejun cu specific secuiesc.

Seara, la Sovata, tur de lac, noi, bărbaţii, apoi şuetă, trilingvă, în camera de zi.

Mâine: program de vizitare a Cetăţii Sighişoarei.

8 oct. 2016, sâmbătă: Daunele progresului tehnic; victima acestuia, Natura; apoi omul. Dar Supremul de ce tace oare?!

Scrisul meu: necesitate, nevoie lăuntrică; citirea acestora, de către unii cunoscuţi – curiozitate.

Cu musafirii la Sighişoara, apoi acasă, la o cină în familie. După cină, obişnuita-mi plimbare printre lacuri, activitate în care îi antrenez şi pe Peter şi al lui tată. Stăm, mai apoi, la un ceai, la *Ciuperca Mică* unde discutăm despre… Trump şi Hillary!

9 oct. 2016, duminică: Ultima zi de şedere a Andreei din şirul celor zece petrecute la Sovata, împreună cu soţul şi cu socrul ei. Se

vor înapoia în seara aceasta la Cluj, apoi de aici, mâine, vor zbura către America, cu o escală la München.

Ieri, la Sighişoara, m-am convins încă o dată că omul, omenirea, este o creatură superficială, înclinată înspre derizoriu şi, mai cu seamă, violenţei. Ca să fiu mai limpede, atunci când fac această afirmaţie mă gândesc la năvala turiştilor, din lumea toată (ieri s-au îmbulzit japonezii, germanii, americanii), ca să vadă locul în care a stat Dracula timp… de patru ani!

Dejunăm la Ciuperca Mică, apoi musafirii îşi fac bagajele pregătindu-se de plecare. Au trecut cele zece zile precum o singură zi – Andreea din nou se va îndepărta de noi, pentru cine ştie cât timp, cu zece mii de kilometri…

10 oct. 2016, luni: Astăzi – melancolii pe fond de cer albastru, departe pe valea Bucin, prin codri de molid şi fag; vin, mă reîntorc, pentru a mă reîntâlni cu Toamna.

Vremea fiind deosebit de frumoasă, urc pe vârful Bucin, apoi cobor către Borzont, jos, în Depresiunea Gheorghenilor, până aproape pe unde am fost cu trei zile în urmă, cu musafirii. Fotografiez superba paradă a toamnei, imagini pe care le aduc, mai apoi, pe Facebook.

11 oct. 2016, marţi: Dacă am putea vedea dincolo de *peretele de plumb*, viaţa şi-ar pierde raţiunea de a fi…

Nimeni nu e singur, căci durerile, suferinţele ne însoţesc pe tot parcursul vieţii.

Omenirea este mânjită de curvii, printre altele; această preocupare (viciu), rămâne, în definitiv, o consolare în faţa atâtor absurdităţi şi necazuri ale vieţii, toate aceste amăgiri aducând până la urmă ce altceva decât tot nefericiri.

12 oct. 2016, miercuri: Ora 5 a.m., ora României (ora 21, New York), – Andreea, Peter şi tatăl lui ajung acasă, în America…

Aş vrea să gust neprihănirea zilei a doua a Creaţiunii; apoi să rămân, în veci, captiv acelei zile.

Seara. Dialog pe Skype cu Andreea şi cu Peter, ajunşi acasă, în Kansas. Ne despart doar zece mii de kilometri!

13 oct. 2016, joi: Văd lumea într-un mod lucid, sec, clar; şi n-aş zice că felul acesta de a o vedea îmi conferă o stare de bine.

Dacă aş nega că nu am pic de venin în mine, asemenea unor faimoase animale târâtoare, aş fi total nesincer. Şi pentru ca această umoare să nu mă intoxice, din când în când îl revărs, nu neapărat asupra cuiva, însă dacă se întâmplă ca în astfel momente să fie cineva în preajma mea, deloc nu-i poate fi comod.

Cartea mea *Nori în derivă* în fapt se compune din fragmente din jurnalul meu din perioada '80 – 2002, aproape 23 de ani lipsă fiind din *Zile scrise (Jurnal, vol. I).* Aceste extracte din însemnările acelei perioade le-am selectat şi toaletat de tot ce mi s-a părut a fi mai buruienos şi le-am inclus apoi în *Nori…*, dându-le forma de microeseuri; apoi, tot ce a mai rămas între copertele acelor caiete au fost luminos şi cu multă căldură îmbrăţişate de flăcările şemineului meu, duse fiind prin horn pe bolta cenuşie a unei zile mohorâte de făurar.

Confesiune în… confesiune: niciodată nu mi-a plăcut ceea ce sunt şi ceea ce fac; mai cu seamă în prezent.

Leacurile mele: oboseala fizică, prin mers pe jos pe coclauri, şi extenuarea nervoasă prin afundarea pe net ore multe, multe.

Mă preocupă răspunsul la întrebarea: de ce oare atâtea ambiţii care, toate, nu duc niciunde?

Fug de om, retrăgându-mă în natură, prezenţa semenilor mă agită, îmi stârneşte nelinişti, în timp ce lucrurile, obiectele, pârâul, muntele îmi conferă o stare de confort psihic.

14 oct. 2016, vineri: Dacă vremea va fi prielnică, îmi propun să urc pe stânca Bradul Mic pentru a fotografia şi a filma Toamna.

Zilele încep a se încheia în amurg, în timp ce pădurea se despoaie încet-încet cu fiecare frunză care cade. De ceva vreme încoace am început să port grija clipelor care fug, îmi scapă în chip ireversibil, strecurându-se, îmbulzindu-se. Timpul e încremenit, doar

noi, cei care realmente trecem, l-am inventat pentru a avea o unitate de măsură a fragilităţii, a efemerităţii noastre. În liniştea dormitorului meu, asist la golirea propriei mele clepsidre…

Ascensiune pe stânca Bradul Mic spre a savura decorul tomnatic dar cu omătul deja ivit, vizibil de aici, de pe stâncă, sus, pe vârful Bucin (1250 m). Comit patru videoclipuri, vădit amatoriceşti, asupra aceluiaşi peisaj; ba chiar mai mult: mai şi fotografiez apoi acelaşi decor, punând însă accentul pe alte detalii ale imaginii. Până la urmă, ajuns acasă, pe Facebook încarc un singur videoclip şi doar două fotografii.

15 oct. 2016, sâmbătă: La piaţa de sâmbătă, printre struguri, prune, ardei şi meri… La un vânzător ambulant de cărţi, cu marfa aşternută direct pe pământ, pe o folie de nailon, zăresc o carte cu un titlu tentant: *Cântece tăcute* de Adrian Maniu. O cumpăr amestecându-le cu roadele culese de pe tarabe şi adunate într-o sacoşă.

Scriu pentru a mă face înţeles: de către cine?!…

Recent mi-am cumpărat o centrală termică nouă, îngrijorat fiind de modul în care se comportă cea veche care are deja douăzeci şi şase de ani. Curios: de când a apărut noua centrală, cea veche şi-a schimbat radical comportamentul – funcţionează ca în tinereţe, încât mă abţin deocamdată să o înlocuiesc.

În staţiune, Festivalul dovlecilor, ediţia 2016, motiv pentru care la mai toţi posesorii de pagini de Facebook din localitate abundă imagini cu felurite creaturi dovleceşti.

16 oct. 2016, duminică: Mulţi îmi iau în derâdere această activitate *scriitoricească* a mea, fără a-mi cunoaşte însă adevăratul substrat al acestei îndeletniciri. Îi las să se manifeste cum le e voia – ce pot face altceva? –, eu rămânând pe mai departe cu pasiunea mea pentru cărţi, cu nevoia, neîntrerupta mea nevoie de a-mi satisface setea de citit şi de scris, cu trebuinţa acută de a acumula, de a şti, fără ca această muncă să-mi fie încununată vreodată cu te miri ce patalama. Din copilărie am un pronunţat instinct care mă împinge

către cultură, înspre formare personală, simt o continuă nevoie de instruire. Da… mai scriu şi dintr-un soi de milă faţă de mine însumi, căci cui altcuiva dacă nu mie mai întâi trebuie să-mi fie milă.

Privesc acest creion mecanic cu care scriu: obiect de care m-am ataşat teribil, instrument atât de aproape, şi de util, prin care sufletul meu se lasă… creionat.

Găunoşenia multor cărţi pe care le citesc… Imediat cum îmi dau seama de adevăratul lor conţinut (găunos!), continui să le frunzăresc doar.

Scrierile mele – roadele neliniştilor şi a nedumeririlor mele.

17 oct. 2016, luni: Îmi place că e luni; şi că plouă! Descompunerea autumnală îmi preveşteşte, în chip foarte sugestiv, o lume în năruire.

27 de ani de capitalism, în fond ani de rapt, de hoţomănie crasă, eră a tupeiştilor, a nonvalorilor care decimează valoarea. Şi un an e prea mult dintr-o asemenea experienţă socială, darmite peste un sfert de secol!

… Acolo, acolo îmi place mult: între fâneţe şi codri, unde jelesc izvoarele, unde cheamă cocoşul sălbatic găinuşele, departe, sus, prin molidişul cu şuier aspru.

Singuraticul care sunt, nu e chiar atât de singur…

Umblu, de mai bine de o săptămână, în căutarea unui muncitor care să-mi reacopere învelişul foişorului din livadă; după ce în sfârşit îl găsesc, promite că vine, apoi nu se ţine de cuvânt, ducându-se în altă parte. Mă milogesc la el să vină, apoi îmi promite că va veni… peste o săptămână.

18 oct. 2016, marţi: Înfirip, pe Facebook, o legătură mai puţin obişnuită cu R. Înjghebarea acestei amiciţii virtuale este încă o dovadă a ceea ce înseamnă singurătatea pentru sufletul omului, tânjirile, fanteziile, indiferent de vârstă. (Ar fi interesant să redau convorbirile noastre, însă mai cumpănesc asupra acestui fapt).

În dimineaţa aceasta nu am chef de lectură, nici de scris – voi pleca în schimb mai devreme în natură, pe valea Bucin, preţ de

câteva ore bune, pentru a mă încânta cu Toamna la braţ, savurând superbe privelişti de sezon.

… Trec pe sub câţiva mesteceni; pe arbori şi pe sol, toamna plămădeşte inimi de aur. Filmez, fotografiez, meditez sub blânda lumină a soarelui de brumărel.

Acasă. Împărtăşesc cu prietenii de pe Facebook imaginile culese din codri. Şi astfel, iată că mai trecu o zi precum cade o frunză de pe un arbore.

19 oct. 2016, miercuri: Ieri, în natură printre arbori, înveşmântaţi în straie pastelate, pe margini de pâraie cu apa de cleştar, observându-mi umbra prelungă într-un ochi de apă liniştit, am o revelaţie: oare nu umbra îl proiectează pe cel care o fotografiază, adică pe mine? Eu: sumă de vicii şi obiceiuri…

Caracteristica esenţială a lumii acesteia: hoţia, minciuna, nedreptatea – toate frumos ambalate, parfumate, apoi vândute prostimii, nouă, ca fiind elixir de viaţă lungă.

20 oct. 2016, joi: Zboară zilele, zboară ca gândul, ca vântul, ca frunzele acestei toamne.

Trăim vremuri bizare în care nonvalorile ne conduc călcând şi zdrobind orice firavă izbucnire de valoare. Sunt obraznici, tupeişti, coalizaţi, neadmiţând în tagma lor decât pe cei de o seamă cu ei. Actuala naţiune română: tristă şi sceptică, cum a şi fost dintotdeauna, trăieşte într-o indolenţă de mine neînţeleasă.

Ar trebui să mă bucur fie şi numai pentru că pot, aş putea, să-mi asigur ore şi zile de singurătate; de ce mă mai plâng?

Pe net, dar şi offline, supraoferte de matracuci şi târfe dezafectate, dar cu ce mai ifose!…

Să ştii, dar să şi vrei, să te substitui unei idei, mergând până la sacrificiul maxim – ideal cu parfum nu tocmai românesc.

Cititul şi scrisul sunt activităţi gemene; jurnalul meu: încercare de autoexpresie. Scriu fiindcă de copil încă am îndrăgit lectura, apoi tot citind, citind, m-am pomenit scriind!

Indispoziţiile (*malaisie*-urile) mele cele multe, şi permanente, ia-mi-le, Doamne, acum, şi fă cu ele ce vrei, dar nu mi le mai da înapoi; nicicând. Şi nici altora nu le vărsa.

Trecutul meu: tot mai îndepărtat, tot mai înceţoşat; *îl privesc* neputincios… Amintiri, vechi amintiri, doar ele mai cutează să se confrunte cu zădărnicia. Ridicolul dramatic al îmbătrânirii îmi accentuează părţile rele ale temperamentului. Ramolisment? Ridicolul despre care am pomenit, constă în faptul de a te crede mai tânăr, fie şi cu o zi, decât eşti.

Recitesc *Eclesiast* 9:17 urmare a unui pasaj menţionat de M. Călinescu în al său *Un altfel de jurnal*, pasaj referitor la un comentariu la tabloul lui D. Bailly: *Autoportret cu natură moartă alegorică*. Caut, apoi, pe net, pictura, după care şi alte variante de comentarii la acest tablou, curios fiind de interpretările diferite.

După-amiază fiind frumoasă, senină şi caldă, pornesc către Bucin. Ajungând la Praid, cu maşina, brusc o cotesc către Ocna de Sus, alegând să merg totuşi la Canionul de Sare. Ajuns aici, fotografiez, şi filmez, ce am mai fotografiat de fapt de atâtea ori până acum; importantă rămâne însă mişcarea, plimbarea în aer liber. În final, mă aleg cu câteva poze reuşite, imagini pe care mă grăbesc a le împărtăşi cu „prietenii” de pe Facebook.

21 oct. 2016, vineri: Octogenara R. îmi trimite mesaje prin telefon, în toiul nopţii (la ora 3!). La cel de-al şaselea mesaj, setez *off* aplicaţia Messenger a telefonului. Curios cum această femeie, răscoaptă, a făcut în câteva zile o mare pasiune către umila-mi persoană. Din prudenţă, mă retrag din joc.

Nu am toleranţa de a trece cu vederea slăbiciunea altora, uitând că însăşi persoana mea este o sumă de neputinţe şi pasiuni, de compromisuri şi lipsă de scrupule; nu pierd însă nicio ocazie de a critica, şi acuza, pe cei din preajmă…

22 oct. 2016, sâmbătă: Semne de îmbătrânire neliniştitoare; dar la 66 de ani nu este oare firesc ca să se întâmple aşa?

Dacă aş avea încredere în om, viaţa mi-ar fi mai lesnicioasă, poate ar fi chiar frumoasă. Însă, din păcate, realitatea nu-mi permite să mă încumet a mă hazarda la cine ştie ce aventuri existenţiale. Au fost, au trecut – mulţumesc…

Modul meu de viaţă este foarte asemănător cu al unui… călugăr trapist, adică: *Sans discussion!*

Cărţile, ele sunt cele care, de când mă ştiu, m-au scos din plictis şi multe alte impasuri sufleteşti. Prin urmare, cum să nu mă împresor cu ele, cum să nu le divinizez!

De obicei, am dreptate în manifestările mele cu cei din proximitatea mea, şi din dreptatea şi adevărul pe care le aduc în discuţie, nu vreau şi nu pot să ies. Ceea ce mă condamnă însă este asprimea cu care îmi prezint şi îmi susţin punctele de vedere. Rar mi se întâmplă ca în aceste dispute să nu fiu mistuit de furii, să nu mă zbucium, să nu fiu agitat pentru te miri ce pricini.

… Citesc şi scriu, scriu şi citesc din teama de a lucra ceva mai concret.

Sonia Coman-Ernstoff, lector la Universitatea Columbia din New York, plecată din Constanţa,o fătucă pe care am cunoscut-o cu prilejul reuniunilor haiku de pe malul Pontului Euxin; o fetişcană inteligentă, sensibilă, sprijinită consistent de mentorul ei spiritual de prin anii 2000, a ajuns unde a ajuns…

Încă în luna iunie, discutând cu ea de-ale noastre, la rugămintea ei i-am trimis *Umbra fulgului de nea*, în variantă electronică. Reacţia ei pe moment a fost următoarea: *– Mulţumesc; o voi accesa cu plăcere mâine dimineaţă!* Ei bine, de-atunci trecură multe-multe dimineţi, în timp ce reacţia ei, aşteptată totuşi de mine, este nulă, nemaitrimiţându-mi, de-atunci, niciun cuvinţel: pozitiv ori negativ. De aici şi părerea mea că bunul-simţ al acestei persoane s-a cam evaporat pe sub cerurile americane. Se confirmă, încă o dată, că între cei care scriu există întotdeauna o invidie infernală, vanitatea fiecăruia neîngăduindu-i recunoaşterea altuia.

23 oct. 2016, duminică: Fiecare zi cuprinde o raţie consistentă de încercare a rezistenţei nervoase în faţa avalanşelor de felurite chinuri, de zbuciume fizice şi sufleteşti. Ca să rezişti, te înarmezi cu amăgiri: alcool, excursii, amoruri, sport, lecturi, filme, teatru… – toate menite să estompeze dureri actuale sau altele care se întrevăd la orizont. Prin mijlocirea acestor preocupări ne este cu putinţă a ne crea un suflu care străbate vidul şi ni-l ascunde.

P. are conştiinţa încărcată. Gesturile ei denotă această stare de care caută să scape prin tot ce face. Însă, şi ceea ce întreprinde spre a-şi descărca sufletul, în fond tot i-o încarcă. Aşadar, învârtire în cerc se cheamă că ar fi.

Adeseori merg până hăt departe, pe calea slăbiciunilor mele, mai cu seamă dacă la capătul făgaşului se află vreo ispită. Atunci când ţinta se lasă învinsă, cucerită, de cele mai multe ori abandonez jocul, lăsând persoana cel puţin nedumerită, dacă nu chiar dezamăgită. Este cazul recentului dialog online cu R. care mă lasă fără grai pentru provocări şi aluzii, culmea: fără să ne fi văzut vreodată. Îmi consum, încă, doza de nebunii şi ciudăţenii, deşi, la drept vorbind mă declar sătul.

Mă gândesc că mare tupeu trebuie să fi avut pentru ca eu, un nimeni pe tărâmul literaturii, să cutez să umplu paginile a opt cărţi – iată că acum se conturează şi cea de-a noua –, tot vorbind despre mine, despre neliniştile mele, despre zbuciumul meu. Că le-am scris, treacă-meargă, dar să le mai dau şi la tipar, apoi să împrăştii cărţile în sute de direcţii, către tot atâtea suflete, ei bine asta mi se pare chiar mult, prea de tot! Mi-oi fi făcut oarecare iluzii despre mine? Se prea poate. Chestiunea este că nu rezist tentaţiei de a publica, mai cu seamă datorită unor înlesniri editoriale. După publicarea celei de-a noua carte, prezentul jurnal, mă voi abţine. Cât despre scris, voi continua, lăsându-mi în manuscris elucubraţiile, de această îndeletnicire, devenită deja trebuinţă, neputându-mă debarasa; ceea ce va trebui să înfăptuiesc este să-mi înăbuş pofta, irezistibila vanitate de a publica.

Mă mir, adesea, cum aceste discuţii cu mine însumi, mă pot răpi în aşa hal încât să fac o pasiune din ele, gânduri pe care, mai apoi, să le dau şi în vileag.

… Simetria şi negura zilelor, şi a nopţilor mele, trântele mele cu nopţile.

24 oct. 2016, luni:. Ziua toată lucrăm la reînvelirea, cu onduline, a acoperişului foişorului din livadă, vechea învelitoare, şindrila, putrezind deja pe alocuri; a rezistat, iată douăzeci de ani, fiind tratat, de două ori, cu ulei uzat. Îmi lucrează doi muncitori care, deşi s-au întrecut în hărnicie, nu vor putea încheia astăzi lucrarea. Este vorba de şaizeci de metri pătraţi de acoperiş, terenul este în pantă, pomi în preajmă, toate astea îngreunând munca. Vom continua lucrarea mâine.

Două aprozariste, patroana şi angajata, amândouă mângâie cu ochii şi cu mâinile fiecare fruct, fiecare legumă, fiecare boabă de strugure, nelăsându-te să pui mâna, să atingi marfa. Clar, în fiecare fruct acestea văd banul, nicidecum rodul pământului.

Neputinţa mea de a mă putea controla în momentele de surexcitare, defectul acesta este adânc înrădăcinat în fiinţa mea; din această realitate îşi au obârşia, mai apoi, o sumedenie de ponoase care se abat asupră-mi.

25 oct. 2016, marţi: Am încheiat azi reacoperirea foişorului, după o săptămână de aşteptare a muncitorilor, iar mai apoi, după două zile de alergături, cheltuieli şi nervi. Bine-i că am scăpat fără ploaie.

26 oct. 2016, miercuri: Ironiile mele din păcate nu sunt nici rare, nici delicate; drept pentru care persoana mea devine şi mai neagreată pentru cei din preajma mea.

Persoană retrasă cum sunt, nu îmi plac vizitele, de nici un fel. Mă rog lui Dumnezeu să-mi ocrotească singurătatea.

Peisajele au în persoana mea un mare admirator: le caut, le iubesc, le fotografiez, sunt pasiunea mea.

Sunt invitat la Tg.-Mureş la un spectacol de teatru. Pentru mine a vedea o piesă de teatru, ori a citi un roman, nu mai sunt de mult plăceri care să mă atragă.

În timp ce fac corectura prezentei scrieri, remarc înăcrirea mea în tot ce consemnez, cum de altfel şi în graiul meu cotidian, şi în atitudinile mele.

Plouă! M-am liniştit…

În livadă, printre bănuţei, frunze de paltin, fag, mesteacăn, nuc, stejar roşu – toate strălucind în nuanţe fel şi fel sub ploaia deasă şi măruntă.

Prin frunze argintii,
de ce nu vrei,
de ce nu poţi să vii?
răsună dorul.

(*Vânătoarea* – Adrian Maniu)

Socialism-capitalism: pe-atunci, în socialism, mai către urmă, ne sileau să fim singuri; culmea: acum, în aşa-zisul capitalism, suntem singuri, şi mai singuri decât altădată, de data aceasta însă de bunăvoie…

Gândul îmi tot aleargă la Sângeorgiu de Pădure, la casa-mi părintească. Am vândut-o unor neisprăviţi, în grabă mare, vrând să ne izbăvim de o povară, anume aceea a purtării grijii acestei case care impunea urgente lucrări de întreţinere, lucrări care nu s-au făcut nici până azi de noul proprietar. Grăbiţi să o vedem vândută, am lăsat mai totul în casă: mobilier, lenjerii de pat, haine, tacâmuri (o parte), ceea ce am uitat însă, şi îmi pare rău, este valiza mea de soldat al armatei române, lăsată undeva prăfuită, într-un ungher al podului casei. Am să încerc să o recuperez, dacă o mai fi existând…

Oare nu era mai nimerit ca timpul pe care îl sacrific scrierii acestor însemnări să-l fi destinat mai bine unei senine, calme, profunde detaşări de lume şi de mine? Dar, dacă mă gândesc bine, şi prin aceste scrieri tot către aşa ceva ţintesc.

27 oct. 2016, joi: Nu vreau, de fapt nici nu pot, să plec niciunde, nicicând; exceptând, natural, plecarea definitivă! Doar aici, în Sovata, pe strada Vulturului 13/B, doar aici îmi sunt zdrobirile, truda mea de o viaţă, cărţile şi tăcerile mele; doar aici, la demisol, între chilioară şi dormitor, numai aici mă pot simţi acasă.

Omul s-a dezvăţat de natură, se vede asta foarte bine prin viermuiala motorizată insuportabilă mie.

Caietele mele sunt, sper, oglinzi, niţel… aburite, ce-i drept, caiete pe care le ofer cititorului pentru ca acesta să se poată vedea mai clar pe… sine!

Scriind note subiective, mă descriu; prin tot ce aştern pe hârtie răzbate, mai mult sau mai puţin reuşit, eul meu, aşa cum este el. (Dacă totuşi am un prieten, acela este numai jurnalul meu…).

28 oct. 2016, vineri: Esenţa budismului: renunţarea (la toate tentaţiile acestei lumi), nonataşamentul; aşadar, să fiu budist şi faţă de M.

Îndoielile şi contradicţiile mi-au marcat întreaga-mi existenţă. Fără ele nu aş mai fi fost eu.

Închid ochii: văd livada bunicilor (materni) cotropită de primăvară, cu merii şi prunii în floare, cu zumzet de bondari şi cărăbuşi, cu iarba fragedă năpădită de florile de păpădii şi bănuţei printre care sclipesc stropi de rouă la iţirea razelor de soare, între cei doi meri poni înalţi, cu coroana lăbărţată până în grădina vecinului Árkosi, cel cu înjurătura veşnic la el acasă. Îl văd, apoi, culcat în iarba înaltă, pe bunicul, bătând coasa, în timp ce zefirul înfioară vârful ierbii fragede, simţind parcă apropierea lamei coasei al cărei hârşâit a început deja să se audă pe fondul cântecului cucului nevăzut.

… Apoi, m-am rugat; şi Dumnezeu mi-a dat o umbră de bucurie urmată de un ocean de necazuri.

29 oct. 2016, sâmbătă: Acumulare, posesie, ataşament – ce poate fi mai rău decât atât? Apoi, să pleci împovărat de ani şi de boli: ce spectacol!

De câte ori mă duc la toaletă, mă cuprinde un uriaş dezgust de fiinţa, suprema creatură, numită om.

Privesc pe fereastră: o zi mohorâtă, răcoroasă, de toamnă ploioasă.

30 oct. 2016, duminică: Ne-am propus, împreună cu Ida, să mergem la Sângeorgiu, să facem astăzi luminaţia. Pe marginea şoselei, în fiecare localitate, crizantemele în ghiveci, de felurite nuanţe, au ieşit în poartă oferindu-se privitorilor spre a fi dăruite celor departe plecaţi… În goana maşinii care ne poartă spre Sângeorgiu, gândul îmi fuge la vremurile de altădată, la verile toride ale copilăriei, cu soarele strălucitor pe bolta de azur și cu strada liniştită, adormită în soare. Doamne, unde ne porţi, unde ne duci?!

… După căderea argintiilor stele, au urmat ploile de frunze ruginii, scuturate de rafale de vânturi reci ale brumărelului. Pe dealuri se vede brumarul venind cu reci, plumburii şiroaie de ploaie. Pe morminte – mucuri de lumânări stinse şi crizanteme îngheţate, roase de căprioare noaptea. În curând, din puful norilor jumuliţi de vânt se va ţese covorul alb, rece, imaculat, acoperind somnul etern al fiinţelor dragi, plecate dincolo de toate orizonturile imaginabile, dar totuşi atât de aproape încât croncănitul unui corb pe nucul golaş şi singuratic, teamă mi-e să nu le tulbure somnul; ba chiar şi bufniturile toporului crăpând buturugi, mi se par zgomote infernale pentru cei care dorm… departe, aproape, în veci. Tace şi corbul, uimit de promoroaca în care nucul se îmbracă. Tăcere…

Trăita-am patruzeci de ani într-o eră condusă de omul simplu, necultivat – nu a fost bine, deşi… De douăzeci şi şapte de ani suport alte vremuri, alte batjocuri, sub auspiciile omului instruit, educat, rafinat şi hoţ, viclean, spoliator nesătul, mincinos din cale afară, perfid. Om simplu, om cultivat, aceeaşi fiară feroce nesătulă rămâne, oriunde o pui, orice i-ai face.

Caut sensul ascuns a tot ceea ce mi se întâmplă, sap precum un fântânar sapă în căutarea firului de apă izbăvitor de trudă.

Seara. În vizită, de luminaţie, Zsolt cu a lui consoartă, Zsofika, precum şi copilaşul lor, de doar trei luni: Franciska. A venit şi Éva cu fetele; discuţii pestriţe…

31 oct. 2016, luni: Prin codrii mei cei dragi s-a ’ntins rugina. În aşteptarea albului veşmânt, ramurile despuiate freamătă sfioase şoptindu-mi jena. Albule, omătule, vino de le-acoperă!

În graba ei de a se dărui, brânduşa de toamnă uită să-şi mai nască frunze, oferindu-mi doar puzderii de flori violet-portocalii, în iarba în care greierii de mult tăcură, iar roua se transformă în promoroacă.

Ce altceva aş mai putea face cu viaţa mea decât să o… literaturizez. Cât despre mâhnirile mele, acestea sunt, cu siguranţă, atavice.

Ultima zi de brumărel cu vânt rece, tăios. Pe arborii golaşi mai atârnă câteva frunze îngălbenite, ruginite, tremurând, palpitând, ezitând să se desprindă. Dar, vai, altă cale nu-i… Căci tot ce trebuie să cadă, va cădea.

Nu ştiu de ce nu ne este limpede că tot ce am realizat, dobândit, eu, tu… le-am făcut pentru alţii, şi alţii, nicidecum pentru noi – administratori trecători ai acestor bunuri. De cele mai multe ori nici nu ne închipuim (!) cine va fi posesorul, moştenitorul din umbră, e drept, vremelnic şi el în acest carusel al proprietăţilor aparente şi deşarte.

După-amiaza, printre lacuri. Fotografiez crâmpeie de imagini ale acestei ultime zile de brumărel.

1 noi. 2016, marţi: E timpul să o las pe M. să zburde, întrucât se pare că o vreme i-am cam stat în cale. Ei bine: iată-te desprinsă! Ce-a fost verde s-a uscat… Dar, ce a fost? Nimic, doar o amăgire. Totu-i sortit năruirii: prietenii, dobândiri, chiar şi viaţa însăşi. Şi-atunci de ce să te mai intereseze ceva în această existenţă absurdă şi bizară? Le dai în trăsnet toate, fiind doar momeli, capcane de ademenit fiinţe naive. Ca mine… Şi pentru a ieşi dintr-o

dezamăgire, ce face omul? Caută noi amăgiri. Vine apoi o nouă dezamăgire, şi tot aşa…

Ciudat: ori de câte ori intru într-o biserică, în loc să simt viaţa veşnică plutind în aer, simt doar miros de tămâie, religie şi moarte.

2 noi. 2016, miercuri: Remarc, nu fără stupoare, că prin telefon, sau net, puterea mea de persuasiune este infinit mai mare decât cu persoana în faţa mea. Deduc, de aici, că timbrul vocii mele este în ordine, doar faţa mea o fi având niscaiva detalii care îl fac pe omul de alături să fie rezervat.

Speranţă, consolare – amăgire. Fără aceste *improvizaţii* viaţa nu ar fi posibilă. Acestea sunt pârghii care, în cazul meu, lipsesc ori sunt deosebit de şubrede. În loc să am aceste calităţi, am o droaie de inconveniente care îmi îngreunează traiul, alături de şubrezirile inerente vârstei.

Îmi pot iubi aproapele, însă doar până la vecin, până la gardul cu el.

Dacă pot fi acuzat de aroganţă, aceasta, atâta cât e, îşi are obârşia din suferinţă. Desigur, atunci când suferinţa dă pe dinafară, cei care îmi sunt în preajmă vor fi împroşcaţi; ba chiar inundaţi.

Mă amăgesc, pe mai departe, cu scrisul şi cititul, precum şi cu statul la internet. Toate acestea sunt activităţi sedentare care îşi pun amprenta, alături de ani, pe traiul meu.

3 noi. 2016, joi: Orele dimineţii, care până de curând erau atât de consistent destinate lecturii şi scrisului, acum îmi sunt ciuntite de prezenţa telefonului (inteligent!), acesta aducându-mi netul în pat. Va trebui să îmi impun o drastică abstinenţă, rămânând ca, în continuare, timpul acesta matinal să rămână doar pentru citit şi scris.

Liniştile mele neliniştite caut a mi le ţine sub control, altfel nu se poate. Curajul de a fi trăit urmează să îl plătim fiecare cu preţul suprem.

Preparative de plecare – trântire de portiere ş.a. – a familiei lui Zsolt, veniţi la luminaţie.

4 noi. 2016, vineri: Nu mai contenesc să mă tot uimesc de alegerea, de către Creator, ca drept locaş pentru sufletului omului, a acestui trup atât de nevolnic, de caricatural şubred, în fond o dărăpănătură. Senzaţia aceasta a mea este puternic amplificată atunci când trebuie să intru într-o… toaletă! Aici se termină orice mândrie, orice măreţie a creaţiei. Aici, cad dimpreună cu pantalonii, toate găunoşeniile infatuării omeneşti… Deşi totul îmi pare absurd şi inutil, îmi continui, din teamă şi din curiozitate, călătoria în această viaţă.

Văzând şi trăind cele ce se întâmplă, de multe ori mi-e teamă că în disputa cu Dumnezeu, Diavolul este cel câştigător. În tot acest joc al disperării intervine Femeia, fiinţa născătoare de viaţă, conservând misterioasa creatură care este omul.

Lumea aceasta este murdărită şi distrusă de guvernanţi (politicieni) pe zi ce trece, în timp ce marea masă, gloata, tace. Or, cel mult, se agită, însă fără efect. Poliţia, Justiţia aleargă după găinari, în timp ce marii spoliatori îşi fac treaba nestingheriţi, prădând tot ce mai poate însemna bani şi putere. Răul se întinde ca pecinginea. Unde sunt bunii, drepţii? După toate câte se întâmplă, se pare că aceştia nu (mai) sunt. Există doar o mare masă indolentă, laşă şi neexigentă faţă de viaţa lor proprie şi a copiilor lor. Democraţie, capitalism?! Hoţii cei mari, corupţii grohăitori trăiesc veseli, nepedepsiţi. Bolnav e cerul şi pământul de atâta egoism şi lăcomie. Cu toate acestea, nepăsarea oropsitului nu are margini.

Zi cu soare. Pe valea Isuica *culeg* ultimele culori ale acestei toamne, apoi le aduc pe Facebook dăruindu-le şi altora.

5 noi, 2016, sâmbătă: Încă sunt îmboldit de dorul potolirii ticăloase, deşi-s cu plumbi legaţi de orice tresărire de fiori. Şaizeci şi şase de toamne, şaizeci şi şase de plumbi legaţi de fiecare izbucnire de dor. Nebună bătrâneţe, după o tinereţe zănatică, nătângă. Mă cruţ târziu, dar nici acum… Biet trup, unde-mi mai rătăceşti al meu suflet? Dorurile se restrâng în cuvânt, cuvintele în file, filele în cărţi… pe care nimeni nu le mai deschide, zăcând prăfuite pe rafturi de biblioteci din odăi întunecate. Norii apasă greu pe arbori

desfrunziţi peste care se lasă tot mai copleşitor întunericul. Obloanele se închid – departe un clopot bate în noaptea deasă. Nu mai ştiu de-s cântec, plâns ori vânt izbind în ramuri nude, răpindu-le şi ultimele frunze, atât de vii, de fragede odinioară. Mă simt învins, pustiu şi departe în noapte înfofolit. E târziu, şi visele-s deja-s sfărâmate…

Mă agăţ, cu disperare aproape, de lecturi şi de scris, cufundându-mă în ele şi în natură, aceste îndeletniciri fiindu-mi singurele modalităţi de alungare şi suprimare a unor stări nefaste. Ador peisajele, le caut, mă încânt cu ele. Am însă o unică pretenţie: omul să fie absent de aici, nici măcar urma să nu i se vadă!

6 noi. 2016, duminică: Învierea, basmul basmelor care întrece orice poveste născocită şi rostită copiilor acestei lumi. În tot acest timp pieirea – pentru totdeauna – cu fiecare clipă care trece, e tot mai aproape şi mai veridică.

Pe o plită spartă, zăcând printre buruieni, trena argintie a unui melc nevăzut. Plouă. Sub bolta cernită un vierme alb urlă de singurătate, în timp ce de pe o frunză uscată de brusture o broască râioasă se umflă şi dezumflă lătrându-mă cu un singur ochi holbat. Un câine de pripas, costeliv, cu blana năpârlită şi plină de scaieţi, văzând această scenă orăcăie disperat.

Paralel cu efectuarea acestor note, de ceva timp am început corectarea însemnărilor care vor constitui substanţa volumului al doilea al *Zilelor scrise*. Aşadar, mă bălăcesc în trecutul meu apropiat.

Să aştepţi pensionarea, da; însă nu şi vârsta, precum nici suma pensiei! Căci jalnice sunt ambele, umilitoare.

7 noi. 2016, luni: Caruselul săptămânilor se învârte parcă tot mai repede. Forţa ei centrifugă mă împinge către o anume margine a vieţii, deloc ispititoare. Trebuie să suport, căci nu am cum să-l opresc, şi nici nu vreau. Mă străduiesc ca nu anii, ci săptămânile, zilele să nu mă hârbuiască, dar timpul, timpul…

Din nefericire, am dorinţe. Sunt sigur că, dacă m-aş rupe de lume complet, tot nu aş putea uita femeia. Trebuie deci să accept să trăiesc aşa cum am trăit mereu: sfâşiat între obsesia scheletului şi obsesia cărnii. (Cioran)

Până şi aici mă potrivesc, întrutotul, cu Cioran.

Nu am harul de a putea crede că cred, deşi tare bine mi-ar prinde credinţa.

8 noi. 2016, marţi. Întâmplare facebook-istă: R., după ce încearcă a mă ademeni, dându-şi seama că îndelungata-mi tăcere ar denota că aşteptările ei s-ar putea să fie zadarnice, îmi transmite următorul mesaj-Messenger: *Dacă ai o floare numai a ta, îngrijeşte-o, iubeşte-o şi n-o trăda niciodată!* Delicat, subtil, şi sugestiv mesajul ei.

Poemele mele, oarecum ritmate, înainte de a le scrie, mi le trăiesc, apoi, sub imperiul unei emoţii puternice, le fixez pe hârtie, foile cu pricina lăsându-mi-le în preajma mea o vreme. Revin asupra lor, din când în când, scoţând ori adăugând cuvinte care să-mi creioneze mai precis trăirea care a declanşat scrierea poemului. Versurile mele păcătuiesc însă prin absenţa bucuriei, sentiment atât de necesar într-o plămădire cu tentă lirică, căci, nu-i aşa, de sumbru şi melancolii ne e plină viaţa.

Deşi sunt ros de anemii (subtile!), îmi doresc vigoarea, lucru imposibil de înfăptuit. Cu toate astea, persist în a mă înşela pe mine însumi.

Progresul, perseverarea mea spirituală este drastic împiedicată de neliniştile şi îndoielile mele, precum şi de o senzualitate accentuată. Bucuria, calea ei către mine este obturată. Micile sclipiri, iviri de bucurie, nu de fericire! Atunci când mi se întâmplă, atât de rar, au o mare densitate şi multă, foarte multă lumină; aşa încât, este limpede că e de la Dumnezeu!. Dar cum starea-mi cvasipermanentă e de întristare, este evident că demonul mă asupreşte. Piei, Satană!

Pacea mi-e tulburată de neputinţa mea de a nu mă ataşa, de a nu putea aboli totul şi de a rămâne fără nebunia entuziasmelor, unele găunoase, însă cotropitoare.

9 noi. 2016, miercuri: În America, voturi pentru alegerea preşedintelui ţării. Sunt doi candidaţi, ambii dubioşi. Oricare va fi învingătorul, neliniştea mondială cu asemenea personaje la cârma celei mai mari puteri militare din lume va deveni îngrijorătoare…

Donald Trump câştigă! Ce vremuri, ce personaj excentric!

10 noi. 2016, joi: Goana nebună a zilelor către nopţile menite sfârtecării. Şi a fost azi, şi a fost o noapte, ce mai noapte, ce mai nopţi!

Lectura ar fi, zice-se, o plăcere pasivă, însă mie nu mi se pare întrutotul justă afirmaţia, deoarece această îndeletnicire te pregăteşte, te împinge către o alta: anume aceea a scrierii. Cel mai mult mă prind cărţile care se încorporează substanţei fiinţei mele, aceste scrieri le caut cu înverşunare şi cu nesaţ.

Privesc, din când în când, spectacolul oribil al mascaradei farmaceutice: ce înşelăciune, ce negoţ înfloritor pe seama fragilităţii fizice a omului!

… Ador gândurile concentrate, cuprinse în formulări fulgerătoare, nu degeaba haiku-ul m-a prins, m-a absorbit atât de vârtos atunci când l-am întâlnit. Această pasiune, a scurtei formulări, o aveam cu mult înainte de întâlnirea cu micropoemul japonez, adică dintotdeauna.

Cât adevăr în afirmaţia lui Leopardi în privinţa revederilor… Acesta afirmă că atunci când revezi o persoană, pe care ai cunoscut-o cu mulţi ani în urmă, prima impresie care te cuprinde este că asupra acesteia s-a abătut o mare nenorocire. Chiar că aşa e.

11 noi. 2016, vineri: Să profit şi azi, ca şi în zilele trecute, de vremea încă bună şi să mă cufund în codrul despuiat (nud!).

Ce rost au mâniile şi nedumeririle mele faţă de aceste vremuri şubrede şi ciudate, atunci când nimic nu pot schimba, doar ele, vremurile, mă pot schimba împuţinându-mă, fizic şi sufleteşte. Să caut să mă restrâng. Nimic nu-i mai friabil decât prezentul: se sfarmă, zob se face, vărsându-se grăbit în trecut; timp în care un alt prezent se iveşte neîncetat, spărgându-se…

Pe malul Târnavei, în Bucin, pentru a fotografia şi a mă aerisi. Mă încântă alunii doldora deja de flori masculini (amenţi), flori care se pregătesc îndelung, cinci-şase luni, pentru a fi apţi să polenizeze floarea feminină – un muguraş mai dolofan cu două-trei *stile* roşii (prelungiri ale ovarului), gata de a primi, deja în februarie-martie, grăuntele de polen.

<u>12 noi. 2016, sâmbătă:</u> A mai zburat o săptămână (unde!?); incredibil cum se grăbeşte timpul! Înfăptuiri personale? Mai nimic, în afara acestor consemnări şi de lecturi pestriţe. Recitesc notaţiile perioadei 2014 – 2016; remarc: tristeţea, speranţa, rătăcirea, precum şi micile pete de bucurii sporadice surprinse în aceste însăilări diaristice ale mele.

… Nimic din ceea ce posed nu îmi aparţine, le deţin doar, un timp – atât. Sunt, cum ar veni, un fel de administrator. Neapartenenţa mea niciunde şi la nimic este totală; mai trebuie doar deposedarea, de ceea ce… administrez, apoi voi deveni uşor, şi liber, precum un fulg de nea.

După ce toţi arborii au fost bătuţi de toamnă, acum ei aşteaptă, cu braţele despuiate, ridicate a rugă către ceruri, mantia albă, rece şi pură, atotacoperitoare.

Trebuie să recunosc că între ideile mele şi temperamentul meu există o falie; mă tot străduiesc să remediez ruptura, însă…

Seara, printre lacuri: eu, vântul şi câteva raţe sălbatice. Pe aleea pustie, frunzele uscate, purtate de rafalele de vânt rece, aleargă foşnind metalic pe pavele, unele izbindu-se cu înverşunare de plasa de sârmă a gardului lacului, căzând apoi neputincioase alături de celelalte surate ale lor.

<u>13 noi. 2016, duminică:</u> De pe arborii despuiaţi, vântul desprinde ultimele frunze nehotărâte, galbene sau roşii, de atâtea gânduri şi ezitări. Rămaşi fără veşmânt, stelele răsar printre ramurile neobişnuite cu goliciunea, aşteptând cu înfrigurare hlamida albă, acoperitoare de nudităţi, întru somnul netulburat de freamăt de frunze şi triluri de ciocârlii şi gaie.

Interesant! Tot pomenind despre ninsoare, peste noapte iată că s-a aşezat omătul acoperind frunze, arbori, case şi ogrăzi. A venit ninsoarea la insistenţele mele, oare?

Adeseori, îmi revin în memorie două imagini obsedante, din păcate şi decepţionante: Târnava-Mică şi livada cu cireşi din Vădaş; ce au fost odată, şi ce au putut ajunge! Regret, şi voi regreta întotdeauna că m-am dus să le revăd.

14 noi. 2016, luni: Pasivitatea gloatei şi hoţia clasei conducătoare, iată două caracteristici dintotdeauna ale poporului român, caracteristici care mă revoltă şi mă nedumiresc. Nepăsarea faţă de ţară s-a accentuat de când cu plecarea liberă a oricui, cam oriunde în lume. Ce uriaşă gafă, săvârşită în numele aşa-zisei democraţii! Au plecat toţi laşii (…rămânând neputincioşii!), lăsând ţara în mâinile şnapanilor vicleni.

Cheia mea de verificare a faptului că sunt român e… setea de repaus:

Din chaos, Doamne, am apărut
Şi m-aş întoarce-n chaos…
Şi din repaos m-am născut,
Mi-e sete de repaos.

(Mihai Eminescu: *Luceafărul*)

Recitindu-l pe Cioran: a optat să trăiască într-o libertate totală, fără ţară, fără profesie, fără casă (proprie), fără soţie…, în fond el avându-le pe toate. Specific lui Cioran: una să zică, să scrie, alta să facă – un fel de prestidigitator.

15 noi. 2016, marţi: Zi aniversară – Andreea împlineşte 38 de ani; departe-departe, acolo unde a ales să meargă şi să trăiască… Îi doresc să fie sănătoasă şi fericită alături de Peter.

Fugile, evadările mele în singurătatea codrilor, acolo unde sunt doar eu şi Dumnezeu, în ambianţe mult asemănătoare Grădinii de unde a fost alungat omul, aceste locuri rămân tentaţiile zilelor mele,

văduvite de alte atracţii importante. M-aş duce şi azi prin păduri, însă treburi banale mă reţin acasă.

Poate că urâţenia şi răutatea acestor vremuri nu sunt chiar atât de negre, căci e foarte posibil ca *otrava* să fie doar în mine. Să dea Domnul să fie acesta adevărul! Oricum însă, omul s-a lăsat prea copleşit de multele ambiţii, fărădelegi şi orgolii.

Vizitez, frecvent, librării şi anticariate online, unde găsind unele cărţi tentante, adesea de mult timp căutate, întâlnirea cu aceste scrieri, râvnite, îmi produce bucurie. Pasul următor: dorinţa de a le comanda, apoi comandarea, aşteptarea sosirii cărţilor, cu stârnirea adrenalinei. Dar, de multe ori, după sosirea coletelor, bună parte dintre aceste cărţi nu sunt ceea ce mă aşteptam să fie; deci, dezamăgire! Cu toate astea, continui această îndeletnicire destul de costisitoare.

În fond, de ce să nu recunosc: sunt un ins izolat, neadaptat, singuratic, agăţat de copilăria mea, închis în mine însumi – un tip care cultivă o anumită formă de eşec, cu care se complace, culmea.

Lecturile mele matinale – refugii şi consolări.

16 noi. 2016, miercuri: Vremuri strâmbe, oameni cu suflete chircite, modificate în chip nefast.

Afară fiind frig, omătul mai persistă încă; privind zăpada, brusc gândul îmi fuge la iernile de altădată: abundente, pufoase, strălucitoare, scârţâitoare. Ceea ce este acum – iarnă, zăpadă – este un kitsch de prost-gust. Puţinul alb de-acum, nu poate acoperi multa, prea multa mizerie de pretutindeni…

Este adevărat, multe din notaţiile mele sunt *lacrimi prelucrate*, vorba unui clasic notoriu. Dar cum ar putea fi altceva? Ar însemna să fiu nesincer cu mine însumi…

După-amiaza. Fotografiez, în plin decor de iarnă, pe valea Bucin, apoi, cu *decupajele din natură,* vin acasă şi le împart la alţii pe Facebook..

17 noi. 2016, joi: Reparcurgând prezenta scriere, în vederea corectării textului, constat că notaţiile mele prea rătăcesc în

amănunţimi psihologice şi problematizări inutile. În plus, mai păcătuiesc şi prin incoerenţă; în schimb, respectă cu minuţiozitate criteriul calendarităţii; ceea ce, desigur, nu poate suplini, nici justifica, alte minusuri ale consemnărilor.

Am ce am cu cărţile insuficient încleiate, ale căror file se desprind de pe cotor, precum nişte poame coapte. Aşa mi s-a confecţionat şi mie una dintre cărţi, la o tipografie din Odorheiul-Secuiesc, faptul în sine determinându-mă să fiu alergic la acest neajuns. Edituri şi tipografii multe, unele dubioase, te atrag în cursă cu preţuri atractive, apoi îţi trântesc în cap lucrări execrabile. O astfel de carte citesc şi acum, cu file care se desprind ca frunzele de pe ramuri toamna, iar faptul acesta mă disperă, cu atât mai mult cu cât scriitura îmi place.

Foarte multe cărţi stârnesc interesul, citindu-se cu plăcere, întrucât autorii acestora sunt personalităţi de seamă. Dacă aceleaşi scrieri ar fi semnate de anonimi, ar trece neobservate, nu ar trezi nicio atracţie.

… Ce mai îndeletnicire şi scrierea asta a jurnalului! Adesea e mult, prea mult chiar, să-ţi trăieşti faptele care îţi sunt sortite, darmite să le mai şi fixezi scriindu-le: o dată pe hârtie, a doua oară pe computer (transcriere), apoi să le mai şi reciteşti, o dată sau de două ori, pentru corectură: trăirea trecut-prezentului de patru-cinci ori!

Ieri m-am preumblat prin pădurea năpădită de o ceaţă uşoară. Arborii păreau a fi rugăciuni abia şoptite, doar de Dumnezeu auzite. Nici păsări nu erau niciunde, doar o adiere rece bântuia printre copaci…

<u>18 noi. 2016, vineri:</u> Poporul român, un popor îmbătrânit; dovada cea mai concludentă – absenţa nevoii de a acţiona ca urmare a prea multelor mârşăvii la care este supus dintotdeauna, dar mai cu seamă din ’89 încoace.

În continuare, scormon înlăuntrul meu, căci în exterior de mult nu mai am ce dezvălui, în afara avalanşelor de mizerii (spolieri, minciuni…).

Citesc, precum am mai pomenit, o carte ale cărei file se desfac la cea mai delicată întoarcere a filei. Ce bătaie de joc, a unor tipografi neprofesionişti şi inconştienţi, la adresa celui care s-a trudit să scrie cartea, mai cu seamă atunci când autorul este cel care plăteşte lucrătorul tipograf, legătorul de carte iresponsabil.

Tot ceea ce fac, prin intermediul acestor consemnări, este să-mi scriu scrisori prin care să-mi dau mie însumi veşti despre mine.

În zori, deschizând telefonul, mă întâmpină următorul mesaj meteo*: – Bună dimineaţa, Mihail. Bucură-te! Astăzi norii se vor risipi…* Oare?

… În pat, în dreapta mea, valuri de cărţi în curs de lectură, fiecare disputându-şi întâietatea în faţa capriciilor mele spirituale. Cu câteva minute în urmă, prin curierat rapid mi-a fost adusă cartea *Fratele fiului risipitor* (Aurel Cioran). Aşadar, iată, în patul meu, alături de mine, reîntâlnindu-se, dincolo de viaţă: Luţ şi Relu…

Astăzi oare unde o să mai fug de timp: în natură, ori în virtual?

…Şi am ales natura, anume: păşunea Isuica; o plimbare de aproximativ două ore, cu fotografieri pe o vreme cu soare şi cer de azur.

19 noi. 2016, sâmbătă: De ce mă tot opintesc să scriu?! Vreau oare un (re)nume? Vanităţi… Ar fi ceva să se şuşotească în preajma mea: – Uite, el e autorul cărţii *Nori în derivă*, or al volumului de poeme: *Umbra fulgului de nea*… Dar nu-i nicio şoaptă, niciun ecou: tăcere.

20 noi. 2016, duminică: Câtă linişte odihnitoare afară, dar ce zarvă, ce forfotă neîntreruptă în sufletul meu. Ieşirile mele în natură sunt menite să încerce a-mi potoli neodihna lăuntrică, luând pilda arborelui, a stâncii; însă tot mai adesea doar lângă apa cea grăbită şi vijelioasă reuşesc să mă simt într-o relativă stare de echilibru, neîncetata zdrobire, şuierul şi forfotă acesteia fiind exteriorizarea însăşi a interiorităţii mele agitate.

Viaţa mea derulează între Adam şi Isus – între omul care mă duce la pieire şi Isus, *omul* care mă va recupera, izbăvindu-mă.

Privindu-mă în treacăt în oglinda mare din hol, văd un om mult asemănător mie, însă tare îmbătrânit la chip şi la umblet…

Câtă derută în viaţa asta! Din toată truda noastră pe acest pământ, aproape în totalitate zdrobirile, neliniştile noastre sunt îndreptate către sălaşul sufletului, trupul, şi nu către cel care îl locuieşte: sufletul. Cum de putem fi într-atât de orbiţi, de indiferenţi faţă de realitatea supremă care este sufletul. Deşi mai toată lumea se declară creştină, cu toate acestea întreaga noastră energie este orientată înspre desăvârşirea materială, mai deloc către cea sufletească. Din pricina acestei ignoranţe ne alegem cu atâtea rele, întrucât cultivăm, ocrotim carcasa, nu sufletul, ignorăm cu naivitate vieţuitorul sălaşului, acordând, în chip greşit, toată atenţia hardughiei numită trup. Da, adevărul trist este că nu avem ochi pentru suflet, ci doar pentru mizeria pieritoare numită materie. Sufletul, zice-se, este o supoziţie, pe când materia – o realitate (!)… şubredă şi jalnică însă.

21 noi. 2016, luni: … Şi-acum, ca de altfel dintotdeauna, lecturile mele se petrec la marea nimereală. Cred că nici 5% din recomandări, ori articole referitoare la nu ştiu care carte, nu s-au dovedit a fi cărţile râvnite, celelalte cărţi rămânând pentru mine fără mare însemnătate. Cele mai bune cărţi le-am găsit, de regulă, întâmplător: scotocind prin vreo librărie sau anticariat, or, mai recent, pe net. Cărţile rămân pentru mine, alături de natură, refugiul meu ideal, refugiu izvorât dintr-o intensă nevoie lăuntrică de linişte şi frumos.

Suntem nişte fiinţe neînsemnate, în societate şi, cu atât mai mult în univers. Marea problemă e că ne credem importanţi, incapabili fiind de modestie sinceră. Au pierit, de-a lungul istoriei, oameni cu adevărat de seamă; cu toate astea nu s-a întâmplat nicio reacţie de compasiune, manifestă, în univers.

22 noi. 2016, marţi: Descopăr acum, prin intermediul dicţionarului, că… Trump (în limba engleză), în româneşte înseamnă: atu! Aşadar, prin însăşi semnificaţia numelui său, noul

preşedinte american avea deja un… atu în a câştiga preşedinţia S.U.A.

Dacă e să mă mândresc cu ceva, asta ar fi decizia mea de a nu mai bea alcool în veci; de-atunci au trecut, iată, 23 de ani fără să fi gustat un strop de alcool.

Jurnalul acesta – rodul necesităţii mele lăuntrice; de trudă, în această îndeletnicire, nu poate fi vorba, deoarece scrierea acestuia îmi este cu adevărat o plăcere, în fond una din puţinele care mi-au mai rămas… Ajută-mă, Doamne, să mă mai pot amăgi niţel, fie şi prin mijlocirea acestor slove aici lăsate.

În căutarea liniştii interioare, mă voi scufunda şi azi în natura văii Bucin…

<u>23 noi. 2016, miercuri:</u> Caruselul săptămânilor se învârte incredibil de rapid. De ce oare atâta graba?! Iureşul zilelor este formidabil, de neînchipuit pentru un tânăr…

Tot ce fac – lecturi, scrieri, cufundări în lumea virtuală, ieşirile în natură…, toate sunt, în fond, fugi de realităţi apăsătoare.

Piaţa, mai cu seamă cea de sâmbătă: un pretext colosal cu realitatea frustă; dacă nu ies o săptămână întreagă printre oameni, ci doar sâmbăta, la piaţă, am recuperat tot ce nu am văzut şi nu am auzit săptămâna toată.

Nu sunt un bun înotător, mă pricep însă îndeajuns pentru a nu mă îneca în marea melancolie în care viaţa m-a azvârlit; aşa încât, câine-câineşte, poate-poate am să pot ajunge cumva la… mal.

C. M., fostă colegă de şcoală tehnică, este singura dintre cei 41 de foşti colegi care, de nu mai ştiu câte ori deja, mi-a telefonat interesându-se de cărţile pe care le-am scris, manifestându-şi intens dorinţa de a intra şi ea în posesia *Jurnalului* şi a *Umbrei fulgului de nea*... De fiecare dată i-am răspuns că, din păcate, nu mai deţin exemplare din aceste cărţi, cu toate că şi în prezent mai deţin un exemplar din Jurnal (I), în afara stocului de rezervă. Cred că am să i-l trimit…

Înflăcărata mea înfrigurare: cu alte cuvinte, una caldă, una rece.

Acum, voi răspunde la o întrebare nepusă: – Da, sunt în dezacord cu lumea contemporană. (Tastez aceste slove în ritmul melodiei *Kalinka*!)

24 noi. 2016, joi: Ce o fi, şi de ce o fi, această străfulgerare de o clipă, îndeobşte numită viaţă, în faţa imensităţii duratei, misterioase, dinainte şi de după *clipa cea repede*?

Cunoaşterea tainelor, a dedesubturilor (!) anumitor activităţi ale vieţii te pot determina să ai serioase reticenţe la a le mai săvârşi. Sunt, cazuri în care, din contră, unele persoane sunt chiar exacerbate de contactul cu aceste detalii: unii ginecologi ahtiaţi de sex; sau, oropsiţi ai sorţii, în marea lor deznădejde făcându-şi mari proiecte.

Să ai sufletul înmlăştinat în acest corp duhnitor şi plăpând, iute pieritor. De ce oare o fi având nevoie, el, sufletul, de această experienţă dezastruoasă?!

25 noi. 2016, vineri: Senzaţie de trecere peste o vale adâncă, cu apă şuierătoare, pe o punte putredă, după care se întrevede o îngustare a căii, precum şi de întunecare a orizontului.

Dumnezeu este suma gândurilor noastre, ale întregii omeniri. Ce învolburare, ce talmeş-balmeş şi pe capul Lui!

Merg pe malul Târnavei mâncând nuci pe care le zdrobesc cu pumnul de trunchiurile bătrânilor anini; apoi, ca desert, savurez dulceaţa dumnezeiască a boabelor unei ciorchine de struguri negri. Dacă m-ar vedea cineva, ar zice că nu e pe pământ fiinţă mai fericită decât mine…

Constatare: contrastul dintre imaginea pe care şi-o face omul despre propria-i persoană şi adevăratul lui chip – lăuntric şi exterior – devine de cele mai multe ori grotesc. O fi şi cazul meu?

26 noi. 2016, sâmbătă: Timpul se comprimă; incredibil cu ce repeziciune se scurg zilele, săptămânile!.

Este interesant cum, după o vreme, recitindu-mi consemnările, multe dintre ele mi se par decolorate, palide, ruginite… Probabil îşi au şi ele juneţea, prospeţimea lor.

De pe urma scrierilor mele nu m-am ales cu nici un sfanţ; ba din contră, dacă iau în calcul cheltuielile – ce-i drept, sponsorizate – ne aflăm cu un minus bugetar consistent. În fond, cărţile pe care le-am scris s-au născut din plăcerea îndeletnicirii de a scrie, negândindu-mă nicio clipă la vreun câştig material; căci, nu-i aşa, cărţile nu se plătesc, ci se răsplătesc…

La piaţă. Stau la rând, la produse de măcelărie secuieşti (made în Gheorgheni!); în faţa mea, dar şi în spatele meu stau câteva femei – şi gura nu le tace: dezbat moduri de preparare (condimentare, conservare) a cărnii. Ele, tot povestind, nici nu îşi dau seama când şi cum au ajuns la tejghea; pe când eu…

Rugăciunea omului trist, zice-se că nu are puterea, şi nici îngăduinţa, de a ajunge până la Dumnezeu. O astfel de rugă are toate aripile retezate.

Televiziunea: o capcană utilizată de oameni neruşinaţi, cu bani mulţi – cantitatea banilor fiind pe măsura marii lor lipsă de bun-simţ. Emisiunile tv devin o oroare împestriţată cu jegul nemerniciei, hoţiei şi făţărniciei *animalilor politici.*

Soare tentant – probabil ultima zi cu iz de toamnă târzie din acest an. Nu rezist atracţiei şi mă refugiez pe dealul Becheci, nu departe de Releu. Aici, peste tot unde priveşti zăreşti doar terenuri părăginite şi păduri brăcuite. Fenomenul persistă de aproape trei decenii, şi Dumnezeu ştie când se va stopa. Imense suprafeţe de teren, arabil şi păşuni, zac năpădite de tufe de măceş, păducel, porumbar care, la rândul lor sunt cotropite de curpeni în plină epocă de fructificare. Seminţele negre ale acestor liane, au în prelungirea lor drept aripi firişoare lungi, argintii. Acestea toate aşteaptă vântul prielnic pentru a-şi lua zborul în vederea zămislirii de noi plante. Pe un platou însorit, cu ierburi (graminee) înalte, uscate, mă întind câteva minute lăsându-mă mângâiat de razele soarelui acestei toamne întârziate. Printre ierburi răzbate o puternică aromă de frunze şi ierburi uscate, amestecate cu miros de pământ reavăn, provenit de la cele câteva muşuroaie din preajmă.

27 noi. 2016, duminică: Dacă m-ar întreba cineva care este specificul poporului din care fac parte, răspunsul meu categoric ar fi: nepăsarea!

Problemă: mi se diminuează pasiunile, rămânând doar câteva, şi acelea fiind foarte firave, plăpânde; îmi intră în umbră viaţa…

Nebunia depăşirii, apoi a autodepăşirii. Toată omenirea e pusă pe fugă: de ce ne grăbim, oare, ca să *ajungem*?!

Cutez să afirm că îmi cunosc micimea, limitele mele reale, lipsa mea de însemnătate în toată această mare brambureală. Ştiu câte parale fac, îmi cunosc slăbiciunile, îmi ştiu posibilităţile – intelectuale şi morale – şi ţin seama de ele. Şi dacă toate acestea încă mi se întâmplă, înseamnă, cred, că starea-mi de echilibru psihic şi moral îmi este, deocamdată, îndeajuns de liniştitoare.

… Sunt ilustrul necunoscut cu îndeletniciri, simţăminte şi păcate nu prea ştiute. Ca ticluitor de cărţi, acestea rămân simple defulări pe care unii le gustă, jurnalele cu deosebire, pentru a-şi satisface curiozităţile din viaţa-mi intimă.

28 noi. 2016, luni: Nenorocirea pe care ţi-o bănuieşti, o întrevezi, te poate ucide – cu atât mai mult cu cât pică pe un teren pregătit deja. Frecventele scenarii şubrezesc capacitatea de rezistenţă a individului, aşa încât atunci când necazul vine, spulberă totul în calea lui, opreliştile toate fiind deja erodate, vulnerabile. În astfel de momente de deznădejde se naşte nevoia presantă a Providenţei, nevoia de Dumnezeu, această stare de grea încercare fiind una din porţile esenţiale de intrare a Lui.

Între mine şi timp, eu sunt… nimic. Şi când te gândeşti că şi timpul e doar o convenţie, o găselniţă, înmărmureşti şi te întrebi: – Ce mai e cu adevărat real în viaţa asta? Cred că veritabilă rămâne doar iubirea: cea sufletească şi *agape*.

29 noi. 2016, marţi: Este bine să recunosc: fugile mele în natură sunt şi fugi de mine însumi.

Răsfoiesc câteva cărţi din biblioteca mea zen; ceea ce mă frapează este faptul că în toate aceste lucrări se pomeneşte, insistent,

de *răul cel mare*, anume acela de a avea bunuri (fapt grav!). Dar mai grav decât să ai bunuri este să fii ataşat de ele, actul acesta fiind considerat ca sursă a tuturor relelor. Soluţia de ieşire din impas: *renunţarea* – aceasta fiind, conform preceptelor zen, manifestarea supremă a vieţii spirituale. Dacă judecăm viaţa cu ochi de budist, observaţia esenţială este că omenirea toată merge contra curentului: agonisind cu nesaţ, dornică de posesie.

Recurg frecvent la DEX-ul online, prin intermediul smartphone-ului – modalitatea aceasta fiind deosebit de practică, infinit mai la îndemână decât DEX-ul pe suport de hârtie, voluminos, greu, anevoios de manipulat şi de căutat slovele. Aşadar, iată că şi la acest capitol online-ul a dislocat offline-ul, şi încă cu brio!

Îmi recitesc (corectez) prezentul jurnal; nu este deloc uşor, nici foarte plăcut, să-ţi citeşti propriile texte pe care le ştii deja pe de rost.

<u>30 noi. 2016, miercuri:</u> Dezabuzat – etern – cum sunt, nu pot să împart iluzii… Drept pentru care, privind atent în preajma mea, observ, ceea ce îmi era oricum clar, anume că: nimeni nu mă doreşte, nimeni nu mă urmează.

Viaţa ni se desfăşoară între: Eva (dorinţă) – Adam (curiozitate) – Cain (invidie, cu tot alaiul ei de tragic)…

Neîntrerupt, pe un drum către un punct care nu îmi este cunoscut, dar care îmi este mereu în suflet.

Cartea online; nu mă pot nicicum obişnui cu ea. Lectura ei îmi este foarte obositoare, ciudată. Lipsit de un contact fizic, epidermic, cu ea, simpla vizualizare a slovelor strălucitoare îmi este insuficientă şi neatrăgătoare pentru lecturi cu o durată mai mare de câteva zeci de minute.

<u>1 Dec. 2016, joi:</u> Gând sincer de Ziua Ţării mele: Mă simt legat de toate bunele şi relele, de suferinţele sale, trecute şi prezente ale acestui neam – şi astfel doresc să rămân până la ultima suflare a mea.

Urmăresc la tv, adesea cu ochii în lacrimi, Parada militară prilejuită de Ziua Naţională: a fost o desfăşurare a trupelor, precum şi a tehnicii militare emoţionante. Acest eveniment mi-a evocat înfrigurarea cu care aşteptam, cu multe decenii în urmă, transmiterea la televiziune a unor asemenea parăzi prilejuite de ziua de 23 August (Ziua eliberării României de sub jugul fascist).

Iacă-tă, neînfrânând poftele mă înfrânară ele pe mine; am ştiut dintotdeauna că aşa se va întâmpla, dar nu am… crezut.

Pe vremuri, când beam, m-am înfruptat din toate zemurile viţei de vie: a dezmăţului, a beţiei şi a îndrăznelii necumpănite. Acum, beau apă şi îmi evoc amintirile.

Păcatul melancoliei, în ce mă priveşte, este cronic şi copleşitor. Şi cum să nu fiu veşnic bântuit de acest demon dacă luciditatea se simte ca acasă în sufletul meu!

După ce am terminat de scris *Zile scrise (Jurnal I),* mi-am propus să renunţ la a mai ţine jurnal; am considerat, atunci, că cei 46 de ani au fost de-ajuns şi că, oricum, nemaiscriind prin aceste caiete literatura română nu va avea nimic de pierdut. Însă pauza a ţinut doar câteva zile, după care nevoia de a scrie a revenit cu şi mai mare acuitate ca înainte, neputând să rezist să nu mă mai apropii de cuvântul scris spre a-mi turna în ele păsul, capriciile, imaginile şi gândurile care mă preocupă, fie că sunt ori nu interesante, sau importante.

Recitesc poemele lui Li Tai Pe, de data aceasta în traducerea lui Adrian Maniu (poet interbelic). Am mai citit poezii ale lui Li Tai în traducerea lui Eusebiu Camilar şi mi-au plăcut. Comparând acum cele două traduceri, constat cu dezamăgire cât de slabă este transpunerea lui Adrian Maniu a acestor poeme în limba română; şi totuși, pe acest poet român l-am îndrăgit după ce i-am citit volumul propriu de poezii: *Cântece tăcute,* acest volum al lui fiind de fapt motivul care m-a determinat să procur prezenta ediţie a poetului chinez.

Spre exemplificare, redau traducerile poemului *Luntrea* în viziunea celor doi poeţi români:

(Eusebiu Camilar):

Luntrea

Priviţi: muiat în sânge,
Al zorilor penel

Pictează margini albe
Din nouri, uşurel.

Ca rândunica, luntrea
Aleargă de istov.

Mă aşteaptă un prieten,
Departe, în ostrov.

Necontenit în urmă,
Aleargă val cu val:

Ca lanţurile sună,
Izbindu-se de mal.

Mai înroşit penelul
Pictează bolţi de slăvi.

Şi strigă, speriate,
Maimuţele-n dumbrăvi –

Şi munţii surd răsună.
Gem maluri de istov.

Ca rândunica, luntrea
Aleargă spre ostrov.

(Adrian Maniu):

În luntre

Cu-nsufleţire, penelul zorilor
A zugrăvit roşeaţa norilor.

Dorul unui prieten poruncind îndrumare
Luntrea mă aduse în legănare
Către ostrovul din albastra depărtare.

Unde ca lanţuri izbite în prund, răsunete vuiră,
De larma-n care maimuţele se gâlceviră
şi chelălăiră.

Muntele clocotea
Malul se tânguia
Dar nepăsătoare, plutirea mea
mai departe curgea.

2 dec. 2016, vineri: A nins binişor – albul rece, pufos, ne cuprinde, în exterior, spre a ne sugera un alb cald lăuntric. Reuşi-va oare? Privesc pe uşa întredeschisă peisajul hibernal; fiindcă e şi o ceaţă diafană, arborii din faţa casei par să fie un fum îngheţat.

O groază de idei, plăsmuite doar în mintea mea, nu îşi au corespondentul în viaţa reală, din fericire. Deşi nu mai contează, îmi inventariez competenţele dobândite în această viaţă, apoi constat că acestea sunt în număr de cel mult două (la o analiză mai exigentă sigur ar rămâne doar una, anume cea profesională). Celelalte realizări, de acest gen, rămân doar vagi cunoştinţe, nemairezistând la probe serioase.

Suntem mai mulţi *făcători* de cărţi decât cititori asidui. Ori de câte ori intru într-o librărie am aceleaşi senzaţii ca atunci când mă aflu într-o farmacie: am în faţa mea o puzderie de produse frumos ambalate, purtând denumiri fistichii, dar bună parte din aceste

leacuri sunt otrăvuri introduse, picurate, în doze mici; altele – cu efect placebo… Clientela ambelor *prăvălii*: disperaţii.

Agoniselile şi ambiţiile ne mănâncă zilele. Ce bine ar fi fără ele! Dar, cu certitudine, vom ajunge fiecare, fără deosebire, şi la împlinirea acestei năzuinţe. Deocamdată însă ne ambiţionăm să dobândim, să forfotim, pentru ca nu cumva să ne credem deja ajunşi pe tărâmul ambiţiilor adormite.

În dimineaţa aceasta prin geamurile mate ale ferestrelor exterioare răzbate cu putere lumina albă a omătului, dimpreună cu liniştea de afară: imaginea aceasta îmi evocă ierni de altădată.

Să sari peste rând, alergând, îmbulzindu-te către moarte; or, poate, să abandonez locul tău în rând pentru a te aşeza la un altul, numai ca să ajungi mai iute la *ţintă* (?).

Întoarceri frecvente, doar în gând, căci aievea de se întâmplă este, de fiecare dată, o sursă de crunte dezamăgiri…

Bulgărele de humă, pe care vieţuim pare-se aproape opt miliarde de suflete, privit din Univers este un fir de praf pierdut în marele hău; iar eu, pe acest firicel de praf, un *ceva* microscopic, întrutotul insignifiant.

Întru implorarea mută a arborilor desfrunziţi, peste noapte a venit, în chip de rugă împlinită, albul cel izbăvitor, rece şi pur, aducător de lumină exterioară şi lăuntrică.

Să ajungi într-un asemenea hal încât deschiderea computerului, care să nu îmi ofere în fond nimic bun şi real, doar un simulacru de activitate, aşadar acest moment să îţi devină de maxim interes, aşteptat, râvnit în fiecare zi, ei bine, îmi pare cel puţin deplorabil; însă iată-mă ajuns şi în această situaţie existenţială.

3 dec. 2016, sâmbătă: Încercările mele de a citi proze lungi, de ficţiune, sunt sortite eşecului: degeaba, acestea nu mă prind şi basta; m-am obişnuit cu scrierile succinte şi dense, încât doar acestea îmi mai pot stârni interesul.

… Totu-i trecător, doar vitezele diferă; însă ceea ce mă nedumereşte este graba cu care se duce omul către eternitate. De ce

oare această pripeală, dacă oricum o *întreagă* veşnicie ne stă în faţă? Însă poate că aşa este bine, poruncă fiind, de Sus, să ne iuţim paşii.

Citesc, scriu – scriu şi citesc, apoi *stau pe net* până la năucire. Din când în când rătăcesc de-a lungul Târnavei-Mici sau mă urc pe versanţii din preajma râului. Oare asta se cheamă că fac ceva?…

Venirea în viaţă: o pală de vânt; apoi, plecarea: o furtună!

4 dec. 2016, duminică: Smartphone-ul îmi înghite ultimele insuliţe de linişte şi de timp liber menite unor alte activităţi naturale, sănătoase. Clar, am ajuns victima propriei mele minţi iscoditoare, iar omenirea, prin aceste invenţii diabolice, riscă să fie înghiţită de hidra care este propria-i materie cenuşie zburdalnică. Prin tot ceea ce ne aducem, prin aceste invenţii, în vieţile noastre, ne spulberăm solitudinea, intimitatea şi liniştea noastră; şi eroziunea continuă…

Pe cât posibil, evit lectura cărţilor traduse în limba română din alte literaturi, aceste scrieri părându-mi-se, în cel mai fericit caz, simple reciclări de idei, unele revoltător de nereuşite – mă refer la câteva cărţi traduse din limba maghiară. Acestea sunt preumblări pe drumuri paralele, cu peisaje şi perspective diferite de cele ale căii originale.

Puse pe balanţă, dezamăgirile mele, faţă de scepticismul meu sunt un pumn de plumb aşezat alături de un fulg de corb; problema e că în acest vals elegiac intervine şi pesimismul meu atavic. Dar, oare, care pe care îl alimentează?

Mă întreb: din masochism suport ceea ce mi se întâmplă sau de teamă şi din laşitate?

5 dec. 2016, luni: … Scriu dintr-o necesitate lăuntrică presantă, din nevoia de a scoate din mine un ghem sufocant, împovărător.

Pericolul galben, pericolul negru – prezise de mult: ei bine, iată că Europei i se întâmplă ca vechile preziceri să devină realităţi actuale.

În prezent dacă mă pot remarca prin ceva, acelea sunt tarele mele; căci am destule şi încă proliferează. Una dintre aceste

metehne consider că este şi scrierea de poeme, deoarece atunci când… mă apucă, comit şi de-astea.

Ambalajul meu terestru: pocit, şubrezit; oricum, altul nu-i…

Nimic mai vulnerabil decât carnea – sediul păcatului; şi, Doamne, câtă agitaţie pentru menţinerea în formă a acesteia.

Insignifianţa scrisului meu: toate cărţile mele au trecut aproape nebăgate în seamă; doar câteva dezamăgite, disperate şi debusolate, s-au regăsit în unele scriituri ale mele. Până la urmă, una care nu mă cunoştea, ajungând în posesia *Jurnalului (I),* citindu-l a devenit într-atât de preocupată de a mă cunoaşte încât la repetatele mele eschivări, la aluziile ei, exprimate la telefon, a recurs la o stratagemă introducând în… dispozitiv şi pe soţul ei. Astfel, fără să-mi dau seama, m-am trezit cu ei în ogradă.

Patru dintre cărţile mele au ajuns totuşi în Basarabia (Chişinău), la Biblioteca Universităţii Tehnice a Moldovei (libuniv.md), anume: *Umbra fulgului de nea, Zile scrise (Jurnal I), Vara îngerului fără aripi, Ierbar.* Verificând deunăzi pe net înregistrarea acestora, am constatat cu oarecare satisfacţie existenţa acestor titluri în fişierele instituţiei; iată-mă, aşadar, intrat în… nemurire!

La transcrierea pe computer a acestor texte, îmi pare că majoritatea ideilor consemnate nu au reuşit să depăşească problemele unui adolescent, sobru, aflat în pragul vârstei marilor întrebări (!).

După-amiază: prin nămeţi, o oră şi jumătate, pe valea Bucin, pe o vreme de basm.

6 dec. 2016, marţi: Bogomilism – doctrină conform căreia Dumnezeu, forţa binelui, a creat lumea spirituală, nevăzută, şi sufletul omului; în timp ce Satana (forţa răului) a făurit lumea vizibilă şi stăpâneşte corpul omului. Prin această dualitate creaţionistă parcă-parcă îmi este mai uşor să pricep ce mi se întâmplă şi, mai cu seamă, în ograda cui mă aflu, stăpânindu-mă…

Recitesc pentru corectură prezentul jurnal, în paralel continuând însemnările curente, cotidiene, consemnări pe care mi-am propus să le duc, pentru acest volum, până la finele acestui

an. Se pare că va rezulta o carte mult prea voluminoasă – estimez circa 600 de pagini, în formatul de carte A5 – şi, din această pricină, mi se va propune, aproape sigur, de către Editură, să defalc manuscrisul în două, pentru două volume; vom vedea.

Vitalitatea mea este tot mai erodată de emoţiile la care mă supune viaţa, victimă fiind la tot soiul de nedreptăţi şi încercări inerente vieţii; aşa încât aceste stări au ajuns să fie părţi din decorul şi structura existenţei mele, resemnându-mă cu prezenţa lor.

… Eu văd Natura, o simt şi o înţeleg.

Publicându-mi scrierile, jurnalele mai cu seamă, oricine mă poate *vedea* şi judeca. Însă fără acest risc, al destăinuirii şi al dezgolirii sufletului personal, nu mi se pare că un jurnal poate fi considerat sincer şi întreg.

Entuziasmul, stare pe care se pare că am pierdut-o pe drum, îmi pare acum ca fiindu-mi un sentiment complet străin.

Zvârcolirile politice, de 27 de ani încoace, care toate nu au dovedit decât că sunt minciuni şi prefăcătorii menite propăşirii hoţilor, mă revoltă. Nu pot să ies la vot, pe 11 decembrie, fiindcă jefuitori sunt toţi cei care se îngrămădesc să mai apuce ceva din ciolanul rămas. În schimb, aş merge la referendum, fără să mai stau pe gânduri, dacă înaintea acestor alegeri parlamentare s-ar vota o lege conform căreia cei aleşi dacă vor fi prinşi că au furat fie şi *un leu*, făptaşul va fi condamnat la confiscarea întregii sale averi, apoi va fi tras în ţeapă, în piaţa publică! Ceea ce este clar, e faptul că fără o lege drastică ne învârtim în cerc şi ne afundăm în mizeria pe care ne-o sortesc tâlharii deghizaţi în *binefăcători politici.*

Nevoile vieţii, şi ale societăţii: satisfacerea dorinţelor ticăloase ale omului (vicii, pasiuni, lux…); da, ăştia suntem…

Din budism, rămân cu preceptul fericirii, al non-posesiunii, precum şi cu frumuseţea minipoemului haiku, poezie a filozofiei Zen; cu renunţarea la proprietăţi nu am reuşit să mă familiarizez, în schimb cu poemul haiku, da: îmi place, îl cultiv.

Scriindu-mi jurnalul am sentimentul plăcut că mă curăţ de rugină; aşadar, să continui această îndeletnicire.

Entuziasmul şi frenezia nu m-au caracterizat nicicând, nici chiar în nevinovata-mi copilărie; pe atunci eram un timid, sensibil şi melancolic. În consecinţă, dacă nicicând nu am avut acele calităţi, de unde să le mai pot avea acum?!

Dacă afirmaţia conform căreia cei care sunt melancolici şi sumbrii scriu mai degrabă lucruri vesele, iar oamenii veseli scriu lucruri triste, ar însemna că eu sunt un… vesel!

2008! *Smuls din pădure*, precum o buruiană, m-am simţit spulberat. Aveam senzaţia unui peşte scos din apă. Şi pentru a nu mă sufoca, m-am năpustit cu şi mai multă ardoare şi dăruire către codri şi pâraie căutându-mi locul şi drumul, poteca şi poiana prin care am hălăduit atâtea decenii…

7 dec. 2016, miercuri: În scrierile cioraniene, consemnările sunt: succinte, dense, intense şi lirice, autorul reuşind a mă acapara mai cu seamă prin Caiete….

8 dec. 2016, joi: În sfârşit, m-am decis să fac amputări drastice în textele prezentului jurnal. După mai bine de trei ore de ciopârţiri, elimin o sumedenie de note care nu îşi aveau locul în aceste consemnări (!). Odată încheiată *toaletarea*, acestor texte, mă simt mai confortabil, mai liniştit. Mă bucur că prin această intervenţie în conţinutul jurnalului, notaţiile rămase devin mai curate, mai despovărate de o serie de nuanţe incomode mie.

Ieri, luând taurul de coarne, m-am decis să discut cu Ida despre necesitatea unor investigaţii medicale în ceea ce priveşte starea mea de sănătate. Înţelegătoare şi tandră, îmi este alături în decizia pe care am luat-o. Pentru consult şi analize sunt programat, la o policlinică târgu-mureşeană, săptămâna viitoare, marţi.

… Tot extrăgând texte, mai cu seamă din consemnările anilor 2014 şi 2015, am făcut şvaiţer din toată scriitura aferentă acelor ani. Ca să dispară sincopele, va trebui să revin din nou asupra textelor spre a le ajusta, petici şi a le crea coerenţă.

Sunt şi eu unul dintre cei condamnaţi la introspecţie (multă!). Cu atâtea coborâri în mine, nu pot să rămân decât înnegurat, de

mine în primul rând, apoi de tot ce înseamnă viaţa omului în general.

Scrijelind acum, aici, hârtia – se pare că în fond ţintesc să las urme posterităţii, că aş avea nevoie de cinstirea, pomenirea ei. E foarte posibil şi asta, însă acum esenţială rămâne activitatea, defularea prin scris: mai necesară decât orice recunoaştere mondială, ori interplanetară, prezentă sau postumă.

Nu să fiu fericit, ci să mă bucur lasă-mă, Doamne! Căci din înfrângeri în înfrângeri nu am cum să extrag nici măcar un strop de lumină. – Ajută-mă, Doamne, să pot avea plăcerea pură, dezbărată de invidii şi obsesii prisoselnice, făcându-mă să cred că nimic din ceea ce mi se întâmplă nu mă mai atinge. Asta te rog eu, Doamne, cel mai jalnic dintre copiii tăi.

Cu sau fără urma trecerii mele pe pământ, Universului ce-i pasă!?…

Mărturisindu-mi Idei zbuciumul, devin o fiinţă demnă de ocrotire, mult mai apropiată ei prin acest gest de confesiune.

În clepsidră văd cel mai bine materializarea timpului: jumătatea superioară, mijlocul (gâtuit!) şi jumătatea inferioară – respectiv: viitorul-prezentul-trecutul. Şi din această reprezentare se poate observa cât de… subţire, de mic (nimic?) este prezentul: în fond un soi de *dozator* între viitor şi trecut; poţi, de asemenea, vedea un viitor în continuă mişcare (revărsare), schimbare, în contrast cu un trecut, aici, în clepsidră, tot mai aşezat şi mai inert.

9 dec. 2016, vineri: Sedentarism. Lecturi. Notaţii în caiet…

10 dec. 2016, sâmbătă: Ziua. Citesc (!), mi se închid ochii de oboseală, dar somnul ori de câte ori se apropie, fuge alungat de maleficul izgonitor.

11 dec. 2016, duminică: România = Natura + Limba + Popor (… după definiţia unei poete). Da, cam pe-aici ar fi o ţară…

„Nina Cassian – cea mai atrăgătoare femeie urâtă din literatura noastră.” Deşi i-am citit *Memoriile…*, şi destule referinţe, pe net şi

prin cărţi, cu toate astea, în această dimineaţă am început o scotocire avidă, pe net (pe smartphone) pentru a mai afla alte şi alte picanterii din viaţa acesteia, lăsându-mă furat de modul ei de viaţă, de mentalităţile ei. Nimic nou însă. Cert e că a ştiut să-şi trăiască viaţa bine această femeie.

12 dec. 2016, luni: Deşi sedentarismul mă ucide, ziua toată – şi o parte din seară – fac corectura acestui Jurnal. Mă concentrez greu…

La o imagine hibernală, postată de mine pe pagina mea de Facebook, cu omătul strălucind sub soare, cineva a adăugat următorul comentariu foarte potrivit: „Niciodată zăpada nu sclipeşte mai puternic decât sub razele soarelui care o fac să dispară.” (Vladimir Ghica); minunat!

13 dec. 2016, marţi: La Policlinica (veche) din Tg.-Mureş. Probe biologice pentru analize. Lume foarte multă. Sunt cuprins de o stare de agitaţie (panică şi revoltă?) ieşită din comun. Prezenţa Idei lângă mine – binefăcătoare, liniştitoare. Rezultatele analizelor, luni (19 dec.).

14 dec. 2016, miercuri: După vizita la Policlinică, somnul mi-e alterat şi mai mult decât până acum.

Din pricina temperaturii scăzute de afară, îmi moderez plimbările, mai cu seamă că şi năduşesc vârtos la cel mai mic efort.

15 dec. 2016, joi: Înaintarea în vârstă înseamnă o altă existenţă, deloc veselă, ea fiind cel mai adesea lipsită de lumină şi de bucurii. Sub povara anilor, căutarea, dar mai cu seamă aflarea reperelor „înălţătoare” devine tot mai anevoioasă şi mai obositoare. Dar cu toate inconvenientele, trebuie mers înainte pentru ieşirea din umilire.

Jurnalul acesta, deşertăciune şi narcisism, cui poate fi oare de folos? Un alt titlu pentru prezentele consemnări: *Portretul sufletesc al veleitarului la bătrâneţe*.

16 dec. 2016, vineri: Viaţa omului – atent şi permanent *contorizată*; apoi, tot ce nu *cadrează principiilor*, sever pedepsit.

În vederea corectării prezentelor consemnări, am terminat în zilele trecute supliciul (pedeapsă că le-am scris?!) recitirii acestora. Desigur, se vor impune alte vreo două recitiri înainte de tipărire… pentru ca, în final, să se strecoare totuşi, pe ici-colo, niscaiva greşeli.

17 dec. 2016, sâmbătă: Aceste datări ale notaţiilor atât de minuţioase, apoi şi subliniate, pot părea enervante pentru cel care mă citeşte; însă menirea acestei accentuări a zilei este: dorinţa mea aprigă de a fixa, şi de a mă identifica, fie şi în modul acesta, cu acest timp ce mi s-a dat.

Pe o vreme geroasă, cu Ida la izvorul de la kilometrul 15 din Bucin pentru a ne aproviziona cu apă. La înapoiere îi fac câteva fotografii în peisajul hibernal de pe malul Târnavei.

18 dec. 2016, duminică: Ida – pasionată de poemele pe care le-am ticluit şi postat pe net de ceva timp încoace (www.poezii.biz, autor: Sihastrul). Mă roagă să i le citesc, apoi să i le traduc în limba maghiară. Mă conformez cu regretul de a nu poseda, în chip spontan, lexicul corespunzător transmiterii întocmai, în limba maghiară, a mesajelor acestor stihuri.

Mai toţi care îmi citesc scrierile îmi reproşează nuanţa lor pesimistă. Personal cred că nu e chiar pesimism, ci, recunosc, e o lipsă de entuziasm, precum şi un profund dezgust de multe nuanţe ale vieţii…

(Sfârşitul caietului gri: Jurnal II/7).

19 dec. 2016, luni: La Tg.-Mureş cu Ida, pentru a mă căuta de sănătate. Ca de fiecare dată, contactul cu mediul acesta spitalicesc mă irită, mă agită din cale afară; apoi, frigul de afară şi cel din sufletul unor slujitori ai lui Hipocrate mă îngheaţă şi mă cutremură. Policlinicile – locul mizeriilor noastre fiziologice.

… Aceste „scrijelări" din jurnalele mele să fie totuşi timide aspirări la nemurire?

20 dec. 2016, marţi: Ce resorturi secrete mă împing oare să ies din cochilia mea prin acest act al scrierii, în loc să rămân un ignorat neînţeles şi solitar?

Am fost un înfierbântat în tot ce am făcut, mai apoi, am devenit tot atât de înfocat în tot ce mi s-a întâmplat contrar principiilor mele.

Lecturile mele au o singură menire: aceea ca prin descâlcirea trăirii altora să încerc să mă pricep pe mine însumi mai bine. Mai apoi, prin scrisul meu, mă străduiesc să redau vârtejul gândurilor iscate de faptele trăirii.

De la Sfântul Grigorie al Nissei: – Rugându-se ajunge omul să fie împreună cu Dumnezeu, iar cel ce este împreună cu El s-a despărţit de cel potrivnic.

Între cunoaşterea în detalii a unor realităţi personale şi necunoaşterea acestora, optez pentru varianta din urmă.

21 dec. 2016, miercuri: … Trupule, să nu mă laşi baltă!

Bietul om – toată viaţa este sub tirania mizeriilor sociale, precum şi a celor fiziologice…

Îmi revine în memorie o imagine observată cu ani în urmă, la Iaşi. În timp ce vizitam oraşul mi-a atras atenţia o bisericuţă încorsetată în schele. Fiindcă lăcaşul se vizita de către turişti, am intrat şi eu. Abia păşindu-i pragul, nu mică mi-a fost uimirea când, traversând naosul, am zărit doi muncitori (pictori?) cu halatele murdare de vopsele care înfulecau crenvurşt şi beau ţuică dintr-un flacon iute trecut din mână în mână – totul sub privirea parcă mirată (dojenitoare?) a lui Isus veghind pe bolta naosului.

Oare sunt atins de bătrâneţe cu toate angaralele ei?

22 dec. 2016, joi: Pe lângă celelalte poveri pe care le duc, iată-mă pripăşit şi cu o gripă cu toate cele ale ei…

23 dec. 2016, vineri: Lecturile mele – fugi de realitate (autoînşelare?). O carte care mă poate rupe de poverile zilei, şi ale nopţilor, este pentru mine o scriere reuşită, atrăgătoare.

Tot mai înfrânt, mai umilit de viaţă, de fapt ca oricare om după o vârstă.

24 dec. 2016, sâmbătă: Gripa (bronşită?) nu mă slăbeşte. Iau medicamente, stau în pat ziulica întreagă. Ida fiindu-mi alături mai tot timpul, s-a procopsit şi ea cu viroza, faptul acesta creându-mi o anume stare de vinovăţie. Cotropiţi de bătrâneţe?

Părăsiri lăuntrice şi dezamăgiri…

Jurnalele lui Constantin Mateescu – şase volume – îmi sunt companioane în aceste zile şi nopţi de boliciune. Consemnările diaristice ale autorului se referă, în principal, la actul plămădirii cărţii în regimul trecut, cu descrierea atmosferei de lucru din edituri şi a şedinţelor Uniunii Scriitorilor şi pomenirea celor mai de vază personalităţi scriitoriceşti ale vremii (năravuri şi caractere). Aş consemna un aspect bizar privind viaţa profesională (dascăl) a autorului. Citindu-i jurnalele rămâi siderat de chiulul de la catedră, sistematic practicat cu sprijinul unor medici, de C.M., ani şi ani de-a rândul, în fiecare an şcolar (concedii medicale prelungite şi concedii fără plată), atitudinea aceasta fiindu-i tolerată de către superiori, în tot acest timp el satisfăcându-şi veleităţile şi orgoliile de scriitor de renume. Apoi, sunt înfăţişate neîntreruptele zbateri ale scriitorului pentru a reuşi să „convingă” editurile ca să-i publice manuscrisele – nuvele şi romane – nu întotdeauna suficient de bine primite de către diverse edituri. Refuzat, de multe ori, de către directori, autorul nu se dă bătut, continuând să convingă alţi şefi de editură şi redactori pentru a i se admite scriitura. Nararea fiind la timpul prezent, stilul simplu, lipsit de *profunzimi* filozofale, lectura acestor jurnale devine pasionantă.

25 dec. 2016, duminică: Din nou despre programele tv infecte. Au făcut din Crăciun, ca de altfel din toate evenimentele de seamă ale anului, un bun pretext de a-şi vinde la preţuri exorbitante lăturile de reclame tembele, anume făcute pentru tembeloizi. Banul, câştigul financiar – a devenit o unică *gaură neagră* menită să înghită tot ce a mai putut rămâne bun şi curat în sufletul omului.

Ida răvăşită şi ea de gripă (luată cu siguranţă de la mine). În pofida acestei stări, a pregătit o masă de Crăciun pentru zece persoane – Eva cu familia şi nepotul Á. Laci, tot cu familia. Printre

musafiri, ziua toată, după ora şapte seara, când pleacă invitaţii, este epuizată. Aş vrea să o ajut, însă nu am cum.

26 dec. 2016, luni: Gripa a început să mai cedeze; îmi hârâie încă urât pieptul atunci când tuşesc.

Vremea s-a mai încălzit; noaptea trecută a mai nins adăugându-se niscaiva omăt proaspăt peste cel vechi (îmbătrânit).

Ca să nu stau în pat, nici în faţa computerului, fac mici reprize de oxigenare, de 15-20 de minute, afară în curte.

Circul politic privind numirea primului ministru constituie pentru televiziuni un teribil subiect de producere de mizerii mediatice. Cât pot fi de josnici aceşti realizatori, cu politicieni cu tot! Îi plătim pe toţi ca să ne distrugă.

27 dec. 2016, marţi: Disputele dintre partidele politice sunt efectiv malefice, nocive de văzut şi de auzit. Privesc siderat aceste bande de hoţi infatuaţi care îşi permit să calce în picioare destinele a milioane de oameni, nepăsându-le de necazurile acestora. Deşi afirmă că reprezintă alegătorii (votanţii), fiecare ales vrea în fond să acapareze puterea pentru dobândirea de foloase proprii (în numele binelui ţării!). Mă uit la ei şi nu îmi vine să cred că, în fapt, cu toţii sunt români şi pot avea atâta ură şi înverşunare unul faţă de celălalt. Evident, fiecare dintre aleşii noştri odată *ajunşi* caută să-şi satisfacă doar orgoliile şi nesaţul de putere şi de bani.

28 dec. 2016, miercuri: La medicul de familie. Primesc încă un pumn de droguri; la fel şi Ida.

Îmi place să mă amăgesc cu gândul că, scriind acest jurnal, fac literatură; adevărul este că acest gen de scriere (jurnalieră) nu este literatură, nici document, şi nici măcar o sursă de inspiraţie pentru ticluirea unui roman sau a unei nuvele. E o… aflare în treabă. Dar e bine şi aşa.

Recitind şi „toaletând” *Zile scrise* (Jurnal II) am ajuns să-l ciopârţesc efectiv, eliminând peste 60 de pagini A5 cuprinzând note pe care le-am considerat ca fiind prea tenebroase. Am rămas

stupefiat, recitind acele rânduri, de cât de adânc am coborât în meandrele sufletului meu tulburat de realităţile sufleteşti şi fizice ale unor anume circumstanţe ale vieţii mele. Prin urmare, epurat acum *Jurnalul II,* de acele înnegurări, rămâne întrucâtva mai înseninat, şi, deci, mai puţin apăsător pentru mintea şi sufletul celui care mă citeşte.

29 dec. 2016, joi: Gânduri ferme de abandonare a jurnalului, în pofida faptului că acesta este singurul meu prieten care îmi mai rămâne. El m-a ajutat, în decursul anilor, rezolvându-mi, întrucâtva, nevoia acută a mărturisirii. Adevărul este că am obosit. Oricum, ajunge *prieteşugul* nostru de aproape o jumătate de veac, cu bune şi cu rele. Ne vom despărţi aşadar, rămânând în relaţii amicale totuşi. Accentuez: sunt obosit de citit, dar şi de scris, în egală măsură.

Fragment dintr-o rugăciune: „Alungă-mi, Doamne, toate bolile, tristeţile, insomniile şi singurătăţile mele."

30 dec. 2016, vineri: Ger şi viroze. Gripă cu o tuse seacă, hârâită, şi eu şi Ida. La asta se mai adaugă celelalte şubreziri ale vârstei (pe care nu le mai înşir). Tragem nădejde că totul va fi bine. Un lucru este cert, anume acela că am intrat în tunelul întunecat al bătrâneţii, tunel care nu are decât o singură direcţie.

31 dec. 2016, sâmbătă: Harababura alegerilor parlamentare din 11 decembrie anul curent; apoi tevatura găsirii şi numirii unui prim-ministru – toate acestea reflectă în modul cel mai evident că pluripartitismul înseamnă dezmembrarea poporului în tabere greu de reconciliat.

Şubrezirile fizice, inerente vârstei, îşi fac apariţia întunecându-mi orizontul şi aşa destul de gri. Strâng însă din dinţi şi merg înainte.

Având turişti în casă (revelionarzi), mă încearcă tot soiul de emoţii ca nu cumva ceva să nu meargă cum trebuie, ca de pildă centrala termică, internetul, boilerele…, liniştea şi confortul turiştilor fiindu-mi şi ale mele.

Afară, iarnă de basm cu omăt gros, strălucind sub razele de soare cu dinţi ale acestei amiezi geroase (-17º C). Zăpada scârţâie sub paşi aidoma iernilor îndepărtatei mele copilării.

Revelionul, anul acesta, aici, la noi – pe două niveluri: la etaj – turiştii; jos, la demisol – eu cu Ida şi o… intrusă: Gripa! (… o vom trata, pe neinvitată, cu: ceaiuri, siropuri, pilule şi fructe).

În faţa porţii, un câine de pripas stă zgribulit de frig şi de singurătate. Are laţele lungi, de un alb murdar. Văzându-mă că mă apropii, o zbugheşte către pădure pe o dâră de cărare prin omătul îngheţat. Fără el în faţa porţii, rămâne iarăşi albul pur, încremenit; şi eu – mai bătrân cu un an.

Aşadar, sfârşit de an, prilej de melancolii născute de orice plecare, despărţire, stârnitoare de nelinişti întrebătoare: – Mai fi-va oare un altul şi pentru mine?…

Pe micul ecran: revărsări de insuportabil de mult prost-gust, precum şi de interminabile vulgarităţi.

Afirmam, cu câteva zile în urmă (29 dec.), că voi abandona notaţiile în aceste caiete deoarece le găsesc ca fiind banale şi neimportante. Acum însă cred că îmi va fi cu neputinţă să fac acest pas, căci fără jurnal singurătatea îmi va deveni şi mai năprasnică. După obişnuinţa efectuării de consemnări de-a lungul atâtor decenii, ruperea de acest *prieten* îmi este cu neputinţă. Aşa că, mai lasă-mă, Doamne, cu plăcerea acestei deosebite prietenii întru alungarea însingurărilor mele. Nu vreau să mă simt singur, uitat; or, fără confesiuni în aceste caiete starea-mi de însingurare ar deveni mai acută.

… Este ultima zi a lui 2016; nu vreau să fac recapitulări: tot ce înseamnă timp trecut se constituie din ore şi zile care m-au traversat şi marcat împovărându-mă cu 365 de iviri şi apuneri ale soarelui. Cert este că am mai îmbătrânit cu un an. Realizări: poate acest jurnal – aşa cum este el: sacadat şi nu prea vesel.

Este ora 22,15 – afară: chiote neghioabe şi pocnete de petarde…

CUPRINS

„5 oct. 2015, luni: Jurnalul acesta – «ca istorie fragmentară a interiorităţii mele» – de va reuşi să grăiască despre mine ca om care mă gândesc pe mine, oglindind câte ceva despre zarea sufletului meu, ei bine, atunci cutez să afirm că nu l-am scris zadarnic. Mă întreb însă, cu îngrijorare: oare pe cine interesează umila-mi fiinţă?!"

„18 noi. 2015, miercuri: … Mărturisire: eu când scriu, mai întâi mângâi cuvintele, apoi le culc tandru pe hârtie spunându-le în gând: «Să fiţi cuminţi, să nu mă faceţi de ruşine!» În tot acest timp ele tac, unele parcă zâmbindu-mi trist, altele rămân nepăsătoare, majoritatea căzând într-un somn adânc, aşteptând ochii curioşi ai vreunui cititor care să-i trezească pentru ca mai apoi să le spună povestea, jucându-şi fiecare rolul cu care le-am însărcinat."

Mihail Bica

Editura NAPOCA STAR
ISBN 978-606-690-529-9